

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"

❖ זוהר היומי לחודש ניסן ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש תובב"א

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' — ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה — שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדוש מ'ן ש'מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד הזוהר שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר"ד משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עזר שכינים וזוהר בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמגן

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א

* * *

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפדרם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש. כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א — כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל התברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמדו מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיגפה ושערורות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים. באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם. והוה וזוהר שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.

(תיקוני זוהר, תיקון ל')

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים

ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתוכבים עם חובות לא לפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושעוררות.

(אמרי פנחס שער ו אות עג)

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגורות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.

(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)

על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

– למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פריק ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כי לא תשכח מפני ורעיו

ספר זוהר

השלם והמנקד

יוצא לאור במנוחשיית
של ידי:

מכון "זוהר הקדוש היוםי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה

של ידי:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידיים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ג ח"ג קכ"ז): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדך יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

הפלה קודם למוד הזוהר
(קפלה מהארז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבטנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מקבילים בינינו לבניך. ובכך יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבנינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניה לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך קריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, וישתווצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גליית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, והמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן הקמה מפיו דעת ותבונה:

הכתיבה אליהו הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתת ותרננו מהאי תורה דילה, בד תגלי לתת

בדרא בתראה בפני יומא, ובגינה וקראתם דרור בארץ וכו'. (תקני זכר כ"ב)

עיר וקדיש מ'ן ש'מ'א נ'חית

זכור השאלה שישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפנת לישועה"?

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום כי לישועתך קנינו כל היום!!!

הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיחא בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפנת לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

חנאי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

חנאי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י”ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר ”אור הזוהר החדש והשלם” (הוצאה ד’), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי”ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, ”כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים”..

נודה את ה’ בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י”ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, ”אור הזוהר”, ”קרא לשמש ויזרח אור הזוהר” שיצא לאור לקראת ”ברכת החמה” דהאי שתא, וספר ”אמירת הזוהר כהלכתה”, כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ”ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום ”הרעיא מהימנא”, אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע”ה לרשב”י זיע”א בזה”ק פרשת נשא, ”בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי”.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישירים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מִרְן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע”א בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי מְבַאֵר אֶת מֵאֵמֶר הַגְּמָרָא ”כֹּל הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה מִבְּפָנִים תּוֹרָתוֹ מְכַרְזָת עֲלָיו מִבַּחוּץ” שֶׁכֵּל הַעוֹסֵק בַּחֶלֶק הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זוֹכֵה וּמְאִירוֹת עֵינָיו בַּחֶלֶק הַנִּגְלָה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְאִף מִרְן הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֶן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זְצוּק”ל זִיע”א הִיא מוֹרָה לַתְּלָמִידִיו בַּעוֹדָם בַּחוּרִים צַעִירִים לְקַרְא בְּכָל יוֹם מִס’ דְּפִים בַּסֵּפֶר הַזוֹהַר, שׁוֹהֵה יַעֲזוֹר לַפְּתוּחַ אֶת הַלֵּב לַתּוֹרָה וּלְזַכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מֵלֵא וְגָדוֹשׁ בְּמוֹסַר וּמְלֵהִיב בְּיֹתֵר לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְזֶהוּ סֵפֶר הַמוֹסַר הַטוֹב בְּיֹתֵר. אֲנַחְנוּ רֵאִינוּ בַּעֲיֵנֵינוּ מַעֲשֵׂה רַב מְאֹד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר הִיא מִיָּקָר אֶת זְמַנּוֹ מִכֹּל יָקָר וְדוּאָג וּמִיָּצַר עַל כָּל רֵגַע שֶׁל בִּיטוּל תּוֹרָה חֲלִילָה, שֶׁהוֹרָה לַתְּלָמִידִיו בַּעוֹדָם צַעִירִים לַיָּמִים לְקַבּוֹעַ זְמַן בְּכָל יוֹם לְקַרְיָאָה בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. נִיתֵן לְהַאֲרִיךְ עַל כֵּךְ בַּעוֹד עוֹבְדוֹת רַבּוֹת, אֵךְ דִּי בַכֵּךְ לְמַבִּין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך

"זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

כנודע בספרים הקדושים ומגורי האר"י ז"ל. ובאשר לטענה הרביעית - המשמשת מפלט לאותם שלא בודקים כלל במה מדובר, אם אוזנם כרויה לשמוע, ניתן להסביר ולבאר להם כי דעה זו היא ההיפך הגמור לאמת, ובאה להרחיקם חלילה מהטובה הגדולה שיכולים לזכות בה! ספר הזוהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חולי ומכל מידות רעות ותאוות רעות רח"ל עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזהרה אודות לימוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועיקר על לימוד פשט הזוהר ומוסריו ועל הקריאה בו. אלא נאמרו על לימוד בכתבי האר"י ז"ל, בשער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללימודם נצרך הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמוח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

ממעלות העוסק בספר הזוהר בקצרה:

- ◆ מקרב גאולת ישראל ברחמים
- ◆ מבטל גזירות קשות
- ◆ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.
- ◆ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
- ◆ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◆ ינצל מתאוות רעות וממידות רעות.
- ◆ הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכוחו לעשות ניסים.
- ◆ יזכה לחזות בנועם ה'.
- ◆ ניצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
- ◆ זוכה להבין את לימודו ומתקיים בידו.
- ◆ לימוד בספר הזוהר הקדוש לע"נ נפטרים מסוגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותה למקומה העליון ולהצילה מכל דינים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפֵר הַזֶּה־ר, יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּה־ר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֵּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחִיב הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵם וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֵּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּיּוֹת אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת לְהִיּוֹת ”בֵּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּה־ר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

נו. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

נח. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

נט. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

ס. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

נג. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

נד. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

נה. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

נו. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

סה. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללימוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

סו. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

סז. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

סה. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

סא. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

סב. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ה)

סג. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

סד. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עד. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

עה. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון הזוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

עו. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

עז. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

עת. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הז"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הז"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

סט. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

ע. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

עא. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

עב. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

עג. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פד. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ')

פה. הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

פו. הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

פז. הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

פח. הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

פט. הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

צ. אדמו"ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מזה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

עט. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

פ. החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ן, הוספות בנין יוסף)

פא. הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

פב. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

פג. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צו. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זהר

ללמוד בכל יום זהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

צח. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זהר הקדוש

ללמוד ... זהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

צט. רבי אליהו מני: בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר

בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

ק. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

קא. שומר אמונים: לומר תקוני זהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש - לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט"ו)

קב. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

צא. הגה"ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזהר או תיקונים או זהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

צב. ערוגת הבושם: דף זהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

צג. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

צד. רבי מרדכי מטשערנאביל: זהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר"י ז"ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

צה. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ללמוד זהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... וזהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

צו. מהרצ"א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ"ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינוב)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

קז. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

קח. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

קט. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר

קג. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

קד. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שיישימו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

קה. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

קו. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

**עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא**

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זוהר תיקון מ"ג אות ס')

**קיב.זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

**קיג. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן
יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא**

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן
עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט"ז)

**קיד. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש
סגולה ליראת שמים**

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים.
(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

הרע וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזוהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובוזה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**קי. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מוה"ר חיים ויטאל ז"ל
בהקדמתו לספר עין חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זוהר שם)

**קיא. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים
ומתשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה
פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה'
שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא בן**

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קנג. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

קכד. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

קכה. הרה"ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

קכו. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהיינו או"ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה' ונגד שכינתו ונגד בני' שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכידה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

קטו. האריז"ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא ע"ב)

קטז. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב"ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א' דרוש ה מאמר ב)

קיז. שבחי האריז"ל: תיקון גדול לבעל תשובה
הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז"ל).

קיח. החיד"א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

קיט. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב
לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

קכ. זוה"ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

קכא. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

קכב. הרמ"ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהה מעלמא והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית' ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סרישא אשר היא נקדמה למשה לשטרד קד ליסוד הוזהר' למבד בארץ ובחוצה לארץ אלה סומים. וכפי הדימויות אשר סבלנו לא נגמור דם נערך שש מאות סומים. עיב אנהו רבני גאוני ארץ המדושה מבכוסים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבד עוד פעם בבדי נבדו האלה סומים בכיה אלוה הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סוה וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדמים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוהם תושהו וישראל ישכן' לכמה ונראה כנבסת ציק אכירי. -- יודשלת תיז' בשיא חדרש אייר שנת תפארי לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנהו לסומים בספר הוזהר המרש לעיניו שכנית עתנו ולהרים סין מול ישראל ולסתום פי כל הצרים אנהו עליונים ותחתונים ולהחמיר העפדה לישנה ואמר די לצרותינו וישראל ישכון' לכמה אמן כיר

<p>סכסס אנו לכל הסוכר למלה ומקש סאכס"י בכל סקס החמיר למבד הקדש יגד וכסרי הע' חסות חעמ הקדש רבאי ויעיא חוהליק יגן עליו לכות ליאת כנאלת ישראל ברחסין כביא ססיה הכבי' גם כי יגדו כסוס עסיה אקבס' וכעילת חס פסח שני חרי"א בא סיסופיה בשורשנה לפי.</p> <p>חבני יעקב מארי ס"ה ראש חרבים ויקיק סרידוס</p>	<p>לר העלת נדעיות הלימוד הקדוש של חומר הקדוש התקנים מר כתבתי בהה כשנה שגברת השיית סריכדי יתן התמדתה תשבה סלעילא בלב עמי ישראל ונסת ליאת כסודק קריבה כעויות לב תשש המסנת</p> <p>תקי יוסף חיים זאנענפעקער רב ואכיר</p> <p>ל' לקולת האשכנזים בשולק וירושלם תבכיא</p>	<p>לב כל יראי די תוסבוי שני ישכט על התעוררות הקדושה של תמימת הלימוד בספר הוזהר הקדוש והעילת אשר כנחיק וכחיל וסח סוכה וקדושה ווא היחשקות חמות של כסרת כל ספר הוזהר אלה פעמים עלי חכמת הקדוש המעושה סחלושים בני ועילא כסודים אנהו כעילוי: לארי הקדוש הכלא שפעת ססדי אכיה הישא על כל כרות אור הוזהר יגלה סודו הוזהר לחסן לט את כסודי התשעה הנאלת תסמיות ויריבנו על כסודי אהל וסודינו נהיה יעקב אבינו העלה את נשמות כלל עם קדוש לתשבה עילא המבטיע נשול לציון כביא</p> <p>ליאת אסר"ב כע"ה ססחה זקרא תפ"א פנתיק ויחסי</p> <p>תקי אנדרלם יצחם הבהן קוק עמד עבודת הקדש על ארסת הקדוש ראש רבני ארץ ישראל רב ואכיר</p> <p>פעתיק וירושלם תבכיא</p>	<p>יכרי חסון סחדי ר' ג' דיסמן שלי"ה</p> <p>עמי עילוי ירושלם קדוק תר' כבי אפרו חכילי שחלסוד ותיה היא שקולה סכר כל הסמה אשרי הוסת ליהוד עילוי כחורת תן כבולת תן כבוס' בספר ותיק וחתוקים.</p> <p>הוא הא רשבי הנא האליק ויעיא לסחור את כל העולם כל סן חיק' לקיר את כנאלת ועיטו תחתנת כנאלת כנלות אור ח' וסלוא חארק דיק את ח' כבא כארץ וישראל נסח כ"ה תשנת עלמים כנאלת וקירוב א"ה.</p> <p>נאם יצחם ירהם כסאן חסיר סחירי משה ירושע ירדא ליב ג' דיסמן</p>
--	---	---	--

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלהי, אור העולמות הנלווים והתחתונים תפארה עליו זה האיש מרעש הרקן סוכו סבלית ובכריא אפרי וילדת אסיה סוכי ששען הילד תא לא תלד. (מס' יר' ע"ג) ווא עשרת ראשית המעורר. הרשב"י דיעא אשר תהיה כקטת לאליה אנשים וסוכי רבנה עלמות ועבורת כין שריס המפנים והשכלים והיה הקדוש מקום נהרי אש אכילה אש עד קול וסמה ויק' לפני תכילה וסמה כי וסמה מה שלמות הריסם וסמה על עלמא.

פוק דו מה שכתב סתן ויריא חללה. ליסוד הוזהר סחוס על כל לסוד אפירד ולא ידע מאי קאמר, יריב כסא סל"ך וסירש על חיק' ס"ה אפי ליסוד הוזהר בנירסא כנהה עלמות עליונים.

עד יאמר אלוה ר' לרבי לשמעון כהאי ספר הוזהר' יתפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרמא.

עד כ"ה קבד: עד לאה משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים ישרי כהור' חקיק' מאי חכרא דיך וירשו ספי הוזהר כעילוי לא סרין סתן (יר' כי חלוס' בספר הוזהר לא יסבל חבלי סתיה) וכגן וישראל עוררין לספסם סילטא וירי רא ווא ספר חזרי יעקן כיה סגלוחא ברה"ב.

עד כקדמת חתוקים, ומסכילים ישרי כהור' חקיק' ויר' ומסכילים ישרין ר' לשמעון הבריא ירדו כר אנהבש למגני האר' חכרא "ירושא אחריתם לון זאלירנו עתון ולכל כסחוק דסחינת לאורחא נגיניתו וכל סלואינא, כנאכסיה ומכרת שכל חלית על סולא ירוב רש' בלב' ששק קדישין וכל חתין וכל בניין לעלמה לון רין כסירין כל שם כדכתי' חילת, ירשונא יחב לעשר כסורין לעלמה לון רין כסירין ולא אחייבה רשו לעלמה לון קדי דיהיה ווא חלמא ססיהא.

סחוס סן האסור כי הנאלת תלויה בלימוד תורה, וסחה כמבט מה נוסח כעולם כסול ליסוד הוזהר וסוק אותו מרבינו חיים הנחיל הסקבל האלהי רבי חיים וישראל חלמי' חלמי' הרב האר"י דיעא חכור' כהקדמת שד' הקדמות, חיל אנו מעיני כעול חיל כסול חיים וישראל כן ליאוי הרב וסוק וישראל חלמי' חלמי' כהור' כן שלשים למח תשש כתי וסכרי סחחוס' ומדשדשו סחוס' כי עמי קדי' בלה קיק וסכור לא ססטיט תרופת לא עלתה לסולחנא אן סודו לכסיר' ולא עלתה ארסת לכסנת, ולהרין כלי סקיסט, אוי לט כי פנת הויה וס' כפי אלה ערב וכלו כל הקאים

יערין כן חוד לא כ'א, האנתת את פני לחקד ולרעות מה זה ועל מה זה כנאך קטט הלווחט ומרדן לא כ'א כי ישי ומצאנו אן לי' זאנתי כקריט ולבו דיר, כסאכר א' וואס כנפון החקיקים חתון לי' חיל חגיגת כולס וזהו אליהם כרחת וכו' ווא אסרת מה אקרא וכו' ובהווא זמנא וכו' ויכר כי כשר חסר חוח חתין ולא ישיב דא הוא חוה של מסילי וי' לון ויגבר ויחיל ליה סן עלמא ולא כען לאתעילא כחכמת תכבלת (יר' ליסוד הוזהר) ונרטי עתהא ותרמא וכוה חרת הארין כעלמא, והאש ווא דאסתלק ר' ווא רתו של משה כפה דאנפ' ויזוה ותיק רות ענת ונבחה רוח דיקת ויראית ח' עיב.

ח"י כי ליסוד הוזהר הוא סקור חרסום תשפתו על משה וסנה וסנה ויכנה סקור' וישראל ישכון' לכמה חלופ' כו כסותה שלא יסבל ענת חבלי ססיה, אפי' על כן אנהו כסדי רבני עיר הקדוש ירושלם ח"יב' כתי' חיים כשעירנו ליסוד לסוד חסרי' כהור' וסדין לארץ' כבי' לעבד' חספ'ר הוזהר ויהיה חסום ככיה אלוה הכעיר יום כריאת העולם.

ולסוד חזרי חתוקים אלה פעמים כסוד האלה קד' שלמות, ויק אנהו קוראים לכל אורח' חכמים, רבנים סוררים כעילי כתיים כעילי כלאכות. חקן וספוד לקרית חלק עסר, חולס ואמר נבדו אנו ור' מעמבד כסחה חמות חבל אחי חסוק חלק סחחתי וספעת' הפנאי וכן חרובים ליסוד איהה עלין ספי חסוד אשר יגע לכלם תכנאים ומסחלים כן כרין סתן כחיל' אסריים וישראל ודי סו ססדי' אסום איוכים כשכסית, ורע כל סלה וסלה נעשות אלה אלמין וכו' ורין עלמות עליונים כשסים כננסי כקדמת אור החסוד.

חאמ' אירט נבאי' וסנהלי' עם קדוש כרין ונחיל' אשר עלים נאכר וסנדיק' חרבים כנכנסים לעולם וכו' עשור' ועשו ססחיות ססחיות וסוד לכל כרי' חכרי' כפי כתי' כהור' כן כל כרי' ליסוד חוד' שילם קדי' כיה אלול או חוסי או כעין ולוח' כל סוס' שילם על כ' או ר' חרסם כבדי ליבת כמח' חוסים יס' ככל עיר ועיר לסחלים אלה פנצ'ים וכו' מניע חסוד כסחה את חרבים' להסתיר' כיה נחור' כי גם אנשי' חיל' העלה הליסוד שילם י'ם אפי' עיר הקדוש כסמלת כיה קדוש המרשים כסוד' כל וישראל קרבים זה כנה' לפנת תרופה שנת כנאלת חסופה כרסום על שפי וישראל ורע כל העולם כלה אחרי דרסום אס' יספ'ר' עד נחור' עמי פעם סוד שני וסמת חמא' וירשב"י ויעיא יתן עליוס ויגן עליהם חמא' שלום.

דיוס דוקימן

מִבְּתַח "זֶהַר הַיּוֹמִי" לְחִידוֹשׁ נִסָּן

1983	סדר הלימוד ליום א ניסן [יום 178 בשנה]
1992	סדר הלימוד ליום ב ניסן [יום 179 בשנה]
2003	סדר הלימוד ליום ג ניסן [יום 180 בשנה]
2013	סדר הלימוד ליום ד ניסן [יום 181 בשנה]
2023	סדר הלימוד ליום ה ניסן [יום 182 בשנה]
2033	סדר הלימוד ליום ו ניסן [יום 183 בשנה]
2044	סדר הלימוד ליום ז ניסן [יום 184 בשנה]
2054	סדר הלימוד ליום ח ניסן [יום 185 בשנה]
2064	סדר הלימוד ליום ט ניסן [יום 186 בשנה]
2074	סדר הלימוד ליום י ניסן [יום 187 בשנה]
2084	סדר הלימוד ליום יא ניסן [יום 188 בשנה]
2095	סדר הלימוד ליום יב ניסן [יום 189 בשנה]
2105	סדר הלימוד ליום יג ניסן [יום 190 בשנה]
2115	סדר הלימוד ליום יד ניסן [יום 191 בשנה]
2125	סדר הלימוד ליום טו ניסן [יום 192 בשנה]
2136	סדר הלימוד ליום טז ניסן [יום 193 בשנה]

- 2146 סדר הלימוד ליום יז ניסן [יום 194 בשנה]
- 2156 סדר הלימוד ליום יח ניסן [יום 195 בשנה]
- 2167 סדר הלימוד ליום יט ניסן [יום 196 בשנה]
- 2177 סדר הלימוד ליום כ ניסן [יום 197 בשנה]
- 2188 סדר הלימוד ליום כא ניסן [יום 198 בשנה]
- 2198 סדר הלימוד ליום כב ניסן [יום 199 בשנה]
- 2208 סדר הלימוד ליום כג ניסן [יום 200 בשנה]
- 2218 סדר הלימוד ליום כד ניסן [יום 201 בשנה]
- 2228 סדר הלימוד ליום כה ניסן [יום 202 בשנה]
- 2239 סדר הלימוד ליום כו ניסן [יום 203 בשנה]
- 2249 סדר הלימוד ליום כז ניסן [יום 204 בשנה]
- 2259 סדר הלימוד ליום כח ניסן [יום 205 בשנה]
- 2270 סדר הלימוד ליום כט ניסן [יום 206 בשנה]
- 2280 סדר הלימוד ליום ל ניסן [יום 207 בשנה]

סדר הלימוד ליום א ניסן [יום 178 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף ס"ד ע"א]

תאנא, בההוא יומא כמה פתחין פתיחן לקבליהון דישראל לקבלא צלותיהון. זכאה חולקיהון דישראל, דהא קודשא בריך הוא בעא לזכאה לון, ולדכאה לון, דהא הוא דכתיב פי ביום הזה יכפר וגו'. בהאי יומא אתעטר כהנא בכמה עטרין. בהאי יומא פולחנא דכהנא יקרא ורב מפל פולחנין. לכלא יחב חולקא באינון קרבנין דקודשא בריך הוא. בהאי יומא אתעטר (ס"א אתער) חסד בעלמא על ידא דכהנא, מקרב קרבנין על חוביהון דעמא. על חוביה בקדמיתא, ולבתר על חוביהון דעמא. מקרב עלוון עליה ועל עמא והא אוקימנא מלי. (דף ס"ד ע"א)

עד דהוו אזלי, יתבו בחד חקל, וצלו. נחת חד עננא דאשא, ואסחר לון. אמר רבי שמעון, הא חמינא דקודשא בריך הוא רעותא דיליה הכא. ניתיב. יתבו והוו אמרי מלי דאורייתא. פתח ואמר, (משלי כה) מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק, הא אסתפלנא במלוי דשלמה מלכא, וכלהו (ס"א בחכמתא) בחכמה אמן.

תא חזי ג' ספרין דחכמתא אפיק שלמה לעלמא, וכלהו בחכמתא עלאה. שיר השירים חכמה, קהלת תבונה, ומשלי דעת. לקבל ג' אליון, עבד ג' ספרים. שיר השירים כנגד חכמה הכי הוא. קהלת לקבל תבונה, הכי הוא. משלי לקבל דעת. במאי אתחזי. אלא כל אינון קראי בתרי גוויי אינון, רישא וסיפא תרי גוויי אתחזי. וכד מסתפלי קראי, דא כליל בדא, ודא כליל בדא, בגין כף שקיל לקבליה דדעת.

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. וכד אסתפלנא ביה, כלא כליל חד בחד, בין מסיפיה לרישיה, בין מרישיה לסיפיה. שמועה טובה מארץ מרחק מים קרים על נפש עיפה. מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק, ודא ודא נייחא דרוחא, כמה דהאי נייחא דרוחא, כף האי נייחא דרוחא.

עד דהוו יתבי, אתא חד בר נש, אמר, אנתו דרבי שמעון אתסיאת ממרעהא. וחברייא שמעו קלא, דקודשא בריך הוא שבק לאינון חובי דדרא. אמר רבי שמעון, הא אתקיים הכא קרא, ושמועה טובה מארץ מרחק, הכי הוא נייחא דרוחא, כמו מים קרים על נפש עיפה. אמר להו נקום ונזיל דקודשא בריך הוא ארחיש לן בנסין.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ד ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, מִים קָרִים עַל גַּפְשׁ עֵיפָה, דָּא אֹרִייתָא. דְּכָל מָאן דְּזָכִי לְמַלְעֵי
בְּאֹרִייתָא, וּמְרוֹי גַּפְשָׁא מְנָה, מַה פְּתִיב וּשְׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְצֵי מְרַחֵק. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֶכְרִיז עָלֶיהָ כְּמַה טָבָאן לְאוֹטְבָא לִיהָ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי. הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, וּשְׁמוּעָה טוֹבָה, מָאן אֲתֵר מֵאַרְצֵי מְרַחֵק, מֵאֲתֵר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה
רְחִיק מְנִיָּה בְּקַדְמִיתָא, מֵאֲתֵר דְּהוּוּ בְּרַ נֶשׁ בְּדַבְּבוּ עִמִּיהָ בְּקַדְמִיתָא, דְּכַתִּיב, (איוב כ)
וְאַרְצֵי מִתְקוּמְמָה לוֹ, מֵהָהוּא אֲתֵר (דף ס"ד ע"ב) מְקַדִּימִין לִיהָ שְׁלָם, הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, מֵאַרְצֵי מְרַחֵק. וְכַתִּיב (ירמיה לא) מְרַחֵק יִי גְרָאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךְ
עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךְ חֹסֵד. (כאן חסר) (ויקרא ט"ז) וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לְפָנַי יִי וְכֹפֶר
עָלָיו. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֵל אֱלֹהִים יִי דְּבֵר וַיִּקְרָא אֶרְצֵי
מִמְזֻרָח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ. תֵּאֲנָא, אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאָה וְחֲמֵשִׁין רַבּוּא מֵאַרְי שִׁירְתָּא,
מִזְמֻרִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד נִהִיר יְמָמָא. וְאַלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאָה וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיָּא
בְּטִיְהֵרָא. וְאַלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאָה וְתִשְׁעִין אֶלְפָּה רַבּוּא בְּהֵיָא שְׁעֵתָא דְּאַקְרִי בֵּין הָעֶרְפִּים.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כַּד נִהִיר יְמָמָא, כָּל אֵינּוֹן מֵאַרְי דִּיבְבָא, מְשַׁבְּחֵן בְּמִלֵּי תוֹשְׁבַּחֵן,
לְקַבְּלִיהָ דְּהָאִי בְּקָר. (ס"א כד אתער, דכד) דְּכַד אֲתַעֵר הָאִי בְּקָר, כְּלָהוּ מִתְבַּסְּמִין,
וְדִינָא אֲשַׁתְּכִיךְ, וְאַמְרִין תוֹשְׁבַּחֵן. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב לח) בְּרִן יַחַד כִּכְבִּי בְּקָר
וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. וְהָהוּא זְמַנָּא, (הימנותא) חֲדוּתָא וּבְרַפְּאֵן מִשְׁתַּכְּחִין בְּעֵלְמָא,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֵר לְאַבְרָהָם לְאַחִיָּא לִיהָ, וְאַשְׁתַּעֲשַׁע בֵּיהָ, וְאַשְׁלֹטִיָּה
בְּעֵלְמָא. וּמָנָא לָן דְּהָאִי בְּקָר דְּאַבְרָהָם הוּא. דְּכַתִּיב (בראשית יט) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם
בְּבִקְר.

בְּהָהוּא זְמַנָּא דְּבֵין הָעֶרְפִּים, כָּל אֵינּוֹן אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מֵאָה וְתִשְׁעִין אֶלְפָּה רַבּוּא מֵאַרְי
דִּילְלָה אֶקְרוּן, וּמִזְמֻרִין בְּהֵיָא שְׁעֵתָא, וְקַטְטוּתָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא, וְהֵיָא שְׁעֵתָא
אֲתַעֲרוּתָא דְּאַתַּעֵר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִצְחָק, וְקָם וְדָאִין לְחַיִּיבִיא דְּעַבְרִין עַל פְּתַגְמֵי
אֹרִייתָא, וְשַׁבְּעָה נְהָרֵי אֲשָׁא נְגִדִין וְנִפְקִין וְחֲלִין עַל רִישִׁיהוֹן דְּרִשְׁעִיָּא, וְשַׁלְהוּבֵי
גּוּמְרִין דְּנוֹרָא מִתַּעֲרִין מַעֲיִלָּא לְתַתָּא, וְכַדִּין תַּב אַבְרָהָם לְאַתְרֵיהָ. כְּמַה דָּאֵת אָמַר,
(בראשית יח) וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקוּמוֹ. וַיּוֹמַר אֲתַפְּנִי, וְחַיִּיבֵי גִיְהֵנָם צוּחִין וְאַמְרִין (ירמיה
1) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם כִּי יָנֹטוּ צִלְלֵי עָרְב. וְהֵיָא שְׁעֵתָא, בְּעֵי בְּרַ נֶשׁ לְאַזְדַּתְרָא,
בְּצִלּוֹתָא דְּמַנְחָה.

בְּזְמַנָּא דְּמִטֵּי לִילֵיא אֵינּוֹן אֶלְפָּה וְהָ מֵאָה וְאַרְבַּעִין וְתַמְנִיָּא, אֶקְרוּן מְבָרָא
לְפָרוּכְתָא, וְאַמְרִין שִׁירְתָּא. כַּדִּין דִּינִין דְּלַתְתָּא מִתַּעֲרִין, וְאַזְלִין וְשִׁאטִּין בְּעֵלְמָא,
וְאַלִּין אֶמְרִין שִׁירְתָּא. עַד דִּיתַפְּלִיג לִילֵיא מִשְׁמֵרָה וּפְלַגָּא. בְּתַר דִּיתַפְּלִיג לִילֵיא
מִזְמֻרֵי כְּלָהוּ אַחְרֵינִי כַּחְדָּא, וְאַמְרֵי תַּהֲלוֹת, כְּמַה דָּאֵת אָמַר (ישעיה ס) וְתַהֲלוֹת יִי
יְבַשְׂרוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר כַּד רַעוּא אֲשַׁתְּכַח בְּצַפְרָא, תַּהֲלוֹת יִי מְבַשְׂרִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי אמר, בטר דרוחא דצפון אתער בפלגות ליליא ואזיל ליה, תהלות מבשרי, עד דייתי צפרא, ואתער האי בקר, כדין חדוותא וברפאן אשתכח בעלמא.

תאנא, אמר רבי אבא, פלהו הכי, ועילא מנהון סרכין תלתא. בההיא שעתא דאתער האי בקר, ומתערין תושבחו, כל אינון אלף וחמש מאה וחמשין רבוא, אתמנא עליהו חד ממנא, והימן שמיה לקבליה דלתתא, ותחות ידיה סרכין ממנן עליהו לאתקנא שירתא. בההיא שעתא דאתער זמנא דבין הערבים, וזמרינ כל אינון אלף וחמש מאה ותשעין אלף רבוא מארי דיללה, אתמנא עליהו חד ממנא וידותון שמיה, לקבליה דלתתא, ותחות ידיה סרכין ממנן עליהו, לאתקנא ההוא זמרא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) זמיר עריצים.

בההיא שעתא דמטי ליליא, מתערין כל אינון דמברא לפרוכתא, כדין שכיף פלא, ופטרא לא אשתכח, ודינין דלתתא מתערין, פלהו אתמנן פחדא, אלין על אלין, עד דאתפליג ליליא. בטר דאתפליג ליליא, ומתפנשי פלהו, אתמנא עליהו חד ממנא וכניש לכל משריין, כמה דאת אמר (במדבר י) מאסף לכל המחנות וגו', ואסף שמיה, לקבליה דלתתא, ותחות ידיה כל אינון סרכין ממנן, ומבשרי תהלות.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ה ע"א]

עד דאתי צפרא, פיון דאתי צפרא, קם ההוא נע"ר, יונק משדי אמיה, לדכא להו, ועאל לשמשא. כד אתער בקר, כדין היא שעתא דרעוא, דאשתעי מטרוניתא במלכא, ומלכא משיך מניה חד (דף ס"ה ע"א) חוטא דברכאן ופריס על מטרוניתא, ועל אינון דמזדווגי לה. מאן אינון דמזדווגי עמה. אינון דמשתדלי באורייתא בליליא, כד אתפליג.

רבי שמעון אמר, זפאה חולקיה מאן דאתי עם מטרוניתא, בשעתא דאתת לקבלא אנפי מלכא, לאשתעי ביה. ואשתכח עמה. בשעתא דאוישט מלכא ימינא, לקבלא למטרוניתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) אשא פנפי שחר אשכנה באחרית ים. מאי אחרית ים. ההיא שעתא אחרית דההוא ים הוא. דכד אתפליג, שירותא הוה, ודינא הוה, והשתא אחרית הוא דיללה, דמסתלקין דינהא. ועאלת בגדפוי דמלכא, היא וכל אינון דמזדווגין לה, הדא הוא דכתיב אשכנה באחרית ים.

ותאנא, כל אינון דמשתדלי באורייתא בשעתא דאתפליג ליליא. אשתתף בשכינתא. וכד אתי צפרא, ומטרוניתא אתחברת עם מלכא, הוא אשתכח עמה עם מלכא. ומלכא פריס על פלהו גדפוי, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי וגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תאנא, בההיא שעתא, אבהן מזדמנין במטרוניתא, וקדמין לאשתעי בהדה, ולא תחברא עמה. וקודשא בריך הוא מליל עמה בהו. והוא קארי לה לפרסא לה גדפוי, הדא הוא דכתיב, (תהלים ג) מזמור לאספה אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ וגו'. אל: דא נהירו דחכמתא, ואקרי חסד. אלהים: דא גבורה. ידו"ד: דא שלימו דכלא, רחמי. ועל דא, דבר ויקרא ארץ וגו'.

רבי אלעזר הוה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא תנינן אלהים בכל אתר דינא הוא. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. אית אתר דאקרי אלהים, כגון (בראשית טו) אדנ"י יהו"ה. אמאי אקרי אלהים, והא אתוון רחמי אינון בכל אתר.

אמר ליה, הכי הוא פתיב בקרא, דכתיב, (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך פי יי הוא האלהים, וכתיב (מלכים א יח) יי הוא האלהים. אמר ליה מלה דא ידענא, דבאתר דאית דינא, אית רחמי. ולזמנא, באתר דאית רחמי, אית דינא, אמר ליה תא חזי דהכי הוא, ידו"ד בכל אתר רחמי. ובשעתא דמהפכי חייביא רחמי לדינא, כדין פתיב יהו"ה, וקרינן ליה אלהים.

אבל תא חזי רנא דמלה, ג' דרגין אינון, וכל דרגא ודרגא בלחודוי, ואף על גב דכלא חד, ומתקשרי בחד, ולא מתפרשי דא מן דא. תא חזי, פלהו נטיעין, וכל אינון בוצינין דמתלהטין פלהו נהירין ומתלהטין ומשתקיין ומתברכאן, מההוא נהרא דנגיד ונפיק, דכלא כליל ביה, (תרי נוסחי) וכללא דכלא ביה.

והאי נהרא אתקרי א"ם לגנתא, ועילא מגנתא, בגין דעדן משתתף בהדה, ולא פריש (ס"א ע"ב) מנה. ובגין כך, כל מבויעין נפקין ונגדין ואשתקיין לכל עיבר. ופתחין בה פתיחין, ועל דא רחמי מנה משתכחין, ורחמין פתיחין בה.

ובגין דקרינן לה אם, נוקבא גבורה, ודינא מנה נפיק. אקרי רחמי בלחודהא, הא מסטרהא דינין מתערין. ובגין כך פתיב ברחמי, ונקוד בדינא. אתוון ברחמי, ואתנגיד דינא מסטרהא, כגוונא דא יהו"ה, האי דרגא חד.

דרגא תניינא, מסטרא דהאי קדמאה, נפיק ואתער דרגא אחרא אקרי גבורה, והאי אקרי אלהים, באלין אתוון ממש. ושירותא (חד) מזיעיר אנפין הוא, וביה אתאחיד. ובגין דאתאחיד (האי) בהאי, פתיב יי האלהים, פי יי הוא האלהים, באלין אתוון, והוא חד, ודא הוא דרגא תניינא.

דרגא תליתאה, צדק. פתרא בתראה, האי בי דינא דמלכא. ותאנא אדנ"י הכי פתיב, והכי אקרי, וכנסת ישראל בהאי שמא אתקרי. והאי שמא באתר דא אשתלים. ואלין אינון ג' דרגין, דאקרון בשמהון דדינא. וכלא מתקשר חד בחד בלא פרודא, כמה דאוקימנא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף ס"ה ע"ב]

אמר ליה, אי ניתא קמיה דאבא, הא שמענא בהאי, (ח"י ע"א) דכתיב, (שמות ג) אהיה אשר אהיה, ולא קיימא ביה. אמר ליה אלעזר ברי, הא אוקמוה חברייא, והשתא בחד מלה אתקשר כלא. (דף ס"ה ע"ב).

ורזא דמלה הכי הוא. אהיה, דא כללא דכלא. דכד שבילין סתימין ולא מתפרשן, וכלילן בחד אתר. פדין אקרי אהיה, כללא כלא, סתים ולא אתגלייא.

בתר דנפק מניה שירותא, והוא נהר אתעבר לאמשכא כלא, פדין אקרי אשר אהיה. כלומר, על פן אהיה, אהיה זמין לאמשכא ולאולדא כלא. אהיה: כלומר, השתא אנא הוא כלל כלא, כללא דכל פרטא. אשר אהיה: דאתעברת אימא, וזמינת לאפקא פרטין כלהו, ולא תגלייא שמא עלאה.

לבתר בעא משה למנדע פרטא דמלה מאן הוא, עד דפריש ואמר אהיה (ס"א יהוה), דא הוא פרטא, והכא לא כתיב אשר אהיה. (ויחי קל"ה) ואשכחנא בספרא דשלמה מלכא, אשר: בקיטורא דעדונא קסטירא בחברותא עלאה אשתכת. כמה דאת אמר, (בראשית ל) באשרי פי אשרוני בנות, אהיה זמינא לאולדא.

תא חזי היך נחית מדרגא לדרגא, לאודעא רזא דשמא קדישא (לאחזאה קודשא בריך הוא) למשה. בקדמיתא אהיה, כללא דכלא, סתים דלא אתגלייא כלל, כמה דאמינא. וסימן, (משלי ח) ואהיה אצלו אמון וגו', וכתוב (איוב כח) לא ידע אנוש ערפה וגו'. לבתר אפיק (רזא דשירותא עילאה, ראשיתא דכלא ו) תהוא נהרא, אימא עלאה, אתעברת, וזמינא לאולדא. ואמר אשר אהיה, זמינא לאולדא, ולתקנא כלא. לבתר שארי לאולדא, ולא כתיב אשר, אלא אהיה: כלומר, השתא יפיק ויתקן כלא.

בתר דנפיק כלא, ואתקן כל חד וחד באתריה, שבק כלא, ואמר יהו"ה. דא פרטא, ודא קיומא. ובההיא שעתא ידע משה, רזא דשמא קדישא, סתים וגלייא ואתדבק מה דלא אתדבקו שאר בני עלמא, זכאה חולקיה. אתא רבי אלעזר ונשיק ידוי.

אמר ליה, אלעזר ברי, מפאן ולהלאה, אזדהר דלא למכתב שמא קדישא, אלא כדקא יאות. דכל מאן דלא ידע למכתב שמא קדישא כדקא יאות, ולקשרא קשרא דמהימנותא קשרא דחד בחד, בגין ליחדא שמא קדישא. עליה כתיב, (במדבר טו) כי דבר יי' בזה ואת מצותו הפך הפכת תפכת וגו'. אפילו דגרע חד דרגא, או חד קשרא, מאת חד מנייהו.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, י בקדמיתא, כללא דכלא, סתים מפל סטרין, שבילין לא מתפתחין, כללא דדכר ונוקבא. קוצא דיו"ד דלעילא, רמיזא לאין. לבתר, י דאפיק תהוא נהרא דנגיד ונפיק מניה, ולא תעברא מניה ה', בהאי כתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. (שמות פ"ג ע"א) יוצא ולא יצא. בגין כך לא בעיא לאתפרשא מניה. ובגין כך כתיב רעיתי.

ואי תימא נהר כתיב, משמע חד, והא הכא ג'. הכי הוא ודאי, י אפיק תלתא, ובתלתא אתפלל כלא. י אפיק לקמיה תהוא נהר, ותרין בגין דינקא להו אימא, ואתעברת מנייהו, ואפיק לון לבתר. ה': פגוונא דא ה', ואינון בגין תחות אבא ואימא.

בטר דאולידת, אפיקת בן דכר, ושוייה לקמה, ובעי למכתב ו', והאי ירית אחסנתא דאבא ואימא, וירית תרין חולקין, ומניה אתון ברתא. ועל דא, בעי למכתב לבתר, ו"ה פחדא כמה דה"א קדמאה י"ה פחדא, ולא בעי לאפרשא לון, אוף הכא ו"ה פחדא, ולא בעי לאפרשא לון. והא אוקימנא מלי. ולא תר אחרא סלקין הני מלי. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין רזין עלאין דמלכא קדישא, ויתחזון לאודאה ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

תאנא אמר רבי יהודה, (תהלים ג) אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ. שלימו דכלא, שלימו דאבהן קדישי. דבר ויקרא ארץ, לא שתכחא בפנסת ישראל בשלימו בחדוותא. ומאן אתר הוא אשתכח עמה. הדר ואמר, מציון מכלל יופי אלהים הופיע.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ו ע"א]

תאנא כד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא דלתתא, כלא פגוונא דלעילא עבד ליה. עבד ירושלים, אמצעיתא דכל ארעא. ואתר חד דאקרי ציון, עלה. ומהאי אתר מתברכא. ובהאי אתר דציון שארי עלמא לאתבנאה, ומניה אתבני. הדא הוא דכתיב, אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאן אתר. מציון מכלל יופי (דף ס"ו ע"א) אלהים הופיע. כלומר, מציון דהוא שלימו דיופי דעלמא, אלהים הופיע. תא חזי, לא אתברכא ירושלים, אלא מציון. וציון מעילא, וכלא חד בחד אתקשר.

תאנא, אמר רבי יהודה, (ויקרא ט"ז) ויצא אל המזבח אשר לפני יי וכפר עליו. אל המזבח סתם. (כביכול) כמה דאתעביד לתתא, אתעביד לעילא, וכלא אתקשר חד בחד. ותאנא, כמה דבהאי יומא מכפר כהנא לתתא, הכי נמי לעילא. וכד כהנא דלתתא מסדר פולחניה, כהנא דלעילא הכי נמי, (כביכול) לא אשתכח לעילא, עד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאשְׁתַּכַּח לְתַתָּא. וּמַתְתָּא שְׂאֲרֵי לְסַלְקָא קְדוּשָׁה דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, וּמִשְׁתַּכְּחִין כְּלָהוּ עֲלָמִין חַד קַמִּיהָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלִמְלָא הוּוּ יְדַעֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַאי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד עֲלֵיהּוּ דְיִשְׂרָאֵל, לְאוּכְחָא לְהוּ יִתִּיר מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין, יִנְדַּעוּן דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק דִּידֵיהּ, וְלֹא גָבִי מְנַהוּן חַד מִמָּאָה. תַּאנָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה רְתִיכִין, כְּמָה חֵיילִין אֵית לֵיהּ, כְּמָה שׁוּלְטָנִין מְמַנֵּן מִשְׁתַּכְּחִין בְּפוּלְחָנֵיהּ, כַּד זְמִין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּהַאי עֲלָמָא, אַכְתָּר לֹון בְּכַתְרִין קְדִישִׁין כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, אֲשֵׁרֵי לֹון בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְיִשְׁתַּכְּחוּ בְּפוּלְחָנֵיהּ, קָשִׁיר לְכַלְהוּ עֲלָיִ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל.

וְחֲדוּוּן לָא עֲאֲלִין קַמִּיהּ, וּפוּלְחָנָא לָא אַתְעֵבִיד קַמִּיהּ לַעֲיָלָא, עַד דְיִשְׂרָאֵל עֵבְדִין לְתַתָּא. כָּל זְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְּחִין בְּפוּלְחָנֵיהּ דְּמַאֲרִיהוּן לְתַתָּא, הֲכִי נְמִי לַעֲיָלָא. (כְּבִיכּוּל) בְּזַמְנָא דְיִשְׂרָאֵל בְּטַלֵּי פּוּלְחָנָא לְתַתָּא. בְּטַלֵּי לַעֲיָלָא, וּפוּלְחָנָא לָא אֲשַׁתַּכַּח לָא לַעֲיָלָא וְלֹא לְתַתָּא. וְעַל דְיִשְׂרָאֵל בְּטַלּוּ פּוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד שְׂאֲרִין בְּאַרְעָא, הֲכִי נְמִי לַעֲיָלָא, כָּל שְׁכַן לְבַתֵּר.

אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל אֵי אַתּוּן יְדַעִין, כְּמָה אוּכְלוּסִין, כְּמָה חֵיילִין, מִתְעַכְּבִין בְּגִינֵיכּוּ, תִּנְדַּעוּן דְלִית אַתּוּן כְּדָאי לְמִיקָם בְּעֲלָמָא, אֲפִילוּ שְׁעַתָּא חֲדָא. וְעַם כָּל דָּא מַה כְּתִיב, (וִיקְרָא כו) וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאַרְץ אוּיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים וְגו', (בְּגִין כד) וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ, אֶל הַמִּזְבֵּחַ סֹתָם, אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ סֹתָם. וְכַפֵּר עֲלֵיו לְבַתֵּר, וַיֵּצֵא וַעֲשֵׂה אֶת עוֹלָתוֹ וְאֶת עוֹלַת הָעַם וְגו'. וְכַפֵּר עֲלֵיו מֵאֵי קָא מִיֵּרִי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְאַתְעֵרָא חֲסֵד בְּעֲלָמָא בְּקַדְמִיתָא.

תַּאנָּא, כְּתִיב וְכַפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מֵאֵי וְכַפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ. אָלָא אָמַר רַבִּי אֲלֵעֶזֶר, הָא תְּנִינֵן, חֵיִיבֵיא עֵבְדִין פְּגִימוּתָא לַעֲיָלָא, וּמַתְעֵרִין דִּינֵן, וְגַרְמִין לְאַסְתָּאבָא מְקַדְשָׁא. וְחֻיָּא תְּקִיפָא שְׂאֲרֵי לְאַתְגַּלְתָּהּ. וְכַדִּין דִּינֵן מַתְעֵרִין בְּעֲלָמָא, וּבְהַאי יוֹמָא, בְּעֵי כְּהֵנָּא לְדַכָּאָה כְּלָא, וְלְאַתְעֵרָא (ס"א וְלַאֲתַעֲרָא) כְּתָרָא קְדִישָׁא דִּילֵיהּ, דְּהֵיא רִישָׁא דְּמַלְכָּא. בְּגִין דְיִיתֵי מַלְכָּא לְאַשְׂרָאָה בְּמִטְרוּנִיתָא, וְכַד רִישָׁא דְּמַלְכָּא נְטִיל, כְּלָא נְטִיל, וְיִיתֵי לְאַזְדוּוּגָא בְּמִטְרוּנִיתָא וְלַאֲתַעֲרָא חִידוּ וּבְרַכְּפָאן בְּעֲלָמָא. (ס"א בְּגִין דִּיתֵי מַלְכָּא לְאַזְדוּוּגָא בְּמִטְרוּנִיתָא וְלַאֲתַעֲרָא חִידוּ וּבְרַכְּפָאן בְּעֲלָמָא, וְכַד רִישָׁא דְּמַלְכָּא נְטִיל כְּלָא נְטִיל)

אֲשַׁתַּכַּח דְּכָל שְׁלָמָא (נ"א שְׁלִימוּ) דְעֵילָא וְתַתָּא, בְּכְהֵנָּא תְּלִיָּא. דְּאֵי אַתְעֵר כְּתָרָא דִּילֵיהּ, כְּלָא אַתְעֵר וְכְלָא בְּשְׁלִימוּ אֲשַׁתַּכַּח. וְעַל דָּא כְּתִיב וְכַפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ. בְּקַדְמִיתָא וְכַפֵּר עַל הַקֹּדֶשׁ. לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא בְּעֲלָמָא, וְלְאַסְגָּאָה חִידוּ בְּעֲלָמָא. וְכַד חִידוּ דְזוּוּגָא אֲשַׁתַּכַּח בְּמַלְכָּא וּבְמִטְרוּנִיתָא, כָּל שְׁמִשִּׁין, וְכָל בְּנֵי הִיכְלָא, כְּלָהוּ אֲשַׁתַּכְּחוּ בְּחִידוּ (וְכַד חִידוּ דְעֲלָמָא). וְכָל חוּבִין דְּחִבּוּ קַמִּי מַלְכָּא, אַתְכַּפֵּר לְהוּ. הָדָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא דכתיב, מפל חטאתיכם לפני יי' תטהרו. ובגין כך פתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו. בשעתא דעאל לזווגא להו, ובשעתא דמזדווגין מלכא ומטרוניתא, ההיא שעתא וכפר בעדו ובעד ביתו.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ו ע"ב]

תאנא, (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד, רבי יצחק פתח, (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק וגו', והאי קרא אוקמוה. תא חזי, בשעתא דישראל בגלותא, כביכול קודשא בריך הוא עמהון בגלותא, דהא שכינתא לא אתעדי מנייהו לעלמין. תא חזי, בזמנא דישראל אשתכחו בגלותא דבבל, שכינתא בנייהו שריא, ותאבת עמהון מן גלותא. ובזכות אינון צדיקייא (דף ס"ו ע"ב) דאשתארו בארעא, שארת בארעא, ולא אעדי מנייהו לעלמין. אמר רבי יהודה, דאתהדרת מטרוניתא במלכא, ואתהדר כלא בהלולא דמלכא, בגין כך אקרון אנשי פנסת הגדולה, פנסת הגדולה ודאי.

תאנא, בכל זמנא דישראל בגלותא, אי אינון זכאין, קודשא בריך הוא אקדים לרחמא עלייהו, ולאפקא לון מגלותא. ואי אינון לא זכאין, מעפב לון בגלותא, עד ההוא זמנא דאתגזר. וכד מטא זמנא, ואינון לא אתחזיין, קודשא בריך הוא אשגח ליקרא דשמיא, ולא אנשי להו בגלותא, הדא הוא דכתיב וזכרתי את בריתי יעקב וגו'. אלין אבהן דכלא, רוא דשמא קדישא.

רבי חייא אמר, מאי טעמא יעקב קדמאה הכא. אלא, בגין דיעקב כללא דאבהן, והוא אילנא קדישא. בגין כך, ו' דשמא קדישא ביה אחידא, והכי קרינון יעקוב בו'. רבי יצחק, אמר וא"ו באתווי י"ג מכילן, דירית ירותא די"ג מבוועין דמבוועא סתימא קדישא.

רבי אבא אמר, וא"ו אמאי כליל ו' א' ו'. אלא, ו' דיתייב על פורסייא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. א' סתים בגויה ולא אתגלייא, ודא הוא דכתיב, (בראשית כב) בי נשבעתי (ק"ל ע"א) נאם יי', בגין כך פתיב, ולא אקרי, בתראה, כללא דקדמאה. בתראה, הא אוקימנא (נ"א בתראה כללא דו' קדמאה ו' בתראה) דא יסוד, דאיהו סיומא דגופא, וככללא דיליה. ועל דא כלילן אתוון דא בדא, וא"ו, רישא וסיומא, כמה דאוקימנא.

ותאנא, תרין אתוון אינון, כהאי גוונא וא"ו דאמינא, נו"ן אוף הכי. ואף על גב דאוקמוה מלה, נו"ן הכי מתפרשא: נ' כפופה, דא מטרוניתא. וסמיכא לה ו', דאיהו יסוד, בגין לאתברכא מניה. ו' פשוטה, אתפשטותא דתפארת. ועל דא כלילן אתוון, ומתאחדן דא בדא. ואי תימא, אמאי אהדר ו' אנפוי מנו"ן כפופה, ואהדר אנפוי לגבי ו' פשוטה. אלא בגין יקרא דמלכא, אהדר אנפוי לקבליה דמלכא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, מ”ם לא פליל בגויה את אחרא, (בגין) אלא מ’ פתוחה, מ’ סתומה. מ’ פתוחה: דהוא פד דכר אתחבר עמה. מ’ סתומה: יובלא. דהא סתימין ארחא ואף על גב דמתפשטין לזמנין, ואית דמתני בהאי כמה דאת אמר (שיר השירים ד) גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעתא דמלכא קדישא אדפר להו לישראל בגין שמייה, ואהדרת מטרוניתא לאתרהא, (כדין) פתיב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. פך פהנא, בשעתא דעאל ליחדא שמא קדישא, ולכפרא בקודשא, לזווגא למלכא במטרוניתא. פתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו’.

תאנא, רבי יהודה אמר, פהנא אתער שלמא בעלמא, לעילא ותתא. ותניא עאל בדרגא חד, אסחי גופיה. נפיק מהאי דרגא, לדרגא אחרא אסחי גופיה. אחיד שלמא פהאי ובהאי, קדש ידוי, ומתברכאן כחדא. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ובעי לאחזאה לבושו, דיתלבש כגוונא דעובדא דיתפון, עד דיסדר פלא כמה דאצטריך, ויתברכון עלאי ותתאי.

תאנא רבי שמעון, פתח (ד) יו”ד בגליפוי, אתון בסטרין, אתקשרן ביו”ד. יו”ד אזיל ליו”ד. (לוי”ו) יו”ד סליק ביו”ד. יו”ד אזיל לוי”ו, מתפנשי בה. ומכוון דעתא, אתחבר ה’ בוא”ו.

ה’ עלאה אחיד תרעוי (ס”א בתרעוי) בגלופי תכסיסין, אחדא בנהירו אלה וחמש מאה ושבעין אכסדרין סתימין. סליק ה’, ואתער חמשין זמנין, לן תרעין קיימין דקיימין, פד אתגלה בעטרוי, נהרין אנפין דמלכא, וא”ו אתפשט לע”ב גליפין.

מעטר ה’ לו’, (נ”א מתער ביו”ד, ה’ לו’) בע’ אלה וה’ מאה פתרין, דמתערין בחד פתרא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) בעטרה, שעטרה לו אמו. ו’ בתרין רישין, רישא דגולגלתא גליפא רישא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד לתתא, וי’ נחית לו’, (ס”א וא”ו נחית לוא”ו) גליפא דגלופין בגוייהו, שבעין אנפין דערין מעילא לתתא. ביה טאסין גביעין ופרחין, דא סליק, ודא נחית מתגלפין חד בחד.

אתקשר י’ בה’, ה’ בו’, ו’ בה’. (ס”א ו’ בה’, ה’ בו’, ו’ בו’, ו’ בה’) דא אחיד בדא, כמה דאת אמר, (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפוז זרועי ידיו מידי אביר יעקב. וכתיב, (במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנף. כדין אתקשר (דף ס”ז ע”א) פלא חד בחד, דא בדא, נהרין מפתחן, ונהרין אנפין פלהו, כדין פלהו נפלין על אנפיהו, ומודעזען, ואמרי בריך שמא יקרא מלכותיה לעלם ולעלמי עלמין.

קלא מתקשר עמיה דכהנא, והוא אתיב לגבייהו. ואמר תטהרו. ואתקשר לא אמרין שאר פהני ועמא, בר פהנא רבא, פד אתקשר ביה תהוא קלא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תאנא, מפל חטאתיכם לפני יי, כיון דכתיב מפל חטאתיכם, אמאי לפני יי.
אלא אמר רבי יצחק, (שמות ק"ע ע"ב) לפני יי ממש.

דתניא, מרישא דירחא ספרין פתיחין, ודייני דיינין. בכל יומא ויומא בתי דינין
אתמסרין, לאתפתחא בדינא, עד ההוא יומא דאקרי תשעה לירחא. בההוא יומא,
סלקין דינין פלהו למארי דדינא, ומתקני כורסייא עלאה דרחמי, למלכא קדישא.
בההוא יומא בעאן ישראל לתתא, למחדי בחדוותא לקדמות מאריהון, דזמין ליומא
אחרא, למיתב עלייהו בכורסייא קדישא דרחמי, בכורסייא דוותרנותא.

וכל אינון ספרין דפתיחין קמיה, וכתיבין קמיה כל אינון חובין, הוא מזכי לון,
ומדכי לון מפלהו, הדא הוא דכתיב מפל חטאתיכם לפני יי תטהרו. לפני יי ממש,
אינון דאמרי קרא, עד הכא אמרין, ולא יתיר. ולית רשו לאחרא דלימא תטהרו,
אלא כהנא רבא, דפלח פולחנא, וקשר שמא קדישא בפומיה, וכד הוה אתקשר
ומתברך בפומיה, ההוא קלא נחית ובטש ביה, ואתנהיר מלה בפומיה דכהנא, ואומר
תטהרו. פלח פולחנא, ומתברכין כל אינון עלאין דאשתארו.

ולבתר אחי גופיה, וקדש ידוי, לאעלא בפולחנא אחרא קדישא. עד דיתפון
למיעל לאתר אחרא עלאה, קדישא מפלא. ג' שורין סחרין ליה, כהני אחוי,
וליואי, ומפל שאר עמא פלהו. (ברכאן קמיה) זקפין ידן עליה בצלותא וקטרא
דדהבא זקפא ברגליה. נטיל ג' פסיען, וכלהו קיימין בקיומיהו, ולא נטלין בתריה
(הוה אקטיר קטורת).

נטיל ג' פסיען אחרן, (רשימא בלבא) אסחר לדוכתיה. נטיל ג' פסיען, אסתים
עיינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גדפי דכרובייא מזמרין,
ואקישן גדפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתככא קול גדפייהו ובלחישו
אתדבקו.

סדר הלימוד ליום ב ניסן [יום 179 בשנה]

אי כהנא זכי, דהא לעילא בחידו אשתכח, אוף הכא בהחיא שענתא נפיק רעוא
דנהורא, מתבסמא מריחין דטורי אפרסמונא דכיא דלעילא, ואזלא בכל ההוא
אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתיישבא לבא. כדין כלא הוא בלחישו,
ופטרא לא אשתכח תמן. פתח כהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי
צלותיה.

בתר דסיים, זקפין כרובייא כמלקדמין גדפייהו, ומזמרין. כדין ידע כהנא
דרעותא הוה, ועידן חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. זכאה חולקיה דכהנא, דהא על ידי חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא פתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו, אשרי העם שיי' אלהיו. (ויקרא ט"ז) והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשותיכם וגו'. רבי חייא פתת, (ישעיה כו) נפשי אויתיה בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך וגו'. נפשי אויתיה בלילה. נפשי בלילה מבעי ליה, מאי נפשי אויתיה. אף רוחי בקרבי אשחרך, ישחרך מבעי ליה. אלא הכי תאנא, קודשא בריך הוא רוחא ונפשא דכלא, וישראל אמרי נפשי ורוחי אנת. בגין כך אויתיה לאדבקא בך, ואשחרך לאשכחא רעותך.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ז ע"ב]

רבי יוסי אמר, בשעתא דבר נש נאים בערסיה. נפקא נפשיה, סלקא ואסהידת ביה בפר נש, על כל מה דעבד בכל יומא. גופא אמר לנפשא, נפשי אויתיה בלילה, (דף ס"ז ע"ב) אף רוחי בקרבי אשחרך.

דבר אחר נפשי אויתיה, אמרה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, נפשי אויתיה בלילה, בעוד דאנא בגלותא ביני עממיא, ומניעא נפשי מפל בישתא (נ"א ורוינא נפשי מכל פיסתא) דקוטר א בני עממיא, נפשי אויתיה, בגין לאתבא לאתרי. אף רוחי בקרבי אשחרך, כלומר, אף על גב דאינון משעבדין לבני, בכל שעבודא, רוחא קדישא לא אתעדי מנאי, בגין למשחר לך, ולמעבד פקודיה.

רבי יצחק אמר, אמרו ישראל קמי קודשא בריך הוא, בעוד דנפשי בי, אויתיה בלילה. מאי טעמא בלילה, אלא בגין דהאי נפש בהאי שעתא, אצטריך לחמדא לך. אף רוחי בקרבי אשחרך, כד אתער בי רוחא קדישא, אשחרך באתערוותא למעבד רעותך.

פי כאשר משפטיך לארץ בזמנא דמשפט נחית בארעא, לבשמא עלמא, כדן צדק למדו יושבי תבל. כלומר יכלין למסבל דינא דצדק, ולא ישתצי עלמא מניה. אימתי צדק למדו יושבי תבל, כאשר משפטיך לארץ. רבי חזקיה אמר, נפשי אויתיה בלילה, דא כנסת ישראל. אף רוחי בקרבי אשחרך, דא קודשא בריך הוא.

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, בההוא זמנא, אלין מארי מתניתין מארי חכמתא עלאה, מארי קבלה, מארי רזי תורה, שעתא דחיקת לון. והאי איהו דאמר כאיל תערוג על אפיקי מים, דאינון אפיקי מים דאורייתא לגבי שכנינתא. ולית תורה, אלא עמודא דאמצעייתא. דיהון אלין אפיקי מים, בצערא ביגונא בעניותא, ואלין אינון חבלים צירין דיולדה, דאיהי שכנינתא, דאתמר בה, (משלי כג) ותגל יולדתך. ובאינון חבלים, תהא בצערא דלהון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובאינון חבלים דצווחת בהון, אתערת שבעין סנהדרין דלעילא, עד דיתער קול דילה עד יהו"ה, ומיד (תהלים כט) קול יי' יחולל אילות, דאינון מארי מתניתין, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה, כלהון יהון לון חיל פילדה ממש, בדחקין, דדחקא לון שעטא, בכמה נשיכין דיצר הרע, דחויא דנשיך לון בכמה דחקין.

בהווא זמנא אתפתחת לאולדא משיחא, בגין חבלים ודוחקים דצדיקים, ומארי מדות, ומארי רזין דאורייתא, מארי בושט וענוה, מארי יראה ואהבה, מארי חסד, אנשי חיל יראי אלהים, אנשי אמת, שונאי בצע, דדחקא לון שעטא. והאי הוא דאוקמוה מארי מתניתין, דור שפן דוד בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, ויראי חטא ומאסו, וחכמת סופרים תסרח, ותהי האמת נעדרת, והגפן תתן פריה, והיין ביוקר.

ומאינון קלין דיהיבת, דאינון שבעין, לקבל שבעין תיבין דיענף יי' ביום צרה, אתפתחת רחמה, דאיהי ב', כלילא מתרין ביתין, לאולדא ב' משיחין, ואעילת רישה בין ברפחא, דאיהו רישא דילה, עמודא דאמצעיתא. תרין שוקהא, נצח והוד, תרין נביאים. מתמן אולידת תרין משיחין. בההיא זמנא ויחשוף יערות, יתעבר נחש מעלמא (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא, למלעי באורייתא. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים פן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה חבריא, זכאין אינון ישראל מכל עמין, דקודשא בריך הוא יחב לון אורייתא קדישא, ואורית לון נשמתין קדישין מאתר קדישא, בגין למעבד פקודין, ולאשתעשעא באורייתא, דכל מאן דאשתעשע באורייתא, לא דחיל מכלא. דכתיב, (תהלים קיט) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ח ע"א]

מאן אינון שעשועי. אורייתא. דאורייתא שעשועים אקרי, דכתיב, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דתנינו, קודשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן. מאי לאשתעשעא. בגין למחדי בהו. דתנינו, זכאין אינון צדיקיא, דכתיב בהו, (ישעיה נח) אז תתענג על יי', בגין לאתענגא מההוא שקיו דנחלא, כמה דאת אמר (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך. כביכול, קודשא בריך הוא משתעשע בהו, מההוא שקיו דנחלא, דמתענגי בהו צדיקיא. ועל דא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, זכי לאשתעשעא עם (דף ס"ח ע"א) צדיקיא, מההוא שקיו דנחלא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תאנא, כאיל תערוג על אפיקי מים, דא פנסת ישראל. כמה דאת אמר, (תהלים כב) אילותי לעזרתי חושה. תערוג על אפיקי מים, ודאי לאשתקיא משקיו דמבוועי דנחלא, על ידי דצדיק. תערוג: כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) לערוגת הבושם, כן נפשי תערוג אליך אלהים. לאשתקייא מנה, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מבוועי נחלא מאן אינון. מבוועא חד לעילא, דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. ומתמן נגיד ונפיק, ומשקי גנתא, וכל אינון נחלין, נגדין ונפקין ומתכנשין בתרי מבוועין, דאקרון נצח והוד, ואלין אקרון אפיקי מים, בטהוא דרגא דצדיק, דמניה נגיד ונפיק ומשתקיא גנתא. בגין כך איל וצבי פחדא משתכחי, (נ"א איל וצבי אקרון עטרת ויסוד) צדק וצדיק.

תאנא, פתיב (תהלים כט) קול יי' יחולל אילות, אילות, אילת פתיב חסר, דא אילות השדה (נ"א דא אילת דשחר). (דבר אחר אילות השדה), דתניא, בפלגות ליליא, בשעתא דקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקייא, האי קול נפיק, וכאיב כל אינון אילתא דסחרני פורסייא יקירא קדישא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה. דבר אחר יחולל אילות, כמה דאת אמר (איוב כו) חוללה ידו נחש ברית. ויחשוף יערות כמה דאת אמר. (שמואל א יב) ביערת הדבש, וכתיב (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי, וינקא להו פאמא דינקא לבנין.

אמר ליה רבי אבא, (ישעיה כו) נפשי אויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך, נפשי בלילה מבעי ליה. אשחרך, ישחרך מבעי ליה. אמר ליה הא אוקמונה, (בראשית כ"ג) כמה דאת אמר (איוב יב) אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש.

תא חזי נפשא ורוחא אשתמודע (ס"א אשתעי) (ס"א אשתתפי) פחדא לעלמין. תנא פולחנא שלימתא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, כמה דתנינן (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך וגו'. דירחים ליה לקודשא בריך הוא רחימותא דנפש ממש, ודא הוא רחימותא שלימתא, רחימותא דנפשיה ורוחיה. כמה דאתדבקו אלין בגופא, וגופא רחים לון. (ס"א כדין) כך יתדבק בר נש לרחמא ליה לקודשא בריך הוא, רחימותא דנפשיה ורוחיה, לאדבקא ביה. הדא הוא דכתיב נפשי אויתיך בלילה (כלומר) נפשי ממש.

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבקא כך ברחימותא סגיא, בלילה. דבעי בר נש מרחימותא דקודשא בריך הוא, למיקם בכל ליליא, לאשתדלא בפולחניה, עד דיתער צפרא, ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא, זכאה חולקיה דההוא בר נש דרחימותא דא רחים ליה לקודשא בריך הוא, והני זכאי קשוט דמרחמין ליה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָכִי, עֲלָמָא מִתְקַיֵּמָא בְּגִינֵיהוּן, וְשִׁלְטִין עַל כָּל גְּזִירִין קִשְׁיִן דְּלַעִילָא וְתַתָּא. (נ"א היא) (בגין דיתקיים עלמא בגיניהון)

תַּאנָּא, הֵהוּא זַכָּאָה דְּאִתְדַבֵּק בְּרוּחִיהָ וְנִפְשִׁיהָ לְעִילָא, בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, בְּרַחֲמֵיהוּן דְּקָדָא יְאוּת. שְׁלִיט בְּאַרְעָא דְּלַתְתָּא, וְכָל מַה דְּגָזֵר עַל עֲלָמָא אֲתַקֵּימ. מִנָּא לָן, מְאַלְיָהוּ. דְּכַתִּיב, (מלכים א יז) חִי יִי אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו אִם יִהְיֶה הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טַל וּמָטָר כִּי אִם לְפִי דְּבָרִי.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ח ע"ב]

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאִתְיִין נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין מֵעִילָא לְתַתָּא, וְאִינוּן זַכָּאֵי עֲלָמָא מְשַׁלְפִי לְהוּ מְמַלְכָּא וּמְטְרוֹנִיתָא, זְעִירִין אִינוּן, דְּבַהֲהוּא שַׁעְתָּא דְּנַחֲתִית, קִיֵּימָא קָמִי מְלַכָּא, וְרַעוּתָא דְּמְלַכָּא לְאַסְתַּכְּלָא בְּהָ, כְּמַה דְּאוּקִימָנָא, בְּשַׁעְתָּא דְּנִשְׁבַּב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחָא בְּכָל חֵילָא וְחֵילָא דְּשִׁמְיָא, כְּלָהוּ חֵילִין אֲתַעְבִּידוּ, וְקִיֵּימִי בְּקִיּוּמֵיהוּן, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים לג) וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צַבָּאָם. וּמִנֵּיהוּן אֲתַעְכְּבוּ עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף ס"ח ע"ב) אַחֲתִית לְהוּ לְתַתָּא.

וְתַאנָּא, מִיּוּמָא דְּאִתְבְּרִי עֲלָמָא, קִיֵּימִי קָמִיהָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתַעְכְּבוּ עַד דְּמָטָא זְמַנָּא לְאַחַתָּא לֹון בְּאַרְעָא, וְאַלִּין שְׁלִטוּ לְעִילָא וְתַתָּא, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב חִי יִי אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו, אֲשֶׁר אֲנִי עוֹמֵד לֹא כְּתִיב, אֵלֹא אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי. לְבַתֵּר אַהֲדַר לְאַתְרֵיהָ, וְסִלִּיק לְאַדְרֵיהָ, וְאִינוּן אַחְרָנִין לֹא סִלְקִין עַד דִּימוֹתוֹן. בְּגִין דְּלֹא קִיֵּימוּ קוּדֵם לְכֹן כְּאִינוּן אַחְרָנִין. וּבְגִין כִּךְ אֲלֵיהוּן אֲתַעְבִּיד שְׁלִיחָא, מְלֹאכָא לְעִילָא, וְאַלִּין דְּמִתְדַבְּקוּן יִתִּיר לְמַלְכָּא.

אַשְׁכַּחנָּא בְּסַפְרָא דְּאָדָם קְדַמָּאָה דְּכָל רוּחִין קְדִישִׁין דְּלַעִילָא, עֲבָדִין שְׁלִיחוּתָא, וְכָלְהוּ אֲתִיִּין מְאַתֵּר חַד. דְּנִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקֵיִיא מִתְרִי דְּרָגִין דְּכָלִּילִין בְּחַד, וּבְגִין כִּךְ סִלְקִין יִתִּיר, וְדַרְגִּיהוּן יִתִּיר, וְהָכִי הוּא. וְכָל אִינוּן דְּהוּוּ טְמִירִין תַּמָּן, נַחְתוּ וְסִלְקוּ בְּחֵייהוּן, כְּגוֹן חֲנוּךְ דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהָ מִיֵּתָה. וְהָא אוּקִימָנָא מְלָה דָּא, בְּחֲנוּךְ וְאַלְיָהוּ.

וְתַאנָּא מָאָה וְעֶשְׂרִין וְחֲמִשׁ אֶלְפֵי דְּרָגִין (לצדיקייא) לְנִשְׁמַתְהוּן דְּצַדִּיקֵיִיא, סִלְקוּ בְּרַעוּתָא, עַד לֹא אֲתַבְּרִי עֲלָמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזַמְנָא לְהוּ בְּעֲלָמָא דִּין, בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, וְסִלְקִין וְטָאסִין עֲלָמָא, וּמִתְקַשְׂרִי בְּצִרוּרָא דְּחֵי, וְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחַדְתָּא עֲלָמָא בְּהוּ, עֲלֵייהוּ כְּתִיב, (ישעיהו יו) כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה וְגו'. (ויקרא ט"ז) תַּעֲבֹדוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם, נַפְשׁוֹתֵיכֶם קָאמֵר, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְּחִין קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא זַכָּאִין, וְיִהְיֶה רַעוּתָא דְּלַהוּן לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאֲתַדְּבַקָא בֵּיהָ, בְּגִין דִּיתַכְּפֹר לְהוּ חוּבֵייהוּ. וְעַל דָּא, מֵאֵן דְּאֲכַל וְשָׁתִי בְּתַשְׁיַעָּאָה, וּמַעֲנָגָא נַפְשִׁיהָ בְּמִיכָלָא וּמִשְׁתֵּיִיא, אֲשַׁתְּכַח בְּעִשְׂרֵיִיאָה עֲנוּיָא דְּנַפְשָׁא בְּתִרִין חוּלְקִין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְאֶשְׁתַּכַּח כָּאֱלוֹ אֶתְעַנִּי תְּשִׁיעָא וְעִשְׂרָאָה. אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם: לְאֶכְלָלָא כְּלָא, גּוּפָא וְנַפְשָׁא, וְלֹאֲתַכְנַעָא בְּהַאי יוֹמָא, לְאֶתְכַפְּרָא עַל חוּבֵיהוֹן.

תָּאנָא כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם. בַּיּוֹם הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה מִבְּעֵי לֵיהּ. אֶלָּא בַּיּוֹם הַזֶּה דִּיִּיקָא, דְּבִיהַ אֲתַגְּלִי עֲתִיקָא קִדִּישָׁא, לְכַפְּרָא עַל חוּבֵיהוֹן דְּכְלָא.

דְּבַר אַחַר תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם. רַבִּי אַבָּא פִּתַּח וְאָמַר, (קהלת ט) עִיר קְטַנָּה וְאֲנָשִׁים בְּהָ מַעַט וְגו', עִיר קְטַנָּה, הִיא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל עִיר קְטַנָּה, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיה כו) עִיר עָז לָנוּ יְשׁוּעָה יִשִׁית חוּמוֹת וְחִיל וְגו'. וְכַתִּיב (הושע יא) וְלֹא אָבִא בְּעִיר. עִיר קְטַנָּה, זְעִירָא הִיא, דְּהִיא בְּתַרְאָה מְכֻלָּא, תְּתַאָּה מְכֻלָּא, שׁוּרֵי רַבְרַבִּין, תְּקִיפִין, קִדִּישִׁין, עִיר הַקִּדְּשׁ אֲקָרִי. וְאֲנָשִׁים בְּהָ מַעַט, זְעִירִין אֵינּוּן דְּזַכָּאן לְסַלְקָא לְגוּוּהַ, וְלִמְשָׁרֵי בְּהָ, כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וְמִי יִקּוּם בְּמִקּוּם קִדְּשׁוֹ וְגו'. וְעַל דָּא אֲנָשִׁים בְּהָ מַעַט.

וְבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְאֻדְוּוּגָא בְּהָ, וְלִמְשָׁרֵי בְּהָ, וְסַבֵּב אוֹתָהּ, כְּמָה דְאֵת אָמַר (זכריה ב) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נָאֵם יְיָ חוּמַת אֵשׁ סָבִיב וְגו'. וּבְנָה עֲלֶיהָ מְצוּדִים גְּדוֹלִים, דְּבְנָה שׁוּרֵי, רַבְרַבִּין תְּקִיפִין יֵאֵיֵאן וְשִׁפְרִין (ס"א מכל אבנין יקירין) קִדִּישִׁין. עִיר הַקִּדְּשׁ אֲקָרִי, וְכָל יִקְרָא דְּמַלְכָּא עֵייל בְּגוּוּהַ. וּבְגִין כֶּךָ, הִיא בְּלַחוּדְהָא כְּלִילָא מְכַל עֲטָרֵי דְּמַלְכָּא, וְכָל עֲטָרֵי מַלְכָּא בְּהָ מִתְעַטְרִין. בְּגִין כֶּךָ, וְאֲנָשִׁים בְּהָ מַעַט כְּתִיב.

וּמָצָא בְּהָ אִישׁ מְסַפֵּן וְחָכָם, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים טו) נָקִי כַפַּיִם וְיַד לְבָב. מְסַפֵּן: כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות א) וַיִּבֶן עָרֵי מְסַכְנוֹת לְפָרְעָה, מִתְעַטְר בְּעֲטָרִין תְּקִיפִין, בְּעֲטָרֵי אוֹרִייתָא, בְּעֲטָרֵי פְקוּדֵי אוֹרִייתָא דְּמַלְכָּא. וְחָכָם, דְּזָכִי בְּהַאי חֲכָמָה. וְחָכָם, דְּהוּא חָכִים יִתִּיר מְכֻלָּא לְעֵינָא בְּפוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיהַ, בְּגִין לְמִזְכֵּי בְּהָ, וְלֹאֲעֲלָא בְּהָ. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, וּמִלֵּט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֲכָמָתוֹ. וּמִלֵּט: כְּמוֹ (שמואל א כ) אֲמַלְטָה נָא וְאֲרָאָה אֶת אַחִי, (בראשית יט) אֲמַלְטָה נָא שְׁמָה. אוּף הָכָא וּמִלֵּט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֲכָמָתוֹ.

[זהר חלק ג' - דף ס"ט ע"א]

וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְּסַפֵּן הַהוּא, וְאָדָם לֹא זָכַר, לְמַעַבְד פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא, לְאֶשְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרִייתָא, כְּהוּא גְּבַר מְסַכְנָא דְּאֶתְחַבַּר בְּכְלָא, (דף ס"ט ע"א) בְּגִין לְמִזְכֵּי בְּהָ. (קהלת ט) וְאִמְרַתִּי אֲנִי טוֹבָה חֲכָמָה מִגְּבוּרָה. דְּהָא בְּהוּא עֲלָמָא, לָא יִהְיִין רְשׁוֹ לְמִיעַל, בַּר הַנִּי זָכָאֵי קְשׁוּט, הַנִּי דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּהָ בְּאוֹרִייתָא יוֹמָא וְלִילֵי, וּמִתְעַטְרֵי בְּפְקוּדֵי אוֹרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא, לְמִיעַל בְּהוּ לְעֲלָמָא דְּאֵתִי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והכמת המספן בזויה ודבריו אינם נשמעים. דהא בני נשא לא מסתפלין ביה, ולא בעאן לאתחברא ביה, ולאצית למלוי. דתנא, כל מאן דאצית למלוי דאורייתא, זכאה הוא בהאי עלמא, וכאלו קביל תורה מסיני. ואפילו מכל בר נש נמי בעי למשמע מלוי דאורייתא. ומאן דארכין אודניה לקבליה, יהיב יקרא למלכא קדישא, ויהיב יקרא לאורייתא. עליה פתיב, (דברים כז) היום הזה נהיית לעם ליי אלהיך.

תאנא, יומא חד הוּוּ אזלי חברייא עמיה דרבי שמעון, אמר רבי שמעון, חמינא אלין עמין פלהו עלאי, וישראל תתאי מפלהו, מאי טעמא. בגין דמלכא אשדר מטרוניתא מינה, ואעיל אמהו באתרהא (כלומר שפחה). כמה דאת אמר, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ וגו'. תחת עבד פי ימלוך וגו'. ושפחה פי תירש גבירתה. מאן שפחה. היא פתרא נוכראה, דקטל קודשא בריך הוא בוכרא דלהון במצרים. דכתיב (שמות יא) עד בכור השפחה אשר אחר הרחיים. אחר הרחיים הות יתבא בקדמיתא, והשתא, האי שפחה תירש גבירתה.

בכה רבי שמעון ואמר, מלכא בלא מטרוניתא, לא אקרי מלכא. מלכא דאתדבק בשפחה באמהו דמטרוניתא, אן הוא יקרא דיליה. וזמינא קלא לבשרא למטרוניתא, ולימא (זכריה ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושל ם הגה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא. כלומר, צדיק הוא נושע, בגין דהוה רכיב עד השתא באתר דלאו דיליה, באתר נוכראה, ויניק ליה.

ועל דא פתיב עני ורוכב על חמור, עני (דלא) הוה בקדמיתא, ורוכב על חמור, כמה דאוקימנא, אינון פתרין תתאין דעמין עובדי עבודה זרה, דקטיל קודשא בריך הוא בוכרא דלהון במצרים, הדא הוא דכתיב, (שמות יא) וכל בכור בהמה, והא אוקימנא מלי. כביכול צדיק ונושע הוא, הוא ודאי יתיר מכלא. בגין דעד השתא שארי צדיק בלא צדק. והשתא דיזדווגון פחדא, צדיק ונושע הוא, דהא לא יתיב בסטרא אחרא. תאנא, (ישעיה נז) הצדיק אבד ואין איש שם על לב וגו', האי קרא קשיא, הצדיק אבד, נאבד מבעי ליה, מהו אבד. אלא אבד ממש, ומאי אבד. אבד למטרוניתא, ואתדבק באתר אחרא, דאקרי שפחה.

אמר רבי יצחק לרבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא דתנינן, דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם, מאן דאמר, דעל שבעה קיימין קיימא עלמא. ומאן דאמר, על חד קיימא עלמא, היך מתיישבן מלי. אמר ליה, כללא מלה חד הוא, דהא ז' אינון ובהו אית חד קיימא, דאקרי צדיק, וקיימי עליה, ועלמא בהאי אתקיימא. וכד אתקיימא עלמא עליה, כאלו אתקייים על פלהו שבעה. ועל דא פתיב, וצדיק יסוד עולם. והא אוקימנא מלי בכמה אתר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, האי שפחה זמינא לשלטה בארעא קדישא דלתתא, כמה דהות מטרוניתא שלטא בקדמיתא, דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה, והשתא שפחה פי תירש גבירתה בכלא. וזמין קודשא בריך הוא, לאתבא למטרוניתא לאתרהא בקדמיתא, וכדין ממאן הוא חדוותא, הוי אימא חדוותא דמלכא, וחדוותא דמטרוניתא. חדוותא דמלכא, בגין דיתוב לה ויתפרש משפחה, בדקא אמיןא. וחדוותא דמטרוניתא, בגין דתיתוב לאזדוגא במלכא, הדא הוא דכתיב גילי מאד בת ציון וגו’.

[זהר חלק ג' - דף ס"ט ע"ב]

תא חזי, כתיב והיתה זאת לכם לחקת עולם. והיתה לכם מפעי ליה, מאי זאת. הא דאמרן, לחקת עולם. בכל אתר ואתר חקת עולם אתקרי, גזרה דמלכא, דעייל כל גמוסוי באתר דא, ואסתים לון, כמאן דסתים כלא, באסקופא חדא. (ק"פ) חקת עולם ודאי. בהאי זאת (דף ס"ט ע"ב) רשים וחקק כל גניזין דיליה, וכל טמירין דיליה. (ויקרא ט"ז) בחדש השביעי בעשור לחדש. בעשור דייקא, כמה דאוקימנא. תענו את נפשותיכם, ודאי הכי הוא, והא אתמר נפשותיכם ודאי. דהא בנפשא תליא מלתא, ובגין כד, אכילה ושתיה מתשיעא, יתיר מיומא אחרא. ואף על גב דהאי מלה אתמר בגוונא אחרא, וכלא שפיר, והאי והאי מלה חדא, וכל חד באתריה, והכי הוא.

ותאנא, בהאי יומא, כל חידו, וכל גהירו, וכל וותרנותא דעלמין, פלהו תליין באימא עלאה, דכל מפועין נגדין ונפקין מנה. וכדין גהירין כל אינון בוצינין, ונהירין בנהירו בחדוותא, עד דמתבסם כלא. וכדין כל אינון דינין אשתכחו בנהירו, ודינא לא אתעביד, ועל דא תענו את נפשותיכם.

אמר רבי אבא, הא אוקים לה מר, מן גופא דמתניתא, לא גלו ישראל מארצם, עד שפפרו בקודשא בריך הוא. דכתיב, (שמואל ב כ) אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בן ישי, והא אתמר. קרא אחרינא אשכחנא בהאי, דכתיב, (מלכים א יב) ראה ביתך דוד. אמר ליה, הכי הוא ודאי, בית דוד אקרי, כמה דכתיב, (ישעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור יי'. בית יעקב, כמה דאת אמר (ישעיה ס) ובית תפארתי אפאר. לכו ונלכה באור יי', דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ונטע האי גן לאשתעשא ביה עם צדיקיא, דביה שריין.

תאנא, כתיב אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא וגו' וענינתם את נפשותיכם. וכתיב והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי וגו'. אך דכתיב, מאי קא בעי הכא. אמר ליה, למעוטא קא אתיא. דכיון דאמר וענינתם את נפשותיכם

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בתשעה לחדש, אמר לבתר אך בעשור. אך עשור מבעי ליה, דבעשור תליא מלתא.

אמר ליה אי הכי, (שמות יב) אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, ותנינן אך חלק, חציו אסור באכילת חמץ, וחציו מותר. אוף הכא אך בעשור לחדש, אימא דחציו אסור במלאכה (נ"א באכילה), וחציו מותר. אמר ליה אוף הכא בועניתם את נפשותיכם תליא, דהא ענוי לא אשתכח אלא מפלגות יומא ולהלאה, ושפיר הוא אך חלק בועניתם את נפשותיכם.

אמר רבי אלעזר, פתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם מבעי ליה. אלא יכפר עליכם, לאכללא יובלא, דנגיד מבועי לאשקאה בהאי יומא לכל עיבר, לארואה פלא, ולאשקאה פלא. ודא עליכם, פלומר, בגיניכון לדפאה לכון בהאי יומא, דכתיב לפני יי' תטהרו. ולא ישלוט עלייכו דינא.

רבי יהודה, אמר זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובעי לדפאה להו, דלא ישתכח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולזמנא דאתי פתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יי'. תנינן, בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה כעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, פל שפן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למגנא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום ותנון ארך אפים.

ועד לא ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובון לך מחוביהון, דתהוי זמינא למשבק חוביהון, ולכפרא עלייהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא, וכד בני נשא תייבין מחוביהו, האי תשובה תבת לגבי קודשא בריך הוא, וכפר על פלא, ודינין אתכפיין, ומתבסמן פלהו, ובר נש אתדכי מחוביה.

[זוהר חלק ג' – דף ע' ע"א]

אימתי אתדכי בר נש מחוביה בשעתא דעאל בהאי תשובה פדקא חזי. רבי יצחק אמר, דתב קמי מלכא עלאה, וצלי (דף ע' ע"א) צלותא מעומקא דלבא, הדא הוא דכתיב ממעמקים קראתיך יי'.

רבי אבא אמר, ממעמקים קראתיך יי', אתר גניז הוא לעילא, והוא עמיקא (שמות ס"ג ע"ב) דבירא, ומהאי נפקין נחלין ומבועין לכל עיבר, וההוא עמיקא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעִמִּיקְתָּא אַקְרִי תְּשׁוּבָה. וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְאַתְבָּא וּלְאַתְדַּכְּאָה מְחֻבְוֵי, בְּהַאי עֻמְקָא אַצְטְרִיד לְמַקְרִי לְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב מִמְעַמְקִים קָרְאתִיד יי'.

תְּאַנָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּהוּה בַר נֶשׁ חָב קָמִי מְאַרְיָה, וְקָרִיב קָרְבְּנִיה עַל מִדְּבַחָא, וְכַהֲנָא מְכַפֵּר עָלֶיהָ, וּבַעֵי בַּעוּתִיהָ עָלֶיהָ, מִתְעַרֵּין רַחֲמֵי, וְדִינִין מִתְבַּסְּמִין, וְתְּשׁוּבָה אַרְיָק בְּרַכָּאן, בְּמִבוּעִין דְּנִגְדִין וְנִפְקִין, וּמִתְבָּרְכִין כְּלָהוּ בּוּצִינִין כְּחִדָּא, וְכֵן נֶשׁ אֲתִדְכִי מְחֻבְיָה.

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, אֲפִיק עֶשֶׂר כְּתָרִין, עֶטְרִין קְדִישִׁין לְעִילָא, דְּאַתְעֶטְר בְּהוּ, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּהוּ, וְהוּא אֵינֹן, וְאֵינֹן הוּא, כְּשִׁלְהוּבָא דְאַחִידָא בְּגוּמְרָא, וְלִית תַּמָּן פְּרוּדָא. לְקַבִּיל דְּנָא, אִית עֶשֶׂר כְּתָרִין דְּלֹא קְדִישִׁין לְתַתָּא, וְאֵינֹן אַחִידִין בְּזוּהָמָא דְטוּפְרָא דְחַד עֶטְרָא קְדִישָׁא, דְאַקְרִי חֲכָמָה. וְעַל דָּא אַקְרוּן חֲכָמוֹת.

וְתְּאַנָּא, עֶשְׂרָה זִינֵי חֲכָמוֹת אֲלִין נַחְתוּ לְעֵלְמָא. וְכִלְהוּ אֲסַתְאַבו (ס"א אשתאבו) בְּמִצְרַיִם, בַּר מַחַד דְּאַתְפִּשֵׁט בְּעֵלְמָא, וְכִלְהוּ זִינֵי חֲרָשֵׁי אֵינֹן, וּמִנִּיֵּהוּ יַדְעֵי מִצְרַיִם חֲרָשִׁין, עַל כָּל בְּנֵי עֵלְמָא. וְכֵן מִצְרַיִם בְּעָאן לְמַעַבַּד כְּנוּפִיָּא בְּחֲרָשִׁיהוּ לְעוּבְדִּיהוּן, הוּוּ נִפְקִי לְחַקְלָא לְטוּרֵי רְמָאִי, וְדַבְּחִין דְּבַחִין, וְעַבְדִּין גּוּמִין בְּאַרְעָא, וְסַחְרִין הוּוּ דְמָא סוּחְרַנְיָה דְּהֵנִי גּוּמִין, וְשָׂאָר דְּמָא מִתְכַּנְפִּי בְּהֵנִי גּוּמִין, וּבְשָׂרָא שׁוּין עָלֶיהוּ. וְקָרְבִין קָרְבְּנִיהוּן, לְאֵינֹן זִינֵין בִּישׁוּן, וְאֵינֹן זִינֵין בִּישׁוּן מִתְכַּנְפִּישׁוּן וּמִתְקָרְבִין כְּחִדָּא, וּמִתְפִּיִסִין בְּהִדְיָהוּ בְּהוּא טוּרָא.

יִשְׂרָאֵל דְּהוּוּ בְּשַׁעְבוּדִיהוּן, הוּוּ מִתְקָרְבִין לְהוּן, וְאוּלְפּוּ מְנִיֵּיהוּ, וְהוּוּ טְעָאן בְּתַרְיָהוּ, וְהֵינֵן דְּכְּתִיב כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַתְּם בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וְכַמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו', וְכְּתִיב וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשַׁעִירִים וְגו'. תְּאַנָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּהוּוּ מְקָרְבִין לְהוּן עַל גְּבִי חַקְלָא, וְהוּוּ מְזַמְנֵי הוּוּ דְמָא, וּמְקָרְבֵי קָרְבְּנִיהוּ, הוּוּ מִתְכַּנְפִּי כָּל אֵינֹן זִינֵין בִּישׁוּן, וְחָמָאן לְהוּן כְּגוּוֹנָא דְשַׁעִירִים, כְּלָהוּ מְלִיִן שַׁעְרָא, וּמוֹדְעֵי לְהוּ מַה דְּאֵינֹן בְּעֵיִן.

תָּא חֲזִי, יִצְחָק מַה כְּתִיב בֵּיה, (בראשית כז) וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיְמַשְׁהוּ, אָמַר, דָּא לֹא אֲתַעֲדִי (ס"א הכא לא אתער), אָלָא מְטַלָּא דְשַׁמְיָא דְנִגְדִי עַל אַרְעָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ, בְּכֹלָא בְּרַכִּיָּה. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּחָמָא לִיה בְּשַׁעְרָא, אָמַר לְמַעַבְר דָּא, וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ אַצְטְרִיד, וְלֹא זוּהָמָא דְאַרְעָא, דְּהַאי זוּהָמָא הוּא דְאַרְעָא, וְכֵן טַלָּא דְשַׁמְיָא וּמִגְדָּא דְאַרְעָא מִתְחַבְּרָאן אֲתַעַבְר הַאי זוּהָמָא.

אָמַר רַבִּי חֲזִי, בְּתַרְיָתָא דְאֵינֹן כְּתָרִין תַּתְּאִין דְּלֹא קְדִישִׁין הַאי הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דברים יח) וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמֵּתִים, וְדָא הוּא עֲשִׂירָאָה דְכֹלָא. דְּתַנְיָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, נִפְשָׁתָא דְרַשִׁיעֵיָא אֲלִין אֵינֹן מְזִיקִין דְּעֵלְמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, אי הכי טב להו לחייביא דאתעבדין מזיקין בעלמא, אן הוא עונשא דגיהנם. אן הוא בישא דזמינא להו בההוא עלמא. אמר רבי חייא, הכי תנינן, והא אוקימנא מלי, נפשתיא דרשיעייא בשעתא דנפקין מעלמא, כמה גרדיני נמוסין מזדמני לקבלא להו, ולאעלאה להו לגיהנם, ועאלין להו בתלת דינין בכל יומא, בגיהנם. לבתר מזדווגי בהו, ואזלין ושאיין בעלמא, ומטען להו לרשיעייא, לאיבון דקא אסתים תשובה מקמייהו. לבתר תייבין להו לגיהנם, ואתסאבין (נ"א ואתדנון) תמן, וכך בכל יומא.

[זהר חלק ג' - דף ע' ע"ב]

לבתר דאזלין בהו, ושאיין בהו בעלמא, מהדרין לקברייהו, וחמן תולעתא דגופא מנקרי בשרא ומתאבלן עלייהו, ואיבון חרשין הוו אזלי לבי קברי, וחרשי בחרשייהו, ועבדין חד צלמא דבר נש, ודבחין קמיה חד צפירא. לבתר עאלין לההוא (דף ע' ע"ב) צפירא, בההוא קברא, וההוא צלמא מתברין (ס"א מדברין) ליה לארבע סטרין, ומעלין ליה לארבע זיוויין דקברא. כדין מחרשי בחרשייהו, ומתכנפי איבון כנופי, ואיבון זינין בישין, ומייתין ההיא נפשתיא, ועאל בקברא ומשתעי בהדייהו.

אמר רבי יצחק, זכאין איבון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא פלהו קדישין. גופא דלהון קדישא. נפשא דלהון קדישא. רוחא דלהון קדישא. נשמתא דלהון קדש קדשים. תלת דרגין איבון, כגוונא דלעילא. דתניא אמר רבי יהודה, פתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, דא היא נשמתא (עלאה) דאדם קדמא (עלאה). תא חזי, תלת דרגין איבון, ואתדבוקו כחד, נפש, רוח, נשמה. ועלאה מנייהו, נשמה.

דאמר רבי יוסי, בכלהו בני נשא אית נפש, ואית נפש עלאה מנפש. זכה בר נש בהאי נפש, מריקין עליה עטרא חד, דאקרי רוח. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. כדין אתער בר נש באתערותא אחרא עלאה, לאסתכלא בנמוסי מלכא קדישא. זכה בר נש ביה בההוא רוחא, מעטרין ליה בכתרא קדישא עלאה, דכליל כלא, דאקרי נשמה. דאתקרי נשמת אלוה.

ותאנא ברזא דרוזין, בגו רוזין דספרא דשלמה מלכא. האי קרא, דכתיב, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, כיון דכתיב ושבח אני את המתים, אמאי שכבר מתו. אלא שכבר מתו בהאי עלמא, בפולחנא דמאריהון. (בראשית רכ"ד ע"ב)

סדר הלימוד ליום ג ניסן [יום 180 בשנה]

ותמן כתיב, תלת מדורין עבד קודשא בריך הוא לצדיקייא, חד (ס"א דוכו אינון צדיקייא דלא אישתציו מהאי עלמא וכד אצטריך) לנפשאן דאינון צדיקייא, דלא אסתלקו מהאי עלמא, ושכיחין בהאי עלמא. וכד אצטריך עלמא רחמין, ואינון חייין יתבין בצערא, אינון מצלו צלותא עלייהו, ואזלין ומודעין מלה לאינון דמיכין דחברון, ומתערין, ועאלין לגן עדן דארעא, דתמן רוחיהון דצדיקייא, מתלבשן בעטרין דנהורא, ואתיעטו בהו, וגזרין גזרה, וקודשא בריך הוא עביד רעותא דלהון, וחס על עלמא.

ואינון נפשן דצדיקייא, משתפחין בהאי עלמא, לאגנא על חייא, והאי אקרי נפש, ודא לא אסתלקא (ס"א אשתצו) מהאי עלמא, ושכיחא בהאי עלמא, לאסתפלא ולמנדע ולאגנא על דרא. והאי הוא דאמרו חברייא, דמתי ידעי בצערא דעלמא. ועונשא דחייבין די בארעא, בהאי הוא, דכתיב ונכרתה הנפש ההיא מעמיה.

ומדורא תניינא הוא גן עדן די בארעא. ביה עבד קודשא בריך הוא מדורין עלאין יקירין, פגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דעלמא עלאה. והיכלין בתרין גוונין, דלית להון חושפנא, ואילנין ועשבין וריחין דסלקין בכל יומא. ובהאי אתר שארי ההוא דאקרי רוח דאינון צדיקייא, ומדורא דההוא רוחא ביה שארי. וכל רוח ורוח מתלבשא בלבוש יקירא, פגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דההוא עלמא עלאה.

מדורא תליתאה, ההוא מדורא עלאה קדישא דאיתקרי צורא דחיי. דתמן מתעדנא ההוא דרגא עלאה קדישא, דאקרי נשמה. והאי אתדבק לאתענגא בעדוונא עלאה. עליה כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' והרפכתיה וגו'.

ותאנא, בשעתא דאצטריך עלמא רחמי, ואינון צדיקייא זכאין. ההוא נפש דאשתכחא בעלמא, לאגנא על עלמא. נפש סליק ואזיל ושאט בעלמא, ומודע לרוח. ורוח סליק ואתעטר, ומודע לנשמה. ונשמה לקודשא בריך הוא. וכדין חס קודשא בריך הוא על עלמא. כדין נחתא מעילא לתתא, נשמה אודע לרוח, ורוח אודע לנפשא.

ובכל שבתא ושבתא, וריש ירחא, פלהו, מתחברן ומתעטרן כחד, עד דאזדווגו למיתי לסגדא למלכא עלאה. ולבתר תיבין לאתרייהו. הדא הוא דכתיב, (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף ע"א ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי, וחייא אזלי ומודעי להו לנפשייהו דצדיקייא, ובכאן על קברייהו, אינון דאתחזו לאודעא להו. מאי טעמא. דשוין רעותא דלהון לאתדבקא נפשא בנפשא, (דף ע"א ע"א) כדין אתערין נפשייהו דצדיקייא, ומתכנפי ואזלין ושאטין לדמיכי חברון, ומודיעי להו צערא דעלמא. וכלהו עאלין בההוא פתחא דגן עדן, ומודיעי לרוח. ואינון רוחין דמתעטרין בגן עדן, מלאכי עלאין אזלי בינייהו. וכלהו מודיעין לנשמה. ונשמה אודעת לקודשא בריך הוא, וכלהו בעאן רחמי על חייך, וחס קודשא בריך הוא על עלמא בגיניהון. ועל דא אמר שלמה, ושבח אני את המתים שכבר מתו וגו'.

אמר רבי חייא, תוהנא אי אית מאן דידע לאודעא להו למתייא, בר אנן. אמר רבי אבא, צערא מודעא להו. אורייתא מודעא להו. דהא בשעתא דלית מאן דידע בהאי, (בראשית רכ"א ע"א) אפקי אורייתא סמוך לקברי, ואינון מתערי, על אורייתא על מה אתגלייא לההוא אתר, כדין דומה אודע להון.

אמר רבי יוסי, ואינון ידעי דהא עלמא בצערא, וחייא לא אתחזון, ולא ידעי לאודעא להו. ביה שעתא פלהו צווחין על אורייתא דאתקלנא ואתגלייא לההוא אתר. אי בני נשא תייבין ובכאן בלבא שלים, ותייבין קמי קודשא בריך הוא, פלהו מתכנפי, ובעאן רחמי, ומודיעין לאינון דמיכי חברון, ועאלין ומודיעין לרוח דבגן עדן, כמה דאמרן.

ואי אינון לא תייבין בלבא שלים למבעי ולמבפי על צערא דעלמא. ווי להון, דכלהו מתכנפי לריקא אמרי מאן גרם לאורייתא קדישא דאתגלייא על ידייהו בלא תשובה. וכלהו אתאן לאתחדתא (ס"א לאדכרא) חובייהו בגיני כך לא יהכון תמן בלא תשובה ובלא תעניתא למבעי בעותא קמייהו. רבי אבא אמר, (ס"א כלא אתלת) בלא תלת תעניתא. רבי יוסי אמר, אפילו חד, ובההוא יומא, ובלבד דעלמא יתיב בצערא טפי, כדין פלהו מזדווגי למבעי רחמין על עלמא.

תאנא, אמר רבי יהודה, יומא חד הוּו אזלי (קמ"ד ע"א, צ"א) רבי חזקיה ורבי ייסא באורחא, ערעו בגוש חלב, והוה חריב, יתבו סמיך לבי קברי, ורבי ייסא הוה בידיה חד חוטרא (ס"א קיטרא) דספר תורה דאקרע, עד דיתבו אתרגיש חד קברא קמייהו, וצווח ווי ווי, דהא עלמא בצערא שכית, הא אורייתא הכא דאתגלייא, או חייא אתו לחייכא עלן, ולכספא בכסופא עלן באורייתיהו. אודעזעו רבי חזקיה ורבי ייסא.

אמר רבי חזקיה מאן את. אמר ליה מיתא אנא, והא אתערנא לגבי ספר תורה. דזמנא חדא הוה יתיב עלמא בצערא, ואתו חייא הכא, לאתערא לן בספר תורה, ואנא וחבראי אקדימנא לגבי דמיכי חברון, וכד אתחברו בגן עדן ברוחיהון

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּצִדִּיקָיָא, אֲשֶׁתְּכַח קַמִּיָּהוּ, דְּהָהוּא סִפְרָא תוֹרָה דְּאִיִּתּוּ לְקַמְן אֵינּוֹן חַיִּיא, הָוָה פְּסוּל וּמְשַׁקֵּר בְּשֵׁמָא דְּמַלְכָּא, עַל דְּאֲשֶׁתְּכַח וְאִי יִתִּיר בְּהָהוּא קָרָא (ויקרא יא) דְּוִשְׁסַעַת שְׁסַע שְׁתֵּי פְּרָסוֹת, וְאָמְרוּ דְּהוּאִיל וְשִׁקְרוּ בְּשֵׁמָא דְּמַלְכָּא דְּלֹא יִתּוּבוּן לְגַבִּיָּהוּן, וְדָחוּ לִי וְלַחֲבֵרָאֵי בְּהָהוּא שַׁעְתָּא מִבֵּי מַתִּיבְתָּא.

עַד דְּחַד סָבָא דְּהָוָה בִּינִיָּהוּ, אֲזַל וְאִיִּתִּי סִפְרָא דְּרַב הַמְּנוּנָא סָבָא, וּכְדִין אֲתַעַר (קהלת רבה פסוק שלח לחמך) רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָוָה קָבִיר עַמְנָא, וְאֲזַל וּבַעַא בְּגַן עֵדֶן עַלִּיָּהוּ, וְאֲתַסִּי עַלְמָא, כְּדִין שְׁאָרוּ לָן, וּמִן הָהוּא יוֹמָא דְּסַלְיָקוּ לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר מִבֵּי קְבָרָא דָּא, וְאֲתִיָּהִיב לְגַבִּי אַבּוּהָ, לִית מָאן דְּאֲתַעַר לְמִיקָם קַמִּיָּהוּ דְּדַמִּיכֵי חֲבֵרוֹן, דְּמִסְתַּפִּינָא מִן הָהוּא יוֹמָא דְּדָחוּ לִי וְלַחֲבֵרֵי. וְהַשְׁתָּא אֲתִיתוֹן לְגַבְנָא, וְסִפְרָא תוֹרָה גַּבִּיכוֹן, אֲמִינָא דְּהָא עַלְמָא בְּצַעְרָא אֲשֶׁתְּכַח. וְעַל דָּא אֲזַדְעוּזַעְנָא, דְּאֲמִינָא מָאן יְקָדִים לְאוּדְעָא לְאֵינּוֹן זַכָּאֵי קְשׁוּט דְּמִיכֵי חֲבֵרוֹן, אֲשֶׁתְּמִיט רַבִּי יִיסָא בְּהָהוּא קִיטְרָא דְּסִפְרָא תוֹרָה. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, חַס וְשְׁלוֹם לִית עַלְמָא בְּצַעְרָא, וְאֲנִן לֹא אֲתִינֵן לְהָאֵי.

[זוהר חלק ג' – דף ע"א ע"ב]

קָמוּ רַבִּי חֲזַקְיָה וְרַבִּי יִיסָא וְאֲזַלוּ. אָמְרִי, וְדָאֵי בְּשַׁעְתָּא דְּזַכָּאֵינ לֹא אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּעַלְמָא, עַלְמָא לֹא מַתְקִימָא אֶלָּא בְּגִיבִיָּהוֹן דְּמַתִּיָּא. אָמַר רַבִּי יִיסָא, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲצַטְרִיךְ עַלְמָא לְמַטְרָא, אֲמַאי אֲזַלִּינֵן לְגַבִּיָּהוֹן דְּמַתִּיָּא, וְהָא פְּתִיב (דף ע"א ע"ב) (דברים יח) וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמַּתִּים וְאָסִיר. אָמַר לִיה עַד כָּאן לֹא חֲמִיתָא גְּדַפָּא דְּצַפְרָא דְּעַדְדִין. וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמַּתִּים, אֶל הַמַּתִּים דְּיִיקָא. דְּאֵינּוֹן חַיִּיבֵי עַלְמָא, דְּאֵינּוֹן מַעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּאֲשֶׁתְּכַחוּ תְּדִיר מַתִּים. אֲבָל יִשְׂרָאֵל דְּאֵינּוֹן זַכָּאֵי קְשׁוּט, שְׁלֵמָה קָרָא עַלִּיָּהוּ (קהלת ד) וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכַבְרָא מִתּוּ, בְּזַמְנָא אַחְרָא וְלֹא הַשְׁתָּא. שְׁכַבְרָא מִתּוּ, וְהַשְׁתָּא אֵינּוֹן חַיִּין.

וְעוּד, דְּשָׂאָר עַמִּין כַּד אֲתָאן לְמַתִּיהוֹן, אֲתִינֵן בְּחַרְשִׁין, לְאֲתַעְרָא עַלִּיָּהוּ זִינִין בִּישִׁין. וְכַד יִשְׂרָאֵל אֲתָאן לְמַתִּיהוֹן, אֲתִינֵן בְּכַמְהָ תְּשׁוּבָה לְקַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּתַבִּירוּ דְּלַבָּא, בְּתַעֲנִיתָא לְקַבְּלִיהָ, וְכִלָּא בְּגִין דְּנִשְׁמַתִּין קוּדְשִׁין יְבַעוֹן רַחֲמֵי לְקַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלִּיָּהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עַל עַלְמָא בְּגִיבִיָּהוֹן.

וְעַל דָּא תְּנִינֵן, צְדִיקָא אֶף עַל גַּב דְּאֲתַפְטֵר מֵהָאֵי עַלְמָא, לֹא אֲסַתְּלַק וְלֹא אֲתַאבִּיד מִכְּלָהוּ עַלְמִין, דְּהָא בְּכִלְהוּ עַלְמִין אֲשֶׁתְּכַח יִתִּיר מַחִיָּי. דְּבַחִיָּי אֲשֶׁתְּכַח בְּהָאֵי עַלְמָא בְּלַחֲדוּי, וְלַבְתַּר אֲשֶׁתְּכַח בְּתַלְתַּת עַלְמִין, וְזַמִּין לְגַבִּיָּהוּ, דְּכַתִּיב, (שיר השירים א) עַלְמוֹת אֶהְבֹּדָה, אֵל תִּקְרִי עַלְמוֹת, אֶלָּא עוֹלְמוֹת. זַכָּאֵי חוּלְקִיָּהוֹן.

תָּאנָא, פְּתִיב (שמואל א כה) וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנֵי צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים, וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדוֹנֵי, נִשְׁמַת אֲדוֹנֵי מִבְּעֵי לִיה. אֶלָּא כְּמָה דְּאֲמַרְן, דְּזַכָּאֵי חוּלְקִיָּהוֹן דְּצִדִּיקָיָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דכלא אתקשר דא בדא, נפש ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקודשא בריך הוא. אשתכח דנפש צרורה בצרור החיים.

אמר רבי אלעזר, האי דאמרו חברייא, גלותא דספר תורה אפילו מבי פנישתא לבי פנישתא אחרא אסיר. וכל שכן לבי רחוב, אמאי לבי רחוב. אמר רבי יהודה, כמה דאמרו, בגין דיתערוך עליה ויתבעון רחמי על עלמא. אמר רבי אבא, שכונתא פד אתגלייא הכי נמי מאתר לאתר, עד דאמרה (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים וגו' אוף הכא בקדמיתא מבי פנישתא לבי פנישתא, לבתר לבי רחוב, לבתר במדבר מלון אורחים. אמר רבי יהודה, בני בבבל מסתפו ולא קא עברי אפילו מבי פנישתא לבי פנישתא, כל שכן האי.

תניא, אמר להו רבי שמעון לחברייא, ביומאי לא יצטרכון בני עלמא להאי. אמר ליה רבי יוסי, צדיקייא מגינין על עלמא בחייהון, ובמיתתהון יותר מחייהון. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לז) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי, ואילו בחייהו לא כתיב. אמר רבי יהודה מאי שנא הכא דכתיב למעני ולמען דוד עבדי, דשקיל האי לגבי האי. אלא, בגין דדוד זכה לאתקשרא ברתיקא קדישא דאבהתא, ובגין כך פלא חד, בריך הוא לעלם ולעלמי עלמיא. (ויקרא יח) כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו, רבי יצחק פתח, (תהלים קב) לספר בציון שם יי' ותהללתו בירושלם. תמן תנינן, שמא קדישא סתים וגליא. ואורייתא דהיא שמא קדישא עלאה, סתים וגליא. וכל קרא דבאורייתא, וכל פרשתא דאורייתא, סתים וגליא.

דתניא אמר רבי יהודה, מחציפותא דצדקת חדא, נפקן כמה טבאן לעלמא. ומאן היא. תמר. דכתיב, (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. אמר רבי אבא, פרשתא דא מוכח, דאורייתא סתים וגליא. והא אסתכלנא באורייתא פלא, ולא אשכחנא אתר דאקרי פתח עינים, אלא פלא סתים, ורזא דרזין הוא.

ותניא, מאי חמאת צדקת זו לעובדא דא. אלא ידעת בביתא דחמוהי ארחוי דקודשא בריך הוא, היך מדבר האי עלמא עם בני נשא. ובגין דהיא ידעת, קודשא בריך הוא אוקים מלה על ידהא. ואזלא הא כמה דתנינן, אודמנת הות בת שבע מו' ימי בראשית למהוי אמיה דשלמא מלכא. אוף הכא אודמנת הות תמר לדא, מיומא דאתברי עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ב ע"א]

ותשב בפתח עינים, מאן פתח עינים כמה דאת אמר, (בראשית יח) והוא יושב פתח האהל. וכתיב, (שמות יב) ופסח יי' על הפתח. וכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק וגו'. עינים: דכל עינין דעלמא (דף ע"ב ע"א) להאי פתחא מצפאן. אשר על דרך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תִּמְנַתָּה, מֵאֵי תִּמְנַתָּה. כִּמָּה דַּאת אָמַר (במדבר יב) וּתְמוֹנַת יִי יִבִּיט. וְהִכִּי אוֹקִימָנָא, תִּמְר אוֹקִימַת מְלָה לְתַתָּא, וּפְרַחַת פְּרַחִין, וְאַנְיַצַת עֲנַפִּין בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא. (הושע יב) וַיְהוּדָה עוֹד רָד עִם אֵל וְעִם קְדוּשִׁים נֶאֱמָן. וַיִּרְאֶה יְהוּדָה וַיִּחְשְׁבֶהָ לְזוֹנָה וְגו'. כִּמָּה דַּאת אָמַר, (משלי ל) כִּן דְּרַךְ אִשָּׁה מְנַאֲפַת. כִּי כִסְתָה פְּנֵיהָ, וְאוֹקִימָנָא כִּי כִסְתָה פְּנֵיהָ, כִּמָּה דַּאת אָמַר, אֲכַלָּה וּמַחַתָּה פִּיהָ, אוֹקִידַת עֲלָמָא בְּשִׁלְהוּבוּי, וְאַמְרָה לֹא פְעֻלְתִּי אוֹן. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין כִּי כִסְתָה פְּנֵיהָ, וְלִית מֵאן דִּידַע אוֹרְחָהָא, לְאַשְׁתַּנּוּבָא מִנָּה. וַיֵּט אֵלֶיהָ אֵל הַדְּרֵךְ, אֵל הַדְּרֵךְ מִמֶּשׁ, לְאַתְחַבְרָא חוּרָא בְּסוּמְקָא. וַיֹּאמֶר הִבֵּה נָא אָבָא אֵלַיךְ וְגו', הָא אוֹקִימָנָא הִבֵּה בְּכָל אַתְר.

כִּי לֹא יָדַע כִּי כִלְתוּ הִיא. כִּי כִלְתוּ הִיא דְעֲלָמָא, מִתְרַגְמִינָן אֲרִי שְׂצִיטָא דְעֲלָמָא הִיא. מֵאֵי טַעְמָא לֹא יָדַע. בְּגִין דְּהָא מְנַהֲרָן אֲנַפְהָא, לְקַבְּלָא מִנֵּיהָ, וְאַזְדַּמְנָא לְאַתְבַּסְמָא וְלִרְחַמָא עֲלָמָא (דבר אחר) כִּי כִלְתוּ הִיא, דָּא פְּלָה מִמֶּשׁ, דְכַתִּיב, (שיר השירים ד) אֲתִי מִלְּבָנוֹן פְּלָה.

וְתֹאמַר מַה תִּתֵּן לִי כִּי תִבֵּא אֵלַי. הַשְּׁתָא פְּלָה בְּעֵיָא תְכַשִּׁיטָהָא. וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי עֵזִים מִן הַצֹּאן. לְמַלְכָּא דְהוּוֹה לִיהָ בְּרָא מֵאַמְהוּ חֲדָא, וְאֹזִיל בְּהִיכְלָא, בְּעָא מְלֻכָּא לְאַתְנַסְבָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא עֲלָתָה, וְלֹאֲעֲלָתָה בְּהִיכְלִיתָה. אֲמַרְהָ מֵאן יְהִיב לִיהָ בְּהִיכְלִיתָה דְמְלֻכָּא (נ"א מֵאן יְהִיב לִיהָ לְדִין בְּהִיכְלִיתָה דְמְלֻכָּא. אמר מלכא), אָמַר מְכָאן וְלַהֲלָתָה אֲשֻׁדֶר וְאַתְרִיךְ לְבְרָא דְאַמְהוּ מְהִיכְלָא דִּילִי.

כִּךְ נָמִי הֶכָּא, אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי עֵזִים מִן הַצֹּאן. וְהָא אוֹקִימָנָא, בְּלֹא תְבִשֵׁל גְּדֵי. וְכָל אֵינּוֹן בְּסִטְרָא דְבְּכּוֹר בְּהֶמָּה קָא אַתּוּ. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב אֲנֹכִי אַתּוּ, אֲלֹא אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח, אַתְרִיךְ וְאַשְׁדֶּר לִיהָ, דְלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּהִיכְלִי.

וְתֹאמַר אִם תִּתֵּן עֲרֻבוֹן עַד שְׁלַחְךָ. אֵלֶיךָ אֵינּוֹן סִימְנִין דְּמִטְרוֹנִיתָא, דְּאַתְבְּרָכָא מִן מְלֻכָּא בְּזוּוּגָהָא. וַיֹּאמֶר מַה הָעֲרֻבוֹן אֲשֶׁר אַתּוּ לָךְ, וְתֹאמַר חוֹתְמָךְ וּפְתִילְךָ וּמִטְרָךְ. אֵלֶיךָ אֵינּוֹן (נ"א סטרי) קְטָרִי עֲלָאִי, תְכַשִּׁיטָהָ דְכֻלָּה אַתְבְּרָכָא מִתְלַתָּא אֵלֶיךָ, נְצַח הוּד יְסוּד, וְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח בְּתַלְתָּא אֵלֶיךָ וְכֻלָּה (ס"א מנצח הוד יסוד) מְהֶכָּא מִתְבְּרָכָא. מִיָּד וַיִּתֵּן לָהּ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַתְּהַר לּוּ.

וַיְהִי כַּמְשָׁלֵשׁ חֲדָשִׁים. מֵאן מְשָׁלֵשׁ חֲדָשִׁים. בְּתַר דִּיתְלַתּוֹן יְרַחֲיָא, וְהָא ג' יְרַחִין אוֹקִימָנָא. וְהֶכָּא כַּמְשָׁלֵשׁ חֲדָשִׁים, דְּשָׂרִי יְרַחֲא רְבִיעָא לְאַתְעָרָא דִּינִין בְּעֲלָמָא בְּחוּבֵי בְנֵי נְשָׂא, וְהִיא יְנַקָּא מִסְטְרָא אַחְרָא. כְּדִין, וַיּוֹגֵד לִיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תִּמְר פְּלַתְךָ, הָא פְּלָה בְּסִטְרָא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַחַת. מַה כְּתִיב, הוֹצִיאֹתָ. כִּמָּה דְכַתִּיב, (איכה ב) הַשְׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ תְּפֹאֲרֵת יִשְׂרָאֵל. וְתִשְׂרַף, בְּשִׁלְהוּבֵי טִיהָרָא בְּגִלּוּתָא.

מַה כְּתִיב, הִיא מוֹצֵאתָ, לְאַתְמִשְׁכָּא בְּגִלּוּתָא. וְהִיא שְׁלַחָה אֵל חַמִּיָּה לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלֶה לּוּ. לְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלֶה מִמֶּנּוּ לֹא כְּתִיב, אֲלֹא לְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלֶה לּוּ. דִּילִיָּה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סימנין אלין משתכחין, אנכי הרה. מיד ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני. צדקה ודאי, ושמא גרים. מאן גרים לה, שמא דא. הדר ואמר ממני, דכתיב, (תהלים יא) כי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. צדקה: צדק ה', דממני נטלת שמא דא. ממני ירתא. ממני אשתכחת.

אמר רבי יוסי, מאי טעמא חמיה פתיב באתר חד, יהודה באתר אחרא. אמר ליה, כלא אתקטר דא בדא. חמיה, באתר עלאה תלי.

אמר רבי אלעזר, פרשתא דא אוקימנא ברזא עלאה, בכמה גוונין. פד יסתפלון מלי, מינה ישתמע רזין דאורחוי דקודשא בריך הוא, ודינוי בכל אתר. והיא ידעת ואקדימת גרמאה למלה דא, לאשלמא אורחוי דקודשא בריך הוא, בגין דינפקו מינה מלכין שליטין, וזמינין לשלטאה על עלמא. ורות פהאי גוונא עבדת.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ב ע"ב]

אמר רבי אבא, פרשתא דא ברזא דחכמתא דאורייתא אתקשרא, וכלא סתים וגליא. ואורייתא כלא פהאי גוונא אשתכחת. ולית לך מלה באורייתא, דלא רשים בה שמא קדישא עלאה, דסתים וגליא. (דף ע"ב ע"ב) בגיני כך, סתימי דאורייתא, קדישי עליונין ירתין לה, ואתגליא בשאר בני עלמא. כגוונא דא פתיב, (תהלים קב) לספר בציון שם יי' ותהלתו בירושלם, דהא בציון במקדשא, שרי לאדפרא שמא קדישא כדקא חזי. ולבר בכינויו. ועל דא כלא סתים וגליא. תאנא, כל מאן דגרע את חד מאורייתא. או יוסיף את חד באורייתא, כמאן דמשקר בשמא קדישא עלאה דמלכא.

אמר רבי יצחק, עובדא דמצרים פלחין לשפחה, כמה דאוקימנא. עובדא דכנען, פלחין לה הוא דאקרי (שמות יב) שבי אשר בבית הבור. ועל דא פתיב, (בראשית ט) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. בגין כך פלהו מכתביין (ס"א מברכין) (ס"א מכדבין) במלין קדישין, ועבדין עובדין (ס"א עריין) בכלא. בגיני כך כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה וגו'. רבי יהודה אמר, דעבדין דינין (ס"א זינין) בישין לשלטא על (נ"א לסאבא) ארעא, כמה דאת אמר ולא תטמא את אדמתך. וכתיב ותטמא הארץ. (ויקרא יח) כמעשה ארץ מצרים וגו', רבי חייא פתח, (איוב לח) לאחוז בכנפות הארץ וגו', תאנא, זמין קודשא בריך הוא לדכאה לארעיה, מפל מסאבותא דעמין עובדי עבודה זרה, דסאיבו לה. פהאי מאן דאחיד בטליתיה, ואנער טנופא מניה. וכל אינון דאתקברו בארעא קדישא, למשדי לון לבר, ולדכאה ארעא קדישא מסטרא אחרא (ס"א קדישא אחרא), כפיכול דהוה מתזנא לשאר רבבי עמין, ולקבלא מסאבותא דלהון, ולדברא לון. וזמין לדכאה לה ולאעברא לון לבר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון הוה מדפי טורי (ס"א שוקי) דטבריא, וכל דהוה תמן מית, הוה סליק ליה, ומדפי ארעא. תאנא, כתיב (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי וגו', אמר רבי יהודה, זכאה חולקיה מאן דזכי בחייו למשרי מדורא בארעא קדישא. דכל מאן דזכי לה, זכי לאנגדא מטלא דשמיא דלעילא, דנחית על ארעא. וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייו בהאי ארעא קדישא, זכי לאתקשרא לבתר בארעא קדישא עלאה.

וכל מאן דלא זכי בחייו, ומייתין ליה לאתקברא תמן, עליה כתיב, (ירמיה ב) ונחלתי שמתם לתועבה. רוחיה נפיק ברשותא נוכראה אחרא, וגופיה אתי תחות רשותא דארעא קדישא, כביכול עביד קדש חול, וחול קדש. וכל מאן דזכי למיפק נשמתיה בארעא קדישא, אתכפרו חובוי, וזכי לאתקשרא תחות גופוי דשכינתא, דכתיב, (דברים לב) וכפר אדמתו עמו. ולא עוד אלא אי זכי בחייו, זכי לאתמשכא עליה רוחא קדישא תדיר, וכל מאן דיתב ברשותא אחרא, אתמשך עליה רוחא אחרא נוכראה.

תאנא, כד סליק רב המנונא סבא להתם, הוה עמיה תריסר בני מתיבתא דיליה, אמר לון, אי אנא אזיל לארחא דא, לאו על דידי קא עבידנא, אלא לאתבא פקדונא למאריה. תנינן כל אינון דלא זכו להאי בחייו, אתיבין פקדונא דמאריהון לאחרא.

אמר רבי יצחק, בגיני כהן, כל מאן דאעבר מאינון זינין בישין, או רשותא אחרא בארעא, ארעא אסתאבת, ווי ליה להווא גבר, ווי לנפשיה, דהא ארעא קדישא לא מקבלא ליה לבתר. עליה כתיב, (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ, בעולם הזה, ובעולם הבא, ורשעים עוד אינם, בתחיית המתים, כדן ברכי נפשי את יי' הללויה. (ויקרא יח) את משפטי תעשו ואת חקתי תשמרו ללכת בהם וגו', רבי אבא אמר, זכאה חולקא דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מפל עמין עובדי עבודה זרה, ובגין רחימותא דיליה עלייהו, יהיב לון נימוסין דקשוט, נטע בהו אילנא דחיי, אשרי שכינתא ביניהו. מאי טעמא. בגין דישראל רשימין ברשימא קדישא בבשריהון. ואשתמודען דאינהו דיליה, (אשתמודען) מבני היכליה.

ובגיני כהן, כל אינון דלא רשימין ברשימו קדישא (דף ע"ג ע"א) בבשריהון לאו אינון דיליה, ואשתמודען דכלהו מסטרא דמסאבותא אתיין, ואסיר לאתחברא בהו, ולאשתעי בהדייהו, במלוי דקודשא בריך הוא ואסיר לאודעא להו מלי דאורייתא, בגין דאורייתא פלא שמא דקודשא בריך הוא, וכל את דאורייתא, מתקשרא בשמא קדישא. וכל מאן דלא אתרשים ברשימא קדישא בבשריהו, אסיר לאודעא ליה מלה דאורייתא. וכל שפן לאשתדלא (נ"א לאסתכלא) ביה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון פתח, (שמות יב) זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו, וכתוב וכל עבד איש וגו'. וכתוב תושב ושכיר לא יאכל בו. ומה פסחא דאיהו בשרא למיכלא, על דאתרמיז במלה קדישא, אסיר לכל הני למיכל ביה, ולמיהב להו למיכל, עד דאתגזרו. אורייתא דהיא קדש קדשים (דקדישא) שמא עלאה דקודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן אסור ללמד תורה לעובד כוכבים ומזלות, ושפיר אתערו חברייא דבבל, דכתוב, (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי, אבל פיון דאמר מגיד דבריו ליעקב, אמאי חקיו ומשפטיו לישראל. אמר ליה, אלעזר תא חזי, זכאין אינון ישראל, דחולקא עלאה קדישא דא נטע בהו קודשא בריך הוא, דכתוב, (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם, ולא לעמין עובדי עבודה זרה.

ובגין דאיהי גניזא עלאה יקרא, שמייה ממש, אורייתא כלא סתים וגליא, ברזא דשמייה. ועל דא, ישראל בתרין דרגין אינון, סתים וגליא, דתנינן תלת דרגין אינון מתקשרן דא בדא, קודשא בריך הוא, אורייתא, וישראל. וכל חד, דרגא על דרגא, סתים וגליא. קודשא בריך הוא דרגא על דרגא, סתים וגליא. אורייתא הכי נמי סתים וגליא. ישראל הכי נמי דרגא על דרגא, הדא הוא דכתוב, (תהלים קמז) מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל. תרי דרגין אינון, יעקב וישראל, חד גליא, וחד סתים.

מאי קא מיירי. אלא כל מאן דאתגזר ואתרשים בשמא (נ"א ברשומא) קדישא, יתבין ליה באינון מלין דאתגליין באורייתא, כלומר, מודיעין ליה ברישי אתוון, ברישי פרקיו, יתבין עליה חומרא דפקודי אורייתא, ולא יתיר, עד דיסתלק בדרגא אחרא, הדא הוא דכתוב מגיד דבריו ליעקב (ליעקב שפיר). אבל חקיו ומשפטיו לישראל, דאיהו בדרגא עלאה יתיר. וכתוב (בראשית לה) לא יקרא שמך עוד יעקב וגו'. חקיו ומשפטיו לישראל, אלין רזי אורייתא ונמוסי אורייתא, וסתרי אורייתא, דלא יצטרכון לגלאה אלא למאן דאיהו בדרגא עלאה יתיר בדקא חזי.

ומה לישראל האי, לעמין עובדי עבודה זרה על אחת כמה וכמה, וכל מאן דלא אתגזר ויתבין ליה אפילו את זעירא דאורייתא, כאלו חריב עלמא, ומשקר בשמא דקודשא בריך הוא, דכלא בהאי תליא, ודא אתקשר, דכתוב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת.

תא חזי, פתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. לפני בני ישראל שם, אבל לשאר עמין לא שם. בגין כך דבר אל בני ישראל. (ויקרא כ) ואל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בני ישראל תאמר. וכן בלהו. ינוחון אבהן דעלמא, אינון הלל ושמאי, דהכי אמרו לאונקלוס, ולא אודעו ליה מלה דאורייתא עד דאתגזר.

ותא חזי, מלה קדמאה דאורייתא, דיהבין לינוקי, אלף בי”ת, דא מלה דלא יכלין בני עלמא לאדבקא בסוכלתנו, ולסלקא ליה ברעותא, וכל שכן למללא בפומיהון. ואפילו מלאכי עלאי, ועלאי דעלאי, לא יכלין לאדבקא, בגין דאינון סתימין דשמא קדישא. ואלף וארבע מאה וחמש רבבן דעלמין, בלהו תליין בקוצא דאלף, ושבעין ותריין שמחן קדישין גליפין באתווי רשימין, דקיימו בהו עלאי ותתאי, שמיא וארעא, וכורסייא יקרא דמלכא, תליין מסטרא חדא לסטרא חדא, דפשיטותא דאלף, קיומא דעלמין בלהו, וסמכין דעלאין ותתאין ברזא דחכמתא.

ישבילין סתימין, ונהרין עמיקין, ועשר אמירן, בלהו נפקין מההוא קוצא תתאה דתחות אלף. מפאן ולהלאה שארי לאתפשטא אלף בבית. ולית חושבן לחכמתא דהכא אתגליף.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ג ע"ב]

בגיני (דף ע"ג ע"ב) כף, אורייתא קיומא דכלא, ומהימנותא דכלא, לקשרא קשרא דמהימנותא דא בדא פדקא חזי. ומאן דאתגזר, אתקשר בההוא קשרא דמהימנותא. ומאן דלא אתגזר, ולא אתקשר ביה, כתיב ביה, (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. (שמות יב) וכל ערל לא יאכל בו. דהא אתער רוח מסאבא דמסטריה, ואתי לאתערבא בקדושה. בריך רחמנא, דפריש לישראל בנוי, רשימין ברשימא קדישא, מנייהו ומזוהמא דלהון. עלייהו כתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק בלה זרע אמת. ובגיני כף, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, ולא לאחרא. תורת אמת, לזרע אמת. אתא רבי אלעזר ונשקיה על ידוי.

רבי חזקיה אמר, כתיב (שמואל א יב) כי לא יטוש יי' את עמו בעבור שמו וגו', פי לא יטוש יי' את עמו, מאי טעמא בעבור שמו הגדול. בגין דכלא אתקשר דא בדא, ובמה אתקשרו ישראל בקודשא בריך הוא. בההוא רשימא קדישא דאתרשים בבשריהון. ובגיני כף, לא יטוש יי' את עמו. ולמה. בעבור שמו הגדול דאתרשים בהו.

תאנא, אורייתא אקרי ברית, וקודשא בריך הוא אקרי ברית. והאי רשימא קדישא אקרי ברית. ועל דא כלא אתקשר דא בדא, ולא אתפרש דא מן דא. אמר ליה רבי ייסא, אורייתא וישראל שפיר. אבל קודשא בריך הוא מנלן דאקרי ברית. אמר ליה דכתיב, (תהלים קו) ויזכור להם בריתו, והא אתידע, והא אתמר. (ויקרא יח) ואת חקתי תשמרו, חקותי: אלין אינון נמוסי מלכא. משפטי: אלין אינון גזרי אורייתא, רבי יהודה אמר, כל אינון נמוסין מאתר דאקרי צדק, אקרון חקותי,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואינון גזרת מלפא. ובכל אתר דאקרי משפט אקרון דינא דמלפא, דאיהו מלפא קדישא, קודשא בריך הוא, מלפא דשלמא כלא דיליה הוא. דהוא מלפא קדישא, באתר דתרין חולקין אחידן דא בדא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, ואינון דינא ורחמי. ובגיני כך חק ומשפט. ועל דא כתיב (תהלים קמז) חקיו ומשפטיו לישראל. לישראל ולא לשאר עמין.

בתריה מה כתיב, לא עשה כן לכל גוי. ותנינן, אף על גב דאתגזר ולא עביד פקודי אורייתא, הרי הוא כגוי בכלא, ואסיר למילף ליה פתגמי אורייתא. ועל דא תנינן (שמות כ) מזבח אבנים, דא מזבח אבנים ממש. והא קשיו דלביה באתריה קיימא, וזוהמא לא אתפסק מניה.

בגיני כך, לא סליק בידיה ההוא גזירו, ולא מהניא ליה. ועל דא כתיב, (שמות כ) פי חרבה הנפת עליה ותחללה. בגיני כך, לא עשה כן לכל גוי סתם. ומשפטים בל ידעום לעלם ולעלמי עלמין. מלה אחרא (נ"א זעירא), לא יהינן להו, כל שכן רזי אורייתא, ונמוסין דאורייתא. וכתיב, (דברים לב) פי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

מתניתין, בנמוסי טהירין. ארבע מפתחין שויין, לארבע סטרי עלמא. בזויתיהון אשתכחו. חד לסטר ארבע, וארבע לסטר חד. אתגלפן (ס"א אתפלגן) בחד גוונא. בההוא גוונא, תכלא, וארגוונא וצבע זהורי, וחורא, וסומקא. דא עייל בגוונא דחבריה, ודידיה ביה רשים.

ארבע רישין פחדא אסתליקו, ובחד דיוקנא מתדבקן. חד רישא אסתליק, מגו סחיו דאסתחי. תרי איילתא קציבין בשיעורא חד, סלקן מההוא סחיותא, דכתיב, (שיר השירים ד) כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה. בשערא דלהון, חיזו דאבן טבא דארבע גוונין.

ארבע גדפין דכסיין על גופא, וידין זעירין תחות גדפייהו. וחמש בחמש גליפן. טאסין (ס"א שאפין) לעילא לעילא מהיכלא, דשפירא בריוא ויאה למחזי.

חד עולים רביא, נפיק שזן חרבא, דמתהפכא לגוברין לנוקבין. נטלין למשיחא דאיפה בין שמיא ובין ארעא. לזמנין נטלין (ס"א עולין) לה בכל עלמא, וכל משיחין בה משיחין, דכתיב, (ויקרא יט) איפת צדק וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ד ע"א]

חד חיזו דבדולחא, קיימא על חרבא חד, ברישא דההוא רביא (נ"א חרבא) מלהטא סומקא מגו בדולחא. (דף ע"ד ע"א) תרין סטרין מהאי גיסא ומהאי גיסא, אתחזי ההוא חרבא, ברשימין עמיקין, חד גבר תקיף, עולמא דקיימא בי"ג עלמין. חגיר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא חרבא, למעבד נוקמין. עמיה חגירין שתין אחרנין, פלהו משתלחפי (נ"א מתילפי) (ס"א משלפי) נצחין קרבא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. וכתיב (שיר השירים ג) כלם אחווי חרב מלומדי מלחמה וגו'. בכמה גוונין מתהפכין אנפיהו, לית דידע לון, בר חד תולעתא דשאט (ס"א דשאר) בין גוני ימא, כל אבנין דאעבר עלייהו מתבקעין.

בההוא זמנא, קלא דנפיק מאינון דחגירי חרבא, מבקע תמניסר טורין רברבין, ולית מאן דירכין אונגיה. פלהו עלמא סתימין עיינין, אטימין לבא, לית מאן דישגח דהא בנינא לסתור פד עבדין עובדן דלא מתכשרן, סאטין מארחא דתקנא, ימינא אעדי, ושמאלא שלטא, פדין עריין אשתכחו. ווי לחייביא דגרמין דא בעלמא, דהא לא מתברכין לעילא, עד דישתצון אינון לתתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי' הללויה. (ע"כ). (ויקרא ח"י) ערות אביך וערות אמה לא תגלה רבי חייא פתח. (שיר השירים ב) כתפות בעצי היער פן דודי בין הבנים וגו'. האי קרא אוקמוה חבריאי, אבל כמה חביבה פנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא. דהיא משבחת ליה בהאי. הכא אית לאסתכלא, אמאי משבחת ליה בתפות, ולא במלה אחרא, או בגוונין או בריחא או בטעמא.

סדר הלימוד ליום ד ניסן [יום 181 בשנה]

אבל הואיל וכתיב תפות, בכלא היא משבחת ליה, בגוונין, בריחא, ובטעמא. מה תפות הוא אסוותא לכלא, אוף קודשא בריך הוא אסוותא לכלא. מה תפות אשתכח בגוונין, כמה דאוקימנא, אוף קודשא בריך הוא אשתכח בגוונין עלאין. מה תפות אית ביה רוחא דקיק מפל שאר אילני, אוף קודשא בריך הוא פתיב ביה (הושע יד) וריח לו פלבנון. מה תפות טעמיה מתיקא, אוף קודשא בריך הוא פתיב ביה (שיר השירים ה) חכו ממתקים.

וקודשא בריך הוא משבח לה לפנסת ישראל פשושנה, והא אוקימנא מלי, אמאי פשושנה, והא אתמר. רבי יהודה אמר, בשעתא דאסגיא זכאי בעלמא, פנסת ישראל סלקא ריחין טבין, ומתברכא ממלכא קדישא, ואנפהא נהירין. ובזמנא דאסגיא חייבין בעלמא, כביכול פנסת ישראל לא סלקא ריחין טבין, ואטעמת מסטרא אחרא מריא. פדין, פתיב (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו', ואנפהא חשוכן.

רבי יוסי אמר, בשעתא דאסגיא זכאין בעלמא, פתיב (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ובזמנא דאסגיא חייבין בעלמא, פתיב (איכה ב) השיב

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחור ימינו. רבי חזקיה אמר מהכא, (משלי טז) ונגזן מפריד אלוף, כלומר פריש מלפא מן מטרוניתא, הדא הוא דכתיב ערות אביך וערות אמך לא תגלה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי אבוי, אמר ליה, אי פרקליטא בעלמא במטרוניתא אשתכח, ואי קטיגוריא בעלמא, במטרוניתא אשתכח, אמאי. אמר ליה, למלפא דהוה ליה בר מטרוניתא, כל זמנא דהוה ברא עביד רעותא דמלפא, מלפא עביד מדוריה במטרוניתא. וכל זמנא דלא הוה ההוא בר עביד רעותא דמלפא, מלפא פריש מדוריה ממטרוניתא.

כך קודשא בריך הוא ופנסת ישראל, כל זמנא דישאל עבדין רעותא דקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא שוי מדוריה בכנסת ישראל. וכל זמנא דישאל לא עבדין רעותא דקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא לא שוי מדוריה בכנסת ישראל. מאי טעמא. בגין דישאל הוא ברא בוכרא דקודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. אמא, דא היא כנסת ישראל דכתיב, (משלי יא) ואל תטוש תורת אמך.

[זהר חלק ג' – דף ע"ד ע"ב]

תא חזי, כל זמנא דישאל רחקין מהיכלא דמלפא, כביכול מטרוניתא אתרחקת עמהון. מאי טעמא. בגין דמטרוניתא לא אקדימת קיסטא להאי בר, לאלקאה ליה, למיהך באורח מישר. בגין דמלפא לא אלקי לבריה לעלמין. אלא שביק כלא בידא דמטרוניתא, לאנהגא היכלא, ולא לקאה ברה, ולדברא ליה באורח קשוט, לקבליה דמלפא. (דף ע"ד ע"ב).

ורזא דמלה דכתיב, (משלי לא) דברי למואל מלך משא אשר יסרתו אמו (אמו ודאי), דא בת שבע, והא אתמר כתיב, (משלי י) משלי שלמה בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו. תוגת אמו ודאי. חמי מה כתיב, בן חכם ישמח אב, בעוד דהאי בר אזיל באורח מישר, והוא חפימא, ישמח אב (כלל), דא מלפא קדישא לעילא. ישמח אב סתם. אשתכח האי בר באורחא תקלא, מה כתיב ובן כסיל תוגת אמו. תוגת אמו ודאי, דא כנסת ישראל. ורזא דמלה כתיב, (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אפכם.

תא חזי, לא אשתכח חדוותא קמי קודשא בריך הוא, פיומא דסליק שלמה לחכמתא, ואמר שיר השירים. כדין נהירו אנפוי דמטרוניתא, ואתי מלפא למשרי מדוריה עמה. הדא הוא דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה וגו'. מאי ותרב. דסלקא שפירו דמטרוניתא, ואתרביאת בדרגהא על כל שאר דרגין, בגין דמלפא שוי מדוריה בה. וכל כך למה. בגין דאפיקת ברא חפימא דא לעלמא. (נ"א למלכא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אפיקת ליה לשלמה, לכל ישראל אפיקת, וכלהו הוו בדרגין עלאין זכאין בשלמה (ס"א בשלמה). דקודשא בריך הוא חדי בהו, ואינון ביה. וביומא דשכלל שלמה ביתא לתתא, אתקינת מטרוניתא ביתא למלכא. ושוו מדוריהון פחדא, ונהירו אנפיהא בחדוה שלימו. כדין אשתכח חדוותא לכלא, לעילא ותתא. וכל כף למה. בגין דכתיב, משא אשר יסרתו אמו, דדברת ליה לרעותא דמלכא.

וכד האי בר כמה דאמינא, (ס"א דאצטריך) לא אתדבר לרעותיה דמלכא. כדין היא ערייתא דכלא, ערייתא דכל סטרין דהא מלכא פריש ממטרוניתא, ומטרוניתא אתרחקת מהיכליה, ובגין כף ערייתא היא דכלא. וכי לא ערייתא הוא, מלכא בלא מטרוניתא, ומטרוניתא בלא מלכא. ועל דא כתיב, ערות אביך וערות אמה לא תגלה אמה היא. אמה היא ודאי, ושריא עמה, בגיני כף לא תגלה ערותה.

רבי שמעון אקיש ידוי ובכה, ואמר ווי אי אימא וגלינא רזא, ווי אי לא אימא, דייבדון חבריאי מלה. (יחזקאל יא) אהה יי אלהים כלה אתה עושה את שארית ישראל. מאי אהה. ומאי כלה אתה עושה. אלא רזא דמלה, בזמנא דה' תתאה אתתרכת מהיכלא דמלכא, ה' אחרא עלאה בגינה מנעת ברכתא. וכדין כתיב, אהה כלה אתה עושה. בגין דכד איהי (נ"א האי ה') אתמנעת מברכאן, ה' אחרא מנעת לון מכלא. מאי טעמא. בגין דברכאן לא משתכחי, אלא באתר דשריין דכר ונוקבא.

ועל דא כתיב, (ירמיה כה) יי ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נוהו. על נוהו ממש. דא מטרוניתא, ודא הוא ודאי. ומאי אומר. אוי שהחרבתי את ביתי וכו'. ביתי זווגא דמטרוניתא. ודא הוא ודאי, ערות אביך וערות אמה לא תגלה. דהא מכל סטרין ערייתא הוא. וכדין, (ישעיה ג) לבשו שמים קדרות ושק הושם פסותם דהא אתר אחסנת ברכאן דמבועין דנחלין דהוו נגידין ושקיין פדקא חזו, אתמנעו.

תנינו, כד אתפרש מלכא ממטרוניתא, וברכאן לא משתכחו, כדין אקרי ו"י. מאי טעמא ו"י. דתניא, רישא דיסוד י', דהא יסוד ו' זעירא הוא, וקודשא בריך הוא ו' רברבא עלאה. ועל דא כתיב ו'ו תרין ווין פחדא, ורישא דהאי יסוד י' הוא. וכד אתרחקת מטרוניתא ממלכא, וברכאן אתמנעו ממלכא, וזווגא לא אשתכח ברישא דיסוד, נטיל ו' עלאה להאי רישא דיסוד דהוא י', ונגיד ליה לגביה, כדין הוא ו"י, ו"י לכלא, לעלאין ותתאין.

ועל דא תנינו, מיומא דאתחריב ירושלם, ברכאן לא אשתכחו בעלמא, ולית לה יום דלא אשתכח ביה לווטין, דהא ברכאן אתמנעו בכל יום. אמר ליה, או הכי, או"י או הו"י, (נ"א או וה') מהו.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ה ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה, כד מלה תליא בתשובה, ולא תייבין, כדין ה' עלאה נטיל לון, ואנגיד לואו וי', לגבה, (דף ע"ה ע"א) בגין דלא תייבין, כדין אקרי הוי. הוי כד אסתלק מלכא לעילא לעילא, וצווחין בני נשא ולא אשגח בהו. וההוא עלאה אהיה טמירא, סליק לו', וי' לגביה, בגין דלא אתקביל צלותיה, כדין אקרי אוי, דהא א' סליק לגביה דו' וי'. (ס"א דהוא א' סליק גביה לה' ו' לי') וכדין תשובה לא אשתכת. ועל דא אסתלק מאלין אתון ה', דהא בתשובה לא תלייא.

ודאי כד אסגיא חובי עלמא טפי, ותשובה הוה תליא בקדמיתא, ולא בעו, כדין אסתלק ה', וא' סליק לו' יו"ד לגביה, ואקרי אוי. וכד חריב בי מקדשא, ותשובה אסתלקת (ולא מעליא), כדין צווחו ואמרו, (ירמיה ו') אוי לנו כי פנה היום. מאי כי פנה היום. דא הוא יומא עלאה, דאקרי תשובה, דאסתלק ואתעבר, ולא שכית. ההוא יומא דאשתמודע, לפשטא ימינא לקבלא תייבין, והא אתפניי מכלא, ולא אשתכת, ועל דא אמרו אוי, ולא הוי. כי ינטו צללי ערב, דהא אתייהיב רשו לרבבי ממנן דשאר עמין, למשלט עליהו.

תאנא, סליק ו' לעילא לעילא, והיכלא אתוקד, ועמא אתגלי, ומטרוניתא אתתרכת, וביתא אתחרבת. לבתר כד נחית וי' לאתריה, אשגח בביתיה והא אתחריב, בעי למטרוניתא, והא אתרחקת ואזלת. חמא להיכליה, והא אתוקד. בעא לעמא, והא אתגלי. חמא לברכאן דנחלין עמיקין דהו נגדין, והא אתמנעו. כדין פתיב, (ישעיה כב) ויקרא יי' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק. וכדין לבשו שמים קדרות.

כדין ו' ה' (ס"א ו' י') אתנגיד חד לקביל חד. וה' עלאה, נגיד מבועי לסטרא אחרא, וברכאן לא משתכחין. דהא דכר ונוקבא לא אשתכחו, ולא שריין כחדא. כדין (ירמיה כה) שאג ישאג על נוהו. בכה רבי שמעון, ובכה רבי אלעזר, אמר רבי אלעזר, בכייה תקיעא בלבאי מסטרא חדא, וחדוותא בלבאי מסטרא אחרא. דהא שמענא מלין, דלא שמענא עד השתא, זכאה חולקי. (ויקרא ח"י) ערות אשת אביך לא תגלה, מאן אשת אביך. אמר רבי שמעון, הא תנינן, כל מלוי דאורייתא סתים וגליא, כמה דשמא קדישא סתים וגליא, אורייתא דהיא שמא קדישא, הכי נמי סתים וגליא. הכא כלא באתגלייא, ידיעא סתים כמה דאוקימנא.

והאי קרא הכי הוא, אשת אביך: תאנא, כל זמנא דמטרוניתא אשתכחת במלכא, וינקא לך, אקרי אמך. השתא דאתגליא עמך ואתרחקת מן מלכא, אשת אביך אתקרי. אנתו היא דמלכא קדישא לא אתפטרת בתרוכין מניה, אנתתיה היא ודאי. כמה דכתיב, (ישעיה ג) כה אמר יי' אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה. אלא ודאי אנתו היא דמלכא, אף על גב דאתגלייא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא פקיד עלה תרי זמני, כד יתבא במלפא בזווגא חד, ואתקרי אמר, דכתיב ערות אמר לא תגלה, לא תעביד דיתרחקון דא מן דא, ותשתלח על חובך, כמה דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם. וחד, כד היא בגלותא עמר, ואתגלייא מהיכלא דמלפא, ואתקרי אנתו דמלפא. אף על גב דאתרחקת מניה לא תעביד בגין דתעדי מבינה, וישלטון בך שנאך, ולא תסתמר עלך בגלותא. הדא הוא דכתיב ערות אשת אביך לא תגלה. מאי טעמא. בגין פי ערות אביך הוא. אף על גב דאתרחקת מן מלפא, אשגחותא דמלפא בה תדירא, ובעיא לאסתמרא לקבלה יתיר, ולא תיחוב לגבה.

רבי שמעון פתח, (דברים כג) פי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחנהך להצילך וגו'. פי יי' אלהיך: דא שכנתא, דאשתכחת בהו בישראל, וכל שפן בגלותא, לאגנא עליהו תדירא מפל סטרין, ומפל שאר עמין, דלא ישיצון להו לישראל.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ה ע"ב]

דתניא, לא יכלין (דף ע"ה ע"ב) שנאיהון דישראל לאבאשא להו, עד דישראל מחלישין חילא דשכינתא מקמי רבבי ממנן דשאר עמין. כדין יכלין להון שנאיהון דישראל, ושלטין עלייהו, וגזרין עלייהו כמה גזרין בישין. וכד אינון תייבין לקבלה, היא מתברת חילא ותוקפא דכל אינון ממנן רברבין, ותברת חילא ותוקפא דשנאיהון דישראל, ואתפרעא להו מפלא.

ועל דא והיה מחניף קדוש, דבעי בר נש דלא יסתאב בחובי, ויעבר על פתגמי אורייתא. דאי עביד הכי, מסאבין ליה, כמה דכתיב ונטמתם בם, בלא א'. ותאנא, מאתן ותמניא וארבעין שייפין בגופא, וכלהו אסתאבן, כד איהו אסתאב. כלומר, כד בעי לאסתאבא.

ועל דא, והיה מחניף קדוש. מאי מחניף, אלין אינון שייפי גופא. ולא יראה בך ערות דבר, מאי ערות דבר. ערייתא נוכראה להאי (ס"א דהוי) דבר רמז, כמה דאוקימנא. דאי הכי, ושב מאחריך ודאי. ועל דא ערות אשת אביך לא תגלה. מאי טעמא. בגין דכתיב ערות אביך הוא, כמה דאוקימנא.

תאנא, על ג' מלין מתעכבין ישראל בגלותא. על דעבדין קלנא בשכינתא בגלותא. ומהדרי אנפיהו מן שכינתא, ועל דמסאבי גרמיהו קמי שכינתא. וכלהו אוקימנא במתניתא דילן.

רבי אבא, הוה אזיל לקפוטקיא, והוה עמיה רבי יוסי. עד דהוו אזלי, חמו חד בר נש, דהוה אתי, ורשימא חד באנפוי. אמר רבי אבא, נסטי מהאי אורחא, דהא אנפוי דדין אסהידו עליה, דעבר בערייתא דאורייתא, בגיני כך אתרשים באנפוי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי יוסי, אי האי רשימא הוה ליה פד הוה ינוקא, מאי ערייתא אשתכח ביה. אמר ליה, אנא חמינא באנפוי, דאסהידו בערייתא דאורייתא.

קרא ליה רבי אבא, אמר ליה אימא מלה, האי רשימא דאנפך, מה הוא. אמר לון, במטותא מנייכו, לא תענשו יתיר לטהוא בר נש, דהא חובי קא גרמו ליה. אמר רבי אבא מהו. אמר ליה, יומא חד הוינא אזיל בארתא אני ואחתי, שרינא בחד אושפיזא, ורוינא חמרא, וכל ההוא ליליא אחידנא באחתי. בצפרא קמנא, ואושפיזאי קטט בחד גברא, עיילנא בינייהו, וקטרו לי דא מהאי גיסא, ודא מהאי גיסא, ורשימא דא הוה עייל לבי מוחא, ואשתזבנא על ידא דחד דאסיא דאית בגוון.

אמר ליה, מאן הוא אסיא. אמר ליה, רבי שמלאי הוא. אמר ליה מאי אסותא יתב לך. אמר ליה אסותא דנפשא. ומההוא יומא אהדרנא בתשובה. ובכל יומא חזינא אנפאי בחד חיזו, ובכינא קמי קודשא בריך הוא, דהוא רבון עלמין על ההוא חובה. ומאינון דמעין אסחינא אנפאי. אמר רבי אבא, אי לאו דאתמנע מנך תשובה, אעברנא מאנפך ההוא רשימא. אבל קרינא עליך, (ישעיה ו) וסר עונך וחתאתך תכופר. אמר ליה, ג' זמנין אימא. אמר ליה ג' זמנין, ואתעבר רשימא.

אמר רבי אבא, ודאי מארף הא בעא לאעברא מנך, דודאי בתשובה אשתכחת. אמר ליה, נדרנא מהאי יומא לאתעסקא באורייתא יממא ולייליא. אמר ליה, מה שמך. אמר ליה אלעזר. אמר ליה אל עזר, ודאי שמא גרים, דאלהך סייעה, והוה בסעדה, שדריה רבי אבא וברכיה.

לזמנא אחרא, הוה רבי אבא אזיל לגבי רבי שמעון, עאל במאתיה, אשפחיה דהוה יתיב ודריש, (תהלים צב) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. איש בער לא ידע וגו', כמה טפשין אינון בני עלמא, דלא משגיחין ולא ידעין ולא מסתכלין למנדע אורחוי דקודשא בריך הוא, על מה קיימין בעלמא. מאן מעכב להו למנדע, טפשותא דלהון. בגין דלא משתדלי באורייתא, דאילו הוּו משתדלי באורייתא ינדעון אורחוי דקודשא בריך הוא.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ו ע"א]

וכסיל לא יבין את זאת, דלא מסתכל ולא ידע (דף ע"ו ע"א) נימוסי דזאת בעלמא. (דאף על גב) דדאין עלמא בדינוי וחמאן לדינוי דהאי זאת, דמטאן על בני נשא דאינון זכאין, ולא מטאן על רשיעייא חייבין, דעברין על פתגמי אורייתא, דכתיב, (תהלים צב) בפרוח רשעים כמו עשב וגו'. דהאי עלמא ירתין ליה בכל סטרוי, ודינין לא מטון עלוי בהאי עלמא. ואלמלא דדוד מלכא אודעיה בסופיה דקרא, לא ידעינן, דכתיב להשמדם עדי עד, לשיצאה להון מההוא עלמא, ולמהוי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עפרא תחות רגליהון דצדיקייא, דכתיב, (מלאכי ג) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם.

תו פתח ואמר, (איוב טז) ויקם בי כחשי בפני יענה. במאי קא מיירי. אלא, זכאה חולקיה דבר נש דאשתדל באורייתא, למנדע אורחוי דקודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל בשמיה ממש. מה שמיה דקודשא בריך הוא עביד נימוסין. אוף אורייתא הכי נמי. תא חזי, האי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, אורייתא סלקא ונחתא ועבדא ביה בבר נש רשימין באנפוי, בגין דיסתכלון ביה עלאי ותתאי, וכלהו אושדן לווטין על רישיה.

ותאנא, כל אינון עיני יי, דאזלין ושאטין בעלמא למנדע אורחוי דבני נשא, בלהון זקפין עיינין, ומסתכלין באנפוי דההוא בר נש, וחמאן להו, וכלהו פתחין עליה ווי ווי. ווי ליה בהאי עלמא, ווי ליה בעלמא דאתי. אסתלקו מסוחרניה דפלגיא, דהא סהדותא באנפוי, ורוחא דמסאבא שריא עלוי. וכל אינון יומין דאשתכח רשימו באנפוי לסהדותא, אי אוליד בר, אשליף ליה רוחא מסטרא דמסאבא. ואלין אינון חייבי דרא, תקיפי אנפין, דמאריהון שביק להון בהאי עלמא, לשיצאה להו בעלמא דאתי.

תנינו, האי צדיקא זכאה דאשתדל באורייתא ימא וליליא, קודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחסד, ואתרשים ליה באנפוי, ומההוא רשימא דחלי עלאי ותתאי. הכי נמי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, משכאן עליה רוחא דמסאבא, ואתרשים ליה באנפוי, ומניה ערקין עלאי ותתאי. וכלא מכרזי עליה, אסתלקו מסוחרניה דפלגיא, דעבר על פתגמי אורייתא, ועל פקודי דמאריה, ווי ליה, ווי לנפשיה. האי אשליף רוחא דמסאבא, דאשתכח עמיה, ואורית ליה לבריה, והאי הוא דקודשא בריך הוא לית ליה ביה חולקא, ושביק ליה, לשיצאה ליה לעלמא דאתי.

אמר ליה רבי אבא, שפיר קאמרת, מנא לך האי. אמר ליה הכי אוליפנא. ואוליפנא, דהאי ירותא בישא, אחסינון פלהו בנוי, אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אוליפנא, דאסוותא דא יתבו לי זמנא חדא, דהוינא רשים באנפאי, ויומא חד הוינא אזיל באורחא, ואערענא בחד זכאה, ועל ידי אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר לי, מה שמך. אמר ליה אלעזר, וקרי עלי אלעזר אחרא. אמר ליה, בריך רחמנא, דחמינא לך, וזכינא למחמי לך בהאי. זכאה חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי, (אמר ליה) אנא הוא דאערענא לך.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ו ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶשְׁתַּטַּח קָמִיָּה, אֵיִתִּיָּה לְבֵיתִיָּה, אֶתְקִין קָמִיָּה קוֹרְטִיסָא (ס"א טרכוסא) (טרטיסא) דְּנִהְמָא, וּבִשְׂרָא דְּעַגְלָא תְּלִיתָאָה. בְּתַר דְּאֶכְלוּ, אָמַר לִיָּה תְּהוּא גְּבָרָא, רַבִּי, אֵימָא לִי חַד מְלָה, חָדָא תּוֹרְתָא סוּמְקָא אֵית לִי, אֵימָא דְּעַגְלָא דְּבִישְׂרָא דָא דְּאֶכִּילָנָא, וְיוֹמָא חַד עַד לָא אֶתְעַבְרַת וְאוֹלִידַת, אֲזִילָנָא בְּתַרְאָה לְמַרְעָא לְמַדְבְּרָא, עַד דְּדַבְּרָנָא לָהּ אַעְבַּר קָמִאי חַד גְּבָרָא, אָמַר לִיָּה, מַה שְּׁמָה דְּתּוֹרְתָא דָא. אֲמִינָא, מִן יוֹמָא דְּאֵתִילִידַת לָא קָרִינָא לָהּ בְּשִׂמְא. אָמַר לִיָּה, בְּת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה אֶתְקָרִי, אֵי תּוֹכָה לְכַפְרָת. וְאַנָּא בְּעוֹד דְּאֶהְדְּרָנָא רִישָׁאי, לָא חֲמִינָא לִיָּה, וְחִיִּכְנָא מִתְּהוּא מְלָה. (דף ע"ו ע"ב)

וְהִשְׁתָּא דְּזִכְיָנָא בְּאוֹרִיָּתָא, אֶתְעַרְנָא עַל הֵהִיא מְלָה, וּמִן יוֹמָא דְּאֶתְפֹּטֵר רַבִּי שְׁמֵלָאי מִהֶכָּא, לָא הוּוּ בַר נָשׁ דְּיִנְהִיר לֶן בְּאוֹרִיָּתָא כְּוֹתִיָּה. וְאַנָּא דְּחִילָנָא לְמִימַר מְלָה דְּאוֹרִיָּתָא דְּלָא אוֹלִיפְנָא. וּמְלָה דָא דְּאֶסְתַּכְּלָנָא דְּמְלָה דְּחֶכְמָתָא הִיא, וְלָא יִדְעָנָא. אָמַר לִיָּה, וְדָאי מְלָה דְּחֶכְמָתָא הִיא, וְרַמִּיזָא עֲלָאָה הִיא לְעִילָא וְלִתְתָא.

אָבַל תָּא חֲזִי, בְּת שְׁבַע אֶתְקָרִי מִמֶּשׁ בְּרִזָּא דְּחֶכְמָתָא. בְּגִין כֶּף כְּתִיב בַּהּ כְּלָא בְּשְׁבַע. ז' פְּרוֹת. ז' שְׂרָפוֹת. ז' הַזְּאוֹת. ז' כְּבוֹסִים. ז' טְמָאִים. ז' טְהוֹרִים. ז' כְּהָנִים. וּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן בְּחוֹשְׁבָנָא דְּהָא כְּתִיב, וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּגו'. וְשִׁפִּיר קָאמַר תְּהוּא גְּבָרָא, דְּאָמַר בְּת שְׁבַע, וְכֹלָא רוּזָא דְּחֶכְמָתָא הִיא.

אָמַר לִיָּה, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְּשִׁמְעָנָא מְלָה דָא. בְּרִיךְ הוּוּ דְּהָא אֶקְדִּים לִי שְׁלָם בְּקַדְמִיתָא, לְמוֹזְפִי לְהָאֵי. דְּכְתִיב (ישעיה נז) שְׁלֹם שְׁלֹם לְרַחוּק וּלְקְרוֹב אָמַר יְיָ. אָנָּא כַּד הוּוּנָא רַחוּק, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֶקְדִּים לִי שְׁלָם לְמַהוּי קְרוֹב. קָרָא עֲלִיָּה רַבִּי אָבָא, (שמואל א כה) אַתָּה שְׁלֹם וּבֵיתְךָ שְׁלֹם וְכֹל אֲשֶׁר לְךָ שְׁלֹם. (ויקרא ח"י) עֲרוֹת אַחוֹת אָבִיךָ לָא תִגְלֶה. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחוֹתוֹ בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֲרוֹתָהּ וּגו'. תַּמֵּן תַּנְיִנֵן, מַאָּה וְתַלְתִּין שְׁנִין, אֶתְפָּרֵשׁ אָדָם מֵאֶתְתִּיָּה, וְלָא הוּוּ אוֹלִיד. מְדַקְטֵל קִין לְהַבֵּל, לָא בְּעָא אָדָם לְאֲזַדְוּוּגָא בְּאֶתְתִּיָּה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִשְׁעֵתָא דְּאֶתְגְּזֹר עֲלִיָּה וְעַל כָּל עֲלָמָא מִיָּתָה, אָמַר, אֲמָאי אָנָּא אוֹלִיד לְבַעֲתוֹתָא. מִיד אֶתְפָּרֵשׁ מֵאֶתְתִּיָּה.

וְתַרְיִן רִחוּזִין נוֹקְבִין, הוּוּ אֶתְיִין וְאֲזַדְוּוּגֵן עִמִּיָּה, וְאוֹלִידוֹ. וְאִינֹן דְּאוֹלִידוֹ הוּוּ מְזִיקִין דְּעֲלָמָא, וְאַקְרוּן נְגַעֵי בְּנֵי אָדָם. וְאַלִּין סָאטֵן לְבְנֵי אָדָם, וְשִׁרְיִין בְּפִתְחָא דְּבֵיתָא, וּבְבִירָאי, וּבְבִתֵּי פְסָאי. וְעַל דָּא בַר נָשׁ, דְּאֶשְׁתַּכַּח בְּפִתְחָא דְּבֵיתִיָּה שְׁמָא קְדִישָׁא שְׁדֵי בְּכַתְרִין עֲלָאִין, כְּלָהוּ עֲרַקָאן וְאַתְרַחֲקוּן מִנִּיָּה, הָדָא הוּוּ דְּכְתִיב, (תהלים צא) וְנָגַע לָא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךָ. מָאי וְנָגַע לָא יִקְרַב. אֵלִין נְגַעֵי בְּנֵי אָדָם.

וְתַנְאָא, בְּשִׁעֵתָא דְּנַחַת אָדָם בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה, בְּדִיוֹקְנָא קְדִישָׁא, וְחִמוֹ לִיָּה עֲלָאי וְתַתְּאי, כְּלָהוּ קָרִיבוֹ גַּבִּיָּה, וְאַמְלָכוּהוּ עַל הָאי עֲלָמָא. בְּתַר דְּאֶתָּא חוּיָא עַל חוּה, וְתַתְּאי, כְּלָהוּ קָרִיבוֹ גַּבִּיָּה, וְאַמְלָכוּהוּ עַל הָאי עֲלָמָא. בְּתַר דְּאֶתָּא חוּיָא עַל חוּה,

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואטיל בה זוהמא, לבתר אולידת קין. (בראשית קע”ח ע”א) מתמן (ס”א נתייחסו) נתחייבו כל דרין חייבין דעלמא. ומדורא דשדין ורוחין, מתמן אשתכחו, ומסטרוי. ובגיני כף כל רוחין ושדין, פלגותא אית בהו מבני נשא דלתתא, ופלגותא ממלאכי עלאי דלעילא. וכן פד אתיילידו מאדם אינון אחרנין, פלהו אשתכחו פהאי גוונא, פלגו מתתאי, ופלגו מעלאי.

בתר דאתיילידו מאדם, (ס”א אהדרו ליה קצת מאינון רוחין דנפקו מתיאובתיה בחלמא) אוליד מאינון רוחי בנתן, דדמן לשפירו דעלאי, ולשפירו דתתאי. ועל דא כתיב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה וגו’, וטען פלא בתרייהו. וחד דכורא אשתכח, דאתא לעלמא מרוחיה דסטרא דקין, וקרון ליה תובל קין. וחדא נוקבא נפקת עמיה, והו ברין וטעאן בתרא, ואתקרי נעמ”ה. מינה נפקו רוחין ושדין אחרנין. ואינון (בראשית צ”ב ע”א, י”ו ע”א, קמ”ג ע”ב, ר”ה ע”א) תליין באורא, ואודעין מלין לאינון אחרנין דשכיחין לתתא.

ודא תובל קין, אפיק זייני קטולא לעלמא. ודא נעמה אתרגישת בריגשהא, ואתדבקת בסטרהא. ועד כען היא קיימא, ומדורהא בין ריגשי ימא רבא, ונפקת וחיכת בבני נשא, ואתחממת מנייהו בחלמא, בההוא תיאובתא דבר נש, ואתדבקת ביה. תיאובתא נטלת ולא יתיר. ומההוא תיאובתא אתעברת, ואפיקת זיגין אחרנין לעלמא.

[זוהר חלק ג' – דף ע”ז ע”א]

ואלין בנין דאולידת מבני נשא, משתכחין לקבלי נוקבי בני נשא, ומתעברן מנייהו, ואולידן רוחין, וכלהו אזלין ללילית קדמייתא, והיא מגדלת לון. והיא נפקת לעלמא, ובעיא (דף ע”ז ע”א) רבייהא, וחמת רביי בני נשא, ואתדבקת בהו, לקטלא להו, ולאשתאבא ברוחיהו דרביי בני נשא והיא אזלת בההוא רוחא (נ”א רביא), ואודמנן תמן ג' רוחין קדישין, וטאסין קמה, ונטלין ההוא רוחא (נ”א רביא) מנה, ומניחין ליה קמי קודשא בריך הוא, ותמן מתגלפי (ס”א מתאלפי) קמיה.

בגיני כף אורייתא אזהרת להו לבני נשא, והתקדשתם והייתם קדושים ודאי. אי אשתכח בר נש קדישא, לא מסתפי מינה, דכדין זמין קודשא בריך הוא לאלין ג' מלאכין קדישין דאמרון, ונטרין ליה לההוא רבייא, והיא לא יכלא לאבאשא ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. מאי טעמא לא תאונה אליך רעה. בגין פי מלאכיו יצוה לך, וכתיב (תהלים צ) פי בי חשק ואפליטהו.

דאי בר נש לא אשתכח קדישא, ואשליף רוחא מסטרא דמסאבא, פדין היא אתיא וחיכת ביה בההוא רביא. ואי קטילת ליה, אשתאבת בההוא רוחא, ולא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תעדי מניה לעלמין. ואי תימא אינון אחרנין, דקטילת לון, ואודמנו קמה אינון תלתא קדישין, ונטלין מנה ההוא רוחא, הא לא בסטרא דמסאבא אשתכחו, אמאי שלטא לקטלא להו. אלא, האי פד בר נש לא אתקדש, אבל לא אתכוון לאסתאבא ולא אסתאב, בגין פד יכלא לשלטאה בגופא, ולא ברוחא.

וזמנין אשתכח דנפקת נעמה לעלמא, לאתחממא מבני נשא, ואשתכח בר נש בקשרא (נ"א בקשויה) דתיאובתא עמה, ואתער משנתיה, ואחיד באנתתיה, ושכיב עמה, ורעותא דיליה בההוא תיאובתא דהוה ליה בחלמיה, כדין ההוא בר דאוליד, מסטרא דנעמה קא אתיא, דהא בתיאובתא דילה אשתכח האי, פד נפקא לילי"ת וחקמאת ליה, ידעת מלה, והיא אתקטרת ביה, ומגדלת ליה כאינון אחרנין בנוי דנעמ"ה, ואשתכחת עמיה זמנין סגיאין, ולא קטלא ליה.

האי הוא בר נש, דבכל סיהרא וסיהרא אתפגים, ולא אתיאשא מניה לעלמין, דהא בכל סיהרא וסיהרא פד אתחדשא בעלמא, לילי"ת נפקא, ופקדא על פלהו דהיא מגדלת, וחייכא בהו, וכדין ההוא בר נש פגים בההוא זמנא, זכאין אינון צדיקיא, דמתקדשי בקדושה דמלכא, עליהו פתיב (ישעיה 50) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'.

מלין אלין גלי שלמה מלכא, בספרא דאשמדאי מלכא, ואשכחנא ביה (ע"ט ע"א) אלה וארבע מאה וחמש זיני מסאבותא, דמסתאבי בהו בני נשא. דגלי דא אשמדאי לשלמה מלכא.

ווי להו לבני נשא, דכלהו אטימין וסתימין עיינין, ולא ידעין, ולא שמעין, ולא משגיחין, היך קיימין בעלמא. והא עיטא ואסוותא קמיהו, ולא מסתפלין. דהא לא יכלין בני נשא לאשתזבא, אלא בעיטא דאורייתא. דכתיב, (דברים כג) פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה. אשר לא יהיה טהור דייקא, מקרה לילה דייקא, והא אוקימנא מלי, בעיטא דאורייתא קדישא. דהכי פתיב באורייתא קדישא, והתקדשתם והייתם קדושים פי אני יי' אלהיכם.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ז ע"ב]

תאנא, בטר דאסתלקו קין והבל, אתהדר אדם לאנתתיה, ואתלבש ברוחא אחרא, ואוליד לשת. מכאן אתייחסו דרי דצדיקיא בעלמא. ואסגי קודשא בריך הוא חסד בעלמא, ובכל חד אתיילידת נוקבא עמיה, לאתיישבא עלמא כגוונא דלעילא. והא אוקמוה חבריא בסתימאה דמתניתין, דכתיב, (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו', חסד הוא. חסד הוא ודאי, ובטר דשאר חסד, גזעין ושרשין נפקין מתחות לעילא, ואתפרשן ענפין, וקריב אתרחק. כדין ענפא אסגי, ואתי לאתחברא בזווגא חד באילנא. האי בקדמיתא, האי בסתימא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעִלְמָא. בְּגִין דְּכְתִיב, (תהלים פט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אֲבָל מִכָּאן וְלַהֲלָא בְּנֵי נִשְׂא דִישְׁתַּכְחוּן בֵּיהּ, וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם. (דף ע”ז ע”ב)

תָּאנָא עֲרוֹת אַחוּת אָבִיךָ, כְּמָה דְאַתְגְּלִיָּא בְּסִתְיָמָא. כְּתִיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכֵי יִי’ וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם וְגו’, וְכָאָה חוֹלְקִיהוּן דְּצַדִּיקִיָּא, דִּידְעֵי אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוֹזְלִין בְּהוּ, וְאַשְׁתַּמוּדְעֵן גְּבִייהוּ. וְכָאָה חוֹלְקִיהוּן.

תָּאנָא, אֲתַעְבַּרְתָּ ה”א עֲלָאָה בְּרַחֲמֵיהוּן וְחִבְיֵיהוּן דְּלֹא מִתְפָּרֵשׁ מִנָּה יו”ד לְעִלְמִין. אֲתַעְבַּרְתָּ וְאַפִּיקְתָּ וְא”ו, לְבַתֵּר קָאִים קָמָה, וְיִנְקָא לִיהָ. וְדָא (נ”א וְדָאִין בְּעִלְמָא) וְא”ו כַּד נִפְקָא, בַּת זִוְגוּ נִפְקָא עִמָּיה. אֲתִיָּא חֶסֶד אֲתַעַר גְּבִייהָ, וּפְרִישׁ לֹון, וְנִפְקוּ גְזֵעִין מִתְחוּת לְעִילָא, וְאַתְפָּשְׁטוּ עֲנַפִּין, וְאַסְגִּיאוּ, וְאַתְעֵבִידַת ה”א תִּתָּאָה. וְאַתְרַבִּיאת בְּעֲנַפָּהָ לְעִילָא לְעִילָא, עַד דְּאַזְדוּוּגַת בְּאִילָנָא עֲלָאָה, וְאַתְחַבְרוּ וְא”ו עִם ה”א, מֵאן גְּרָים לֹון. חֶסֶד הוּא. חֶסֶד הוּא וְדָאִי. דְּחַבְר לֹון כְּחֵדָא.

יו”ד עִם ה”א עֲלָאָה. לָא תִלְיָא חֲבוּרָא דְלֵהוּן בְּחֶסֶד, אֲלָא בְּמִזְלָא תִלְיָא חֲבוּרָא דְלֵהוּן, וְחִבְיֵיהוּן דְלֵהוּן, דְּלָא (ס”א ע”ב) מִתְפָּרֵשׁ לְעִלְמִין. יו”ד אֲתַקְשֵׁר בְּה”א, וְה”א אֲתַקְשֵׁר בְּו”ו, וְא”ו אֲתַקְשֵׁר בְּה”א, וְה”א אֲתַקְשֵׁר בְּכָלָא. וְכָלָא חֵד קְשׁוּרָא הוּא, וְחֵד מְלָה. לָא אֲתַפְּרְשׁוּ דָא מִן דָּא לְעִלְמִין. כְּבִיכּוּל, מֵאן דְּגָרִים פְּרוּדָא, כְּאֵלוּ חֲרִיב עֲלָמָא, וְאַקְרִי עֲרִייתָא דְכָלָא.

סדר הלימוד ליום ה ניסן [יום 182 בשנה]

וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְבָּא שְׁכִינְתָא לְאַתְרָהָא, וְלֹאֲשַׁתְּכָחָא כְּלָא בְּזוּוּגָא חֵד דְּכְתִיב (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִי’ אֶחָד וְגו’. וְאִי תִימָא הַשְׁתָּא לָאו הוּא אֶחָד. לָא, דְהָא הַשְׁתָּא חֲיִיבֵי עֲלָמָא גְרָמוּ, דְּלָא אֲשַׁתְּכַח חֵד. דְּהָא מְטְרוֹנִיתָא אֲתַרְחַקַת מִן מְלַכָּא, וְלָא מִשְׁתַּכְחֵי בְּזוּוּגָא. אֲמָא עֲלָאָה אֲתַרְחַקַת מִן מְלַכָּא וְלָא יִנְקָא לִיהָ.

בְּגִין דְּמְלַכָּא בְּלָא מְטְרוֹנִיתָא, לָא מִתְעַטֵּר בְּעַטְרוֹי עִמָּה (ס”א דָאמָא), כְּמָה בְּקַדְמִיתָא כַּד אֲתַחְבֵּר בְּמְטְרוֹנִיתָא, דְּעַטְרָא לִיהָ, בְּכַמָּה עַטְרִין, בְּכַמָּה זְהִירִין בְּעַטְרִין קְדִישִׁין עֲלָאִין. דְּכְתִיב, (שיר השירים ג) צְאִינָה וְרִאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן (ס”א ע”ב, שְׁמוֹת פ”ד ע”א) בְּמִלְךְ שְׁלֹמָה וְגו’, דְּאַזְדוּוּג בְּמְטְרוֹנִיתָא, כְּדִין עַטְרָא לִיהָ אִימָא עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוּת. וְהַשְׁתָּא דְּלָא אֲשַׁתְּכַח מְלַכָּא בְּמְטְרוֹנִיתָא, כְּדִין אִימָא עֲלָאָה נְטִלַת כְּתַרְאָה (נ”א עַטְרָהָא) וּמְנַעַת מִנִּיהָ מְבוּעֵי דְנַחֲלִין, וְלָא אֲשַׁתְּכַח בְּקְשׁוּרָא חֵד. כְּבִיכּוּל לָא אֲשַׁתְּכַח חֵד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובזמנא דתיתוב מטרוניתא לאתר היכלא, ומלפא יזדווג עמה בזווגא חד. כדין, יתחבר כלא כחדא, בלא פרודא, ועל דא כתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. ביום ההוא: בזמנא (קע"א) דיתוב מטרוניתא להיכלא, כדין כלא אשתכח חד בלא פרודא. וכדין (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט וגו'.

דתניא, אמר רבי שמעון, לא תיעול מטרוניתא בחדוותא בהיכליה עד דיתדן מלכותא דעשו, ותיסב מגיה נוקמין דגרמא כל האי. לבתר תזדווג במלפא, ויהא חדו שלים, הדא הוא דכתיב, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו בקדמיתא, ולבתר והיתה ליי' המלוכה. מאן מלוכה, דא מטרוניתא. הדא הוא דכתיב, והיתה ליי' המלוכה. ולבתר דזדווגן כחדא, מה כתיב. והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (ויקרא ח"י) ערות אחי אביך לא תגלה. תאני רבי יהודה, דא ישראל לתתא. ואחות אמך: דא ירושלם דלתתא. דבחובין אלין, יגלון ישראל ביני עממיא, ויתחריב ירושלם לתתא. ועל דא תנינן, רחמיותא דקודשא בריך הוא דקרא לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא וגו'. (ואוקימנא מילין ותמן (ס"א מילי תמן) בת בנה ובת וכו' ואף על גב דאינון באתגלייא ובאתכסיא וכן בתריה. דהא עלמא איצטריך לון, ואינון ישובא דעלמא כמה דכתיב (משלי כ"ז) רעך ורע אביך) והאי רזא דמלה. דאמר רבי שמעון

[זוהר חלק ג' - דף ע"ח ע"א]

אמר רבי יהודה, אי אחי למה רעי, ואי רעי למה אחי. אלא תאנא, ההוא מלה דלא אתעדי לעלמין, אקרי רע, כמה דאת אמר רעך ורע אביך אל תעזוב. והאי רזא דמלה דאמר רבי שמעון, אימא עלאה, רעיא אקרי, בגין דלא אתעדי (ס"א ע"ב) רחמיותא דאבא מנה (דף ע"ח ע"א) לעלמין. ואימא תתאה כלה אקרי, ואקרי אחות, כמה דאוקימנא (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה.

והיינו סתם מתניתא דילן, דכתיב הכא, ערות אחותך בת אביך או בת אמך, כיון דאמר בת אביך, מאי או בת אמך. אלא, אי מסטרא דאבא אשתכחת, חכמה אתקרי. ואי מסטרא דאימא, בינה אתקרי. ועל כל פנים בין האי ובין האי, מאימא ואבא אשתכחת. דהא יו"ד לא אתעדי מן ה' לעלמין. ודא הוא רזא דמלה, מולדת בית: מסטרא דאבא. או מולדת חוץ: מסטרא דאימא.

רבי אבא אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית, מאן הוא בית דאתבני בחכמה. הוי אימא דא נהר דנפיק מעדן, בגיני כך מולדת בית. או מולדת חוץ. כד נפקת מן ו', כמה דכתיב, (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. וכתיב (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו, ודא הוא מולדת חוץ, מאתר דזעיר אנפין אשתכח, כמה דאתמר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא אמר רבי יהודה, ישראל אחין אקרונן לקודשא בריה דהוא, דלא אעדי רחמנותא דלהון לעלמין. ירושלם דלתתא אחות אמך אתקרי, כמה דכתיב, (תהלים קכב) ירושלם הבנויה פעיר שחופרה לה יחדיו וגו'. מאי שחופרה לה יחדיו. בגין דאזדווג בה מלכא משית סטרין, בכל סטרי מלכא, בדרגא דצדיק, וכל פתרי מלכא פלילין ביה. והיינו שחופרה לה יחדיו.

רבי יצחק אמר, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה. מאן שבטים. אלן תריסר תחומין, דמתפרשן מההוא אילנא רבא ותקיה, דאחסין לון מסטרא דאבא ואימא. הדא הוא דכתיב שבטי יה, משפר סהדותא, דאסהיד ברא קדישא (רצ"ה) (נ"א דאסהיד אבא ואימא בברא קדישא) דכתיב שבטי יה עדות לישראל, ואינון נהרין עמיקין, דנגדין ואתמשכון מן יה. וכלא (ס"א וכל כך למה). להודות לשם יי'. (ס"א ובגין כך) כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד, לאחסנא מלכותא קדישא הוא ובנוי לדרי דרין, ודא היא שירתא דאמר דוד על מלכו עלאה קדישא.

רבי חזקיה אמר, פלא ברזא עלאה הוא, לאחזאה דמאן דפגים לתתא, פגים לעילא. ערות פלתה לא תגלה, דתנינן עונתן של תלמידי חכמים משבת לשבת. בגין דידיעין רזא דמלה, ויכוונון לבא, וישתכח רעותהון שלים. ובגין דאולידו אקרונן בגין דמלכא. ואי אלן פגימו מלה לתתא, פביכול פגמין אינון בכלה דלעילא, כדין פתיב ערות פלתה לא תגלה. דא בגין אינון דידיעין אורחין דאורייתא. שאר עמא ההוא דאתגליא, פלתה מממש, ובחובא דא שכנינתא אסתלקת מבינייהו.

תאנא, אתגליף שמא קדישא בסטרין ידיעו, באתוון רשימין דעשרין ותרין (ס"א י' בא, א' ביל, י' בב, ב' ביל, י' בא, ב' בה, ו' בג, י' בה, י' בג, ה' ביל, ג' בה, ה' בד' אלו השני נוסחאות מצאנו בהעתקות אשר לפנינו) "בא, א' ביל, י' בב, ב' ביל, ו' בא" ה' בג, יו"ד בה"א, יו"ד בגימ"ל, ה"א ביו"ד גימ"ל בה"א, ה"א בדל"ת (י' בד, ד' ביל, י' בה, י' בג, ה' ביל, ג' ביל, ו' ביל). פלהו מתגלפי ביו"ד, יו"ד סליק לון.

ה"א פליל ביו"ד, מניה נפקת, כדין מעטרין לאבהן. אתפתחת ה"א בנחלוי, ואעטר לרישא דו, דתמן שריין אבהן.

ו' פליל שית אתוון, וכלהו פליל יו"ד. י' (יו"ד) אתגליף בגלופוי, וסליק לאתעטרא בתריסר אתוון אחרנין, מניה נפקו עשר אמירן בגלופוי, וכלהו שבילין דאורחא עלאה, (ס"א דאורחן דאורייתא) יקרא דכלא. כדין ה"א אחרא אתפלילת מן פלהו, גליפא מסטרא מתיחא (ס"א מתיחא) טמירא, לאולדא לתתא.

אתגליפו (ס"א אתפליגו) פלהו בארבעין ותרין אתוון, וכלהו פרישנא במתניתא דידין, וכלהו סלקן ברישא דמלכא.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

שֶׁבַע שַׁבְּתֵינ שְׁלִימִין, מִתְּפָרְשִׁין בְּשֶׁבַעִין אֲתוּוֹן. שֶׁבַעִין וְתַרְיִן אֲסִתְּלָקוּ, וְאֲסִתְּלָקוּ בְּאוֹת ו' (ס"א יו"ד), רְשִׁימָן בַּפ' וְיֵהִי בְּשִׁלַּח פְּרַעַה בְּקֶרָא וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט. כַּד נִטְלַת שְׁכִינְתָא, וְז' רְשִׁימִין אֲתַרְשִׁימוּ בֵּיתָ, שֶׁבַעָה אֲסִתְּלָקוּ (דף ע"ח ע"ב) מִנְיָה, בְּאֲתוּוֹן רְשִׁימִין. תָּאנָא, אֲסִתְּלָקוּ אֲתוּוֹן בְּרְשִׁימִין יַדִּיעֵן, וְאַרְחִין סְתִימִין, בַּר לְזַכָּאי קָשׁוּט, סְמִכֵי עֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא חֲזִי, הֲנִי עֲשְׂרִין וְתַרְיִן אֲתוּוֹן דְּגַלְיָפִין בְּאוּרִייתָא, כְּלָהוּ מִתְּפָרְשִׁין בְּהַנִּי (נ"א מאלין) עֲשָׂר אַמִּירָן. כָּל אַמִּירָה וְאַמִּירָה מֵאֲלִין עֲשָׂר, דְּאִינּוֹן כְּתָרִי מְלַכָּא כְּלָהוּ גַלְיָפִין בְּאֲתוּוֹן יַדִּיעֵן (ד"א אחרנין), בְּגִינֵי כַּד שְׁמָא קִדִּישָׁא אֲתַפְסִיָּא בְּאֲתוּוֹן אַחְרָנִין, וְכָל אַמִּירָה, אוֹזִיף לְאַמִּירָה עַלְאָה מִנְהָ אֲתוּוִי, בְּגִין דְּאֲתַפְלִיל הָאִי בְּהָאִי. וְעַל דָּא שְׁמָא קִדִּישָׁא, גַּלְיָפְנָא לִיהָ בְּאֲתוּוֹן אַחְרָנִין, בְּגִין דְּאֲתַפְסִיָּין דָּא בְּדָא, וְדָא בְּדָא, עַד דְּמִתְקַשְׁרִין כְּלָהוּ כְּחֻדָּא.

וּמֵאֵן דְּבַעִי לְמַנְדַּע צְרוּפֵי שְׁמָהֶן קִדִּישִׁין, לִינְדַּע אִינּוֹן אֲתוּוֹן דְּרְשִׁימִין בְּכָל כְּתָרָא וְכְתָרָא, וְכַדִּין לִינְדַּע וְיִתְקַיִים בְּכָלָא. וְהָא גַּלְיָפְנָא לֹוֹן, בְּכָל אִינּוֹן אֲתוּוֹן דְּרְשִׁימִין וַיַּדִּיעֵן בְּכָל כְּתָרָא וְכְתָרָא, מִסְפָּרָא עַלְאָה דְּשַׁלְמָה. וְהַכִּי סְלִיק בִּידָן, וְחִבְרִיָּא גַּלְיָפִין לֹוֹן, (ס"א ולחברייא גלינן לון) וְשַׁפִּיר הוּא, דְּהָא כָּל כְּתָרָא וְכְתָרָא אוֹזִיף לְחִבְרִיָּה אֲתוּוִי, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, וְלִזְמַנִּין דְּלָא אֲצַטְרִיךְ אֶלָּא, בְּאֲתוּוִי אִינּוֹן דְּרְשִׁימִין בֵּיתָ. וְכַלְהוּ יַדִּיעֵן לְגַבֵּי חִבְרִיָּא וְהָא אוּקִימְנָא לֹוֹן.

זַכָּאִין אִינּוֹן צְדִיקֵיָּא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעִי בִּיקְרִיָּהוֹן, וּמַגְלִי לְהוֹן רִזִּין עַלְאִין דְּשְׁמִיָּה קִדִּישָׁא, דְּלָא גַּלִּי לְעַלְאִין קִדִּישִׁין, וְעַל דָּא יְכִיל מְשָׁה, לְאַתְעֵטְרָא בִּינֵי קִדִּישִׁין, וְכַלְהוּ לָא יְכִלִי לְמַקְרַב בְּהַדִּיָּה, כְּנוּרָא יְקִידְתָּא, וְגוּמְרֵי דְּאֶשָׁא. דָּאִי לָאוּ הַכִּי, מֵאֵן הָוֵה לִיהָ לְמְשָׁה, לְמִיקָם בִּינֵיָּהוּ. אֶלָּא זַכָּאָה חוּלְקָא דְּמְשָׁה, דְּהָא כַּד שְׁאֲרִי לְמַלְלָא עֲמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעָא לְמַנְדַּע שְׁמִיָּה קִדִּישָׁא (ס"א שמוי קדישין), סְתִים וּגַלְיָא, בְּכָל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי, וְכַדִּין אֲדַבֵּק וַיַּדַּע יִתִּיר מְכַל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּסְלִיק מְשָׁה גּוֹ עֲנָא יְקִירָא, עָאל בִּינֵי קִדִּישִׁין. פִּגְעָה בֵּיתָ חַד מְלָאכָא בְּשַׁלְהוּבֵי נוּרָא, בְּעֵינִין מְלַהֲטוֹן, וּגְדַפּוּי מוּקְדָן, בְּעָא לְשַׁאפָּא לִיהָ בְּגוּוּיָה. וְהָוֵה מְלָאכָא גְבַרְיָאֵל (ס"א גזריא"ל) (ס"א גזרנא"ל) (קמוא"ל) שְׁמִיָּה, כְּדִין אֲדַכְּרָ מְשָׁה חַד שְׁמָא קִדִּישָׁא. דְּהָוֵה גַּלְיָף בְּתַרְיִסָר אֲתוּוֹן, וְאַזְדַּעְזַע וְאַתְרַגְּשׁ, עַד דְּסְלִיק מְשָׁה בִּינֵיָּהוּ. וְכֵן לְכָל חַד וְחַד, זַכָּאָה חוּלְקָיָה (שמות נח ע"א) וְהָא אוּקִימְנָא מְלִי.

עֲרוֹת אֶשָׁה, וּבִתָּה לָא תַגְלָה. תָּאנָא, בְּתַקּוּנֵי מְטְרוֹנִיתָא אוּקִימְנָא אֶלִין עֲרִיָּין, אַף עַל גַּב דְּאִינּוֹן (נ"א עריין אינון) בְּאַתְגַּלְיָא וּבְסִתִּימָא, וְתַמְן בַּת בְּנָה וּבַת בַּתָּה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא עֲלֵמָא אַצְטְרִיךְ לֹון, וְאִינוּן יִשׁוּבָא דְעֲלָמָא, כְּמָה דְאֹקִימָנָא. וּמָאן דְגִלִי חַד עֲרִייתָא מְנִייהוּ, וְוִי לִיָּהּ, וְוִי לְנַפְשִׁיהּ, דְּהָא גְלִי בְּגִין דָּא עֲרִיין אַחְרַנִין.

וְתַנְיָא מְלָה בְּתַרְאָה דְעֵשֶׂר אַמִּירָן דְאֹרִייתָא, (שמות כ) לֹא תַחֲמוּד אִשֶׁת רַעְדָּה, בְּגִין דְּהָא כְּלָלָא דְכֻלְהוּ. וּמָאן דְּחָמִיד אֶתְתָּא אַחְרָא, כְּאֵלוּ אַעֲבֵר עַל אֹרִייתָא כְּלָא. בְּרַם לֹא אִית מְלָה דְקִימָא קָמִי תְשׁוּבָה. וְכָל שַׁפְּן אִי קָבִיל עֹונְשִׁיהּ כְּדוּד מְלָכָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תַנְיִנָן, כָּל מָאן דְּחָב וְאֶתְפָּרֵשׁ מֵהוּוּא חוּבָא, תְשׁוּבָה קָא מְעַלְיָא לִיָּה טְפִי. וְאִי לָאו, לֹא סְלִיק בִּידֵיהּ תְשׁוּבָה, וְלֹא מְעַלְיָא לִיָּה. אִי חֲכִי, דְּדוּד הִיךְ לֹא אֶתְפָּרֵשׁ מִבֵּת שְׁבַע לְבַתֵּר. אָמַר לִיָּהּ, בֵּת שְׁבַע דִּידֵיהּ הוּת, וְדִידֵיהּ נְטִיל, דְּהָא מִית בַּעֲלָהּ.

דְּתַנְיָא, אֲזַדְמַנַת הוּת בֵּת שְׁבַע לְדוּד, מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלָמָא, וּמָה עֲכָבָא לִיָּה. דְנִטְל בְּרִתִּיהּ דְשְׂאוּל מְלָכָא, וְהוּוּא יוֹמָא נְטִיל לָהּ אֹרְרִיהּ בְּרַחֲמִי, אָף עַל גַּב דְלֹא הוּת דִּילִיָּהּ. לְבַתֵּר אֶתְתָּא דְדוּד, וְנְטִיל דִּילִיָּהּ, וְעַל דְדוּד דְחִיק שְׁעֵתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא לְאֹרְרִיהּ וְלְמַעַבְדַּד חֲכִי. אַבְאִישׁ קָמִיָּהּ, וְאַעֲנֵשׁ לִיָּה לְדוּד, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְאַתְבָּא לִיָּה לְדוּד, לְקִימָא לִיָּה מְלָכוּתָא קְדִישָׁא עֲלָתָה. וְכַד תָּאב, לְדִידֵיהּ תָּאב.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ט ע"א]

תָּאנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי דְכָתִיב אָנִי יי'. אָנִי יי': עֵתִיד לִיתֵן שְׁכָר טוֹב לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. אָנִי יי' עֵתִיד לְהַפְרַע מִן הַרְשָׁעִים לְעֵתִיד לְבָא. אִינוּן דְכָתִיב בְּהוּ (ישעיה סו) הַפּוֹשְׁעִים בִּי. כְּתִיב אָנִי יי', וְכָתִיב (דברים לב) אָנִי אֲמִית וְאַחֲזִיָּהּ. אָף עַל פִּי (דף ע"ט ע"א) שְׁאֲנִי בְּמַדַּת הַרְחָמִים, הַרְשָׁעִים הוֹפְכִים אוֹתִי לְמַדַּת הַדִּין. דְּתַנְיָא, שֵׁם מְלָא: יי' אֱלֹהִים. זְכוּ יי', וְאִי לָאו אֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חִיִּיבִין עַבְדֵי פְּגִימוּתָא לְעִילָא. מָאִי פְּגִימוּתָא. כְּמָה דְאֹקִימָנָא פְּגִימוּתָא מִמֶּשׁ, וְהָא אֶתְמַר.

תָּאנָא כְּתִיב וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוֹמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלוֹת עֲרוּתָהּ, תַנִּי רַבִּי יְהוּדָה, דְרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׂאֲרִי בְּגוּיָהּ, כְּלָהוּ זַכָּאִין, חֲסִידִין, כְּלָהוּ דְחֲלִי חֲטָאָה נִינְהוּ. שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא בִּינִיָּהּ, מָה דְלִית כֶּן בְּדַרְיִן אַחְרַנִין. בְּגִינֵי כֶּף מִילִין אִינוּן מִתְפָּרְשׁוֹן, וְלֹא אֶתְטַמְרֵן. בְּדַרְיִן אַחְרַנִין לָאו חֲכִי, וּמִלִין דְרַזִּי עֲלָאָה לֹא יִכְלִין לְגַלְאָה, וְאִינוּן דִּידְעֵי מְסַתְפוּ. דְרַבִּי שְׁמַעוֹן כַּד הוּוּ אָמַר רַזָּא דְהָאִי קָרָא, חֲבַרְיָא כְּלָהוּ עֵינֵיהוֹן נְבַעִין דְמַעִין, וְכָלְהוּ מִילִין דְאָמַר הוּוּ בְּעֵינֵיהוֹן גְּלִיין, כְּמָה דְכָתִיב, (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אַדְבַּר בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְחִידוֹת.

דְּיוֹמָא חַד שְׂאִיל רַבִּי יִיסָא אָמַר, בִּיעָא דְקוּשְׁטָא (ס"א דְקוּסְטָא), דְנַפְקָא מְעוּפָא דְשְׂרִיא (ס"א דְשְׂרִיא) בְּנוּרָא, וְאַתְבָּקַע לְאַרְבַּע סְטְרִין. תַרִין סְלָקִין מְנִיָּהּ, וְחַד מְאִיָּה, וְחַד רַבִּיעַ בְּרַבִּיעָא (ס"א נְבִיעֵי נְבִיעָא) דְיִמָּא רַבָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַבְדַת קָמִיָּה דְרַבִּי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שמעון, קדש חול, דהא כתיב פה אל פה אדרבו בו. אמר ליה רבי שמעון, עד לא יתבקע ביצא, (שמות ס"א ע"ב, קע"ד ע"א) תסתלק מעלמא. וכך הוה באדרא דרבי שמעון.

תאנא, ביומי דרבי שמעון הוה אמר בר נש לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריך. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

תניא אמר רבי שמעון, אי בני עלמא מסתכלן במה דכתיב באורייתא, לא ייתון לארגזא קמי מאריהון. תאנא, כד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא, ואל אשה בנדת טומאתה וגו', הכא כתיב (תהלים כה) סוד יי' ליראיו, (ר"צ ע"ב ובאדרא ס"א ובהאי דרא) ובאדרא קדישא אתמר, הכא אצטריכנא לגלאה, דהא לאתר דא אסתלק.

דתנינן, בשעתא דחויא תקיפא דלעילא אתער, בגין חובי עלמא, שארי ואתחבר עם נוקבא, ואטיל בה זוהמא, אתפרש דכורא מינה, בגין דהא אסתאבת, ואתקריאת מסאבא, ולא אתחזי לדכורא למקרב בהדה, דווי אי אסתאב הוא בהדה, בזמנא דאיהי אסתאבת.

ותאנא, (תשא קצ"ב) מאה ועשרין וחמש זיני מסאבותא נחתו לעלמא, דמתאחדן מסטרא דחויא תקיפא, ושבעה ועשרין רברבין מנייהו, מתאחדן בנוקבי, ואתדבקן בהו. ווי למאן דיקרב בהדה בההוא זמנא, דמאן דיקרב בהדה, אחזי פגימותא לעילא, דהא בחובא דא, אתער חויא תקיפא לעילא, ואשדי זוהמא באתר דלא אצטריך, ואתחבר בנוקבא, ואתרבי שעריה לדכורא, בנוקבא אסתאבת, ושערהא רבא, וטופרהא סגיא, וכדין דינין שריין לאתערא בעלמא, ויסתאבון כלא. הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) כי את מקדש יי' טמא, מקדש יי' אסתאב, בחוביהו דבני נשא.

תאנא, מאי דכתיב, (בראשית ג) ואיבה אשית בינך ובין האשה, ארבעה ועשרים זיני מסאבותא אטיל חויא בנוקבא, כד אתחבר עמה, כחושפן ואיבה, ועשרין וד' זינין (ס"א דינין) מתערין לעילא, ועשרין וארבע לתתא. ושערא רבא, וטופרין סגיא, וכדין דינין מתערין בכלא. ותאנא כד בעת אתתא לאתדכאה, בעיא לספרא ההוא שערא דרבי ביומא דאיהי מסאבא, ולספרא טופרהא, וכל ההוא זוהמא די בהון.

דתאנא ברוי דמסאבותא, זוהמא דטופרין, יתער זוהמא אחרא, ובגיני כך, בעיין גניזא, ומאן דאעבר לון לגמרי, כאלו אתער חסד בעלמא. דתניא לא לבעי ליה לאיניש למיהב דוכרנא לזינין בישין. דתנינן (ע"ו ע"א) אלה וארבע מאה וה' זינין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בישין, מתאחדן בהוא זוהמא, דאטיל חויה תקיפא, וכלהו מתערין בהוא זוהמא דטופרין.

[זוהר חלק ג' - דף ע"ט ע"ב]

ואפילו מאן דבעי יעביד בהו חרשין לבני נשא, משום אינון דתליין בהו, ומאן דאעבר (דף ע"ט ע"ב) לון, כאלו אסגי חסד בעלמא, ודינין בישין לא משתכחין. ויעבר ההוא זוהמא וטופרהא דרשים ביה. דתניא, מאן דדריך ברגליה, או במסאניה עליהו, יכיל לאתוקא. ומה בהאי שירי דשירי דזוהמא דלעילא כף, אתתא דמקבלא ואתחברת בחויה, ואטיל בה זוהמא, על אחת כמה וכמה. ווי לעלמא דמקבלא מינה מההוא זוהמא, בגיני כף ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

אמר רבי שמעון, אמר קודשא בריך הוא, הביאו עלי כפרה בראש חדש. עלי ודאי, בגין דיתעבר ההוא חויה, ויתבסם מאן דבעיא. עלי: כמה דכתיב, (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. ועל דא כתיב בקרח, (במדבר טז) הנועדים על יי, דבגיניהון אתער מאן דאתער דאתי מסטרייהו. אוף הכא הביאו עלי כפרה, עלי ממש. בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתכח חויה באתר דשאר. וכל כף למה. על שמעטתי את הירח, ושלטא בה מאן דלא אצטריך. ובגין כף כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדביה בין עלאין ותתאין. עליה כתיב, (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין. מהו בן חורין. דזקיף רישא לגלאה, ולפרשא מלין ולא דחיל. כהאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא וחברייא חמאן לרבי שמעון, הוה רהטי אבתריה, ואמרי, (הושע י) אחרי יי ילכו פאריה ישאג.

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקיל דא בדא. אלא כלא בחד דרגא סליקו, דא אנדווג בדא. וחדוותא דדא בדא לא אשתכח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינן, כתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבחא דקא משבח קודשא בריך הוא. כדין חדוותא אשתכח, ונשמתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא יזדמן.

אוף הכי בחדותתי סיהרא, דהא נהיר לה שמשא בחדוותא דנהירו דעתיקא לעילא. בגיני כף האי קרבנא הוא לעילא, בגין דיתבסם כלא, וישתכח חדוותא בעלמא, ועל דא הביאו עלי כפרה, דייקא מלה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תאנא, כתיב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, דבעי לכוונא לבא לעילא לעילא, יתיר משאר יומין. ועל דא על עולת התמיד דייקא. תניא, כתיב בחנה (שמואל א א) ותתפלל על יי, על דייקא, בגין דבנין במזלא קדישא תליין, כמה דאוקימנא ולית לך מלה באורייתא, או את זעירא באורייתא. דלא רמיזא בחכמתא עלאה, ותליין מביה תלי תלין רזין דחכמתא עלאה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים, והא אתמר.

רבי יוסי אשכחיה לרבי אבא, דהוה יתיב וקארי, האי קרא דכתיב, (תהלים נה) השלף על יי יהבך, על דייקא, דהא מזוני במזלא תליין. רבי יהודה הוה קארי, (תהלים לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. על זאת ודאי. לעת מצא, הא אוקימנא. אבל לעת מצא, כמה דכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב. דבר אחר לעת מצא, בשעתא דנהרין נגדין ואתמשכאן, ומסתפקי אבהן, ומתברכאן פלא. רק לשטף מים רבים, מאן שטף מים רבים, דא עמיקא דמבועין ונהרין, דמאן יזכה ליה, ומאן יזכה לקרבא ולסקא תמן. הדא הוא דכתיב ביה, (תהלים לב) רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו דהא לא זכאן, ולא יכלין.

רבי יצחק אמר, כתיב (תהלים כז) אחת שאלתי מאת יי אותה אבקש וגו'. זכאין אינון צדיקייא, דכמה גניזין עלאין טמירין להו בההוא עלמא, דקודשא בריך הוא משתעשע בהו באינון עלמין, כמה דאוקימנא בנעם יי, והא אתמר. רבי חזקיה אמר מהכא, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. יעשה, תעשה מבעי ליה. אלא יעשה ודאי, היינו (ישעיה לח) יוסיף על ימיה חמש עשרה שנה. והיינו השלף על ה' יהבך. וכתיב ותתפלל על יי. וכלא חד.

[זוהר חלק ג' - דף פ' ע"א]

זכאן חולקיהון דצדיקייא, בעלמא דין ובעלמא (דף פ' ע"א) דאתי, עלייהו כתיב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירגנו ותסוף עלימו ויעלצו בך אוהבי שמך. וכתיב (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. וכתיב (תהלים ט) ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשך יי.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. מלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת קדושים

(ויקרא יט) וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני יי אלהיכם. רבי אלעזר פתח, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין וגו'. בכמה זמנין אורייתא אסהידת בהו בבני נשא, כמה זמנין

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אַרִימַת קָלִין, לְכֹל סֹטְרִין לְאַתְעָרָא לְהוּ, וְכִלְהוּ דְמִיכִין בְּשִׁינְתָא בְּחֻבְיָהוּן (ס"א
בְּחֻרִיָּהוּן), לָא מִסְתַּכְלִין, וְלֹא מְשַׁגְיָחִין, בְּהִיךְ אַנְפִין יְקוּמוּן לְיוֹמָא דְדִינָא עֲלָאָה, כַּד
יִתְבַּע לֹון מְלָכָא עֲלָאָה עֲלִבּוּנָא דְאֹרִייתָא, דְצוּחַת לְקַבְלִיָּהוּן, וְלֹא אֶהְדְּרוּ אַנְפִין
לְקַבְלָהּ, דְכִלְהוּ פְּגִימִין בְּכִלָּא, דְלֹא יִדְעוּ מִהִימְנוּתָא דְמְלָכָא עֲלָאָה, וְוִי לֹון, וְוִי
לְנַפְשָׁהוּן.

דְּהָא אֹרִייתָא בִּיהַ אֶסְהִידַת, וְאִמְרַת (מְשֻׁלִי ט) מִי פְּתִי יְסוּר הֵנָּה חֶסֶר לֵב (ס"א
וְאִמְרָה) אִמְרָה לֹו. מַהוּ חֶסֶר לֵב. דְּלִית לֵיהַ מִהִימְנוּתָא, דְּמֵאֵן דְּלֹא אֶשְׁתַּדַּל
בְּאֹרִייתָא, לָאוּ בִּיהַ מִהִימְנוּתָא, וּפְגִים הוּא מְכֻלָּא (ס"א וְאִמְרָה) אִמְרָה לֹו, אִמְרָה לֹו
מְבַעֵי לֵיהַ, כְּמָה דְּאֵת אִמְרָה (תְּהִלִּים מֵב) אִמְרָה לְאֵל סְלַעֵי, מַהוּ אִמְרָה. אִלָּא
לְאַכְלָלָא וְלְאַתּוּסְפָא אֹרִייתָא דְלַעֲיָלָא, דְּהִיא קְרִיָּה לֵיהַ חֶסֶר לֵב, פְּגִים
מִמִּהִימְנוּתָא.

דְּהִכִּי תִנְיָנוּ, כָּל מֵאֵן דְּלֹא אֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרִייתָא, אִסִּיר לְמַקְרַב לְגַבִּיָּה, לְאַשְׁתַּתְּפָא
בְּהַדִּיָּה, וְלְמַעַבְדַּ בִּיהַ סְחֻרְתָא, וְכָל שְׁכָן לְמַהֲדַ עֲמִיָּה בְּאֹרְחָא. דְּהָא לִית בִּיהַ
מִהִימְנוּתָא. (וְעַל דָּא) תִנְיָנוּ כָּל בַּר נִשְׁ דְּאִזִּיל בְּאֹרְחָא, וְלִית עֲמִיָּה מְלִי דְּאֹרִייתָא,
אֶתְחַיֵּיב בְּנַפְשִׁיָּה. כָּל שְׁכָן מֵאֵן דְּאִזְדוּג בְּאֹרְחָא, עִם מֵאֵן דְּלִית בִּיהַ מִהִימְנוּתָא,
דְּלֹא חֲשִׁיב לְיַקְרָא דְּמֵאֲרִיָּה וְדִידִיָּה דְּלֹא חֶסֶר עַל נַפְשִׁיָּה.

רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, מֵאֵן דְּלֹא חֶסֶר עַל נַפְשִׁיָּה, הִיךְ יִשְׁלוּף נַפְשָׁא דְּכִשְׂרָא לְבִרְיָה.
אִמְרָה רַבִּי אֶלְעָזָר, תּוּוּהֵנָּא עַל דְּרָא, וְהָא אֶתְמַר מְלָה וְכוּ'. וְעַל דָּא פְּתִיב אֵל תְּהִיו
כְּסוּס כְּפֻרְדַּ אִין הַבִּין. זְכַאִין אִינוּן צְדִיקִיָּא, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרִייתָא, וְיִדְעִין אֹרְחֻי
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְקַדְשֵׁי גְרַמִּיָּהוּ בְּקוּדְשָׁא דְּמְלָכָא, וְאַשְׁתַּכְּחוּ קְדִישִׁין בְּכִלָּא,
וּבְגִין כְּךָ מְשַׁלְפֵי רוּחָא דְּקוּדְשָׁא מְלַעֲיָלָא, וּבְנִיָּהוּ כְּלָהוּ זְכַאִי קְשׁוּט, וְאַקְרוּן בְּנֵי
מְלָכָא בְּנִין קְדִישִׁין. (זְכַאִין אִינוּן אַבְרִים וְכוּ' עַד לְמַהוּי בְּנִדְתָהּ, מִהֲרַעִיא מִהִימְנָא נְדַפְס
בְּפִרְשַׁת פְּנַחַס מֵאִמְרָה מִתְחִיל אֵלָא פְּגִיעָה רַכ"ה ע"ב).

וְוִי לְהוּן לְרִשְׁעִיָּא, דְּכִלְהוּ חֲצִיפִין, וְעוּבְדִיָּהוּ חֲצִיפִין. בְּגִינֵי כְּךָ יִרְתִּין בְּנִיָּהוּ
נַפְשָׁא חֲצִיפָא, מְסֻטְרָא דְּמִסְאָבָא. כְּמָה דְּכְתִיב וְנִטְמַתֶּם בָּם, אֶתָּא לְאַסְתָּאבָא,
מְסֻאָבִין לִיהַ. אֵל תְּהִיו כְּסוּס כְּפֻרְדַּ, דְּאִינוּן מְאֲרֵי זְנוּתָא (ס"א דְּמִסְאָבוּתָא) עַל כְּלָא.
אִין הַבִּין, דְּלֹא יִשְׁתַּדְּלוּן בְּנֵי נִשָּׂא בְּאֹרְחָא דָּא, דְּאִי הִכִּי, כְּתִיב הִכָּא אִין הַבִּין,
וְכְתִיב הֵתֶם (יִשְׁעִיָּה נו) וְהַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשָׁא לֹא יִדְעוּ שְׁבַעָה וְהֵמָּה רוּעִים לֹא יִדְעוּ
הַבִּין. כְּלֹוֹמֵר יְהוּן מְזַדְּמִנִין אִינוּן דְּאַקְרוּן עֲזִי נִפְשָׁא. מֵאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּלֹא יִדְעוּ
הַבִּין.

[זוהר חלק ג' - דף פ' ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והמה רועים, מאי (דף פ' ע"ב) רועים, אלן אינון מדברי ומנהגי לבר נש בגיהנם. לא ידעו שבעה, כמה דאת אמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב הב, בגין כף דאינון הב הב, לא ידעו שבעה. כלם לדרכם פנו איש לבצעו מקצהו. דהא תיירי דגיהנם אינון. וכל דא מאן גרים להו. בגין דלא אתקדשו בההוא זוגא כמה דאצטריך. ועל דא כתיב, קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. אמר קודשא בריך הוא, מפל שאר עמין לא רעיתי לאדבקא בי, אלא ישראל, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בי, אתון, ולא שאר עמין. (ועל דא כתיב הכא קדוש) בגין כף, (קדושים תהיו דייקא). (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני יי'. רבי יצחק פתח, (ישעיה יח) הוי ארץ צלצל כנפים וגו'. וכי בגין דהיא ארץ צלצל כנפים, קנטורא ביה אשתכח, דכתיב הוי ארץ. אלא אמר רבי יצחק, בשעתא דקודשא בריך הוא ברא עלמא, ובעא לגלאה עמיקתא מגו מסתרתא, ונהורא מגו חשוכא, הוו כלילן דא בדא, ובגין כף, מגו חשוכא נפק נהורא, ומגו מסתרתא, נפק ואתגלייא עמיקא, ודא נפקא מן דא. דמגו טב, נפיק ביש. ומגו רחמי, נפיק דינא. וכלא אתפליל דא בדא. יצר טוב ויצר רע, ימינא ושמאלא, ישראל ושאר עמין, חוור ואוכם, וכלא חד בחד תליא.

תאנא אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, כל עלמא פלהו לא אתחזי, אלא בחד עטירא דקוטפא (ס"א דקיוטופא) בקיטרוי כד אתדן עלמא בדינא כליל ברחמי אתדן. ואי לא, לא יכיל עלמא לקיימא, אפילו רגעא חדא, והא אוקימנא מלי, כמה דכתיב, (ישעיה כו) כי כאשר משפטיה לארץ צדק למדו יושבי תבל.

ותאנא בההוא זמנא דדינא תליא בעלמא, וצדק אתעטרא בדינוי, כמה מארי דגדפין מתערי, לקבלי מארי דדינא קשיא, לשלטאה בעלמא. פרסין גדפין מהאי סטרא, ומהאי סטרא, לאשתטחא (ס"א לאשגחא) בעלמא. כדן מתערין גדפין למפרס לון, ולאשתאבא (נ"א ולאשתתפא) בדינא קשיא, ושאטין בעלמא לאבאשא. כדן כתיב, הוי ארץ צלצל כנפים.

אמר רבי יהודה, חמינא בני עלמא בחציפותא, בר אינון זכאי קשוט. ובגין כף, כביכול, כלא הכי אשתכח, אתא לאתדפאה, מסייעין ליה. אתא לאסתאבא, כמה דאוקימנא, ונטמתם במ.

רבי יוסי הוה אזיל באורחא, פגע ביה רבי חייא, אמר ליה האי דאוקמוה חברייא, דכתיב בעלי, (שמואל א ג) ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ומנחה עד עולם. בזבח ומנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בדברי תורה. אמאי. בגין דדברי תורה, סלקין על כל קרבנין דעלמא. כמה דאוקמוה דכתיב, (ויקרא ז) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים, שקיל אורייתא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לְקַבֵּיל כָּל קַרְבָּנֵי דְעֵלְמָא. אָמַר לֵיהּ, הֲכִי הוּא וְדַאי, דְכָל מָאן דְאֶשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵייתָא, אַף עַל גַּב דְאֶתְגָּזֵר עָלֶיהָ עוֹנֶשָׁא מְלַעֲיָלָא, נִיחָא לֵיהּ מִכָּל קַרְבָּנֵי וְעֵלְוֹן, וְהָוָא עוֹנֶשָׁא אֶתְקַרַּע. (ובגין דלעי בה לשמה, קודשא בריך הוא אתפייס בהדיה)

וְתָא חֲזִי, לָא אֶתְדַכֵּי בַר נֶשׁ לְעֵלְמִין, אֱלָא בְּמִלִּין דְאוּרֵייתָא. בְּגִינֵי כַּךְ מִלִּין דְאוּרֵייתָא לָא מְקַבְּלִין טוּמְאָה, בְּגִין דְאֵיחֵי (משלי ג) קִיִּימָא לְדַכָּא לְאֵלִין מִסַּאבֵי, וְאֶסוּוּתָא בְּאוּרֵייתָא אֶשְׁתַּכַּח. דְכַתִּיב, רַפְאוֹת תְּהִי לְשַׁרְף וְשִׁקוּי לְעַצְמוֹתֶיךָ. וְדְכִיּוֹתָא אֶשְׁתַּכַּח בְּאוּרֵייתָא, דְכַתִּיב, (תהלים יט) יִרְאֵת יִי טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד. מֵאֵי עוֹמֶדֶת לְעַד. דְקִיִּימָא תְדִירָא בְּהָוָא דְכִיּוֹתָא, וְלָא אֶתְעַדֵי מִנִּיהּ לְעֵלְמִין.

אָמַר לֵיהּ יִרְאֵת יִי פְתִיב, וְלָא תוֹרַת. אָמַר לֵיהּ, הֲכִי הוּא וְדַאי, דְהָא אוּרֵייתָא מִסְטָרָא דְגְבוּרָה קָא אֶתִּיָא. אָמַר לֵיהּ, וּמְהֵתָם נִפְקָא, מְהֵכָא נִפְקָא, דְכַתִּיב, (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יִי, וְכַתִּיב יִרְאֵת יִי טְהוֹרָה.

[זוהר חלק ג' - דף פ"א ע"א]

וְאוּרֵייתָא קְדוּשָׁה אֶתְקַרַּי, דְכַתִּיב פִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יִי, וְדַא אוּרֵייתָא, דְהִיא שְׂמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. וְעַל דָּא, (דף פ"א ע"א) מָאן דְאֶשְׁתַּדַּל בְּהָ אֶתְדַכֵּי, וְלִבְתַר אֶתְקַדְּשׁ, דְכַתִּיב קְדוּשִׁים תְּהִיוּ, קְדוּשִׁים הָיוּ לָא פְתִיב, אֱלָא תְהִיוּ. תְהִיוּ וְדַאי. אָמַר לֵיהּ הֲכִי הוּא, וּמְקַרָא פְתִיב, (שמות יט) וְאַתֶּם תְּהִיוּ לִי מִמְלַכַת כְּהֻנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ, וְכַתִּיב אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים וְגוֹ'.

תָּאנָא, קְדוּשָׁה דְאוּרֵייתָא, קְדוּשָׁה דְסְלִיקַת עַל כָּל קְדוּשִׁין. וְקְדוּשָׁה דְחֻכְמָתָא עֲלָאָה סְתִימָא, סְלִקָא עַל כָּלָא. אָמַר לֵיהּ לָאו אוּרֵייתָא בְּלָא חֻכְמָתָא, וְלָאו חֻכְמָתָא בְּלָא אוּרֵייתָא, וְכָלָא בְּחַד דְרָגָא הוּא, וְכָלָא חַד, אֱלָא אוּרֵייתָא בְּחֻכְמָה עֲלָאָה אֶשְׁתַּכַּחַת, וְבַה קִיִּימָא, וְבַה אֶתְנַטְעוּ שְׂרֵשָׁהּ מִכָּל סְטָרִין.

עַד דְהוּוּ אֲזִלֵי, אֶשְׁכַּחוּ חַד בַּר נֶשׁ, בְּלִקְנִיטָא דְקוֹסְטָא, (ס"א בלקיטנא דקיסחא) רְכִיב עַל סוּסָיָא, אֶשְׁמִיט יְדוּי לְחַד עֲנַפָּא דְאֵילָנָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֵאֵי הוּא דְכַתִּיב וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים. אָדָם מְקַדְּשׁ עֲצָמוֹ מִלְמַטָּה, מְקַדְּשִׁין אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, קְדוּשִׁים תְּהִיוּ פִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יִי'.

סדר הלימוד ליום ו ניסן [יום 183 בשנה]

תָּאנִי רַבִּי אַבָּא, פְּרַשְׁתָּא דָּא כָּלְלָא דְאוּרֵייתָא הִיא, וְחוֹתְמָא דְקוּשְׁטָא דְגוּשְׁפִּנְקָא הִיא. בְּפְרַשְׁתָּא דָּא אֶתְחַדְּשׁוּ רִזִּין עֲלָאִין דְאוּרֵייתָא, בְּעֶשֶׂר אַמִּירוֹן, וְגִזְרִין וְעוֹנֶשִׁין, וּפְקוּדִין עֲלָאִין, דְכַד מְטָאן חֲבַרְיָא לְפְרַשְׁתָּא דָּא, הוּוּ חֲדָאן.

בְּהַאי סְפֵר הַזֶּה, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 2033]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אבא, מאי טעמא פרושתא דעריות, ופרשתא דקדושים תהיו, סמוכין דא לדא. אלא הכי תאנא, כל מאן דאסתמר מאלין עריין, בקדושה אתעביד ודאי. וכל שפן אי אתקדש בקדושה דמאריה. והא אתערו חברייא.

אימתי עונתן דכלא, לאתקדש בר נש. תא חזי, מאן דבעי לאתקדשא ברעותא דמאריה, לא לישמש אלא מפלגות ליליא ואילך, או בפלגות ליליא. דהא בההיא שעתא, קודשא בריך הוא אשתכח בגנתא דעדן, וקדושה עלאה אתער, וכדין שעתא היא לאתקדשא. האי לשאר בני נשא, תלמידי חכמים דידיעין אורחוי דאורייתא, בפלגות ליליא שעתא דלהון למיקם למלעי באורייתא, לאזדווגא בכנסת ישראל, לשבחא לשמא קדישא, למלכא קדישא.

בליליא דשבתא, דרעותא דכלא אשתכח, וזוגא דלהון בההיא שעתא. לאפקא רעותא דקודשא בריך הוא ופנסת ישראל, כמה דאתמר דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. ואלין אקרון קדישין, דכתיב קדושים תהיו פי קדוש אני יי'. וכתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קודשא בריך הוא, בר פישראל בלחודייהו, ועביד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד בשמיה. ואעטר לון בכמה עטרין, וכמה פקודין, לאתעטרא בהו. ועל דא תפילין דרישא ותפילין דדוועא, לאתעטרא בהו בר נש פגוונא דלעילא. ולאשתכחא חד שלים בכלא.

ובההיא שעתא דאתעטר בהו בר נש, ואתקדש בהו, אתעביד שלים, ואקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא פד איהו שלים. ומאן דפגים, לא אקרי אחד. ועל דא קודשא בריך הוא אקרי אחד, בשלימו דכלא, בשלימו דאבהו, בשלימו דכנסת ישראל. בגין כך ישראל לתתא אקרון אחד. דכד בר נש אנח תפילין, ואתחפי בכסוייא דמצוה, כדין אתעטר בעטרין קדישין פגוונא דלעילא, ואקרי אחד.

ובגניי פך, ליתי אחד, וישתדל באחד. קודשא בריך הוא דאיהו אחד, וישתדל באחד. דהא לית מלכא משתדל, אלא במאי דאתחזי ליה. ובגין כך פתיב, (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו, לא שארי קודשא בריך הוא ולא אשתכח אלא באחד. באחד, אחד מבעי ליה אלא במאן דאתתקן בקדושה עלאה למהוי חד. כדין הוא שריא באחד, ולא באתר אחרא.

[זוהר חלק ג' - דף פ"א ע"ב]

ואימתי אקרי בר נש אחד. בשעתא דאשתכח דכר ונוקבא, ואתקדש בקדושה (ס"א בעטרין) עלאה, ואתכוון לאתקדשא. ותא חזי, בזמנא (דף פ"א ע"ב) דאשתכח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בר נש בזווגא חד דכר ונוקבא, ואתפון לאתקדשא כדקא יאות. כדן הוא שלים, ואקרי אחד בלא פגימו.

בגיני כן, בעי בר נש למחדי לאתתיה בההיא שעתא, לזמנא לה ברעותא חדא עמיה. ויתפונון תרווייהו כחד לההיא מלה. וכד משתכחי תרווייהו כחד, כדן בלא חד בנפשא ובגופא. בנפשא: לאדבקא דא בדא ברעותא חדא. ובגופא: כמה דאוליפנא דבר נש דלא נסיב, הוא כמאן דאתפליג, וכד מתחברן דכר ונוקבא, כדן אתעבידו חד גופא. אשתכח דאינהו חד נפשא, וחד גופא, ואקרי בר נש אחד. כדן קודשא בריך הוא שארי באחד, ואפקיד רוחא דקדושה בההוא אחד.

ואלין אקרון בגין דקודשא בריך הוא, כמה דאתמר. ובגיני כן קדושים תהיו פי קדוש אני יי. זכאין אינון ישראל דלא אוקים מלה דא באתר אחרא, אלא ביה ממש, דכתיב פי קדוש אני יי. בגין לאתדבקא ביה, ולא באחרא. ועל דא קדושים תהיו פי קדוש אני יי אלהיכם. (ויקרא ט) איש אמו ואביו תיראו וגו'. הא תנינו, דפרשתא דא כללא דאורייתא. מקיש דחילו דאבא ואימא לשבתותי. אלא אמר רבי יוסי, בלא חד, מאן דדחיל מהאי, נטיר להאי.

איש אמו, אקדים אמו לאביו בדחילו מאי טעמא. כמה דאוקמוה. אבל אימא דלית רשו בידהא כל כן כאביו (ס"א אבל תא חזי אמו דא כנסת ישראל ובגין דבה שריא יראה ואיני יראת ה' אתקרי) אקדים דחילו דילה.

רעיא מהימנא איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו. פקודא דא,
שקיל דא לדא. שקיל יקרא דאב ואם, ליקרא דשבת. לאבא אקדים כבוד, והאי איהו דאמר קרא, (מלאכי א) ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי. כבודי סליק בחושפן עשר אמירן, ול"ב אלהים דעובדא דבראשית.

ובכל אתר (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו, ואוקמוה רבנו, אין כבוד אלא תורה. בגין דאינון ל"ב אלהים דתורה, יקרא דילה. ואלין (אינון) חכמים דאורייתא, חכמים בחכמה, ירתין האי כבוד ולא טפשי, דעלייהו אתמר, (משלי ג) וכסילים מרים קלון. ומנלן דמאן דלא ידע באורייתא אקרי פסיל, דכתיב, (תהלים צב) וכסיל לא יבין את זאת. ואין זאת, אלא תורה, דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה.

רעיא מהימנא. בגין דחלישתא, פתחנא לפרשתא באלין פקודין, למהוי מעט עזר לך. אתתקף כן, דהא משריין דמתיבתאן אתאן לגבך, בפקודא בתר דא, דאיהו פקודא להעמיד עליך מלך לעילא. וקודשא בריך הוא יוקים לך מלך בעלאין ותתאין בדיוקניה. בגין דרבנן דמתיבתא, עלייהו שכינתא עלאה ותתאה. וקודשא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא מלך באמצעיתא, אחיד בעלאין ותתאין הכי אתה תהא בדיוקניה, ברא דייליה, קום ביקרא דמלפא.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי לעילא, ואמר, יהא רעוא דילך עלת העלות, דאנת מתעלה מעלוי לעלוי, עד דלית עלוי. אלא דאנת לעילא מכל עלוי. למיהב לי חילא, למעבד רעותך בדרגין דילך, דאינון אבא ואימא, ואנא ברא דלהון. וביחודך תרווייהו אחד. ואנת שקלת דחילו דאבא ואימא, לדחילו דילך, בתר דאנת באמצעיתא חד, ולא תרין, בלא שותפו, אף על גב דאינון חד בשותפו דילך, אבל אנת חד בלא שותפו דתניינא. ובגין דא אתמר בך, (דברים לב) ואין אלהים עמדי.

הב לי חילא, לאתערא ביקרך בקדמיתא. ולבתר ביקרא דאבי ואמי דבשמיא, דאוקמוה עלייהו, (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית. ואוקמוה מארי מתניתין, אין אביו, אלא קודשא בריך הוא. ואין אמו, אלא כנסת ישראל. ויקרא דילך אבא חכמה, דכליל עשר ספירות מתתא דייליה לעילא, ותרווייהו אינון כורסייא ספסל תחותך ליקרך.

והכי תקינו, למהוי קטן לגדול מכבד דלעילא מניה. אבא, איהו חכמה, הלא אב אחד לכלנו, למהוי משמש תחותך, ואנת כתר עליון על רישיה. ולית כתר עלך, ולית אלהא אחרא. ואימא, לשמשא לאבא. דאיהו תחותיה למהוי פסא תחותיה.

ויאמר איהו, בכל מאמר, עד תלתין ותרין, יהי כן, ויהי כן. ואיהי, עבידת מאמריה מיד. ובגין דעבידת מאמריה וצווייה בלא עפובא כלל, בל"ב שבילין דבהון אתברי כל דבראשית, עובדא אתקריאת כבוד, (תהלים כט) ובהיכלו פלו אומר כבוד. (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי' ממקומו. איה מקום כבודו להעריצו.

ותרגום כבוד אביו, יקרא דאבוהי. ודא (תהלים יט) תורת יי' תמימה, עלה אתמר (משלי ג) יקרה היא וישראל מפנינים. דאתקריאו בנינים, בכלל בן ובת, מסטרא דתפארת ומלכות. דאינון בן ובת, יקרא דאביו ואמו, למעבד צווייה, וצווי דייליה, אינון פקודין דעשה. והא אוקמוה מארי מתניתין, יש מצווה ועושה. ובגין כף איהו נעשה ונשמע. והאי איהו כבוד דאבא ואימא, דיצוה לבריה דיעבד הכי ואיהו עביד מיד, בלא עפובא כלל.

ועלת על כלא, אנא בעי לאשתדלא ביקרך, לתקן מדות דאבא ואימא, ליקרך. תהא בעורי לסדרא כלא כדקא יאות. ואנת תסדר לי, ולכל מארי מתיבתאן עילא ותתא, ומשריין דמלאכין עלאין ותתאין, למהוי מתקנין ומסדרין ליקרא דילך, וליקרא דאבא ואימא, למהוי ספסל תחות רגלוי. ולמעבד צווייה בכל פקודין דייליה. ולמדחל מניה בכל פקודין דלא תעשה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי איהו איש אמו ואביו תיראו, וסמך ליה ואת שבתותי תשמורו. ובקרא אחריןא ואת מצותי תעשו. מסטרא דפקודין דעשה דאינון כבוד, אקדים אבא לאימא, ודא י"ה. מסטרא דלא תעשה, אקדים אימא לאבא, ודא ה"י. והיינו כבוד אלהים הסתר דבר. לאלין דלא משתדלי בהאי כבוד, הסתר דבר מנייהו.

ועלייהו אתמר, (משלי ג) וכסילים מרים קלון. אלין אינון עמי הארץ, בתר דלא משתדלין בהאי כבוד דאורייתא, ואיך אמרין אבינו שבשמים שמע קולנו חוס ורחם עלינו וקבל תפלתנו. הא איהו לימא לון, ואם אב אני איה כבודי, איה אשתדלותא דלכון באורייתא, ובפקודין דילי, למעבד צוויי, דמאן דלא ידע בצווייה דמאריה, איך יעביד ליה.

בר ממאן דשמע מחכמים ועביד, והאי איהו דקביל נעשה ונשמע. ועם כל דא, מאן דלא קביל ממאריה, אלא משלוחיה, איפא אפרשותא. ומאי אפרשותא אית בין דא לדא. דהא כתיב, משה קבל תורה מסיני, ולבתר ומסרה ליהושע. אנא קבילנא, ולבתר מוסרנא לכלהו. והכי מאן דמקבל מאחרא, כקבלת סיהרא וככבייא משמשא, ובהאי קבול אתמלי. ומאן דמקבל יכיל לאסתלקא מניה נביעו, כמה דחזינא בשמשא וסיהרא, דאסתלקת נהורא דלהון, בליליא, דלא נהיר שמשא, אלא ביממא. וסיהרא בליליא.

ואי תימא דההוא נהורא דסיהרא משמשא איהו, דאף על גב דאתכניש, נהיר בסיהרא וככבייא, הא חזינן מסטרא אחרא בלקותא דסיהרא ושמשא דאסתלק נהורייהו, ואשתארו כגופא בלא נשמתא, דאית אדון עליהם מחשיך מאוריהם. אבל עקרא דנהורא, ההוא אתר דנביע דלית פסק לנהורא דיליה, ולא אית עליה אלהא אחרא למפסק מניה נהוריה.

ועלת העלות, בתר דאנת תמון, לית פסק לנביעו דנהורא דאורייתא. יהא רעוא דילך דלא תזוז מאבא ואימא דילי, ולא מבנוי. והכי מאן דאמית גרמיה על אורייתא, דהיא יקרה, אתקיימת ביה, ולא מפסקת מניה. מה דלאו הכי, מאן דלא ישתדל בה, אלא אף על גב דעבד צווי חכמים, איהו שמש דלהון, עבד ולא בן, אבל אי איהו מהימנא, מאריה אשליט ליה בכל דיליה.

אבל מאן דלא אשתדל באורייתא, ולא משמש חכמים, למשמע מנייהו פקודין, לקיים נעשה ונשמע. אלא דסרח ועבר על לא תעשה, איהו שקיל לאומין דעלמא עובדי עבודה זרה, בנוי דסמאל'ל ונחש, דאתמר בהו, (משלי ג) וכסילים מרים קלון, דלא בעו לקבלא אורייתא, דכל דלית ביה תורה, לית ביה כבוד, דאתמר בהם (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועם כל דא מארי מתיבתא, לא כל כבוד שוה, דהא (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו. בן יכבד, על מנת דלא לקבלא אגרא, אבל מצווה הוא בכבוד אבא ואימא. ואי לא בעי למעבד צווייה, יכתש ליה אבא ואימא, עד דיעבד על פרחיה. ואי הוי ברא רברבא, בית דין כופין ליה. דאי לא בעי למעבד מה פתיב ביה, (דברים כא) בגנו זה סורר ומורה איננו שומע בקולנו, ודנין ליה בסקילה. אבל עבד דמשמש על מנת לקבל פרס, אי לא עביד צווייה דרביה, מאריה אעבר ליה מגו ביתיה, ויטול אחרא. מה דלא הוה יכיל למעבד הכי לבריה, אלא או יעביד צווייה או יקטול ליה.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערובת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גפי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחריב פי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בדרך ינחננו ואין עמו אל נכר.

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטרוין עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינ"ה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. איהי מצוה, וצווייא דמלכא על עשה ולא תעשה.

מצוה מדאורייתא, דאיהי תפארת. והכא לית תמן פרודא, קודשא בריך הוא אמת, תורתו תורת אמת, איהו תורתו ומצותו. כגוונא דבינה, תורתו ומצותו דחכמה. דאית תורה דבריאה, וחכמה דבריאה, ובינה דבריאה, והכי בכל מדות. בהאי יכיל בן בהאי אורייתא, למחוי בלא מצוה, ומצוה בלא תורה בפרודא. ומהכא, (דף פ"ג ע"א) בן סורר ומורה. אבל מסטרא דאצילות, לית אפרשותא, תמן, וכן מתמן אין חטא בא על ידו ולית בה עונש ולא שכר ולא מיתה.

ובגין דא, אורייתא דא אילנא דחיי, שכר העולם הבא, ואילנא דא, אילנא דחיי אתקרי, ואתקרי העולם הבא, ולא אתקרי ביה שכר. בגין דאיהו בן. מתמן, לא אשתדל באורייתא לקבלא אגרא, לא במעשה ולא בדיבור ולא במחשבה.

אתא בוצינא קדישא, לנשקא ליה ידיה. אמר, ודאי אנת הוא בן מתמן, בדיקנא דברא בוכרא דיליה, תפארת ברא דאבא ואימא עלאה, אצילות דיליה בלא הפסקה, לא קדמך ברא אחרא, לא במחשבה, ולא בדיבור, ולא במעשה. אמר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רַעִיָא מְהִימְנָא, וְאַנְתָּ, וְחַבְרֵיִיא, וְרֵאשֵׁי מְאָרֵי מְתִיבְתָּאן, דְּמִזְמַנִּין הֲכָא, אֲתִי, בְּלֵא
הַפְּסָקָה כָּלֵל, וּבְלֵא תַעְרוּבַת. נִשְׁקוּ כְּלָהוּ דָא לְדָא, וְאַשְׁתְּמוּדְעוּ בְּאַחֹה, וּבְכוּ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עִם כָּל דָּא, בְּרָא בּוֹכְרָא חֵיבִין כָּל אַחוּי בִּיקְרִיָה, דְּהָא
כְּתִיב (שמות כ) כִּפַּד אֶת אֲבִיךָ, וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, אֶת לְרֵבוֹת אַחִיךָ הַגְּדוֹל. וְאַפִּילוּ מִכָּל
סְטָרָא אִיהוּ מְפָרֵשׁ עֲלֶיךָ בְּאוֹרֵיִתָא, בְּשַׁגְּם זֶה הֵבֵל. וְלֹא הוּוּהּ לְאָדָם קַדְמָאָה בְּרָא
קַדְמָאָה מְנִיָה, וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, בְּשַׁגְּם, זֶה מִשְׁהָ. דְּבְרָא דְּמִלְכָא בְּכָל אֲתֵר, אֲנִת
בּוֹכְרָא מְסֻטְרָא דְּאִילְנָא דְּחֵי דְּטוֹב וְרַע, אֲנִת הוּא טוֹב. (בוכרא) הָדָא הוּא דְּכְתִיב,
(בראשית א) וַיְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, (שמות ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא.

וּמִתְמַן קָרָא יְתֵךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד נְאֻמָּן. לְבַתֵּר סְלִיקַת לְמַהוּי מְלָכָא, הָדָא
הוּא דְּכְתִיב, (דברים לג) וַיְהִי בִישׁוּרוֹן מְלֶךְ. לְבַתֵּר בֵּן בֵּית לְעֵילָא. מְלֶךְ מְסֻטְרָא
דְּמִלְכוּת דְּבְרִיָאָה. בֵּן בֵּית, מְסֻטְרָא דְּבִינָה דְּבְרִיָאָה. כְּעַן אֲנִת מְלֶךְ, מְסֻטְרָא דְּאִילְנָא
דְּמִלְכוּת דְּאִצִּילוֹת. בֵּן בֵּית, מְסֻטְרָא דְּבִין יְהוָה, תְּפֹאֶרֶת דְּאִצִּילוֹת, זְכָאָה חוּלְקָךְ.
וּמֵאֵן גְּרִים לָךְ דָּא, בְּגִין דְּאִשְׁתְּדְּלוֹתְךָ בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, לִיְחַדָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּשְׁכִינְתֵיהָ, לְאֵעֲלֵא מְלָכָא עַל אֲתֵרֵיהָ, וְעַל מְשֻׁרְיֵתֵיהָ לְעֵילָא, וְעַל יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא.

וּבְגִין כִּף (ס"א ובגינך) יְרַתִּין כְּלָהוּ נְשֻׁמְתִין דְּאִצִּילוֹת מְנִיָה, וְאַתְקְרִיאוּ בְּנִין דִּילֵיהָ,
מִשֵּׁם יְדוּ"ד דְּאִצִּילוֹת, דְּלִית תְּמָן פְּרוּד וְקֻצוּץ. דְּבִקְדָמִיתָא אֲתֵמַר בְּהוּ בְּנִין לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵיהָ, מִצַּד יְהוּ"ה דְּבְרִיָאָה, דְּאֲתֵמַר בֵּיהּ בְּרֵאתִיו יִצְרָתִיו אִף עֲשִׂיתִיו,
וּכְעַן בְּנִים לִידוּ"ד דְּאִצִּילוֹת.

וּבָךְ אֲתַקְיִים פְּקוּדָא, דְּאִיְהִי מִצְוָה עַל יִשְׂרָאֵל, לְהַעֲמִיד עֲלֵיהֶם מְלֶךְ. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, (דברים יז) שׁוֹם תִּשִּׂים עֲלֶיךָ מְלֶךְ. וְאַתְקְיִים בָּךְ (דברים לג) וַיְהִי בִישׁוּרוֹן מְלֶךְ,
כַּד בְּקַדְמִיתָא. וְכִלְהוּ מִתְנַהֲגִין אֲבַתְרָךְ, כְּאַבְרִין דְּמִתְנַהֲגִין כְּלָהוּ בְּתַנוּעָה דְּנִשְׁמַתָּא,
דְּאֲתַפְּשֵׁטָא עַל כָּל אַבְר. בְּגִין דְּכַתֵּר עֲלִיוֹן אֲנִת תְּהָא מְעוּטֵר בֵּיהּ, דְּבִיָה עֲלֵת הָעֲלוֹת
אִיְהוּ כְּתֵר עַל כָּלָא, טְמִיר וְגִנְיֹז מְלֻגְיֹז מְנִיָה. וּמְנִיָה אֲתַפְּשֵׁט עַל כָּל סְפִירוֹן, וּמְסֻדֵּר
לוֹן לְמַהוּי דָּא רַב, וְדָא זְעִיר, וְדָא בִּינוּנִי, וְאַנְהִיג לוֹן לְרַעוּתֵיהָ, וְנִהִיר בְּהוּ, וּמְקֻשֵׁר
לוֹן, וּמִיְחַד לוֹן.

הָכִי אֲנִת תְּהָא מְנַהֲגִ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל מַדּוֹת טְבִין דִּילֵיהָ, וְתַסְדֵּר כָּל חַד כְּדַחְזִי
לֵיהָ, הַבְּכוֹר כְּבְכוּרְתוֹ, וְהַצֶּעִיר כְּצֶעִירְתוֹ, וּבִינוּנִי כְּפּוּם דְּרַגְיָה. וְתַקְשֵׁר לוֹן קֶשֶׁר אַחַד
לְגַבֵּי אַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיָא. לְמַהוּי כְּלָהוּ בְּשַׁפְּה בְּרוּרָה, לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
וּלְקַדְשֵׁיהָ, וּלְיִיחֻדֵיהָ, בְּדִרְגָא דִּילָךְ, בְּמַחְשְׁבָה דִּילָךְ, בְּאִצִּילוֹת דִּילָךְ, דְּאֲתַקְיִים בָּךְ
(במדבר יא) וְאַצְלַתִּי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּשְׁמַתִּי עֲלֵיהֶם. קוּם אֲתַעַר בְּפִקּוּדָא,
לְהַכְרִית זְרַעוֹ שֶׁל עַמְלָק. (פרשת תצא רפ"א ע"ב שייך לנשא קמ"ה ע"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו וגו' פקודא דא, לכבד אב ואם, דאצטריך בר נש למדחל מאבוי ומאמיה, ולאוקיר לון. כמה דאצטריך בר נש לאוקיר ליה לקודשא בריך הוא. מסטרא דרוחא דיהב בגויה. ולמדחל מניה. הכי אצטריך ליה לאוקיר לאבוי ולאמיה, מסטרא דגופא דיליה, ולמדחל מנהון, דהא אינון משתתפין בקודשא בריך הוא, ועבדי ליה גופא, והואיל ואינון שותפין בעובדא, ליהוו שותפין בדחילו ויקרא.

כגוונא דא, ג' שותפין אשתכחו לעילא ברוזא דאדם. אדם קדמאה, אף על גב דגופא דיליה הוה מעפרא, לאו מעפרא דהכא הוה אלא מעפרא דבי מקדשא דלעילא. אבא ואימא אשתכחו, ומלכא עלאה אשתתף בהדיהו, ושדר ביה רוחא דחיי, ואתברי. וכגוונא דא, אשתכח פלא עילא ותתא. ועל דא אצטריך ליה לבר נש למדחל לקודשא בריך הוא, ולמדחל לאבוי ולאמיה.

בסתרי תורה, אדם קדמאה לא הוה ליה מהאי עלמא כלום. חד צדיק עבד שמושא בנוקביה, ואתעביד מההוא שמושא גופא חדא, דנהירו דיליה יתיר מכל אינון מלאכין שליחן לעילא. וכד אתברי ההוא גופא מלכא עלאה, שדר בההוא צדיק כ"ב אתוון, ואשתתף בהדיהו, ונפק לעלמא.

פיון דנפק, חמו ליה שמשא וסיהרא, ואסתימו (דף פ"ג ע"ב) נהורייהו, דתפוחא דרגליה אחשיף נהורא דלהון. מאי טעמא. בגין דמעובדא דשמשא וסיהרא עלאה נפק. פיון דחטא, אתחשף, ואזעיר גרמיה, ואצטריך לגופא אחרא במשכא ובבשרא. דכתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. כההוא שמושא דעבד ההוא צדיק בנוקביה, לא אשתכח מקדמת דנא, ולבתר דנא, דהא עד לא נפק לצורף אומנא.

עד דאתא חנוך, ונטיל ליה קודשא בריך הוא מארעא, ואבריר פסולת וקסטורא מכספא, וכן בכל אינון צדיקייא די בארעא. לבתר אתתקן ההוא אתר, ואתעבידו רוחין ונשמתין בשמושייהו וגופא מתתא בארעא. ועל דא בשותפו דלעילא ותתא, בר נש אתי לעלמא, ואצטריך למדחל לאינון שותפין, ולאוקיר לון, כמה דאתמר (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי יצחק אמר, מה פתיב לעילא, קדושים תהיו. אתי בר נש לאתקדשא באתתיה פחד. ממאן הוא שבחא יתיר בההיא קדושה. הוי אימא מנוקבא. בגין כף איש אמו ואביו תיראו.

רבי יהודה אמר, איש אמו ואביו תיראו, כהאי גוונא, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ובאתר אחרא, אקדים שמים לארץ. אלא לאחזאה דתרווייהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פְּחָדָא אַתְעָבִידוּ. אוּף הָכָא אַקְדִים אִימָא לְאַבָא, וּבְאַתֵר אַחְרָא אַקְדִים אַבָא לְאִימָא,
לְאַחְזָא דְתֵרוּיָהוּ פְּחָדָא אֲשֶׁתְדִלוּ בֵיהּ.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ב ע"א]

וְאֵת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ, שְׁקִיל דָּא לְדָא, וְכֹלָא פְּחָדָא אֲתַקְלוּ בְּמִתְקָלָא חַד.
דְּכְתִיב, (שמות לא) וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, וְכָתִיב (שמות כ) זָכוֹר אֶת
יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֵלָא חַד לְאַבָא, וְחַד לְאִימָא. כְּתִיב הָכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ
וְאֵת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ. וְכָתִיב הֵתֵם (ויקרא כו) אֶת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ.
מֵהוּ מִקְדָּשֵׁי. (דף פ"ב ע"א) כְּמִשְׁמַעוֹ. תּוּ מִקְדָּשֵׁי אֲלִין אֵינּוֹן דְּמִקְדָּשֵׁי גְרַמְיָהוּ בְּהֵיִא
שַׁעְתָּא. כְּגִוּוֹנָא דָּא, (יחזקאל ט) וּמִמִּקְדָּשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תִּקְרִי מִמִּקְדָּשֵׁי, אֵלָא מִמִּקְדָּשֵׁי.
מֵה לְהֵלֶן מִמִּקְדָּשֵׁי, אִף כָּאן מִמִּקְדָּשֵׁי, דְּאֵינּוֹן אַבָא וְאִימָא. (ויקרא יט) אִישׁ אָמוּ
וְאָבִיו תִּירָאוּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי וְגוֹ'. זְכָאִין אֵינּוֹן
יִשְׂרָאֵל, דְּמִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (אֵינּוֹן וְלֹא אוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת)
וּבְגִין דְּאֵינּוֹן מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּלָא אֲתַדְּבִקוּ פְּחָדָא דָּא בְּדָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ מִקְדָּשׁ לְתַתָּא, כְּגִוּוֹן חֲבַרְיָא דְּמִקְדָּשֵׁי גְרַמְיָהוּ מִשַּׁבָּת
לְשַׁבָּת, בְּשַׁעְתָּא דְּזוּיגָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח, דְּהָא בְּהֵיִא שַׁעְתָּא רַעוּא אֲשַׁתְּכַח, וּבְרַכְתָּא
אֲזַדְּמִנַת. כְּדִין מִתְדַבְּקִין כְּלָהוּ כְּחַד, נִפְשָׁא דְשַׁבָּת, וְגוּפָא דְּאֲזַדְּמִן בְּשַׁבָּת. וְעַל דָּא
כְּתִיב, אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ, דְּאֵינּוֹן זּוּיגָא חַד בְּגוּפָא, בְּהֵיִא שַׁעְתָּא (לְאַתְקִדְשָׁא)
דְּאַתְקִדְשָׁא. וְאֵת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, הֵהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נְאֻמַר דְּכְתִיב, אֶת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ
וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ, מֵאִי גִיהוּ מִדָּה שְׁבִיעִית הוּי אוּמַר זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. וּמֵאִי טַעְמָא אָמַר שַׁבְתוֹתֵי וְלֹא אָמַר שַׁבְתֵּי.

מְשַׁל לְמָה הַדְּבַר דּוּמָה, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה לוֹ אִשָּׁה נְאֻמָּה, וְכֹל שְׁבוּעַ וְשְׁבוּעַ מְזַמִּינָה יוֹם
אֶחָד לְהִיּוֹת עִמּוֹ. וְהַמְּלָךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נְאִים וְאוּהָבִים, וְאָמַר לָהֶם הוֹאִיל וְכֵן הוּא,
שְׁמַחוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם שְׁמִחְתִּי, כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל, וְגַם אַתֶּם הִדְרוּ אוֹתִי.
וּמֵאִי טַעְמָא זְכוֹר וְשְׁמוֹר. זְכוֹר לְזָכוֹר וְשְׁמוֹר לְכֹלָה. וּמֵאִי טַעְמָא וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ,
שְׁמַרוּ עֲצַמְכֶם מִן הַתְּהַרְהוּר, כִּי מִקְדָּשֵׁי קְדוֹשׁ הוּא. לְמָה, כִּי אֲנִי יִי בְּכֹל צַד. (עד כאן
מההשמטות)

דָּא שַׁבָּת עֲלָאָה וְשַׁבָּת תַּתָּאָה, דְּאֵינּוֹן מְזַמְנֵי לְנִפְשָׁא בְּהֵיִא גּוּפָא, מֵהֵהוּא זּוּיגָא
עֲלָאָה. וְעַל דָּא וְאֵת שַׁבְתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ, תְּרִי וְכֹלָא אֲתַדְּבִק דָּא בְּדָא, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן
דִּישְׂרָאֵל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר ואת שבתותי תשמורו, לאזהרה לאינון דמחפן לזווגייהו משבת לשבת, והא אוקימנא, כמה דכתיב, (ישעיה נז) לסריסים אשר ישמרו את שבתותי. מאן סריסים. אלין אינון חברייא דמסרסן גרמייהו כל שאר יומין, בגין למלעי באורייתא. ואינון מחפאן משבת לשבת. הדיא הוא דכתיב אשר ישמרו את שבתותי, כמה דאת אמר (בראשית לז) ואביו שמר את הדבר. ובגין כך ואת שבתותי תשמורו. איש אמו ואביו תיראו, דא גופא. ואת שבתותי תשמרו, דא נפשא. וכלא אתדבך דא בדא. זכאה חולקיהון דישראל.

(ויקרא ט) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם. רבי חייא פתח, (דברים ט) אל תפן אל קשי העם הזה וגו'. אל תפן. וכי מאן הוא דיימא למלכא, אל תפן. והא פתיב (איוב לד) כי עיניו על דרכי איש. וכתיב (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי', והא בכלא אשגח קודשא בריך הוא וכל עובדין מסתפל, ועייל בדינא על פלהו, אם טב ואם ביש, כמה דאת אמר, (קהלת יב) האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע. ומשה אמר אל תפן.

אלא, כמה בעי בר נש לאסתמרא מחובוי, בגין דלא יחטי קמי מלכא קדישא. תא חזי, בר נש דעביד מצוה, ההיא מצוה סלקא, וקיימא קמי קודשא בריך הוא, ואמרה אנא מפלנייא דעבד לי. וקודשא בריך הוא מני לה קמיה, לאשגחא בה כל יומא לאוטבא ליה בגינה. עבר על פתגמי אורייתא, ההיא עבירה סלקא קמיה, ואמרה אנא מפלנייא דעבד לי, וקודשא בריך הוא מני לה, וקיימא תמן לאשגחא בה, לשיצאה ליה. הדיא הוא דכתיב, (דברים לב) וירא יי' וינאץ מפעס בניו ובנותיו. מהו וירא. ההוא דקיימא קמיה.

תב בתשובה, מה פתיב. (שמואל ב יב) גם יי' העביר חטאתך לא תמות. דאעבר ההוא חובא מקמיה, בגין דלא יסתפל ביה. לאוטבא ליה. ועל דא אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו. אמר רבי יוסי, וכן מהכא משמע, דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני.

רבי יוסי זעירא, עאל קמיה דרבי שמעון יומא חד, אשכחיה דהוה יתיב וקארי, פתיב, (בראשית ג) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל. משמע דאדם וחוה פחדא אתבריא, ובגופא חדא. דכתיב אשר נתת עמדי, ולא פתיב אשר נתת לי, אמר ליה, אי הכי, והפתיב (שמואל א א) אני האשה הנצבת עמכה בזה. ולא פתיב הנצבת לפניך. אמר ליה, אי פתיב הנתנת עמך, הוה אמינא הכי, פדכתיב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת פתיב.

אמר ליה, והא פתיב (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו. אעשה לו השתא. אמר ליה הכי הוא ודאי, דאדם לבדו הוה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דלא הוה ליה סמך מנוקביה, בגין דהות בסטרוי כמה דאוקימנא. ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, דלא פתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. אבל אעשה פתיב. ומהו אעשה. אתקון. משמע דקודשא בריך הוא נטיל לה מסטרוי, ותקין לה בתקונא, ואייתי לה קמיה. וכדין אשתמש אדם באנתתיה, והוה ליה סמך.

ותנינן, שפירו דאדם קדתיא דקיטרא עלאה, מויהרא דנהרא. שפירו דחיה, דלא הוה יכלין כל בריין לאסתכלא בה. ואפילו אדם לא הוה אסתכל בה, עד דהוה זמנא דחאבו, ואעדיאת (ס"א ואזעירת) שפירו דלהון. כדין אסתכל בה אדם, ואשתמודע בה לשמשא בה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ד) וידע אדם עוד את אשתו. וידע: בכלא. וידע: בתשמיש. וידע: דאשתמודע בה ואסתכל בה.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ד ע"א]

ותנינן, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא בשפירו דאנתתא, בגין דלא ייתי בהרהורא בישא, ויתעקר (דף פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכך הוה רבי שמעון עביד, כד הוה אזיל במתא, והוה חברייא אזלין אבתריה, וחמא לאינתו שפיראן, מאיך עיניה, והוה אמר לחברייא אל תפנו.

וכל מאן דיסתכל בשפירו דאנתתא ביממא, אתי להרהורי בליליא. ואי סליק ההוא הרהורא בישא עלויה, אעבר משום ואלהי מסכה לא תעשו לכם. תו, אי שמש באנתתיה בזמנא דסליק ביה ההוא הרהורא בישא, אינון בנין דאולידו אלהי מסכה אקרון. ועל דא פתיב, (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם. רבי אבא אמר, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא באילי עבודה זרה, ובנשי דעמין, ולא לאתהנייא מנייהו, ולא לאתרפאה בהו, דאסיר ליה לבר נש לאסתכלא באתר דלא אצטריך.

רבי אבא פתח, (תהלים פו) פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך, פנה אלי וחנני, וכי לא הוה ליה לקודשא בריך הוא בעלמא שפירא כדוד, דאיהו אמר פנה אלי וחנני. אלא הכי תנינן, דוד אחרא אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא ממנא על כמה אוכלוסין עלאין ומשריין. וכד בעי קודשא בריך הוא לרחמא על עלמא, אסתכל בהאי דוד, ונהיר ליה אנפין, והוא נהיר לעלמין, וחייס עלמא.

ושפירו דהאי דוד, נהיר לעלמין כלהו, רישיה גולגלתא דדהבא, אתרקימת בשבעה תכשיטי זינן דדהבא. והא (תיקון קכ"ב, יתרו ע"ג) אוקמוה. וחביבותא דקודשא בריך הוא לקבליה, ומסגיאות רחימותא דיליה גביה, אמר ליה לקודשא בריך הוא, דיהדר עינוי לקבליה, ויסתכל ביה. בגין דאינון שפירן בכלא, כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) הסבי עיניך מנגדי וגו'. הסבי עיניך מנגדי דבשעתא דאלין

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עיינין מסתפלין ביה בקודשא בריך הוא, כדין מתערין בלביה קסטין דבלסטראי, ברחימותא עלאה, ובסגיאות שלהוביתא דרחימו עלאה לגביה, אמר הסבי עיניך מנגדי, אסחר עיניך לסטר אחרא מני, דאינון מוקדין לי בשלהובי רחימותא. ועל דא פתיב ביה בודד, (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. ובגין ההוא דוד עלאה שפירא, רחימנא ותיאובתא דקודשא בריך הוא לאדבקא ביה. אמר דוד פנה אלי וחנני.

סדר הלימוד ליום ז ניסן [יום 184 בשנה]

כגוונא דא, (בראשית כז) ויאמר ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו יי. משמע דעאל עמיה עם יעקב גנתא דעדן, דאיהו שדה דתפוחין קדישין. וכי היך יכיל גנתא דעדן לאעלא עמיה, דהא גנתא דעדן כמה רב הוא בפותיא ובארפא. כמה זינין דבייתין עלאין קדישין, דרגין על דרגין, מדורין על מדורין אית תמן.

אלא (שמות ר"י ע"ב) גנתא אחרא עלאה קדישא אית ליה לקודשא בריך הוא, וההוא גנתא רחימותא דיליה, ואתדבק ביה, ולא אתנטיר אלא לקודשא בריך הוא בלחודוי, דהוא עייל ביה. ודא אחסין קודשא בריך הוא לאשתכחא תדיר עמהון דצדיקייא. וכל שפן לאשתכחא ביה בייעקב, ודא זמין ליה קודשא בריך הוא לאעלאה עמיה לסייעא ליה.

כגוונא דא, (בראשית כח) אני יי אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ וגו'. תנו, מלמד שנתקפלה לו ארץ ישראל. וכי ארץ ישראל, דאיהי ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה, היך אתעקרת מאתרה, ויתבא תחותי. אלא ארץ אחרא עלאה קדישא אית לקודשא בריך הוא, וארץ ישראל אקרי. והיא תחות דרגא דיעקב דקאים עלה. ואחסין לה קודשא בריך הוא לישראל בגין רחימותא דלהון, לדיירא עמהון, ולדברא להון, ולאגנא להון מכלא, ואקרי ארץ חיים.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ד ע"ב]

תא חזי, אסיר ליה לבר נש, לאסתפלא באתר דקודשא בריך הוא מאיס ביה, ורחיקא ביה נפשיה. ומה במה דרחים קודשא בריך הוא, אסיר לאסתפלא ביה, במה דרחיק על אחת כמה וכמה. דתא חזי, אסיר ליה לבר נש לאסתפלא בקשת, בגין דאיהו חיזו דדיוקנא עלאה. אסיר ליה לבר נש לאסתפלא באת קיימא דיליה, בגין דהוא רמיז לצדיקא דעלמא. אסיר ליה לבר נש לאסתפלא, באצבען דכהני, בשעתא דפרסי ידיהו, בגין דתמן שריא יקרא דמלכא עלאה. ומה באתר קדישא עלאה אסיר (דף פ"ד ע"ב) לאסתפלא, באתר מסאבא רחיקא לא כל שפן. בגיני כך,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אל תפנו אל האלילים. רבי יצחק אמר, ומה לאסתכלא בהו אסיר, למפלח להו, או למעבד להו, על אחת כמה וכמה.

ובגניי כה, אל תפנו אל האלילים. הכא אתא לאזהרא להו לישראל כקדמיתא. לקביל (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. ואלהי מסכה לא תעשו לכם, לקביל לא תעשה לך פסל אני יי' אלהיכם. לקביל אנכי יי' אלהיך, איש אמו ואביו תיראו. לקבל כבוד את אביך ואת אמה. ואת שבתותי תשמורו, זכור את יום השבת לקדשו. לא תשבעו בשמי לשקר. לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. לא תגנובו, לא תגנוב. ולא תכחשו, ולא תשקרו איש בעמיתו. לא תענה ברעך עד שקר. מות יומת הנואף והנואפת, לא תנאף. לא תעמוד על דם רעך, לא תרצח. והא אוקמוה, ועל דא כללא דאורייתא, בפרשתא דא.

אמר רבי חייא, בקדמיתא, אנכי יי' אלהיך. זכור את יום השבת. לא תשא. לא תרצח. לא תנאף. לא תגנוב. בלישנא יחידאי. והכא, אני יי' אלהיכם. איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתותי תשמרו. אל תפנו אל האלילים. בלישנא דסגיאין. אלא תא חזי, מיזמא דהוו ישראל שכיחין בעלמא, לא אשתכחו קמי קודשא בריך הוא, בלבא חד, וברעותא חדא, כמה בההוא יומא דקיימו בטורא דסיני. ועל דא כללא אתמר בלשון יחידאי. לבתר בלישנא דסגיאין, דהא לא אשתכחו כל כה בההוא רעותא.

רבי אלעזר הוה אזיל למחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי, והוו עמיה רבי חייא ורבי יוסי, כד מטו חד בי חקל, יתבו תחות אילנא חדא. אמר רבי אלעזר, כל חד לימא מלה דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (הושע יג) ואנכי יי' אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע. לא פתיב אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אלא אנכי יי' אלהיך מארץ מצרים, וכי מארץ מצרים הוה להו מלפא, ולא מקדמת דנא, והא פתיב (בראשית לה) ויאמר יעקב אל בניו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוכם. וכתוב (בראשית לה) ונקומה ונעלה בית אל, ואת אמרת מארץ מצרים.

אלא, מן יומא דהוו ישראל בעלמא, לא אשתמודעו יקרא דקודשא בריך הוא. בר בארעא דמצרים, דהוו בההוא פולחנא קשיא, וצווחו לקבליה, ולא אשתנו מנימוסא דלהון לעלמין. ותמן אתבחינו אבהתנא, כדהבא מגו שפכה. (ס"א כפתורא דדהבא מגו טפסא) ועוד, דהוו חמאן בכל יומא, כמה חרשין, כמה זינין בישין, לאטעאה לון לבני נשא, ולא סטו מארחה לימינא ולשמאלא. ואף על גב דלא הוו ידעי כל כה ביקרא דקודשא בריך הוא, אלא הוו אזלין בתר נימוסי אבהתהון.

ולבותר, חמו כמה נסין, וכמה גבוראן, ונטל לון קודשא בריך הוא לפולחניה. ובגין דכלהו חמו כמה נסין ואתין בעיניהון, וכל אינון אתין וגבורן. אמר ואנכי יי'

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַלְהִיךָ מֵאַרְץ מִצְרַיִם. דְּתַמֵּן הוּא בְּאַתְגְּלִיָּא יִקְרָא דִּילִיהּ. וְאַתְגְּלִי עֲלֵיהּוּ עַל יַמָּא, וְחִמוּ זֵיו יִקְרָא עֲלָאָה דִּילִיהּ אֲפִין בְּאַפִּין. דְּלֹא תִימְרוּן אֱלֹהָא אַחְרָא הוּא דְּמַלְלִיל עֲמָנָא, אֱלֹא אֲנָא הוּא דְּחִמִּיתוּן בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם, אֲנָא הוּא דְּקַטְלָנָא סְנַאיִכוּן בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם. אֲנָא הוּא דְּעִבְדְּנָא כָּל אֵינּוֹן עֶשֶׂר מַחָאן בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם. וּבְגִינֵי כֶּף, וְאַלְהִים זֹולְתֵי לֹא תִדְעוּ, דְּלֹא תִימָא דְּאַחְרָא הוּא, אֱלֹא אֲנָא הוּא כְּלָא.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ה ע"א]

תו פְּתַח, (ויקרא יט) לֹא תַעֲשׂוּק אֶת רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזוֹל לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר אֶתְךָ עַד בִּקְרוּ. לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר אֲמַאי. אֱלֹא מִקְרָא אַחְרָא אֲשַׁתְּמַע, דְּכַתִּיב, (דברים כד) בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא תִבֵּא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ כִּי עֲנִי הוּא וְאַלְיוּ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ. לֹא תִבֵּא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ, אֹודְהַר דְּלֹא תִתְכַנַּשׁ בְּגִינֵי מַעְלָמָא, עַד לֹא יִמְטִי זְמַנְךָ לְאַתְכַּנְשָׂא. כְּמָה דְּאַתְ אָמַר, (קהלת יב) עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. מִהֲכָא אֹולִיפְנָא מְלָה אַחְרָא, מֵאַן דְּאַשְׁלִים לְנַפְשָׁא דְּמִסְכְּנָא. אֲפִילוּ (דף פ"ה ע"א) דְּמִטּוּ יוֹמוֹי לְאַסְתְּלָקָא מַעְלָמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשְׁלִים לְנַפְשִׁיהּ, וְיַהֲיִב לֵיהּ חִיִּין יִתִיר.

לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר, תָּא חֲזִי, מֵאַן דְּנִטִיל אַגְרָא דְּמִסְכְּנָא, כְּאַילוּ נְטִיל נַפְשִׁיהּ, וְדַאנְשֵׁי בֵיתִיהּ. הוּא אֹזְעַר נַפְשִׁיהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹזְעִיר יוֹמוֹי, וְאַזְעַר נַפְשִׁיהּ, מִהֲהוּא עֲלָמָא. דְּהָא כָּל אֵינּוֹן הַבְּלִים דְּנַפְקִי מִפּוּמִיָּהּ, כָּל הֲהוּא יוֹמָא, כְּלָהוּ סְלָקִין קַמִּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקִיִּימִין קַמִּיהּ, לְבַתַּר סְלָקָא נַפְשִׁיהּ, וְנַפְשִׁיהּ דְּאַנְשֵׁי בֵיתִיהּ, וְקִיִּימִין, בְּאַינּוֹן הַבְּלִים דְּפּוּמִיָּהּ. וְכַדִּין, אֲפִילוּ אַתְגְּזוּר עַל הֲהוּא בְּרַ נֶשׁ כְּמָה יוֹמִין, וְכְמָה טְבָאן, כְּלָהוּ מַתְעַקְרָאן מַנְיָה, וּמִסְתְּלָקִי מַנְיָה.

וְלֹא עוֹד, אֱלֹא דְּנַפְשָׁא דִּילִיהּ לֹא סְלָקָא לְעִילָא, וְהֵינּוּ דְּאַמַר רַבִּי אַבָּא, רַחֲמָנָא לְשׁוֹבֵינָן מַנְיָהּ, וּמַעְלַבּוֹנִיָּהּ. וְאַוְקְמוּהָ אֲפִילוּ עֲשִׂיר הוּא, וְאַלְיוּ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ דְּיִיקָא, אֲפִילוּ מִכָּל בְּרַ נֶשׁ נְמִי, וְכָל שְׁפָן מִסְכְּנָא. וְהֵינּוּ דְּהוּא רַב הַמְּנוּנָא עֲבִיד, כַּד הוּא הֲהוּא אַגִּיר מִסְתְּלַק מַעְבִּידְתִּיהּ, הוּא יַהֲיִב לֵיהּ אַגְרִיָּה, וְאַמַר לֵיהּ, טוֹל נַפְשֶׁךָ דְּאַפְקִידַת בִּידְאִי, טוֹל פְּקֻדוֹנְךָ.

וְאַפִּילוּ אָמַר יְהֵא בִידְךָ, דְּאַנָּא (לא) בְּעֵינָא לְסְלָקָא אַגְרִי. לֹא הוּא בְּעֵי. אָמַר פְּקֻדוֹנָא דְּגוּפְךָ, לֹא אַתְחֲזִי לְאַתְפְּקֻדָּא בִידְךָ, כָּל שְׁפָן פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשָׁא. דְּהָא פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשָׁא לֹא אַתְיַהֲבַת, אֱלֹא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֲפְקִיד רֹוחִי, אָמַר רַבִּי תִיָּא, וּבִידְא דְּאַחְרָא שְׂאַרִי. אָמַר לֵיהּ, אֲפִילוּ בִידְיָהּ, בְּתַר דְּיַהֲיִב.

כְּתִיב לֹא תִלִּין פְּעוּלַת שְׂכִיר, וְכַתִּיב וְלֹא תִבֵּא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ. אֱלֹא הָא אֹוּקְמוּהָ, אֲבַל תָּא חֲזִי לִית לָךְ יוֹמָא וְיוֹמָא, דְּלֹא שְׁלֻטָּא בֵּיהּ יוֹמָא עֲלָאָה אַחְרָא. וְאַי אִיהוּ לֹא יַהֲיִב לֵיהּ נַפְשָׁא דִּילִיהּ בְּהֲהוּא יוֹמָא, כְּמֵאַן דְּפָגִים לְהֲהוּא יוֹמָא עֲלָאָה. וּבְגִינֵי כֶּף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביומו תתן שכרו, ולא תבא עליו השמש. והא דאתמר לא תלין, בגין דנפשיה לא סליק, וסליק ההוא נפשא דמספנא, ודאנשי ביתיה, כמה דאתמר.

רבי חייא פתח ואמר קרא אבתריה, (ויקרא יט) לא תקלל חרש ולפני עור וגו', האי קרא כמשמעו. אבל פרשתא דא, כלא אוליפנא מינה מלין אחרנין, וכלהו תליין דא בדא. תא חזי, מאן דלייט לחבריה, ואיהו קמיה, ואכסיה ליה, כאלו אושיד דמיה, והא אוקימנא. והאי קרא, דלאו חבריה עמיה, והוא לייט ליה, ההיא מלה סלקא.

דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה, דלא אית ליה קלא, ההוא קלא סליק לעילא, וכמה קסטרין מתחברין עמיה דההוא קלא, עד דסלקא ואתער אתר דתהומא רבא, כמה דאוקמוה וכמה מתערין עליה דההוא בר נש. ווי למאן דאפיק מלה בישא מפומיה, והא אוקמוה.

ולפני עור לא תתן מכשול, כמשמעו. ואוקמוה, במאן דגרים לאחרא למחטי. וכן מאן דמחי לבריה רבא. ולפני עור לא תתן וגו', במאן דלא מטא להוראה ואורי, (כמה דאת אמר) דכתיב, (משלי ז) פי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה. והאי אעבר, משום ולפני עור לא תתן מכשול, בגין דאכשיל ליה לחבריה לעלמא דאתי.

דתנינן מאן דאזיל באורח מישר באורייתא, ומאן דאשתדל באורייתא כדקא יאות, אית ליה חולקא טבא תדיר לעלמא דאתי. דההיא מלה דאורייתא דאפיק מפומיה, אזלא ושאטא בעלמא, וסלקא לעילא. וכמה עלאין קדישין מתחבראן בההיא מלה, וסלקא באורח מישר, ואתעטר בעטרא קדישא, ואסתחי בנהרא דעלמא דאתי, דנגיד ונפיק מעדן, ואתקבל ביה, ואשתאב בגויה, ואתענג (ס"א ואתנטע) סחרניה דההוא נהרא, אילנא עלאה. וכדין נגיד ונפיק נהורא עלאה ואתעטר ביה בההוא בר נש כל יומא, כמה דאתמר. (יתרו ג"ז ע"א).

דף פ"ה ע"ב

ומאן דלעי (נ"א דיליף) באורייתא, ולא אשתדל בה באורח קשוט, (דף פ"ה ע"ב) ובאורח מישר. ההוא מלה סלקא, וסטי אורחין, ולית מאן דיתחבר בה, וכלא דחייין לה לבר, ואזיל ושאט בעלמא ולא ישכח אתר. מאן גרים ליה האי. ההוא דסאטי ליה מאורח מישר, הדא הוא דכתיב ולפני עור לא תתן מכשול. ובגיני כן כתיב, ויראת מאלהיך אני יי'.

ומאן דתיאובתיה למלעי באורייתא, ולא אשכח מאן דיוליף ליה, והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה, בגמגומא דלא ידע. כל מלה ומלה סלקא, וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה, וקביל לה, ונטע לה סחרניה דההוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נחלא, ואתעבידו מאלין מלין אילנין רברבין, ואקרון ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד.

ודוד מלכא אמר, (תהלים פו) הורני יי' דרכך אהלך באמתך. וכתיב (תהלים כז) ונחני בארץ מישור למען שוררי. זכאין אינון דידעין אורחוי דאורייתא, ומשתדלי בה בארץ מישור, דאינון נטעין אילנין דחיינ לעילא, דכלהו אסוותא. ובגין כך כתיב, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. וכי אית תורה דלאו איהי אמת. אין כגוונא דאמרן, דאורי מאן דלא ידע, ולאו איהו קשוט וההוא דאולף מלה מיניה, אולף מלה דלאו איהו אמת. ובגיני כך כתיב, תורת אמת היתה בפיהו.

ועם כל דא, מבעי ליה לבר נש למילף מלי דאורייתא מכל בר נש, אפילו ממאן דלא ידע. בגין דעל דא יתער באורייתא, וייתי למילף ממאן דידע, ולבתר אשתכח, דאזיל בה באורייתא בארץ קשוט. תא חזי, ישתדל בר נש בעלמא באורייתא ופקודוי, אפילו דלא עביד לשמה, דמתוך שלא לשמה בא לשמה.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה ואמר, (ויקרא יט) לא תעשו עול במשפט וגו'. לא תעשו עול במשפט, כמשמעו. אבל הא אתמר, דפרשתא דא מלין עלאין ויקירין אית בה בפקודי אורייתא. האי קרא מסופיה קא משמע, דכתיב בצדק תשפוט עמיתך. תא חזי, תרי דרגין אינון הכא: משפט, וצדק. מה בין האי להאי. אלא חד רחמי, וחד דינא, ודא אתבסם בדא.

כד אתער צדק, דאין דינא לכלא כחדא, דלית ביה רחמי, ולאו וותרנותא. כד אתער משפט, אית ביה רחמי. יכול יהא כלא במשפט. אתא קרא ואמר, בצדק תשפוט עמיתך. מאי טעמא. בגין דצדק לאו דאין לדא ושביק לדא, אלא כלהו כחדא בשקולא חדא. כגוונא דא לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול, אלא כלהו בשקולא חדא, בצדק. יכול יהא כלא דינא בצדק בלחודוי. אתא קרא ואמר תשפוט, דבעי לחברא להו כחדא, דלא ישתכח דא בלא דא, והאי שלימו דדינא.

וכל כך למה. בגין דקודשא בריך הוא שכיח תמן. ובגיני כך בעי לאשלמא דינא. כגוונא דאיהו עביד לתתא, כגוונא דיליה ממש עביד לעילא. ותא חזי, קודשא בריך הוא שוי כורסיא דדינא, בשעתא דדייני יתבין, הדא הוא דכתיב, (תהלים ט) כונן למשפט כסאו. ומתמן אתתקן כורסיה דקודשא בריך הוא. ומאן איהו כורסיה. אלין אינון צדק ומשפט. הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך. ומאן דדאין דינא, בעי למידן (ס"א למיתב) בכורסיה דמלכא. ואי פגים חד מנייהו, כאלו פגים לכורסיה דמלכא. וכדין קודשא בריך הוא אסתלק מבינייהו דדייני, ולא קאים בדינייהו. ומאי אמר. (תהלים יב) עתה אקום יאמר יי' וגו'. ורוחא דקודשא אמר, (תהלים גז) רומה על השמים אלהים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף פ"ו ע"א]

רעיא מהימנא (ויקרא יט) לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך וגו'. פקודא דא, לאוכחא לההוא דחטי, למחזי ליה רחימו סגיא, דרחים ליה, בגין דלא יתענש איהו. דהא בקודשא בריך הוא פתיב, (משלי ג) כי את אשר יאהב יי' יוכיח. וכמה דקודשא בריך הוא עביד ואוכח למאן דרחים ליה, הכי יוליה בר נש מההוא ארחא, ויוכח לחבריה. קודשא בריך הוא במאי אוכח לבר נש. אוכח ליה ברחימו בסתרא, אי יקבל ליה יאות. ואי לא, אוכח ליה בין רחימוי. אי יקבל יאות. ואי לא, אוכח ליה באתגלייא לעיניהון דכלא. אי יקבל יאות. ואי לאו, שרי ליה, ולא אוכח ליה, ושביק (דף פ"ו ע"א) ליה ייזיל ויעביד רעותיה.

בקדמיתא אודע ליה בסתרא, בגין לאוכחא ליה, ולא תערא ליה, דלא ינדע ביה בר נש. ודא איהו ביניה לביניה. אי מקבל יאות. ואי לאו, אודע ליה בין רחימוי, בזמנא דכחנא רבא הוה בעלמא, יהיב ליה מרעין בערסיה, ואתו רחימוי דקודשא בריך הוא, ואודען ליה, אי אית ביה חובא דייטוב מניה, ולעין במליה. אי מקבל יאות, ואי לאו אוכח ליה באתגלייא, בממוניה, בבנוי, דכלא מלחשן עליה, וייתון לגביה. אי מקבל יאות. ואי לאו שארי ליה מאריה למעבד רעותיה, ולא יתקיף ביה לעלמין. כגוונא דא אצטריך ליה לאוכחא לחבריה בקדמיתא בסתרא. לבתר בין רחימוי. לבתר באתגלייא. מכאן ולהלאה ישבוק ליה ויעביד רעותיה.

ועל דא פתיב הוכח תוכיח. הוכח: בסתרא, דלא ינדע ביה בר נש. תוכיח: בין חברוי ורחימוי. את עמיתך: באתגלייא. ועל דא לא פתיב בקדמיתא תוכיח, אלא הוכח. תו הוכח, אי איהו בר נש דיכסוף, לא יימא ליה ולא יוכיח ליה אפילו בסתרא, אלא יימא קמיה, כמאן דמשתעי במלין אחרנין. ובגו אינון מלין, ידכר מאן דעבד תהוא חובא הוא כן וכן, בגין דאיהו ידע בגרמיה, וישתביק מההוא חובא. ועל דא הוכח. ואם לאו, תוכיח. ולבתר את עמיתך באתגלייא. מכאן ולהלאה ולא תשא עליו חטא.

דבר אחר ולא תשא עליו חטא, דהא פיון דבר נש אוכח לחבריה, ואודמן לאוכחא ליה באתגלייא, לא יסלק קמיה תהוא חובה דעביד, דאסיר ליה ודאי, אלא יימא סתם, ולא יסלק עלוי תהוא חובא באתגלייא, ולא ירשים עלוי חובא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דבר נש, אפילו בחייביא. (ע"כ רעיא מהימנא) (פקודא ח"י לברכא ליה לקודשא בריך הוא וכו' ר"ע ע"ב)

פתח ואמר, ויהי קול השופר הולך וגו'. ויהי קול השופר, הכא אתפליגו ספרי קדמאי וכו', עד דאתו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא. (אמר המגיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מצאתי כתוב כאן זה המאמר ויען שכבר הודפס פרשת ויקרא דף ו' ע"ב שורה כ"ב ומסיים בדף ח' ע"א שורה כ"ו, לא רציתי להדפיסו פעם שנית)

קמו, עד דהוו אזלי, אמר רבי אלעזר לא תלך רכיל בעמך לא תשנא את אחיך לא תקום ולא תטור. הא אוקימנא לון, וכלהו אתערו עליהו חברייא, אבל נימא מלה בפרשתא דא, פתיב, את חקותי תשמורו בהמתך לא תרביע פלאים שדך לא תזרע פלאים ובגד פלאים שעטנו לא יעלה עליך.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג) אתם עדי נאם יי' ועבדי אשר בחרתי למען תדעו ותאמינו וגו'. אתם עדי, אלין אינון ישראל. ותנינו, אלין אינון שמיא וארעא, דכתיב (דברים ל) העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. אבל ישראל אינון סהדין אלין על אלין, ושמיא וארעא וכלא, סהדין עליהו. ועבדי אשר בחרתי, דא יעקב, דכתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, וכתיב, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב. ואית דאמרי דא דוד. ודוד עבדי אקרי, דכתיב, (ישעיה לו) למעני ולמען דוד עבדי אשר בחרתי, דא דוד עלאה.

למען תדעו ותאמינו לי ותבינו פי אני הוא. מאי פי אני הוא. דאתרעיתי בההוא דוד, ובההוא יעקב. אנא, הוא ממש. לפני לא נוצר אל, דתנינו, קרא קודשא בריך הוא ליעקב אל, דכתיב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל. קודשא בריך הוא קרא ליעקב אל. הדא הוא דכתיב, לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה. ובגין כך, אני הוא. פלא כמה דאתמר. ואחרי לא יהיה, דהא דוד הכי אקרי, ולא אית בתריה אחרא.

[זהר חלק ג' - דף פ"ו ע"ב]

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אתקין כל מלה ומלה, כל חד וחד בסטרוי. ומני עליהו חילין עלאין. ולית לך אפילו עשבא זעירא בארעא, דלית ליה חילא עלאה לעילא. וכל מה דעבדין בכל חד וחד, (תרי נוסחי) וכל מה דכל חד וחד עבדי, פלא הוא בתקיפו דההיא חילא עלאה, דממנא עליה לעילא. וכלהו נמוסין גזירין מדינא, על דינא נטלין, ועל דינא קיימין. לית מאן דנפיק (דף פ"ו ע"ב) מן קיומיה לבר.

וכלהו ממנו, מן יומא דאתברי עלמא, מתפקדן שלטונין על כל מלה ומלה. וכלהו נטלין על נימוסא אחרא עלאה, דנטלין כל חד וחד. כמה דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. פיון דנטלין ההוא חק, פלהו אקרון חקות, וההוא חק דאתייחב להו, מן שמיא קא אתי, וכדין אתקרון חקות שמים. ומנלן דמן שמים קא אתיין. דכתיב (תהלים פא) פי חק לישראל הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא פתיב, את חקותי תשמורו בגין דכל חד וחד ממנא על מלה ידיעא בעלמא, בההוא חק. בגין כך אסיר למחלה זינין, ולאעלא זינא בזינא אחרא. בגין דאעקר לכל חילא וחילא מאתרייהו, (אכחיש פמליא של מעלה) ואכחיש פומבי דמלכא.

פלאים, מהו פלאים. כמאן דיהיב אחרא בבי מטרא, כמה דאת אמר (ירמיה לו) אל בית הפלא, בגין דלא למעבד מידי. פלאים: מניעותא, דמנע לכל אינון חילין מעבידתא דלהון. פלאים: ערבוביאי, דעביד ערבוביאי בחילא דלעילא, ואכחיש פומבי דמלכא, כמה דאתמר, (ובגין כך) ובגד פלאים שעטנו לא יעלה עליך.

תא חזי, פתיב (בראשית ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. והא אתמר, דשני פקודוי דמלכא, ואחלה עין חיים, דביה אשתלים פלא, וביה תליא מהימנותא, ואתדבק באתר אחרא. והא תנינן, בכלא בעי בר נש לאחזאה עובדא פגוונא דלעילא, ולמעבד עובדא כמה דאצטריך. ואי אשתני במלה אחרא, הוא אנגיד עליה לשריא ביה מלה אחרא דלא אצטריך.

ותא חזי, בשעתא דבר נש אחזי עובדא לתתא בארץ מישר, כמה דאצטריך, נגיד ונפיק ושריא עלוי רוח קדישא עלאה. ובשעתא דאיהו אחזי עובדא לתתא באורחא עקימא, דלית איהו אורח מישר, כדין נגיד ונפיק ושרי עלוי רוח אחרא, דלא אצטריך, דסטי ליה לבר נש לסטר ביש. מאן משיך עליה ההוא רוחא. הוי אומר, ההוא עובדא דאחזי בסטר אחרא.

פתיב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. דרשה, מהו דרשה. דבעיא ודריש על צמר ופשתים, מאן דמחבר לון כחדא, ואי תימא בציצית אמאי שרי. הא אוקמוה. אבל התם הוא ההוא לבושא בתקונו, באשלמות עובדא כדקא חזי. (נ"א ודא) תו, דרשה צמר ופשתים, למעבד נוקמא במאן דמחבר לון כחדא. אבל אימתי שריא. בשעתא דאיהו באשלמותא, דכתיב, ותעש בחפץ כפיה. וציצית, הא אוקימנא דהתם בההוא פלא דשלימותא אשתכח, ולא עביד מדי. אבל בשעתא דלא אשתכח בשלימותא, מאן דאתי לחברא לון כחדא, אתער עליה רוחא דלא אצטריך.

מלה דא מאן אוכח. קין והבל אוכחן. דדא אתי מסטרא חד, ודא אתי מסטרא אחרא. ובגין כך לא לבעי לן לחברא לון כחדא. (ס"א ל"ג מלה דא מאן אוכח. קין והבל אוכחן) וקרבנא דקין, אתרחק מקמי קרבנא דהבל.

ועל דא ובגד פלאים שעטנו לא יעלה עליך. לא יעלה עליך סתם, לא יעלה עליך רוחא אחרא לשלטאה בך. ואצטריך ליה לבר נש לאחזאה עובדא דכשרא כמה דיאות, ובההוא עובדא שריא עליה רוח קדישא, רוח עלאה, לאתקדשא ביה, אתא לאתקדשא מקדשין ליה, דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף פ"ז ע"א]

כְּתִיב וּמֵעַן הִדַּעַת טוֹב וְרַע, וּמָה עַל דָּא גְרִים אָדָם מִיְתָה בְּעֵלְמָא, מֵאן דְּאֲחֹזֵי עוֹבְדָא אַחְרָא דְלָא אֲצִטְרִיךְ, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. שׁוֹר וְחִמּוֹר אוֹכְחָן. מִסְטָרָא דְאֲקָרִי שׁוֹר, וּמִסְטָרָא דְאֲקָרִי חִמּוֹר, וְעַל דָּא כְּתִיב (דְּבָרִים כב) לֹא תִחְרוֹשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדּוֹ. לֹא תַעֲבִיד עֲרֻבֵי־אֵי כַחַד, בְּגִין דְּאֲתַעֲר לְאַתְחַבְרָא סְטָרָא אַחְרָא כַחַד, לְאַבְאָשָׁא עֵלְמָא. וּמֵאן דְּפָרִישׁ לוֹן, אֲסַגֵּי שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא. אוּף הֵכָא, מֵאן דְּפָרִישׁ לוֹן בַּהֲהוּא גְוּוֹנָא כְּמָה דְּאֲמְרוּ, דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח שׁוּעַ (דף פ"ז ע"א) טוּוֹי וְנוּז כַחַד, הָאִי בַר נֶשׁ אֲסַגֵּי שְׁלָמָא עָלֶיהָ, וְעַל כָּל עֵלְמָא.

קָרְבָנָא דְקִין הוּוּ פְּשְׁתִּים, וְקָרְבָנָא דְהֵבֵל הוּוּ צָמֵר, לָאוּ דָא כְּדָא, וְלָאוּ דָא כְּדָא. רְזָא דְמִלְתָּה, קִין כְּלָאִים הוּוּ, עֲרֻבֵי־אֵי דְלֹא אֲצִטְרִיךְ, סְטָרָא אַחְרָא, דְלֹא זִינָא דְחוּהָ וְאָדָם. וְקוֹרְבָנִיהָ מַהֲהוּא סְטָרָא קָא אֲתִיָּא. הֵבֵל מְזִינָא חֲדָא דְאָדָם וְחוּהָ. וּבְמַעֲהָא דְחוּהָ אֲתַחְבְּרוּ אֵלִין תְּרִין סְטָרִין. וּבְגִין דְּאֲתַחְבְּרוּ כַחַד, לָא אֲתִיָּא מְנִייהוּ תוֹעֵלְתָא לְעֵלְמָא, וְאֲתַאבִּידוּ.

וְעַד יוֹמָא דִּין, סְטָרָא דְלֵהוֹן קִיִּמָּא. וּמֵאן דְּאֲחֹזֵי גְרַמְיָה בְּעוֹבְדָא דְחַבְרוּרָא דָא, אֲתַעֲר עָלֶיהָ אֵינּוֹן סְטָרִין כַחַד, וְיִכִּיל לְאַתְזַקָּא, וְשָׂאֲרֵי עֲלוּי רִוְחָא אַחְרָא, דְלֹא אֲצִטְרִיךְ. וְיִשְׂרָאֵל בְּעָאן לְאַתְעָרָא עָלֵיהוּ רִוְחָא קְדִישָׁא לְמַהוּי קְדִישִׁין, לְאַשְׁתַּכַּחַת בְּשְׁלָמָא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֲתִיָּא.

כְּתִיב (ויקרא ו) וּלְבַשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַד וּמְכַנְסֵי בַד יִהְיוּ עַל בְּשָׂרוֹ (ובבבנט בד יחגור) אֲמָאִי אֲקָרִי בַד, יַחֲדָאִי. בְּגִין דְּלֹא בְּעִי לְחַבְרָא לְהָאִי פְּשְׁתִּים בְּאַחְרָא, וְעַל דָּא לָא כְּתִיב מְדוּ פְּשְׁתִּים, אֱלֹא בַד יַחֲדָאִי.

וְכַהֲנָא אֲמָאִי אִיהוּ בְּעִי לְאַתְחַזְוָא בְּהָאִי. אֱלֹא אֵלִין מְאֵנִי בַד, בְּעִי לְאַתְחַזְוָא בְּהוּ עַל מְזַבַּח הָעוֹלָה, כַּד הוּוּ מְפַנֵּי קְטָרָא (ס"א קטמא) דְּדִשְׁנָא דְעוֹלָה, דְּהָא עוֹלָה מִסְטָרָא דְעֵבוּדָה זָרָה וְהִרְהוּרָא בִישָׁא קָא אֲתִיָּא. וּבְגִין כֵּן, בְּעִי לְאַתְחַזְוָא בְּהוּ בְּלַחֲוֵייהוּ, וְלֹא בְּעֲרֻבֵי־אֵי כְּמָה דְּאֲמְרוּן, בְּגִין דִּיתַכְפֹּר לִיהָ לְבַר נֶשׁ כָּל אֵינּוֹן חוֹבִין דְּאֲתִיִּין מַהֲהוּא סְטָרָא.

וְכַד עֵייל לְמַקְדָּשָׁא, אֲתַר דְּשְׁלִימוּ אֲשַׁתְּכַח, וְכָל אֵינּוֹן פּוֹלְחָנֵי דְשְׁלִימוֹתָא, אִף עַל גַּב דְּאֲתַחְבְּרוּ, לִית לֵן בְּהָ, כְּמָה דְּאֲמְרוּן בְּצִיצִית, בְּגִין דְּתַמְן אֲשַׁתְּכַחוּ וְאֲתַחְבְּרוּ כָּל אֵינּוֹן זִינִין דְּלַעֲיִלָּא, וְכָל אֵינּוֹן מְאֵנִי מְקַדָּשָׁא, מִשְׁתַּכְּחִין בֵּיהָ כְּמָה זִינִין מִשְׁנִיִּין דָּא מִן דָּא, וְכִלְהוּ אֲתַכְּלִילוּ תַמְן כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָּא. זַכָּאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לְהוּ אוֹרִיִּיתָא דְּקִשׁוּט, אוֹרִיִּיתָא דְּמַהֲיַמְנוּתָא, וְרִיחָם לְהוּ מִכָּל שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֵבוּדָה זָרָה, דְּכְתִיב, (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אֲמַר יי'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח רַבִּי חֵיִיא אֲבִתְרִיה וְאָמַר, כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וּנְטַעְתֶּם כָּל עֵץ מֵאֲכָל וְגו'. וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית יִהְיֶה כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ הַלְּוִיִּם לַי'. כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ, הֵא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיָּיא, אֲבָל תָּא חֲזִי, דְּהָא אֵילָנָא לָא עֲבִיד פִּירִין, אֲלָא בְּאַרְעָא. וְאַרְעָא אֲפִיק לְהוֹן, וְאַחֲזִי הֵהוּא אֵיבָא לְעֵלְמָא. וְאַרְעָא לָא עֲבָדָא פִּירִין אֲלָא מְגוּ חֵילָא אַחֲרָא דְעֵלָה. כְּמָה דְנוֹקְבָא לָא עֲבָדָא פִּירִין, אֲלָא מְגוּ חֵילָא דְדְכוּרָא.

וְהֵהוּא אֵיבָא, לָא אֲשֶׁתְּלִים בְּאֲשֶׁלְמוֹתָא, עַד תְּלַת שָׁנִין. וְחֵילָא לָא אֲתַפְקֵדָא עֲלֵיהָ לְעֵילָא עַד דְּאֲשֶׁתְּלִים. בְּתַר דְּאֲשֶׁתְּלִים אֲתַפְקֵדָא עֲלֵיהָ חֵילָא וְאַרְעָא אֲתַתְּקַנְתָּ בֵּיה. דְּהָא עַד תְּלַת שָׁנִין אֲרַעָא לָא אֲתַתְּקַנְתָּ בֵּיה וְלָא (אֲשַׁתְּכַחַת) אֲשֶׁתְּלִימַת (ס"א אֲתַבְּסַמַת) (נ"א אֲסַתְּכַמַת) עֲמִיה. בְּתַר דְּאֲשֶׁתְּלִים וְאֲתַתְּקַנְתָּ כְּחֵדָא כְּדִין הוּא שְׁלִימוֹתָא.

תָּא חֲזִי, נוֹקְבָא, עַד תְּלַת זְמַנִּין דְּאֲתַעֲפְרָא, אֵיבָא דְמַעְהָא לָא אֲשֶׁתְּלִים. בְּתַר ג' עֵידוּאן, נוֹקְבָא אֲתַתְּקַנְתָּ בְּהוּא אֵיבָא, וְאֲסַתְּכַמּוּ כְּחֵדָא. כְּדִין הֵהוּא אֵיבָא שְׁלִימוּ דְכֻלָּא, וְשְׁפִירוּ דְכֻלָּא. בְּתַר דְנִפְקָא, עַד ג' שָׁנִין לָא אֵית לֵיהָ חֵילָא לְעֵילָא, דְּהָא כְּדִין אֲשֶׁתְּלִים בְּשׁוּלָא דִילֵיהָ. לְוִי אֲתַרְעִי מְכֻלָּא, תְּלִיתָאָה לְאַמִּיהָ, דְּאֲתַתְּקַנְתָּ בֵּיה, וְאֲסַתְּכַמַת ס"א (וְאֲתַבְּסַמַת) בְּהַדִּיהָ.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ז ע"ב]

בְּתַר ג' שָׁנִין, אֲתַפְקֵדַת עֲלֵיהָ (ס"א אֲתַפְקֵד עֵלָה) חֵילָא עֲלָאָה לְעֵילָא. וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית, יִהְיֶה כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ הַלְּוִיִּם. מֵאֵי קֹדֶשׁ הַלְּוִיִּם. תּוֹשְׁבָחָן, לְשִׁבְחָא לֵיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. עַד הַכָּא. מְכַאן וְאֵילָךְ רְזָא דְמַלְתָּה, דְּבִשְׁנָה (דף פ"ז ע"ב) הָרְבִיעִית מְזַדְדוּגַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהַלּוּלָא חַד אֲשַׁתְּכַח. דְּכַתִּיב קֹדֶשׁ הַלְּוִיִּם, הַלּוּלָא וְחַדוּהָ בְּזַמְנָא (ס"א בְּזוּגָא) חֵדָא.

מֵאֵי שָׁנָה (הָרְבִיעִית) דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְתַנְיָנָן, שָׁנָה הָרְבִיעִית, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְּאֵיְהִי קַיִימָא רְבִיעָאָה לְכוּרְסִיָּיא, וְכֻלָּא חַד, דְּהָא כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזַדְדוּגָא בְּהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְכְדִין הִיא קֹדֶשׁ, וְהַלּוּלָא קַדִּישָׁא אֲשַׁתְּכַח, (וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַזְדוּגָא בַּהֲדָה) וְכְדִין חֵיילִין אֲתַמְנָן עַל עֵלְמָא, עַל כָּל מְלָה וּמְלָה כְּדָקָא חֲזִי לֵיהָ מְכַאן וְלַחֲלָאָה מֵתְּבַרְכָּאן כְּלָהוּ, וְשְׂאֵרֵי לְמִיכָל, דְּהָא כְּלָהוּ בְּשְׁלִימוֹתָא דְכֻלָּא, בְּשְׁלִימוֹתָא דְעֵילָא וְתַתָּא.

וְעַד לָא אֲשֶׁתְּלִים בְּכֻלָּא מִתְתָּא וּמַעֲיָלָא, אָסִיר לְמִיכָל מְנִיָּה. וּמֵאן דְּאָכִיל מְנִיָּה, כְּמֵאן דְּלִית לֵיהָ חוּלְקָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּהָא הֵהוּא אֵיבָא בְּלָא רְשׁוּתָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא קַיִימָא, דְּלָא שְׂאֵרֵי עֲלֵיהָ עַד דִּישְׁתְּלִים. וּבְלָא רְשׁוּתָא. תְּתָאָה, דְּהָא לָא אֲסַתְּכַמַת (ס"א אֲתַבְּסַמַת) חֵילָא דְאַרְעָא בֵּיה. וְהֵהוּא דְאָכִיל מְנִיָּה, אַחֲזִי גְרַמִּיָּה דְלִית לֵיהָ חוּלְקָא לְעֵילָא וְתַתָּא, וְאֵי בְּרִיךְ עֲלֵיהָ, בְּרַכָּה לְבִטְלָה הוּא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דהא קודשא בריך הוא עד כען לא שריא עלוי, ולית ביה חולקא. רחמנא לישזבינן מאינן דלא משגיחין ליקרא דמאריהון.

סדר הלימוד ליום ח ניסן [יום 185 בשנה]

זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (משלי ד) וארח צדיקים פאור נוגה. בגין דבההוא זמנא, יסתלק חויא דשריא בנוקבא בקדמיתא, וייתי דכורא למשרי באתריה כד בקדמיתא, וכלא יהא שלים. תאנא בזמנא דזכא דזכא שרי בעלמא וכו' עד צדיק בתמר יפרח. (אמר המגיה המאמר הזה ימצאהו המעיין בפרשת ויקרא דף י"ד ע"ב שורה כ"ד ומשלים דף י"ו ע"א שורה כ"ב)

רבי יוסי פתח קרא ואמר, (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם. הא בכמה אתר אוקמוהו חברייא, וכל הני קראי אבתריה. וכל חד וחד באתגלייא. אבל האי קרא אית לאתערא ביה, דכתיב מפני שיבה תקום וגו'. מפני שיבה, שיבה דאורייתא סתם. תקום, מפאן דבעי בר נש למיקם בקיומא (מכאן דבעי בר נש למיקם) מקמי ספר תורה, והכי רב המנונא (ס"א ייסא) סבא, כד הוה חמי ספר תורה, הוא קם מקמיה, ואמר מפני שיבה תקום. (כד הוה חמי חומש דאורייתא הוא קם מקמיה) (ס"א עביד ליה הדורא) (והוי אמר והדרת פני זקן) פגוונא דא, בעי בר נש למיקם בקיומיה לקמיה דתלמיד חכם, בגין דאיהו קאים בקיומא (נ"א בדיוקנא) קדישא עלאה. ורמוז לכתנא עלאה (ס"א והכא רמז לעתיקא) קדישא עלאה, דכתיב והדרת פני זקן, דאיהו בעלמא. אמר רבי שמעון, מפאן רמוז לתורה שבכתב ורמוז לתורה שבעל פה.

ותו תנינן, האי קרא לדרשא הוא דאתא, מפני שיבה תקום, כמה דאתערו ביה חברייא, מפני שיבה תקום, אזחר ליה לבר נש, עד לא יסתלק בסיבותא, דיקום בקיומא טבא בעלמא, בגין דדין הוא הדורא ליה, אבל לסוף יומוי לית שבחא ליה לבר נש כל כה, כד איהו סיב ולא יכיל למהוי ביש. אלא שבחא דיליה, כד איהו בתוקפיה, ואיהו טב. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי כ) גם במעלליו יתנפר נער וגו'. פגוונא דא פתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך. אמר רבי אלעזר, ודאי (הכי הוא) אורחא דא מתקנא קמן, והאי אורחא דקודשא בריך הוא.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ח ע"א]

פתח ואמר, (תהלים א) כי יודע יי' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד. מאי כי יודע יי'. אלא, קודשא בריך הוא יודע ואשגח בארחא דצדיקייא, לאוטבא להו, ולאגנא להו, והוא אזיל קמיהו לנטרא להו. ובגין כה, מאן דנפיק לארחא בעי דלהוי תהיא ארחא דקודשא בריך הוא, וישתתף ליה בהדייהו. ובגין כה פתיב, כי יודע יי' דרך

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

צדיקים ודרך רשעים תאבד. היא מגרמה, בגין קודשא בריך הוא לא (דף פ"ח ע"א) אשתמודע ליה לשהוא ארחא דלהון, ולא אזיל בהדייהו.

כתיב דרך, וכתיב ארח, מה בין האי להאי. אלא, דרך: דשאר קרסולי בני נשא אזלו בה. ארח: דאיהו אתפתח מן זמנא זעירא (דא ארח כמה דאת אמר (איוב ל"ד) וארח לחברה עם פעלי און) ועל ארחא דא כתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. אמן פן יהי רצון.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. מלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת אמור

(ויקרא כ"א) ויאמר יי אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. אמר רבי יוסי, מאי טעמא דא לקבל דא, דכתיב לעילא, ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעוני מות יומתו, וסמך ליה אמור אל הכהנים. אלא (משמע) פיון דאזוהר להו לישראל, לקדשא להו בכלא, אזוהר להו לכהני לקדשא לון, וכן ללויים. לכהני מנין. דכתיב אמור אל הכהנים. ללואי מנין. דכתיב, (במדבר יח) ואל הלויים תדבר ואמרת אליהם. בגין דישתכחון פלהו זכאין קדישין דכין.

אמור אל הכהנים בני אהרן, מאי טעמא הכא בני אהרן, וכי לא ידענא דבני אהרן נינהו. אלא בני אהרן, ולא בני לוי, דאהרן דהוא שירותא דכל כהני דעלמא, דביה אתרעי קודשא בריך הוא מפלא, בגין למעבד שלמא בעלמא, ובגין דאהרן ארחוי סליקו ליה להאי, דכל יומי דאהרן הוה משתדל לאסגאה שלמא בעלמא. ובגין דאורחוי כה, סליק ליה קודשא בריך הוא להאי, למיעל שלמא בפמליא דלעילא, ובגין כה אמור אל הכהנים בני אהרן.

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. רבי יהודה פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. מה רב טובך, כמה עלאה ויקרא, שהוא נהורא עלאה דאקרי טוב, דכתיב וירא אלהים את האור כי טוב. ודא הוא אור הגנוז, דביה עביד קודשא בריך הוא טב בעלמא, ולא מנע ליה בכל יומא, בגין דביה מתקיים עלמא, וקאים עליה. אשר צפנת ליראיך, דתנן, נהורא עלאה עבד קודשא בריך הוא כד ברא עלמא, וגניז ליה לצדיקיא לזמנא דאתי. הדא הוא דכתיב, אשר צפנת ליראיך.

פעלת לחוסים כה. פעלת, בזמנא דאתברי עלמא, שהוא נהורא הוה קאים ונהיר מרישא דעלמא לסיפי דעלמא. כד אסתפל קודשא בריך הוא, לאינון חייבין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּזַמִּינִין לְקַיִימָא בְּעֵלְמָא, גְּנִיז לִיה לְהֵהוּא נְהוּרָא, דְּכְתִיב (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרֶם. וְזַמִּין לְאַנְהָרָא לְצַדִּיקַיָּא לְעֵלְמָא דְּאֵתִי, וְדָא הוּא אֲשֶׁר צַפְנַת לִירְאִידָא, וְכְתִיב (מלאכי ג) וּזְרַחָה לָכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהָ.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ קָאִים לְמִיְהוּדָא לְהֵהוּא עֵלְמָא, וְהוּא בְּבֵי מְרַעִיָּה, אֲתִינִין עֲלֵיהָ ג' שְׁלוּחִין, וְחָמֵי תַמְן, מַה דְּלֹא יִכִּיל בַּר נֶשׁ לְמַחְמֵי כַּד אִיהוּ בְּהַאי עֵלְמָא. וְהֵהוּא יוֹמָא, יוֹמָא דְּדִינָא עֲלָאָה הוּא, דְּמַלְכָּא בְּעֵי פְקֻדוֹנָא דִּילֵיהָ. זַפְּאָה הֵהוּא בַּר נֶשׁ, דְּפְקֻדוֹנִיָּה אֲתִיב לְמַלְכָּא כְּמַה דְּאֲתִיְהִיב לִיה בְּגוּיָה. אִי הֵהוּא פְקֻדוֹנָא אֲתַטְּנָה בְּטַנְפֵי גּוּפָא, מַה יִּימָא לְמֵאֲרֵי פְקֻדוֹנָא.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ח ע"ב]

זְקָה עֵינֵי, וְחָמֵי לְמַלְאָךְ הַמּוֹת קָאִים קַמֵּיהָ, וְסִיפֵיהָ שְׁלִיפָא בִּידֵיהָ, קִסְטָר בְּקִטְרִין, בְּקוּטְמָא דְּהֵהוּא בַּר נֶשׁ. וְלִית לָהּ לְנַפְשָׁא קָשִׁיו בְּכֹלָא, כְּפַרְיֵשוּ דִּילָהּ מִן גּוּפָא. וְבַר נֶשׁ לֹא מִית, עַד דְּחָמֵי לְשַׁכְּנֵתָא, וּמַגּוּ סְגִיאוֹת תִּיאוּבְתָא דְּשַׁכְּנֵתָא, נַפְשָׁא נַפְקַת (דף פ"ח ע"ב) לְקַבְּלָא לְשַׁכְּנֵתָא.

בְּתַר דְּנַפְקָא, מֵאֵן אִיהִי נַפְשָׁא דְּאֲתַדְּבַק בַּהּ (ס"א וְתַתְקַבֵּל) וַיִּקְבַּל בְּגוּפָא (ס"א בְּגוּוּה) וְהָא אֹרְקֻמוּהָ לְהַנִּי מְלִי. בְּתַר דְּנַפְקָא נַפְשָׁא מִן גּוּפָא, וְאֲשַׁתְּאָר גּוּפָא בְּלֹא רוּחָא, אֲסִיר לְמַשְׁבַּק לִיה בְּלֹא קְבוּרָתָא, דְּכְתִיב, (דברים כא) לֹא תִלִּין נְבִלְתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבַר תִּקְבְּרֶנּוּ בַיּוֹם הַהוּא. בְּגִין דְּמִיתָא דִּישַׁתְּהִי כ"ד שְׁעוֹת, דְּאִינוּן יוֹמִם וְלַיְלָהּ, בְּלֹא קְבוּרָתָא, יְהִיב חֲלִישׁוֹתָא בְּשִׁיפוּי דְּרַתִּיכָא, וּמַעַכְבַּ עֲבִידְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְלַמְעֵבֵד דְּאֲפֻשֶׁר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזוּר עֲלֵיהָ, בְּגִין לְמִיתֵיהָ בְּגִלְגוּלָא אַחְרָא, מִיַּד בְּהֵהוּא יוֹמָא דְּאֲתַפְטֵר, לְאוּטְבָא לִיה. וְכֹל זְמַנָּא דְּלֹא אֲתַקְבַר גּוּפָא, נִשְׁמַתָּא לָאו עֲאֵלַת קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִכְלָא לְמַהוּי בְּגוּפָא אַחְרָא, בְּגִלְגוּלָא תְּנִינָא, דְּלֹא יְהִיבִין לְנִשְׁמַתָּא גּוּפָא אַחְרָא, עַד דִּיתַקְבַר קְדַמָּאָה. וְדָא דְּמִי לְבַר נֶשׁ דְּמִיתַת אֲתַתִּיהָ, לֹא אֲתַחֲזִי לִיה, לְמִיסַב אֲתַתָּא אַחְרָא, עַד דְּקָבִיר לְקַדְמִיתָא, וּבְגִין דָּא אַמְרָה אוֹרִייתָא, לֹא תִלִּין נְבִלְתוֹ עַל הָעֵץ.

דְּבַר אַחַר, כַּד אֲתַפְרָשָׁא נִשְׁמַתָּא מִן גּוּפָא, וּבְעֵיא לְמִיזֵל לְהֵהוּא עֵלְמָא, לֹא תִיעוּל לְהֵהוּא עֵלְמָא, עַד דִּיהִבִּין לָהּ גּוּפָא אַחְרָא מְנַהוּרָא, וְלִבְתַר יִכְלָא לְמִיעֵל. וּמֵאֲלֵיהּ תַנְדַּע, דְּהוּו לִיה תְּרִין גּוּפִין, חַד דְּבִיָּה אֲתַחֲזִי לְתַתָּא לְבְנֵי נֶשָׁא, וְחַד דְּבִיָּה אֲתַחֲזִי לְעֵילָא, בֵּין מְלֵאכִין עֲלֵאִין קְדִישִׁין. וְכֹל כְּמַה דְּגּוּפָא לֹא אֲתַקְבַר, צַעְרָא הוּא לְנִשְׁמַתָּא, וְרוּחַ מְסֻאָבָא אֲזַדְמֵן לְשַׁרְיָא עֲלוּי, וְלְסֻאָבָא לְהֵהוּא גּוּפָא.

וּבְגִין דְּהֵהוּא רוּחַ מְסֻאָבָא, אֲזַדְמֵן, לֹא לְבַעֵי לִיה לְאִינִישׁ, לְמִיבַת הֵהוּא גּוּפָא לִילֵיא חַד, בְּגִין דְּרוּחַ מְסֻאָבָא אֲשַׁתְּכַח בְּלִילֵיא, וְאֲשַׁתְּטַח בְּכֹל אַרְעָא, לְאֲשַׁכְּחָא גּוּפָא בְּלֹא נַפְשָׁא, לְסֻאָבָא לִיה, וְאֲסַתָּאב יִתִּיר, וְעַל דָּא אֲזַהַר לְכַהֲנֵי וְאִמְר, לְנַפְשָׁא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לא יטמא בעמיו, בגין דאינון קדישין לא ישרי עליהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון. (ויקרא כ"א) אמור אל הכהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הכהנים, בלחישו. כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו, כך אמירה דלהון בלחישו. אמור ואמרת: זמנא חד, ותרין זמנין, לאזתרא להו על קדושייהו, בגין דלא יסתאבון. דמאן דמשמש באתר קדישא, בעיא דישתכח קדישא בכלא. לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא, דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושאר עליה רוח מסאבא. דהא תיאובתא דרוחי מסאבי לגבי גופיהון דישראל איהו, בגין

דאתרק מנייהו רוחא קדישא, ובמנא דקודשא, אתיין לאתחברא. וכהני דאינון קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעיין לאסתאבא כלל, בגין דכתיב, (במדבר ו) כי נזר אלהיו על ראשו. וכתיב כי שמן משחת אלהיו עליו אני יי'.

והוא כגוונא דלעילא קאים לתתא, דכתיב, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיוורד על פי מדותיו, האי קרא אוקמוה, אבל פשמן הטוב על הראש, דא משח רבות קדישא עלאה, דנגיד ונפיק מאתר דנהרא עמיקא דכלא. דבר אחר, דנגיד ונפיק מרישא דכל רישין, סתימא דכל סתימין. על הראש, על הראש ודאי, רישא דאדם קדמאה.

[זוהר חלק ג' - דף פ"ט ע"א]

יורד על הזקן, דא דיקנא יקרא, כמה דאוקמוה. זקן אהרן, דא כהן גדול דלעילא, והא אוקמוה. וההוא שמן, (דף פ"ט ע"א) יורד על פי מדותיו, דמאינון משיחן, נגיד ונפיק ונחית לתתא, וכגוונא דא נגיד ואתעטר כהנא תתאה, במשח רבות לתתא.

האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. כתיב אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא. לא יטמאו מפעי ליה, מהו לא יטמא. אלא, על ההוא כהן עלאה מכלהו קאמר. אמר רבי יהודה והא כתיב והכהן הגדול מאחיו. (כאן חסר) אלא ודאי הכי הוא כמה דאתמר, ואמר רבי יצחק, כהנא דקאים לתתא, כגוונא דלעילא, בקדושה אצטריך לאשתכחא יתיר מכלא, כמה דאתמר.

רעיא מהימנא פקודא דא, לסדרא כהנא בכל יומא בוצינין בבי מקדשא, והא אוקימנא ברזא דמנורה. ואיהו רזא כגוונא דלעילא, בגין דנהירו עלאה במשח רבו, נחית על רישא דכהנא בקדמיתא לבתר איהו אדליק ואנהיר כל בוצינין. דכתיב פשמן הטוב על הראש וגו', וכתיב כי שמן משחת אלהיו עליו וגו'. ועל דא אתייהיב רשו לכהנא בלחודוי, לסדרא בוצינין, ולאדלקא להון בכל יומא תרין זמנין, לקבל נהירו דיחודא תרין זמנין, קרבנא בכל יומא, תרין זמנין, וכלא אצטריך.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל ידי דכהנא נהרין בוצינין בכלא, עילא ותתא למחדו חידו, ולאשתכחא חידו בכל סטרין. באדלקותא דבוצינין, דהא תרין אלין על ידי דכהנא, לאשתכחא חידו בכל סטרין, ואלין אינון אדלקותא דבוצינין וקטרת. והא אוקימנא (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא כ"א) ולאחותו הבתולה הקרובה אליו וגו'. מה פתיב לעילא, פי אם לשארן הקרוב אליו וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו', מי זה בא מאדום, זמין קודשא בריך הוא ללבשא לבושי נוקמא על אדום, דאחריבו ביתיה, ואוקידו היכליה, וגלו לכנסת ישראל ביני עממיא. ולמעבד להון נקמת עלמין, עד דישתכחון כל טורין מטורי עלמא, מליין מקטולי עמין, ולמקרי לכל עופא דשמיא עליהו, וכל חיות ברא יתזנון מנייהו תריסר ירחי, ועופא דשמיא שבע שנין, עד דלא תסבל ארעא גיוולא דידהו. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לד) כי זבח ליי' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום, עד דאינון לבושין יסתאבון, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סג) וכל מלבושי אגאלתי.

חמוץ בגדים מבצרה, בגין דמינה נפקו אוכלוסין דעלמא, לחיילא על ירושלם, ואינון שרו לאוקדא היכלא, ובני אדום מפגרין שורין, ורמו אבני יסודא, הדא הוא דכתיב (תהלים קלז) זכור יי' לבני אדום וגו', האומרים ערו ערו עד היסוד בה.

זה הדור בלבשו, באינון לבושי דנוקמא דזמין לאלבשא. צועה ברוב כחו, מהו צועה. מתבר. כמה דכתיב, (תהלים מה) עמים תחתיך יפלו וגו'. אמרו ישראל לישעיה, מאן הוא דין דיעביד כל כך. פתח ואמר, (ישעיה סג) אני מדבר בצדקה, ההוא דאיהו רב להושיע, ההוא דכתיב ביה, (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט. ואיהו צדקה ממש, ואיהו רב להושיע.

וכל כך למה. בגין דגרמו לכנסת ישראל למהוי שכביבת לעפרא בגלותא, ולמנפל לארעא, כמה דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ובגין כך, קודשא בריך הוא ילבש לבושי נוקמא עליהו, לסאבא לון בסגיא דקטולייא, דכתיב וכל מלבושי אגאלתי.

וכל כך למה, דכתיב ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש. דלאו חולקיה דעשו, ולא הוות בעדביה דההוא דכתיב ביה (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה, לה יטמא, באינון לבושי דנוקמא, דזמין לאסתאבא בין אינון אוכלוסין, דכתיב ביה לה יטמא, בגינה, בגין דאיהי שכביבת לעפרא, והוא בעי לאקמא לה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) קומי אורי פי בא אורף. (ס"א עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת. (ויקרא כ"א) לא יקרחה קרחה בראשם. רבי יוסי אמר, לא יקרחה בה"א מאי טעמא. אלא, ההוא שמן עלאה, דאיהו משח רבות קודשא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאשלים לכל שבועה יומין כמה דאתמר, דכתיב, (ויקרא ח) פי שבעת ימים ימלא את ידכם, והוא שמן עלאה אתעדי מניה ואתקרח, אי איהו אפגים רישיה. בגין דרישא דכהנא עלאה, והוא שמן עלאה הוי, ועל דא לא ליבעי ליה לכהנא דלתתא, לאחזאה ביה בגרמיה פגימו כלל, והא אתמר. ובגין כך כתיב בה"א.

[זהר חלק ג' - דף פ"ט ע"ב]

פתח ואמר, (תהלים קכו) בשוב יי את שיבת ציון היינו כחולמים. בשוב יי את שיבת, דא בגלות בבל אתמר. דלא אשתכחו יתיר בגלותא אלא שבעין שנין. דכתיב, (ירמיה כט) פי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם. וכתיב היינו כחולמים, מאי כחולמים. אלא הא אתערו חבריא, דאיכא שבעין (דף פ"ט ע"ב) שנין בחלמא.

ותא חזי, כתיב פי שבעת ימים ימלא את ידכם. מאן שבעת ימים. הא אתמר, ההוא אתר עלאה, דהוא כללא דכל שיתא אחרינין, אקרי שבעת ימים, ואקרי תשובה. תנינן, מאן דיתייב בתעניתא בשבתא, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ושבעין שנה אינון שבע אנפי מלכא, דאפילו אסתכמו עליה (כלא) לביש, ההוא גזר דינא אתקראע. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה בההוא יומא, בכללא דכלהו, דאקרי שבעת, ואקרי תשובה, בגין כך בכלהו אחיד, ואהדר בתשובה, ואתקראע גזר דינא בכלהו. ועל דא ודאי שבעין שנין איכא בחלמא.

כגוונא דא, כהנא אתעטר בשבע, דאקרי שבעת ימים, אי פגים רישיה, ההוא שבעה דאיהו כללא דכלהו, אקרח מניה כל ההוא קדושא דכלהו, דשריא עליה. ועל דא אזדהרו דלא יקרח קרחה בראשם, וישתכחו פגימין מפלא. ובגין כך כהנא בעי לאשתכחא בשלימו יתיר מפלא, כל שכן ההוא דאיהו עלאה מפלהו.

אמר רבי אבא, כאן בה"א תתאה, כאן בה"א עלאה. כהן גדול דאיהו עלאה מפלהו, בה"א עלאה. דכתיב אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו וגו'. ומלא ידו דכתיב שבעת ימים ימלא את ידכם. כהנא אחרא בה' תתאה, דכתיב, לא יקרח קרחה בראשם, וכתיב בתריה, ולא יחללו שם אלהיהם. והאי שם הא ידיעא איהו. ובגין כך כתיב, והכהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ללבוש את הבגדים, כמה דאמרן. ובגין דאיהו קדישא כגוונא דלעילא, כתיב ומן המקדש לא יצא.

רבי אבא פתח ואמר, (דניאל ט) לך יי הצדקה ולנו בושת הפנים כהיום הזה לאיש יהודה וליושבי ירושלם. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, מפל עמין עובדי עבודה זרה, ומגו רחימותא דלהון, יתב להו אורייתא דקשוט, למנדע ארחא דמלכא קדישא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אשתדל ביה בקודשא בריך הוא, דאורייתא כלא שמיא דקודשא בריך הוא הוי. ובגין כך מאן דאתעסק באורייתא, אתעסק ביה בשמיא, ומאן דאתרחק מאורייתא, רחיקא הוא מקודשא בריך הוא.

תא חזי, לך יי' הצדקה, כמה דאת אמר, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה. מאן צדקה. אתר דכל אנפין נהירין אחידן ביה, והוא אחיד בכלהו, וביה אשתכחו. ולנו בושתי הפנים אתר דכל אנפין נהירין אתרחקן מניה. צדקה, אמת קשוט, ונהורא דכלא, ונהורא דאנפין חידו דכלא. בושתי, פסופא רחיקו דקשוט מאן דאכסיף, בגין דאמת דאיהו צדקה, אתרחק מניה. רחיקו דאנפין נהירין.

[זהר חלק ג' - דף צ' ע"א]

תא חזי, כהנא עלאה בעי לאתחזאה בשפירו דאנפין, בנהירו דאנפין, בחידו יתיר מפלא. ולא בעי לאתחזאה ביה עציבו ורוגזא, אלא כלא כגוונא דלעילא. ופאה חולקיה, דעליה פתיב, (במדבר יח) אני חלקך ונחלתך. וכתוב (דברים יח) יי' הוא נחלתו. ועל דא בעי לאתחזאה שלים בכלא, בגרמיה, בלבושיה, דלא יפגים גרמיה כלל, כמה דאתמר. (האי איהו בתר נישואין וכו', עד לארעא דישראל דף רע"ו ע"א שיטה ד'. זהו קצת מאמר מרעיא מהימנא מצאתי בהעתק ונדפס באורך בפרשת כי תצא כי שם ביתו מאמר מתחיל וענשו אותו) (ויקרא כ"א) והוא אשה בבתוליה יקח. רבי שמעון פתח, (דברים כב) והנה הוא שם עלילות דברים וגו'. וכתוב וענשו אותו מאה כסף וגו', פי הוציא שם רע על בתולת ישראל, וכי בתולת ישראל היא, בתולת אביה, או בתולת בעלה היא, מהו (דף צ' ע"א) בתולת ישראל הכא. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך. אוף הכא כהנא דקאים כגוונא דלעילא, פתיב והוא אשה בבתוליה יקח, הכי נמי בבתוליה, דלא תפוק מבבא דחצרה מזמנא לבר, והא אתמר.

רעיא מהימנא פי אם בתולה מעמיו יקח אשה, פתח רעיא מהימנא ואמר, פקודא דא, למיסב כהנא רבא בתולתא, הדא הוא דכתיב אלמנה וגרושה וחלה זונה את אלה לא יקח פי אם בתולה מעמיו יקח אשה. ואמאי בעינן דלא יסב אלא בתולתא בלא פגימו. אלא, אתתא איהי כוס דברכה, טעמו פגמו. וכהנא דקריב קרבנא קדם יי', בעי דלהוי איהו שלים, בלא פגימו, שלים באברוי בלא פגימו, דמומין פסלין בכהניא. שלים בגופיה, שלים בנוקביה, לקיימא ביה, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

דקרבנא מנחה איהו, וצריכין ישראל למשלח מנחתא דלהון למלכא, בגבר (בגוף) שלים. דאינון בהפוכא דסטרא אחרא, דהא ביד איש עתי פגים, הוו שלחין ליה דורנא, דכתיב (ויקרא טז) גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל. דאלהים אחרים פלהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פגימין מסטרא דצפון והכי רובא דבתי עבודה זרה הם פגימין, בנוקבא דלהון, חורבא, לילית, פגימותא וכו’.

(ס”א ורעיא מהימנא) איהו ו’ מלא ואיהו בסדורא דא יה”ו. ה’ בתרא, כוס מלא ברפת ה’, מסטרא דימינא ומסטרא דגבורה דאיהו דינא, שכינתא אתקריאת הוי”ה, הדא הוא דכתיב, (שמות ט) הנה י”ד ידו”ד הויה במקנה אשר בשדה. קם רעיא מהימנא, ואשתטח קמיה. ואמר זכאה חולקי דמטרוניתא דמארי (ומטרוניתא) אינהו בעזרי. (ע”כ רעיא מהימנא)

רבי שמעון הוה אזיל בארחא, והוה עמיה רבי יהודה ורבי יוסי ורבי חזקיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיא) טרף נתן ליראיו יזכור לעולם בריתו. טרף נתן ליראיו, אלין אינון זכאין, אינון דחלי דקודשא בריך הוא, דכל מאן דדחיל ליה, אתקרי מאינשי דביתא דמלכא, ועליה כתיב, (תהלים קיב) אשרי איש ירא את יי’.

מהו טרף נתן ליראיו. אלא כמה דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה. מהכא אוליפנא, דכל בר נש דלעי באורייתא בליליא, וקם בפלגות ליליא, בשעתא דכנסת ישראל אתערות לאתקנא ביתא למלכא, האי אשתתף בהדה, והאי אקרי מפי מלכא, ויהבין ליה כל יומא מאינון תיקוני ביתא, הדא הוא דכתיב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. מאן ביתה. כל אינון דמשתתפי בהדה בליליא, אקרונ ביתה, בני ביתה. ובגין כך טרף נתן ליראיו.

מהו טרף. טרף ממש, דאיהי נטלא מאתר רחיקא עלאה, דכתיב (משלי לא) ממרחק תביא לחמה. ומאן זכי להאי טרף, סופיה דקרא אוכח, דכתיב, (תהלים קיא) יזכור לעולם בריתו. מאן דאסתפל (ס”א דאשתדל) באורייתא, לאשתתפא בהדה בליליא. ולא עוד, אלא דצדיק חד עלאה אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא אשתתף בהדיה, וירתין תרווייהו לכנישתא דישראל, דכתיב, (ישעיה ס) צדיקים לעולם יירשו ארץ.

תו פתח ואמר, (ויקרא כא) ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יי’ מקדשו. תא חזי, כל מאן דאפיק זרע לבטלה, לא זכי למחמי אפי שכינתא, ואקרי רע, דכתיב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע. האי מאן דאפיק ליה בידיה, או באנתו אחרא דלא כשרא. ואי תימא דאפיק ליה באנתו דלא מתעברא, הכי נמי. לא. אלא כמה דאמרן.

ועל דא יבעי בר נש מקודשא בריך הוא, דיזמין ליה מאנא דכשרא, דלא יפגים זרעיה, מאן דאפיק זרעא במאנא דלא כשרא, פגים ליה לזרעיה, ווי למאן דפגים זרעיה. ומה בשאר בני נשא כך, בכהנא דקאים לתתא כגוונא דלעילא בקדושה עלאה, על אחת כמה וכמה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּעַמּוֹ, מֵהוּ בְּעַמּוֹ. דְּהָא פְּתִיב לְעֵילָא, אֲלִמְנָה וּגְרוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנָה אֵת אֱלֹהִים לֹא יִקָּח, וּכְתִיב וְלֹא יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוֹ. בְּהֵם מִבְּעֵי לִיָּהּ, מֵהוּ בְּעַמּוֹ. אֲלֵא מְלָה דָּא קְלָנָא בְּעַמּוֹ, פְּגִימוֹ בְּעַמּוֹ, וְעַל דָּא פְּתִיב, כִּי אִם בְּתוּלָה מְעַמּוֹ יִקָּח אֱשָׁה, מְעַמּוֹ וְדָא, כְּלָא כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא, כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מֵהוּ מְקַדְּשׁוֹ. אֲלֵא אֲנָא הוּא הָהוּא, דְּאִיהוּ מְקַדְּשׁ לִיָּהּ בְּכָל יוֹמָא, וּבְגִין כִּף לֹא יִפְגִּים זִרְעֵיהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ פְּגִימוֹ. (ס"א וּבְגִין דָּא) דְּהָא אֲנִי י"י מְקַדְּשׁוֹ דְּאֲנָא בְּעֵינָא לְקַדְּשָׁא לִיָּהּ וְיִשְׁתַּכַּח קַדִּישָׁא בְּכָלָא, דְּקַדִּישָׁא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא דְּקַדִּישָׁא.

[זוהר חלק ג' - דף צ' ע"ב]

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף צ' ע"ב) יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְכַהֲנָא, וְיִשְׁתַּכַּח קַדִּישָׁא כַּד אָתִי לְשִׁמְשָׁא, וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא דְכַהֲנָא דְּאִיהוּ קַדִּישָׁא, כְּהֵנָּה יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְדַכְיָא, דְּאִתְקַדְּשׁ בְּדַכְיֻתֵיהּ, וּמֵאִי אִיהוּ. לְיוֹאִי. בַּר נֶשׁ (כַּהֲנָא) אַחְרָא, יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְקַדִּישָׁא אַחְרָא, בְּגִין דְּיִשְׁתַּכַּחוּן כְּלָא בְּקוּדְשָׁא, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּכְפִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי, דְּעֵלְיֵיהּ פְּתִיב, (ויקרא כ) וְאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי. כִּמָּה פְּרִישׁוֹן יִשְׂרָאֵל מִכְּלָא, בְּקוּדְשָׁה, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים כִּי אֲנִי י"י אֱלֹהֵיכֶם.

תו פְּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) לִי יְיָ הִישׁוּעָה עַל עַמִּךָ בְּרַכְתָּךְ סֶלָה. לִי יְיָ הִישׁוּעָה. הַכִּי תִנְיִן, וּכְפִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּבְכָל אֶתֶר דְּאִתְגַּלוּ, שְׂכִינְתָא אֲתַגְלִיָּא בְּהַדְיֵיהּ. כַּד יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מְגֻלוֹתָא, פּוּרְקָנָא לְמָאן, לְיִשְׂרָאֵל אוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲלֵא הָא אוּקְמוּהּ בְּכִמָּה קְרָאִי, וְהַכָּא, לִי יְיָ הִישׁוּעָה וְדָא, אִימְתִי. עַל עַמִּךָ בְּרַכְתָּךְ סֶלָה. בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁגַּח בְּבְרַכְתָּאן עֲלֵייהּ דְּיִשְׂרָאֵל, לְאַפְקָא לֹון מִן גְּלוּתָא, וְלֹאוּטְבָא לְהוּ, כְּדִין לִי יְיָ הִישׁוּעָה וְדָא. וְעַל דָּא תִנְיִן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתּוּב עִמָּהוּן דְּיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים ל) וְשָׁב י"י אֱלֹהֵיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וּרְחַמֶּךָ. (ויקרא כא) אִישׁ מִזְרַעֲךָ לְדוֹרוֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בְּגִין דְּאִיהוּ פְּגִים, וּמֵאִן דְּאִיהוּ פְּגִים, לֹא אֲתַחֲזִי לְשִׁמְשָׁא בְּקוּדְשָׁא. וְהָא אוּקְמוּהּ, דְּבַר נֶשׁ דְּאִשְׁתַּכַּח פְּגִים, לִית בֵּיהּ מְהִימְנוּתָא, וְהָהוּא פְּגִימוֹ אֶסְחִיד עֲלֵיהּ, כָּל שְׁכִין כְּהֵנָּה, דְּבַעֲיָא לְאַשְׁתַּכַּחא שְׁלִים, מְאָרִיָּה דְּמְהִימְנוּתָא, יִתִּיר מְכָלָא, וְהָא אוּקְמוּהּ.

רַבִּי אֲלֵעָזָר הוּא יְתִיב בְּקִסְטָרָא דְּבִי חֲמוּי, וְהוּא הָוָה אָמַר, זִילְגָא דְּבְקִסְטָרָא בְּעֵיטָא שְׂכִיחַ. אֲדַהֲכִי, אַעֲבַר חַד בַּר נֶשׁ, פְּגִים מְעִינִיָּה חַד. אָמַר חֲמוּי, נִשְׁאֵל לְהָאִי. אָמַר, פְּגִים הוּא, וְלֹאוּ מְהִימְנָא. אָמַר, נִשְׁאֵל בְּהַדְיָה. אָתוּ שְׂאִילוֹ לִיָּהּ. אָמַר לִיָּהּ, טוֹפְקָא מֵאִן הוּא בְּעֵלְמָא. אָמַר עֲתִירָא, אֲבַל דְּיִשְׁלִיף, בְּהַדְיָה אֲנָא מְכָלְהוּ. (ס"א עֲתִירָא, אֲבַל דְּיִשְׁלִיף, וּוִי עַל דָּא, בְּהַדְיָה אֲנָא מְכָלְהוּ) אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, בְּמַלּוּי אִשְׁתַּמֵּעַ,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּלָאוּ מְהִימְנוּתָא גְּבִייהּ, וְלָאוּ בְּרַ מְהִימְנָא הוּא. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר כָּל
אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב, דְּהָא קְדוּשָׁא דְלַעֲיָלָא, לֹא שְׂרִיא בְּאַתְרַּ פְּגִים.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה ח) לְתוֹרָה וְלַתְּעוּדָה אִם לֹא יֵאמְרוּ כְּדָבָר הַזֶּה. לְתוֹרָה
וְלַתְּעוּדָה. מֵאֵן הוּא תוֹרָה, וּמֵאֵן הוּא תְּעוּדָה. אֲלֵא תוֹרָה, דָּא תוֹרָה שְׂבַכְתָּב. תְּעוּדָה,
דָּא תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה לֹא שְׂרִיא בְּאַתְרַּ פְּגִים, דְּהָא מִתּוֹרָה שְׂבַכְתָּב
אֲתַבְּנִי. כְּתִיב צוֹר תְּעוּדָה חֲתוּם תוֹרָה בְּלִמּוּדֵי, צוֹר תְּעוּדָה, דָּא תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה,
בְּגִין דְּתַמְן אֲתַצַּר צוֹרָא דְחַיִּי, וּבִתְּעוּדָה אֲתַקְשֵׁר קְשָׁרָא דְחַיִּי (נ"א קשרא דמהימנותא)
דְּלַעֲיָלָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.

וּמִתְּמַן לְתַתָּא אֲתַפְּרֵשֵׁן אֲוֹרְחִין וְשְׂבִילִין, וּמִתְּמַן מִתְּפַרְשִׁין אֲוֹרְחִין בְּעַלְמִין כְּלָחוּ
הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים.

חֲתוּם תוֹרָה, חֲתִימָה דְּאוֹרֵייתָא, דְּאִיְהִי תוֹרָה שְׂבַכְתָּב בְּאֵן אֲתַר. בְּלִמּוּדֵי, אֲלִין
נְבִיאִי, כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר (מלכים א ז) וַיִּקֶּם אֶת הָעֲמוּד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יָכִין וַיִּקֶּם אֶת
הָעֲמוּד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בּוֹעֲזוּ. וּמִתְּמַן אֲתַפְּרֵשֵׁן אֲוֹרְחִין לְנְבִיאִי מְהִימְנִי, וְקִיּוּמֵי
אֲלִין בְּקִיּוּמָא לְגוּפָא, לְשִׁית טְהִירִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי
שֶׁשׁ. וְכָלֵא לֹא קִיּוּמָא אֲלֵא בְּשִׁלְיָמוּ, וְלֹא שְׂרִיא קְדוּשָׁה דְכָלֵא, אֲלֵא בְּשִׁלְיָמוּ, כְּד
מִתְּחַבְּרָאן דָּא בְּדָא, כְּלָא הוּא שְׁלִים, כְּלָא הוּא חַד, לֹא אֲתַפְּגִים אֲתַר. וְעַל דָּא
אֲקָרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁלִים, כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר (בראשית יד) וּמִלְכֵי צָדֵק מְלִךְ שְׁלִים (תהלים
עז) וַיְהִי בְּשִׁלְיָמוּ סְכוּ.

[זוהר חלק ג' - דף צ"א ע"א]

וּבְגִין כְּךָ לֹא שְׂרִיא כְּלָא, אֲלֵא בְּאַתְרַּ שְׁלִים. וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא
יִקְרַב. כְּגוּוּנָא דָּא קְרַבְנָא דְּבִיָּה מוּמָא לֹא יִתְקַרֵּב. מֵאִי טַעְמָא. דְכְּתִיב כִּי לֹא לְרַצוֹן
יְהִיָּה לָכֶם. וְאִי תִימָא הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׂאֲרֵי אֲלֵא בְּאַתְרַּ תְּבִירָא, בְּמֵאֲנָא
תְּבִירָא, דְכְּתִיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וּשְׂפַל רוּחַ. הָאִי אֲתַר שְׁלִים יִתִּיר הוּא מְכָלֵא,
(דכתיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וּשְׂפַל רוּחַ) בְּגִין דְּמֵאִיךְ גְּרַמִּיָּה לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּה גְּאוּתָא
דְכָלֵא, גְּאוּתָא עֲלֵאָה, וְדָא הוּא שְׁלִים. אֲבָל לֹא כְּתִיב, וְאֵת (דף צ"א ע"א) עוֹר
וְשׁוֹר וְחָרוּם וְשָׂרוּעַ. אֲלֵא וְאֵת דְּכָא וּשְׂפַל רוּחַ, מֵאֵן דְּמֵאִיךְ גְּרַמִּיָּה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְקִיף לִיָּה.

וּבְגִינֵי כְּךָ, כְּהֵנָּא דְקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, בְּעֵי לְמַהוּי שְׁלִים יִתִּיר מְכָלֵא,
וְלֹא יִתְחַזִּי פְּגִים, וְעַל דָּא אֲזַהַר לְהוּ לְכַהֲנֵי, דְכְּתִיב אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדוֹרוֹתֶם אֲשֶׁר יְהִיָּה
בּוּ מוּם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תו פתח ואמר, (מלאכי א) וכי תגישון עור לזבוח אין רע, וכי תגישו פסח וחולה אין רע, וכי קודשא בריך הוא אמר אין רע, אי הכי טוב הוא. אלא סופיה דקרא אוכה, דישאל באינון יומין הוו ממנן כהני מארי דמומין, על גבי מדבחה, ולשמשא על מקדשא, ואמרי מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא דא, או אחרא. ואינון הוו דאמרי אין רע. וקודשא בריך הוא אתיב להון ההיא מלה דהוו אמרי. אמר: ישראל אתון אמרי כד מקרבי מארי דמומין על פולחני אין רע, מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום ט ניסן [יום 186 בשנה]

סופיה דקרא מה פתיב, הקריבהו נא לפחתך הירצף או הישא פניך. בר נש מנייכו, אי בעיתו לשלומי למלכא, ולקרבא קמיה דורונא, אתון משדרין ליה בפגימא, או לא. הירצף או הישא פניך בהוא דורונא, כל שפן וכל שפן דאתון מקרבין קמאי בר נש פגים לקרבא דורונא, הא דורונא דלכון לכלבא אתמסר, דודאי בר נש דאיהו פגים, פגים הוא מכלא, פגים הוא מהימנותא. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב.

אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאשלמא להו לישראל, ולאשתכחא שלימין בכלא, דלא יהא בהון מארי דמומין כלל, בגין דיהון תקונא דעלמא, כאלין מאני ולבושא דבר נש דאינון תקונא דגופא, הדא הוא דכתיב (איוב לח) ויתיצבו כמו לבוש. (ס"א ד"א) תא חזי, כד יתערון מעפרא, כמה דעאלו, הכי יקומו, חגרין או סומין. עאלו חגרין וסומין, יקומון בהוא לבושא, דלא יימרון דאחרא הוא דאתער. ולבתר, קודשא בריך הוא ייסי לון, וישתכחון שלימין קמיה, וכדין יהא עלמא שלימין בכלא, כדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. (ויקרא כ"ב) שור או כשב או עז פי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים לו) צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה אדם ובהמה תושיע יי. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אבל תא חזי, צדק: כתרא קדישא עלאה. כהררי אל: כאינון טורין עלאין קדישין, דאקרון טורי דאפרסמונא דכיא. ובגין דאיהי סלקא לאתקשרא בהו לעילא, כל דינהא בשקולא חדא לכלא, דלית בהוא דינא רחמי. משפטיך תהום רבה. משפט דאיהו רחמי, נחית לתתא להוא דרגא לתקנא עלמין, וחייס על פלא, ועביד דינא ברחמי לבסמא עלמא.

ובגין דאיהו רחמי, אדם ובהמה תושיע יי. לכלא בשקולא חדא. אדם ובהמה, הא אוקמונה, מאן דהוא אדם, ושוי לגרמיה כבהמה. אדם ובהמה: דין אדם, ודין בהמה, חד הוא. אדם: (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. בהמה: והיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה ליי, בגין דיעבר עלייהו שבת חד, והא (הקדמה י"ג) אוקמוה.

[זוהר חלק ג' - דף צ"א ע"ב]

רבי חייא פתח (שופטים ה) יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו. תא חזי, זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ואינון מתדבקין ביה, ואקרון קדישין, עם קדוש. וכן עד דסליק לון לדרגא עלאה דאקרי קדש, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה. כמה דאוקימנא, דהא ישראל מתמניא יומין מתדבקין ביה בשמיה, ורשימין בשמיה, ואינון דיליה. כמה דאת אמר, (שמואל ב ז) ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. ועממין לא מתדבקין ביה, ולא אזלין בנימוסיה, ורשימא קדישא אעדיאו מנייהו, עד (דף צ"א ע"ב) דאינון מתדבקין בסטרא אחרא דלאו קדישא.

ותא חזי, בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישראל, זמין בה לבני עשו, אמר לון, בעאן אתון לקבלא אורייתא. בההיא שעתא אתרגיזת ארעא קדישא, ובעאת לאעלא לנוקבא דתהומא רבה. אמרה קמיה, מארי דעלמא, פסטירא דחדוה (ס"א דעלמא) תרי אלפי שנין עד לא אתברי עלמא, קלטינא קמיה (נ"א קליטנא גו) (נ"א אודמן קמי) ערלין דלא רשימן בקיומך.

אמר לה קודשא בריך הוא, כורסייא כורסייא, ייבדון אלף אומין כוותייהו, וקיימא דאורייתא לא יודמן קמיהו, הדא הוא דכתיב יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה. ודאי בגין דאורייתא לא אתייהיבת (בגין דאיהו קיימא קדישא) אלא למאן דאית ביה קיימא קדישא. ומאן דיליף אורייתא למאן דלא אתגזר, משקר בתרי קיימי, משקר בקיימא דאורייתא, ומשקר בקיימא דצדיק וכנסת ישראל. דאורייתא להאי אתר אתייהיבת, ולא לאחרא.

רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בכתובים. משקר בתורה, דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה וגו'. משקר בנביאים דכתיב, (ישעיה נד) וכל בניה למודי יי. אינון למודי יי, ולא אחרא, וכתב (ישעיה ח) חתום תורה בלמודי, אינון, ולא אחרא. משקר בכתובים, דכתיב, (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל, וכתב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך. מאן צדיקים. דא צדיק וכנסת ישראל. דמאן דלא אתגזר, ולא עאל בקיומא דלהון, לא יודון לשמיה קדישא, דהיא אורייתא. אמר רבי חייא פיון דאתגלי קודשא בריך הוא על טורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, שכייבת ארעא, ותבת בניחא, הדא הוא דכתיב, (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בר נש דאתייליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגזר. כיון דאתגזר, אתער עליה (רוחא) אתערותא דרוחא דלעילא. זכי לאתעסקא באורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ועביד פקודי אורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ואתנסיב, זכי ואוליד בנין, ואוליף לון אורחוי דמלכא קדישא, הא כדן הוא אדם שלים. שלים בכלא.

אבל בהמה דאתילידת, בההיא שעתא דאתילידת, ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בההיא שעתא דאתילידת, ואתמנא עליה. ובגין כך כתיב, שור או כשב או עז כן יולד. עגל או טלה, או שעיר או גדי לא אתמר, אלא שור או כשב או עז, ההוא דאית ליה לסופא, אית ליה בשעתא דאתייליד.

והיה שבעת ימים תחת אמו, בגין לאתישבא ביה ההוא חילא ואתקיים ביה. ובמה יתקיים ביה. כד ישרי עליה שבת חד, ואי לא, לא יתקיים. (ועוד דאתיבש מזוהמא דאמיה) ולבתר דיתקיים ביה ההוא חילא, כתיב ירצה לקרבן אשה ליי, בקיומא דשבת חד, דאעבר עליה.

ובר נש, בקיומא דשבת חד, אתקיים ביה אתערותא דהאי עלמא, וחילא דיליה. בתר דאתגזר, אתער עליה אתערותא דרוחא עלאה, וכנסת ישראל אעבר עליה, וחמאת ליה, ברשימא קדישא, ואתערת עליה, ושריא עליה רוחא דההוא עלמא קדישא, כמה דאת אמר, (יחזקאל טז) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך וגו'. בדמיך: בתרי.

ואי תימא, התם כד נפקו ישראל ממצרים, דשכיח בינייהו דם פסח ודם מילה, כדן כתיב בדמיך חיי, הכא מאי בדמיך. אלא תרין, חד דמילה, וחד דפריעה. חד דגזירוי, דכנסת ישראל. וחד דפריעה, בצדיק יסוד עולם. ואלין תרין דמין דבר נש קאים בגינייהו בקיומא דעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב בדמיך חיי.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ב ע"א]

רבי שמעון אמר, (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם. סוד יי ליראיו, דא כנסת ישראל. ובריתו להודיעם, דא צדיק יסוד עולם, (דף צ"ב ע"א) בקשורא חדא.

יו"ד, תלת אתוון, שלימותא דכלא. י' ראשיתא דכלא. י' עלאה דכלא. וא"ו אמצעיתא, שלימותא דכל סטרין. מעבר לכל רוחין, ביה תליא מהימנותא. דל'ת, גנתא, צרורא דחיי. את דא זעירא, שלימא דכלא.

את דא סתימא דכל סטרין. כד נפיק, נפיק כמלכא עם חילוי. תב (נ"א יתיב) לבתר, י' בלחודוי, ביה אסתים מלה, ביה נפיק, סגיר ופתח. (נ"א נגיד ונפיק ופתח).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ה"א (נ"א דא) שלימותא דכלא, לעילא ולתתא. והא אתמר, ה', הא ידיעא. א' הוא יו"ד, שלימו דתלת אתוון, דאינון ברישא, דסתימין (ס"א ביו"ד והא אוקמוה) ביה"ו על גבי א' (ס"א דא' הא) והא אוקמוה (בי' והא אוקמוה), וכלא חד מלה הוא, שלימו דשמא קדישא, הוא שלימו דעילא (ותתא). בגין כך, לזמנין ה"א נטיל א', בזמנא דהיא מתעטרא בעטרוי.

תא חזי, כל את ואת דשמא קדישא, אתחזי ביה שלימו דכל שמא. יו"ד הא אתמר שלימו דכלא. ה' שלימו דכלא ואף על גב דלאו איהו באף, ה' בלחודוי, הא אתמר בדויקנא (ס"א דא א' הוא וכו') ה"י (ס"א איהו) (דא ה'). הוא שלימותא דכלא. (וא"ו ה"א ו' בין בסטרא דא, בין בסטרא אחרא, שלימו הוא דכלא. ו"ה) הוא שלימו יתיר, לאעטרא לכלא הא דכלא חד, והא אתערו ביה חברייא.

תא חזי, והיה שבעת ימים וגו'. יו"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א וא"ו ה"א יו"ד ה"א) אתגליפו אתוון (והיה). ו' ה', הא שבעת יומין אתפלילו בחד. י' ה', שבעת יומין. י' חד, כללא דכלא. ה' תלת, היא ותרין בנין. וברא חד, תרין אבהן ביה פלילן, הא שיתא (חמשא). בריתא נוקבא חד, הא שבעה (שיתא), אשתמע דה' עלאה כללא דשיתא. י"ה הא שבעה. היינו דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום.

והיה שבעת ימים תחת אמו. תחת אמו, אתעטרו שבעת ימים, דכתיב, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה וגו'. ועל דא שבעת ימים לתתא, ליקרא דאימא עלאה. תחת אמו לתתא. דכתיב, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. עקרא דכל ביתא, ילדה שבעה, אלין שבעת יומין דחג הסופות. ורבת בנים אמללה, אלין קרבנין דחג, דנחתין בכל יומא מן מניינא.

ותא חזי אלין סלקין לעילא לעילא, ואלין נחתין לתתא לתתא, כמה דאת אמר (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין ככבים שים קנה משם אורידך נאם יי'. וישראל סלקין מתתא לעילא, דכתיב, (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ, וכתיב (בראשית כו) והרביתי את זרעך ככבי השמים, ולבתר סלקין על פלא, ומתדבקן באתר עלאה על פלא, הדא הוא דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'. (ויקרא כב) ושור או שיה אותו ואת בנו. אמר רבי יוסי, פתרגומו לה ולברה. דעקרא דאימא למנדע ברה, ואזיל בתרה, ולא אזיל בתר אבוה, ואנן לא ידעינן מאן הוא. לא תשחטו ביום אחד.

אמר רבי יהודה, מאי טעמא. אי תימא משום עגמת נפש דבעירא, גיכוס להאי בביתא חד, ולהאי בביתא אחרא. או להאי השתא, ולהאי לבתר. אמר ליה, אית מאן דשרי, ולא הכי, אלא ביום אחד מממש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי תנינן יפה תענית לחלום, פאש לנעורת. ועקרא דתעניתא בההוא יומא ממש, ולא ביומא אחרא. מאי טעמא. בגין דלית לך יום לתתא, דלא שלטא ביה יומא אחרא עלאה. וכד איהו שארי בתעניתא דחלמא, אוליפנא דההוא יומא לא אתעדי, עד דאתבטל ההוא גזרה. ואי דחי ליה ליומא אחרא, הא שולטנא דיומא אחרא הוא, ולא עאל יומא ביומא אחרא דחבריה. פהאי גוונא, לית לך יום דלא אתמנא עליה יומא עלאה לעילא. ובעי בר נש לאסתמרא, דלא יעביד פגימו בההוא יומא, ולא יתפגים קמי שאר יומין אחרנין.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ב ע"ב]

ותנינן, בעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא. אי בר נש עביד עובדא לתתא כדקא (דף צ"ב ע"ב) יאות, הכי אתער חילא כדקא יאות לעילא, עביד בר נש חסד בעלמא, אתער חסד לעילא, ושארי בההוא יומא, ואתער ביה בגיניה. ואי אתדבר בר נש לרחמי לתתא, אתער רחמי על ההוא יומא, ואתער ברחמי בגיניה. וכדין ההוא יומא קאים עליה למהוי אפוטרופא בגיניה, בשעתא דאצטריך ליה.

כגוונא דא, בהפוכא דדא. (ועל כלא) אי עביד בר נש עובדא דאכזרי, הכי אתער בההוא יומא, ופגים ליה, ולבתר קאים עליה לאכזרי לשיצאה ליה מעלמא. בההיא מדה דבר נש מודד, בה מודדין ליה.

תנן, דישראל אכזריות אתמנע מנייהו, מפל שאר עמין, ולא יתחזון מניה עובדא בעלמא. דהא כמה מארי דעיינין קיימין עליה דבר נש בההוא עובדא, זכאה מאן דאחזי עובדא דכשרא לתתא, דהא בעובדא תלייא מלתא בכלא, לאתערא מלה אחרא.

רבי שמעון פתח, (בראשית מב) וירא יעקב פי יש שבר במצרים, האי קרא רוא דחכמתא אית ביה, ואית לן לאסתפלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה.

אלא תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא בעי למידן עלמא בכפנא, לא יהיב מלה דא לידא דכרוזא, דהא כל דינין אחרנין דעלמא, פרוזא פריז עלוהי עד לא ייתון לעלמא, ודינא דא לא אתייהיב לכרוזא, אלא קודשא בריך הוא אכריז עליה וקארי. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ח) פי קרא יי לרעב. מההיא שעתא אתפקדן על עלמא ממנן אחרנין, בפקידו דרעב. (דתרעין).

ואסיר ליה לבר נש דאית ליה שבועא, לאחזאה בגרמיה שבועא, דהא אחזי פגימו לעילא, ואכחיש מלה דמלפא, וכביכול פאלו אעבר ממנן דמלפא מאתרייהו. ועל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דא אָמַר יַעֲקֹב לְבָנוּי, לְמָה תִּתְרָאוּ, לְמָה תַעֲבִידוּ פְּגִימוֹ לְעֵילָא וּלְתַתָּא, וְלֹא־כַחֲשָׂא מְלָה דְמַלְכָּא, וְכָל אֵינּוֹן מִמֶּנּוּן בְּכַרְיִזוֹ דִּילֵיהּ.

אָבֵל הִנֵּה שְׁמַעְתִּי כִּי יֵשׁ שָׁבֵר בְּמִצְרִים רְדוֹ שְׁמָה, וְתַמְן אֲחֻזְיָאוּ גְרַמְיִיכוּ בְּשַׁבְעָא, וְלֹא תִכְחִישׁוּ פְּמַלְיָא דְלְעֵילָא הַכָּא. וְתֵא חֲזִי, יַעֲקֹב כְּמָה תְּבוּאַה הוּת לֵיהּ, וְלֹא בְּעֵי לְשַׁבּוֹר אֲלֵא בְּתוֹךְ הַבְּאִים בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּכַּח פְּגִימוֹ בְּעוֹבְדָא דִּילֵיהּ.

השלמה מההשמטות (סימן ג)

אָמַר רַבִּי רְחוּמָאֵי מָהוּ דְכְּתִיב וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרַכֵם וַיֵּרֶד, וְהָא כְּבָר יֵרֵד. אֲלֵא וַיֵּרֶד מֵעֲשׂוֹת הַחֲטָאת וְהַעוֹלָה וְאַחַר כֵּן וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם. נְשִׂאוֹת זֹו לְמָה, לְפִי שְׁהִקְרִיב קָרְבַּן וְנִתְרַצָּה לְפָנֵי אֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. כְּדָאֲמַר צְרִיךְ אוֹתוֹ שְׁמַקְרִיב לְעֵלְיוֹנִים וּמִיִּיחָד לִיִּיחָד בְּכִלְלָן אֱלֹו. וּמָה אֶל הָעָם, בְּעֵבוֹר הָעָם. וּמָאֵי טַעְמָא בְּנְשִׂאוֹת לְבִרְךְ לְהוֹן בְּבִרְכָה, אֲלֵא מְשׁוּם דִּישׁ בְּאָדָם עֵשֶׂר אֲצַבְעוֹת רִמּוֹ לִי סְפִירוֹת שְׁנַחֲתָמוּ בְּהוֹן שְׁמִים וְאַרְצֵן. (עד כאן מההשמטות)

תו פְּתַח וְאָמַר, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרַכֵם. וְתַנִּינָן יָדוֹ פְּתִיב, דְּבְעֵי לְזַקְפָּא יְמִינָא עַל שְׁמַאלָא. וְאֲמַאי. לְאַחֲזָא עוֹבְדָא לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתַעַר עוֹבְדָא לְעֵילָא.

כְּתִיב (ויקרא כ"ה) וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגוֹ', שׁוֹפָר תְּרוּעָה אֲמַאי. אֲלֵא שׁוֹפָר, דְּמִתְבַּר שְׁלִשְׁלָאִין, דְּמִתְבַּר שׁוֹלְטָנוּתָא מְכַל עֲבָדִין. וּבְעֵיא לְאַחֲזָא שׁוֹפָר דְּאִיהוּ פְּשִׁיט, וְלֹא כְּפִיף, לְאַחֲזָא חִירוֹ לְכֹלָא, דְּהָא יוֹמָא גְרִים. וּבְכֹלָא בְּעֵי לְאַחֲזָא עוֹבְדָא, וְעַל דָּא שׁוֹפָר, וְלֹא קָרָן, בְּגִין לְאַחֲזָא מֵאן הוּא אֲתַר דְּאֲקָרִי שׁוֹפָר.

זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְּאֵינּוֹן יַדְעִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, וְלֹאֲתַעְרָא חִילָא דְלְעֵילָא, וְלֹאֲמַשְׁכָּא קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיהוֹן עֲלֵיהּ, בְּגִין כֵּן כְּתִיב (דברים לג) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךְ וְגוֹ'. (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

הַקְדַּמַת רַעִיא מְהִימְנָא (ויקרא כב) וַשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעִשִׂיתֶם אוֹתָם וְגוֹ'. פְּקוּדֵין דְּמֵאֲרִי עֵלְמָא, הָא תַנִּינָן. דְּכְּתִיב וַשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעִשִׂיתֶם אוֹתָם. אֵי נְטוּרִי קָא בְּעֵינָן, עֵיבִידָא לְמָה. תו, כֹּל פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא אֵינּוֹן בְּתַרִּין גְּוֹנִין דְּאֵינּוֹן חַד, זְכוֹר וְשְׁמוֹר, זְכוֹר לְדְכוּרָא, וְשְׁמוֹר לְנוֹקְבָא. וְכֹלְהוּ כְּלָלָא חַדָּא, אֵי שְׁמוֹר לְנוֹקְבָא אֲמַאי כְּתִיב וַשְׁמַרְתֶּם (את כל) מִצְוֹתַי.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ג ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא כְּלָא בְּהַאי קָרָא, וְשִׁמְרָתֶם: דָּא שְׁמוּר. וְעֵשִׂיתֶם: דָּא זְכוּר, דְּכֻלָּא רְזָא חֲדָא. זְכִירָה דָּא אִיהִי עֵשִׂיה, דְּהָא מָאן דְּאֲדַכְּר מְלָה לְתַתָּא, אֲתַקִּין (עבידו מתמן להווא רזא דלעילא, וכל מאן דעביד מלה לתתא) וְאֲתַעְבִּיד הָהוּא רְזָא דְלַעִילָא. פְּקוּדֵי אֲוֵרִייתָא אֵלִין אֵינּוּן שִׁית מָאָה וְתַלְיִסָּר פְּקוּדִין, דְּאֵינּוּן כְּלָלָא דְדַכְּר וְנוֹקְבָא, וְכֻלָּא רְזָא חֲדָא.

רעיא מהימנא (דף צ"ג ע"א) (שמות כ"ה ע"א ולקחתם) (ויקרא כ"ב) ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. פקודא דא, לקדשא ליה בכל יומא, לסלקא קדושתיה מתתא לעילא, כמה דאיהו קדישא לעילא, עד דסליק קדושתיה לאבהן ובנין. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל, עילא ותתא. עילא בג' דרגין. לתתא בג' דרגין.

קְדוּשָׁה, הָא אֲוִקִימְנָא בְּכַמְּה דּוּכְתִי, אָבֵל כְּמָה דְּאִית קְדוּשָׁה לְעִילָא עַל כְּלָא, הֲכִי אִית קְדוּשָׁה בְּאַמְצְעִיתָא, קְדוּשָׁה לְתַתָּא. וְכֻלָּא בְּרְזָא דְלְתַתָּא (ס"א בתלתא), קְדוּשָׁה דְלַעִילָא לְעִילָא, בְּרְזָא חֲדָא. קְדוּשָׁה בְּאַמְצְעִיתָא וְלְתַתָּא תְּלַת דְּרָגִין דְּאֵינּוּן חֲדָא.

קְדוּשָׁה, אִיהוּ סֵטֵר עֲלָאָה, דְּאֲשַׁתְּכַח רֵאשִׁיתָא לְכָל דְּרָגִין. וְאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ סֵטֵר טְמִירָא, וְאַקְרִי קְדוּשָׁה. מִתְּמָן אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוֹ, דְּנִהִיר בְּחַד שְׁבִילָא דְּקִיקָא טְמִירָא, גּוֹ אֲמַצְעִיתָא. כִּיּוֹן דְּאֲתַנְהִיר גּוֹ אֲמַצְעִיתָא, כְּדִין אֲתַרְשִׁים חֲדָא ו', דְּנִהִיר גּוֹ הֲאִי קְדוּשָׁה, וְאַקְרִי קְדוּשָׁה. מִהֲאִי נִהִירוֹ אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטוֹ לְתַתָּא, סוּפָא דְכָל דְּרָגִין. כִּיּוֹן דְּאֲתַנְהִיר בְּסוּפָא, כְּדִין אֲתַרְשִׁים בְּנִהִירוֹ, חֲדָא ה', וְאַקְרִי קְדוּשָׁה, וְהָא אֲוִקִימְנָא.

וְיָמָה דְּאַקְרִי קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, דְּהָא קְדוּשָׁה מִבְּעֵי לִיָּה, רְזָא דְּרֵאשִׁיתָא (ס"א דאיהו ראשיתא) דְּכֻלָּא, הוֹאִיל וּמִתְּמָן אֲשַׁתְּכַח, וְאִי הֲכִי אֲמֵאִי אֲקִרִי לְעִילָא קְדוּשָׁה, דְּהָא תְּמָן ו' לָא אֲשַׁתְּכַח.

אָלָא רְזָא הֲכִי הוּא וְדָאִי, וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁי לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְּמִלְאֲכִי עֲלָאִי לְעִילָא, דְּכְתִיב בְּהוּ, (ישעיה ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר קְדוּשָׁה. וְכִיּוֹן דְּיִשְׂרָאֵל קָא מְקַדְּשִׁי, סִלְקִי מִתְּתָא לְעִילָא יְקָרָא עֲלָאָה, עַד דְּאֲסַתְּלֵק ו' רְזָא דְּשָׁמַיִם עֲלָאִין לְעִילָא. כִּיּוֹן דְּאֵינּוּן שְׁמַיִם אֲסַתְּלֵקוּ לְעִילָא, נִהִיר הָהוּא קְדוּשָׁה בְּהוּ, וְכְדִין אֲקִרִי לְעִילָא קְדוּשָׁה. וְלְבַתֵּר נִהִיר הָהוּא נִהִירוֹ עֲלָאָה, עַל כּוּרְסִיָּא דְּאִיהוּ שְׁמַיִם. וְאֵינּוּן שְׁמַיִם תִּיבִין לְדוּכְתִיָּהוּ, וּמִתִּיבִי שְׁבּוּ בֵּיה בְּהָהוּא נִהִירוֹ, וְכְדִין אֲקִרִי קְדוּשָׁה. לְבַתֵּר נְחִית הָהוּא נִהִירוֹ, עַד דְּנָטִיל כְּלָא חֲדָא צְדִיק עֲלָאָה, דְּרָגָא יְקָרָא לְקַדְּשָׁא כְּלָא לְתַתָּא. כִּיּוֹן דְּאִיהוּ נָטִיל כְּלָא, כְּדִין אֲקִרִי קְדוּשָׁה. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכֻלָּא.

וּמָאן דְּשׁוּי רְעוּתִיה בְּהַאי, שְׁפִיר קָא עָבִיד. וּמָאן דְּשׁוּי רְעוּתִיה, בְּתַלְת דְּרָגִין דְּאֲבָהָן בְּכֻלָּא חֲדָא, לִיחְדָא לֹון גּוֹ קְדוּשָׁתָא דָּא, אִי לָא יְכִיל לְשׁוּוָּאָה רְעוּתִיה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יתיר, שפיר קא עביד. וכלא לנחתא מגו קדושתא דלעילא לתתא, לקדשא כל חד גרמיה בהאי קדושה, ולנטרא ליה, למפרש פרישו דקדושתא על גביה. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל בקדמיתא, ולבתר אני יי' מקדשכם.

באן אתר יקדש בר נש גרמיה גו קדושתא דא, לאכללא גרמיה בה. כד מטי בר נש, לשמא קדישא יי' צבאות. ורזא דא אני יי' מקדשכם. דא אשכחנא ברזא דספרי קדמאי. ואנן לא עבדינן הכי, אלא לבתר יי' צבאות בלחודוי. ולבתר כד מטי בר נש למלא כל הארץ כבודו, פדין יכלול גרמיה בההוא קדושה, לאתקדשא לתתא, גו ההוא כבוד דלתתא, ורזא דא ונקדש בכבודי. (שמות נ' ע"א, ר"ז ע"א, נשא קמ"ג ע"ב) ולבתר יעביד אורח פרט, לאתקדשא פלא. כמה דאנן עבדין לעמתם דמלאכי עלאי, דאמרי ברוך כבוד יי' ממקומו, דא כבוד עלאה. ולבתר ימלוך יי' לעולם וכו'. דא כבוד דלתתא.

ובספרא דרב ייסא סבא, קדוש קדוש קדוש וכו', דא איהי קדושה לאתקדשא תורה שבכתב בכללא חדא. ולבתר לעמתם ברוך כבוד יי', אלין נביאים. ולבתר ימלוך יי' לעולם. רזא דא, אנן צריכין בקדושתא דא, לאשתכחא תמן קדושה וברכה ומלכות, לאשתכחא פלא פחדא. קדושה, כמה דאתמר קדוש. ברכה, ברוך כבוד יי' ממקומו. מלכות, ימלוך יי' לעולם. ועל דא פלא אנן צריכין לאשלמא, ועל דא יכוון בר נש, וישוי רעותיה בכל יומא. (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא כ"ג) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אלה מועדי יי' אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי. רבי יצחק פתח, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום וגו'. תנינן, אור דהוה בקדמיתא, הוה נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, כד אסתפל קודשא בריך הוא לחייבין דזמינן למיקם בעלמא, גניז ליה לצדיקייא לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וכתיב (תהלים צז) אור זרוע לצדיק.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ג ע"ב]

תא חזי, ויקרא אלהים לאור יום ולחשף קרא לילה, הא תנינן, יהי אור, אור דכבר הוה. והכא, אי תימא אור דאיהו יום בלחודוי, הדר ואמר ולחשף קרא לילה. אי תימא כל חד בלחודוי, (דף צ"ג ע"ב) הדר ואמר ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דלילה לית בלא יום, ולית יום בלא לילה, ולא אקרי אחד, אלא בזווגא חד, וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל אקרי אחד, ודא בלא דא לא אקרי אחד.

תא חזי, בגין דכנסת ישראל השתא בגלותא, כביכול לא אקרי אחד. ואימתי אקרי אחד. בשעתא דיפקון ישראל מן גלותא, וכנסת ישראל אהדרת לאתרהא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאֶזְרוּגָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. (בגין כך ויהי ערב ויהי בקר יום אחד) וְדָא בְּלָא דָּא לָא אֶקְרִי אֶחָד.

תָּא חֲזִי, מוּעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ וְגוֹ'. לְזִמְנָא כְּלָא לְאַתְרַּךְ חַד, וְלֹא שְׂתַכְחָא כְּלָא בְּשְׁלִימוֹ, בְּרִזָּא דְאֶחָד. וְלִמְהוּי יִשְׂרָאֵל (בזווגא חדא) לְתַתָּא גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ. תִּינַח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל דְאֶקְרִי אֶחָד, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא דְאִינוּן זְמִינִין כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, בְּמָה יִקְרוּן אֶחָד.

אֶלָּא, בִּירוּשָׁלַם דְלַתַתָּא, יִקְרוּן יִשְׂרָאֵל אֶחָד. מְנָא לָן. דְכְּתִיב, (שמואל ב ז) גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ. וְדָא, בְּאַרְצָךְ הֵם גּוֹי אֶחָד, עֲמָה אֶקְרוּן אֶחָד, וְלָא אִינוּן בְּלַחֲדֵייהוּ. דְהָא וּמִי כְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד סְגִי לִיה, אֲבָל לָא אֶקְרוּן אֶחָד, אֶלָּא בְּאַרְצָךְ, בְּזוּוּגָא דְהָא אֶרֶץ כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא. וּבְגִין כֵּן, כְּלָא קָשִׁיר דָּא בְּדָא בְּזוּוּגָא חֲדָא, זַכָּאָה חוּלְקִיָהוּן דְיִשְׂרָאֵל. שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה אַתְמָר, וְהָא אוּקְמוּהָ. (רבי יוסי ורבי חייא אזלי בארחא וכו'). עַד הוֹשִׁיעָה יִמִּינְךָ וְעַנְנִי. (כבר נדפס בפרשת וארא דף ל"ב ע"א וצריך להוסיף אחר מלת קדישא) אִמַר לִיה אַת חָמִי וְאַנָּא חָמִינָא מְפּוּמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁמַעֲנָא מְלָה וּבְכִינָא. אִמַר לִיה מָאִי הָאִי וְאַחַר מְלַת דָּא דַּאֲתַגְזוּר בִּי כְדַקָּא יְאוּת). (ויקרא כ"ג) אֵלֶּה מוּעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים כז) לָךְ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנַי אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִיבָשׁ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא בְּכַמָּה אַתְרַּךְ, אֲבָל הָאִי קָרָא חֲכִי אַתְמָר, לָךְ אָמַר לְבִי, דְדוּד מְלַכָּא אָמַר דָּא בְּגִין כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל מְלַכָּא קְדִישָׁא. וּמָאִי אָמַר. לָךְ אָמַר לְבִי, בְּגִינְךָ אָמַר לְבִי לְבִנִי עֲלֵמָא, וְאִזְהַר לִוּן לְבִי. דְאִיהוּ אֶחִיד בֵּיה, דְדָא בְּגִין מְלַכָּא עֲלָאָה אָמַר. בִּקְשׁוּ פָנַי, אֵלֶּינִי עֲטְרֵי מְלַכָּא, דְאִיהוּ אֶחִיד בְּהוּ, וְאִינוּן בֵּיה. אִינוּן שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ וְשְׁמִיָּה, מְלָה חֲדָא הוּא. בְּגִין כֵּן אָמַר דְדוּד אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִיבָשׁ, כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר, (תהלים קה) דְרָשׁוּ יְיָ וְעֲזֹר בִּקְשׁוּ פָנָיו תִּמְיֵד.

תָּא חֲזִי, יְאוּת הוּא דְדוּד מְלַכָּא לְמִימַר שִׁירְתָּא בְּגִין כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, יִתִּיר מְכַל בְּנֵי עֲלֵמָא, וְלְמִימַר מְלִי כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל לְמְלַכָּא, בְּגִין דְאִיהוּ אֶחִיד בְּה.

דְּבַר אַחַר לָךְ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנַי. בְּגִינְךָ אָמַר לְבִי לְבִנִי עֲלֵמָא, בִּקְשׁוּ (ס"א) אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִיבָשׁ) פָּנַי אֵלֶּינִי זְמַנִּיָּא וְחֲגִיָּא דְכְּלָהוּ זְמִין לְהוּן לְאַתְרַּךְ דְאֶקְרִי קֹדֶשׁ, בְּגִין לְעֲטָרָא לִוּן, כָּל חַד וְחַד בְּיוֹמִיָּה, כָּל חַד וְחַד בְּזִמְנִיָּה, וְיִשְׁאֲבוּן כְּלָהוּ מִהֵוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקָתָא, דְנַחֲלִין וּמְבוּעִין נְפִקִין מִנִּיה, בְּגִין כֵּן פְּתִיב מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ, זְמִינִין אִינוּן לְהֵוּא אַתְרַּךְ דְאֶקְרִי קֹדֶשׁ, לְאַתְעֲטָרָא בֵּיה, וְלֹא שְׂתַכְחָא בֵּיה, בְּגִין דִּיתְקַדְשׁוּן כְּלָהוּן כְּחֲדָא, וְיִשְׂתַּכַּח בְּהוּ חֲדוּתָא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ: זְמִינִין דְקֹדֶשׁ. וְכַד מְהָאִי זְמִינִין, זְמִינִין מִן נַחֲלָא דְנִגִּיד וְנִפְיָק. לְמְלַכָּא דְזְמִין בְּנֵי נִשָּׂא לְסַעוּדַתִּיהָ, אַעֲטָר קְמִיָּהוּ מְכַל זִינֵי מִיכְלָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעַלְמָא, אִפְתַּח לְהוּ גְרַבֵּי חֲמָרָא, שְׁפִיר בְּרִיחָא, שְׁפִיר לְמִשְׁתַּיָּא. דְּהָכִי אֲתַחֲזִי, מֵאֵן דְּמִזְמִין לְמִיכְלָא וְלְמִשְׁתַּיָּא זְמִין. כִּד מְקַרְאֵי קֳדָשׁ, כִּין דְּאִינוּן זְמִינִין לְסַעוּדַתָּא דְּמַלְכָּא, זְמִינִין אִינוּן לְחֲמָרָא טַב וְשְׁפִיר דְּמִנְטָרָא. (כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיך מיין) וְעַל דָּא מְקַרְאֵי קֳדָשׁ כְּתִיב.

אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, כְּתִיב (שמות כב) וְאֲנֹשִׁי קֳדָשׁ תִּהְיוּן לִי, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אֲקִרוּן אֲנֹשִׁי קֳדָשׁ. כִּין דְּזְמִינִין אִינוּן מְקַדָּשׁ דְּלַעֲיָלָא אֲתוּן אֲנֹשִׁי קֳדָשׁ לְתַתָּא זְמִינָא לְהוּ, כְּדִין אֲתַקִּינוּ סַעוּדַתָּא, וְחֲדוּ, דְּהָא לְכוּ אֲתַחֲזִי, בְּגִין דְּאֲתוּן אֲתַקְרוּן אֲנֹשִׁי קֳדָשׁ, וְיִהוּן כְּלָהוּ (דף צ"ד ע"א) זְמִינִין בְּכָל סַטְרִין דְּקֳדָשׁ לַעֲיָלָא וְתַתָּא.

דְּבַר אַחַר (ויקרא כ"ג) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ. מַהוּ מוֹעֲדֵי יְיָ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מִיַּי אִינוּן. דְּבִיָּה אֲתַקְשְׁרוּ מִתַּתָּא לַעֲיָלָא, וְמַעֲיָלָא לְתַתָּא, כְּלָהוּ בִּיה מִתְקַשְׁרוּן, וּמִתְעַטְרוּן (ס"א ומתעדתן) (נ"א ומתאחדן) כְּלָהוּ, לְאֲתַקְשְׁרָא קֳשְׁרָא חַד בְּקֳשְׁרָא דְּמַלְכָּא. מֵאֵי טַעְמָא. כְּמַה דְּמַלְכָּא יֵרִית לְאַבָּא וְלְאִימָא, וְאַחֲדִי בְּהוּא קֳדָשׁ, וְאַתְעַטֵּר בְּהוּ. (בגין) כִּד כָּל אִינוּן דְּאֲחִידִין בִּיה בְּמַלְכָּא, בְּעִיִן לְאֲזַדְמָנָא בְּהוּא אֲתַר עֲלָאָה דְּאֲקָרֵי קֳדָשׁ, בְּגִין דִּיתְאֲחִדוּ כְּלָהוּ כְּחַדָּא (למלכא). וְעַל דָּא מוֹעֲדֵי יְיָ אֲקָרֵי, וְלְבַתַּר מְקַרְאֵי קֳדָשׁ, דְּהָא בְּהוּ אֲתַעַטֵּר בְּמַלְכָּא.

אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, תְּרִין חוּלְקִין אֵית לְיִשְׂרָאֵל בְּהוּ אֵי מְסַטְרָא דְּמַלְכָּא, חוּלְקָא עֲלָאָה אֵית לְיִשְׂרָאֵל בִּיָּה, דְּכְתִיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְגו', (דברים לב) כִּי חִלַּק יְיָ עִמּוֹ. וְאֵי מְסַטְרָא עֲלָאָה דְּקֳדָשׁ, חוּלְקָא עֲלָאָה אֵית לְיִשְׂרָאֵל בִּיָּה, דְּכְתִיב וְאֲנֹשִׁי קֳדָשׁ תִּהְיוּן לִי, וְכְתִיב (ירמיה ב) קֳדָשׁ יִשְׂרָאֵל לִי. וְעַל דָּא לְכוּ אֲתַחֲזִי לְזַמְנָא לְהוּ, וְלְתַקְנָא קַמִּיָּהוּ חֲדוּתָא וְסַעוּדַתָּא וְלְמַחְדֵּי בְּהוּ.

וּמֵאֵן דְּמִזְמִין לְאַחֲרָא (ס"א לארחא), בְּעִי לְאַחֲזָאָה לִיָּה חֲדוּ, וְאַנְפִּין נְהִירִין לְעַטְרָא (נ"א לנטרא) אוֹרְחִיָּה דְּהוּא אוֹשְׁפִיזָא. לְמַלְכָּא דְּזְמִין אוֹשְׁפִיזָא יְקִירָא, אָמַר לְבָנֵי הַיְכָלִיָּה, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין הוּיִתוּן כָּל חַד וְחַד בְּבֵיתִיָּה, דָּא עֲבִיד עֲבִידִתִּיָּה, וְדָא אֲזִיל בְּסַחֲרִתִּיָּה, וְדָא אֲזִיל בְּחַקְלִיָּה. בַּר הוּא יוֹמָא דִּילִי, דְּכַלְכוּן מִתְעַרִּין (ס"א מתערתדי) בְּחַדוּתָא דִּילִי, הַשְׁתָּא זְמִינִית אוֹשְׁפִיזָא עֲלָאָה וְיְקִירָא, לָא בְּעִינָא דְּתַשְׁתְּדִלוּן בְּעִבִידַתָּא, וְלָא בְּסַחֲרִתָּא, וְלָא בְּמַדְבְּרִי, אֲלָא כְּלָכוּ אֲזַדְמָנוּ, כְּגוּוֹנָא דְּהוּא יוֹמָא דִּילִי, וְאַתְקִינוּ גְרַמִּיכּוּ לְקַבְלָא לְהוּא אוֹשְׁפִיזָא, בְּאַנְפִּין נְהִירִין, בְּחַדוּתָא בְּתוֹשְׁבַחְתָּא. אֲתַקִּינוּ לִיָּה סַעוּדַתָּא יְקִירָא, בְּגִין דִּיָּה זְמִינֵי דִּילִי בְּכָל סַטְרִין.

כִּד אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּנֵי, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין אֲתוּן מִשְׁתַּדְּלִי בְּעִבִידַתָּא בְּסַחֲרִתָּא, בַּר הוּא יוֹמָא דִּילִי. הַשְׁתָּא אוֹשְׁפִיזָא עֲלָאָה וְיְקִירָא זְמִינִית,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקינו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, כגוונא דההוא יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדם.

תא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריך הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמיהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל בכך. קודשא בריך הוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי, הואיל וישראל אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי קדש. פתחו פלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

סדר הלימוד ליום י ניסן [יום 187 בשנה]

תלתא אינון זמינן מקדש, ולא יותר. חג המצות. וחג השבועות. וחג הסופות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא ודאי קדש אקרי, דכתיב, (שמות לא) ושמרתם את השבת פי קדש היא לכם. וחד, דשבת לאו זמין הוא, דהא ירותא דיליה הוא ודאי. ירותא דקדש הוא ירית, ולא זמיני. ועל דא פלהון זמינן בקדש, ומתקשרן בשבת, ומתעטרן ביה. בהאי יומא שביעאה אתעטר ביה, ועל דא שבת לאו זמין הוא.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ד ע"ב]

לברא דעאל לביתא דאבוי ואמיה, ואכל ושתי, בשעתא דהוא בעי. למלכא דהוה ליה ברא יחידאי, חביבא דנפשיה, יחב ליה שושבינא לנטרא ליה, ולא תחברא בהו. אמר מלכא, יאות הוא לזמנא לאלין שושבינן דברי, ולא אחזאה יקרא וחביבותא דילי בהו, זמין לון להני שושבינן. ברא לא אתחזי לזמנא, אלא למיעל ולמיכל ולמשתי בביתא דאבוי, בשעתא דאיהו בעי. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) מי כמוכה באלים יי' מי כמוך נאדר בקדש, (דף צ"ד ע"ב) נאדר בקדש ודאי, כבר דאתתקן (ס"א דאתתקף) באבוי, נאדר בקדש, ולא זמין מקדש.

ששת ימים תעשה מלאכה, ששת ימים מאי עבידתיהו. אמר רבי יוסי, פתיב פי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, ולא פתיב בששת. והא אוקמוה, וכל יומא ויומא עביד עבידתיה, ואקרון יומי מלאכה.

אמר רבי יצחק אי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול, אמאי חול. אמר רבי יוסי, השתא אתנהיג עלמא (רמ"ח) על ידא דשלוחיהו, בגין כך יומי חול אקרון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי חייא אמר, בגין דשרי למעבד בהון עבידתא, ובגין דא לא אקרין קדש. ומאן דלאו אקרין קדש, חול אקרין. ועל דא אתקינו חברייה בהבדלה, בין קדש לחול. מאי הבדלה הכא. אלא קדש מלה בגרמיה הוא, ושאר מניה אתיין. ועל דא אלין לעובדא, ואלין לנטרא. ואימתי אשתכח נטירו בהו. כד זמינן מקדש.

אמר רבי יהודה, חדותא ונטירותא דיומא דשבתא על פלא הוא, ובגין דהא יומא אתעטר באבא ואימא, ואתוסף קדושה על קדושתיה, מה דלא אשתכח הכי בשאר יומי, דהא הוא קדש, ואתעטר בקדש, ואוסיף קדושה על קדושתיה. בגין כך האי יומא חדותא דעלאי ותתאי, פלא חדאן ביה. מלי ברכאן בכלהו עלמין. פלהו מניה אתקנו (נ"א אתזנו), בהאי יומא נייחא דעלאי ותתאי. בהאי יומא נייחא דחייביא דגיהנם.

למלפא דעבד הלולא לבריה יחידאי, אעטר ליה בעטרא עלאה, מני ליה מלפא על פלא. בהאי יומא חדותא לכלא. חד סנטירא דאתפקד על דינא דבני נשא, הו בידיה גוברין דבעיין קטולא, גוברין דבעיין לאלקאה. בגין יקרא דהאי יומא דחדותא דמלפא, שביק דינוי, ונטר לחדותא דמלפא.

כך ההוא יומא, הלולא דמלפא במטרוניתא, חדותא דאבא ואימא עליה, חדותא דעלאין ותתאין. בחדותא דמלפא, פלהו חדאן, ולא יצטערון ביה. על דא פתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג. מאי ענג. ענג לא אשתכח אלא לעילא באתר דקדש עלאה שארי. כמה דאת אמר, (ישעיה נח) אז תתענג על יי. דהאי ענג על יי הוא. והאי יומא דהוא הלולא דמלפא, אתעטר בההוא עטרא דענג הדא הוא דכתיב וקראת לשבת ענג. מה דלא אשתכח הכי בשאר יומין.

בהאי יומא, תלת סעודתאן בעיין בני מלפא, לזמנא, ולסדרא פתורי. בגין יקרא דמלפא, כמה דאוקימנא. וכד אודמן ביה חגא, או זמנא, לא יסדר בר נש תרי פתורי בכל סעודתא, חד לשבת, וחד לאושפיזא, בגין דכתיב, (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אוכל, ספוקא הוא בפתורא דמלפא, לההוא אושפיזא דאתיא ליה. ועל דא בעי בר נש לסדורי פתורא שלימא למלפא, והוא יהיב מיניה לאושפיזא.

אמר רבי אלעזר, סעודתא תליתאה דשבת, כד אערע ביה אושפיזא, שבקין ליה או לא שבקין ליה, אי לא שבקין ליה, אשתכח אושפיזא דחייא מפתורא דמלפא, אי שבקין ליה, אשתכח פגימו בסעודתא דמלפא.

אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלפא דאיערע ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה, וסלקא לאושפיזיה, אשתכח אף על גב דמלפא לא אכל עמיה, ממיכלא דמלפא קא אכיל, ומלפא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין דהוא אושפיזיה דמלפא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובבי רב המנונא סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא, ולבתר מסדרי פתורא לאושפיזא.

בהאי יומא מלולא אסיר, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן חפצך פתיב, בגין דהאי יומא כל מהימנותא אתקשר ביה.

אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלכא לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת, סלקא סעודתא דמלכא לפסחא, אף על גב דלאו איהו אושפיזיה.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ה ע"א]

אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה, ואי לא לא סלקא ליה. ואי נימא די"ד דחל (דף צ"ה ע"א) להיות בשבת, אתדחייא סעודתא דמלכא מקמי סעודתא דפסחא. שאני פסח, דסעודתא דשבת אתדחייא בכמה גוונין. חד, בגין מצות ומרורים, דבעי פר נש דישתכח תאיבא. וחד, בגין פסח והא נהמא לא אשתכח מו' שעות ולמעלה, דסדורא דפתורא בלא נהמא, לאו הוא סדורא.

ואי תימא בחמרא, חמרא שארי, בגין דתאיב (ס"א דגריר ס"א דגביר) לבא. אבל מיומי אשתדלנא דלא בטילנא סעודתא דשבת, אפילו אינון יומי, דאשתכח ביה. בהאי יומא חקל דתפוחין קדישין אתברך, ומתברכן עלאין ותתאין, והאי יומא קשורא הוא דאורייתא.

אמר רבי אבא, הכי הוה עביד רבי שמעון, בזמנא דאסתלק סעודתא דשבתא, מסדר פתוריה ואשתדל במעשה מרובה, והוה אמר הא סעודתא דמלכא דייתי למיכל גבאי. בגיני כך, שבת, אשתכח בכלא עדיף מכל זמנין וחגיגין, ואקרי קדש ולא מקרא קדש.

אמר רבי יהודה, פלהו מועדים מקראי קדש קרינן בהו. אבל נפקי ראש השנה ויומא דכפורא דלא אשתכח בהו חדותא, דהא אינון דינא הוו, אבל אלן תלתא, זמינן מקדש, לחדותא לכלא, לאשתעשעא בהו בקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים יב) ושמתם לפני יי' אלהיכם, וכתיב (דברים כז) ושמתת לפני יי' אלהיך. בהאי יומא דשבתא, אתנשי כל צערא וכל רוגזא וכל דוחקא מכל עלמא, בגין דאיהו יומא דהילולא דמלכא, דנשמתינ אתוספן, כגוונא דעלמא דאתי.

אמר רבי יצחק לרבי יהודה, פתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ותנינן זכרהו על היין, אמאי על היין. אמר ליה, בגין דיין חדותא דאורייתא, ויינא דאורייתא, חדותא הוא דכלא. והאי יין חדי למלכא, והאי יין מעטרא למלכא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעטרוי, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ותנינן בכלא בעייתא לאחזאה בר נש עובדא. דלא אשתכח קדושה אלא ביין, כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיך מיין, מיין אינון טבאן, נזכירה דדיך מיין. ועל דא קדושה דשבת ביין, והא אוקמוה, והא אתמר. (ויקרא כג) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי חייא פתח, (שיר השירים ה) אני ישנה ולפי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה פנסת ישראל, אני ישנה בגלותא דמצרים, דהוּו בני בשעבודא דקשיו. ולפי ער, לנטרא להו דלא ישתיצון בגלותא. קול דודי דופק, דא קודשא בריך הוא, דאמר (שמות ו) ואזכור את בריתי.

פתחי לי פתחא כחדודא דמחטא, ואנא אפתח לך תרעין עלאין. פתחי לי אחותי, דהא פתחא לאעלא לי, בך הוא, דלא ייעלון לגבאי בני אלא בך, אנת הוא פתחא לאעלא לי (בך), אי אנת לא תפתח פתחך, הא אנא סגיר. דלא ישפחון לי. בגין בך, פתחי לי ודאי. ועל דא אמר דוד, כד בעא לאעלא למלכא, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, אבא בם אודה יה. זה השער לי, דא הוא פתחא ודאי לאעלא למלכא. זה השער לי, לאשכחא ליה, ולא תדבקא ביה, ועל דא פתחי לי אחותי רעיתי שראשי וגו'. בגין לאזדווגא עמך, ולמהוי עמך בשלם דעלמין.

תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא הוה קטיל לבוכרי דמצראי, כל אינון דקטל בפלגות ליליא, ואחית דרגין מעילא לתתא. ביה שעטא עאלו ישראל בקיומא דאת קדישא, אתגזרו ואשתתפו בכנסת ישראל, ואתאחדו בה. כדין ההוא דמא אחזיאו ליה על פתחא. ותרין דמי הוו, חד דפסחא, וחד דמא דאתגזרו. והוה רשים על פתחא, רשימא דמהימנותא, חד הכא וחד הכא וחד בינייהו, והא אתמר, (שמות יב) ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, בגין לאחזאה מהימנותא.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ה ע"ב]

ובארבעה (נ"א ובחמשה) עשר, הא אתמר, דהא כדין מבטלין חמץ ושאור, ואסתלקו ישראל מרשותא אחרא, ואתעקרו מניה, ואתאחדו במצה, (דף צ"ה ע"ב) קשורא קדישא. בתר דאתגזרו, עאלו בה, עד דאתפרעו, ואתגלייא רשימא דלהון, וכדין יהב להון קשורא, באתר עלאה, בקשורא דמהימנותא, באתר דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים דייקא, והא אוקמוה.

תא חזי, בארביסר (נ"א בחמיסר) בשעתא דזווגא דסיהרא אשתכח בשלימו עם שמשא, וכתרין תתאין לא משתכחין כל כך בעלמא, דהא בחדותותי דסיהרא, זיגין בישינ משתכחין, ומתערי לאתפשטא בעלמא. ובשעתא דזווגא דסיהרא אשתכח בנהירו דשמשא בשלימו, מתכנשי פלהו לאתר חד, וקדושי מלכא אתערו. כדין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתיב (שמות יב) ליל שמורים הוא ליי, דהא זווגא קדישא אשתכח, והוא שמורים בכלא.

רבי אחא אמר, בגין כך תקונא דכלא (נ”א דכלה) בההוא יומא, ובלייליא אשתכח ישובא דביתא, ווי לאינון דלאו מבני ביתא ניהו, פד אתאן לאזדווגא אורייתא (ס”א אריוותא) פחדא, ווי לאינון דלא אשתמודען גבייהו. בגין כך ישראל קדישין מתקנין לון ביתא, כל ההוא יומא, ועל ידיהו, עיילי מאן דעיילי, ואינון חדאן וזמרן תרווייהו זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמר רבי יוסי למה לן לאטרחא פולי האי, קרא שלים הוא, דהא בהאי ליליא, זווגא עלאה קדישא אתער ואשתכח, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) הוא הלילה הזה ליי שמורים, מאי שמורים. תרי, זווגא דסיגרא בשמשא. לכל בני ישראל לדורתם, דהא מפאן ולהלאה, אתאחדו ואתקשרו בקשורא דשמא קדישא, ונפקו מרשותא אחרא. בגיני כך בארבעה עשר, מתקני גרמייהו, ומבערי חמץ מבינייהו, ועיילי ברשותא קדישא, וכדין מתעטרי חתן וכלה, בעטרוי דאימא עלאה, ובעי בר נש לאחזאה גרמיה דאיהו בר חורין.

אמר רבי יוסי, הגי ארבע פסי דההוא ליליא אמאי. אמר רבי אבא, הא אוקמוהו חבריא, לקביל ד’ גאולות. אבל שפיר הוא בספרא דרב ייסא סבא, דקאמר הואיל וזווגא קדישא אשתכח בהאי ליליא בכל סטרין, וזווגא הוא בארבע קשרין, דאינון ד’ דרגין, ולא מתפרשי דא מן דא, פד זווגא דא אשתכח, ואנן בחדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאחיד בדא, זכי בכלא. ועל דא אשתני ליליא דא מפל שאר ליליון, ובעינן למעבד שמא בכלא, ולמחדי בהאי ליליא, בגין דחדוותא הוא לעילא ותתא.

ועוד אמר, דארבע אלין ארבע גאולות קרינן להו. מאי טעמא. בגין דהאי דרגא בתראה, גואל אתקרי, (בראשית מח) המלאך הגואל. ולא אקרי גואל, אלא על ידא דדרגא אחרא עלאה, (שמות קכ”ו, ר”ח ע”ב) דקיימא עלה ונהיר לה. ודא לא אפיק לה גהורא, אלא באלין תרין (ס”א באינון דרגין) דרגין דעליה. אשתכח, דד’ אלין ארבע גאולות ניהו.

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא פתיב (ס”א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, וחדוותא הוא כל שבעה, אמאי לא אשתלים הלל כל ז’ יומין, כמו בספוט, דאשתכח ח’ יומין הליליא, בשלימו דחדוותא כל יומא ויומא.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל ידיעא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל כך בכלא, כמה דאתקשרו לבתר. בגין כך בהאי ליליא, דזווגא אשתכח (בכל אינון דרגין עלאין) וחדוותא דכלא אשתכח, וישראל אתקשרו בההוא חדוותא, עבידנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁלִימוֹ, וְהִלְיָא אֲשֶׁתְּלִים. (אבל באינן דרגין עלאין) אַבְל לְבַתֵּר אַף עַל גַּב דְּכֻלְהוּ מִשְׁתַּכְּחִי, עַד כַּעַן יִשְׂרָאֵל לָא אֲתַקְּשְׁרוּ בְּהוּ, וְלָא אֲתַפְּרְעוּ לְאַתְגְּלִיָּא רְשִׁימָא קְדִישָׁא, וְלָא קְבִילוּ אוֹרֵייתָא, וְלָא עָאלוּ בְּמָה דְעָאלוּ לְבַתֵּר.

בְּגִין כִּף בְּסִפּוֹת שְׁלִימוֹ דְּכֻלָּא אֲשֶׁתְּכַח בֵּיהּ, וְחֻדּוּתָא דְּכֻלָּא יִתִּיר, אַבְל הֵכָא עַד כַּעַן לָא זָכוּ, וְלָא אֲשֶׁתְּכַח שְׁלִימוֹ בֵּיהּ כִּלְכִל, אַף עַל גַּב דְּאֲשֶׁתְּכַחוּ כִּלְכִל, לָאוּ הוּא בְּאַתְגְּלִיָּא, וְיִשְׂרָאֵל עַד לָא אֲתַקְּשְׁרוּ בְּהוּ כַּדְקָא חֲזִי.

[זהר חלק ג' - דף צ"ו ע"א]

וְעַל דָּא חֻדּוּתָא דְּכֻלָּא וְשְׁלִימוֹ דְּהִלְיָא בְּהַאי לִילִיָּא, בְּגִין הֵהוּא חוּלְקָא דְּאֲתַקְּשְׁרוּ בֵּיהּ. מַאי טַעְמָא. דְּכִינּוּן דְּבַהֲהוּא לִילִיָּא זְווגָא אֲשֶׁתְּכַח, כִּלְכִל קְשׁוּרָא דְּכֻלָּא אֲשֶׁתְּכַח בְּסִטְרָא דְּזְווגָא, וְלָא בְּסִטְרָא דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכַד זְווגָא אֲשֶׁתְּכַח בְּהּ מִשְׁתַּכְּחִי אֲלִין תְּרִין (דף צ"ו ע"א) (ס"א תלת) דְּרַגִּין דְּקִימִין עָלֶהּ. וְכַד אֲלִין מִשְׁתַּכְּחִי, הָא כִּלְכִל גּוּפָא אֲשֶׁתְּכַח בְּהוּ, וְכַדִּין שְׁלִימוֹ דְּכֻלָּא, וְחֻדּוּתָא מְכֻלָּא, וְהִלְיָא אֲשֶׁתְּלִים, דְּהָא כַּדִּין אֲתַעֲטַרְתָּ סִיְהָרָא בְּכֻלָּא. אַבְל לָא לְבַתֵּר, דְּכִל יוּמָא וְיוּמָא אֲשֶׁתְּכַחִי, וְיִשְׂרָאֵל עַד לָא זָכוּ בְּהוּ, הָא לָאוּ הִלְיָא שְׁלִימָא, כְּמוֹ בְּזְמַנִּין אַחֲרִינִין.

אֲמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, שְׁפִיר הוּא, וְהֵכִי הוּא וְדָאִי. וְהָאִי זְמַנָּא אַחֲרָא שְׁמַעְנָא לִיה בְּהַאי גּוּנָא, וְאַנְשִׁינָא מְלִי. הַשְׁתָּא מְלָה אַחֲרָא בְּעִנָּא לְמַנְדַּע, הָא חֲזִינָא בְּפִסַּח ז', וּבְסִכּוֹת ז', וְשְׁלִימוֹ דְּחֻדּוּתָא בְּיוּמָא אַחֲרָא. בְּשַׁבּוּעוֹת, אֲמַאי לָא אֲשֶׁתְּכַחוּ בֵּיהּ ז' יָמִים, וְהָא הֵכָא אֲתַחֲזוּן יִתִּיר מְכֻלָּא.

פְּתַח וְאֲמַר, (שמואל ב ז) וּמִי כְעַמּוֹד כִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. וְכִי מַאי שְׁנָא הֵכָא דְּאַקְרוּן יִשְׂרָאֵל אֶחָד, יִתִּיר מֵאַתֵּר אַחֲרָא. אֲלָא, כִּינּוּן דְּשַׁבְּחָא דְּיִשְׂרָאֵל, אֲתִיָּא לְפָרְשָׁא, קָרָא לֹון אֶחָד, דְּהָא בְּכֻל אֶתֵר שַׁבְּחָא דְּיִשְׂרָאֵל אֶחָד הוּא. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּכִל קְשִׁירוֹ דְּעֵלָאִי וְתַתָּאִי, בְּהַאי אֶתֵר דְּאַקְרִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁתְּכַח. (ועוד) דְּאֲתַקְּשְׁר בְּמָה דְּלֵעִילָא, וְאֲתַקְּשְׁר בְּמָה דְּלֵתַתָּא, וְאֲתַקְּשְׁר בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אַקְרִי כֻלָּא אֶחָד. וּבְאַתֵר דָּא אֲשֶׁתְּמוּדְעָא מְהִימְנוּתָא, וְקְשׁוּרָא שְׁלִימָא, וְיַחֲוֵדָא עֵלָּאָה קְדִישָׁא.

וְעַל דָּא, יוּמָא דָּא, קְשׁוּרָא דְּמְהִימְנוּתָא הוּא, קְשׁוּרָא דְּכֻלָּא. וְכַתִּיב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהּ אֵילָנָא הוּא דְּאַקְרִי אֶחָד. וְעַל דָּא בְּגִין דְּאֵינּוּן מִתְקַשְׁרִי בְּאַתֵר דָּא, אַקְרִי הֵכִי. וְעַץ חַיִּים אֶחָד הוּא וְדָאִי אַקְרִי, בְּגִין דְּכֻלָּא בֵּיהּ אֲתַקְּשְׁר, וְיוּמָא (ס"א ושמא) דִּילֵיהּ, אֶחָד וְדָאִי, קְשׁוּרָא דְּכֻלָּא, וְאַמְצַעִיתָא דְּכֻלָּא.

הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן, בְּתוֹךְ מִמְשֵׁ, בְּמִצִּיעוֹת, וְאַחִיד בְּכֻל סִטְרִין, וְאֲתַקְּשְׁר בֵּיהּ. וְעַל דָּא פִּסַּח וְסִכּוֹת, וְהוּא בְּאַמְצַעִיתָא. בְּגִין דְּאֵיהוּ אֲמַצְעִיתָא דְּכֻלָּא, וְדָא הוּא שַׁבְּחָא דְּאוֹרֵייתָא בְּהַאי יוּמָא, וְלָא יִתִּיר, שַׁבְּחָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וְקִשְׁוֵרָא דְכָלְא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְשְׁאִילָנָא, וְזַכִּינָא לְהַנִּי מִלִּי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, חֲדוּתָא וְשִׁירָתָא, זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְשַׁבְּחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּהַאי שַׁבְּחָא דְמִשְׁבַּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִילְיָא דְפִסְחָא, דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתְקַדְּשַׁת בְּקִדּוּשָׁה דְמַלְכָּא. הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ל) הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חֵג. כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חֵג דִּיִּיקָא. בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

וּבַיּוֹם (במדבר כח) הַבְּכוֹרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיי' בְּשַׁבּוּעוֹתֵיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח, (דברי הימים א טז) אֲזִי יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלִּפְנֵי יי' כִּי בָּא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּאֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵייתָא יִמְמָא וְלִילֵי, דִּידְעִין אֶרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶתְאַחְדֵּן בְּשִׁמְיָה (כל יומא). וְוִי לְאֵינּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵייתָא, דְּהָא לִית לוֹן חוֹלְקָא בְּשִׁמְיָא קְדִישָׁא, וְלֹא אֶתְאַחְדֵּן בֵּיהּ, לֹא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלֹא בְּעֲלָמָא דְּאֶתִי. מֵאֵן דְּזַכִּי בְּהַאי עֲלָמָא, זַכִּי בְּעֲלָמָא דְּאֶתִי. דְּהַכִּי תְנִינֵן, (שיר השירים ז) דוֹבֵב שִׁפְתֵי יִשְׁנִים, אֶף עַל גַּב דְּאֵינּוֹן בְּהוּא עֲלָמָא, שְׁפוּתֵיִיהוּ מֵרַחֲשֵׁן תַּמָּן אוּרֵייתָא.

תָּא חוּזִי, עַד הַשְּׁתָּא אֶקְרִיבוּ יִשְׂרָאֵל תְּבוּאֹת הָאָרֶץ, תְּבוּאֹת הָאָרֶץ וּדְאִי. וְאֶתְעַסְקוּ בֵּיהּ, וְאֶתְקַשְׁרוּ בְּהוּא קִשְׁוֵרָא. וְאֶף עַל גַּב דְּדִינָא אֶשְׁתַּכַּח, דִּינָא בְּשִׁלְמָא אֶשְׁתַּכַּח בֵּיהּ. (ס"א דעלמא אתנהיג ביה) וְאֶקְרִיבוּ שְׁעוּרִים, בְּגִין דְּאֵיהוּ קִדְמָאָה מִכָּל שְׁאָר תְּבוּאֹת, וּמֵן קִדְמָאָה מִתְקַרְבָּא, וְלֹא מֵהוּא דְּמִתְאַחַר, דְּהָא אֶחִידוּ קִדְמָאָה, דִּישְׂרָאֵל אֶתְאַחְדוּ בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הַכָּא הוּא. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲנָא יְהִיבִית לָכוּ מֵן בְּמִדְבָּרָא, מֵהוּא אֶתְר דְּאֶקְרִי שְׁמִים, דְּכַתִּיב, (שמות טז) הַנְּבִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְאֶתוֹן מִקְרַבִּין קַמְאֵי שְׁעוּרִים.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ו ע"ב]

וְרִזָּא דְּמַלְהָ, זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאָת, חֶסֶר. אֲזַהֲרוּתָא לְנָשִׁי עֲלָמָא, דְּלֹא יִשְׁטוֹן תַּחוֹת בְּעֲלִיהוֹן. וְאִי לָאוּ, קַמַּח שְׁעוּרִים זְמִינָא לְקַרְבָּא. וּמִמְלָה חֲדָא, אֶשְׁתַּמּוּדַע מְלָה אַחְרָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל לֹא שְׁקַרַת בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא לְעֲלָמִין. כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל תּוֹוֹהַת, (במדבר ה) אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה, בְּגִין כִּף דִּינָא דְּהַאי אֶתְתָּא (דף צ"ו ע"ב) מֵאֶתְרָהָא קָא אֶתִּיא. וּמֵאֵן הוּא אֶתְרָהָא הוּא דְּכַתִּיב בְּהּ (משלי לא) אִשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא וְרַחוּק מִפְּנִינִים מְכָרָהּ. (משלי יב) אִשֶׁת חֵיל עֲטָרַת בְּעֻלָּה.

וְהוּא קַמַּח שְׁעוּרִים, דְּאֵייתִית הֵיא אֶתְתָּא, מִנְחַת קְנָאָת אֶתְקְרִי, חֶסֶר, כַּנְסַת יִשְׂרָאֵל הַכִּי אֶקְרִי. וְעַל דָּא, בְּפִנְחָס כְּתִיב, (במדבר כה) תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֵלֹהִיו, דְּקָנָאָה הַכָּא אֶתְאַחַד, דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקַר בְּהַאי בְּרִית, קָנָאָה אֶתְעַרַת עֲלֵיהּ, וְעַל דָּא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קנאין פוגעין בו. תא חזי, קמח שעורים, האי עומר, דכיון דהוה מטא לריחין דגרוסות, מפיקין מניה עשרון מנופה בי"ג נפה.

ודא שבע שבתות תמימות, לבתר דסלקין שבע שבתות אלין, אתא מלכא קדישא לאזדוגא בה בפנסת ישראל, ואורייתא אתייהבת. וכדין אתעטר מלכא ביחודא שלים, ואשתכח אחד לעילא ותתא. וכד אתער מלכא קדישא, ומטא זמנא דאורייתא. כל אינון אילנין דמבפרי אביהו, סלקין שירתא. ומאי אמרי בשעתא דמלקטי להון, פתחי ואמרי, (תהלים קג) "י' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. (תהלים לו) "י' בהשמים חסדך. וכתיב, (ישעיה נה) וכל עצי השדה ימחאו כף.

תו פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש פי נפלאות עשה. שיר חדש אקרי. בגין כך בהקריבכם מנחה חדשה. התם מנחת קנאות, הכא מנחה חדשה. חדשה דחדושא דכלא (ס"א דכלה) הכא. קשורא דכלא דעילא ותתא, קשורא דמהימנותא. ועל דא יעקב שלימא אתעטר בעטרוי, ואורייתא אתייהבת.

וכד מטון בכורים לגבי פהנא, הוה בעי בר נש למימר ולפרשא מלין, על ההוא אילנא דארעא, דאשתלים כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין ענפין, ובעא לאובדא ליה לבן ארמאה, דאתפגים עלמא בגיניה. וקודשא בריך הוא שויב ליה, ואתעטר בדינוי (ס"א בבנוי) כמה דאוקימנא. בגין ההוא אילנא, דכל קשורא דמהימנותא, ביה תלייא. ועל דא מנחה חדשה אתקרי. מאי טעמא. בגין דחדוותא דעלאי ותתאי הוא, וחדוותא דסיהרא. ובכל זמנא חדותי דסיהרא, קשורא דמהימנותא הוא, וחדוותא דילה. (דסיהרא)

למלכא דהוה ליה בנין, וברתא חדא, אתקין סעודתא לכלהו בנין, לא אשתכחתי ההיא ברתא על פתורא. כד אתאת, אמרת למלכא, מארי, לכל אחי זמינת ויהבת לכל חד מאנין ידיעון, ולי לא יהבת חולקא בינייהו. אמר ליה, חייך ברתי, מנא דילך ישתכח על חד תרין. הא כלא יתנון לך מחולקיהון. אשתכח לבתר בידהא חולקין, על חד תרין מכלא. כך פנסת ישראל, מכלא נטלא חולקין, ועל דא אתקרי פלה, פלולא. ככלה דכלהו מזמנין לה מאנין וחולקין ותכשיטין, כך היא פנסת ישראל, חדותי (נ"א חדותא) דילה בכלא, וכלא יהבין לה חולקין ומאנין.

תא חזי, בשעתא דמלכא קדישא אשתכח בעטרוי, חדותא דכנסת ישראל הוא. וכד אורייתא אתייהבת, אתעטרת פנסת ישראל בעטרין עלאין, ובגין דכל קשורא דמהימנותא, אתקשר בהאי אילנא, אקרי יום אחד. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי'. יום אחד ודאי, דכנסת ישראל יום אחד, בקשורא דלעילא.

קשורא דלעילא, רישא וגולגלתא ומוחזי. (ויחי רכ"א) קשורא אחרא, תרין דרועין וגופא. דאחידון, (קשורא אחרא) מחילא דרישא. ואוקמא רב המנונא, (ס"א בתרין)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בתלת קשירין דאבהתא (קשורא אחרא). תרין קיימין (נ”א כולין דלתתא) דאתמשכו במשח רבות, (בקיומא) בתרין דרגין, תרין נחלין, לאכנשא זרעא, לאפקא בדרגא אחרא, בפום אמה. אילנא דא, הוא גופא דאמצעיתא, דאחיד לכל הני, וכלא מתקשרן ביה, והוא בהון, ועל דא פלא חד. וכד אנדווגת ביה מטרוניתא, פדין הוא אחד, והא אוקימנא מלי.

[זוהר חלק ג' - דף צ”ז ע”א]

תא חזי, כתיב ביום השמיני עצרת. מאן עצרת. אלא בהוא אתר, דכלא מתקשרן כחדא, אקרי עצרת, מאי עצרת, (ס”א כנופיא כנישו) פנישו. ואי תימא הכא דאקרי עצרת, מאי טעמא. אלא בכל אינון יומין, יומי סעודתי דענפי אילנא (דף צ”ז ע”א) הוה. ועל דא, שבעים פרים אינון. לבתר, חדוותא (דגופא) דאילנא ממש, וחדוותא דאורייתא. ובגיניה הוא יומא חד עצרת. חדוותא דאורייתא, חדוותא דאילנא, דהוא גופא.

ועל דא לית חולקא בהאי יומא, אלא לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל. בגין כך, עצרת תהיה לכם, לקם, ולא לאחרא. (ס”א לבתר חדוותא דאלנא ממש ובגיניה הוא יומא חד ולית חולקא בהאי יומא אלא לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל ועל דא כתיב עצרת תהיה לכם. אוף הכי בהאי יומא חדוותא דאורייתא חדוותא דאלנא דהוא גופא וכלא אשתכח ביה) דהא בשעתא דמלכא אשתכח, פלא אשתכח ביה. ועל דא תנינו, בעצרת על פירות האילן, והא אוקמוה בגין כך אחד אקרי, אחד ודאי, כמה דאמרן.

תא חזי, מה כתיב, ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו', סלת תהיינה חמץ תאפינה. מאי שנא הכא חמץ (בכנסת ישראל), אלא בגין דכלא אחידן ביה (וכן) באילנא, דהא באילנא אחידן ענפין, באילנא אחידן עלין, קליפין, דינין סגיאיין בכל סטרין, פלא אשתכח ביה. ובגין דהאי אילנא, מכפר על יצר הרע, דהוא בבי מותביה דבר נש.

אמר רבי אלעזר, מהאי אילנא אתונו כל שאר אילנין לתתא. והוא אשתרשא על חד נהרא עמיקא, דנגיד ונפיק ולא פסקין מימוי לעלמין. עליה כתיב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו, ועל דא אקרי אורייתא, (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ומאי ותומכיה מאושר. הא אוקמוה, אבל ותומכיה מאושר, כמה דאת אמר (בראשית ל) באשרי פי אשרוני בנות.

רעיא מהימנא (ויקרא כג) והניף את העמר וגו'. פקודא דא, (ל”ב) לקרבא קרבן העמר, קרבנא דא, פלא איהו בדבקותא עילא ותתא, מטרוניתא ובנהא כחדא אזלין. עמר דא, מקרבין ישראל בדכיותא דלהון, וההוא קרבנא איהו מן שעורים, ודא אתקריבו, למיעל רחימו בין אתתא ובעלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶשֶׁת זְנוּנִים, אֶתְרַחֵק גְּרָמָה מִבִּינֵיהוּ, דְּלֹא יִכִּילַת לְמִיקָם עַל גְּבָהּ. אֶשֶׁת חֵיל קְרִיבַת גְּרָמָה לְקָרְבָּא לְגַבֵּי כְּהֵנָּא רַבָּא, וְדַאי טְהוּרָה הִיא, (במדבר ה) וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה זֶרַע, וְאוֹסִיפֶת חֵילָא וְרַחֲמֵי לְגַבֵּי בְעֵלָהּ. אֶשֶׁת זְנוּנִים עֲרַקַת מִן מְקַדְשָׁא, דְּלֹא לְמַקְרַב לְגַבֵּיהּ, דְּאֵלְמַלָּא בְּהוּא זְמוּנָא דְאֶשֶׁת חֵיל אֲבִדִיקַת גְּרָמָה, אִיהִי אֶתְקַרֵּיבַת לְגַבָּהּ, אֶתְאֲבִידַת מְעֵלְמָא. וְעַל דָּא לֹא בְעִיָּא לְקָרְבָּא לְמְקַדְשָׁא, וְעֲרַקַת מִנֵּיהּ, וְאֶשְׁתְּאֲרוּ יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, בְּלֹא עֲרֻבֵיָּא אַחֲרָא, לְגַבֵּי רוּז דְמַהִימְנוּתָא.

רוּז דְסִתְרָא דָּא, תְּרַתִּין אַחְתָּן. וְכַד אֲרַחַת דָּא לְגַבֵּי דָּא, בְּבִדִיקוּ דִילָהּ, צָבְתָהּ בְּטָנָה וְנִפְלָה יִרְכָהּ. דְּהָא בְּדִיקוּ דְאֶשֶׁת חֵיל, סְמָא דְמוּתָא לְאֶשֶׁת זְנוּנִים. וְדָא אִיהוּ עֵיטָא, דִּיהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָנוּי, לְקָרְבָּא קָרְבָּנָא דָּא בְּגִין אֶשֶׁת חֵיל, דְתַעְרוּק אֶשֶׁת זְנוּנִים מִנָּה. וְאֶשְׁתְּאֲרוּ יִשְׂרָאֵל בְּלֹא עֲרֻבֵיָּא אַחֲרָא, זְכָאִין אֵינּוּן בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי. (ע"כ רעיא מהימנא)

רַבֵּי אַבָּא וְרַבֵּי חֵיָּא הוּוּ אֲזִלִּי בְּאוּרְחָא, אָמַר רַבֵּי חֵיָּא, כְּתִיב, (ויקרא כ"ג) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפֶה. מֵאִי קָא מִיִּירִי. אָמַר לֵיהּ, הָא אוּקְמוּהָ חֲבֵרֵיָּא.

רַעִיָּא מַהִימְנָא (ויקרא כ"ג) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת וְגו'. פְּקוּדָא (ל"א) דָּא, לְסַפּוֹר סְפִירַת הָעוֹמֶר, הָא אוּקְיָמְנָא, וְרוּז דָּא, יִשְׂרָאֵל, אִף עַל גַּב דְאֶתְדַּכּוּ לְמַעַבְד פְּסַחָא, וְנִפְקוּ מִמְּסַאָבוּ, לֹא הוּוּ שְׁלֵמִין וְדַכֵּיִן כְּדָקָא חֲזִי. וְעַל דָּא, לָאוּ הִלְל גְּמוּר בְּיוֹמֵי דְפְּסַחָא, דְעַד כְּעַן לֹא אֶשְׁתְּלִימוּ כְּדָקָא יְאוּת.

כְּאֶתְתָּא דְנִפְקָא מִמְּסַאָבוּ, וְכִיּוֹן דְנִפְקָא, מִתְּמִן וְלַהֲלָאָה, וְסַפְרָה לָהּ. אוּף הֲכָא יִשְׂרָאֵל, כְּד נִפְקוּ מִמְּצָרִים, נִפְקוּ מִמְּסַאָבוּ, וְעַבְדוּ פְּסַח, לְמִיכַל בְּפִתוּרָא דְאֲבוּהוֹן, וּמִתְּמִן וְלַהֲלָאָה יַעֲבִדוּן חוֹשְׁבָנָא, לְמַקְרַב אֶתְתָּא לְבְעֵלָהּ, לְאֶתְחַפְּרָא בְּהַדְיָה, וְאֵינּוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין דְּדַכֵּי, לְאֶעֱלָא לְרוּז דְעֵלְמָא דְאֵתִי, וְלִקְבֵּלָא אוּרִיָּתָא, וְלְמַקְרַב אֶתְתָּא לְבְעֵלָהּ. וּבְגִין דְאֵלִין יוֹמִין, יוֹמִין דְעֵלְמָא דְדַכּוּרָא, לֹא אֶתְמַסֵּר חוֹשְׁבָנָא דָּא אֶלָּא לְגַבְרֵי בְּלַחוּדֵיהוּ. וְעַל דָּא חוֹשְׁבָנָא דָּא, בְּעַמִּידָה אִיהוּ, וּמְלִין דְעֵלְמָא תְתָאָה, בִּישִׁבָּהּ, וְלֹא בְעַמִּידָהּ. וְרוּז דָּא, צְלוּתָא דְעַמִּידָהּ, וְצְלוּתָא מִיּוֹשֵׁב.

וְאֵלִין חֲמִשִּׁין, מ"ט אֵינּוּן, כְּלָל אֲנַפֵּי אוּרִיָּתָא, דְהָא בְּיוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, אִיהוּ רוּז דְאוּרִיָּתָא מְמַש. וְאֵלִין אֵינּוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין, דְבִיָּה שְׁמִטָה וְיֻבְלָא. וְאִי תִימָא, חֲמִשִּׁין, מ"ט אֵינּוּן. חַד טְמִירָא אִיהוּ, וְעֵלְמָא אֶסְתְּמִיד עֲלֵיהּ. וּבְהוּא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, אֶתְגַּלֵּיָּא טְמִירָא, וְאֶתְכַסֵּיָּא (נ"א ואשתכח) בִּיָּה. כְּמִלְכָּא דְאֵתִי לְבִי שׁוֹשְׁבֵינֵיהּ, וְאֶשְׁתַּכַּח תְּמִן, אוּף הֲכָא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, וְהָא אוּקְיָמְנָא רוּז דָּא. (פקודא ל"ב לקרבא קרבן העומר וכו' לעיל עמ' א')

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פקודא (ל"ג) בְּתַר דָּא, לְמַעַבְד חַג שְׁבוּעוֹת, דְּכְתִיב וְעֲשִׂיתָ חַג שְׁבוּעוֹת לַיְי אֱלֹהֶיךָ. שְׁבוּעוֹת: עַל דְּעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְרֹזָא דְחַמְשִׁין יוֹמִין, דְּאִינוּן שְׁבַעָה שְׁבוּעוֹת, וּבְקָרְבָנָא דְעֵמֶר, אֲתַבְטַל יִצְרַחְרַע, דְּעֲרַקְתָּ מֵאֶשֶׁת חֵיל. וְכַד תִּמְן לָא אֲתַקְרִיב, מִתְדַבְּקִין יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאֲתַבְטַל מְעִילָא וּמִתְתָּא.

וּבְגִין כִּן אֲקָרִי בְּגוּוֹנָא דָּא עֲצָרַת, דְּאִית בֵּיהּ בְּטוּל יִצְרַחְרַע. וְעַל דָּא לָא כְּתִיב בֵּיהּ חֲטָאֵת, כְּשָׂאָר זְמַנִּין, דְּכְתִיב בְּהוּ חֲטָאֵת (ל"י). וְכַדִּין כָּל נְהוּרִין אֲתַכְּנָשׁוּ לְאַשְׁת חֵיל, וּבְגִין כִּן עֲצָרַת.

סדר הלימוד ליום יא ניסן [יום 188 בשנה]

שְׁבוּעוֹת, וְלָא כְּתִיב כְּמָה אִינוּן. אֲלָא בְּכָל אֲתַר דְּאֲתַמַּר סֵתָם, שְׂמָא גְרִים דְּאִינוּן מִן שְׁבַע. וְכְתִיב שְׁבַעָה שְׁבוּעוֹת תְּסַפֵּר לָךְ, אֲמַאי כְּתִיב שְׁבוּעוֹת בְּלַחֲדוּי. אֲלָא הָכִי אֲצִטְרִיךְ שְׁבוּעוֹת סֵתָם, לְאֲכַלְלָא עֵילָא וְתַתָּא, דְּהָא בְּכָל אֲתַר דְּאֲלִין מִתְעָרִי, אֲלִין אוּף הָכִי מִתְעָרִי עֲמַהוּן. עַד לָא הָוּה שְׁלֵמָה, לָא הָוּוּ אֲתַגְלִיין, כִּיּוֹן דְּאֲתָא שְׁלֵמָה, עִבְד מְנִייהוּ פְּרֻט. דְּכְתִיב, (מלכים א ח) שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים, דָּא אִיהוּ פְּרֻט.

בְּזַמְנָא אַחְרָא בְּכָלֵל, שְׁבוּעוֹת סֵתָם. וְלָא אֲצִטְרִיךְ לְבַר נֶשׁ אַחְרָא לְמַעַבְד מְנַהוּן פְּרֻט, בַּר שְׁלֵמָה. בְּגִין דְּאִינוּן שְׁבַעַת יָמִים דְּלַתְתָּא, לָא נְהִירוּ בְּשְׁלִימוּ, עַד דְּאֲתָא שְׁלֵמָה, וְכַדִּין קִיַּימָא סִיְהָרָא בְּאֲשְׁלֻמוֹתָא, בְּאִינוּן שְׁבַעַת יוֹמִין. וְהֵכָא חַג שְׁבוּעוֹת סֵתָם, בְּגִין דְּאֲתַכְּלָלוּ תַתָּאי בְּעֵלְאִי, וְלָא אֲנַהִירוּ כִּיּוֹמָא דְשְׁלֵמָה.

פקודא (ל"ד) בְּתַר דָּא, לְקָרְבָּא שְׁתֵּי הֶלְחָם. הָא אוּקִימְנָא, שְׁתֵּי הֶלְחָם: תְּרִיתִי שְׁכִינְתִי, עֵילָא וְתַתָּא, וְאֲתַחְבְּרִין כְּחָדָא. לְגַבִּיהוּן, תְּרִין נְהִמִי בְּשַׁבַּת, מְזוּנָא דְחַד תְּרִין, דְּעֵילָא וְתַתָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות טז) שְׁנֵי הָעֵמֶר לְאַחַד. לְאַחַד וְדָאִי, לְאֲתִיחְדָּא בְּאֲתַר חַד. לְהֵהוּא דְאֲקָרִי אַחַד. וּמֵאֵן אִיהוּ. הַקּוּל קוּל יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ יְרִית עֵילָא וְתַתָּא, תְּרִין נְהִמִי כְּחָדָא. וּבְגִין דְּשַׁבַּת אִיהוּ רֹזָא דְּעֵילָא וְתַתָּא, וְכָלָא אִיהוּ שַׁבַּת, (אתקריבו) תְּרִין נְהִמִי. ע"כ

פקודא בְּתַר דָּא לְהַסְדִיר לֶחֶם וּלְבוֹנָה, לְהַקְרִיב עֵמֶר. דְּכְתִיב וְעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הַנִּיפְכָם אֶת הָעֵמֶר כַּבֵּשׂ תַּמִּים לְעוֹלָה. וְכֵן בְּשְׁבוּעוֹת לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הֶלְחָם, וְהָכִי בְּכָל יוֹמִין טְבִין, לְהַקְרִיב קָרְבָּן מוֹסְפִין. אֲלָא וְדָאִי בְּכָל יוֹמָא דְמוֹעֲדֵי צְרִיךְ לְקָרְבָּא קָרְבָּנָא דִּילִיָּה. צְרִיךְ לְקָרְבָּא עֲלִיָּה תּוֹסַפַּת דְּאִית לִיָּה, כְּגוֹן תּוֹסַפַּת כְּתוּבַתָּא וּמִתְנַתָּא, דְּאוּסִיָּה חָתָן לְכֻלָּהּ. וְשַׁבַּת מְלַכְתָּא, דְּאִיְהִי כְּלָהּ, בְּשַׁבְּתוֹת וּבְכָל יוֹמִין טְבִין, צְרִיכָה תּוֹסַפַּת, דְּאִינוּן מוֹסְפִין דְּקָרְבָּנִין, וּמִתְנַתָּא, דְּאִינוּן מִתְנוֹת כְּהוֹנָה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ובשבועות דאיהו מתן תורה, דאתייהבו תרין לוחין דאורייתא, מסטרא דאילנא דחיי, צריך לקרבא לגבייהו, שתי הלחם דאינון ה"ה דתרין יומין דשבועות אינון י"ו צריך לקרבא לגבייהו, שתי הלחם מאינון ה"ה דהא איהו נהמא דאורייתא, דאתמר ביה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

והאי איהו מאכל אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (במדבר יט) זאת התורה אדם. (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'. עומר שעורין, מאכל בעירן, דאינון חיות הקדש, דמנהון צריך לקרבא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא א) מן הבהמה. אלים: מנגחים במתניתין, באלין פשטין. מן הבקר: פרים מנגחים במתניתין, בתוקפא יתיר. ומן הצאן: שאר עמא, קרבנא דלהון צלותין, ועלייהו אתמר, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ז ע"ב]

דמארי קבלה, ומארי מדות, אינון מסטר דאילנא דחיי. שאר עמא מסטרא דאילנא דטוב ורע, אסור והתר. ובגין דא, מן הבהמה, מאכל דלהון, עמר לחם שעורים, (רות ג) וימד שש שעורים. וישת עליה, אורייתא דבעל פה, דשית סדרי משנת. אבל אלין דאילנא דחיי, דאינון אדם אורייתא דלהון, נהמא דקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי והיינו שתי הלחם. חדו פלהו תנאין ואמוראין, ואמרו מאן קאים קמי סיני. (ע"כ רעיא מהימנא) (שייך כאן פקודא לשרוף קדשים הנדפס בדף ל"ג ע"א)

אבל תא חזי, ישראל כד הוו במצרים, הוו ברשותא אחרא, והוו אחידן במסאבותא, כאתתא דא, כד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית. פיון (דף צ"ז ע"ב) דאתאחדו ביה, פסק מסאבותא מנייהו, כדא אתתא כד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה פתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אוף הכא, פיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מנייהו, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לדכיותא.

וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדכאה במיין עלאין קדישין, ולבתר למייתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אורייתיה.

התם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזפי לאתדכאה במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק. ואקרי מים חיים. וההוא נהר, שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזפי ביה, כמה דאתתא, דכיו דילה בליליא, לאשתמשא בבעלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כך פתיב וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה פתיב, ולא פתיב וברדת הטל לילה. אלא על המחנה, בגין ד'יורד מההוא נקודה, על אינון יומין ד'אתקריאו מחנה. ומתחברת במלפא קדישא, ואימתי נחת האי טלא. כד קריבו ישראל לטורא דסיני, כדין נחת ההוא טלא בשלימו, ואדפי, ואתפסקת זותמתן מנייהו, ואתחברו ביה במלפא וכנסת ישראל, וקבילו אורייתא, והא אוקימנא. ובההוא זמנא, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, לאתדפאה ולאסתחאה, וכלא אתקשרו (ס"א אתקדשו) ואתחברו ביה במלפא קדישא.

תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזכי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא. ולא הוא כדאי למתוי ליה חולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה, כד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולאסתחרא בה, ולנטרא דכיו עלאה, דמטי עליה בההוא ליליא, ואתדכי.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ח ע"א]

ואוליפנא, (דף צ"ח ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא, אורייתא דבעל פה, בגין ד'יתדכון (ס"א ד'יתדבק) כחדא, ממבועא דנחלא עמיקא. לבתר, בהאי יומא, ליתי תורה שבכתב, ויתחבר (ס"א בהו) בה, וישתכחון כחדא בזווגא חד לעילא. כדין מכריזי עליה ואמרי, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה וגו'.

ועל דא, חסידי קדמאי לא הוו נימי בהאי ליליא, והוו לעאן באורייתא, ואמרי, ניתי לאחסנא ירותא קדישא, לן, ולבנו, בתרין עלמין. וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליהו, ואתייא לאזדווגא ביה במלפא, ותרווייהו מתעטרי על רישיהו, דאינון דזכאן להכי.

רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתפנשי חברייה בהאי ליליא לגביה, ניתי לתקנא תכשיטי פלה, בגין ד'תשתכח למחר בתכשיטה, ותקונהא, לגבי מלפא כדקא יאות. זכאה חולקיהון ד'חברייא, כד יתבע מלפא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרהא, ושוי תקונהא. ולית לך בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי פלה, אלא חברייא, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, חברייא מתקני בהאי ליליא תכשיטה לכולה, ומעטרי לה בעטרהא, לגבי מלפא. ומאן מתקין ליה למלפא, בהאי ליליא, לאשתכחא בה בכלה, לאזדווגא בה במטרוניתא. נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין, אימא עלאה. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'. לבתר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְקִינַת לִיה לְמַלְכָּא, וְאַעֲטַרְת לִיה, אַתְיִית לְדַכָּאָה לָה לְמַטְרוֹנִיתָא, וְלֵאִינוּן דְּמִשְׁתַּכְּחֵי גַבְהַ.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ח ע"ב]

לְמַלְכָּא דְתָוָה לִיה בַּר יַחֲדָאֵי, אַתָּא לְזוּוּגָא לִיה בְּמַטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה, מֵאֵי עֲבַדַת אַמִּיהָ כֹּל תְּהוּא לִילְיָא, עֲאֵלַת לְבִי גְנִיזְהָא, אַפִּיקַת עֲטָרָא עֲלָאָה, בְּשַׁבְעִין (דף צ"ח ע"ב) אַבְנֵי יָקָר סַחְרָנָא, וְאַעֲטַרְת לִיה. אַפִּיקַת לְבוּשִׁין דְּמִילַת וְאַלְבִּישַׁת לִיה, וְאַתְקִינַת לִיה בְּתַקְוֵי דְּמַלְכִין.

לְבַתַּר עֲאֵלַת לְבִי כְּלָה, חֲמַאת עוֹלִימְתָהָא, דְּקָא מְתַקְנֵי עֲטָרָהָא, וְלְבוּשָׁהָא, וְתַכְשִׁיטָהָא, לְתַקְנָא לָה. אַמְרָה לֹון, הָא אַתְקִינַת בִּי טְבִילָה, אַתַּר דְּמִיִּין נְבַעִין, וְכֹל רִיחִין וּבּוֹסְמִין סוּחְרָנֵי אִינוּן מִיִּין, לְדַכָּאָה לְכַלְתִּי, לִיְתִי כַלְתִּי, מַטְרוֹנִיתָא דְּבָרֵי, וְעוֹלִימְתָהָא, וְיַתְדִכּוֹן בַּהוּא אַתַּר דַּאתְקִינַת בַּהוּא בִּי טְבִילָה, דְּמִיִּין נְבַעִין דְּעַמִּי. לְבַתַּר תַּקְוֵינָו לָה בְּתַכְשִׁיטָהָא, אַלְבִּישׁוּ לָה לְבוּשָׁהָא, אַעֲטְרוּ לָה בְּעֲטָרָהָא. לְמַחַר כַּד יִיְתִי בְרִי לְאַזְדוּוּגָא בְּמַטְרוֹנִיתָא, יַתְקִין הֵיכְלָא לְכַלְהוּ, וְיִשְׁתַּכַּח מְדוּרִיהָ בְּכוּ כַּחְדָּא.

כַּד מַלְכָּא קְדִישָׁא וּמַטְרוֹנִיתָא, וְחַבְרִיָּא, כַּהֲאֵי גּוּוּנָא. וְאִמָּא עֲלָאָה דְּמַתְקִינַת כְּלָא. אַשְׁתַּכַּח דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, וּמַטְרוֹנִיתָא, וְחַבְרִיָּא, מְדוּרִיהוֹן כַּחְדָּא, וְלֹא מַתְפַּרְשִׁין לְעַלְמִין. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים טו) "מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֶיךָ וְגו'", הוֹלֶךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צְדָקָה. מֵאֵן הוּא פּוֹעֵל צְדָקָה. אֵלָא, אֵלִין אִינוּן דְּמַתְקֵי לְמַטְרוֹנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהָא, בְּלְבוּשָׁהָא, בְּעֲטָרָהָא. וְכֹל חַד, פּוֹעֵל צְדָקָה אַקְרִי.

אַמַּר רַבִּי חֲזִיָּא, אֲלַמְלָא לָא זְכִינָא בְּעַלְמָא, אֵלָא לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין דִּי. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִיָּתָא, וְיַדְעִין אוּרְחוּי דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוֹן בְּאוּרִיָּתָא, עַלִּיהוּ כְּתִיב (תהלים צא) כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלַטְהוּ. וְכַתִּיב אַחֲלַצְהוּ וְאַכְבְּדוּהוּ. (ויקרא כ"ג) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֲדָשׁ, רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגְנוּ. זַכָּאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, מֵן כֹּל אוּמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרַעִי בַּהוּ, וּמֵאַתַּר רְחִיקָא קָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנְּהַר יָשְׁבוּ אַבּוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְאַחֲזָאָה, דְּהָא מֵאַתַּר רְחִיקָא אַתְרַעִי בַּהוּ, וְקָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, וְכַתִּיב, (יהושע כד) וְאַקַּח אֶת אַבְיָכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֶבֶר הַנְּהַר וְגו'. הַנִּי קָרָאֵי אֵית לְאַסְתַּכְּלָא בַּהוּ, וְכִי כֹל יִשְׂרָאֵל לָא הוּוּ יַדְעֵי דָא, וְכֹל שְׁפָן יְהוֹשֻׁעַ.

אֵלָא אוּרִיָּתָא כּוֹלָה סְתִים וְגַלְיָא, כַּמָּה דְּשָׁמָא קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, בְּגִין דְּאוּרִיָּתָא כּוֹלָה שָׁמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל דָּא אִיהִי סְתִים וְגַלְיָא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וְיְהוֹשֻׁעַ הוּוּ יַדְעֵי, אַמֵּאֵי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי'. אֵלָא וְדָאֵי סְתִימָא דְּמַלְכָּה, טִיבוּ סְגִי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבד קודשא בריך בישראל, דאתרעי בהו באבהתא, ועביד לון רתיכא קדישא עלאה ליקריה, ואפיק לון מגו נהרא עלאה יקרא קדישא, בוצינא דכל בוצינן, בגין דיתעטר בהו. הדיא הוא דכתיב, כה אמר יי בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר: ההוא נהר דאשתמודע, ואתיידע.

מעולם, מאי קא בעי הכא. אלא לאחזאה חכמתא. מעבר הנהר מעולם, אלא ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאחזאה טיבו וקשוט דעבד קודשא בריך הוא לישראל. ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה בההוא נהר, כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה לאתתקפא.

תא חזי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דינן נפקי מסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינוי) בבנוי, פדין עלאין ותתאין מתפנפי לדינא, וכורסייא דדינא אתתקו, ומלכא קדישא יתיב על כורסייא דדינא, ודאין עלמא, פדין, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דיידעין לסלקא כורסייא דדינא, ולתקנא כורסייא דרחמי. ובמה. בשופר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין סגיאיין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד פאן לא אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא בריא דמלה, דישראל בעיין ביומא דדינא (נ"א דא), שופר, ולא קרן. בגין דקרן הא אתיידע באן אתר איהו, ולא אתדבקא דינא לא בעינא. אבל הא תנינן, במלין ובעובדא, בעינן לאחזאה ולא תערא מלין סתימין.

[זוהר חלק ג' - דף צ"ט ע"ב]

תא חזי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא ביה, אסתלק ולא נהיר לבנין, פדין דינא אתער, וכרסוון אתתקנו לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצחק אקרי, תוקפיה (דף צ"ט ע"ב) דיצחק, תושבחתיה דאבהן, כד אסתלק ההוא שופר גדול, דלא ינקא לבנין, פדין יצחק אתתקף, ואתתקן לדינא בעלמא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תייבין מחטאיהון, בעיין לנגדא קול שופר מתתא, וההוא קלא סליק לעילא, פדין אתער שופרא אחרא עלאה, ואתער רחמי, ואסתלק דינא. ובעינן לאחזאה עובדא בשופר, לאתערא שופרא אחרא, ולאפקא בהאי שופר לתתא, אינון קלי, לאחזאה דכל אינון קלין דלעילא, דכלילן פלהו בההוא שופר עלאה, יתערו לנפקא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּבְהִנֵּי קָלִין דְּלִתְתָּא, יְהִיבִין יִשְׂרָאֵל חִילָּא (לרחמי מתתא ואתער שופר גדול) לְעִילָּא, וְעַל דָּא בְּעִינֵן לְזַמְנָא שׁוֹפֵר בְּיוֹמָא דָּא, וְלִסְדְּרָא קָלִין, לְכוּנָא בֵּיהּ בְּגִין לְאַתְעָרָא שׁוֹפֵר אַחְרָא, דְּבִיהּ כְּלִילֵן קָלִי לְעִילָּא. (ולסדרא קלין בשופר).

סְדְרָא קַדְמָאָה, קָלָא נְפִיק, וּמִתְעַטֵּר לְעִילָּא, סְלִיק רְקִיעִין, וְאַתְבָּקַע בֵּין טוּרֵי רְמָאִי, וּמְטִי לְגַבִּיהּ דְּאַבְרָהָם, וְשָׂרְיָא בְּרִישִׁיהּ, וְאַתְעַטֵּר, וְאַתְעָר הוּא, וְאַתְקִין לְכוּרְסִיָּא. וּבִסְפָרָא דְּאַגְדָּתָא תְּנִינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְּהַהוּא קָלָא קַדְמָאָה סְלִיק, אַתְעָר וְאַתְעַטֵּר אַבְרָהָם, וְאַתְקִין לְכוּרְסִיָּא, פְּקִדִין עָלֶיהָ אַבָּא. (ס"א אבא ואמא) אַבָּא.

אַדְהֵכִי, סְלָקָא תְּנִינָא, תְּקִיפָא (לחברא) לְתַבְרָא תּוֹקְפֵי רְגִיזִין. וְדָא סְדְרָא תְּנִינָא, הַהוּא קָלָא תְּבִירָא בְּתוֹקְפוּי. וּכְדִין סְלָקָא, וְכָל דִּינִין דְּאַתְעָרוּן (ס"א דאתערעון) קָמִיהּ אַתְבְּרוּ, עַד דְּסְלִיק לְאַתְרֵיהּ דִּי צַחֲקָא. פִּיּוֹן דִּי צַחֲקָא אַתְעָר, וְחָמִי לְאַבְרָהָם מִתְקִין לְכוּרְסִיָּא לְקִימָא קָמִיהּ, כְּדִין אַתְכַּפֵּיָא, וְתַבְרָא תּוֹקְפָא קִשְׂיָא. וּבְהַאי, בְּעִי מָאן דְּתַקַּע, לְכוּנָא לְבָא וְרַעוּתָא, בְּגִין לְתַבְרָא חִילָּא וְתוֹקְפָא דְּדִינָא קִשְׂיָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה, יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָאִי.

[זוהר חלק ג' - דף ק' ע"א]

סְדְרָא תְּלִיתָאָה, קָלָא נְפִיק, וְסְלִיק, וּבְקַע כָּל אֵינּוֹן רְקִיעִין, וְרַחְמֵי מִתְעָרֵן, וּמְטִי הַהוּא קָלָא לְרִישִׁיהּ דִּי עֵקֶב (דף ק' ע"א) וְיַעֲקֹב אַתְעָר, וְחָמִי לְאַבְרָהָם מִתְקִין בְּגִיסָא אַחְרָא, כְּדִין אַחֲדִין תְּרוּוִיָּהּ בֵּיהּ בִּי צַחֲקָא, דָּא מְהַאי סְטָרָא, וְדָא, מְהַאי סְטָרָא וְלָא יְכָלִין תּוֹקְפוּי לְנַפְקָא לְבַר. וְהִנֵּי תְלַתָּא סְדְרִין, כְּלָהוּ סְדְרָא חַד.

סְדְרָא אַחְרָא, קָלָא נְפִיק, וְסְלִיק, וּנְטִיל לְאַבְרָהָם מְאַתְרֵיהּ, וּנְגִיד לִיהּ לְתַתָּא, לְאַתְרֵי דְּתוֹקְפֵיהוֹן דִּי צַחֲקָא שְׂרִיין וְקִימִין לִיהּ לְאַבְרָהָם בְּגוּוִיָּהּ.

סְדְרָא תְּנִינָא, נְפִיק קָלָא תְּבִירָא, לָא תְּקִיפָא כְּקַדְמָאָה, לָא דְּחָלִישׁ הַהוּא קָלָא דְּתַקַּע, אֶלָּא דְּהַהוּא קָלָא לָאוּ אִיהוּ לְגַבִּי יְצַחֲקָא בְּקַדְמִיתָא, דְּתַמְן תּוֹקְפָא תְּקִיפָא שְׂרִיא, אֶלָּא לְגַבִּי אֵינּוֹן בִּי דִינָא דְּלִתְתָּא, דְּאֵינּוֹן רְפוּיין יְתִיר, וְכָלְהוּ חֲמָאן לְאַבְרָהָם לְגַבִּיָּהּ, וְאַתְכַּפֵּיין קָמִיהּ.

אַדְהֵכִי, סְדְרָא תְּלִיתָאָה, קָלָא נְפִיק, וְסְלִיק, וְאַתְעַטֵּר בְּרִישִׁיהּ דִּי עֵקֶב, וּנְגִיד לִיהּ לְתַתָּא לְהַהוּא אַתְרֵי דְּאֵינּוֹן גְּבוּרָאן שְׂרִיין, וְקָאִים לְקַבְּלֵיהוּ, אַבְרָהָם מְהַאי סְטָרָא, וְיַעֲקֹב מְהַאי סְטָרָא, וְאֵינּוֹן בְּאַמְצְעִיתָא. כְּדִין אַתְכַּפֵּיין כְּלָהוּ, וּמְשַׁתְּכַחִין (ס"א ומשתככי) בְּאַתְרֵיהוּ. וְהִנֵּי כְּלָהוּ סְדְרָא אַחְרָא תְּנִינָא.

[זוהר חלק ג' - דף ק' ע"ב]

סְדְרָא בְּתַרָּאָה, דְּבַעֲיָא לְסְלָקָא לִוֵּן לְאַתְרֵיהוּ, וְלִיִּשְׁבָּא (ס"א ולישרא) בִּינֵיהוּ וְיַצַּחֲקָא כְּמִלְקַדְמִין. בְּגִין דְּהַאי בְּעִי לְיִשְׂרָאֵל לִיהּ בְּאַתְרֵיהּ, וְלָא יְפוּק בְּתוֹקְפוּי לְבַר,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כדין דינין כלהו אתפייין, ורחמין אתערו. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתויבתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אחרא רמיו, וכדין חידו אשתכח בכלא, וקודשא בריך הוא מרחם על עלמא. זכאה חולקיהון דישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרחמי, ולתקנא כלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעלמא, כמה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיהרא אתכסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, חפי וכסי ואנעל פתחא על מלפא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תימא, איך אתייהיב ליה רשו לשהוא מקטרגא לחפאה ולמתבע דינא. אלא ודאי בינא דהאי מקטרגא, שוי קודשא בריך הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידיעא, למתבע קמיה כל דינין דעלמא, דהא קודשא בריך הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למהוי דחילו דקודשא בריך הוא סלקא, ושריא על כלא. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלפא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתחא דמלפא, וסיהרא אתחפייא לגו, עד דיתגזר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קודשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלא כגוונא חדא עילא אתקין ותתא, כורסיא דדינא בהאי יומא, וסנטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל חד וחד כפום ארחוי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתיין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינון עיני יי, דאינון משטטי בכל עלמא. וכמה אינון עיני יי, דלית לון חושבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וחמאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינון דלא משגיחין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגבייהו קיימין אלין סהדי מלפא, ומשגיחין וחמאן כל מה דאינון עבדין, וקאמרי, דהא אינון סלקי וסהדי קמי מלפא. והאי סנטירא קאים קמי מלפא, ותבע דינא, פלוני עבר דינא, פלוני עבד כף. והא הכא סהדי. ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. כדין אינון סהדי סהדותא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכלא אכתיב קמי מלפא בפתקא. בבי מלפא אית חד היכלא. היכלא דא מליא אשא חוורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו האי היכלא, אית היכלא אוחרא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלפא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלפא. אינון סהדין (נ”א סופרין) בטלין מההוא פלקא דאשא חוורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

וכדין מלפא אחמיץ דינא, עד זמנא ידיעא, דלמא בין כף ובין כף יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקרעין. ואי לאו, מלפא יתיב, וכל אינון דבי זכותא קיימי קמיה, פרוזא קם וכריז, פלוני עבד כף, מאן יוליף עליה זכות, אי אית מאן דיוליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסנטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אצטריך לכל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאחזאה דכלא עביד בארח קשוט, וניחא קמיה מאן דאשתזיב מן דיניה. ואי תימא מנלן. האי אתמסר לחכימי, ואפילו למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגח במה דאיהו באתגליא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא פגוונא חדא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו פגוונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלפא יתיב בכורסיא דדינא, סנטירא קא אתי וחיפי פתחא דמלפא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רחים ליה דדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי' אוהב משפט. נצח רחימו דבנוי, לרחימו דדינא. ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רחמי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא תהוא קלא, כלילא באשא ורוחא ומיא, ואתעביד מנייהו קלא חדא, ואתער קלא אחרא לעילא, כד תהוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדין כל טענות דקא טעין תהוא מקטרגא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצחק בלחודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל חד כפום אורחוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהן עיניו מראות, דנפיק מניה מאן דאחשך אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צידה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רחימא דנפשה, בנה רחימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ויגש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. פיון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתַפְּלִיל בְּחֵדְיָהּ, (בראשית קמ"ב ע"ב) וַיָּבֵא לוֹ יֵינ, דָּא יֵינ דְּמִנְטְרָא, יֵינ דְּהוּא חֵידוּ דְּלָבָא, רְזָא דְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, כְּדִין וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, צְלוֹתִין דְּסִלְקִין וּבְעוֹתִין. וַיְבָרְכֵהוּ, נַח רוּגְזָא, וַחֲדֵי לָבָא, וְכֹלָא אִיהוּ רַחֲמֵי.

כִּיּוֹן דְּאִיהוּ אֲתַפְּלִיל בְּיַעֲקֹב, כָּל אֵינּוֹן חֵיילִין וְתוֹקֵפִין וְרוּגְזִין דְּהוּוּ זְמִינִין, אֲתַבְּדְרוּ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ תַּמּוֹן. וַיִּשְׂרָאֵל נִפְקִין מִן דִּינָא, בְּחֵדְוָה וּבְבִרְכָּאָן. וַיְהִי אַךְ יֵצֵא יֵצֵא יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יֵצְחָק אָבִיו, בְּיוֹמָא דָּא, בְּחֵדְוָה, וּבְבִרְכָּאָן עֲלָאִין, וְעֵשׂוֹ אַחֵיו בָּא מִצִּידוֹ, טָעִין טוֹעֵנִי מְעוּבְדֵי דְּעֵלְמָא, וְיַעֲשֵׂה גַם הוּא מְטַעֲמִים, חֵדִיד לִישְׁנֵיהּ לְמַטְעֵן טַעֲנוֹת. אֲתַקִּין סְחֵדֵי, וַיָּבֵא לְאָבִיו וַיֹּאמֶר יָקוּם אָבִי, יִתְעַר בְּדִינּוֹי, וַיֹּאכַל כִּמָּה עוּבְדִין בִּישִׁין דְּכָל עֵלְמָא דְּקָא אֲשַׁכְּחָא.

וַיִּחְרַד יֵצְחָק חֲרָדָה גְּדוּלָּה עַד מְאֹד, דְּהָא לָא יָכִיל לְאַתְּפַרְשָׁא מִכָּלְלָא דִּיעֲקֹב, דְּאִיהוּ בְּחֵדְוָה. וַיֹּאמֶר מִי אֶפּוּא הוּא הִצֵּד צִיד, בְּכִמָּה צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין, וְאוּכַל מְכָל בְּטָרָם תְּבֵא וְאַבְרַכְהוּ גַם בְּרוּךְ יִהְיֶה. כְּשִׁמוּעַ עֵשׂוֹ אֶת דְּבָרֵי (יעֲחָק) אָבִיו וַיֵּצְעַק צְעָקָה וְגו'. דְּחֲמֵי דְּהָא צִידוֹ לָא הוּוּ כְּלוּם. עַד לְבַתֵּר דְּאָמַר לֵיהּ, הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְגו'. אֵלִין תְּקִיפִין וְאוּכְלוּסִין דְּשָׂאָר עֲמִין וְדָא קִשְׂיָא לֵיהּ מִכָּלְלָא. וַיִּשְׁטוּם עֵשׂוֹ אֶת יַעֲקֹב, לְמִיזֵל אֲבַתְרֵיהּ, וְלִקְטָרְגָא לֵיהּ תְּדִיר.

וַיַּעֲקֹב אֲזִיל בְּאֵינּוֹן יוֹמִין דְּבִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכְּפוּרִים, עָרִיק לְאַשְׁתְּזוּבָא מִנֵּיהּ. תַּב בְּתִיבְתָא, שׁוּי גְרַמִּיהּ בְּתַעֲנִיתָא, עַד דְּאֲתִי רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכְּפוּרִים, כְּדִין יִדְעִי יִשְׂרָאֵל דְּעֵשׂוֹ בָּא, וְעַמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, כְּלָהוּ מְקַטְרְגֵי זְמִינִין לְקַטְרְגָא לֹון, מִיד וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּיצֵר לוֹ וְאִסְגֵי בְּצְלוֹתִין וּבְעוֹתִין. (בראשית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם וְאֱלֹהֵי אָבִי וְגו'. עַד דְּנִטִּיל עֵיטָא וְאָמַר, כִּי אָמַר אֲכַפְרָה פְּנִיו בְּמִנְחָה הַהוּלְכֶת לְפָנַי וַיִּקַּח מִן הַבָּא בִידוֹ מִנְחָה וְגו', עוֹזִים מֵאֲתִים וְתִישִׁים עֲשָׂרִים רַחֲלִים מֵאֲתִים וְגו'.

גְּמֵלִים וְגו', כִּךְ הוּא סְטְרָא דִּילֵיהּ. גְּמֵלִים הוּא נְחָשׁ, כְּמִין גְּמֵל, בְּשַׁעְתָּא דְּפִתֵי סְמָא"ל לְאָדָם, אַרְכִּיב עַל נְחָשׁ כְּמִין גְּמֵל. תְּנִינּוֹן, מֵאֵן דְּחֲמֵי גְּמֵל בְּחֵלְמִיהּ, מִיתָה נִקְנְסָה עָלֶיהּ מְלַמְעָלָה, וְאַשְׁתְּזוּב מִינָהּ. וְכֹלָא חַד.

וּכְדִין, אַהֲדַר עֵשׂוֹ אֶפְטְרוֹפּוּסָא דִּיעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב לָא בְּעָא דּוּבְשִׁיָּהּ וְעוֹקְצִיָּהּ. יַעֲבַר נָא אֲדוּנֵי לְפָנַי עַבְדוֹ. כְּדִין וַיֵּשֶׁב בְּיוֹם הַהוּא עֵשׂוֹ לְדַרְכּוֹ. אִימְתִי. בְּשַׁעְתָּא נְעִילָה, דְּהָא אֲתַפְּרֵשׁ מְעַמָּא קְדִישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לְחוּבִיהוֹן, וְכַפֵּר עַלֵּיהוּ. כִּיּוֹן דְּהוּא מְקַטְרְגָא אֲזִיל בְּהַהוּא דוּרוּנָא, וְאַתְּפַרֵשׁ מִנֵּיהוּ, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַחֲדֵי בְּבּוּי, מַה כְּתִיב, וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיִּבֶן לוֹן בֵּית וְגו'. עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמְּקוֹם סוּכּוֹת, כִּיּוֹן דִּיתְבִי בְּסוּכּוֹת, הָא אֲשַׁתְּזוּבוּ מִן מְקַטְרְגָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּבּוּי. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן בְּהַאי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי. (ע"כ רעיא מהימנא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, לקבל דא, תלתא ספרין פתיחין ביומא דא, וכמה דרחמין מתערין, ודינין קשיין אתכפין ועאלין לדוכתייהו. כך הוא לתתא כגוונא דלעילא, דינין קשיין אתכפין ואתעברו מעלמא. ומאן אינון. אלין אינון רשעים גמורים, דאינון דינין קשיין דאתכפין ואתעברו מעלמא. ועל דא נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי דא הוא ברירא דמלה, בריך רחמנא דשאלנא ורווחנא בהני מילי.

אמר רבי יהודה, פתיב זכרון תרועה, זכרון עבדינו, לכוונא לבא ורעותא, ישראל עבדין זכרון לתתא, במה. בעובדא, בגין דיתער מלה פההוא גוונא לעילא.

אמר רבי אלעזר, פתיב (תהלים פא) בפסה ליום חגנו דאתכסיא ביה סיהרא. והיך אתכסיא. אלא, כד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיהרא אתכסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמשא לא נהיר, כל שכן סיהרא דאתכסיא ולא נהירא. ועל דא בפסה ליום חגנו, בה"א, דאתכסיא סיהרא. ובמה נהיר. כלא בתיבתא, ובקל שופרא, דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה כדין יי באור פניך יהלכון.

תא חזי, בהאי יומא אתכסיא סיהרא, ולא נהיר עד בעשור לחדש, דישאל תיבין פלהו בתיבתא שלימתא, ואימא עלאה תאבת ונהרת לה. והאי יומא נהירו דאימא נטלא, ואשתכח חידו בכלא. ועל דא פתיב, יום הכפורים הוא. יום כפור מבעי ליה, מאן יום הכפורים. אלא בגין דתרי נהורין נהרין בחד. בוצינא עלאה, נהיר לבוצינא תתאה. ובהאי יומא מנהורא עלאה נהיר. ולא מנהורא דשמשא ובגין כך בפסה ליום חגנו פתיב.

רבי אבא שלח ליה לרבי שמעון, אמר, אימתי זווגא דכנסת ישראל במלכא קדישא. שלח ליה, (בראשית כ) וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה. אתרגיש רבי אבא, ארים קליה, בכה ואמר, רבי רבי בוצינא קדישא, ווי, ווי לעלמא כד תפוק מניה, ווי לדרא דיהון בעלמא כד תסתלק מנהון וישתארוון יתמין מנה. אמר ליה רבי חייא לרבי אבא, האי דשלח לקבלך. מאי קאמר.

אמר ודאי לאו זווגא דמלכא במטרוניתא, אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה, וכד אתנהרא מניה, קרינן לה קדש דהא מבי אבא נטלא האי. וכדין מזדווגי כחדא, בגין דמלכא קדש אקרי, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי, דנטיל מאתר דאקרי קדש. כדין אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי, דהא מבי אבא שמא דא, ולא מבי אימא, ועל דא ותהי לי לאשה, לאזדווגא כחדא, בזמנא דא, ולא בזמנא אחרא, בזמנא דנטלא מבי אבא, ולא בזמנא דנטלא מבי אימא. ויום הכפורים אוכח, דתשמיש המטה אסור, בגין דזווגא לא אשתכח, דהא מבי אימא נטלא, ולא מבי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבא. אמר רבי חייא, ודאי זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, זכאין אינון דקיימין קמיה כל יומא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"א ע"א]

אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, וקאים בדינא קמי מאריה, ותב (דף ק"א ע"א) בתיובתא, וקביל ליה קודשא בריך הוא. אמר ליה, אדם, אנת תהא סימנא לבניך לדרי דרין, בהאי יומא קיימין בדינא, ואי יתובון אנא אקבל לון, ואיקום מכורסיי דדינא, ואתקיים על כורסיי דרחמי, וארחם עליהו. ודוד אמר, (תהלים קטז) אהבתי כי ישמע יי' את קולי תחנוני. ועל דא כתיב, (תהלים קל) כי עמך הסליחה למען תנורא. וכתיב, (תהלים לו) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. (ויקרא כ"ג) אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא מקרא קדש יהיה לכם. רבי חייא פתח, (תהלים לב) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. לדוד משכיל, הא תנינן בי' זיני זמרא (נ"א אתתקון) אתקרי ספר תהלים, בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה, ועלאה מכלהו הללויה, והא אוקמוה.

רעיא מהימנא פקודא (מ"ג) דא, לאתענאה ביומא דכפורי, לאכנעא גופא ונפשא, ברזא דחמשה ענויין, דחמשה דרגין דיומא דכפורי. דהא מקטרגא קא אתי לאדכרא חוביהון, כמה דאתמר. וכלהו בתיובתא שלימתא קמי אבוהון. כללא, כמה דאתמר בכמה דוכתי. (ע"כ רעיא מהימנא) (פקודא מ"ד למפלא כהנא וכו' ס"ג ע"א)

הכא משכיל, אתריה ידיע, מהו משכיל, מיא דאחכימו לאינון דשתו להו, תהוא אתר (ס"א דמשתדלן בהוא אתר) דאקרי משכיל, כמה דאת אמר, (משלי טז) משכיל על דבר ימצא טוב. ובגין דאקרי הכי, תליא ביה סליחה, חירו דחירין. הדא הוא דכתיב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה.

מאי כסוי חטאה. הא אוקמוה, דהוא כסוי מבני נשא, תהוא חטאה דחב לקודשא בריך הוא, ואודי קמי קודשא בריך הוא. אבל (ס"א כסוי חטאה) תא חזי, כד בר נש חטי, וחב זמנא חדא, ותרין ותלתא, ולא אהדר ביה, הא חובי באתגליא אינון ומפרסמי לון לעילא, ומפרסמי לון לתתא. וכרוזי אזלין קמיה ומכרוזי, אסתלקו מסחרניה דפלגיא, נזיף הוא ממאריה, נזיף הוא לעילא, נזיף הוא לתתא, ווי ליה דפגים דיקנא דמאריה, ווי ליה דלא חייש ליקרא דמאריה, קודשא בריך הוא גלי חוביה לעילא, הדא הוא דכתיב, (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. וכד בר נש אזיל באורחא דמאריה, ואשתדל בפולחניה, ואזדמן ליה חטאה חד, כללא מכסין עלויה, עלאין ותתאין, דא אקרי כסוי חטאה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי אבא, עד כען לא מטית לעקרא דמלה. ושפיר קאמרת. והאי דקאמרו חבריא שפיר. אבל אי הכי, מכוסה חטאה מבעי ליה, מהו כסוי חטאה.

אלא תרי מלי דחכמתא אית ביה, ותרווייהו הכי. חד כמה דתנינן, דעובדין טבין דבר נש עביד בהאי עלמא, עבדין ליה בההוא עלמא לבושא יקירא עלאה, לאתלבשא בהו. וכד בר נש אתקין עובדין טבין, וגברין עליה עובדין בישין, ואשגח ביה קודשא בריך הוא, ועובדוי בישין סגיאיין, ואיהו רשע, דאשתכח חטאה קמי מאריה, ותוהא על אינון טבאן דעבד בקדמיתא, הא אתאביד הוא מפלא, מהאי עלמא, ומעלמא דאתי. מה עביד קודשא בריך הוא מאינון טבאן דעביד האי חטאה בקדמיתא.

אלא קודשא בריך הוא, אף על גב דההוא רשע חטאה אתאביד. אינון טבאן וזכין לא אתאבידו. אית צדיק דאזיל בארחוי דמלכא עלאה, ואתקין לבושוי מעובדוי, ועד לא אשלים לבושוי, אסתלק. קודשא בריך הוא אשלים ליה, מאינון עובדין דעבד (ס"א דאבד) האי רשע חטאה, ואשלים לבושוי, לאתתקנא בהו בההוא עלמא, הדא הוא דכתיב, (איוב כז) יכין וצדיק ילבש. ההוא חטאה אתקין, וצדיק אתחפי ממה דאיהו תקין, הדא הוא דכתיב כסוי חטאה, (כסוי הוא מדא דחטאה אתחפי מחטאה) ועל דא לא פתיב מכוסה, אלא כסוי.

סדר הלימוד ליום יב ניסן [יום 189 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף ק"א ע"ב]

וחד, דאתחפי ההוא חטאה דהאי זכאה, באינון דאקרון מצולות ים, דהא מאן דנפיל במצולות ים, לא אשתכח לעלמין בגין דמיין חפין עלייהו. (מאן מצולות ים) כמה דאת אמר, (מיכה ז) ותשליך (דף ק"א ע"ב) במצולות ים כל חטאתם. מאן מצולות ים. אלא רזא יקירא הוא, והא (אוקמוה רבי שמעון אמר) אוקמיה רבי שמעון, ואמר, כל אינון דאתו מסטרא תקיפא, ואתאחדו בזינין בישין, בכתרין תתאין, כגון עזאזל ביומא דכפורי, דא אקרי מצולות ים. כזפטא דכספא, כד בחנין ליה בנורא, הדא הוא דכתיב, (משלי כה) הגו סיגים מכסף.

כך האי, מאינון מצולות ים הוא, ומצולות ים אקרי, מצולות מההוא ים קדישא, מצולות, וזהמא דכספא. ועל דא, כל אינון חטאין דישראל שריין לגויה (ס"א לגביה), והוא קביל לון, וישתאבון בגויה. מאי טעמא. בגין דאיהו חטאה אקרי. מאי חטאה. גרעונא. ועל דא הוא גרעונא דכלא, ונטל גרעונא דגופא ודנפשא. בהאי יומא נחית האי מצולות ים, וזהמא (דכספא) דנפשא, ונטיל וזהמא דגופא. מאן הוא וזהמא דגופא. דא אינון חובין דאתעבידו על ידי דיצר הרע, דאקרי מזוהם מנוול.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, תנן (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות, אי הכי יקרא הוא דעזאזל, חמיתון עבדא דשדי עדבין במאריה, אורחוי דעלמא דעבדא לא נטל אלא מה דהייב ליה מאריה. אבל, בגין דסמא"ל זמין האי יומא בדלטורא, ובגין דלא יהא ליה פטרא (ס"א בהאי עדבא הוא סלקא ביה) יתבין ליה חולקא בהאי.

והאי עדבא מגרמיה הוא דסליק ביה, דאמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, מלה עלאה אשכחנא בעדבא. עדבא דיהושע, כתיב ביה, (במדבר כו) על פי הגורל, על פי הגורל ודאי, דאיהו אמר דא חולקא דיהודה, דא דבנימין וכו', וכן פלהו. אוף הכא, כיון דכהנא שוי ידוי, אינון עדבין מדלגי וסלקין בידא דכהנא, (ס"א וסלקין עדבין בידא דכהנא, אינון מדלגי מן ידוי) ושארן באתרייהו. הדיא הוא דכתיב, והשעיר אשר עלה עליו הגורל, עלה עליו ודאי.

ולא דא בלחודוי, אלא בכל זמנא דדלטורא זמין, ואתייהיב ליה רשותא, בעינן לשוואה לקבליה במה דיתעסק, ושביק לון לישראל. בהאי יומא דלטורא זמין לאללא ארעא. הדיא הוא דכתיב, (איוב א) ויאמר יי' אל השטן מאין תבא. והא תנינן, משוט בארץ, מאי הוא. אלא האי הוא דלטורא רבא מקטרגא דישראל.

והא אתעריו חברייא, (דודאי) בההיא שעתא דהוו זמינן ישראל למעבר ימא, ולא תפרעא ממצראי, אמר, אנא אעברנא בארעא קדישא, וחמינא דלא אתחזון אלין למיעל בגווה, אי אנת דאין דינא, דינייהו הכא כמצראי, מה שניין אלין מאלין, או ימותון פלהו כחדא, או יהדרון פלהו למצרים. ולא אנת הוא דאמרת, (בראשית טו) ועבדום וענו אותם ד' מאות שנה, והא לא סליקו מחושבניא אלא רד"ו, ולא יתיר.

אמר קודשא בריך הוא, מאי אעביד, אשתדלותא בעיא הכא, לאייתאה קרבא לקבליה, יהיבנא ליה במה דיתעסק, וישבוק בהו לבני, והא אשתכח במאן דיתעסק, מיד אמר ליה, השמת לבך אל עבדי איוב כי אין פמוהו בארץ. מיד פלג ליה דלטורא במלין, ויען השטן את יי' ויאמר החנם ירא איוב אלהים.

לרעיא דבעי לאעברא עאניה בחד נהרא, אעבר זאבא לקטרגא ליה בעאניה, רעיא הוה חכים, אמר מאי אעביד, דבעוד דאנא אעבר לטלייא, יקטרג הוא בעאני. זקף עינוי, וחמא בין עאנא, חד תיישא מאלין תיישי ברא, דהוה רב ותקיף. אמר, אשדי דא לקבליה, ובעוד דמקטרגי דא בדא, אעבר לכל עאנא, וישתזבון מניה.

כך קודשא בריך הוא אמר, ודאי הא תיישא חד רב ותקיף ואלים, אשדי לקבליה, ובעוד דהוא ישתדל ביה, יעברון בני, ולא ישתכח קטיגורא לגבייהו. מיד, ויאמר יי' אל השטן השמת לבך. עד דקודשא בריך הוא זיווג להו כחדא,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב הַנּוּ בִּידְךָ. בְּעוֹד דְּהוּא אֲשַׁתְּדֵל בֵּיהּ, שְׁבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח קִטְיָגוּרָא לְגַבִּייהוּ.

אוּף הָכִי בְּהַאי יוּמָא, דְּלְטוּרָא זְמִין לְאַלְלָא אַרְעָא, וּבְעֵינָא לְשַׁדְרָא לְקַבְלִיהּ בְּמָה דִּיתְעָסְק (כְּגוּנָא דִּילִיהּ), וּבְעוֹד דְּאִיהוּ אֲשַׁתְּדֵל בֵּיהּ, שְׁבִיק לֹון לְיִשְׂרָאֵל. וּמִתְלָא אַמְרֵי לְזִלְזוּלָא דְּבֵי מַלְכָּא, הַב לִיה זְעִיר חֲמָרָא, וְיִשְׁבַּחְךָ קָמִי מַלְכָּא. וְאִי לֹאוּ יִימָא לְמַלְכָּא מְלָה בִּישָׂא. לְזַמְנִין נְטִלִין לָהּ לְהַחִיא מְלָה, עֲלָאֵי דְּבֵי מַלְכָּא, וּמַלְכָּא עֲבִיד דִּינָא בְּגִינִיהּ.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ב ע"א]

רַבִּי (דף ק"ב ע"א) יִצְחָק אָמַר, לְשִׁטְיָא דְּקָאִים קָמִי מַלְכָּא, הַב לִיה חֲמָרָא, וּלְבַתְרָא אִימָא לִיה, וְאַחֲזִי לִיה, כָּל אֵינּוֹן טְעוּוֹן דְּעַבְדַּת, וְכָל אֵינּוֹן בִּישׁוּן, וְהוּא יִיטִי וְיִשְׁבַּחְךָ, וְיִימָא דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח בְּעֵלְמָא פְּוּתְךָ. אוּף הָכָא, הָא קָאִים דְּלְטוּרָא תְּדִיר קָמִי מַלְכָּא, יִשְׂרָאֵל יְהִבִּין לִיה הַאי דוֹרוֹן, וּבְהַאי דוֹרוֹן פְּתַקָּא, לְכָל בִּישׁוּן, וּלְכָל טְעוּוֹן, וּלְכָל חוּבִין דְּעַבְדוּ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא אֲתִי וּמְשַׁבַּח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְעַבִּיד סְנִיגוּרָא עֲלֵייהוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲהַדְרָא כְּלָא לְרִישָׁא דְּבִישׁוּ דְּעַמִּיָּהּ, בְּגִין דְּכַתִּיב, (משלי כה) כִּי גַחְלִים אֲתָה חוֹתָה עַל רֹאשׁוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וּוִי לֹון לְעַמָּא דְּעַשׂוֹ, בְּשַׁעֲתָא דְּהַאי שְׁעִיר מְשַׁדְרֵי לְהַוּא דְּלְטוּרָא מְמַנָּא דְּעֲלֵייהוּ, דְּבְגִינִיהּ אֲתִי לְשַׁבַּחָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲהַדְרָא כְּלָא אֵינּוֹן חוּבִין לְרִישָׁא דְּעַמִּיָּהּ, בְּגִין דְּכַתִּיב, (תהלים קא) דוּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנַגֵּד עֵינֵי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲלִמְלִי הוּוּ יַדְעֵי אוּמוֹת הָעוֹלָם מֵהַאי שְׁעִיר, לָא שְׁבַקִּין לֹון לְיִשְׂרָאֵל, יוּמָא חַד בְּעֵלְמָא.

תָּא חֲזִי, כָּל הַהוּא יוּמָא מְשַׁתְּדֵל אִיהוּ בְּהַהוּא שְׁעִיר, וּבְגִין כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְדַכִּי לֹון מְכַפֵּר, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח קִטְיָגוּרָא קָמִיָּהּ. לְבַתְרָא, הוּא אֲתִי וּמְשַׁבַּח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְכַדִּין שְׁאִיל לִיה, כְּמָה דְּאֲתָא אָמַר, וַיֹּאמֶר יי' אֵל הַשָּׁטָן מֵאִין תְּבֵא, אֲתִיב בְּתוּשְׁבַחְתִּייהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְקִטְיָגוּרָא אֲתַעְבִּיד סְנִיגוּרָא וְאֹזִיל לִיה.

כַּדִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לְשַׁבְעִין שָׁרִין דְּסַחְרִין פּוּרְסִיָּא, חֲמִיתוֹן הַאי דְּלְטוּרָא, הִיאַדְךָ קָאִים עַל בְּנֵי תְּדִיר, (אסתכמו) הָא שְׁעִירָא חֲדָא דְּאֲשַׁתְּכַח (ס"א אשתדר) גַּבִּיָּהּ, בְּפִתְקָא דְּכָל חוּבִיָּהּ וְכָל טְעוּתִיָּהּ, וְכָל מָה דְּחָטוּ וְחָבוּ קָמָאֵי, וְהוּא קַבִּיל לֹון. כַּדִּין אֲסַתְּכַמוּ כְּלָהוּ, דִּיהַדְרוֹן אֵינּוֹן חוּבִין עַל עַמִּיָּהּ.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, כָּל אֵינּוֹן חוּבִין וְחֲטָאִין מִתְּדַבְּקִין בֵּיהּ, כְּמָה דְּכַתִּיב, (מיכה ז) וְתִשְׁלַחַךְ בְּמִצּוּלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם. וּלְבַתְרָא, כְּלָהוּ מִתְּהַדְרוֹן בְּרִישִׁיָּהוֹן דְּעַמִּיָּהּ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ויקרא טז) וְנָשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם אֶל אֲרֶץ גְּזֵרָה. בְּהַאי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יומא מתעטר כהנא בעטרין עלאין, והוא קאים בין עלאי ותתאי, ומכפר עליה ועל ביתיה, ועל כהני, ועל מקדשא, ועל ישראל כלהו.

תאנא, בשעתא דעאל בדמא דפר, מכוין ברישא דמהימנותא, ואדי באצבעיה, כמה דכתיב, והזה אותו על הכפרת ולפני הכפרת והיך עביד. בסים בקפטא (ס”א בקטפא) דאצבעא, ואדי כמצליף, בטיפין דאצבעא, לסטרי קפתורא (ס”א קטעורא) (ס”א כפורתא), אדי ואתכוון, ושאר ל ממני אחת, אחת ואחת. אחת בלחודהא, אחת (תיקון פ”ב ע”א, רעיא מהימנא ק”ח ע”ב) דכליל כלא, אחת שבחא דכלא, אחת דכלא אהדרן לקבלה, אחת רישא דכלא. לבתר אחת ואחת, דאינון שריין כחדא, ברעותא באחותא, ולא מתפרשן לעלמין.

בטר דמטא להאי ואחת, דהיא אימא דכלא. מכאן שארי לממני בזווגא, ומני ואמר, אחת ושתים. אחת ושלש. אחת וארבע. אחת וחמש. אחת ושש. אחת ושבע. בגין לאמשכא ולנגדא להאי אחת, דהיא אימא (ימא) עלאה, בדרגין ידיען, לכתרא (ס”א לנהרא לאימא) דאימא תתאה. ולאמשכא נהרין עמיקין מאתרייהו לפנסת ישראל. ועל דא, יומא דא תרין נהורין נהרין כחדא, אימא עלאה נהרא לאימא תתאה. ועל דא כתיב יום הכפורים, כמה דאתמר.

אמר רבי יצחק קפטרא חדא קשירא ברגלוי דכהנא, בשעתא דהוה עאל, דאי ימות הים, יפקוהו מלבר. ובמה ידעי. בהווא זהוריתא אתיידע ואשתמודע, כד לא יתפך גונוי. בההיא שעתא אשתמודע, דכהנא אשתכח לגו בחטאה. ואי יפוק בשלם, בזהוריתא אתיידע ואשתמודע, דיתפך גונוי לחוור. כדין חדוותא היא בעלאי ותתאי. ואי לאו פלהו אשתכחו בצערא, והווי ידעי כלא, דלא אתקבלו צלותהון.

[זוהר חלק ג' - דף ק”ב ע”ב]

אמר רבי יהודה, פיון דהוה עאל, וטמטם עינוי דלא לאסתכלא במה דלא אצטריה, והוה שמע קל גדפי כרובייא מזמרי ומשבחי. הוה ידע כהנא, דכלא הוה בחדוה, ויפוק בשלם. ועם כל דא בצלותיה הוה ידע, דמלין נפקין בחדוותא, ומתקבלן ומתברכן (דף ק”ב ע”ב) כדקא יאות, וכדין חדוותא היא בעלאי ותתאי.

רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אבוי, אמר ליה, האי יומא אמאי הוא בהאי אתר תלי, ולא בדרגא אחרא, דיאות הוא למהוי בדרגא דמלכא שארי, יתיר מכלא. אמר ליה רבי שמעון, אלעזר ברי, הכי הוא ודאי, ויאות שאלת.

תא חזי, מלכא קדישא, שביק היכליה וביתיה בידיא דמטרוניתא, ושבק לבנוי עמה, בגין לדברא לון, ולא לקאה לון, ולמשרי בגווייהו. דאי זכאן מטרוניתא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלֵת בְּחֻדוֹתָא בִּיקְרָא לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאִי לָא זָפֵאן, הִיא וְאִינוּן, אַתְהֲדְרוּ בְּגִלוֹתָא. וְהָא אוֹקִימְנָא, כְּמָה דְכְּתִיב, (משלי יט) מְשַׁדֵּד אֵב יְבָרִיחַ אִם. וְכְּתִיב, (ישעיה נ) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם.

וְעַל דָּא אִית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא, לְאַשְׁגַּחא בְּהוּ, וְלַעֲיִינָא בְּהוּ. וְכַד אֲזַדְמֵן הָאִי יוֹמָא, אִימָא עֲלָאָה דְכָל חִירוּ בִידְהָא, אֲזַדְמֵן לְקַבְּלִיהָ, לְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. וְיִשְׂרָאֵל אֲזַדְרוּ בְּהָאִי יוֹמָא, בְּכַמְהָ פּוֹלְחָנִין, בְּכַמְהָ צְלוֹתִין, בְּכַמְהָ עֲנוּיִין, כְּלָהוּ בְּזַכּוֹתָא. כְּדִין אֲזַדְמֵן לְהוּ חִירוּ, מֵאַתֵּר דְכָל חִירוּ בִידְהָא דְמִטְרוֹנִיתָא. בְּנֵי מַלְכָּא בְּנָהָא, דְאַתְפַּקְדֵן בִידְהָא, כְּלָהוּ זָפֵאן, כְּלָהוּ בְּלָא חֲטָאֵן, בְּלָא חוּבִין, כְּדִין אֲזַדְרוּגַת (ס"א) וְכַד אֲזַדְמֵן הָאִי יוֹמָא וְיִשְׂרָאֵל אֲזַדְמֵנוּ בְּהָאִי יוֹמָא בְּכַמְהָ פּוֹלְחָנִין בְּכַמְהָ צְלוֹתִין בְּכַמְהָ עֲנוּיִין כְּלָהוּ בְּזַכּוֹתָא כְּדִין אִימָא עֲלָאָה דְכָל חִירוּ בִידְהָא אֲזַדְמֵן לְקַבְּלָא לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל וְחֻמָּאֵת בְּנֵי מַלְכָּא בְּנָהָא (נ"א בְּרָהָא) דְאַתְפַּקְדֵן בִידְהָא דְמִטְרוֹנִיתָא כְּלָהוּ זָכֵאִין בְּלָא חֲטָאִין בְּלָא חוּבִין כְּדִין אֲזַדְמֵן לְהוּ חִירוּ מֵאַתֵּר דְכָל חִירוּ בִידְהָא דְמִטְרוֹנִיתָא כְּדִין מִטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה) לְגַבֵּי מַלְכָּא, בְּנָהִירוּ, בְּחֻדוֹהָ, בְּשְׁלִימוּ, בְּרַעוּתָא. דְהָא רַבִּימָאֵת בְּנִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה כְּדִין יָאוּת.

וְכַד הָאִי יוֹמָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ כְּדִין יָאוּת, וְוִי לֹוֵן, וְוִי לְשְׁלוּחִיהוֹן, וְוִי דְהָא מִטְרוֹנִיתָא אֲתַרְחַקַת מִן מַלְכָּא, וְאִימָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַקַת, וְלָא נְפִיק מִנָּה חִירוּ לְעֲלָמִין. זָפֵאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֹלִיף לֹוֵן אֹרְחוּי, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא, וְיִשְׁתַּכְּחוּן זָפֵאִין קַמִּיהָ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. וְכְּתִיב, (יחזקאל לו) וְזָרְקֵתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'. (ויקרא כ"ג) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. רַבִּי יוֹסִי שָׂאֵל לְרַבִּי אַבָּא, אָמַר לִיה, הֲנֵי חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, מֵאִי קָא מִיִּירִי. אָמַר לִיה, וְדָאִי רִזָּא יְקִירָא הוּא. תָּא חֲזִי, בֵּין לְעֵילָא בֵּין לְתַתָּא, כָּל חַד וְחַד, בְּאַרְחִיָּה נְטֻלָּא. וּבְאַרְחִיָּה יִתְבָּא, וּבְאַרְחִיָּה אֲתַעַר וְעֵבִיד מֵאִי דְעֵבִיד. הָאִי עֲשׂוֹר מְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אִינוּן. וְיוֹמָא עֲשִׂירָאָה, בְּעֲשִׂירָאָה קִימָא. וְעַל דָּא (שמות יב) בְּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֵׁה לְבֵית וְגו'. וְהָאִי יוֹמָא, הוּא דִילָּהּ. וְחֲמִשָּׁה יוֹמִין אַחְרָנִין, דְמַלְכָּא הוּא. הַהוּא יוֹמָא דְאֲתִי עָלָה. דְהָא חֲמִשָּׁאָה, בֵּיה יִתִּיב מַלְכָּא, בְּכוֹרְסִיָּא. וּבְכָל אֲתַר בְּעֲשׂוֹר, דְמִטְרוֹנִיתָא הוּא. חֲמִשָּׁה עֲלִיָּהוּ, דְמַלְכָּא הוּא (ס"א) הַהוּא יוֹמָא דְעָלָה בְּגִין דְדַרְגָּא חֲמִשָּׁאָה בֵּיה יִתִּיב מַלְכָּא בְּכוֹרְסִיָּא, וּבְכָל אֲתַר וְכו'). הַהוּא יוֹמָא דְאֲתִי עָלָה דְהָא חֲמִשָּׁאָה בֵּיה, יִתִּיב מַלְכָּא בְּתַרְעָא.

וּבְכָל אֲתַר בְּעֲשׂוֹר דְמִטְרוֹנִיתָא הוּא, חֲמִשָּׁה עֲלִיָּהוּ, דְמַלְכָּא הוּא. הַהוּא יוֹמָא דְאֲתִי עָלָה. בְּגִין כְּפִי חֲמִשָּׁה יוֹמִין מִיִּרְחָא, לְאוֹרִיָּתָא. וְאִי תִימָא שְׁבִיעָאָה, בְּזַמְנָא דְתַרִּין אַבְהוֹן מִשְׁתַּכְּחִי בֵּיה, דְהָא מַלְכָּא בְּהוּ, וְכְדִין מִתְעַטֵּר בְּכָלָא. וְחַד מְלָה, שְׁבִיעָאָה וְחֲמִשָּׁאָה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף ק"ג ע"א]

תא חזי, חמשה דיליה הוא ודאי, כמה דאתמר, וכדין נהיר אבא לאימא, ואתנהירו מנה חמשין תרעין לאנהרא לחמשה. ואי תימא שביעה, בגין דמלפא בשלימו דאבהו, ועטרה ירית משביעה, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון. ועל דא בשביעה הוא יומא דמעטרא מלפא בעטרוי, וכדין ירית מלפא לאבא ואימא, דמזדווגין כחדא. ועל דא פלא בחד תלייא. (ויקרא כ"ג) ובחמשה עשר יום, רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד. תנינן, ג' מתנן עלאין, אזדמנו להו לישראל, על ידי תלתא אחין: משה, אהרן, ומרים. מן בזכות משה, ענני כבוד, בזכות אהרן. באר, בזכות מרים. וכלהו אחידן לעילא. מן בזכות משה, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם (דף ק"ג ע"א) מן השמים מן השמים (דייקא), דא משה.

ענני כבוד בזכות אהרן, דכתיב, (במדבר יד) אשר עין בעין נראה אתה יי' וגו', וכתיב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה להלן, שבעה. אף כאן נמי שבעה. דהא בקטרת שבעה עננין מתקשרן כחדא (ועוד). ואהרן רישא לכל שבעה עננין הוא והוא קשיר לשית אחרנין ביה בכל יומא.

באר בזכות מרים, דהא היא ודאי באר אתקרי. ובספרא דאגדתא, (שמות ב) ותצב אחותו מרחוק לדעה וגו'. דא הוא באר מים חיים, וכלא קשורא חד. מתה מרים, אסתלק באר. דכתיב, (במדבר כ) ולא היה מים לעדה. ובהיא שעתא בעאת באר אחרא לאסתלקא, דהוה שכח עמהון דישראל. כד חמאת שיתא עננין דהו קשירין עליה, אתקשרת היא בהו.

מית אהרן, אסתלקו אינון עננין, ואסתלק עננא דבירא עמהון. אתא משה, אהדר להו. דהא הוא דכתיב, (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי, אינון מתנות דהו בקדמיתא באר ועננין.

באר, דא באר דיצחק. עננים, אלין עננים דאהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לדא, בגין דאיהו קשיר בעננים (נ"א רישא לעננים). והוא אקשיר כל יומא ויומא לכלהו כחדא, דמתברכאן פלהו על ידוי.

תא חזי, על כל חסד דעבד קודשא בריך הוא בישראל. קשיר עמהון ז' עננין יקירן, וקשיר להו בכנסת ישראל, דהא עננא דילה אתקשר בשיתא אחרנין. ובכלהו שבעה, אזלו ישראל במדברא. מאי טעמא, בגין דכלהו קשרא דמהימנותא נינהו ועל דא בספות תשבו שבעת ימים. מאי קא מיירי. בגין דכתיב, (שיר השירים ב) בצל חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחפי. ובעי בר נש לאחזאה גרמיה, דיתב תחות צלא דמהימנותא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כל אינון שנין דקאים אהרן, הווי ישראל בצלא דמהימנותא, תחות אלין עננין. בתר דמית אהרן, אסתלק עננא חד, דהוא ימינא דכלא. וכד האי אסתלק, אסתלקו כל שאר עמיה (נ"א עננין) ואתחזיאו פלהו בגריעותא. והא אוקמוה, דכתיב, (במדבר כ) ויראו כל העדה פי גוע אהרן. אל תקרי ויראו, אלא ויראו. מיד וישמע הפנעני מלך ערד יושב הנגב פי בא ישראל דרך האתרים. שמע דאסתלקו אינון עננים, ומית תיירא רברבא דכל אינון עננים אתקשרו ביה.

אמר רבי יצחק, הפנעני מלך ערד יושב הנגב ודאי. וכד אתו אינון מאללין דשדר משה, אמרו (במדבר יג) עמלק יושב בארץ הנגב, בגין לתברא לבייהו. דהא בעמלק אתבר חיליהון בקדמיתא.

אמר רבי אבא, וישמע הפנעני, מאי קא מיירי הכא. בתר דאסתלקו אינון עננים. אלא פנען פתיב ביה, (בראשית ט) ויאמר ארור פנען עבד עבדים יהיה לאחיו. הכא אוליפנא, מאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אתחזי למהוי עבד לעבדי עבדין, הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדין מישראל לגרמיה.

ועל דא פתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות. כל מאן דאיהו משרשא וגזעא קדישא דישראל, ישבו בסוכות, תחות צלא דמהימנותא. ומאן דליתיה מגזעא ושורשא קדישא דישראל, לא יתיב בהו, ויפוק גרמיה מתחות צלא דמהימנותא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ג ע"ב]

פתיב (הושע יב) פנען בידו מאזני מרמה, דא אליעזר עבד אברהם. ותא חזי, פתיב ארור פנען ובגין דזכה פנען דא, לשמשא לאברהם, פיון דשמש לאברהם, יתיב תחות צלא דמהימנותא, זכה למיפק מההוא לטייא דאתלטייא, ולא עוד אלא דכתיב ביה ברכה. דכתיב, (בראשית כד) ויאמר בא ברוך יי'. מאי קא מיירי. דכל מאן דיתביב תחות צלא דמהימנותא, אחסין חירו ליה ולבנוי לעלמין, ואתברך ברכתא עלאה, ומאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אחסין גלותא ליה ולבנוי, דכתיב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. (דף ק"ג ע"ב) (ויקרא כ"ג) בפסכת תשבו חסר, ודא עננא חד, דכלהו קשירין ביה. דכתיב, פי ענן יי' עליהם יומם. וכתיב, (במדבר יד) ובעמוד ענן אתה הולך לפניך יומם. דא הוא עננא דאהרן, דאקרי יומם, דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. עננא חד, נטיל עמיה חמש אחרנין, ואינון שית. ועננא אחרא, דכתיב ובעמוד אש לילה, דא נהרא להו לישראל, מנהירו דאינון שית.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בפסכת תשבו שבעת ימים וגו', פקודא (מ"ה) דא, לישב בסופה. והא אוקימנא, בגין לאתחזא דישראל יתבי ברזא דמהימנותא, בלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דחילו כלל, דהא מקטרגא אתפרש מנייהו. וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, יתיב בסופה. כמה דאוקימנא, דכתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסכות. מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, ומזרעא ושרשא דישראל, ישבו בסכות. ורזא דא אתמר בכמה דוכתי.

פקודא (מ"ו) בתר דא, לקרבא קרבנא בכל יומא, וקרבנא דא, למחוי חולקא בכלא, בחדוותא דבנוי. בגין דכלהו אחידן באילנא. ענפין דלתתא דלגבי שרשא דאילנא, כלא אתברכן בגין אילנא. אף על גב דלית בהו תועלתא, כלא אתברכאן. וחדוותא דישראל באבוהון דלעילא, יהבי חולקא דברכאן, לכל אינון שאר עמין, דאית לון אחידו, ואתאחדו בהו בישראל.

וכל אלין קרבנין, למיהב מזונא, לאינון ממנן דשאר עמין, דהא מגו רחימו דקא רחים קודשא בריה הוא לבנוי, בעי דכלא יהון רחימין דלהון. ורזא דא, (משלי טז) ברצות יי דרכי איש גם אויביו ישלים אתו. אפילו כל אינון מקטרגי עלאי פלהו אהדרן רחימין לישראל וכד חילין דלעילא אהדרו רחימין לישראל, כל אינון דלתתא, על אחת כמה וכמה.

ואי תימא להון הוו מקרבי קרבנא, לאו הכי, אלא כלא לקודשא בריה הוא סליק ומתקרב. ואיהו פריש מזונא לכלהו אוכלוסין דסטרין אחרנין, דיתהונן בההוא דורנא דבנוי, ויתהדרון רחימין דלהון, דינדעון עילא ותתא, דהא לית עמא כעמא דישראל, דאינון חולקיה ועדביה דקודשא בריה הוא, ואסתלק יקרא דקודשא בריה הוא עילא ותתא כדקא יאות. וכל אוכלוסין עלאין פתחי ואמרי, (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. (תיקונין דף קנ"ב) (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי אלעזר פתח (ואמר), (ירמיה ב) כה אמר יי זכרתי לך חסד נעוריה וגו'. האי קרא על פנסת ישראל אתמר, בשעתא דהות אזלא במדברא עמהון דישראל. זכרתי לך חסד: דא עננא דאהרן, דנטלא בחמש אחרנין, דאתקשרו עלך, ונהירו עלך. אהבת פלולותיה, דאשתכללו לך, (ס"א וכלהו אשתכללו בך) ואעטרו לך, ואתקינו לך ככלה דתעדי תכשיטהא. וכל כף למה. בגין לכתף אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

תא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכנינתא פרסא גדפהא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקייא אחרנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקייא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. הדא הוא דכתיב, בסכות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כגוונא דא כתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי את השמים וגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיזין אלין דשריין עמיה.

ואמר רבי אבא, כתיב בסכות תשבו שבעת ימים, ולבתר ישבו בסכות. בקדמיתא תשבו, ולבתר ישבו. אלא, קדמאה לאושפיזי. תניינא, לבני עלמא. קדמאה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאושפיזין, כי הא דרב המנונא סבא, כד הוה עייל לסופה הוה חדי, וקאים על פתחא לסופה מלגאו, ואמר נזמן לאושפיזין. מסדר (נ"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוהי, ומברך, ואומר בספות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו. תיבו אושפיזין מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אסחי) ידוי, וחדוי, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי' עמו וגו', והוה יתיב.

[וזהר חלק ג' - דף ק"ד ע"א]

תנינא, לבני עלמא, דמאן (דף ק"ד ע"א) דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובצלמא דאתי ובעי למחדי למסכני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיזין דזמן דמסכני הוא. והוה דיתב בצלא דא דמהימנותא, וזמן אושפיזין אלין עלאין, אושפיזין מהימנותא, ולא יהיב לון חולקיהון, כלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דהוה פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. ווי ליה להוה בר נש, בשעתא דאלין אושפיזין מהימנותא קיימי מפתוריה.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומי הוה קאים בפרשת אורחין, לזמנא אושפיזין, ולתקנא לון פתורי, השתא, דמזמנין ליה, ולכלהו צדיקייא, וידוד מלפא, ולא יהבין לון חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרין, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (משלי כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקייא אמרי, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

דוד מלפא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינוי, דכתיב, (שמואל א כה) ויהי כעשרת הימים ויגוף יי' את נבל וימת. מאי קא מיירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואתעביד ליה אושפיזא, ולא בעא. ודא זמין ליה, ולא יהב ליה חולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלפא דאין עלמא, אתדן עליה הוה בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

אמר רבי אלעזר (בגין כך) אורייתא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, אלא כמה דיכיל, דכתיב, (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא איניש אכול ואשבוע וארווי בקדמיתא, ומה דישתאר אתן למסכני, אלא רישא דכלא דאושפיזין הוא, ואי חדי לאושפיזין ורוי לון, קודשא בריך הוא חדי עמיה, ואברהם קרי עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. ויצחק קארי עליה, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלת. אמר רבי שמעון, האי, דוד מלפא אמר ליה, בגין דכל זיינין דמלפא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְקָרְבִּין דְּמִלְכָּא, בִּידוּי דְדוּד אֲתַפְקְדוּ, אַבְל יִצְחָק קְאָמַר, (תהלים קיב) גְּבוּר בְּאֶרֶץ יִהְיֶה זֶרְעוֹ וְגוֹ', הוּן וְעוֹשֶׁר וְגוֹ'.

יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אִזּוּ יִבְקַע כְּשֶׁחֵר אֹרֶךְ וְגוֹ', שְׂאֵר צְדִיקֵיִיא אֲמַרִי, (ישעיה נח) וְנִחַף יִי תְמִיד וְהַשְׁבִּיעַ וְגוֹ', דוּד מִלְכָּא אָמַר, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עָלֶיךָ לֹא יִצְלַח, דְּהָא הוּא עַל כָּל זַיְיָנִי עֲלֵמָא אֲתַפְקְדוּ. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְּבֵר נֶשׁ, דְּזַכִּי לְכָל הָאִי. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּצְדִיקֵיִיא, בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי, עָלֵיָּהוּ כְּתִיב (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים וְגוֹ'. (ויקרא כ"ג) וְלִקְחֶתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן וְגוֹ', רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאֲתִיו יִצְרֵתִיו אֶף עֲשִׂיתִיו. כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, דָּא אָדָם, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה (נ"א בדיוקניה), דְּכְתִיב, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה, בְּשַׁעְתָּא דְאַפִּיק קְשׁוּט וְדִינָא בְּעֲלֵמָא, וְאַקְרִי אֱלֹהִים, דְּכְתִיב, (שמות כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלָל.

רַעִיא מַהִימְנָא פְּקוּדָא (מ"ז) דָּא לִיטוּל לְוֹלָב בְּהָהוּא יוֹמָא בְּאִינּוֹן זַיְיָנִין דִּילֵיהּ וְהָאִי רְזָא אוֹקִימְנָא וְאוֹקִמוּהָ חֲבֵרֵיִיא כְּמָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיל לוֹן לְיִשְׂרָאֵל בְּהַנִּי יוֹמִין וְחֲדַי בְּהוֹן. אוּף הָכִי יִשְׂרָאֵל נָטִיל לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחוּלְקִיָּהוּן וְחֲדָאן בֵּיתָא. וְדָא הוּא רְזָא דְלֹלָב. וּמִינִין דְּבֵיהּ דְּאִיהוּ רְזָא דְּיוֹקְנָא דְּאָדָם וְהָא אֲתַמַּר. (ע"כ רעיא מהימנא)

קָרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה, דְּכְתִיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְשִׁפִּיר. הָא אוֹקִימְנָא, דְּכְתִיב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ, בְּשַׁעְתָּא דְּזוּוּגָא אֲתַמַּר. וְכַךְ הוּא בְּזוּוּגָא דְּתַרוּיָּהוּ, בְּצַלְמֵם וּדְמוּתָא. וְאָדָם מְדַכֵּר וְנוֹקְבָא נְפִיק.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ד ע"ב]

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּסַפְרָא דְּשִׁלְמָה מִלְכָּא אֲשַׁכְחָנָא, דְּבִשַׁעְתָּא דְּזוּוּגָא (דף ק"ד ע"ב) אֲשַׁתְּכַח לְתַתָּא, שְׁדַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד דְּיוֹקְנָא כְּפַרְצוּפָא דְּבֵר נֶשׁ, רְשִׁימָא חֲקִיקָא בְּצוּלְמָא, וְקִיִּמָּא עַל הָהוּא זוּוּגָא. וְאַלְמָלָא אֲתִיָּהִיב רְשׁוֹ לְעֵינָא לְמַחְזִי, חָמִי בַר נֶשׁ עַל רִישִׁיָּה חַד צוּלְמָא, רְשִׁימָא כְּפַרְצוּפָא דְּבֵר נֶשׁ, וּבְהָהוּא צוּלְמָא אֲתַבְרִי בַר נֶשׁ, וְעַד דְּקִיִּמָּא (ס"א ועד לא קיימא) הָהוּא צוּלְמָא דְּשְׁדַר לֵיהּ מְאָרִיָּה עַל רִישִׁיָּה, וַיִּשְׁתַּכַּח תַּמּוֹן, לֹא אֲתַבְרִי בַר נֶשׁ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

הָהוּא צַלְמֵם אֲנִדְמֵן לְקַבְלֵיהּ, עַד דְּנִפְיָק לְעֲלֵמָא. כַּד נְפִיק, בְּהָהוּא צַלְמֵם אֲתַרְבִּי, בְּהָהוּא צַלְמֵם אֲזִיל, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים לט) אֶף (שמות קמ"ב ע"ב, י"ג ע"ב, מ"ב) בְּצַלְמֵם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וְהָאִי צַלְמֵם אִיהוּ מְלַעֲלָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בשעתא דאינון רוחין נפקן מאתרייהו, כל רוחא ורוחא אתתקן קמי מלפא קדישא בתקוני יקר, בפרצופא דקאים בהאי עלמא. ומההוא דייקנא תקונא יקר, נפיק האי צלם. ודא תליתאה לרוחא, ואקדימת בהאי עלמא, בשעתא דזווגא אשתכח. ולית לה זוגא בעלמא, דלא אשתכח צלם בגווייהו. אבל ישראל קדישין, האי צלם קדישא, ומאתר קדישא אשתכח בגווייהו. ולעובדי פוכבים ומזלות, צלם מאינון זינין בישין. מסטרא דמסאבותא אשתכח בגווייהו. ועל דא, לא ליבעי ליה לאיניש, לאתערבא צולמא דיליה, בצולמא דעובדי עבודה זרה, בגין דהאי קדישא, והאי מסאבא. תא חזי מה בין ישראל ולעובדי פוכבים ומזלות וכו'. (עד דמלכא דזמין אושפיון. זה המאמר כתוב בפרשת ויחי יעקב דף ר"ך עמוד א' שורה א' (ושייך כאן) ואלו החילופים מצאתי בין הכתוב בהעתק לבין הכתוב שם. שורה כ"ב במקום עלמין מצאתי צולמין. שורה כ"ה במקום יעדי דיני גרוע. שם במקום ידה מצאתי דינא. שורה ל"א מי יתן ערב ודא כד נהרא סיהרא וליליא אתתקן בנהורא. שורה ל"ה עובדין מצאתי בריין. עמוד ב' שורה ה' ביה חילא. שורה ו' יצרתיו היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו. שורה י"ד לחירו ועל דא קרינא ליה יום הראשון דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. שורה כ"ד דאבא בגין כך כלא יאה ולא בסימא לפירין ולא עביד פירין. שורה כ"ה הדין צ"ל תרין. שורה כ"ו לבירא ד"א. שורה כ"ט יעקב צ"ל בירא. שורה ל"א דא בדא צ"ל דא בלא דא. שורה ל"ג צ"ל אף על גב דבהאי נחל דינא לא אשתכח ביה. שורה ל"ה צ"ל דצדיק איבא וכנישו רברבא נפקי מנייהו. שורה ל"ו צ"ל מנייהו לא איבא ולא טעמא. שם וכלא שפיר ועל דא אתרוג בשמאלא. ובסוף המאמר מצאתי כתוב דכתיב).

סדר הלימוד ליום יג ניסן [יום 190 בשנה]

דכתיב (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, דהא יומא דא, ממלפא הוא בלחודווי, חדוותא דיליה בהו בישראל. מתל למלפא דזמין אושפיון, אשתדלו בהו כל בני היכליה, לבתר אמר מלפא, על כן אנא ואתון אשתדלנא פלהו באושפיון, וקרבתון קרבנין על שאר עמין בכל יומא, מכאן ולהלאה, אנא ואתון נחדי יומא חד, הדא הוא דכתיב ביום השמיני עצרת תהיה לכם. לכם: לקרבא קרבנין עלייכו. אבל אושפיון מהימנותא, במלפא משתכחי תדירא. וביומא דחדוותא דמלפא, פלהו מתכפפי עמיה, ומשתכחן. ועל דא פתיב, עצרת, תרגומו: כנישו.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ה ע"א]

והאי יומא, יעקב הוא רישא לחדוותא, וכל אינון אושפיון חדאן עמיה. ועל דא פתיב, (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך. וכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ויקרא כ"ד) ויקחו אליך שמן זית וך פתית למאור וגו', אמר רבי אלעזר, הא אוקמוה. אבל אמאי אסמיך קודשא בריך הוא פרשה דא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לפרשת מועדים. אלא, בלהו בוצינין עלאין, בלהו בוצינין לאדלקא משח רבות עלאה, והא אתמר. ועל ידיהו דישראל, מתברכאן עלאין ותתאין, ואדליקו בוצינין, כמה דאוקמוה דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, חדוותא (דף ק"ה ע"א) דעלאין ותתאין.

רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בניי וגילו צדיקים, (שמחו ביי' כמה דאת אמר) וכתיב, (תהלים קיח) זה היום עשה יי' נגילה ונשמחה בו. ואוקמוה, דהא בקודשא בריך הוא (נ"א במועדיא) בעי למחדי, ולאנהרא אנפין, וישתכח בר נש בחדוה, בגין דההוא חדוה דקודשא בריך הוא הוי, דכתיב נגילה ונשמחה בו ביומא. בו: בקודשא בריך הוא, וכלא חד מלה.

שמחו בניי, כד דינין אתפפין, ורחמי אתערו, וכד מתערי רחמי, כדין וגילו צדיקים, (כתיב) צדיק וצדק מתברכאן כחדא, דאקרון צדיקים, כמה דאתמר, דהא אלין מתברכאן (ס"א מברכין) לעלמין, וחדאן לעלמין בלהו. ותרנינו כל ישרי לב, אלין בני מהימנותא, לאתקשרא בהו.

ובכלא, בעי עובדא לתתא, לאתערא לעילא. תא חזי, מאן דאמר דלא בעיא עובדא בכלא, או מלין לאפקא לון ולמעבד קלא בהו, תיפח רוחיה. והא הכא פרשתא דא אוכה, אדלקות בוציניא, וקטרת בוסמין, (כחדא בגין) דכתיב שמן וקטרת ישמח לב. (ובהאי) ובעובדא דא אשתכח אדלקותא לעילא וחדוותא לתתא (ס"א אדלקותא וחדוותא לעילא ותתא) ואתקשרותא כחדא פדקא יאות. (ובעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא) אמר רבי יהודה, מזבח דלתתא, אתער מזבח אחרא. כהן דלתתא, אתער כהן אחרא. בעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא.

רבי יוסי ורבי יצחק הוו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי לרבי יצחק, פתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך שפיר. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה הוא. ומאי גריעותא הוא לשבת.

אמר ליה, ודאי גריעותא הוא, דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה דבר נש, דלית לה קלא, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ומאי הוא. ההוא דאקרי חול, (לעילא) מאינן יומין דחול. וכד אתער חול ביומא קדישא, גריעותא הוא לעילא ודאי. וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל שאלה עליה, מאן הוא דבעי לאפרשא זונגא דילן. מאן הוא דבעי חול הכא. עתיקא קדישא לא אתחזי, ולא שריא על חול.

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אוירין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתערו קדושי מלפא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חדותא לעילא ותתא.

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא בטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדותא דשבת בטיל מניה.

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדותא הוא לעילא ותתא. חדותא דכל חדון. חדותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דגיהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. פלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלניא הוא בצערא.

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי בהאי יומא, ואשתכח האי בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה, כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו עליה, ואפילו אסתכמו בבי דינא דמלפא עליה לביש, פלא אתקרע, בגין דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא בהלולא דמלפא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ה ע"ב]

ועל דא תנינן, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. מאן שבעין שנה. אלא אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבעין כתרי מלפא, דהוא אתחזי בהו, פלא אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א בטיל ליה והני) ליה לבר נש, והני (דף ק"ה ע"ב) מלי, כד מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.

למלפא דעביד הלולא לבריה, וגזר חדוה על פלא. בהאי יומא דהלולא, כל עלמא הוו חדאן, ובר נש חד הוה עציב, תפיס בקולרא. אתא מלפא לחדותא, חמא כל עמא חדאן כמה דאיהו גזר. זקף עינוי, חמא ההוא בר נש תפיס בקולרא עציב. אמר, ומה כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא תפיס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה, ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקטרוי)

כך האי דשארית בתעניתא בשבתא, כל עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח האי בר נש תפיס בקולרא, אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבעין שנין דאמרן, פלא אתקרע, ולא שארית עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שפן שבת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשאר בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבעים שנה פיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא פיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע בפיומיה, עביד. דלא אירע בפיומיה, לא עביד. ועל דא לא לבעי ליה לאינש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום פיומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא, בגין למתבע עליה רחמי. ווי לההוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגין כך, (תהלים ה) לא יגורף רע כתיב. וכתיב (משלי יט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, פיון דכתיב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר. אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו כתיב, (ישעיה ג) ויאמר אף עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע. (ויקרא כד) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי וגו'. ויצא, רבי יהודה אמר, נפק מכללא דחולקא דישראל, דנפק מכללא דכלא, נפק מכללא דמהימנותא. וינצו במחנה, מכאן אוליפנא, כל מאן דאתי מוזהמא דזרעא, לסוף גלטייה ליה קמי כלא. מאן גרים ליה, זוהמא דחולקא בישא דאית ביה. דלית ליה חולקא בכללא דישראל.

רבי חייא פתח, (משלי כה) פבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקור דבר. פבוד אלהים הסתר דבר, דלית רשו לבר נש לגלאה מלין סתימין, דלא אתמסרו לאתגלייא. מלין דחפא לון עתיק יומין, כמה דאת אמר, (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. לאכול לשבעה, עד ההוא אתר דאית ליה רשו ולא יתיר. ועם כל דא, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק ודאי.

דבר אחר, לאכול לשבעה, אינון חברייא דידיעין ארחין ושבילין למיתה בארץ מהימנותא כדקא יאות. כגון דרא דרבי שמעון שארי בגויה. ולמכסה עתיק, מדרין אחרנין דהא כלהון לא אתחזון לאכול ולשבעה ולא אתגלייא מלין בגווייהו, אלא למכסה עתיק, כמה דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ו ע"א]

פיומא דרבי שמעון, הוה בר נש אמר לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריך. בתר דשכיב, הו אמרי, אל תתן את פיך וגו'. פיומא, לאכול לשבעה. בתר דשכיב,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולמכסה עתיק. דחברייא מגמגמי, ולא קיימי במלין. דבר אחר, לאכול לשבעה: באינון מלין דאתגליין. ולמכסה עתיק: באינון מלין דאתחפין. (דף ק"ו ע"א)

ויקוב בן האשה הישראלית את השם, מהו ויקוב. רבי אבא אמר, ויקוב ודאי, כמה דאת אמר, (מלכים ב יב) ויקוב חור בדלתו, נקיב מה דתוה סתים. ושם אמו שלומית בת דברי, עד פאן סתים שמא דאמיה, פיון דכתיב ויקוב, נקיב שמא דאמיה.

אמר רבי אבא, אי לאו דבוצינא קדישא קיימא בעלמא, לא ארשינא לגלאה, (מכאן והלאה) דהא לא אתייהיב מלה דא לגלאה אלא לחברייא, דאינון בין מחצדי חקלא (דאי לאו). תיפח רוחיהון דאינון דאתין לגלאה, לאינון דלא ידעי.

תא חזי, כתיב וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי, האי קרא הא אוקימנא, אבל דא בר אינתו אחרא דאבוי, בעלה דשלומית הוה. וכיון דאתא ההוא מצראה עלה, בפלגות ליליא, תב לביתא וידע מלה, אתפרש מנה ולא אתא עלה. ונטל אינתו אחרא, ואוליד להאי, ואקרי איש הישראלי, ואחרא בן הישראלי. אי אינון אינצו הכא פחדא, מאי קא בעי הכא שמא קדישא. ואמאי קלל שמא קדישא.

אלא, איש הישראלי אמר מלה מאמיה, מגו קטטה. מיד ויקוב בן האשה הישראלית. כמה דאת אמר, ויקוב חור בדלתו. רזא דמלה, נטל ה' דשמא קדישא, ולייט, לאגנא על אמיה. ודא הוא נקיבא, דאיהו נקיב ופריש שמא קדישא. ולמחצדי חקלא אתמר. ורזא דמלה, (משלי ל) בן דרף אשה מנאפת וגו', זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין מלה, ומכספין לה. ועל דא אתמר, (משלי כה) ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.

ה' בתראה, הות נוקבא דינקא בתרין סטרין, בגין כף נטלא זיינין דמלפא, ונקמת נקמהא, דכתיב הוצא את המקלל. על דא כתיב, איש אמו ואביו תיראו, דחילו דאימא אקדים לאבא. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי. (ויקרא כ"ד) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יהודה אמר, הא אוקמוה. אבל פי יקלל אלהיו סתים. ובגין דאמר אלהיו סתם, לכך ונשא חטאו. דהא לא ידעין מאן הוא אלהיו, מאן דחלא דיליה, אי אחד מן השרים, או חד מן ככבייא, או חד מדברי עלמא.

אמר רבי יוסי, אי צדיק גמור הוא, לא יתער (ס"א מלה) חיליהון, וכיון דאתער מלה דא, חיישינן מינות אודריקת ביה, ולא ימות (ס"א אמר רבי יוסי, אפילו צדיק גמור לא ימות) על דא, בגין דאיהו מלה סתים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יהודה אמר, דאין ליה לטב בהא, דאי אמר אלהי, יכיל למטען אלהי דהוה עד השתא, דאתמשפנא אבתריה בלבאי, והשתא אהדרנא לקבלא מהימנותא עלאה. אבל אי אמר יי' אלהים, או יי', ונקיב ליה בשמא, האי לית ליה למטען בהאי, בגין דדא הוא מהימנותא דכלא, וכל את ואת (צ"ב ע"ב) דשמא קדישא דא, סלקא לשמא שלימא. (ס"א לשבחה)

דבר אחר ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל. רבי יצחק אמר, ויקוב בן האשה, אמאי. אלא כמה דאוקמוה. אבל האי ש הישראל, בעלה דשלומית הוה. רבי יהודה אמר, בריה דבעלה דשלומית מאנתו אחרא הוה. אמר רבי יצחק, נצו כחדא, ואמר ליה מלה מאימיה, וכי אבוי הוה דאתקטל בשמא קדישא, כמה דאוקמוה דכתיב (שמות ב) הלהרגני אתה אומר, דהא בשמא קדישא, קטיל ליה משה, ועל דא אושיט מלה לקבליה.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ו ע"ב]

ודא הוא דכתיב, ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל ויביאו אותו אל משה. אמאי. (ס"א לגביה דמשה בגין דקטיל לאבוהי וכו') בגין דמטא לגביה דמשה, על דקטיל לאבוהי בשמא קדישא. בגין כף ויביאו אותו אל משה. פיון דחמא משה, מיד ויניחוהו במשמר, ואבא וברא נפלו בידי דמשה. (ויקרא כ"ד) איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יצחק פתח, (תהלים פא) שמע עמי ואעידה בך ישראל אם תשמע לי לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר, פיון דכתיב לא יהיה בך אל זר, מאי ולא תשתחוה לאל נכר. (דף ק"ו ע"ב) אלא לא יהיה בך אל זר, דלא ייעול בר נש ליצר הרע בגויה, דכל מאן דאתי לאתחברא ביה, אל זר שריא בגויה, דהא כד אתחבר בר נש ביה מיד אתי לאעברא על פתגמי אורייתא, אתי לאעברא על מהימנותא דשמא קדישא, ואתי לבתר למסגד לטעוון אחרון, ועל דא פתיב, לא יהיה בך אל זר, פיון דלא יהיה בך אל זר, לא תיתי למסגד לטעוון אחרון, ולמעבר על מהימנותא דשמא קדישא. הדא הוא דכתיב, ולא תשתחוה לאל נכר, ומיהימנותא בישא דבר נש דא הוא.

ועל דא פי יקלל אלהיו, דיכיל למטען דהוא לייט להווא אל זר, יצרא בישא דשריא עליה לזמנין, ואנן לא ידעינן מלוי אי קשוט או לאו. ועל דא, ונשא חטאו. אבל ונוקב שם יי' מות יומת.

אמר רבי יהודה, אי הכי, אמאי ונשא חטאו, ונסלח חטאו מבעי ליה. (ס"א אלא) אמר ליה, כגון דאמר אלהי כמה דאוקימנא סתם, ולא פריש. רבי חייא אמר, פי יקלל אלהיו סתם, ולא פירש, והא ודאי ונשא חטאו. אבל ונוקב שם יי' מות יומת, דהא הכא תלייא מהימנותא דכלא, ולית ליה רשו למטען עליה פלל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי, דהא שמא דא מהימנותא דעלאי ותתאי. ועל דא קיימין עלמין כלהו, באת חד זעירא, תליין אלה אלפין ורבוא רבבן עלמין דכסופין, ועל דא תנינן, אתוון אלין, קשירין אלין באלין, וכמה אלה רבבן עלאין (ס"א עלמין), תליין בכל את ואת, ואסתליקו ואתקשרו במהימנותא (באתגלייא) וסתים בהו, מה דלא אתדבקו עלאין ותתאין, אורייתא בהו תלייא, עלמא דין ועלמא דאתי, הוא ושמייה חד. ועל דא פתיב, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. וכתיב (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

רבי חזקיה פתח, (שמות יט) לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה ירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשוך היובל. ומה טורא דסיני, דאיהו טורא כשאר טורי עלמא, בגין דאתחזי עליה יקרא דמלכא קדישא, פתיב לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה ירה, מאן דקריב למלכא לא כל שפן. ומה טורא דסיני דיכיל בר נש לאושיט ביה ידא ארח יקר בדחילו, פתיב לא תגע בו יד סתם, ואפילו בארח יקר. מאן דאושיט ידיה בארח קלנא לקביל מלכא, לא כל שפן.

רבי ייסא פתח ואמר, (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ומה משה, דמן יומא דאתיליד זיהרא קדישא עלאה לא אעדי מניה, פתיב ביה אל תקרב הלום. אמר ליה, משה, עד כאן לא אנת כדאי לאשתמשא ביקרי, של נעליך. ומה משה כד, דהוה קריב בדחילו בקדושה פתיב ביה הכי. מאן דקריב בארח קלנא לגבי מלכא, על אחת כמה וכמה.

רבי אבא אמר, איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. תא חזי, כד הוה ישראל במצרים, הוה ידעי באינון רבבי עלמא, דממנן על שאר עמין, וכל חד וחד הוה ליה דחלא בלחודוי מניה. פיון דאתקשרו בקשרא דמהימנותא, וקריב לון קודשא בריך הוא לפולחניה, אתפרשו מניהו וקריבו לגבי מהימנותא עלאה קדישא. ובגין כך פתיב, איש איש פי יקלל אלהיו, ואף על גב דפולחנא נוכראה הוא, פיון דאנא פקידת לון ממנא לדברא עלמא מאן דלייט ומבזי לון, ונשא חטאו ודאי, דהא ברשותי קיימין ואזלי ומדברין בני עלמא. אבל ונוקב שם יי מות יומת, לאו ונשא חטאו כמה לאלין, אלא מות יומת. מות בעלמא דין, יומת בעלמא דאתי. לאלין ונשא חטאו, בגין דמבזי עובדי ידוי, מבזי לשמשי דאנא פקידית, ואסיר הוא, אבל מיתה לא אתחייב בהו.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ז ע"א]

רבי שמעון הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ורבי יהודה מטו לחד טיקלי דמיא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מיא, אמר (דף ק"ז ע"א) קוטרא דקוסטי דמיא ולואי לא שכית. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שמשא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמשא דקודשא בריך הוא וכל שפן
דאינון עובדי קשוט, בנימוסי דקסטירא עלאה שכיחי.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא
אלהים את כל אשר עשה, סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אינון
דאתחזון מחבלי עלמא, בכלהו כתיב והנה טוב מאד פלהו שמשאי עלמא, מדברי
עלמא, ובני נשא לא ידעי.

עד דהוו אזלי, חמו חד חויא מדבר קמייהו, אמר רבי שמעון, ודאי דא אזיל
לארחשא לן ניסא, רהט ההוא חויא קמייהו, וקטר בחד אפעא בקיטרא דאורחא
סטון (ס"א נצן) חד בחד ומיתו. פד מטון, חמו לון לתרווייהו שכיבין בארחא. אמר
רבי שמעון, בריך רחמנא דרחיש לן ניסא. דהא כל מאן דאסתפל בהאי, פד איהו
בקיומיה, או איהו יסתפל בבר נש, לא ישתזיב ודאי, כל שפן אי יקרב בהדיה.
קרא עליה, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכלא עביד
קודשא בריך הוא שליחותא דיליה, ולית לן לאנהגא קלנא בכל מה דאיהו עבד.
ועל דא כתיב, (תהלים קמה) טוב יי' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתיב, יודוך יי' כל
מעשיך. (נדפס ויחי רכ"א)

רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב) אני חבצלת השרון שושנת העמקים. כמה
חביבה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא משבח ליה, והיא
משבחת ליה תדיר. וכמה שבחין ומזמרין אתקנת ליה למלכא תדיר. זכאה חולקיהון
דישראל, דאחידן בעדבא דחולקא קדישא, כמה דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו
יעקב חבל נחלתו.

אני חבצלת השרון, דא כנסת ישראל, דאקרי חבצלת, דקיימא בשפירו דנוי
בגנתא דעדן לאתנטעא. השרון, דהיא (נטרת נ"א שרה) ומשבחת ליה למלכא עלאה.
דבר אחר אני חבצלת השרון, דבעיא לאשתקאה משקיו דנחלא עמיקא, מבוועא
דנחלין. כמה דאת אמר (ישעיה לג) הנה השרון (כערבה). (לאגם מים) שושנת העמקים,
דקיימא (בראשית רכ"א ע"א) בעמיקתא דכלא.

שושנת העמקים. מאן אינון עמקים. כמה דאת אמר (תהלים קל) ממעמקים
קראתיך יי'. חבצלת השרון, מההוא אתר דשקיו דנחלין עמיקין נפקין, ולא פסקין
לעלמין. שושנת העמקים, שושנת דההוא אתר דאקרי עמיקא דכלא, סתים מכל
סטרין.

תא חזי, בקדמיתא חבצלת ירוקא, בטרפין ירוקין לבתר שושנה, בתרין גוונין
סומק וחור. שושנת: בשית טרפין. שושנת: דשניאת גוונאה, ואשתניאת מגוונא
לגוונא. שושנת, בקדמיתא חבצלת, בזמנא דבעיא לאזדווגא ביה במלכא, אקרי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חבצלת. בַּתֵּר דַּאֲתַדְבַּקַת בֵּיה בְּמַלְכָּא, בְּאִינוּן נְשִׁיקִין, אַקְרִי שׁוֹשְׁנָה. בְּגִין דְּכַתִּיב (שיר השירים ה) שְׁפֹתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים. שׁוֹשְׁנַת הָעֵמְקִים. דְּהִיא שְׁנִיית וּמְשַׁנִּיאת גְּוֹנָהּא, זְמַנִּין לְטָב, וְזְמַנִּין לְבִישׁ. זְמַנִּין לְדִינָא, וְזְמַנִּין לְרַחֲמֵי. (בראשית ג) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל וְכִי תֹאווֹה הוּא לְעֵינַיִם וְגו'. תָּא חֲזִי, דְּהִיא בְּנֵי נֶשְׂאָ לָא יִדְעִין, וְלֹא מִסְתַּכְּלִין, וְלֹא מְשַׁגְּיחִין, בְּשַׁעְתָּא דְּבִרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם, וְאוֹקִיר לִיה בְּיָקִירוּ עֲלָאָה, בְּעָא מְנִיָּה לְאֲתַדְבַּקָא בֵּיה, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח יַחֲדָאִי, וּבִלְבָא יַחֲדָאִי, וּבְאַתֵּר דְּדְבִיקוּתָא יַחֲדָאָה, דְּלֹא יִשְׁתַּנֵּי וְלֹא יִתְהַפֵּךְ לְעֲלָמִין, בְּהוּא קְשׁוּרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא יַחֲדָאָה, דְּכֻלָּא בֵּיה אֲתַקְשֵׁר. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ז ע"ב]

וּלְבַתֵּר סָאטוּ מְאוּרְחָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְשִׁבְקוּ אֵילָנָא יַחֲדָאָה עֲלָאָה מִכָּל אֵילָנִין, וְאַתּוּ לְאֲתַדְבַּקָא בְּאַתֵּר דְּמִשְׁתַּנֵּי וּמִתְהַפֵּךְ מְגוּוּנָא לְגוּוּנָא, וּמִטָּב לְבִישׁ, וּמִבִּישׁ לְטָב, וּנְחַתּוּ מֵעֵילָא לְתַתָּא, וְאַתַּדְבַּקוּ לְתַתָּא בְּשַׁנוּיִין סְגִיאִין, וְשִׁבְקוּ עֲלָאָה דְּכֻלָּא, דְּהוּא חַד, וְלֹא אֲשַׁתַּנֵּי לְעֲלָמִין. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (קהלת ז) אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֵשֶׁר וְהִמָּה בְקִשׁוֹ חֲשִׁבוֹנוֹת רַבִּים. וְהִמָּה בְקִשׁוֹ חֲשִׁבוֹנוֹת רַבִּים וְדָאִי, כְּדִין אֲתַהַפֵּךְ לְבִיָּהּ בְּהוּא סְטָרָא מִמֶּשׁ, זְמַנִּין לְטָב, זְמַנִּין לְבִישׁ, זְמַנִּין לְרַחֲמֵי, זְמַנִּין לְדִינָא. (דף ק"ז ע"ב) כְּהוּא מְלָה דַּאֲתַדְבַּקוּ בֵּיה וְדָאִי. וְהִמָּה בְקִשׁוֹ חֲשִׁבוֹנוֹת רַבִּים, וְאַתַּדְבַּקוּ בְּהוּ.

אֲמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָדָם, שִׁבְקַת חֲזִי, וְאַתַּדְבַּקַת בְּמוּתָא. חֲזִי, דְּכַתִּיב וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן, עֵץ דַּאֲתַקְרִי חַיִּים, דְּמֵאֵן דַּאֲחִיד בֵּיה, לָא טְעִים טְעֵמָא דְּמוּתָא לְעֲלָמִין. וְאַתַּדְבַּקַת בְּאֵילָנָא אַחְרָא, הָא וְדָאִי מוּתָא הוּא לְקַבְלָךְ. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (משלי ה) רַגְלֶיהָ יוֹרְדוֹת מוֹת וְגו'. וְכַתִּיב (קהלת ז) וּמוֹצָא אֲנִי מִרְ מוּתוֹת אֶת הָאִשָּׁה. וְדָאִי בְּאַתֵּר דְּמוּתָא אֲתַדְבַּק, וְשִׁבְק אֲתֵר דְּחֲזִי, בְּגִין כְּפָּ אֲתַגְזֹר עֲלֶיהָ וְעַל כָּל עֲלָמָא מוּתָא.

אִי הוּא חֲטָא, כָּל עֲלָמָא מְאִי חֲטָאוּ. אִי תִימָא דְּכָל בְּרִיין אֲתוּ וְאֲכִלוּ מֵאֵילָנָא דָּא, וְאַתְרָמִי מִכָּלָא. לָאוּ הֲכִי, אֲלֹא בְשַׁעְתָּא דַּאָדָם קָאִים עַל רַגְלוּי, חֲמוּ לִיה בְּרִיין כְּלָהוּ, וְדַחְלוּ מְקַמִּיָּה, וְהוּוּ נְטֻלִין בְּתַרְיָה, כְּעַבְדִּין קָמִי מְלָכָא. וְהוּא אֲמַר לוֹן, אֲנָא וְאַתּוֹן, (תהלים צה) בּוֹאוּ נְשַׁתְּחוּהוּ וּנְכַרְעָה נְבֻרְכָה לְפָנַי יי' עוֹשֵׁנוּ, וְכִלְהוּ אֲתוּ בְּתַרְיָה. כִּיּוֹן דְּחֲמוּ דַּאָדָם סְגִיד לְהָאִי אֲתֵר, וְאַתַּדְבַּק בֵּיה, כְּלָהוּ אֲתַמְשְׁכוּ אֲבַתְרִיָּה, וְגָרִים מוּתָא לִיה, וְלְכָל עֲלָמָא.

כְּדִין אֲשַׁתַּנֵּי אָדָם לְכַמָּה גְּוֹנִין, זְמַנִּין לְטָב, זְמַנִּין לְבִישׁ. זְמַנִּין רוּגְזָא, זְמַנִּין בְּיַחְא. זְמַנִּין דִּינָא, וְזְמַנִּין רַחֲמֵי. זְמַנִּין חֲזִי, זְמַנִּין מוּתָא. וְלֹא קָאִים בְּקִיּוּמָא תְּדִיר בְּחַד מְנִיָּהּ. בְּגִין דְּהוּא אֲתֵר גְּרָמָא לִיה. וְעַל דָּא אַקְרִי, לְהַט חַרְבַּת הַמִּתְהַפֵּכַת, מִן

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

סְטְרָא דָא, לְסְטְרָא דָא, מִן טַב לְבִישׁ, מִן רַחֲמֵי לְדִינָא, מִן שְׁלוֹם לְקַרְבָּא, אֶתְהַפִּיכַת הִיא לְכָלֵא. וְאֶקְרִי טוֹב וְרַע, דְּכַתִּיב וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ.

וּמְלַכָּא עֲלָאָה, רַחֲמָא עַל עוֹבְדֵי יְדוּי, אוֹכַח לִיה, וְאִמַר לִיה וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, וְהוּא לֹא קָבִיל מִנִּיה, וְאֶתְמַשֵּׁךְ בְּתַר אֶתְתִּיה, וְאֶתְתַּרְךָ לְעֲלָמִין. דְּהָא אֶתְתָּא לְאַתְר דָּא סְלֵקָא, וְלֹא יִתִיר. וְאֶתְתָּא גָרִים מוֹתָא לְכָלֵא.

תָּא חֲזִי, לְעֲלָמָא דְאֶתִי פְתִיב, (ישעיה סה) כִּי כִימֵי הָעֵץ יָמֵי עָמִי. כִּימֵי הָעֵץ: הֵהוּא עֵץ דְּאֶשְׁתְּמוּדַע. בִּיה זְמַנָּא פְתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצַח וּמַחַה יְיָ אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלוֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

זוהר פרשת בהר

(ויקרא כ"ה) וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (ויקרא ו) זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה הִיא הָעוֹלָה וְגו'. הָאִי קָרָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אוֹקִימָנָא, דְּהִיא סְלֵקָא וּמִתְחַבְּרָא בְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא בְּזוּוּגָא שְׁלִים.

הִיא הָעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה וְגו'. תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּעָאֵל לִילֵיא, וְתַרְעִין סְתִימִין, דִּינִין תְּתַאֲיִן מִתְעַרְיִן בְּעֲלָמָא, וְאֶזְלִין וְשֹׁאטִין, חֲמַרִי וְאֶתְנִי וְכֻלְבִּי. חֲמַרִי הָא אוֹקִימָנָא, וְכֻלְבִּי וְאֶתְנִי, לֹא שֹׁאטִין וְלֹא אֶזְלִין, אֶלֹא בְּהוּ עֲבַדִי חֲרַשְׁיָא לְבִנֵי נִשְׂא. כְּגוֹן בְּלַעַם, וְאוֹקִמוּהָ. כְּדִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא נִיִּימִין, וּמְזַבַּח תְּתַאֲה דְּלִבְר אֶתְוֹקֵד.

בְּפִלְגוֹת לִילֵיא, אֶתְעַר רוּחַ צְפוֹן, וּמַהֲהוּא מְזַבַּח תְּתַאֲה, נְפִיק שְׁלֵהוּבָא דְּאֶשָׁא, וְתַרְעִין אֶתְפֶּתְחוּ, וְדִינִין תְּתַאֲיִן אֶתְפְּנִישׁוּ בְּנוֹקְבִיָּהוּ, וְהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא אֶזִּיל וְשֹׁאט, וְתַרְעִין דְּגָן עֲדָן אֶתְפֶּתְחוּ, עַד דְּמַטִּי (נ"א צפרא) הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, אֶתְפִּלְג לְכַמָּה סְטְרִין דְּעֲלָמָא, וְעָאֵל (דף ק"ח ע"א) תַּחֲתוֹת גְּדַפּוּי דְּתַרְנַגּוּלָא וְקֶאֱרִי.

כְּדִין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶשְׁתַּכַּח בֵּין צְדִיקָיָא, וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל מְשַׁבַּחַת לִיה לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאֶתִי צְפָרָא. כִּיּוֹן דְּאֶתִי צְפָרָא, אֶשְׁתַּכַּחוּ מְשַׁתְּעִין בְּרִנָּא חֲדָא. וְאִית לָהּ נִיחָא בְּבַעֲלָהּ. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה וְגו'. עַד הַבִּקְרָה, דְּהָא בְּצְפָרָא דִּינִין וְשְׁלֵהוּבִין אֶשְׁתַּכְּכוּ, וְכְדִין אֶתְעַר אֶבְרָהֶם בְּעֲלָמָא, וְנִיחָא הוּא דְּכָלֵא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כיון דעאלו ישראל לארעא, לא אשתכחו בה דינין תתאין, ופנסת ישראל הות בה בנייחא, על כנפי דכרובים. כמה דאתמר, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה. כדן הות לה נייחא מכלא. דהא ישראל לא נימין, עד דמקרבי קרבנא דבין הערבים, ואסתליקו דינין. ועולה הוה אתוקד על מדבחא, וכדן הוה לה נייחא מכלא, ולא אשתכח אלא אתתא בבעלה, הדא הוא דכתיב פי תבאו וגו' ושבתה הארץ, בנייחא ודאי. (ויקרא כה) ושבתה הארץ שבת ליי, שבת ליי ממש.

תו פתח רבי אלעזר, (שמות כא) כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד וגו'. בגין דכל בר ישראל דאתגזר, דאית ביה רשימא קדישא, אית ליה נייחא בשמטה. דהא דיליה הוא ההוא שמטה, לנייחא ביה. ודא אקרי שבת הארץ, ודאי חירו אית בה. נייחא בה, כמה דשבת נייחא הוא דכלא, הכי נמי שמטה נייחא דכלא, נייחא הוא דרוחא וגופא.

תא חזי, ה' נייחא הוא דעלאי ותתאי. בגין כך, ה' עלאה, ה' תתאה. נייחא דעלאין, נייחא דתתאין. ה' עלאה, שבע שנים שבע פעמים. ה' תתאה, שבע שנים בלחודייהו. דא שמטה, ודא יובלא.

וכד מסתפלין מלי כלא חד. בגין כך ושבתה הארץ, בההוא נייחא דארעא, אצטריכו עבדין נייחא. ובגין כך, ובשביעית יצא לחפשי חנם. חנם, מהו חנם. דלא יחיב למאריה כלום.

אלא דא רזא, הכא אוליפנא, כתיב (במדבר יא) זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, בלא ברכה. דלא הוה עלנא במצרים עול דלעילא. תא חזי, עבדין פטורין מעול מלכותא דלעילא, ועל דא פטורין מן המצות. מאי עול מלכות שמים. אלא, כהאי תורא דיהבין עליה עול בקדמיתא, בגין לאפקא מניה טב לעלמא. ואי לא קביל עליה ההוא עול, לא עביד מדי. הכי נמי אצטריך ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא, ולבתר דיפלח ביה בכל מה דאצטריך. ואי לא קביל עליה האי בקדמיתא, לא ייכול למפלח.

סדר הלימוד ליום יד ניסן [יום 191 בשנה]

הדא הוא דכתיב, (תהלים ב) עבדו את יי' ביראה. מהו ביראה. כמה דאת אמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי'. ודא מלכות שמים. ובגין כך עול מלכות שמים. ועל דא האי בקדמיתא הוא דכלא. מאן אוכח. תפלת, בקדמיתא של יד. בגין דבהאי עייל לשאר קדושה. ואי האי לא אשתכח לגביה, לא שריא ביה קדושה לעילא, בגין כך (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש וגו' כתיב.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי עול לא שריא, במאן דאיהו כפית באחרא. ועל דא עבדין פטורין מעול מלכות שמים. ואי מהאי עול פטורין, מפל שאר פטורין. דהא שאר לא שריא עליה דבר נש, עד דאשתכח גביה בהאי עול. ובגין כך הוו אכלי ישראל במצרים חנם. אוף הכא יצא לחפשי חנם. דהא עבדא הוה, וכל מה דעביד, חנם הוא, בלא עול מלכות שמים. ואף על גב דחנם הוו עובדוהי יצא לחפשי, ויהא ליה נייחא.

לבתר דאיהו בחירו, ואשתכח ביה נייחא, יתבין עליה עול, מההוא אתר דאפיק ליה לחירו. ואי בר נש יסרב למיפק לחירו, כמה דאת אמר ואם אמר העבד אהבתי את אדוני וגו'. הא ודאי פגים ליה להאי אתר, דשביק עול מלכותא דלעילא, ונטיל עול דמאריה. ועל דא מה כתיב, והגישו אדוני אל האלהים והגישו אל הדלת וגו'. והגישו אדוני אל האלהים. אל האלהים סתם. לגבי ההוא אתר דפגים ליה דהכי נמי אלהים אקרי.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ח ע"ב]

ולאן אתר יתקריב לגביה. אל הדלת או אל המזוזה. (דף ק"ח ע"ב) בגין דהאי אתר פתחא הוא דלעילא, ומזוזה אקרי, והא אתמר. וכיון דאיהו אכוון לאפגמא להאי אתר, תהוא פגימו אשתאר בהדיה ביה בגופיה הדא הוא דכתיב, ורצע אדוני את אזנו במרצע ועבדו לעולם. יהוי עבדא תחות רגלוי דמאריה, עד שתא דיובלא.

את אזנו אמאי. הא אוקמוה. אבל שמיעה תלי בהאי אתר, עשיה לעילא. ובגין דישראל כד קריבו לטורא דסיני, והוו ברחימו דלבייהו לאתקרבא לקודשא בריך הוא, אקדימו עשיה לשמיעה, דהא שמיעה בקדמיתא, ולבתר עשיה. שמיעה בהאי שמיטה תליא. ועל דא הוא פגים להאי שמיעה, יתפגים שמיעה דיליה, וישתאר פגימו ביה. ולא ישתאר הוא עבדא למאריה, עד דיתקרב לההוא אתר דפגים, ויתפגים הוא קמיה, וישתאר ביה ההוא פגימו. ובגין כך, והגישו אדוני אל האלהים סתם, כמה דאוקימנא. ועל דא, ושבתה הארץ שבת ליי'. (ויקרא כ"ה) שש שנים תורע שדך וגו', ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליי'. והא אוקמוה, דכתיב, (שמות כג) ובשביעית תשמטנה ונטשתה וגו'. מאי טעמא ואכלו אביוני עמך. בגין דמספני בהאי אתר תליין, ובגין כך שביק לון למיכל. ועל דא, מאן דרחים למספנא, יהיב שלמא בכנסת ישראל, ואוסיף ברכתא בעלמא, ויהיב חידו וחילא לאתר דאתקרי צדקה, לארקא ברכתא לכנסת ישראל, ואוקימנא.

רעיא מהימנא ובשנה השביעית שבת שבתון וגו'. פקודא דא לשבות בשנה השביעית ואבתריה לשבות בשביעי. ואבתריה להשמיט כספים בשביעית. ואבתריה למנות שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה. הכא רזא דכל שביעיות, מסטרא דשכינתא דאתקריאת שבע מסטרא דצדיק

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

דאיהו שביעי לבינה, ואיהי בת שבע, מסטרא דאימא עלאה, דאתמר בה (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך.

שבע שמתן אינון אבגית"ץ, ובהון מ"ב אתוון, כלל אתוון ותיבין הם תשע וארבעין, אימא עלאה שנת החמשים שנה, דבה וקראתם דרור. בה תהא שכונתא תתאה, דרור פדות ושבייתה לישראל, דאתמר בהון (בראשית כח) ויהי זרעך כעפר הארץ.

כל ספירה מאלין שבע, שית גדפין, דאינון שית אתוון לכל חד. ובהון קודשא בריך הוא (ושכונתיה) בכל ספירה מאלין שבע, (ישעיה ו) בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף, ובינה איהו אחת, ושכונתא תתאה שבע. ולעילא מבינה, אחת ואחת, הא עשר ספירן. שתיים, ג', וד', וה', וו', וז'.

כאן וילך הלוך וגדל. מסטרא נוכראה, והמים היו הלוך וחסור, אימתי. באתר דשכונתא תתאה שריא בז'. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי, דא שכונתא תתאה. בשבעה עשר יום לחדש, איהי שביעאה ועשיראה.

דסליקת בהון אהיה, דאיהי בינה, שנת היובל, איהי אהיה אשר אהיה, תרין זמנין אהיה חושפן מ"ב, ותמניא אתוון בהון חמשיין. דבהון פקודא לחשוב שנת היובל. וביה פקודא לחזור לאחזותו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל חד יחזור ביה לדרגא דיליה, דנשמתייה אחיזא מתמן, כמה דאוקמוה (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים וגו'.

שמיטה: שכונתא תתאה, דאיהי משבע שנין. יובל: אימא עלאה, בינה, איהי לחמשיין שנין. ובה אתייחסין ישראל במפקנותהון מן גלותא. הדא הוא דכתיב, ואיש אל משפחתו תשובו. כגוונא דמפקנו דמצרים דאינון מארי תורה בה, אתמר בהון (שמות יג) וחמושים עלו בני ישראל, ואוקמוה אחד מחמשים.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ט ע"א]

ושכונתא תתאה, איהי גאולת בתי ערי חומה אתמר בה, ובתי ערי החצרים. דתרי בתי אית בלבא, אם אינון ממארי תורה, אתקריאו בתי ערי חומה, כגוונא דאתמר במפקנו דמצרים, (שמות יד) והמים להם חומה מימינם (דף ק"ט ע"א) ומשמאלם. לאחרים, דלאו אינון מארי תורה אתקריאו בתי החצרים.

אמר רבי שמעון, והא אשכחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחדר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קודשא בריך הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

צריכין לצלֵאָה צלותא דלהון לתמו, ולמהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי’.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חצוניים דלבא, ואינון תרין אזנים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתי דלבא. ותרין אינון בתי גוואי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכנתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעבירה, ולקרוב ממצוה.

בההוא זמנא, פקודא לתקוע שופר תרועה ביובל, הדא הוא דכתיב, (ישעיה יח) כנשא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו. כגוונא דבתקיעת שופר דיובלא, כלהו עבדין נפקי לחירות, הכי בפורקנא בתרייתא, בתקיעת שופר, מתכנשין כל ישראל מארבע סטרי עלמא, דאינון עבדין דיובלא. דמארי תורה, אית בהון עבדין על מנת לקבל פרס, ואתקריאו עבדי מלכא ומטרוניתא. אבל בנוי דמלכא קדישא, (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי, דאינון גדפי חיוון דמרפכתא.

פקודא בתר דא, לתת ללויים ערים לשבת. ובגין דאינון לא אשתתפו בעגלא, קודשא בריך הוא חלק לון לגביה. למהוי מנגנין ליה בכמה מיני נגון. דכהנים בעבודתן, ולויים לשירם ולזמרם, וישראל לנויהם. כהנים בעבודתם, דאית תמן כמה פקודין.

פקודא חד, לעשות שמן המשחה. ב’, לויים שומרין במקדש. ג’ ישראל לירא מן המקדש. ד’, עבודת הלויים בבית המקדש. ה’, להקטיר קטרת פעמים. ו’, כהנים תוקעים בחצוצרות במקדש. ז’, לקדש זרע אהרן במקדש. ח’, ללבוש בגדי כהונה במקדש. ט’, רחיצת ידים ורגלים, לעבוד במקדש.

י’, להיות הכהנים עושים קרבנות במקדש. י”א, לפדות פסולי המוקדשין. י”ב, קרבן היולדת ביום השמיני. י”ג, למלוח קרבנות במקדש. י”ד, לעשות העולה כמשפטה. ט”ו, לעשות החטאת כמשפטו. ט”ז, אכילת קדשים כמשפט לפהנים. י”ז, אכילת שיירי מנחות. ח”י, לעשות מנחות כמצוותן. י”ט, להביא קרבנות לבית המקדש. כ’, להביא נדר או נדבה לבית המקדש.

כ”א, להביא קרבנות קדשים תמורות וולדות. כ”ב, להקריב שני תמידין כהלכתן. כ”ג, להדליק אש תמיד על המזבח.

כ”ד, לעשות תרומת הדישן. כ”ה, להדליק נרות המנורה. כ”ו, להקריב מנחה בכל יום. כ”ז, להקריב מוסף בשבת. כ”ח, להסדיר לחם ולבונה. כ”ט, להקריב קרבן מוסף בראש חדש. ל’, להקריב בזו ימי הפסח. ל”א, להקריב ביום העומר

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כָּבֵשׁ לְעוֹלָה. ל"ב, לְהִקְרִיב (קרבן) הָעוֹמֵר. (היינו ספירת העומר) ל"ג, לְהִקְרִיב קֶרְבַּן מוֹסֵף בְּשָׁבוּעוֹת. ל"ד, לְהִקְרִיב שְׁתֵּי הַלֶּחֶם בְּשָׁבוּעוֹת. ל"ה, לְהִקְרִיב מוֹסֵף בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. ל"ו, לְהִקְרִיב מוֹסֵף בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. ל"ז, לְהִקְרִיב מוֹסֵף בְּז' יְמֵי הַחֵג. ל"ח, לְהִקְרִיב מוֹסֵף

בְּשִׁמְיַי עֲצַרְתָּ. ט"ל, לְשֹׁרֵף אֶת הַנוֹתֵר בְּאֵשׁ. מ', לְשֹׁרֵף קִדְשִׁים שְׁנֵטְמָאוּ. מ"א, לְעִבּוֹד כֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.

מ"ב, הַמוֹעֵל בְּהַקְדִּישׁ קֶרֶן וְחוֹמֵשׁ. מ"ג, (ס"א להביא החוטא קרבן חטאת על חטאו) קֶרְבַּן חֲטָאת. מ"ד, אֲשֶׁם תְּלוּי עַל סַפְקוֹ. מ"ה, קֶרְבַּן אֲשֶׁם וְדָאִי, עַל הַיְדוּעַ. מ"ו, קֶרְבַּן עוֹלָה וַיִּירֵד. מ"ז, קֶרְבַּן סִנְהֶדְרֵי גְדוּלָה שְׁטָעוּ. מ"ח, לְהִקְרִיב הַזֵּב אַחַר שְׂיִטְהָר. מ"ט, קֶרְבַּן זָבַח אַחַר שְׁתַּטְהָר. נ', קֶרְבַּן יוֹלְדוֹת. נ"א, קֶרְבַּן מְצוֹרְעִים, מִתְּמַן וְאֵילָף שָׂאֵר פְּקוּדֵינִי.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ט ע"ב]

מֵאֲרֵי מְתִיבְתָּאן, בְּאוֹמְאָה עֲלֵיכּוֹן, לֹא תַעֲדוּ מִנֵּי, עַד דְּאִתְקִין קֶרְבְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּשִׁכְנִיתָא אִיהִי קֶרְבַּן לֵיךְ, בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר דְּמַלְכָּא, בְּחַבְרָא שְׁלִים, בְּדַכְר וְנוֹקְבָא. בְּכָל אֶבְרִים, דְּאִינוּן: מְנַהוּן בְּרִישָׁא, עֵינִין בְּעֵינִין. אוּדְנִין (דף ק"ט ע"ב) לְגַבֵּי אוּדְנִין. חוֹטְמָא בְּחוֹטְמָא. אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין. פּוּמָא בְּפּוּמָא. כְּגוֹן (מלכים ב ד) וַיֵּשֶׁם פִּי עַל פִּי וְעֵינָיו עַל עֵינָיו. וּבְדָא הוּא מַחֲיָה הַיְלֵד. וְהָכִי יִדִין דְּמַלְכָּא, עִם יִדִין דְּמַטְרוֹנִיתָא, גּוּפָא בְּגּוּפָא, בְּכָל אֶבְרִים דִּילֵיהּ. קֶרְבְּנָא שְׁלִים.

דְּבַר נֶשׁ בְּלָא אִתְתָּא, פְּלַגוּ גּוּפָא אִיהוּ, וְשִׁכְנִיתָא לָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ. הָכִי (ס"א כד) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָאוּ אִיהוּ בְּקֶרְבְּנָא עִם שִׁכְנִיתָא, בְּכָל יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוּן אַנְשֵׁי מַדּוּת, דְּאִינוּן אֶבְרִים דִּילֵיהּ. עֵלַת הָעֵלּוֹת לָא שְׂרִיא תְּמַן, וְכַאלּוּ לָא הוּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד, בְּתַר דְּלָאוּ אִיהוּ עִם שִׁכְנִיתָא. וּבְחוּצָה לְאַרְצָא דְּשִׁכְנִיתָא מְרַחֲקָא מִן בְּעֵלָה, אִתְמַר כָּל תְּדַר בְּחוּצָה לְאַרְצָא, דּוּמָה כְּמִי שְׂאִין לוּ אֱלוֹתָא. בְּגִין דִּילִית תְּמַן קֶרְבְּנִין בְּחוּצָה לְאַרְצָא. וְלִזְמַנָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְקַרֵּב עִם שִׁכְנִיתָא, אִתְקַיֵּים בֵּיהּ הָאִי קְרָא, (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד. וְעֵלַת הָעֵלּוֹת שְׂרִיא עֲלֵיהּ.

אִף עַל גַּב דְּתַקִּינוּ אַבְהָן צְלוּתִין בְּאַתֵּר דְּקֶרְבְּנִין. הָאִי אִיהוּ לְקֶרְבָּא נְפִשִׁין וְרוּחִין וְנִשְׁמַתִּין דְּאִינוּן שְׁכֵלִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתָא. כְּאַבְרִין לְגַבֵּי גּוּפָא אֲבָל מִסְטָרָא דְּכוּרְסֵיין וּמְלָאכִין, דְּאִינוּן גּוּפִין וְאַבְרִין, דְּלָבַר מִמְלָכָא וּמִמְטְרוֹנִיתָא, לִית תְּמַן קֶרְבְּנָא. וּבְגִין דָּא אִתְמַר בְּכוּרְסֵיִיא, (שמות יז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כָּס יְהִי. (כס, חסר מכס א') (נ"א ה"ו חסר משם הוי"ה) (ירמיה יז) כִּפְסָא כְּבוֹד מְרוֹם מְרַאשׁוֹן מְקוּם מְקַדְשָׁנוּ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואברין בפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה, חוצה ודאי.

יהא רעוא דילך, לאחזרא לן לבי מקדשא, לקיים צלותא דאוקמוה קדמאי, יהי רצון מלפניך יי' אלקינו ואלקי אבותינו שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו ושם נעשה לפניך את קרבנות חובתינו תמידין כסדרן, כל חד בסדורא דיליה, ומוספין כהלכתו. דכען לבר מארעא דישראל, לית תמן קרבנין, כגופין דבריאה, דקודשא בריך הוא ושכינתיה, מסטרא דאצילות דיליה, לית תמן פרודא ואפרשותא. דשכינתא איהי יחודיה, וברכתיה, וקדושתיה. ולא אתקריאת גופא, אלא כד אתגשמו בכורסיין, ומלאכין דבריאה, כנשמתא דאתלבשא בגופא שפלה. ובגין דא, כד שכינתא איהי לבר מהיכלא דבי מקדשא, ולבר מפורסיין דיליה, כביכול פאלו לא הוה חד עמיה.

מסטרא דכסא עליון דאיהו גופא לקודשא בריך הוא, ומלאכין דתליין מניה, כאברין דתליין מן גופא, דאינון דכורין. ונשמתין דאתגזרו מניה דכורין. כסא תניינא, גופא דשכינתא, וכל נשמתין דתליין מניה, נוקבין. ומלאכין דתליין מההוא פורסייא, נוקבין. וקריבו דלהון בקודשא בריך הוא ושכינתיה.

הכי יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, אף על גב דאינון כנשמתין לגבי פורסייא ומלאכין, הכי אינון לגבך עלת העלות, כגופא, דאנת הוא דמיחד לון, ומקרב לון, ובגין דא אמונה דילך בהון, ואנת לית עלך נשמתא, דתהוי אנת כגופא לגבה, דאנת הוא נשמה לנשמות, ולית נשמה עלך, ולא אלהא עלך, אנת לבר מפלא, ולגאו מפלא, ולכל סטרא, ולעילא מפלא, ולתתא מפלא. ולית אלהא אחרא, עילא ותתא, ומפל סטרא, ומלגו דעשר ספירן, דמנהון פלא, ובהון פלא תליא ואנת בכל ספירה, בארפה ורחבה, עילא ותתא, ובין כל ספירה וספירה, ובעובי דכל ספירה וספירה.

ואנת הוא דמקרב לקודשא בריך הוא ושכינתיה, בכל ספירה וספירה, ובכל ענפין דנהורין דתליין מנהון, כגרמין, וגידין, ועור, ובשר, דתליין מן גופא. ואנת לית לך גופא, ולא אברים, ולית לך נוקבא. אלא אחד בלא שני. יהא רעוא דילך, דתקרב אנת שכינתא לגבי קודשא בריך הוא, בכל דרגין דאינון אצילות דיליה, דאינון נשמתין דבעלי מדות. נשיאי ישראל. חכמים. נבונים. חסידים. גבורים. אנשי אמת. נביאים. צדיקים. מלכים. כלהו דאצילות. דאית אחרנין דבריאה.

דשכינתא איהי קרבן, שמן המשחה. מימינא שמן למאור, כגון (בראשית א) את המאור הגדול. שמן משחת קדש איהו מסטרא דשמאלא, דאתמר בה וקדשת את הלויים. שמן כתיב, איהו מסטרא דצדיק, דאיהו כתיש כתישין מאברין דאינון

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

זיתים, לאחתא משחא לגבי פתילה. פתילה תכלא. וגבורה מתמן איהי יראה, ולוים שומרין המקדש.

ומתמן פקודא לירא מן המקדש, ואיהו מצות עבודת הלויים במקדש בכ"ד משמרות לויים דבהון לויים בשירה ובזמרה הוו מזמרין קדמך, לסלקא שכינתא דאיהי שירה וזמרה בהון לויי. כ"ד עם שירה וזמרה כ"ו, כחושבן ידו"ד. ואבתריה פקודא איהי מצות קטרת תמיד לקודשא בריך הוא, וקטרת פקרבנא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"י ע"א]

והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחיה. ואמורין ופדרין דאינון מתאכלין כל הלילה, (דף ק"י ע"א) אינון פפרה דאברין דגופא דיליה ונפשיה, דלא יתוקדון בגיהנם, ולא יתמסרון בידי דמלאך המות, ובגין דבר נש חב ביצר הרע, דאיהו צפוני, הכי שחיטתו בצפון לשזבא ליה מההוא צפוני.

ובקרבניו, טול בהו קל וחומר מנביאים, דאף על גב דתורה איהי שם יהו"ה, ונבואה דאתמר בה (ישעיה סג) רוח יי' תניחנו. עם כל דא, לאו כל מארי תורה שקילין, ולא כל נביאים שקילין, דאית נביאים, דנבואה דלהון בלבושין דמלכא, והכי הוא אורייתא דבעל פה, כמה מארי ספקות ופרוקין, בלבושא דמלכא.

ואית אחרנין דסלקין יתיר, באברים דגופא דמלכא, דאתמר בהון ואראה, וראיתי, במראה, בעיינין. (חבוק ג) יי' שמעתי שמעך יראתי, בשמיעה. יחזקאל אסתפלותיה ונביאותיה מעיינין. חבוק מאודנין בשמיעה. ובגין דא, יחזקאל חזא כל אלין מראות דמרפבה בראייה, בעין השכל. חבוק, בשמיעה. ואית נביאה דנבואתיה בפומא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ויגע על פי. נבואה אחרא מריחא דחוטמא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ב) ותבא בי הרוח. ואית דנבואתיה ביד, הדא הוא דכתיב, (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. ואחרנין לפנים בחיי המלך, ואחרנין לפני לפנים.

והכי באורייתא, פשטי"ם, ראיו"ת, דרשו"ת, סודו"ת דסתרי תורה, ולעילא סתרי סתרים לה' הכי בקרבנין אף על גב דקרבנין פלהו ליהו"ה, איהו נטיל פלא, ופליג קרבנין למשיריין דיליה. מנהון פליג לכלבים, אינון קרבנין פסולין, דיהיב להון לסמאל פלב, ולמשריתיה. ובגין דא הוה נחית דיוקנא דכלבא. ומנהון לשדים, דאית בהון כבעירן, ומנהון כמלאכי השרת, ומנהון כבני נשא. לאינון דעובדהון כשדים, פליג קרבנהון לשדים.

אלין דעובדיהון כמלאכין, פליג קרבנין דלהון למלאכים, הדא הוא דכתיב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. דאינון קרבנין דלהון, לאו תליין בבעירן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּקָרְבָנִין דְּבַעֲרִין, אֵינֻן דְּעַמֵּי הָאָרֶץ. אֵינֻן קָרְבָנִין (דמלאכין) דְּבַנֵּי נֶשָׂא, צְלוֹתִין וְעוֹבְדֵין טְבִין. קָרְבָנִין דְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים, מְאָרֵי מַדּוֹת, אֵלִין מְאָרֵי רְזֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְסַתְרִין גְּנִיזִין דְּבַהּוֹן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית הוּא בְּגַרְמִיָּה, לְקַבְּלָא קָרְבָנִין דְּלַהוֹן, דְּאִיהִי תוֹרַת ה' תְּמִימָה, שְׂכִינְתָא קְדִישָׁא, מִי' מַדּוֹת.

וְתַלְמִידֵי דְּרַבָּנָן, אֵינֻן מְלִין דְּלַהוֹן פְּאֲכִילַת שִׁירֵי מְנַחוֹת, וְאִית אַחְרָנִין דְּמַתְּגַבְּרִין עַלֵּיהוּ, דְּאוֹרֵייתָא דְּלַהוֹן פְּאֲכִילַת מְנַחוֹת עֲצֻמָּן, וְלֹא שִׁירֵי מְנַחוֹת. וְאִית אַחְרָנִין דְּאוֹרֵייתָא דְּלַהוֹן אֲכִילַת קְדָשִׁים, מְאָכְלִים מִכְּמָה מִינֵין לְמַלְכָּא. וְכֹל מְנַחוֹת דְּמְאָכְלִין דְּקָרְבָנִין, מְנֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקָרְבָּא לִיהַּ פְּלַהוּ בְּבֵיתָא דִּילֵיהַּ, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא. וְהֵאֵי אִיהוּ פְּקוּדָא לְקָרְבָּא קָרְבָּנוֹת בְּבֵית הַבְּחִירָה, לְקַיִים (ירמיה ט) כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמֵּתְהַלֵּל וְגו'.

לְמַלְכָּא דְּהוּו עֲבָדֵי וְאַפְרָכְסוּי וְשׁוֹלְטָנֵי מְלַכוֹתָא שְׁלַחֵי לִיהַּ כְּמָה דוֹרוֹנֵי, אָמַר, מֵאֵן דְּבַעֲי לְמַשְׁלַח לִי דוֹרוֹנָא, לָא יִשְׁלַח אֲלָא בִּידָא דְּמַטְרוֹנִיתָא, לְקַיִים בְּהַּ (תהלים קג) וּמְלַכוֹתוֹ בְּכַל מְשָׁלָה. וּבְגִין דָּא אַתְקַרִּיאת שְׂכִינְתָּא קָרְבָּן לַה', עוֹלָה לַה', אֲשֶׁם לַה', וְאַפִּילוּ קָרְבָּן נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת וּמְצוֹרְעִים וְזָבִים וְזָבוֹת, פְּלֹא צְרִיךְ לְקָרְבָּא לֵינֵי, וְשְׂכִינְתֵיהַּ, וְלִבְתֵּר אִיהִי פְּלִיגַת לְכֹלָא הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (משלי לא) וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, וְאַפִּילוּ מְזוֹנָא דְּחִיוּוֹן, כְּגוֹן קָרְבָּן שְׁעוּרִים מְאָכְל בְּעִירָן, וּמְאָכְל עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת דְּבֵי מַלְכָּא, וְאַפִּילוּ דְּכֻלְבֵי וּדְּחַמְרֵי וּגְמֻלֵי, לְקַיִים בְּהַּ וּמְלַכוֹתוֹ בְּכֹל מְשָׁלָה. וּמְנָלָן דְּעַל יְדֵהָא פְּלִיג כְּלָא, דְּכְתִיב וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֶּן י'ה, ו' בֶּן י'ה, כְּלִיל יְהוָה. וְשְׁלִימוּ דִּילֵיהַּ ה', אִיהִי עוֹלָה לְיְדוֹ"ד. קָרְבָּן לְיְדוֹ"ד. שְׁלָמִים לֵינֵי. קָרִיבו דִּילֵיהַּ, שְׁלִימוּ דִּילֵיהַּ, דְּבִיהַּ אֲשֶׁלִים יְהוָה, לְמַהוּי יְדוֹ"ד.

וְכֹלָא אַתְהֲדֵר בֵּיהַּ, וּבְגִין דָּא (שמות כב) זֹבַח לְאֱלֹהִים יִחְרַם, בְּלַתֵי לְיְדוֹ"ד לְבָדוּ, דְּלֹא יְהִיב שׁוֹלְטָנוֹתָא לְסִטְרָא אַחְרָא בְּקָרְבָּנָא, דְּכֹל אֱלֹהִים אַחְרִים עֲלָמָא דְּפְרוּדָא אֵינֻן, וְלִית לֹון קָרִיבָא וְיַחְוּדָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַפְרִישׁ לֹון מְשֻׁמִּיָּה, כְּגוֹן דְּאַפְרִישׁ חֲשֶׁף מְאוּר, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (בראשית א) וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וּמֵאֵן דְּקָרִיב לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵה דְּאַפְרִישׁ, כְּמֵאֵן דְּקָרִיב מְסַאָבוּ דְּנִגְדָה לְבַעֲלָהּ, וְהֵאֵי אִיהוּ רְזָא (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלוֹת עֲרוּתָהּ.

[זוהר חלק ג' - דף ק"י ע"ב]

וְהֵאֵי לֹא תַגְלָה עֲרוּתָן, קִירוּב, דְּכֹל עֲרִיין שְׁקִילִין לְעַבּוּדָה זָרָה, דְּכֹל סְטָרִין אַחְרָנִין, עַלֵּיהוּ אַתְמַר, (בראשית י) מֵאֲלֵה נִפְרְדוּ אֵינֵי הַגּוֹיִם בְּאַרְצוֹתָם. וְכְתִיב לְלִשׁוֹנוֹתָם בְּאַרְצוֹתָם בְּגוֹיָהֶם. וְכְתִיב כִּי שֵׁם בְּלָל יֵי שִׁפְתַי כָּל הָאָרֶץ וּמִשֶׁם הִפִּיצָם

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

יְדוּ"ד. וְכֹל מֵאֵן דְּקָרִיב שׁוּם קָרְבָּנָא לְסִטְרִין אַחֲרָנִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶפְרַיִם לִיה מְשֻׁמִּיה, וְלִית לִיה חוּלְקָא בְּשֻׁמִּיה. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחַר לֹון לְיִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאָר אוּמִין, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (דְּבָרִים יד) וּבָרַךְ בְּחַר ה'. וּפְלִיג לֹון מְנִייהו לְחוּלְקֵיה, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (דְּבָרִים לב) כִּי (דף ק"י ע"ב) חֵלֶק יִי עִמּוּ.

וּבְגִין דָּא יְהִיב לֹון אוּרֵייתָא מְשֻׁמִּיה. (שְׁמוֹת ג) זֶה שְׁמִי לְעֵלָם וְזֶה זְכָרִי לְדָר דָּר, וְהָא אוּקְמוּהָ י"ה עִם שְׁמִי, שִׁס"ה. ו"ה עִם זְכָרִי, רמ"ח. בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה, קָשִׁיר לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּשֻׁמִּיה, לְמַהוּי כָּל אֶבֶר וְאֶבֶר דְּלַהוּן, חוּלְקָא עַדְבֵיה וְאַחֲסָנְתֵיה. וּבְגִין דָּא זֹוּבַח לְאַלְהִים יַחֲרֵם וּגו'.

צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁתְּפָא לִיִי, בְּהַלִּיכָה דְּלַהוּן, בְּהַקִּיץ דְּלַהוּן. הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (מְשֻׁלִי ו) בְּהַתְּהַלְכְּךָ תִּנְחָה אוֹתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחֶךָ. קָם הָהוּא תְּלַמִּידָא וְאַשְׁתַּטַּח קַמִּיה, וְאָמַר זְכָאָה אִיהוּ חוּלְקֵיה, דְּמֵאֵן דְּזָכִי לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין, כְּלָהוּ שֵׁם יִי בְּכָל סִטְרָא, וְלֹא נִפְיָק מְנִיה לְבַר בְּכָל סִטְרוֹי. (ע"כ רַעִיא מַהִימְנָא) (כ"ט ע"א פְּקוּדָא לְהַקְרִיב וכו')

(ויקרא כה) וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֹאכַל וּגו', רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תְּהִלִּים לז) בְּטַח בִּינִי וְעֵשָׂה טוֹב שְׁכָן אֶרֶץ וְרַעָה אֲמוּנָה. לְעוֹלָם בַּר נֶשׁ יְהִי זֶהָר בְּמֵאֲרִיָה, וְיִדְבֵק לְבִיה בְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דִּיהוּי שְׁלִים בְּמֵאֲרִיָה. דְּכַד יְהוּי שְׁלִים בֵּיה, לֹא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיה כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, בְּטַח בִּינִי וְעֵשָׂה טוֹב, מֵאִי וְעֵשָׂה טוֹב. אֵלָא הָכִי תַנִּין, בְּעוּבְדָא דְלִתְתָא, יִתְעַר עוּבְדָא דְלַעִילָא. וְהָא אוּקְמוּהָ, וְעֵשִׂיתֶם אוֹתֶם, כְּבִיכּוּל, אֲתוּן תַּעֲבֹדוּן לְהוּן, בְּגִין דְּבַהֲהוּא אֲתַעְרוּתָא דְלָכוּן דְּאֲתוּן עַבְדִּין לְתַתָּא, אֲתַעַר לְעִילָא וְעַל דָּא וְעֵשָׂה טוֹב כְּתִיב, וְאִין טוֹב, אֵלָא צְדִיק, דְכָתִיב (יִשְׁעִיָה ג) אֲמַרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. כִּיֹּון דְּאֲתוּן עַבְדִּין הָאִי, וְדָאִי הָאִי טוֹב יִתְעַר, כְּדִין שְׁכָן אֶרֶץ וְרַעָה אֲמוּנָה, וְכָלָא חַד.

שְׁכָן אֶרֶץ, אֶרֶץ עֲלָאָה. דְּהָא לִית לָךְ בְּעֲלָמָא, דִּיכּוּל לְמִשְׁרֵי בְּהַדָּה, עַד דִּיתְעַר הָאִי טוֹב לְגַבְהָ, כִּיֹּון דִּיתְעַר לִיה, כְּבִיכּוּל הוּא עַבִּיד לִיה, וְכִדִּין שְׁכָן אֶרֶץ, שְׂרִי בְּגוּוֹה, אִיכּוּל אִיבָה, אֲשִׁתְּעֵשֶׂע בְּהַדָּה. וְרַעָה אֲמוּנָה, דָּא אֶרֶץ וְכָלָא חַד כְּמָה דְּאֲתָא אָמַר (תְּהִלִּים צב) וְאֲמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וְרַעָה אֲמוּנָה, הוּי דְּבַר לָהּ בְּכָל רַעוּתְךָ.

וְאִי לֹא תַתְעַר לְקַבְּלָהּ, הָאִי טוֹב אֲתַרְחַק מִנָּה, וְלֹא תִקְרַב בְּהַדָּה, לֹא תִקְרַב לְגוּ אֲתוּן נוּרָא יְקִידְתָא, וְאִי תִקְרַב בְּהַדָּה, בְּדַחִילוּ, כְּמֵאֵן דְּדַחִיל מִן מוֹתָא. דְּהָא כְּדִין נוּרָא דְלִיק, וְאוּקִיד עֲלָמָא בְּשִׁלְהוּבוּי. וְכִיֹּון דְּאֲתַעַר לְקַבְּלָהּ הָאִי טוֹב, כְּדִין, שְׂאֲרֵי בְּגוּוֹה, וְלֹא תִדְחַל מִנָּה אֲנָת, כְּדִין, (אִיּוֹב כב) וְתַגְזֹר אֲמַר וַיִּקָּם לָךְ וְעַל דְּרַכִּיךָ נָגַח אוּר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון בכל יומא. מאן אינון בני מהימנותא. אינון דמתערי האי טוב לקבליה, ולא חס על דיליה, וידעי דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה יתיר. כמה דאת אמר, (משלי יא) יש מפוד ונוסף עוד. מאי טעמא. בגין דהאי אתער ברכאן לקבליה, ולא יימא אי אתן האי השתא, מאי אעביד למחר. אלא קודשא בריך הוא יהיב ליה ברכאן עד בלי די, כמה דאוקמוה.

ובגין כך, וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו', מה פתיב. וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים. ועשת, ועשתה מבעי ליה, מאי ועשת. אלא לאפקא ה', דאית לה שמטה ונייחא, ולא עביד עבידתא. פתיב (שמות טז) ראו פי יי' וגו' נותן לכם ביום הששי לחם יומים וגו', כגוונא דא וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית וגו'.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחא, פגעו בהוא טורא, אשפחו תרי גברי דהוו אזלי, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, ואמר לון, במטו מנייכו, הבו לי מזונא פתא דנהמא, דהני תרין יומין דתעינא במדברא, ולא אכלנא מדי. אשתמיט חד מאינון תרי גברי, ואפיק מזוניה דאיהו אייתי לאורחא, ויהיב ליה, ואכיל ואשקי ליה. אמר ליה חבריה, מה תעביד מן מזונא, דהא אנא דידי אכלנא. אמר ליה, ומה עלי דידך, אנא אזיל, יתיב גביה ההוא מספנא, עד דאכל כל מה דהוה גביה, וההוא נהמא דאשתאר, יהב ליה לאורחא, ואזל ליה.

[זוהר חלק ג' - דף קי"א ע"א]

אמר רבי חייא, לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעביד על ידן. אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על ההוא בר נש, ובעא קודשא בריך הוא לזמנא קמיה האי, בגין לשזבא ליה. עד דהוו אזלי, לאה ההוא גברא באורחא, אמר ליה חבריה, ולא (דף קי"א ע"א) אמינא לך דלא תתן נהמא לאחרא. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הא מזונא גבן ניהב ליה למיכל. אמר רבי יוסי תבעי למיפק מניה זכותא, גזיל ונחמי, דהא ודאי בקפטורי דדא טפסא דמותא אתאחיד, ובעא קודשא בריך הוא לזמנא זכותיה, בגין לשזביה.

אדהכי, יתיב ההוא בר נש, ונאים תחות חד אילנא, וחבריה אתרחיק מניה, ויתיב בדרך אחרא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, השתא ניתיב ונחמי, דודאי קודשא בריך הוא בעי למרחש ליה ניסא, קמו ואוריכו. אדהכי חמו חד טיפסא בשלהובי קאים גביה. אמר רבי חייא, ווי על ההוא בר נש, דהשתא יימות. אמר רבי יוסי, זכאה ההוא בר נש, דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. אדהכי נחת מאילנא חד חו"א, ובעא למקטליה. קם ההוא טפסא עליה וקטליה. קסטר ברישיה טפסא, ואזל ליה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא בעא למרחש ליה ניסא, ולא תיפוק זכותיה מניה. אדהכי אתער תהוא בר נש, וקם ואזיל ליה. אחידו ביה רבי חייא ורבי יוסי, ויהבו ליה למיכל. בתר דאכל, אחויאו ליה ניסא דרחיש ליה קודשא בריך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לז) בטח בניי ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, ופאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה, דהא אתער טוב בכנסת ישראל. ובמה. בצדקה. דכד אתער צדקה, הוא טוב פדין אתער לגבי כנסת ישראל. ועל דא פתיב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מאי טעמא. בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על תהוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחידן ביה, ושזיב לון מן מותא. מאן גרים להוא אילנא דחיי דאתער להאי, הוי אימא תהיא צדקה דאיהו עביד, כפיכול הוא עביד ליה לעילא, כמה דאת אמר (תהלים קי) עושה צדקה בכל עת. והא אתמר.

השלמה מההשמטות (סימן ז)

וכי בכל עת יכיל בר נש למעבד צדקה, אי הכי תריסר שעתי ביומא מאן יכיל. אלא הכי אוליפנא, מאן דעביד צדקה בכל עת. מאי בכל עת, כמה דאת אמר (ויקרא ט"ז) ואל יבא בכל עת אל הקודש, ואוקמוה. ולא תימא בכנסת ישראל בלחודוי, דאיהי עת רעוא קדישא בצדיק. אלא אפילו בכל עת דלתתא אסגי צדקה עליהו ואתער צדקה בכלהו, בעלאי ותתאי. בגין כך ישוי לביה ורעותיה בר נש וידבק ביה בקודשא בריך הוא.

פיון דמטו קמי דרבי שמעון סחו ליה עובדא. אמר, ומה דא בלחודוי, אפילו כל מאן דאחיד לאילנא (באילנא) דחיי אשתזיב בהאי עלמא ואפילו מן מותא דעלמא, משאר בני נשא. כל שכן מאחרא.

אמר רבי שמעון בכלהו אתער צדקה אילנא דחיי, והאי אתר איהו דמזונא לכלא לתלמידי חכמים. מאי עבידתיהו דהא כל בני עלמא לא יכלי לאתערא צדקה עליהו, דהא אינון בצדקה אחידן וכל בני עלמא בזכותיהו נזונין, בהו ממש. ואינון לא יכלין לאתזנא בהו ממש, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל באילנא דחיי דכל בני עלמא נזונין מניה.

סדר הלימוד ליום טו ניסן [יום 192 בשנה]

אשתכח דתלמידי חכמים מתערי מזונא לעלמא ושלמא. אי לכל בני עלמא מתערי מזונא, לון אמאי לא מתערי. אלא תלמיד חכם הוא אילנא דחיי ממש. ואילנא דחיי לא מתזן אלא מן העולם הבא. והעולם הבא לא אשתכח בהאי עלמא

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 2125]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַלָּא לְבַתֵּר דְּעָאֵל לְהֵהוּא עֲלָמָא, כְּדִין אֲתוֹן בֵּיהּ וְאֲתַנְטְעוּ שְׂרִשׁוּי עָלֵיהּ. הַשְׁתָּא אַכְלֵי מְאִיבָא דְאִילָנָא דְחֵי. וּמָאן אִיהוּ, הֵהוּא אֲתֵר דְאֲשַׁתְּכַח לְגַבֵּי מִסְכְּנָא וְאִיהוּ אֲקָרִי (בראשית ג') פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֶּן. וְעַל דָּא אַכְלֵי מֵהֵהוּא פְּרִי בְּהַאי עֲלָמָא.

וְעַל דָּא תְּנִינָן, הֵם נְזוּנִין בְּזוּרְעָא. מְאִי בְּזוּרְעָא, דָּא גְבוּרָה. וְאִינּוֹן זְמִינִין לְעוֹלָם הַבָּא. דְּמִזּוּנָא דְּעוֹלָם הַבָּא, לָאוּ אִיהִי בְּהַאי עֲלָמָא, אַלָּא צְמִצּוּמָא זְעִירָא דְּחֵילָא דִּילֵיהּ, דְּאֲשַׁתְּכַח בְּמִתִּיקוּ דְּאוּרִייתָא. וְדָא טְעָמִי עַל הֵהוּא אִיבָא דְּאִילָנָא תְּתָאָה וְדָא חִידוּ דְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים וּמִזּוּנָא עֵילָאָה דִּילְהוֹן. כִּיּוֹן דִּיעֲבְרוּן מֵהַאי עֲלָמָא, כְּמָה נְחֻלִין עֲלָיִן דְּעוֹלָם הַבָּא סְחָרָן לְדוּכְתִייהוּ, וְיִשְׁתַּרְשׁוּן בֵּיהּ וְיִסְתַּלְקוּן לְעֵילָא לְעֵילָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה ס"ד) עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ.

מְאִי יַעֲשֶׂה, דָּא יוֹבְלָא. הֵהוּא דְּאֲקָרִי הָעוֹלָם הַבָּא. לְמַחֲכָה לּוֹ וְדָא, דְּלֹא בְּעִיִן מִזּוּנָא לְעֲלָמָא דָּא, עַד דְּאֲתָאן (ס"א דאתקן) לְמִזּוּנָא דִּילְהוֹן. וּמְאִי מִזּוּנָא דִּילְהוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל דָּא זְכָאן בְּכָלָא. דְּעֲלִייהוּ כְּתִיב עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וְגוֹ': (עד כאן מההשמטות)

רַעִיא מֵהִימְנָא (ויקרא כה) וְהִתְנַחֲלֶתֶם אוֹתָם לְבַנֵּיכֶם וְגוֹ', לְעוֹלָם בְּהֵם תַּעֲבֹדוּ וְגוֹ'. פְּקוּדָא דָּא לְעֵבֹד בְּעֵבֶד כְּנַעֲנִי, דְּכְתִיב, לְעוֹלָם בְּהֵם תַּעֲבֹדוּ וְאִינּוֹן מִסְטְרָא דְּחָם דְּגַלֵּי עֲרִיִין דְּאֲתַמַּר עָלֵיהּ (בראשית ט) אֲרוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו. אֲמַאי עֶבֶד עֲבָדִים. אַלָּא עֶבֶד לְהֵהוּא עֶבֶד עוֹלָם, דְּאִיהוּ עוֹלָמוּ שְׁל יוֹבֵל. וְאִי תִימָא דְּהָא אַחִוָּהּ דְּשֵׁם וְיַפֶּת הוּא, אֲמַאי לָא הוּא חָכִי כְּפוּתִייהוּ. וְהָכִי מִזְרַעָא דְּחָם הוּא אֲלִיעֶזֶר עֶבֶד דְּאַבְרָהָם, אֲמַאי לָא הוּא כְּפוּתִייהוּ, דְּנִפְק צְדִיק, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּדֵי בְּבִרְכַתִּיהּ, כְּד בְּרִיךְ לִיהּ לְבָן.

אַלָּא וְדָאֵי חֲכָא בְּרִזָּא דְּגִלְגוּלָא, גּוֹלָל אֹר מִפְּנֵי חֲשָׁךְ, עֲבָדָא דְּאַבְרָהָם דְּנִפְק מִחֲשָׁךְ, וְדָא זְרַעָא דְּחָם, דִּיו לְעֵבֶד לְהִיּוֹת כְּרַבּוּ דְּאִיהוּ אַבְרָהָם, דְּנִפְק מִתְּרַח עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְחֲשָׁךְ מִפְּנֵי אֹר, דָּא יִשְׁמַעְעָל דְּנִפְק מֵאַבְרָהָם, וְעֵשׂוּ מִיִּצְחָק.

וְרִזָּא תַּעֲרוּבַת טְפִין, בְּאֲתֵר דְּלָאוּ דִּילֵיהּ גְּרִים דָּא. מָאן דְּעָרִיב טְפָה דִּילֵיהּ, בְּשִׁפְחָה מִחֲלַת בֵּת יִשְׁמַעְעָל, אוּ בְּבַת אֵל נְכַר, דְּאִינּוֹן רַע חֲשָׁךְ, וְטְפָה דִּילֵיהּ טוֹב אֹר, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת הָאֹר כִּי טוֹב. מְעָרֵב טוֹב עִם רַע, עֶבֶר עַל מִימְרָא דְּמֵאֲרִיָּה, דְּאָמַר (בראשית ב) וּמִעַץ הַדֶּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּתֵהוּא דְּעָרֵב (רב), אֲרַכִּיב לִיהּ, וְאִיִּיתִי לִיהּ בְּגִלְגוּלָא לְקַבְּלָא עוֹנֵשִׂיָּהּ. חֲזוּר בְּתִיּוּבָתָא, אֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, וְאַפְרִישׁ טוֹב מְרַע, דְּאִינּוֹן אֲסוּר וְהֵתֵר, טוֹמְאָה וְטְהָרָה, כְּשֵׁר וּפְסוּל. בְּדָא אֲתַפְרִשׁ רַע מִטּוֹב, דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ וַיִּיצֵר, יִצִּירָה לְטָב, וַיִּצִּירָה לְבִישׁ. בְּאוּרִייתָא אֲפְרִישׁ לוֹן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִרִית לִיהּ נִשְׁמַתָּא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מניה, למהוי שלטא על תרווייהו, בחד דאיהו אור. עלמא דאתי. ובחד דאיהו חשך,
עלמא דין. הדא הוא דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים.

וכפום זכוון וחובין. כמה דאוקמוה, העושה מצוה אחת מטיבין לו. בינוני, זכוון
וחובוי שקילין, פלגו זכוון לעילא (ס"א ופלגו לתתא) ופלגו חובוי לתתא, ורזא דא
(אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש. צדיק גמור,
כל זכווי לעילא, וחובוי לתתא. רשע גמור, חובוי לעילא, וזכווי לתתא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"א ע"ב]

ובר נש דחב באתגלייא, בתרין דרגין איהו, אי חזר בתיובתא באתגלייא, בין
צדיקייא, (דף ק"א ע"ב) בגין דיידעין דינוי דקודשא בריך הוא, ונטרין גרמייהו
מלמחטי. ובאתפסייא, בין רשיעייא, לקיים בהו (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה.

ובגין דא, חובא דאדם עבר, על (בראשית ב) ויצו יי' אלהים, ואוקמוה, אין צו
אלא עבודה זרה, אעבר עליה, ארכיב ליה בטפת תרח, דביה רתח לקודשא בריך
הוא, דעבר על צו מעבודה זרה. הדר בתיובתא, ותבר צולמין דעבודה זרה, וכל
מזוני דיליה. הוא תקין במה דחב, ותבר חובא, ובניינא בישא דבנה, ואמליך ליה
לקודשא בריך הוא ושכינתיה. על עלמא.

במאי. בגין דקדיש שמייה יתברך ברבים, ועאל בנורא לאתוקדא גרמיה. לקיים
ביה (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש. ולא עוד אלא דלאבוי תרח אהדר
בתיובתא, ואעיל ליה ולאמיה, ולכל מארי דהוא דרא בגן עדן. והכי אתלפן
בנורא ככספא, דאיהי מוני"טא דמלכא, ושקר לה בעופרת, אעיל ליה בנורא,
ונפק העופרת לבר, ישמעאל. ובגין דא נפק, מצחק בעבודה זרה. ואשתאר אדם
מלובן, והאי איהו שינוי השם. דכד אתגלגל אדם, בעי למעבד ליה שנוי השם,
שנוי מקום, ושנוי מעשה.

לבתר אתא יצחק, ואתתקף ביה, מחובא תניינא, דאתמר ביה על האדם, דדא
שפיכות דמים, ודא גרם נסיונא דיצחק בספינא. ואתברר ביה, כמאן דבריר אוכל
מגו פסולת, ונפיק פסולת לבר, עשו שופך דמים.

לבתר אתא יעקב, וארכיב ליה בלבן, ואתעביד עבד לגביה, הדא הוא דכתיב.
(בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל. ובההיא סבה דאחלק לה באחותא, עבד
שבע שנים אחרנין. לאפקא תרין טפין דזרק אדם באתר נוכראת, ודא גלוי עריות,
והאי איהו לאמר. ואפיק לון מן לבן הארמי, נחש.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובתלת אלין, הוה לאדם שנוי השם, ושנוי מקום, ושנוי מעשה. שנוי השם: באברהם. ושנוי מקום: ביצחק. ושנוי מעשה: ביעקב. ואי להאי דאתמר ביה, (איוב כח) אז ראה ויספרה, קבל בתיבתא כל שפן לאחרים.

ובגין דא, עבד טוב אתרא גרים. ועבד רע, אוף הכי. אבל שאר עבדים, לעולם בהם תעבודו. קמו מארי מתיבתא, ואמרו (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו, שפכה בגימטריא משה. קם רעיא מהימנא ואמר, אשרי העם שיי' אלהיו. (ע"כ רעיא מהימא) (משפטים קי"ז לא תהיה אחרי רבים וכו')

(ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים וגו'. פקודא לעבוד בכל מיני עבודה במקדש, ולבר ממקדש, בכל אינון פולחנין דאקרי עבודה, בצלותא, לאשתדלא בתר פקודי אורייתא דכלא אקרי עבודה, כעבד דאשתדל בתר מאריה, בכל מה דאצטריך.

בגין דישראל קרי לון עבדים, דכתיב פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם. מאי טעמא אינון עבדים. בגין דכתיב אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים. ובגין כף כתיב בעשר אמירן לבתר, דכתיב (שמות כ) אנכי יי' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, למפלח ליה כעבד דפלח למאריה דפריק ליה מן מותא, דפריק ליה מפל בישין דעלמא.

בתרין זינין (נ"א שמהן אליו) אקרון ישראל לקודשא בריך הוא, עבדים, דכתיב עבדי הם. ואקרון בנים, דכתיב (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. בזמנא דידע ליה בר נש לקודשא בריך הוא באורח כלל, פדין אקרי עבד דעביד פקודא דמאריה, ולית ליה רשו לחפשא בגניזוי וברזין דביתיה. בזמנא דידע ליה בר נש באורח פרט, פדין אקרי בן רחימא דיליה, כבן דחפיש בגניזוי, בכל רזין דביתיה.

ואף על גב דאקרי בן ברא בוכרא לקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ד) בני בכורי ישראל, לא יפוק גרמיה מפללא דעבד, למפלח לאבוי בכל פולחנין דאינון יקרא דאבוי. והכי אצטריך לכל בר נש למהוי לגבי אבוי בן, לחפשא בגניזוי ולמנדע רזין דביתיה, ולאשתדלא אבתרייהו. ולמהוי לגבי אבוי עבד.

ורזא דמלה, תרין דרגין אינון לעילא, דאצטריך בר נש לאתעטרא בהו, ואינון רזא דמהימנותא, ואינון חד. חד, רזא דעבד. וחד, רזא דבן. והאי עבד, אקרי אדון כל הארץ. בן, כמה דאוקימנא בני בכורי ישראל. וכלא רזא חדא דמהימנותא. ואצטריך בר נש לאתעטרא באלין דרגין, לאתפללא ברזא דמהימנותא.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ב ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עבד, למפלח בכל זיני פולחנא, בצלותא דאקרי עבודה, כהאי עבד דאיהו רזא עלאה, דלא שכיף לעלמין תדיר. וקא משבחא ומנגנא תדיר. והא אתמר בפולחנין אחרנין, דכל פולחנין ומלין דעלמין פלהו איהו עביד ופלה. ובגין דא אקרי אדון, בגין דאיהו עבד למפלח, אקרי אדון כל הארץ. בר נש דאתעטר ברזא (דף קי"ב ע"א) דא, למיהוי עבד למפלח פולחניה דמאריה, איהו סליק ואתעטר למיהוי בדרגא דא, ואקרי אוף הכי אדון, דהא איהו בריך בכל אינון פולחנין, להאי עלמא, וקיים ליה. ועל דא אקרי אדון. (ס"א אדוני הארץ).

זכאה חולקיה דהאי בן, דזכי לאשתדלא למנדע בגנוי דאבוי, ובכל רזין דבייתה, כברא יחידאי דאשליטיה אבוי בכל גנוזי, ודא איהו יקרא, דשליט על כלא מאן דישתדל באורייתא, למנדע ליה לקודשא בריך הוא. ובאינון גניזין דיליה, אקרי בן לקודשא בריך הוא, כל חילי שמיא, לית מאן דימחי בידיה, בכל שעתא דאצטריך למיעל לגבי אבוי. זכאה חולקיה בעלמין פלהו. ובגין דא, כד אשתדל למנדע ליה בארץ פרט, ברזא דחכמתא, כדין אקרי בן.

בפולחנא דבר נש פלח ליה לקודשא בריך הוא, אית פולחנא, דאצטריך בר נש לאתפללא בתרווייהו, למיהוי עבד ובן, לאתעטרא ביה בקודשא בריך הוא. ומה איהו. דא פולחנא דצלותא, דאצטריך למיהוי בה עבד ובן, לאתפללא בדרגין עלאין אלין. למפלח ולא תקנא צלותא ברזא דעבד, למפלח פולחנא דתקונא דעלמין. ולא תדבקא רעותיה ברזין דחכמתא, לאתדבקא במאריה בגניזין עלאין כדקא חזי.

בן אתדבק תדיר באבוי בלא פרודא כלל, לית מאן דימחי בידיה. עבד, עביד פולחנא דמאריה, ואתקין תקוני עלמא. מאן דהוי תרווייהו בכללא חדא, בחבורא חדא, דא איהו בר נש דאתקין רזא דכל מהימנותא בכללא חדא, בלא פרודא כלל, ומחבר כלא כחדא. דא איהו בר נש, דקודשא בריך הוא אכריו עלוי בכל אלין חילין ומשריין דכל עלמין, ובכל אינון רקיעין, אזדהרו בפלגיא מהימנא דבי מלכא, דכל גנוזי דמאריה בידיה. זכאה איהו כהאי עלמא, וזכאה איהו בעלמא דאתי.

מההוא יומא ולהלאה, אשתמודע בר נש, ואתרשים בעלמין פלהו. בשעתא דאצטריך כל חילין ומשריין פלהו אזדהרן למיהוי גביה, וקודשא בריך הוא לא בעי אלא איהו בלחודי. וקלא אתער, יאות הוא ליחיד למיהוי גביה דיחיד, ולא תעסקא יחיד ביחיד.

ורזא דתרין דרגין אלין, אשפחנא בחד קרא, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ויאמר לי עבדי אתה, הא עבד. ישראל הא בן. דכד אינון כללא חדא, כדין כתיב אשר בך אתפאר.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן. (שמות קל"ד ע"ב פקודא ללמוד תורה)

זוהר פרשת בחקותי

(ויקרא כ"ו) אם בחקותי תלכו וגו'. רבי חייא פתח, (מיכה ו) עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור וגו'. עמי זכר נא, זכאה חולקא דעמא דא, דמאריהון אוכח לון הכי. עמי זכר נא, אף על גב דאתון סטאן מאורחי, עמי אתון, דלא בעינא למעבד לכו פעובדיכו.

רבי יצחק אמר, זכאה חולקא דעמא, דמאריהו אמר לון, (מיכה ו) עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי. מה יעץ בלק מלך מואב. בכמה מלין ועובדין אמר לשיצאה לכו מעלמא, וכמה חרשין אתער לקבליכו.

אמר רבי יוסי, אמר לון קודשא בריך הוא לישראל, זכור נא. ווי דאנן צווחין בכל יומא, וגענין ובכינן, (איכה ה) זכור יי' מה היה לנו. (תהלים קלז) זכור יי' לבני אדום, ולא בעי לאשגחא עלנא, הוא אמר לן בבעו זכור נא, אין נא אלא לשון בעותא, ואנן לא אשגחנא ביה, פגוונא דא אנן צווחין, זכור יי' מה היה לנו, זכור יי' לבני אדום, (תהלים עד) זכור עדתך קנית קדם, (תהלים קו) זכרני יי' ברצון עמך, ולא בעי לאשגחא עלן.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ב ע"ב]

רבי יהודה אמר, ודאי קודשא בריך הוא אשגח עלן תדיר, ודכיר לן, אי לא דאיהו אשגח בהו בישראל, ודכיר לון, לא יקומון חד יומא בגלותא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. (דף קי"ב ע"ב) קודשא בריך הוא לא עביד לן פעובדנא.

תא חזי, בלק חכים הוה, ורב חרשין בעובדי ידוי, יתיר מן בלעם. והכי אוליפנא כל מה דבעי בר נש בהאי עלמא בפולחנא דקודשא בריך הוא, בעי לאתערא בעובדא לתתא. דבעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא, ועובדא דא בעי בקדושה, והא אוקמוה. ובאתר דלית עובדא, אית מלה, ובמלה דפומא, תליא עובדא, לאתערא לעילא. כמה דבעינן לאתערא קדושה עלאה, בעובדא ובמלה. הכי נמי אינון דאתיין מסטרא דמסאבותא, בעיין לאתערא סטרא דלהון, בעובדא ובמלה דפומא.

ואף על גב דבלעם חרשא הוה רב מפל חרשין דעלמא, חרשא עלאה מניה הוה בלק. בקסם הוה בלק רב מפל חפימין. ובלעם בנחש (והא אוקמוה). קסם ונחש תרין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דרגין אינון, קסם תליא בעובדא. נחש לא תליא בעובדא אלא באסתפלותא, ובמלה דפומא. וכדין מתערין עליהו רוחא מסאבא, לאתלבשא בהו, ועביד מה דעביד.

וישראל קדישין לאו הכי, אלא פלהו קדישין, וכל עובדיהו לאתערא עליהו רוחא קדישא. כמה דאת אמר, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. ועל דא פתיב, (במדבר כג) פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, דהא אינון בסטרא דקדושה עלאה אחידן. ועובדיהו בקדושה אתו, וקדושה מתערי עליהו ומתלבשן בה.

ותא חזי, בקסם הוה בלק רב מפל חפמיין, ובלעם בנחש. ועל דא בשעתא דבעא בלק לאתחברא עמיה, מה פתיב (במדבר כב) וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם. (ובלעם עובדוי בנחש) תא חזי, במלה דפומא הוה בלעם רב מפל חרשין דעלמא, ובאסתפלותא דההוא נחש, הוה ידע לכוונא שעתא. ועל דא בעא בלק לאשלמא מלה (ס"א כלא) קסם ונחש.

אמר ליה קודשא בריה הוא, רשע, הא קדמוך בני. עובדא אית בגווייהו, דכל סטרין בישין וזינין בישין וחרשין דעלמא לא יכלין לקרבא בהדיהו, דכלהו ערקין מקמיה. ומאי איהו. אהל מועד, ומאני קודשא, ושמושי מקדשא, וקטרת בוסמין, דקא מבטל כל רתחא ורוגזא דעלמא, דלעילא ותתא, ועלוון וקרבנין בכל יומא, ותרי מזבחות, למעבד עובדא מזבחות, ושלחן ולחם הפנים, ואת הכיור ואת פנו, וכמה שמושין לעובדא, למלה דפומא, הארן ותרי לוחייה דאורייתא, ואהרן לכפרא על עמא בצלותא בכל יומא. פיון דאשגח ההוא רשע בהאי, אמר פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעמא. יי' אלהיו עמו ותרועת מלך בו.

ועל דא עמי זכר נא, בבעו מנייכו, הוה דכירין ההוא זמנא דאתחברו בלק ובלעם לשיצאה לכו, ולא יכילו, דאנא אחידנא בכו, כאבא דאחיד בבריה, ולא שביק ליה בידא דאחרא. מן השטים ועד הגלגל, מאי דא לקביל דא. אלא אמר קודשא בריה הוא לישראל, בבעו מנייכו, הוה דכירין כל זמנא דהויתון אחידן בי, ולא יכיל ההוא רשע בחרשוי וקסמוי לשלטאה עלייכו. פיון דשבקתון ידייכו לאחדא בי, והויתון בשטים, מה פתיב. (במדבר כה) ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. בגלגל, כמה דאת אמר (הושע יב) בגלגל שורים זבח, וכדין שליטו בכו שנאיכון.

וכל דא אמאי. למען דעת צדקות יי' כל אינון צדקות, דעבדנא לכו, בזמנא דאתון אחידן בי, ולא שביקנא מלה דעלמא לשלטאה בכו, ורוגזא דלעילא ותתא, וזינין בישין, לא יכלין לקרבא בכו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינּוּ פֹה הַלִּילָה וְהַשִּׁיבוּתִי אֲתֶכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבֵר יי' אֵלַי. תֵּא חוּזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵל שְׁמַשָּׂא, וְתִרְעִין כְּלָהּ אֲסִתִּימוּ, וְעָאֵל לִילְיָא וְאֲתַחֲשָׁד, כְּמָה חֲבִילֵי שְׂרָאן מְשַׁלְשִׁיהוֹן, וְאֲזִלִּין וְשִׁטְאן בְּעֵלְמָא, וְכִמָּה רַבְרַבִּי מִמְּנָן עָלְיֵיהּ דְּמַדְבְּרֵי לָהּ. וְאִית מִמְּנָא רַבְרַבָּא עַל כְּלָא מִסְטָרָא דְשִׁמְאֵלָא וְהָהוּא רָשַׁע הָוֵה שְׂכִיחַ לְגַבֵּי הָהוּא מִמְּנָא עֲלָאָה מְכֻלָּא בְּחַרְשׁוּי. וְהוּא הָוֵה אָמַר בְּחַרְשׁוּי בְּלִילְיָא, בְּזִמְנָא דְאִיהּוּ שְׁלִטָא בְּכָל סִיעֲתָא דִּילְיָה, וְהוּא הָוֵה אֲתִי לְאֲשַׁתְּפַחָא גַבֵּיהּ, וְאוֹדַע לֵיהּ מַה דְאִיהּוּ בְּעִי.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ג ע"א]

כְּגוֹוֹנָא (דף קי"ג ע"א) דָּא (בראשית לא) וַיִּבֶא אֱלֹהִים אֶל לָבָן הָאֲרַמִּי, הָהוּא דְשִׁכִּיחַ גַּבֵּיהּ. (בראשית כ) וַיִּבֶא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ, כְּלָהּ כְּגוֹוֹנָא דָּא. בְּכָל אֲתַר אֲקָרוּן לֵיהּ בְּאִינוּן חַרְשִׁין, וְעַל דָּא הָוֵה שְׂכִיחַ בְּלִילְיָא יִתִּיר מִבִּימְמָא. וְהָא אוֹקְמוּהָ. וְכָל הַנִּי חַרְשִׁין וְחַפְיִמִּין הָווּ לְאַבְיִמֶלֶךְ, דְּכַתִּיב, (בראשית כו) וַיִּשְׁקֶף אַבְיִמֶלֶךְ מִלְּךָ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. כְּתִיב הֲכָא בְּעַד הַחֲלוֹן, וְכַתִּיב הֲתָם (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וְתִיבב אִם סִיסְרָא. לָבָן הָא אוֹקְמוּהָ, בְּלָעָם כְּדִין.

וְעַל דָּא בְּכָלְהוּ כְּתִיב אֱלֹהִים, וַיִּבֶא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעָם, וַיִּבֶא אֱלֹהִים אֶל לָבָן, וַיִּבֶא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ, הוּא אֲתָא לְגַבֵּייהּ, וְלֹאוּ אִינוּן לְגַבֵּיהּ, דְּהָא לִית לָהּ אֲתַר זְמִין. וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב אֱלֹהִים. אֲלָא, שְׁמָא דָּא אֲשַׁתְּתַף בְּכָלָא, וְאִפִּילוּ עֲבוּדָה זָרָה נְמִי אֱלֹהִים אֲקָרִי, אֱלֹהִים אַחֲרִים, וּבְכָלְלָא דְאֱלֹהִים אַחֲרִים אֲלִין מִמְּנָן, וּבְכָלְלָא דָּא הָוֵה, וּבְגִין כַּף אֲקָרִי חֲכִי. וְהָהוּא רָשַׁע הָוֵה אָמַר בְּחַרְשׁוּי וְקָרִי לֵיהּ, וְאֲתִי לְגַבֵּיהּ. וּבְגִין כַּף כְּתִיב (במדבר כב) לִינּוּ פֹה הַלִּילָה וְהַשִּׁיבוּתִי אֲתֶכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבֵר יי' אֵלַי. הָהוּא רָשַׁע קָא מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה, דְּהָא לָא כְּתִיב בֵּיהּ, אֲלָא וַיִּבֶא אֱלֹהִים.

דְּבַר אַחַר כַּאֲשֶׁר יִדְבֵר יי' אֵלַי, עַל יְדֵי דְהָהוּא שְׁלִיחָא דְסִטְרָא אַחֲרָא. וְאִי תִימָא הָא בִּימְמָא אֲשַׁתְּכַח לְגַבֵּיהּ. (ס"א כד הוה לגביה בלק אלא) אֲלָא וְדָאִי בְּנַחֲשׁ אֲסַתְּפִלוּתָא הָוֵה בֵּיהּ, וּבְהָהוּא זְמַנָּא הָוֵה מְסַתְּפֵל לְכוּוֹנָא שְׁעֲתָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָת נַחֲשִׁים. וַיֵּרָא בְּלָעָם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יי' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. אֲלָא דְהָהוּא יוֹמָא אֲסַתְּפֵל לְכוּוֹנָא שְׁעֲתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּפַח כְּשָׂאֵר יוֹמֵי, וְכַדִּין חָמָא דְהָא רוּגְזָא רַבָּא לָא אֲשַׁתְּפַח בְּעֵלְמָא, כְּדִין יָדַע כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יי' לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּהָהוּא זְמַנָּא שְׁבִיק גְרַמְיָה מְכַל נַחֲשִׁים דְעֵלְמָא, וְלֹא אֲסַתְּפֵל בְּהוּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָת נַחֲשִׁים.

תָּא חוּזִי, בְּהֵיכָא שְׁעֲתָא דְרַתְחָא אֲשַׁתְּכַח, כְּדִין שְׁמָאֵלָא אַתְעַר, וְהוּהוּ יָדַע הָהוּא רָשַׁע אֲתַר, לְאַחַדָּא בְּסִטְרָא שְׁמָאֵלָא, לְמִילֵט. וְאֲסַתְּפֵל בְּהָהוּא זְמַנָּא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. כְּדִין מַה כְּתִיב, (במדבר כג) מַה אֲקוּב לֹא קִבָּה אֶל וּמָה אֲזַעוּם לֹא זַעַם יי'. וּבְגִין כַּף,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(מיכה ו) עמי זכר נא מה יעץ בלך וגו'. ומה ענה אותו בלעם בן בעור (בגין כך) זכאין אינון ישראל, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. (דמאריהון אוכח לון הכי) (ויקרא כ"ו) אם בחקותי תלכו. אם בחקותי, דא אתר דגזירין דאורייתא תליין בההוא אתר, כמה דאת אמר (ויקרא יח) את חקותי תשמורו. חוק הוא דאקרי הכי, וגזירין דאורייתא בה אתכלילן. (ויקרא כה) ואת משפטי תשמרו. משפטי, דא הוא אתר אחרא עלאה, דההיא חקה אחידת ביה, ומתחברן דא בדא דעילאי ותתאי. וכל פקודי אורייתא, וכל גזרי אורייתא, וכל קדושי אורייתא, בהני אחידן. בגין דהאי תורה שבכתב, והאי תורה שבעל פה.

ועל דא אם בחקותי, כל אינון גזירין ודינין ועונשין ופקודין, דאינון בההוא אתר דאקרי תורה שבעל פה, חקה. ואת משפטי תשמורו, בההוא אתר דאקרי תורה שבכתב, כמה דאת אמר (תהלים פא) משפט לאלהי יעקב. ודא אחיד בדא ודא בדא, וכלא חד. ודא הוא כללא דשמא קדישא ומאן דאעבר על פתגמי אורייתא, כאלו פגים שמא קדישא, בגין דחק ומשפט שמא דקודשא בריך הוא הוי. ועל דא, אם בחקותי תלכו: דא תורה שבעל פה. ואת משפטי תשמרו: דא תורה שבכתב. ודא הוא כללא דשמא קדישא.

ועשיתם אותם. מאי ועשיתם אותם, פיון דאמר תלכו ותשמרו, אמאי ועשיתם. אלא, מאן דעביד פקודי אורייתא ואזיל באורחוי, כביכול כאלו עביד ליה לעילא. אמר קודשא בריך הוא, כאלו עשאני, ואוקמוה. ועל דא ועשיתם אותם. ועשיתם אתם כתיב ודאי, והואיל ומתערי עלייכו לאתחברא דא בדא, לאשתכחא שמא קדישא כדקא יאות, ועשיתם אתם ודאי.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ג ע"ב]

כגוונא דא אמר רבי שמעון, (שמואל ב ח) ויעש דוד שם, וכי דוד עבד ליה. אלא בגין דאזיל בארחי דאורייתא, ועביד פקודי אורייתא, ואנהיג מלכותא כדקא יאות, כביכול, עשה שם לעילא. ולא הוה מלכא בעלמא דזכה (דף קי"ג ע"ב) להאי כדוד, דהוה קם בפלגות ליליא, והוה משבח ליה לקודשא בריך הוא, עד דסליק שמא קדישא בכורסייה, בשעתא דסליק נהורא דיממא. כביכול הוא עבד שם ממש כמה דאת אמר, (ויקרא כד) ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל. ובגין כך ויעש דוד שם. ועל דא ועשיתם אותם כתיב, ואי אתון תשתדלון למעבד לון, לאתתקנא שמא קדישא כדקא יאות, כל אינון ברכאן דלעילא ישתכחון גבייכו בתקונייהון כדקא יאות. (ויקרא כו) ונתתי גשמיכם בעתם וגו'. כל חד וחד, יתן חילא דיליה עלייכו. מאן אינון. תהוא תקוונא דעבדתון דההוא שמא קדישא כגוונא דא כתיב, (בראשית יח) ושמרו דרך יי' לעשות צדקה ומשפט. וכי פיון דכתיב ושמרו דרך יי', אמאי לעשות צדקה ומשפט. אלא מאן דנטיר אורחוי דאורייתא, כביכול הוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עושה צדקה ומשפט. ומאי צדקה ומשפט. דא קודשא בריך הוא. בכה רבי שמעון ואמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמאריהון, מאן עביד שמא קדישא בכל יומא, הוי אימא מאן דיהיב צדקה למספני.

תא חזי, הא אוקמוה הכי הוא, דמספנא אחיד ביה בדינא, וכל מיכלייהו בדינא הוא, אתר דאקרי צדק, כמה דאת אמר (תהלים כב) תפלה לעני כי יעטף. תפלה, דא תפלה של יד, ואוקימנא. ומאן דיהיב ליה צדקה למספנא, הוא עביד לעילא שמא קדישא שלים כדקא יאות. בגין דצדקה דא אילנא דחיי, וצדקה יהיב לצדק. וכד יהיב לצדק, כדין אתחבר דא בדא, ושמא קדישא אשתכח שלים.

מאן עביד דא אתערותא (ד"א דעביד אתערותא דא) דלתתא, ודאי פאלו עביד שמא קדישא בשלימו. כגוונא דאיהו עביד לתתא, הכי אתער לעילא. ועל דא כתיב, (תהלים קו) אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת. עושה צדקה, דא קודשא בריך הוא, כפיכול הוא עביד ליה.

תא חזי, מספנא הא אתמר מאן הוא אתריה. מאי טעמא. בגין דמספנא לא אית ליה מדיליה פלום, אלא מה דיהבין ליה וסיהרא לא אית לה נהורא מדיליה, אלא מה דיהיב לה שמשא.

תא חזי, אמאי עני חשוב כמת, מאי טעמא. בגין דההוא אתר גרים ליה, דהא באתר דמותא הוא שכית, ובגין כך אקרי מת. ההוא דחיים עליה, הוא יהיב ליה צדקה, אילנא דחיי שריא עלוי. כמה דאת אמר, (משלי י) וצדקה תציל ממות. וכגוונא דעביד בר נש לתתא, הכי נמי עביד לעילא ממש. זכאה חולקיה דזכי למעבד שמא קדישא לעילא, בגין כך צדקה סליק על פלא.

והני מלי, צדקה לשמה. דהא אתער צדקה לצדק, לחברא לון כחדא, ולמהוי פלא שמא קדישא כדקא יאות. דהא צדק, לא אתתקן, ולא אשתלים, אלא בצדקה. דכתיב, (ישעיה נד) בצדקה תפונני, ולכנסת ישראל אתמר, ובגין כך ועשיתם אותם וגו'. (ויקרא כ"ו) ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים ד) רגזו ואל תחטאו וגו'. רגזו ואל תחטאו, האי קרא אוקמוה, דבעי בר נש לארגזא יצר טוב על יצר הרע, ושפיר. אבל בשעתא דרמש ליליא, ובר נש שכיב על ערסיה, כמה גרדיני נמוסין מתערין בעלמא, ואזלין ושאטין, ובני נשא בעאן לאתרגזא מקמיה קודשא בריך הוא, ולדחלא מניה, בגין דלא ישתכח נפשיה בגוייהו, וישתזיב מנייהו. ויבעי ליה לבר נש, דלא יפיק מנייהו מלה בפומיה. בגין דלא יתער להו לגביה, ולא ישתכחון בהדיה. דהא הוא דכתיב אמרו בלבבכם על משכבכם ודמו סלה. דלא יפיק מנייהו מלה מפומיה.

[זהר חלק ג' - דף קי"ד ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בשעתא דאשתכחו ישראל זכאין קמי קודשא בריך הוא, מה כתיב, ונתתי שלום בארץ. האי לעילא. דאתי קודשא בריך הוא לאתחברא בכנסת ישראל. כדין ושכבתם ואין מחריד. מאי טעמא. בגין והשבתי חיה רעה מן הארץ. (דף קי"ד ע"א) דא חיה דזינא בישא לתתא. ומאי איהי. אגרת בת מחלת, היא, וכל סיעתא דילה. האי בליליא. ביממא, בני נשא דאתו מסטרהא דא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כ"ו) וחרב לא תעבור בארצכם.

רבי אבא אמר, הא אוקמוה דאפילו חרב של שלום, כגון פרעה נכה. אבל וחרב לא תעבור, דא סיעתא דילה. והשבתי חיה רעה, דלא תשלוט בארעא, ואפילו העברה בעלמא לא תעבור עליכו, ואפילו חרב דשאר עמין, ואפילו בר נש מזינא, לא יעבור עליכו.

ודא דריש יאשיהו מלכא, ואוקמוה דהוא אתפס בחוביהו דישראל. כמה דכתיב, (איכה ד) רוח אפינו משיח יי' נלכד בשחיתותם וגו'. הכא אית לאסתפללא, דהא תנינן אי רישא דעמא הוא טב, כל עמא משתזבן בגיניה. ואי רישא דעמא לא אתפשר, כל עמא אתפסן בחוביה. והא יאשיהו רישא דכשרא הוה, ועובדוי מתפשוין. אמאי אתפס בחוביהו דישראל.

אלא על דלא הימין ביה בירמיהו, ולא כפית להו לישראל, דחשיב דכלהו זכאין פוותיה. והוה אמר ליה ירמיה, ולא הימין ביה. ובגין כך אתפס בחוביהו. ועוד דסיגרא הוה מאיך נהורא, ובעיא לאסתמא. (ויקרא כ"ו) ונתתי משפני בתוככם וגו'. ונתתי משפני, דא שכונתא. משפני: משכונא דילי. דהיא אתמשכונא בחוביהו דישראל. ונתתי משפני, משכוני ודאי. מתל לבר נש דהוה רחימא לאחרא, אמר ליה ודאי ברחימותא עלאה דאית לי גבך, בעינא לדירא עמך. אמר הך אנדע דתידור גבאי, נטל כל פסופא דביתיה, ואייתי לגביה, אמר הא משכונא לגבך, דלא אתפרש מנך לעלמין.

כך קודשא בריך הוא, בעא לדירא בהו בישראל, מה עבד, נטל פסופא דיליה, ונחית להו לישראל. אמר לון, ישראל, הא משכונא דילי גבייכו, בגין דלא אתפרש מנייכו לעלמין. ואף על גב דקודשא בריך הוא אתרחיק מינו, משכונא שביק בידן, ואנן נטרין ההוא פסופא דיליה, מאן דיבעי משכוניה ייתי לדירא גבן בגין כך ונתתי משפני בתוככם, משכונא אתן בידייכו, בגין דאדור עמכון. ואף על גב דישראל השתא בגלותא, משכונא דקודשא בריך הוא, הוא גבייהו, ולא שבקו ליה לעלמין.

ולא תגעל נפשי אתכם, לבר נש דרחים לחבריה, ובעא לדירא עמיה, מה עבד, נטל ערסא דיליה ואייתי לביתיה. אמר דא ערסא דילי בביתך, בגין דלא ארחיק

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מינה, ערסך, ומאנה. כך קודשא בריך הוא אמר, ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם, הא ערסא דילי בביתייכו, פיון דערסא דילי עמכון, תנדעון דלא אתפרש מנייכו, ובגין כך ולא תגעל נפשי אתכם. (ויקרא כו) והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים, פיון דמשכנא דילי גבייכו, בודאי תנדעון דאנא אזיל עמכון, כמה דאת אמר (דברים כג) כי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש.

סדר הלימוד ליום טז ניסן [יום 193 בשנה]

רבי יצחק ורבי יהודה, הוו שכיחי ליליא חד בכפר קריב לימא דטבריא, קמו בפלגות ליליא אמר רבי יצחק לרבי יהודה נימא במלי דאורייתא דאף על גב דאנן באתר דא, לא בעינא לאתפרשא מאילנא דחיי.

פתח רבי יהודה ואמר, (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה וגו'. ומשה יקח את האהל, אמאי. אלא אמר משה, הואיל וישראל קא משקרי ביה בקודשא בריך הוא, ואחליפו יקרא דיליה, הא משכונא דיליה יתא בידי דמהימנא, עד דנחמי במאן ישתאר.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ד ע"ב]

אמר ליה ליהושע, אנת תהא מהימנא בין קודשא בריך הוא, ובין ישראל, וישתאר משכונא בידך בהימנותא, ונחמי (דף קי"ד ע"ב) במאן ישתאר. מה כתיב, ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. מאי טעמא ליהושע בגין דאיהו כסיהרא לגבי שמשא, ואיהו אתחזי לנטרא משכונא. ועל דא, לא ימיש מתוך האהל.

אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, משה, לא אתחזי הכי, דהא משכונא דילי יתבית בידיהו, אף על גב דאינון חאבו לגבאי, משכונא יתא לגבייהו, דלא יתפרשון מניה. (ס"א דלא אתפרש מנייהו) תבעי דאתפרש מנייהו דישראל, ולא איתוב לגבייהו לעלמין, אלא אתיב משכונא דילי לגבייהו, ובגיניה לא אשובוק להון בכל אתר.

אף על גב דישראל חבו לגביה דקודשא בריך הוא, האי משכונא דיליה לא שבקו, וקודשא בריך הוא לא נטיל ליה מביניהו. ועל דא, בכל אתר דגלי ישראל, שכינה עמהון. ועל דא כתיב, ונתתי משכני בתוכם. והא אוקמוה.

פתח רבי יצחק ואמר (שיר השירים ב) דומה דודי לצבי או לעופר האילים הנה זה וגו'. זכאין אינון ישראל, דזכו דמשכונא דא למהוי גבייהו, מן מלפא עלאה. דאף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על גב דאינון בגלותא, קודשא בריך הוא אתי בכל ריש ירחי ושפתי וזמני, לאשגחא עלייהו, ולאסתכלא בהווא משפונא דאית ליה גבייהו, דאיהו פסופא דיליה.

למלכא דסרחא מטרוניתא, אפקה מהיכליה. מה עבדת. נטלת ברה דיליה פסופא דמלכא, רחימא דיליה. ובגין דדעתא דמלכא עלה, שבקיה בידהא. בשעתא דסליק רעותא דמלכא, על מטרוניתא, ועל ברה, הוה סליק אגרינ, ונחית דרגין, וסליק פותלין, לאסתכלא ולאשגחא בין נוקבי פותלא עלייהו, פיון דחמי לון, שארי בכי מאחורי קוסטי פותלא, ולבתר אזיל ליה.

כך ישראל, אף על גב דאינון נפקו מהיכליה דמלכא, ההוא משפונא לא שבקו, ובגין דרעותא דמלכא עלייהו, שבקיה עמהון. בשעתא דסליק רעותא דמלכא קדישא, על מטרוניתא ועל ישראל. סליק אגרינ (מקפץ על הגבעות), נחית דרגין, וסליק פותלין, לאסתכלא ולאשגחא בין קוסטי פותלא עלייהו. פיון דחמי לון, שארי ובכי, הדא הוא דכתיב דומה דודי לצבי או לעופר האילים לדלגא מפותלא לאיגרא, ומאיגרא לכותלא.

הנה זה עומד אחר פתלנו, בבתי פנסיות ובבתי מדרשות משגיח מן החלונות, (דודאי בי כנישתא בעייתא חלונות). מציץ מן החרכים, לאסתכלא ולאשגחא עלייהו. ובגין כך, ישראל בעו למחדי בהווא יומא, דאינהו ידעי דא, ואמרי. (תהלים קיח) זה היום עשה יי' נגילה ונשמחה בו. (ויקרא כו) ואם בחקתי תמאסו וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי ג) מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא בעי לאוכחא להו, ולדברא להו בארח מישר, כאבא דרחים לבריה, ומגו רחימו דיליה לגביה, שרביטא בידיה תדיר, לדברא ליה בארח מישר, דלא יסטי לימינא ולשמאלא. הדא הוא דכתיב, (משלי ג) כי את אשר יאהב יי' יוכיח וכאב את בן ירצה. ומאן דלא רחים ליה קודשא בריך הוא, וסאני ליה, סליק מניה תוכחה, סליק מניה שרביטא.

פתיב. (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי' וגו', מגו רחימותא דיליה, שרביטא בידיה תדיר, לדברא ליה. ואת עשו שנאתי, בגין כך סליקת מניה שרביטא, סליקת מניה תוכחתא, בגין דלא אתן ליה בי חולקא, רחיקא דנפשאי הוא. אבל אתון, אהבתי אתכם ודאי. ובגין כך, מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. מאי ואל תקוץ. לא תקוצון ביה, כמאן דערק מגו גובין, דאינון מילין פגובין לגביה בגרמיה.

[זוהר חלק ג' - דף קט"ז ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בשעתא דאתער צדק בדינוי. כמה סטרי טהירין, מתערין מימינא ומשמאלא, כמה שרביטין נפקין, מנהון שרביטי אשא, שרביטי גומרין, שרביטי שלהובא, כלהו נפקין ומתערין בעלמא, ולקאן לבני נשא. תחותיהו ממנן אחרנין, מארי טפסין, ממנן דארבעין חסר חד. שאטין ונחתין, לקאן וסלקין, ונטלין רשותא, עיילין (דף קט"ו ע"א) בנוקבא דתהומא רבא, מצבעין טפסי, ונורא דדליק אתתבר בהו, נפקי גומרין ושאטין ונחתין, ואשתכחו לקבליהון דבני נשא. והיינו דכתיב, ויספתי ליסרה אתכם אתן למאריהון דדינא, תוספת על דינא דלהון.

כמה דאת אמר, (בראשית ח) לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מאי לא אוסיף. לא אתן תוספת למארי דינא לשיצאה עלמא, אלא תוספת כגוונא דיכיל עלמא למסבל. ועל דא ויספתי, אתן תוספת ודאי.

תוספת אמאי. בגין ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם. שבע, והא קודשא בריך הוא אי גבי ההוא דיליה לא יכיל עלמא למסבל אפילו רגעא חדא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קל) אם עונות תשמור יה' מי יעמוד, ואת אמרת שבע על חטאתיכם.

אלא מה תלמוד לומר שבע. אלא הא שבע לקבלייכו. ומאי איהי. דא שמיטה, דאיהי שבע, דאקרי שבע, כמה דאת אמר, (דברים טו) מקץ שבע שנים תעשה שמיטה. ועל דא שבע על חטאתיכם, ואקרי שבע, ואקרי בת שבע. מה בין האי להאי. אלא שבע בלחודהא, למעבד שמטה, ולמעבד דינין, לאפקא חירו דכלא בה. בת שבע אקרי, דאתחבר באחרא כחדא, לאנהרא, למשלט במלכותא, לאודעא מלכותא בארעא ובכלא, בת שבע אקרי. פתיב, (בראשית כו) על פן שם העיר באר שבע עד היום הזה. באר שבע, בארה דיצחק הוא, וכלא חד מלה הוא.

רבי אבא אמר, (ויקרא כ"ו) ויסרתי אתכם אף אני שבע על חטאתיכם. ויסרתי אתכם, על ידא דממנן אחרנין, כמה דאוקמוה. אף אני, הא אנא אתער לקבלייכו. הא שבע, לאתערא עלייכו.

תא חזי, רחמותא עלאה דקודשא בריך הוא בישראל, למלכא דהוה ליה בר יחידאי, והוה חטי קמי מלכא, יומא חד סרח קמי מלכא, אמר מלכא, כל הני יומין אלקינא לך, ולא קבלת. מכאן ואילך חמי מאי אעביד לך, אי אתריך לך מן ארעא, ואפיק לך ממלכותא, דילמא יקומון עלך דובי חקלא, או זאבי חקלא, או לסטין, ויעברון לך מעלמא. מה אעביד. אלא אנא ואנת ניפוק מארעא.

כך אף אני, אנא ואנת ניפוק מארעא (אף אנא ואנת נהך בגלותא וניפוק כחדא). כך אמר קודשא בריך הוא, ישראל מה אעביד לכו, הא אלקינא לכו, ולא ארפיתו אודנייכו, הא אייתינא עלייכו מארי תריסין, מארי טפסין, לאלקאה לכו, ולא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁמַעְתוּן. אִי אִפִּיק לְכוּ מֵאַרְעָא לְחוּדְכוּן, דְּחִילָנָא עֲלִיכוּ מִכַּמָּה דּוּבִין, מִכַּמָּה זַאֲבִין, דִּיקוּמוּן עֲלִיכוּ, וְיַעֲבְרוּן לְכוּ מֵעֲלָמָא. אֲבַל מַה אַעֲבִיד לְכוּן, אֲלֵא אֲנָא וְאַתּוּן נְפוּק מֵאַרְעָא, וְנַהֲךְ בְּגִלוּתָא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם לְמַתְךָ בְּגִלוּתָא. וְאִי תִימְרוּן דְּאִשְׁבוּק לְכוּן, אִף אֲנִי עִמְכוּן. שְׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם, דָּא שְׁבַע דִּיתְתַּרְךָ עִמְכוּן, וְאַמְאִי. עַל חֲטָאתֵיכֶם. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה נ) וּבִפְשַׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אֲמַכֶּם. אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתוּן גְּרַמְתוּן, דְּאֲנָא וְאַתּוּן לָא גִידוּר (ס"א בארעא) בְּעֲלָמָא (נ"א נטרוד (ס"א מארעא) מֵעֲלָמָא). הָא מֵטְרוּנִיתָא נְפַקַת מֵהִכְלָה עִמְכוּן, הָא אֲתַחֲרַב כְּלָא, הִיכְלָא דִּילִי וְדִלְכוּן אֲתַחֲרַב. דְּהָא לְמַלְכָּא לָא אֲתַחֲזִי הִיכְלָא, אֲלֵא כַּד אִיהוּ עֵייל עִם מֵטְרוּנִיתָא. וְחַדוּה דְּמַלְכָּא לָא אֲשַׁתְּכַח.

אֲלֵא בְּשַׁעְתָּא דְּעָאל בְּהִיכְלָא דְּמֵטְרוּנִיתָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּרַהָּא עִמָּה בְּהִיכְלָא, חֲדָאן כְּלָהוּ כְּחֲדָא. הַשְׁתָּא דְּלָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּרָא וּמֵטְרוּנִיתָא, הָא הִיכְלָא חֲרִיבָא מְכָלָא. אֲלֵא אֲנָא מַה אַעֲבִיד. אִף אֲנָא עִמְכוּן. וְהַשְׁתָּא אִף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל אִינְהוּ בְּגִלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח עִמְהוּן, וְלָא שְׁבִיק לִוְן, דְּכַד יִפְקוּן, יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְתוּב עִמְהוּן. דְּכְתִיב, (דברים ל) וְשָׁב יִי אֱלֹהֶיךָ, וְשָׁב יִי אֱלֹהֶיךָ וְדָאִי. וְהָא אֲתַמַּר.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִלִּי בְּאַרְחָא, אַעֲרַעוּ בְּתַהִיא מְעַרְתָּא בְּחַקְלָא. אֲמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, הָאִי דְּכְתִיב, (דברים כח) אֱלֹהֵי דְּבְרֵי הַבְּרִית וְגוֹ', מְלַבֵּד הַבְּרִית. מֵאִי דְּבְרֵי הַבְּרִית. דְּבְרֵי גְבוּרָה (ס"א האלה) מְבַעֵי לֵיהּ. אֲמַר לֵיהּ הָא אוּקְמוּתָהּ, הֲלָלוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְהֲלָלוּ מִפִּי עֲצָמוֹ שֶׁל מִשָּׁה, וְהָא אֲתַמַּר.

[זוהר חלק ג' - דף קט"ו ע"ב]

תָּא חֲזִי, אֲלִין וְאֲלִין דְּבְרֵי הַבְּרִית הוּוּ, (דף קט"ו ע"ב) דְּאִף עַל גַּב דְּמִפִּי הַגְּבוּרָה הוּוּ מְלִין. מְלִי בְּרִית הוּוּ, דְּהָא טַב וּבִישׁ בִּיהַ תְּלִין. טַב דְּאֲתִי מְצַדִּיק. בִּישׁ דְּאֲתִי מִן דִּינָא. דִּינָא, מֵאַתַּר דְּדִינָא, וְהִינּוּ צַדִּיק. וְצַדִּיק וְצַדִּיק בְּרִית אִינּוּן, בְּרִית אֲקָרוּן. וְעַל דָּא, מְלִין אֲלִין, מְלִי בְּרִית אִינּוּן. וְקָשִׁיר בְּרִית כְּחֲדָא. וּבְגִינִי כְּךָ זְכוּר וְשְׁמוּר, קָשִׁיר כְּחֲדָא. זְכוּר בְּיוֹם, שְׁמוּר בְּלִילָה. הָא בְּרִית כְּחֲדָא, וּבְגִין כְּךָ בְּרִית וְדָאִי, דְּבְרֵי הַבְּרִית גִּינְהוּ. וּבְכָל אֲתַר בְּרִית בְּאַתַּר דָּא אִיהוּ.

אֲמַר רַבִּי חֲזִיא, וְדָאִי הֲכִי הוּא, וּבְגִין כְּךָ שְׁבַת דְּאִיהוּ זְכוּר וְשְׁמוּר, אֲקָרִי בְּרִית. דְּכְתִיב, (שמות לא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֻת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֻת לְדַרְתָּם בְּרִית עוֹלָם. וְכָלֵא מְלָה חַד, וְאַתַּר דָּא, אֲקָרִי בְּרִית בְּכָל אֲתַר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כתיב ונתתי שלום בארץ, הוא יסוד, דאיהו שלמא דארעא, שלמא דביתא, שלמא דעלמא. ויסרתי אתכם אף אני שבע. מאי ז'. דא צדק. הא ודאי ברית, ובגין כך דברי הברית גינהו.

אמר רבי יוסי כתיב. (ויקרא כ"ו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. ואף גם זאת, ואף, כמה דאת אמר, אף אני. גם, לרבות כנסת ישראל, דאקרי זאת, דלא שבקת לון לעלמין. בהיותם בארץ אויביהם, בהיותם פלא פחדא. לא מאסתים ולא געלתים בגין דלא אתחבר בהו. להפר בריתי אתם, דאי לא אפרוק להו, הא בריתי פליג, ובגין כך להפר בריתי אתם.

אמר רבי חייא, אנא שמענא מלה חדתא, דאמר רבי אלעזר לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא הפיתים ולא הרגתים לכלותם מפעי ליה. אלא לא מאסתים ולא געלתים, מאן דסאני לאחרא מאיס הוא לקבליה, וגעלא הוא בגיעולא קמיה. אבל הכא, לא מאסתים ולא געלתים. מאי טעמא. בגין דחביבותא דנפשאי בינייהו. ובגינה פלהו חביבין גבאי, הדא הוא דכתיב לכלתם. לכלתם פתיב, חסר וי"ו, בגינה לא מאסתים ולא געלתים, בגין דאיהי רחמיתא דנפשאי, רחמותא דיילי גבהא.

לבר נש דרחים אתתא, והוות דיירא בשוקא דבורסקי, אי לא הוות היא תמן, לא עייל בה לעלמין. פיון דהיא תמן, דמי בעינוי פשוקא דרוכלי, דכל ריחין דעלמין טבין אשתכחו תמן.

אוף הכא, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, דאיהו שוקא דבורסקי, לא מאסתים ולא געלתים. ואמאי. לכלתם. בגין פלתם, דאנא רחמינא לה, דאיהי רחמיתא דנפשאי, דשריא תמן, ודמי עלי ככל ריחין טבאן דעלמא, בגין ההיא פלה דבגווייהו. אמר רבי יוסי, אלו לא אתינא הכא, אלא למשמע מלה דא די.

פתח ואמר, (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדניו. בן יכבד אב, כמה דאת אמר (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך, ואוקמוה, במיכלא ומשתייא ובכלא. האי פחייוי דאתחייב ביה. בתר דמית, אי תימא הא פטור מניה הוא, לאו הכי. דאף על גב דמית, אתחייב ביקריה יתיר, דכתיב כבד את אביך. דאי ההוא ברא אזיל בארץ תקלא, ודאי מבוה לאבוי הוא, ודאי עביד ליה קלנא.

ואי ההוא ברא אזיל בארץ מישר, ותקין עובדוי, ודאי דא אוקיר לאבוי, אוקיר ליה בהאי עלמא גבי בני נשא, אוקיר ליה בההוא עלמא, גבי קודשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא חייס עליה, ואותיב ליה בכורסייא דיקריה. ודאי בן יכבד אב.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כגון רבי אלעזר, דאיהו אוקיר ליה לאבוי בהאי עלמא, ובההוא עלמא השתא
אסגי שבחא דרבי שמעון בתרין עלמין, בהאי עלמא, ובההוא עלמא יתיר מחייו.
דזכה לבנין קדישין, ולגזעין קדישין. ופאין אינון צדיקייא, דזכאן לבנין קדישין,
לגזעין קדישין. עליהו אתקרי, (ישעיה סא) כל ראייהם יפירום כי הם זרע ברך יי
אמן.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

הזוהר הקדוש - ספר במדבר

זוהר פרשת במדבר

[זוהר חלק ג' - דף קי"ז ע"א]

(דף קי"ז ע"א) (במדבר א) וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בְּאַהֲל מוֹעֵד וְגו', רַבִּי אַבְא פָתַח, (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגו', הָאִי קָרָא אֲתָמַר. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם עֵבֵד לִיה בְּדִיקְנָא דְעֵלָאִי וְתַתָּאִי, וְהוּא כְּלִיל מְכָלָא, וְהוּא נְהוּרִיה נְהִיר, מְסִיפִי עֲלָמָא עַד סִיפִי עֲלָמָא. וְהוּוּ דְחֲלִין קָמִיה כְּלָא.

וְאָף עַל גַּב דְּהָא אוֹקְמוּהָ, אֵית לְאִסְתַּכְלָא בֵּיה בְּהָאִי קָרָא, וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, כִּיּוֹן דְּאָמַר בְּצַלְמוֹ, מָאִי בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. אֲלָא וְדָאִי תְרִין דְּרָגִין דְּכִלְיָן דְּכַר וְנוֹקְבָא, חַד לְדַכְר, וְחַד לְנוֹקְבָא.

וּבְגִין כַּךְ דִּו פְּרָצוּפִין הוּוּ וְדָאִי, וְסִיפָא דְקָרָא אוֹכַח, דְּכִתִּיב זָכַר וְנִקְבָה בָּרָא אוֹתָם. וְכִלְיָל הוּוּ מְכָל סְטָרִין (נ"א מתרין סטרין) וְאָף עַל גַּב דְּנוֹקְבָא אַחֲדַת בְּסְטָרוֹי. הָא הִיא נְמִי כְּלִילָא מִתְרִין סְטָרִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָלָא.

וְהוּוּ מְסַתְכַל בְּחַכְמָתָא, לְעֵילָא וְתַתָּא. כִּיּוֹן דְּסָרַח, אֲתַמְעֵטוּ פְּרָצוּפִין, וְחַכְמָתָא אֲסַתְלַקַת מִנְיָה, וְלֹא הוּוּ מְסַתְכַל אֲלָא בְּמַלְי דְּגוּפִיָּה. לְבַתַר אוֹלִיד בְּנִין מְעֵלָאִי וְתַתָּאִי, וְלֹא אֲתִישְׁבוּ דָא וְדָא בְּעֲלָמָא, עַד דְּאוֹלִיד בַּר, וּמְנִיָּה אֲשַׁתְלִים (ס"א אשתיל) עֲלָמָא, דְּאֶקְרִי שֵׁת, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

וְעַם כָּל דָּא, עֲלָמָא תַתָּאָה לָא אֲשַׁתְלִים, וְלֹא הוּוּ שְׁלִים, וְלֹא אֲשַׁתְכַח בְּקִיּוּמִיָּה, עַד דְּאֲתָא אַבְרָהָם, וְאֲתַקִּיִם עֲלָמָא. אַבְל לָא אֲשַׁתְלִים, עַד דְּאַבְרָהָם אֲשַׁתְכַח בֵּיה בְּעֲלָמָא וְאַחֲד בֵּיה בִּימִינָא, כְּמָאן דְּאַחֲד בִּימִינִיָּה, לְמָאן דְּנַפִּיל. אֲתָא יִצְחָק, וְאַחֲד בִּידֵיה דְּעֲלָמָא בְּשַׁמְאֵלָא, וְאֲתַקִּיִם יִתִיר. כִּיּוֹן דְּאֲתָא יַעֲקֹב, אַחֲד בְּאַמְצַעִיתָא בְּגוּפָא, וְאֲתַכְלִיל בְּתִרִין סְטָרִין, אֲתַקִּיִם עֲלָמָא וְלֹא הוּוּ מְתַמוּטָט.

וְעַם כָּל דָּא לָא אֲשַׁתִּיל (ס"א אשתלים) בְּשַׁרְשׁוּי, עַד דְּאוֹלִיד תְּרִיסַר שְׁבַטִין, וְשִׁבְעִין נַפְשָׁאן, וְאֲשַׁתִּיל (ס"א ואשתלים) עֲלָמָא. וְעַם כָּל דָּא לָא אֲשַׁתְלִים, עַד דְּקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרִייתָא בְּטוֹרָא דְּסִינִי, וְאֲתַקִּם מְשַׁכְנָא. כְּדִין אֲתַקִּימוּ עֲלָמִין וְאֲשַׁתְלִימוּ, וְאֲתַבְּסְמוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ז ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כיון דאורייתא ומשכנא אתוקמו, בעא קודשא בריך הוא למפקד (דף קי"ז ע"ב) חילוי דאורייתא, כמה חיילין אינון דאורייתא, כמה חיילין אינון דמשכנא. תא חזי, כל מלה דבעי לאתיישבא בדוכתיה, לא מתיישבא עד דאדכר בפומא, ואתמני עלה. אוף הכא, בעא קודשא בריך הוא למפקד חיילין דאורייתא, וחיילין דמשכנא, וכלהו הוו כחד ולא מתפרשי דא מן דא, פלא כגוונא דלעילא, דהא אורייתא ומשכנא לא מתפרשי דא מן דא, ואזלין כחדא.

ובגין כך, חייליהון עאלין בחושבנא לאשתמודעא גבייהו, בר אינון אחרנין דלית לון חושבנא. ובגין כך כתיב, וידבר יי אל משה במדבר סיני באהל מועד. אי באהל מועד, אמאי במדבר סיני. אלא חד לאורייתא וחד למשכנא. והאי והאי, באחד לחדש השני בשנה השנית, וכלא חד, והאי אקרי (מלכים א ו) חדש זיו רמזו לההוא ירחא ושתא דנהיר לסיהרא, דהא כדין עלמין פלהו אשתכחו בשלימו. לצאתם מארץ מצרים, לאשתמודעא דהא כד נפקו ישראל ממצרים, בחדש הראשון הוה.

רבי יצחק פתח, (תהלים קטו) ”זכרנו יברך יברך את בית וגו’.” זכרנו יברך, אלין גוברין. דהו עאלין בחושבנא במדברא, וקודשא בריך הוא מברך לון, ואוסיף עלייהו בכל זמנא.

תא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה, דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה, ולאודאה עליה ברכאן. מנלן. ממשעה. דכתיב, (דברים א) והנכם היום ככבי השמים לרוב, לבתר מה כתיב, ”אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים וגו’.” תרין ברכאן הוו, חד יי אלהי אבותיכם וגו’. הא חד. לבתר ויברך אתכם כאשר דבר לכם. לאודאה עלייהו, ברכאן על ברכאן.

ואי איהו מני שבחא דחבריה, ולא אנדי עליה ברכאן. הוא נתפס בקדמיתא מלעילא. ואי איהו מברך ליה, הוא מתברך מלעילא. וברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא, ולא בעינא בישא. ובכלא בעי קודשא בריך הוא רחימותא דלבא. ומה מאן דמברך לחבריה, בעי קודשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא, בלבא טבא. מאן דמברך לקודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה, דבעי עינא טבא, ולבא טבא, ורחימותא דלבא. בגין כך (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך וגו’.

תא חזי, הא אוקמוה לית ברכתא דלעילא שריא, על מלה דאתמני. ואי תימא, ישראל איך אתמנון. אלא כופרא נטלי מנייהו, והא אוקמוה, וחושבנא לא הוי עד דיתכניש כל ההוא כופרא, וסליק לחושבנא, ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולביתר מנאן ההוא כופרא, ולביתר מהדרין ומברכין לון לישראל. אשתכחו דישראל מתברכין בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהו מותנא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מותנא אמאי סליק במניינא. אלא בגין דברכתא לא שריא במניינא, כיון דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שארי עלוי, ויכיל לאתזקא. בגין דא במניינא נטלין כופרא ופדינא, לסלקא עליה מנייהו. (ס”א מעליה מותנא) יברך את בית ישראל, אליו נשין, דלא סלקין במניינא. יברך את בית אהרן, דאינון מברכין לעמא, בעינא טבא ובלבא טבא, וברחימותא דלבא. את בית אהרן, הכי נמי נשין (דלהון), דאתברכו בברכתא (ס”א דלהון).

יברך יראי יי. אליו אינון ליואי, וכלהו מתברכין, בגין דדחלין ליה לקודשא בריך הוא. הקטנים עם הגדולים, אף על גב דלא עאלין במניינא.

[זוהר חלק ג' - דף קי”ח ע”א]

תא חזי לא אשתכח מניינא בהו בישראל דאתברכו ביה, פהאי מניינא. דהאי מניינא לאתברכא הוה, ולאשלמא שלימותא דעלמין הוה, ובאתר דברפאן נפקין אתמנון, דכתיב באחד לחדש השני, דאיהו זיוא דברפאן דעלמא, דמניה נפיק זיוא לעלמא. ועל דא אקרי חדש זיו, דזיוא דכלא נפיק מניה, ועל דא פתיב, (תהלים קלד) יברכה יי מציון, וכלא חד מלה וכתיב (תהלים קלג) כי שם צוה יי (דף קי”ח ע”א) את הברכה וגו’.

רבי יהודה הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה ישראל מאן אתר אתברכו. אמר ליה, ווי לעלמא, דלא משגיחין ולא מסתפלין בני נשא, ביקרא דמלפא עלאה. תא חזי, בשעתא דאשתכחו ישראל זכאין קמי קודשא בריך הוא, והו עלמין (ס”א עמיה) שכיחין בחד אילנא עלאה קדישא, דמזונא דכלא ביה, הוה מתברך מאתר דכל ברכאן כנישין ביה. וביה אתנטע ואשתילו שרשי.

וישראל לתתא, הו מתברכו (ואשתילו שרשי) מאתר דכל אינון ברכאן נפקין ביה, ולא מתעכבי למיפק, הדא הוא דכתיב יברכה יי מציון, וכתיב (תהלים קלג) פטל חרמון שיורד על הררי ציון כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ודא איהו נהירו דעלמא. דכתיב, (תהלים ג) מציון מכלל יופי אלהים הופיע. הופיע: נהיר. כמה דאת אמר (דברים לג) הופיע מהר פארן (ס”א ודא נהירו). וכד ינהר, ינהר לכלהו עלמין.

וכד האי נהירו אתער, כלא הוא בחברותא (ס”א כלא הוא בחביבותא), כלא הוא ברחימותא, כלא הוא בשלימו, כדן הוא שלמא דכלא, שלמא דעילא ותתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיך. (במדבר ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל וגו’. רבי אלעזר פתח, (ישעיה 10) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אהביה וגו’. כמה חביבא אורייתא קמי קודשא בריך הוא, דהא בכל אתר דמלי דאורייתא אשתמעו, קודשא בריך הוא וכל חיילין דייליה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כִּלְהוּ צִיִּיתִין לְמַלּוּלִיהָ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי לְדִיִּירָא עֲמִיהָ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כ) בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֵּיר אֶת שְׁמִי וְגוֹ'. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְשִׁנְאוּי נִפְלִין קִמְיָה, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, פְּקוּדֵי אוּרִייתָא עֲלָאִין אֵינּוֹן לְעֵילָא. אֲתִי בַר נֶשׁ וְעֵבִיד פְּקוּדָא חֲדָא, הֵהוּא פְּקוּדָא קִיִּימָא קִמְיָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְעַטְרָא קִמְיָה, וְאָמַר פְּלַנְיָא עֵבֵד לִי, וּמִן פְּלַנְיָא אָנָּא, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתַעַר לִיהָ לְעֵילָא. כְּגוּוֹנָא דְּאִיהוּ אֲתַעַר לִיהָ לְתַתָּא, הֲכִי נִמִּי אֲתַעַר לְעֵילָא, וְעֵבִיד שְׁלָמָא לְעֵילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר, (ישעיה כז) או יִחֻזַּק בְּמַעוּזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִּי. יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, לְעֵילָא. (לעיל י"ד ע"ב) שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִּי, לְתַתָּא. וְכֹאָה חוּלְקִיָּה דְּהָהוּא בַר נֶשׁ, דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוּרִייתָא.

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגוֹ', בְּגִין דְּחֲדוּהָ לֹא אֲשַׁתְּכַח, אֲלֵא בּוֹמְנָא דִּישְׂרָאֵל קִיִּימֵי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. דְּתַמֵּן אֲתַחֲבַרְתָּ אֲתַתָּא בְּבַעֲלָהּ, וְכַדִּין הוּא חֲדוּתָא דְּכָלָא, חֲדוּתָא דְּעֵילָא וְתַתָּא. בּוֹמְנָא דִּישְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אֲסִיר לִיהָ לְבַר נֶשׁ לְמַחְדֵי, וְלֹא חֲזוּתָא חִידוּ. דְּכְּתִיב, שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילּוּ בָּהּ וְגוֹ', וְגִילּוּ בָּהּ דִּיִּיקָא.

רַבִּי אַבְּא חֲמָא חֲד בַר נֶשׁ, דְּהוּהוּ חֲדֵי בְּבִי טְרוּנְיָא דְּבַבְלָא, בְּטַשׁ בֵּיהּ, אָמַר שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתִיב (אמר רבי אבא), בּוֹמְנָא דִּירוּשָׁלַם בְּחֲדוּהָ, בְּעִי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעֲמִיָּה, דָּאָמַר שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵיִינוּ דְּכְּתִיב, (תהלים ק) עֲבַדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה.

כְּתוּב אֶחָד אוֹמַר, עֲבַדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה, וְכְּתוּב אֶחָד אוֹמַר, (תהלים ב) עֲבַדוּ אֶת יְיָ בִּירְאָה וְגִילּוּ בְּרַעְדָּה. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלֵא, כָּאֵן בּוֹמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאֵן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. כָּאֵן בּוֹמְנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאֵן בְּאַרְעָא אַחְרָא. (ד"א) עֲבַדוּ אֶת יְיָ בִּירְאָה, דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, בּוֹמְנָא דְּאִיהִי בְּגִלוּתָא בִּינֵי עַמְמַיָּא.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ח ע"ב]

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (ישעיה נה) כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ, וְדָא הִיא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, כִּיִּין דָּאָמַר תִּצְאוּ, מִן גְּלוּתָא הוּא, וְאֶקְרִי שְׂמִיָּה. אָמַר לִיהָ, וְדָאֵי הֲכִי הוּא, דְּכָל זְמַנָּא דְּאִיהִי בְּגִלוּתָא וּשְׂכִיבַת לְעַפְרָא, לֹא אֶקְרִי שְׂמִיָּה, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִיתֵי לְגַבְהָ, וְיִוְקִים לָהּ מַעְפְּרָא, וְיִימָא (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי וְגוֹ'. (ישעיה ס) קוּמִי אוּרִי וְגוֹ'. וְיִתְחַבְּרוּן כְּחֲדָא, (ויקום לה מעפרא) כְּדִין חֲדוּתָא אֶקְרִי. חֲדוּתָא דְּכָלָא, וְכַדִּין בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ וְדָאֵי. כְּדִין כְּמָה חֵיִלִין יִפְקוּן לְקַבְּלָא דְּמִטְרוּנִיתָא, לְחֲדוּתָא דְּהַלּוּלָא דְּמַלְכָּא, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (ישעיה נה) הֲתָרִים וְהַגְּבַעוֹת יִפְצְחוּ וְגוֹ', וְכְּתִיב (ישעיה נב) כִּי הִלֵךְ לְפָנֵיכֶם יְיָ וּמֵאֲסַפְכֶם וְגוֹ'. (דף קי"ח ע"ב) (במדבר ב) אִישׁ עַל דְּגִלּוֹ בְּאוֹתוֹת. אֲלִין אַרְבַּע מִשְׁרִיִין דְּכְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן תְּרִיסַר שְׁבַטִין, תְּרִיסַר תְּחוּמִין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סחור סחור לה. כלא פגוונא דלעילא, כתיב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה וגו'. ששם עלו שבטים, אלין י"ב שבטין, י"ב תחומין דלתתא.

שבטי יה, הא אוקמוה בגין די'ה עדות לישראל ודאי. ובגין דא, הראובני, השמעוני, י"ה בכל חד וחד. אבל ודאי הכי הוא, דהא אילנא עלאה קדישא, בהו אחתם בחותמוי. ואוקמוה דכתיב, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין וגו'. דיוקנא דאדם אתפליל בכלהו, ואפין הוו לד' סטרין דעלמא, ומתפרשן בדיוקניהו, וכלהון כלילן ביה באדם.

מיכאל מימינא, גבריאל משמאלא, אוריאל לקדמייהו, רפאל לאחורייהו, שכינתא עלייהו. תרין מפאן, ותרין מפאן, והיא באמצעייתא. פגוונא דא בארעא דלתתא, תרי מפאן, ותרי מפאן, וי"ה בינייהו.

פיון דנטלין תרין דגלים, מה כתיב. ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. ולבתר, אינון תרין אחרנין ד' משריין אינון לד' סטרי עלמא, ואשתכחו תריסר. אוף הכי לתתא פגוונא דלעילא. ונסע בראשונה דגל מחנה יהודה, לקביל משרייתא דאוריאל. ומחנה דראובן לקביל משרייתא דמיכאל. דא לדרום, ודא למזרח. מזבח הכי נמי דרומית מזרחית. ומחנה דן לצפון. מחנה אפרים ימה. מחנה דן לקביל משרייתא דגבריאל. מחנה אפרים למערב, לקביל משרייתא דרפאל מזבח הכי נמי צפנית מערבית. כלא אחיד דא בדא, עד דסלקא כלא ואתאחד בשמא קדישא, דאיהו שירותא דכלא. עלאה דכלא קדישא דכלא. כלא אתפליל ביה. י' מזרח הוא שירותא דנהורא, אזיל ושאט ואפיק לדרום. ודרום נפיק ותלייא בשירותא דמזרח. ה' דרום. מניה נפיק דרום בעלמא. ועייל י' בשירותא דמזרח, ואפיק ליה.

סדר הלימוד ליום יז ניסן [יום 194 בשנה]

ומן ה' תלייא דרום וצפון, וההוא (אד"ג) דבינייהו, י' מזרח י"ה דרום וצפון ותלייאן ביה. ו' באמצעייתא. ודא הוא בן דכר. בגין כך איהו בין צפון לדרום. ועל דא תנינו, מאן דיהיב מטתו בין צפון לדרום, הויין ליה בנים זכרים. דהאי בן דכר איהו בין צפון לדרום. ה' עלאה בה תלייא צפון ודרום, ובן דכר בינייהו, ברזא דיו"ה. ה' בתראה מערב.

ועל דא דרום אחיד מזרח, דאיהו שירותא דשמשא ותלייא ביה. ועל דא תנינו, מסטרא דאבא אחיד ותלייא חסד עלאה. מסטרא דאימא תלייא גבורה. פגוונא דא אחיד כלא דא בדא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זוויין דמדבחה הכי נמי אסתחרן, ובא לו לקרן דרומית מזרחית. דדרום תוקפיה במזרח, דאיהו שירותא דשמשא, ותוקפא דשמשא לא שרייא אלא בשירותא. מזרחית צפונית. פיון דדרום נטיל תוקפיה דמזרח, הוא אנהיר לצפון וצפון אתכליל בדרום, דהא שמאלא אתכליל בימינא.

צפונית מערבית, דהא מערב דאיהי בה' בתרא, נטלא מצפון. ועל דא צפון אזיל למערב. מערבית דרומית, היא אזלא (ס"א לאתחבא) לאתחברא בדרום, כמה דדרום תלייא במזרח, ותוקפיה אזיל בשירותא. הכי נמי מערב, אזלא (ס"א לאתחבא) לאתאחדא בדרום, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני. ימינא דא הוא דרום. בגין כך נקא מתרין סטרין, מצפון ומדרום. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שמאלו דא הוא צפון, וימינו דא הוא דרום.

ורוא דא אולפנא, קודשא בריך הוא יהיב מטתיה, בין צפון לדרום. ואחידת להאי בן ודאי. ועל דא אית להו לבני נשא למיהב מטתיהו בין צפון לדרום. והכי אולף לי אבא. דיהבין להו בנין דכרין. דהא איהו אתכוון כלפי מהימנותא שלימא עלאה, בשלימותא דכלא. לגבי קודשא בריך הוא דאיהו בין צפון לדרום, ולגבי כנסת ישראל דאנהירין (ס"א דאיהי) בין צפון לדרום. ודאי יהוון ליה בנין דכרין.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ט ע"א]

ובכלא (דף קי"ט ע"א) בעי לאחזאה עובדא כגוונא דלעילא, וכמה דאחזי עובדא לתתא, הכי נמי אתער לעילא, ואוקמוה. שמע רבי פנחס, ונשקיה לרבי אלעזר, ובכה וחייה אמר, זכאה חולקי בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פתח ואמר, (תהלים כז) יי אורי וישעי ממי אירא וגו'. יי אורי וישעי, פיון דבר נש אסתפל (נ"א אתאחד) בנהורא דלעילא, וקודשא בריך הוא אנהיר עליה, לא דחיל מעלאין ותתאין. כמה דאת אמר, (ישעיה ס) ועליך יזרח יי וכבודו עליך יראה. יי מעוז חיי, פיון דקודשא בריך הוא אחיד ביה בבר נש, לא מסתפי בההוא עלמא מכל מאריהון דדינין. אוף אנא פהאי גוונא, פיון דאחידנא באבוך ובך לא אסתפינא בהאי עלמא ובעלמא אחרא.

ועלך כתיב, (משלי כג) ישמח אביך וגו'. פיון דכתיב ישמח אביך ואמך, מאי ותגל יולדתך, דהא באמך סגיא. אלא ישמח אביך: דא קודשא בריך הוא. ואמך: דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך: יולדתך דלתתא. רבי שמעון אבוך אן חדוותא דיליה. אלא קרא הוא בלחודוי דכתיב, (משלי כג) גיל יגיל אבי צדיק: דא קודשא בריך הוא. ויולד חכם ישמח בו: דא אביך דלתתא. דבר אחר, גיל יגיל אבי צדיק: דא אביך דלתתא. ויולד חכם ישמח בו, כתיב בתוספת וא"ו, דא קודשא בריך הוא הוא לעילא.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, פתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יי אל אמת. האי קרא אית ליה לאסתכלא ביה, חמיתון מאן דאפקיד בידא דמלכא מידי. אלא, ודאי זכאה הוא בר נש, דאזיל באורחוי דמלכא קדישא, ולא חטי קמיה תא חזי, פיון דעאל ליליא, אילנא דמותא שליט בעלמא, ואילנא דחיי אסתלק לעילא לעילא. וכיון דאילנא דמותא שליט בעלמא בלחודוי, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא. מאי טעמא. בגין דההוא אילנא גרים.

ובר נש בעי לאקדמא ולמפקד בידיה נפשיה בפקדונא. כפקדונא דבר נש, דיהיב פקדונא לאחרא, דאף על גב דאיהו אתחייב לגביה יתיר מההוא פקדונא, לאו פדאי לאתאחדא ביה, הואיל ופקדונא אתמסר לגביה, ואי יסרב ביה, ודאי נבדוק אבתריה, דלאו מזרעא קדישא הוא, ולאו מבני מהימנותא.

כך תהוא אילנא, בני נשא אקדימו ויהבין ליה פקדונא דנפשיה, וכל נשמתין דבני עלמא נטיל. וכלהו טעמין טעמא דמותא, בגין דהאי אילנא דמותא הוא. ובגין דכל אינון נפשתיא, אף על גב דכלהו אתחייבו לגביה, ולא פדאי הוא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש, אלא פיון דכלהו אתמסרי ליה בפקדונא, אתיב כל פקדונין למאריהון.

תא חזי, לאו פדאי הוא האי אילנא דמותא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש. אלא בשעתא דאילנא דחיי אתער בעלמא. ואימתי אתער תהוא אילנא דחיי. בשעתא דסליק צפרא. וכדין, פיון דהאי אתער בעלמא, כל בני עלמא חיו, ושביק ואהדר תהוא אילנא דמותא כל פקדונין דאתפקדו לגביה, ואזיל ליה. מאי טעמא חיו. בגין דההוא אילנא דחיי גרים.

ואי תימא, הא בני נשא סגיאין אינון דמתערין בליליא, בעוד דאילנא דמותא שליט. אלא, ודאי תהוא אילנא דחיי קא עביד. מאי טעמא. בגין דכתיב, (תהלים יד) לראות ה' יש משכיל דורש את אלהים. ולא יהא ליה פתחון פה לבר נש, דיימא, אלמלי שליטנא בנפשאי בליליא אשתדלנא באורייתא. אמר רבי יהודה, האי בישראל ודאי והכי הוא. אבל באומות העולם דחמינא פהאי גוונא, מאי טעמא. אמר ליה ודאי שפיר הוא דקא אמרת.

[זוהר חלק ג' - דף קי"ט ע"ב]

פתח ואמר, (במדבר כג) מה אקוב לא קבה אל ומה אזעום לא זעם יי. תא חזי, כגוונא דאית לעילא, אית לתתא. לעילא אית ימינא ואית שמאלא. לתתא ישראל ועמין. ישראל אתאחדן לימינא, בקדושא דמלכא קדישא. עמין עובדי פוכבים ומזלות לשמאלא, לסטרא דרוח מסאבא. וכלהו לתתא מפלהו דרגין דשמאלא. וכלהו דרגין אחידן דא בדא, (דף קי"ט ע"ב) עד דתליין מן רישא. וכגוונא דרישא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נטיל, בהוא גוונא נטיל זנבא, דאיהי תתאה. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה. ובגין פך, עמין עובדי פוכבים ומזלות, בהוא סטר מסאבא דלהון, הכי אתדברו.

בלעם הוא אשתמש בכלהו כתרין (נ"א דרגין) תתאין. והוא הוה חמי בהאי תתאה דאיהו זנבא, דלא יכיל לאתדברא אלא ברישא. בגין פך אמר, מה אקוב לא קבה אל, (דאיהו רישא בגין) דהוא רישא עלאה, לא אשתכח בדינא באינון יומין.

ואף על גב דהאי אל אוקימנא, האי מלכותא קדישא נטיל שמא פגוונא דכלא, והאי טב וחסד דהאי עלמא (ס"א אוקימנא באתר אחרא עלאה והוא טב וחסד עלמא האי מלכותא קדישא נטיל שמא כגוונא דעילא) ובגין פך אקרי אל, אלא דאיהו (לעיל ל"ב) זועם בכל יום, דאשתכח ביה דינא.

ותא חזי, אל שדי (שמות רנ"ג ע"א) הא אוקימנא דביה ספוקא דעלמא ואיהו אמר לעולם די, דהא האי אל הוא דאזדווג בהדיה, ובגין פך אקרי אל שדי, אל דשדי. ועל דא מה אקוב לא קבה אל. בגין פך, פגוונא דאתער רישא, הכי נמי אתער תתאה.

בכה רבי אלעזר, פתח ואמר (ירמיה מו) קולה פנחש ילף וגו'. השתא (כהאי גוונא) דישראל בגלותא, איהי ודאי אזלא פנחש. חויה כד איהו (ד"א בדינא) כפיף רישא לעפרא, סליק זנבא, שליט ומחי לכל אינון דאשתכחו קמיה. אוף הכי השתא בגלותא, כהאי גוונא, רישא כפיף לעפרא, וזנבא שליט. מאן עביד לזנבא דיסתליק לעילא ושליט ומחי, רישא דאתכפיא לתתא. ועם כל דא, מאן מדבר ליה לזנבא, ומאן נטיל ליה למטלנוי. האי רישא. אף על גב דאיהו כפיף לעפרא, הוא מדבר למטלנוי, בגין דא קולה פנחש ילף.

והשתא שאר עמין דאינון אחידן בזנבא, סלקין לעילא, ושלטין ומחין, ורישא כפיף לעפרא, כמה דאת אמר (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום וגו'. ועם כל דא, האי רישא מדבר לזנבא ונטיר (ס"א ונטיל) ליה, כמה דאת אמר (שיר השירים א) שמוני נוטרה את הפרמים, אלין עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דאינון זנבא. אתא רבי יהודה ונשיק ידוי, אמר אלמלי לא שאילנא מלה בעלמא, אלא דשאילנא דא ורווחנא ליה, די לי. דהשתא ידענא עמין עובדי פוכבים ומזלות, ושולטנותא דלהון היך מתדבר. זכאה חולקיהון דישראל, דעליהו כתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה וגו'.

אמר ליה רבי אלעזר, מהו לסגולתו. אמר ליה, תלת אבהן אלין אקרון סגולה, בין לעילא בין לתתא, פגוונא דא כהנים לויים וישראלים, וכלא חד. ואלין סגולתו של קודשא בריך הוא לעילא, וסגולתו לתתא, ודא הוא דכתיב (שמות יט) והייתם לי סגולה מכל העמים. (במדבר ב) ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. לבתר מה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כתיב, ונסע דגל מחנה אפרים לצבאותם ימה. היינו שכינה שרויה במערב, ואוקמוה. כתיב (בראשית מח) ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר וגו'. וישם את אפרים וגו'. בך יברך ישראל, ישראל סבא. מאי קא משמע לן.

אלא בך יתברך ישראל לא כתיב, או בך יבורך ישראל, מהו יברך ישראל. אלא, ישראל קדישא לא יברך לעלמא, אלא בך, דאנת במערב. וכתיב (בראשית לה) אני אל שדי פרה ורבה. אוליפנא דחמא עמיה שכינתא, וכדין אמר בך יברך ישראל לאמר. בך יברך לעלמא.

והיאך חמא, והכתיב (בראשית מח) ועיני ישראל כבדו מזוקן וגו'. אלא שכל את ידיו כתיב. מאי שכל. אלא ימינא הוה זקיף, וסטי ליה שכינתא כלפי אפרים, וארץ ריחא דשכינתא על רישיה, כדין אמר בך יברך ישראל. וחמא דאיהו למערב.

[זוהר חלק ג' - דף ק"כ ע"א]

ודאי שכינתא במערב, והא אוקימנא בגין דלהוי בין צפון לדרום, ולא תחברא בגופא, ולמהוי בזווגא חד. וצפון מקבלא לה תחות רישא, ודרום מחבקא לה, הדיא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. והא אוקימנא ודאי, מטתו שלשלמה בין צפון לדרום, ולא תחברא בגופא, וכדין כללא חד לאתברכא עלמא. תנן, כל האומר תהלה לדוד ג' פעמים בכל יומא, מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דף ק"כ ע"א) והא אוקימנא בגין לזווגא לה להאי תהלה, ולא שתכחא בכל יומא בין צפון לדרום.

אתי בר נש בצפרא, מקבל עליה עול מלכות שמים (כמה דאתמר מסדר שבחא) באינן תושבחן דקאמר (עם) תהלה לדוד, וכלהו הללויה דאינן סדורא דעשרה תושבחן, דעשרה פתין קדישין דשמא קדישא. ובגין כך עשרה אינן הללויה. לבתר סיים בעשרה תושבחן, דאינן (תהלים קג) הללויה הללו אל בקדשו וגו'. הללויה וגו'. מאן אינן עשרה הללויה, והא חמשה אינן. אלא שרי שבחא בהללויה, וסיים בהללויה.

לבתר עלויא דסדור שבחא, באז ישיר משה, דאית ביה פלא. ובדא מקבל עליה עול מלכותא קדישא. לבתר אשרי לה בחסד, בסיומא דצלותא, לאתקדשא ביה. לבתר בצלותא דמנחה דגבורה תלייא, ודינא שארי. אשתכח בכל דרומא (ס"א יומא) דא מטה דאתיהבת בין צפון לדרום. לאתחברא בזווגא דא בגופא פדקא יאות. ומאן דמסדר ומחבר לה בכל יומא פהאי גוונא, ודאי הוא בן העולם הבא.

בגין כך האי דגל מחנה אפרים ימה, ואיהו בין צפון לדרום. דרום ראובן מן סטרא חד, דכתיב דגל מחנה ראובן תימנה. צפון דן מסטרא אחרא, דכתיב דגל

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מחנה דן צפונה. אפרים, בין דא לדא. אשתכח מערב דאיהו אפרים, בין צפון לדרום, כלא כגוונא דלעילא.

רזא ליתבי דרומא אחונא. והכי שדר לון אחונא, מסטרא דבוצינין (ס"א מסדרי בוצינין) ברזין קטירין, דבעיתו ליחדא יחודא בטופסרא דקטרא עלאה, קבילו עלייכו עול מלכותא קדישא בכל יומא בקדמיתא, ובדא תעלון (ס"א בקשורא) בקסורא (ס"א בקסטרא) קדישא דדרום, ואסחרו סטרי עלמא, עד דמתקשרן בקטורא חדא, ובדרום תקיפו (ס"א תקיעו) דוכתא, ותמן תשרון.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר ליה, סימנא לזווגא דיחודא מנין. אמר ליה רבי, אף על גב דאוקימנא מלין לכל סטר וסטר, ואתבדרו הכא מלה והכא מלה סימנא דא נקוט בידיה, והכי הוא, כעין סחרא דמדבחה, דתנן, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. אמר ליה והא לא יכיל עד דמקבל עליה בר נש עול מלכותא קדישא בקדמיתא, ויהיב עליה עול דא, ואת אמרת דייתי לדרום בקדמיתא.

אמר ליה, כלא הא אמינא לך, דהא ובא לו לקרן, אמינא בקדמיתא, והא ידעתא רזא דקרן, ודא הוא עול מלכותא קדישא. לבתר דרומית מזרחית, דתמן הוא אילנא דחיי. ודא לאזדווגא ליה במזרח דאיהו אבא עלאה. דהא בן מסטרא דאבא קא אתי. ובגין כך, מדרום למזרח, דתוקפא דדרום במזרח הוא, ובעי לאתקשרא כחדא, דרום במזרח.

ומזרח דאתקשר בצפון, (כמה דאת אמר (תהלים י"ז) וצפונך תמלא בטנם) בגין דהאי אשלים ומלי נחלין ומבועין, ועל דא מזרחית צפונית, אלין אבא ואמא דלא מתפרשן לעלמין, והא אוקימנא. ומה דאתמר צפונית, דאיהו טמירא עלאה, ומסטר דילה נפיק צפון, ודינין מסטרא דילה מתערין, אף על גב דהיא רחמי וחידי. והא אוקימנא. וכד איהי נפקת, צפון נפקת ביה, דאיהו אתפליל ואתקשר בדרום.

לבתר צפונית מערבית, דהא מסטרא דאבא נפיק בן, ומסטרא דאמא נפיקת בת. ובגין כך צפונית מערבית, ודא הוא קרן דקדמיתא, (ס"ה ע"א) דהשתא אתקשר בצפון סתם. לבתר בעי לקשרא לה בדרום, דתמן הוא קשורא דכלא, וגופא ביה אשתכח, ועל דא מערבית דרומית.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ב ע"ב]

אשתכח האי קרן ג' זמנין, חד לקבלא ליה בר נש בקדמיתא, ולבתר הכי לקשרא לה בתרי דרועי, לאתחברא בגופא, ולמהוי כלא חד. ודא הוא סדורא דיחודא שלים. וכל סטר וסטר בההוא קשורא דאתחזי ליה, ולא יחליף סטרא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בסֵטְרָא אַחְרָא דְלֵא אִיתְחַזִּי לֵיהּ, בְּגִין דְלֵא יִתְעַנֵּשׁ. מֵאן דְעֵבִיד (דף ק"כ ע"ב) יְחֻדָּא דָּא כְּדָקָא חֲזִי כְּמָה דְאִמְיָנָא, זְכָאָה חוּלְקִיָּה בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְהָא יָדַע לְסִדְרָא שְׁבַחָא דְמֵאֲרִיָּה, וְיַחְוּדָא דְמֵאֲרִיָּה, וְלֵא עוּד אֵלָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתְּבַח בֵּיהּ. עֲלִיָּה כְּתִיב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח (תהלים כה) לְדוּד אֲלִיךָ יִי נַפְשִׁי אֲשָׂא אֱלֹהֵי בָךְ בְּטַחְתִּי וְגו', מֵאִי קָא חֲמָא דוּד לְסִדְרָא הָאִי שְׁבַחָא הַכִּי. וּכְלָהוּ שְׁבַחֵי דְאִינּוֹן בְּאַלְפָּא בֵּיתָא כְּלָהוּ שְׁלַמִּין, וְהָאִי חֲסָרָא דְלֵא אִית בֵּיהּ ו'. וְאִמְאֵי סִדְרָא דָּא לְמִנְפַּל עַל אֲנָפִין.

אֵלָא (תא חזי) רְזָא עֲלָאָה הוּא, גְּנִיז בֵּין חֲבֵרֵיִיא. בְּשַׁעְתָּא דְלִילֵיא עָאֵל, (ושלטה) אֵילָנָא תְּתָאָה דְתִלְיָיא בֵּיהּ מוּתָא פְּרִישׁ עֲנַפּוּי וּמְכַסֵּיא לְכֵלָא. וְעַל דָּא אֶתְחַשֵּׁף. וְכַל בְּנֵי עֲלָמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְמוּתָא, וְאֶקְדִּים בְּרִי נֶשׁ וְיַהֲיִב לֵיהּ פְּקוּדוֹנָא דְנַפְשִׁיָּהּ, וְאֶפְקֻדֵיהּ בִּידֵיהּ בְּפְקוּדוֹנָא. וּבְגִין דְנִטִּיל לוֹן בְּפְקוּדוֹנָא, תַּב פְּקוּדוֹנָא לְמֵאֲרִיָּה בְּשַׁעְתָּא דְאַתִּי צַפְרָא. כִּד אֲתִי צַפְרָא וְתַב לְגַבִּיָּה פְּקוּדוֹנֵיהּ, בְּעֵי לְבָרְכָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיהוּ מְהִימָנָא עֲלָאָה.

לְבַתֵּר דְקָם, עָאֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, מְעַטֵּר בְּטוּטִפִּי. אֶתְכַסֵּי בְּכִיסוּי דְצִיצִית. עָאֵל וּמְדַכֵּי גְרַמְיָה בְּקוּרְבָנִין בְּקַדְמִיתָא. לְבַתֵּר קַבִּיל עֲלִיָּה עוּל מְלַכוּתָא בְּסִדְרָא דְשְׁבַחֵי דְדוּד, דְאִינּוֹן סִדְרָא דְעוּל מְלַכוּתָא. וּבְסִדְרָא דְשְׁבַחָא דָּא, אֲשָׂרָא עֲלִיָּה הוּא עוּל. לְבַתֵּר סִדְרָא דְצִלוּתָא דְמִיּוּשָׁב, וְצִלוּתָא דְמְעוּמָד, לְקִשְׁרָא לוֹן כַּחְדָּא.

תָּא חֲזִי רְזָא דְמִלָּה אַף עַל גַּב דְצִלוּתָא תִלְיָיא בְּמִלּוּלָא וּדְבוּרָא דְפּוּמָא, כְּלָא תִלְיָיא בְּעַקְרָא דְעוּבְדָא בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר בְּדְבוּרָא וּבְמִלּוּלָא דְפּוּמָא. מֵאן עוּבְדָא, אֵלָא הוּא עוּבְדָא דְעֵבִיד בְּרִי נֶשׁ בְּקַדְמִיתָא, כְּגוּוֹנָא דְצִלוּתָא הוּא, וְלֵא יְצִלֵי בְרִי נֶשׁ צִלוּתָא, עַד דִּיתְחַזִּי עוּבְדָא בְּקַדְמִיתָא כְּגוּוֹנָא דְצִלוּתָא. (שמות ר"א ע"ב)

עוּבְדָא דְקַדְמִיתָא (ס"א בקדמיתא עובדא) בְּשַׁעְתָּא דְבֵר נֶשׁ קָאִים, בְּעֵי לְדַכָּאָה גְרַמְיָה בְּקַדְמִיתָא. וּלְבַתֵּר יְקַבֵּל עֲלִיָּה הָאִי עוּל, לְפָרְשָׁא עַל רִישִׁיָּה פְּרִישׁוּ דְמִצְוָה. לְבַתֵּר יִתְקַשֵּׁר קְשׁוּרָא דִּיחְוּדָא דְאִינּוֹן תְּפִלִּין, (מהו תפלין) תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, וְשֶׁל יָד. וְלֵא אֶתְקַנָּא לוֹן בְּקְשׁוּרָא חֲדָא בְּשִׁמְאָלָא, וְעַל לְבָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא (שיר השירים ב) שְׁמָאלוּ תַּחַת לְרֹאשִׁי וְגו'. וְכְתִיב (שיר השירים ח) שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל לְבָבְךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ. וְהָא אוּקִימָנָא. וְדָא הוּא עוּבְדָא בְּקַדְמִיתָא.

לְבַתֵּר בְּשַׁעְתָּא דְבֵר נֶשׁ עָאֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, יְדַכֵּי גְרַמְיָה בְּקַדְמִיתָא, בְּקַרְבָּנִין, בְּמִלּוּלָא דְפּוּמָא. לְבַתֵּר יְקַבֵּל עֲלִיָּה הָאִי עוּל מְלַכוּתָא, לְפָרְשָׁא עַל רִישִׁיָּה (פרישו דמצוה) בְּשְׁבַחֵי דְדוּד מְלַכָּא. כְּגוּוֹנָא דְעוּבְדָא דְפְרִישׁ עַל רִישִׁיָּה פְּרִישׁוּ דְמִצְוָה. וּלְבַתֵּר צִלוּתָא דְמִיּוּשָׁב, לְקַבֵּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד. לְבַתֵּר צִלוּתָא דְמְעוּמָד, דְהִיא לְקַבֵּל

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תפלה דרישא. ודא כגוונא דדא. עובדא כגוונא דדבורא. ודאי בעובדא ומלולא תלייא צלותא.

ואי פגים עובדא, מלולא לא אשכח אתר דשריא ביה, ולא איהו צלותא, ואתפגים ההוא בר נש לעילא ותתא. (ולא עוד אלא) דבעינן לאחזאה עובדא, ולמללא מלולא עליה, ודא הוא צלותא שלים. ווי ליה לבר נש דפגים צלותיה, פולחנא דמאריה. עליה פתיב, (ישעיה א) פי תבואו לראות פני וגו'. גם פי תרבו תפלה אינני שומע, דהא בעובדא ובמלולא תליא מלתא.

תא חזי, פיון דבר נש עביד צלותא כגוונא דא, בעובדא ובמלולא, וקשיר קשורא דייחודא, אשתכח דעל ידיה מתברכן עלאין ותתאין. כדין בעי ליה לבר נש לאחזאה גרמיה, בתר דסיים צלותא דעמידה, כאלו אתפטר מן עלמא, דהא אתפרש מן אילנא דחיי, וכניש רגלוי לגבי ההוא אילנא דמותא, דאהדר ליה פקדוניה. כמה דאת אמר (בראשית מט) ויאסוף רגליו אל המטה. דהא אודי חטאוי, וצלי עליהו.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"א ע"א]

השתא בעי לאתכנשא לגבי ההוא אילנא דמותא, ולמנפל, ולימא לגביה אליך יי נפשי אשא. בקדמיתא, (דף קכ"א ע"א) יהיבנא לך בפקדונא, השתא דקשירנא ייחודא, ועבידנא עובדא ומלולא כדקא יאות, ואודינא על חטאי, הא נפשי מסירנא לך ודאי.

ויחזי בר נש גרמיה כאילו פטיר מן עלמא, דנפשיה מסיר להאי אתר דמותא, בגין כך לא אית ביה וא'ו, דוא'ו אילנא דחיי הוא, והאי אילנא דמותא הוא. והא קא משמע לן, דרזא דמלה, (מאי קא משמע לן רזא דמלה) דאית חובין דלא מתכפרן, עד דאתפטר בר נש מעלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון, והאי יהיב גרמיה ודאי למותא, ומסיר נפשיה להאי אתר. לאו בפקדונא כמה בליליא, אלא כמאן דאתפטר מן עלמא ודאי.

ותקונא דא בעי בכוונא דלבא וכדין קודשא בריך הוא מרחם עלוי, ומכפר ליה לחוביה. זכאה הוא בר נש דינדע למפתי ליה, ולמפלח למאריה, ברעותא ובכוונא דלבא. ווי ליה למאן דאתי למפתי למאריה, בלבא רחיקא, ולא ברעותא. כמה דאת אמר (תהלים עח) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר (תהלים כה) אליך יי נפשי אשא, ולא כל מלוי אלא בלבא רחיקא, הא גרם עליה לאסתלקא מעלמא, עד לא מטון יומוי, בזמנא דהא אילנא אתער בעלמא למעבד דינא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא בעי בר נש לאדבקא נפשיה ורעותיה במאריה, ולא ייתי לגביה ברעותא
פדיבא, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני. מאי לא יפון.
אלא בשעתא דהוא אתקין גרמיה להאי, ולביה רחיקא מקודשא בריך הוא, קלא
נפיק ואמר, לא יפון לנגד עיני. (אמאי) האי בעי לאתקנא גרמיה, לא יפון, לא
בעינא דיתתקן. כל שפון אי אתי ליחדא שמא קדישא, ולא מיחד ליה פדקא יאות.

זכאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב (ישעיה 10)
ובאו וראו את כבודי וגו'. וכתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. אתא רבי
אלעזר ונשיק ידוי. אמר, אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין דיין.
אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא, וזכאה חולקיהון דישראל, דאינון מתדבקין
בקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים וגו'. (ישעיה 5) ועמך כלם
צדיקים וגו'. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן

זוהר פרשת נשא

(במדבר ד) וידבר יי אל משה לאמר, נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא
פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשוב יי לו עון ואין ברוחו רמיה. האי קרא, לאו
רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. ואית לאסתכלא ביה, והא אוקמוה.

תא חזי, בשעתא דצלותא דמנחה דינא שריא בעלמא, ויצחק תקן צלותא
דמנחה, וגבורה עלאה שלטא בעלמא, עד דאתי ועאל ליליא, בגין לקבלא ליה
(ליליא), ומזמנא דשאר צלותא דמנחה, אתפרש שמאלא לקבלא (ליה) ואתער
ליליא. בתר דאתער כל אינון נטורי פתחין דלבר, בלהו מתערין בעלמא ואתפשטו.
וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"א ע"ב]

והא אתמר. בפלגות ליליא ממש, אתער שמאלא כמלקדמין, וורדא קדישא
סלקא ריחין, והיא משבחת וארימת קלא, וכדין סלקא ושריא רישא לעילא
בשמאלא, (דף קכ"א ע"ב) ושמאלא מקבל לה.

פדין פרוזא קארי בעלמא, דהא עידן הוא לאתערא לשבחה ליה למלכא. וכדין
תושבחן מתערין, ואתבסמותא דכלא אשתכח. זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא
זווגא דא. פד אתי צפרא, וימינא אתער ומחבקא לה, פדין זווגא דכלא אשתכח
כחדא. (ס"א למלכא, כד אתי צפרא וימינא אתער ומחבק לה כדין זווגא דכלא אשתכח כחדא
וכדין תושבחתן מתערין ואתבסמותא דכלא אשתכח זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא זווגא דא)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בשעתא דבני נשא דמיכין, וטעמין טעמא דמותא, ונשמתא סלקא לעילא, קיימא באתר דקיימא, ואתבחינת על עובדהא דעבדת כל יומא, וכתבין להו על פתקא. מאי טעמא. בגין דנשמתא סלקא לעילא, ואסהידת על עובדוי דבר נש, ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה.

וכד ההיא מלה דאפיק בר נש מפומיה איהי כדקא יאות, מלה קדישא דאורייתא וצלותא. ההיא מלה סלקא, ובקע רקיעין, וקיימא באתר דקיימא, עד דעאל ליליא, ונשמתא סלקא ואחיד לההיא מלה, ועאל לה קמי מלכא.

וכד ההיא מלה לאו איהי כדקא יאות, ואיהי מלה ממילין בישין, מלישנא בישא, ההיא מלה סלקא לאתר דסלקא, וכדין אתרשים ההיא מלה, וההוא חובה עליה דבר נש, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) משוכבת חיקך שמור פתחי פיך. ובגין כך (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשוב יי לו עון. אימתי. כשאין ברוחו רמיה.

רעיא מהימנא (במדבר ד) **מפן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לעבוד עבודת עבודה ועבודת משא באהל מועד. פקודא דא להיות הלויים משוררים במקדש. ואף על גב דאוקימנא לעילא, הכא צריך לחדש מלין, דהא כהן איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לנגנא. ורנא דמלה, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו, דא חסד כהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלך דחיות הקדש איהו. וברפת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, והאי איהו יומם יצוה יי חסדו. ובלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה: (דברים לג) בכור שורו הדר לו. (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, וגבריאל שלוחיה, וצריך לשורר ולנגן בחדוה בחמרא דאורייתא, (לאתעסקא לשלחא קרבנא קמי מלכא בחדוה ומאן דלית ליה רשו) לאתעסקא באורייתא, יקיים (איכה ב) קומי רני בלילה לראש אשמורת. ויימא באשמורות, כמה סליחות ותחנונים ובקשות, בכל מיני רנה בגרוניה, דאיהו כנור לאפקא ביה קלא, בשית כנפי ריאה עם וורדא. בשית עזקאן דקנה. ודא ו'. ויפוק ליה מלבא, דתמן בינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הלב מבין. יפוק בן מבינה, מפן יה, דאיהו ו', דאיהו אפרוח בשית גדפין. ויסלק ליה בשית עזקאן דקנה, דאינון (מלכים א י) שש מעלות לפסא. וב' פרסיין אינון (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מראשון, ואינון לבא ופומא. ל"ב, (שמות יז) ויאמר כי יד על פס יה מלחמה ליי בעמלק, (בנה"ד) כבד, סמא"ל, פומא דכס"ה, פ"ס י"ה, הדא הוא דכתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר וגו'. מאי שופר. קנה, ו', קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה'. בה' מיני תקונין דדבורא, דאינון שפון ושינים וחיך. שפון תרין. שינים וטוחנות תרין מינין. וחיך, הא חמש. דטחנין כנהר דאיהו קול, כגוונא דטחנין ריחייא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלבא. במחשבה. דאיהו שמא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין**

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פּוֹחֲתִין מְעַשְׂרָה שׁוֹפְרוֹת. וְאוֹרֵייתָא, קָלָא דִּילָהּ, דִּיבּוּר דִּילָהּ, בִּינָה דִּילָהּ, דְּאוּקְמוּהָ אִיזְהוּ חָכֵם הַמְבִין דְּבַר מִתּוּךְ דְּבַר. מַחֲשָׁבָה דִּילָהּ. חָשִׁיב קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּל קְרַבְנִין וְעֲלוּן, הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (ויקרא ז) זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה וְלִמְנַחֶה. (ע”כ רעיא מהימנא) (כ”ד ע”ב פקודא דא המועל בהקדש וכו’)

(במדבר ה) אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל חֲטָאת הָאָדָם וְגו’ . תָּא חֲזִי, כְּתִיב (שופטים ד) וְחֵבֶר הַקִּינִי נִפְרַד מִקִּין מִבְּנֵי חֻבְבַּ חוֹתֵן מִשֵּׁה וְגו’ , וְחֵבֶר הַקִּינִי מִבְּנֵי בְּנֵי דִיתְרוֹ הוּא, כְּמָה דָּאתָ אָמַר (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקִּינִי וְגו’ . אָמַאי אֶקְרִי קִינִי. וְהָא אוּקְמוּהָ. וְכָתִיב (בראשית טו) אֶת הַקִּינִי וְאֶת הַקִּינִיזִי. וְאִתְמַר דְּעֵבֵד קָנָא בְּמַדְבָּרָא, כְּעוֹפָא דָּא, בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא, וְאִתְפָּרַשׁ מִן מְתָא, נִפְרַד מִקִּין, אִתְפָּרַשׁ מֵהָהוּא עֲמָא דְהוּא בְּקַדְמִיתָא, וְאִתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נִפְרַד מִקִּין.

[זוהר חלק ג' - דף קכ”ב ע”א]

זְכָאָה בַר נֶשׁ דְּזָכִי בְּאוֹרֵייתָא, לְמִיזַל לְאִתְדַבְּקָא בְּאוֹרְחוּי. דְּכַד בַר נֶשׁ אֶזְיֵל (דף קכ”ב ע”א) בְּאוֹרְחוּי דְּאוֹרֵייתָא, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. כְּמָה דָּאתָ אָמַר, (ישעיה לב) עַד יַעֲרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מִמְרוֹם. וְכַד בַר נֶשׁ סִטִּי אוֹרְחוּי, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא אַחְרָא מִסְטָרָא אַחְרָא, דְּהוּא סְטָרָא דְּמִסְאָבָא. וְסְטָרָא דְּמִסְאָבָא אִתְעַר מִסְטָרָא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא, דְּתַמְן מְדוּרִין דְּרוּחִין בִּישׁוּן, דְּנִזְקֵי לְבַנֵּי נֶשׂא, דְּאֶקְרוּן נִזְקֵי עֲלָמָא. דְּהָא (קמ”ג ע”א ע”ב) מִסְטָרָא דְּקִין קַדְמָאָה אִשְׁתַּכְּחוּ.

וַיִּתְרוּ בְּקַדְמִיתָא כּוּמְרָא לְעֵבוּדָה זָרָה הוּא, וְלַהּ הוּא סְטָר הוּא פְּלַח, וּמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא מֵהָהוּא אַתְר. וְעַל דָּא אֶקְרִי קִינִי לְבַתֵּר נִפְרַד מִקִּין (ודא), וְאִתְדַבֵּק (נ”א ואתחבר) בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (מאי משמע) דְּכָל מָאן דְּאִתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעֵבֵד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, כְּבִיכּוּל, הוּא קִיִּים עֲלָמִין, עֲלָמָא דְּלַעֲיָלָא וְעֲלָמָא דְּלַתָּתָא. וְהָא אוּקְמוּהָ, וְעֲשִׂיתֶם אוֹתָם כְּתִיב.

סדר הלימוד ליום יח ניסן [יום 195 בשנה]

וְכָל מָאן דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, כְּבִיכּוּל פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא, פְּגִים לְגַרְמִיָּה, פְּגִים לְכָל עֲלָמִין. מְתַל לְאִינוּן מִפְּרִישֵׁי יָמִין דְּשִׂאטֵי (ס”א דטסרין) בְּאַרְבָּא, קָם חַד שְׂטִיָּא בִּינֵיהוּ, בְּעָא לְנִקְבָא וְכו’.

וְעַל דָּא אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו’ , הָאָדָם וְגו’ . (תא חזי) (הושע ו) וְהִמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְּרִית. אָדָם עֲבַר עַל פְּקוּדָא חַד דְּאוֹרֵייתָא, גָּרִים לִיהּ לְגַרְמִיָּה מִיָּתָהּ, וְגָרָם לְכָל עֲלָמָא, פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא, וְהָהוּא חוּבָא תְּלִיָּא, עַד דִּיקִיִּים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא כְּמִלְקַדְמִין, וַיִּתְעַבֵּר הָהוּא פְּגִימוּ מִעֲלָמָא, הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'. ובגין כך פי יעשו מכל חטאת האדם. (כתיב) האדם, אדם קדמאה.

למעול מעל ביי, דמאן דיפוק מרחמי, וינקא מן דינא, הוא גרים פגמו וכו', ועל דא, רחמנא לישזבן מחייבי דהאי עלמא, ומן פגמו דלהון, כמה זכאין מסתלקי בגינייהו, בר כל מה דגרמי לעילא ותתא.

רעיא מהימנא פקודא דא, היא מצות תשובה. ודא איהי בינה. ובעוונותינו מדחרב בי מקדשא, לא אשתאר לנו אלא ודיי דברים לבד, ודא מלכות. ומאי בינה. בן י"ה. והאי בן, ו' איהו ודאי. וכל מאן דחזר בתשובתא, פאלו חזר את ה' לאת ו', דאיהו בן י"ה, ואשתלים ביה ידו"ד. ודא איהו תשובה, תשוב ה' ודאי לגבי ו'.

דאת ה' ודאי איהו ודיי דברים, ורזא דמלה, (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל יי אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. דודאי כד בר נש איהו חוטא, גרים לאתרחקא ה' מאת ו'. דאסתלק בן י"ה, דא יה"ו, מאת ה'. ובגין דא אתחרב בי מקדשא, ואתרחקו ישראל מתמן, ואתגלו ביני עממיא. ובגין דא, כל מאן דעביד תשובה, גרים לאחזרא ה' לאת ו', ופורקנא בדא תלייא. ובגין דא הכל תלוי בתשובה. דכך אמרו קדמאי, כל הקצים פלו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, דאיהו שלימו דשמייה.

ועל דא (יחזקאל כ) ואעשה למען שמי. ועוד (ישעיה מח) למעני למעני אעשה. ואם לאו חזרין, אנא אעמיד לון מלכא, שקשין גזרותיו משל פרעה, ויחזרון על פרחייהו. הדא הוא דכתיב ושבת עד יי אלהיך, עד ידו"ד ודאי.

ותשובה דא אתקריאת חיים, (משלי ד) כי ממנו תוצאות חיים, דאינון נשמתין דישראל. ואיהו הכל דנפק ועאל בפומא דבר נש, בלא עמל ובלא יגיעה. ה' דבהפראם. ועלה אתמר, (דברים ח) כי על כל מוצא פי יי יחיה האדם. והיא על רישיה דבר נש. עלה אתמר, (במדבר יב) ותמונת יי יביט. (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש.

ובגין דאיהי על רישיה דבר נש, אסיר ליה לבר נש למיזל ד' אמות בגלוי דרישא, דאם היא אסתלקת מעל רישיה דבר נש, מיד אסתלקו חיים מניה.

ואי תימא דכך שריא על אומין דעלמא, אף על גב דלא אתברי בהון שמיא וארעא וכל תולדין דבהון. לא שריא ודאי, דמשה בעא מקודשא בריה הוא, דלא תשרי שכינה על אומין דעלמא, ויהיב ליה. הבלא דקיימא על אומין דעלמא מאן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נפקא. או על חייביא דאינון ערב רב מעורבין עם ישראל. אלא ודאי לית כל אפיא שוין, אפילו ישראל לאו אינון שוין, כל שפן אחרנין.

אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות לא) שבת וינפש.

דנפש אחרא אית על רישיה דבר נש, דאתקריאת עבד. ואיהו דיוקנא על בר נש. ואיהי עבד דמלכא, דמנענעא כל אברין דבר נש, למיזל בארחין טבין, ולקיימא בהון רמ"ח פקודין, לשריא עליהו ה' דבהבראם, דכך סליק הבראם לרמ"ח.

ודיוקנא אחרא על רישיה, דאתקריאת יראה, ודא י'. ועליהו אתמר, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים. תרין דיוקנין טבין, דאינון דכר ונוקבא. דכר מסטרא דאת י'. נוקבא מסטרא דאת ה'.

ותרין אתוון אתערין ליה לבר נש לתורה ולמצוה. י' יראה, ודא איהי על רישיה דבר נש, ומנה ייעול דחילו ללבא דבר נש, למדחל מקודשא בריך הוא, ולנטרא גרמיה דלא יעבר על פקודין דלא תעשה. ה' אהבה על רישיה דבר נש, ומניה עאל רחימו דקודשא בריך הוא, על רמ"ח אברין דיליה, לקיימא בהון פקודין דעשה. ו' איהי על רישיה דבר נש, ומניה ייעול על פומא דבר נש מלולין לאולפא באורייתא.

ובהאי קחו עמכם דברים ושובו אל יי. ובהאי דיהא בכון היראה והאהבה והתורה יתחזר ידו"ד דאיהו בינה תשובה, ו' תשוב לגבי ה', דאיהו עובדא דבראשית. ואיהי ל"ב אלהים. (דף קכ"ג ע"א) וישתלים ידוד ובה יהא לכון נייחא מפלא, ובה שבת וינפש.

ובה יתפליל יד"ו, ובגין דא ויכלו: שלימו דכלא. בה, אתברי כל עלמא, ועלה קיימין שמיא וארעא וימא וכל בריין דאתברון, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה בראם. ואם היא אתרחקת מעלמא אפילו רגעא, כלא אתחרב ואתבטל, ולא הוי קיומא בעלמא.

האי ה' לא תיזיל מגופא, ובה קיימא וכד היא תיזיל מיניה, הוא סם המות תיתי ותשרי עליה, דתתקרי טומאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשך, אפלה, ושריא על גופא דבר נש. ובההוא זמנא אתקרי בר נש מת. ורזא דמלה, (יחזקאל יח) כי לא אחפוץ במות המת נאם יי אלהים והשיבו וחיו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כל פקודין דעשה, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח אברין דיליה, פלהו מתאבלין עליה. ורזא דמלה, (ישעיה נז) דרכיו ראיתי וארפאהו וגו'. ולאבליו. מאי ולאבליו. אילין רמ"ח אברין, דקא מתאבלין עליה, דאינון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה, דבה שריא הוי"ה. דכמה דאית (וישלח קס"ה, שמות ק"ו ע"ב) דיוקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לזכאה ליה לעלמא דאתי. כף אית דיוקנא בישא, על רישא דחייביא, לאנהגא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם. ובגין דא אית הבל ואית הבל, אית הבל טב, דאתמר ביה, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי יחיה האדם. ואית הבל ביש, דאתמר ביה (קהלת ב) גם זה הבל ורעות רוח.

ותא חזי בעובדין דבר נש אשתמודע פרצופא, דאיהי עליה, ופרצופא דאנפוי. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) הפרת פניהם ענתה במ. בדיוקנא, אשתמודע פרצופא דחיה דשריא עליה, אם הוא אריה, או שור או נשר, או אדם. מהמרפכה דקודשא בריך הוא ושכינתיה. או מהמרפכה דמלאך שר הפנים. או מהמרפכה בישא דסמאל. או מהמרפכה דארבע יסודין דעלמא. ולית בהון לא היצר טוב, ולא היצר הרע, אלא כבעירין דעלמא.

ובגין דא כמה הבלים אית בבני נשא, כל חד למיניה. ורזא דמלה, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה. ובגין דא, במדה שאדם מודד בה מודדין לו. ובכל פרצופא אית ממנא עליה.

תא חזי, לשית יומי בראשית, לכל חד אית ליה פרצופיה, דההוא דרגא דאנהיג ליה, ולא תשכח יום דלית ביה טוב. ואף על גב דביומא תניינא לא אית ביה טוב, ביומא תליתאה תשכח ליה. ובגין דא אתמר ביה תרי זמני טוב.

וכל יומא אית ליה גדר מלבר, דלא ייעול כל בר נש לההוא טוב. כגון חשך דכסי לנהורא. דתשכח ביומא קדמאה אור, ותשכח ביה חושך. בכל יומא תשכח נטירא. ואינון נטירין אינון, כגון קוצים לכרם. ואית נטירין אחרנין, כגון נחשים ועקרבים ושרפים, ונטירין ההוא טוב, דלא ייעול תמן דלאו איהו ראוי למיעל. ואי לאו, כל חייביא הוו עאלין ברזין דאורייתא. ובגין דא מאן דאיהו חייבא, וייעול למנדע רזין דאורייתא, כמה מלאכי חבלה דאתקריאו חשך ואפלה, נחשים ועקרבים חיות ברא אתקריאו, ומבלבלין מחשבתייה, דלא ייעול לאתר דלאו דיליה.

אבל מאן דאיהו טוב, כל אלין נטירין אינון לממריה, וקטיגור נעשה סניגור, וייעלון (ליה) לטוב הגנוז, ויימרון ליה מרנא, הא בר נש טוב וצדיק ירא שמים, בעי לאעלא קדמך, אמר לנו, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יי. ההוא טוב הגנוז יימא לון, פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה, או בהאי תרעא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאיהי תשובה. כל צדיק ייעול כפום דרגא דיליה, ורזא דמלה (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק וגו'.

כען צריך לאהדרא על פתח התשובה. וכי מפמה מינין איהו תשובה דעבדין בני נשא, פלהו טבין, אבל לאו כל אפיא שוין. אית בר נש דאיהו רשע גמור כל ימיו, ואיהו עובר על כמה פקודין דלא תעשה, ומתחרט ומודה עליהו, ולבתר פן לא עבד לא טב ולא ביש. לדא ודאי ימחול ליה קודשא בריך הוא, אבל לא דיזכה לתשובה עלאה. אית בר נש לבתר דייתוב מחטאיו, ומתכפר ליה, איהו אזיל בדרך מצוה, ומתעסק בכל כחו בדחילו ורחימו דקודשא בריך הוא. דא זכי לתשובה תתאה, דאתקרי ה'. ודא איהו תשובה תתאה.

ואית בר נש לבתר דמתחרט מחוביו, ויעביד תשובה, ויתעסק באורייתא בדחילו ורחימו דקודשא בריך הוא, ולא על מנת לקבל פרוס. דא זכי לאת ו', ואיהו בן י"ה, ועל שמיא אתקרי בינה, ודא גרים דתשוב ו' לגבי ה'. ומלת תשובה כף היא, תשוב ו' לה'. ולעולם לא שריא ה' בבר נש, ולא ו', (דף קכ"ג ע"ב) בלא דחילו ובלא רחימו, דאינון י"ה, יראה ואהבה קרינון ליה ודאי. ומתמן אתייהבו התורה והמצוה דאינון בן ובת. ובגין דישראל מקיימין התורה והמצוה, אתקריאו בנים לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם.

הנסתרות: יראה ואהבה, דאינון במוחא ולבא. בחללא דגופא. וברישא. והנגלות: התורה והמצוה, דאינון בגופא וברישא לבר. ורזא דמלה הכי הוא ודאי, דאי בר נש דחיל לקודשא בריך הוא, או רחים ליה, דא לא ידע בר נש אחרא, בגין דאיהו מלה דלא אתגליא אלא בינו לבין קונו.

אבל בר נש דמתעסק באורייתא, ואזיל בפקודין דעשה, דא אתגליא לכל בר נש, בגין דקודשא בריך הוא עבד ליה פומא באתגליא, לאתעסקא באורייתא, ועיינין לאסתכלא בה, ואודנין למשמע בה. ועביד קודשא בריך הוא בבר נש, ידן ורגלין וגופא, למעבד בהון פקודין דעשה.

אם פן חוטמא למאי נפקא מניה. (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים, דא איהי דיוקנא דעל בר נש, דאתמר ביה (בראשית כח) ויחלום והנה סלם. סלם ודאי איהי נשמת חיים, כרסייא לשם ידו"ד דאיהו היראה והאהבה התורה והמצוה ובה שריא, והאי כרסייא, מנה גזורות כל נשמתין דישראל, ואיהי דיוקנא על רישא דבר נש.

והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אלין הבלים דסלקין ונפקין בגופא, בהאי סלם. איהו חד, שביעאה דכלא. ואיהו מצב ארצה, תרין. וראשו מגיע השמימה, תלת. והנה מלאכי אלהים עולים, תרי. ויורדים תרי. אינון לקבל ד' רוחות והשמים והארץ. ורזא, דמלה (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הפל הבל. אינון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שבעה, לקבל כורסייא, דאיהו הסלם, והשמים והארץ, וד' יסודין דעלמא, ואינון שבעה. לקבל שבעה יומי בראשית. אית כל בריין דשמיא, וימא, וארעא. כגון חיות עופות בהמות דגים, וכמה תולדין דתליין מיניה.

ובגין דכלא אתברי בהאי צולמא, דעל כל ישראל דאיהי צדיק, אתמר בהון (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. ודא ממלל על בני נשא, דאינון מתילין לחיון ברא, ולבעירן, ולעופין, ולנוני ימא. דאית בר נש דמזליה שור, ומזליה אריה, ומזליה נשר, ומזליה אדם.

וכל אלין, למה מתפחדין מהאי דיוקנא דאינון מתמן אתבריא. אלא משום דשם ידו"ד שריא עליה. רזא דמלה, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ וגו'. וכל מאן דפגים עובדוי, אתפגים דיוקניה. ושם יי לא שריא באתר פגים, ובההוא פגימו שריא חשף, בגין פגימו דסיקרא דשריא ביה חשוכא. והאי בר נש כמה דאיהו פגים דיוקניה, כך אתפגים איהו לתתא, או אתעביד אלם, או חרש, או סומא, או חגר. בגין דיהא רשים לעילא ותתא.

וההוא חשף שריא בפגימו דיליה, ומיד אשתמודעאן ביה דרגין קדישין, דאינון חילוי דקודשא בריך הוא, ומתרחקין מניה, דכבר ידעין דבההוא פגימו לא שריא מלכא. ובגין דא חילוי דמלכא מתרחקין מניה, דחיילין דמלכא לא שריין, ולא מתקרבו, אלא באתר דמלכא שריא, דכך אינון מתנהגין אבתריה, כאברין בתר גופא.

ובההוא אתר דשרי ההוא חשף, כמה מלאכי חבלה, דאתקריאו נחשים ועקרבים, מתקרבין ליה, ויהבין ליה כמה נשיכין, ואלין אינון יסורין. ואי אית ליה ממונא דעובדין טבין דעביר, אתמעטון מניה. ואיך אתמעטון מניה, אלא כל זכות דנחית ליה מלעילא, יהיב ליה לאלין מלאכי חבלה, ובטלין מניה יסורין. ואי ליה ליה זכו, ולא חובא לעילא, אלא כלא לתתא, בכל זכו דעביד נחית ליה ממונין, ואומין דעלמא מתקרבין ליה, לקבל מלאכי חבלה, ויהיב לון ממונא, ואשתזיב מנייהו.

ובגין דא הווי ישראל מקרבין לעזאזל, לגבי ההוא חשף. ושבעים פרים, לקבל שבעים אומין, לקיימא קרא, (משלי כח) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. ומיד דהדרין בתיובתא, אתעבר ההוא חשף מההוא פגימו, וישתלים. ורזא דמלה, (שמואל ב יב) גם יי העביר חטאתך לא תמות. ומיד אתהדר ביה שמא די, ואתרעי (נ"א ויתרפי) ביה, מאנון נשיכין דיסורין, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ושב ורפא לו. ומגין דאתהדר קודשא בריך הוא מיד דהדר בתיובתא ואשתלים ההוא פגימו. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) שובו אלי ואשובה אליכם.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ בְּתִשְׁבָּה גְמוּרָה, דְּגָרִים לְאַהֲדָרָא בִּינָה דְאִיהוּ יד'ו, לְגַבֵּי ה' דְאִיהִי מְלָכוּת. דְאִזְלָא מְנַדְדָא מִן (דף קכ"ד ע"א) קְנָהָא, דְאִיהִי תְהִיא דִּיּוֹקְנָא, דְמִתְקַטְרִין בָּהּ כָּל פְּקוּדִין. וּבָהּ מִתְקַטְרִין עֶשֶׂר סְפִירָן. כַּד בַּר נָשׁ עֵבֵד פְּקוּדָא חֲדָא וְלֹא יִתִּיר, וְעֵבֵד לָהּ בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִינָה שְׂרִיין עֲלֵיהּ י' סְפִירָן. וְכָל מֵאן דְקִיִּים פְּקוּדָא חַד כְּדָקָא יְאוּת, כְּאֵלוֹ מְקִיִּים רַמ"ח פְּקוּדִין דְעֵשָׂה, דְלִית פְּקוּדָא דְלָאו אִיהוּ כְּלִילָא מִפְּלֵהוּ רַמ"ח. (ע"כ רעיא מהימנא).

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִילֵי מֵאוּשָׁא לְלוּד, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (יִצְחָק) גִּימָא מִיְלִין דְאוּרִייתָא וְנִזְיֵל. פִּתַּח רַבִּי יְהוּדָה (ס"א יִצְחָק) וְאָמַר, (שְׁמוֹת כ"א) כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בּוֹר וְגו'. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, בְּעַל תְּבוֹר יִשְׁלֵם וְגו'. וּמַה עַל דָּא כְּךָ, מֵאן דְגָרִים לְאַבְאָשָׁא עֲלֵמָא בְּחוּבוֹי עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. אֲלֵא תוּוּהֲנָא דְאָף עַל גַּב דְאַבְאִישׁ עֲלֵמָא, אָמַאי אִית לִיה תְּשׁוּבָה, כְּמָה דְכְּתִיב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו' וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאתָם וְהָשִׁיב.

אֲלֵא וְדֹאֵי דָא מְהֵנֵיא לְהוּ, בְּגִין דְעֵבֵד תְּשׁוּבָה, כְּבִיכּוֹל הוּא עֵבֵד לִיה מִמֶּשׁ. דְהָא מַה דְפָגִים לְעֵילָא, אֲתַקִּין לִיה, וּבְמָה בְּתִשְׁבָּה. דְכְּתִיב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו', וְהִתְדוּ אֶת חֲטָאתָם וְהָשִׁיב, וְתִשְׁבָּה אֲתַקִּין כְּלָא, אֲתַקִּין לְעֵילָא, אֲתַקִּין לְתַתָּא, אֲתַקִּין לְגַרְמִיָה, אֲתַקִּין לְכָל עֲלֵמָא.

פִּתַּח רַבִּי יִצְחָק (ס"א יְהוּדָה) אֲבַתְרִיָה וְאָמַר, (דְבָרִים ד) בְּצַר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְגו'. בְּצַר לָךְ, מִכָּאן דְתִשְׁבָּה מְעֵלְיָא מִכְּלָא, עַד לָא יִשְׂרִי דִינָא בְּעֲלֵמָא. דְבַתֵּר דְשְׂרִי דִינָא תְקִיף חִילִיָה מֵאן יַעֲבֵר לִיה מְעֵלְמָא וַיִּסְלַק לִיה. דְהָא (דף קכ"ב ע"ב) פִּיּוֹן דְשְׂאֲרֵי דִינָא, לָא אֲסַתְלִיק עַד דִּישְׁתַּלִּים. בַּתֵּר דְאֲשְׁתַּלִּים, וְעֵבֵד תְּשׁוּבָה, אֲתַקִּין עֲלֵמִין כְּלָהוּ. מִשְׁמַע, דְכְּתִיב וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וְכְתִיב וְשָׁבַת עַד יֵי אֱלֹהֶיךָ וְגו'. כִּי אֵל רַחוּם יֵי אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, מֵאֵי אֵיכָא הֲכָא. אֲלֵא לְאַכְלָלָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְאִיהִי בְּגִלְוֵתָא, וְאֲשְׁתַּכַּחַת בְּעֵאקוֹ דְלַהוֹן, וְלֹא שְׁבַקַת לֹון לְעֲלֵמִין. וּבְגִין כְּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָף עַל גַּב דְאֲשְׂרֵי דִינָא בְּעֲלֵמָא, בְּעֵי דִיהֲדָרוֹן יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבָּה, לְאוּטְבָא לְהוּ בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וּבְעֲלֵמָא דְאֲתִי, וְלִית לָךְ מֵאן דְקָאִים קָמִי תְּשׁוּבָה.

תָּא חֲזִי, אֲפִילוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, תְּשׁוּבָה אֲקָרִי. וְאִי תִימָא (תְּשׁוּבָה) עֲלָאָה (ס"א מְעֵלְיָא) (נ"א וְאֵת עֲלָאָה) מְכָל אֲתֵר לָא שְׁכִיחַ, אֲלֵא דָא אֲקָרִי תְּשׁוּבָה, כַּד אֲהַדְרֵר רַחֲמֵי לְקַבְּלָהָא, וְהִיא תְּבַת עַל כָּל אֵינּוֹן אוֹכְלִסִין וַיִּנְקָא לֹון. וְתִשְׁבָּה מְעֵלְיָא, כַּד אֲתַמְסֵר נְפֶשָׁא לְגַבְהָ, וְנִטִּיל לָהּ בּוֹמְנָא דְאִיהִי בְּתִשְׁבָּה, כַּדִּין כְּלָא אֲתַתְקֵן לְעֵילָא וְתַתָּא, וְאֲתַתְקֵן הוּא, וְכָל עֲלֵמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חייבא חד בעלמא, קלקולא דכמה אחרנין בגינייה. ווי לחייבא, ווי לשביביה. תא חזי, יונה, בגין דלא בעא למהך בשליחותא דמאריה, כמה בני נשא הוו אתאבידו בגינייה בימא, עד דכלהו אהדרו עלוי, ודאינו ליה בדינא בימא, וכדין אשתויבו פלהו, וקודשא בריך הוא חס עליה לבתר, ושויב כמה אוכלסין בעלמא. אימתי. פד אהדר למאריה מגו עקתיה. הדא הוא דכתיב, (יונה ב) קראתי מצרה לי אל יי ויעני. וכתיב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'.

רעיא מהימנא אליהו, קום אפתח עמי בפקודין, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמר בקדמיתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. ובן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי יז) אח לצרה יולד.

פתח ואמר, פקודא לדון בדיני סוטה, הדא הוא דכתיב ועבר עליו רוח קנאה וקנא וגו'. ודאי רוח טומאה מתרין סטרין אשתכח, חד בשקרא, וחד בקשוט. בגין דא, ברוח שקרא וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. ותנינא, ועבר עליו וגו', וקנא את אשתו והיא נטמאה.

וכי אית קושטא ברוח מסאבא. אלא בבר נש מסטרא דאילנא דטוב ורע, תמן יצר הרע, נחש. בזמנא דאית לבר נש אתתא שפירא, בכל עובדין טבין, דאתמר בה (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה. יצר הרע אית ליה קנאה, כגוונא דאשפחנא דקני אדם על אנתתיה, עד דפתי לה, וגרם לה מיתה. ולזמנין שליט עלה בחובין, ומסאב לה, והא אתעבידת נבלה.

ויצר הרע, מסטרא דימינא, דיליה, דרגא דישמעאל, אתקרי נחש. ומסטרא דשמאלא, דרגיה דעשו סמאל, אתקרי כלב, ממנא דגיהנם דצווח הב הב, הדא הוא דכתיב, (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב הב, וברעותא דיליה למיכל נשמתא מסאבא, בנורא דיליה, גיהנם. ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו בקשוט, והיא נטמאה.

ובגיניה אתמר, (ויקרא כא) ובת איש כהן, דא מיכאל, פי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף. ותמן אתוקדת ההיא זוהמא, ואתלבנת איהי מגיה, כפסך דאתלבן בנורא, וההיא עופרת דזוהמא אתוקד, ואתעביד עפר, ואתאביד.

כגוונא דא בישראל, פד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו פל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצורפו ויצורף הפסך וכבחון הנהב, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג) וצרפתים כצרף את הפסך ובחנתים כבחן את הנהב, עד דיתקיים בהו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואילנא דטוב ורע, בגיניה אתמר, (שמות טו) ויורהו יי עץ וישלף אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהו ישראל עם ערב רב, פלהו הו אילנא דטוב ורע, ועל דא, חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. ובזמנא דערב רב הו מחטיאין לון לישראל, הוי פאילו הו פלהו מסטרא דרע. ומיא אתהדרא פלהו מרירין, פההוא עץ מר במיא, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה פי מרים הם.

והאי עץ מר, איהו פגוונא דנסיונא דסוטה, אי סתת תחות בעלה, אינון מיין דאשקייין לה אתהדרו מרירין, ובהון וצבתה בטנה ונפלה יריכה, ואי לא סתת מה פתיב, ונקתה ונזרעה זרע, ואולידת בר. אנה הכא וימתקו המים.

פגוונא דא, יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא, הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקיימין בנסיונא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ויתקיים בהון (יחזקאל יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון.

(דניאל יב) והמשפילים יבינו, מסטרא דבינה, דאיהו אילנא דחיי, בגיניהו אתמר, (דניאל יב) והמשפילים יזהירו פזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריק נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) יי בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.

ואילנא דטוב ורע, דאיהו איסור והיתר טומאה וטהרה, לא שלטא על ישראל יתיר, דהא פרנסה דילן לא ליהוי, אלא מסטרא דאילנא דחיי, דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע, ולא מחלוקת מרוח הטומאה, דכתיב, (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

דלא יתפרנסון תלמידי חכמים מעמי הארץ, אלא מסטרא דטוב, דאכלין טהרה פשר היתר, ולא מערב רב, דאכלין טומאה פסול איסור, דאינון מסאבין, דמסאבין גרמייהו בנדה שפחה גויה זונה. בגין דאינון בנוי דלילית, דאיהי, נדה שפחה גויה זונה חזרין לשרשיהו. ועלייהו אתמר, (ישעיה יד) כי משרש נחש יצא צפע.

ובזמנא דאילנא דטוב ורע שלטא, דאיהו חולין דטהרה, וחולין דטומאה. אינון חכמים דדמיין לשבתות ויום טוב, לית לון אלא מה דיהבין לון אינון חולין. פגוונא דיום השבת, דלית ליה, אלא מה דמתקנין ליה ביומי דחול.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובזמנא דשלטא אילנא דחיי, אתכפייא אילנא דטוב ורע, ולא יהא לעמי הארצות, אלא מה דיהבין לון תלמידי חכמים, ואתכפייין תחותיהו, וכאלו לא הוו בעלמא.

והכי איסור והיתר, טומאה וטהרה, לא אתעבר מעמי הארץ. דמסטרײהו לית בין גלותא לימות המשיח (לגבייהו) אלא שעבוד מלכות בלבד דאינון לא טעמין מאילנא דחיי, וצריך לון מתניתין באיסור והיתר טומאה וטהרה. אלא יהון מבוזים קדם תלמידי חכמים, כגוונא דחשוכא קמי נהורא, דערב רב אינון עמי הארץ אינון חשוכין. ולא אתקריאו ישראל, אלא עבדין זבינין לישראל, בגין דאינון כבעירין. והא אוקמוה.

וישראל אתקריאו אדם, ומנין דאית בהון בעירא ואדם. הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי, אינון עמי הארץ, טבין, מסטרא דטוב. אדם אתם, תלמידי חכמים.

ובקרא דא נמי רמיז ליה, (תהלים פא) לו עמי שומע לי ישראל וגו'. בתר דאמר עמי, אמאי קאמר ישראל. אלא עמי: עמי הארץ. ישראל: תלמידי חכמים. ובגינייהו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה.

כגוונא דפליג לון קודשא בריך הוא בטורא דסיני, הכי פליג לון בפורקנא בתרייתא, דישאל דאתמר בהון, (שמות יג) וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. מסטרא דאילנא דחיי, דאינון נ' שנין דיובלא. אתמר בהון, (שמות יט) המה יעלו בהר. ובהון (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל. ולון אתמר (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים, דאינון ענני כבוד. ואביא אתכם אלי. ובני ישראל יוצאים ביד רמה, הכי יפיק לתלמידי חכמים, בכל האי יקר.

וכגוונא דאתמר בעמי הארץ מסטרא דטוב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. הכי יהון במפקנא בתרייתא, תחות תלמידי חכמים, כעבדא דאזיל לרגליא דסוסיא דמאריה. וכגוונא דאמר לון בתחתית ההר, אם תקבלו תורת מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. הכי יימא במפקנו פורקנא בתרייתא, אם תקבלון עליכון תלמידי חכמים במפקנו דגלותא, כאדם דרכיב על סוסיא, ועבדא דמשמש ליה מוטב. ואם לאו תמן תהא קבורתכם, בגלותא.

וערב רב כגוונא דאתמר בהון, (שמות כ) וירא העם וינזעו ויעמדו מרחוק. הכי יהון רחיקין מן פורקנא, ויחמון לתלמידי חכמים, ולעמא קדישא בכל האי יקר, ואינון רחיקין מינייהו. ואי בעו לאתחברא בהדייהו מה פתיב בהו, (שמות יט) לא תגע בו יד פי סקול יסקל או ירה ירה. בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל, (דברים לב) יי בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר, והא אוקמוה אין מקבלין גרים לימות המשיח.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שמואל א ב) ורשעים בחשך ידמו, אינון ערב רב. ובגין דא אמר נביאה עליהו, (יחזקאל יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו.

אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעתא איהי לסלקא לעילא, באומאה אימא אנת, דהא בגינך אנא בעי לסלקא. דיהיב לי קודשא בריך הוא רשו, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך, בקבורה דילך, ולמעבד עמך טיבו, דאנת מחולל בחובין דעמא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר ליה רעיא מהימנא, באומאה עלך בשמא דידו"ד, לא תאחר בכל יכולתך, דהא אנא בצערא סגיי. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא פי אין איש, עוזר לי, לאפקא לי מהאי צערא, בהאי קבורה דאתמר עלי, (ישעיה נג) ויתן את הרשעים קברו, ולא אשתמודען בי, ואני חשיב בעינייהו בין ערב רב רשיעייא, כפלב מת דסרח בינייהו, דחכמת סופרים תסרח בינייהו, בכל קרתא וקרתא, ובכל אתר דישראל מפוזרין בינייהו בין מלכוון. ואתהדרו אינון ערב רב רעין על ישראל, עאנא דקודשא בריך הוא, דאתמר בהו (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב בינייהו. ולא יהבין לון באתרין סגיאין אלא דבר קצוב, דלא יהא תקומה לנפילו דלהון, ואפילו חיי שעה. וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא, חשיבין ככלבים. (מיכה ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא בינייהו.

ואינון ערב רב, אינון עתירין, בשלוה, בחדווא, בלא צערא, בלא יגונא כלל, גזלנין מארי שוחד, דאינון דיינין רישי עמא. (בראשית ו) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עלייהו אתמר (איכה א) הו צריה לראש. באומאה עלך זמנא תניינא, בחי יי צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, דכל אלין מלין לא יפלון מפומה, בכל יכלתך למללא בהון קמי קודשא בריך הוא, ולאחזאה דוחקא דלהון. (ע"כ רעיא מהימנא) (אמור פ"ט ע"א כי אם בתולה וכו')

(במדבר ה) איש איש פי תשטה אשתו וגו'. מאי האי לגבי האי. אלא כמה דכתיב, (במדבר ה) למעול מעל ביי. רבי אלעזר אמר, איש איש, מאי איש איש, דהא בחד סגיי, אלא הא אוקמוה, אבל איש איש, משמע איש דאיהו איש, וקיים קרא דכתיב, (משלי ה) שטה מים מבורך וגו'. כדין הוא איש בעלמא, איש לגבי אתתיה. ומעלה בו מעל, הא בחד סגיי, אמאי תרי. אלא חד לעילא וחד לתתא. חד לכנסת ישראל, וחד לבעלה. בגין כך והביא האישי את אשתו.

סדר הלימוד ליום יט ניסן [יום 196 בשנה]

אֲמַאי אֶל הַכֹּהֵן. רָזָא דְמִלָּה, בְּגִין דְכֹהֵנָא שׁוֹשְׁבֵינָא אִיהוּ דְמִטְרוּנִיתָא. הֲכָא אִית
לְאַסְתְּכֵלָא, הָא פְתִיב (ויקרא א) וְשַׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר, וְשַׁחַט אַחֲרָא, וְלֹא כֹהֵנָא,
דְכֹהֵנָא אָסִיר לִיה בְּדִינָא, בְּגִין דְלֹא יִפְגִּים הֵהוּא אֶתְר דְאַחִיד בֵּיה, וְאֵת אִמְרַת,
וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן, לְמִידָן דִּינְהָא. אֲלֵא וּדְאִי כֹהֵנָא לְדָא חֲזִי, בְּגִין
דְאִיהוּ שׁוֹשְׁבֵינָא לְמִטְרוּנִיתָא, וְכֹל נָשִׁי עֲלֵמָא מִתְבָּרְכִין (נ”א אתאחדת) בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וְעַל דָּא אִתְתָּא דְלִתְתָּא מִתְבָּרְכָא בְּשִׁבְעַ בְּרוּכוֹת, דְאַחִידַת בֵּיה בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְכֹהֵנָא
קָאִים לְאַתְקֵנָא מִלֵּי דְמִטְרוּנִיתָא, וְלַעֲיִנָּא בְּכֹל מַה דְאַצְטְרִיךְ, בְּגִין כִּף כֹּהֵנָא לְדָא,
וְלֹא אַחֲרָא.

וְאִי תִימָא דְאִיהוּ עֵבִיד דִּינָא, לָאו הֲכִי, אֲלֵא לְאַסְגָּאָה שְׁלֵמָא בְּעֲלֵמָא קָא
אֲשְׁתַּדֵּל בְּהַאי, וְלְאַסְגָּאָה חֲסֵד. דְאִי הֵהִיא אִתְתָּא אֲשֶׁתְּכַחַת זִכְאָה, כֹּהֵנָא אֲסִי
שְׁלֵמָא בְּהוּ, וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְמִתְעַבְרָא בְּבָרָא דְכֹר, וְאַתְעֵבִיד שְׁלֵמָא עַל יְדֵיה. וְאִי
לֹא אֲשֶׁתְּכַחַת זִכְאָה, אִיהוּ לָא עֵבִיד דִּינָא, אֲלֵא הֵהוּא שְׁמָא קְדִישָׁא דְאִיהִי קָא
מְשַׁקְרַת בֵּיה, הוּא עֵבִיד דִּינָא, וְהוּא בְּדִיק לֵה.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ד ע"ב]

תָּא חֲזִי, כֹּהֵנָא לָא עֵיִל גְרַמְיָה לְהַאי, אֲלֵא כִּד הִיא יְהַבַת גְרַמְיָה קַמִּיה, מִפְּאָה
(נ”א לזכאה) (דף קכ"ד ע"ב) זְמָנָא, וְתִרִין שְׁאִיל לֵה, פִּינָן דְאִיהִי בְּעֵיא לְאַשְׁתְּכַחַת
זִכְאָה, כְּדִין כֹּהֵנָא עֵבִיד עוֹבְדָא, בְּגִין לְאַסְגָּאָה שְׁלֵמָא.

כֹּהֵנָא פְתִיב שְׁמָא קְדִישָׁא חַד זְמָנָא בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, לְבַתֵּר כְּתִב לִיה לְמִפְרַע אֲתוּוֹן
(נ”א סריטין) טְרִיסִין בְּטַהֲרִין, דִּינָא בְּדִינָא, רַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי, רַחֲמֵי בְּדִינָא, וְדִינָא
בְּרַחֲמֵי. אֲשֶׁתְּכַחַת זִכְאָה, אֲתוּוֹן רַחֲמֵי אֲשֶׁתְּכַחַת, וְדִינָן סְלִקִין. לֹא אֲשֶׁתְּכַחַת כְּדִקָּא
יְאוּת, רַחֲמֵי סְלִקִין, וְדִינָן אֲשֶׁתְּאַרוּ, וְכְדִין דִּינָא אֲתַעֲבִיד.

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (שמות טו) וַיִּבְאוּ מִרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּרְהָ פִי
מְרִים הֵם, הָא אוּקְמוּהָ. אָמַר, תְּוֹהֵנָא אִיךְ בְּנֵי עֲלֵמָא לָא מְסַתְּכְלִין וְלֹא מְשַׁתְּדִלִין
בְּמִלִּין דְאוּרִייתָא, הֲכָא אִית לְאַסְתְּכֵלָא, אֲמַאי פְתִיב הֲכָא שָׁם שָׁם לֹא חֵק וּמְשַׁפֵּט
וְשָׁם נִסְהוּ.

אֲבַל וּדְאִי רָזָא דְמִלָּה, דְהֲכָא עַל מִיָּא תוּה, בְּגִין דְמִצְרָאִי הוּוּ אָמַרִי, דְבְנֵייהוּ
דִּישְׂרָאֵל הוּוּ מְנִייהוּ, וְהוּוּ כְּמַה בִּישְׂרָאֵל דְחֲשָׁדִין לְאַנְתֵּתִייהוּ בְּדָא. עַד דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְטָא לֹוֹן לְהַאי אֶתְר, וּבְעֵי לְמַבְדֵּק לֹוֹן, מַה פְתִיב וַיִּבְאוּ מִרְתָּה וְגו'.

וַיִּצְעַק אֶל יְיָ וְגו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר קודשא בריך הוא למשה, משה מה את בעי, הא כמה חבילין קיימין גבייכו הכא, ואנא בעינא למבדק הכא נשיהון דישראל, כתוב שמא קדישא, ורמי למינא, ויבדקון פלהון, נשי וגוברין, ולא ישתאר לעז על בני. ועד דיבדקון פלהו הכא, לא אשרי שמי עליהו, מיד ויורהו יי עץ וישלך אל המים, דא שמא קדישא, ההוא דהוה כותב פהנא למבדק נשיהון דישראל, פדין, שם שם לו חק ומשפט ושם נסחו.

[זהר חלק ג' - דף קכ"ה ע"א]

ואי תימא נשיהון דישראל יאות, אינון אמאי. אלא אוף אינון בעיין, דלא אסתאבו בנשיהון דמצראי. ונשיהון דישראל לא אסתאבו במצראי, כל אינון שנין דהוון בינייהו, וכלהו נפקו גוברין ונוקבין זכאין, ואשתכחו זרעא דישראל קדישין, זכאין, פדין (דף קכ"ה ע"א) קודשא בריך הוא אשרי שמייהו, ועל דא על מיא ודאי, שם שם לו חק ומשפט ושם נסחו אוף הכא, במיא בדיק פהנא לאתתא, ובשמא קדישא. (במדבר ה) ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. מאן העפר. הא תנינו, פתיב (קהלת ג) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר הכל היה מן העפר, אפילו גלגל חמה, כל שפן בר נש דאשתכחו מניה.

אמר רבי יוסי, אלו פתיב ומן העפר ולא יתיר, הוינא אמר הכי. אבל פיון דכתיב ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן, משמע דאחרא הוא. אלא פתיב (ישעיה מא) יתן כעפר חרבו, אלין מאריהון דקיסטין ובליסטראין, מארי דדינא קשיא. משמע דכתיב בקרקע המשכן, דאחידן לתתא. ועל דא יקח הכהן ונתן אל המים.

מי המרים המאררים, אלין מי ימא, דאינון מרירין. מאי הוא. דא שמא קדישא, בשעתא דאשתכח בדינא, פדין אקרון מי המרים המאררים. ובגין כך מיא דימא דלתתא פלהון מרירין.

תא חזי, האי ימא קדישא כמה נהרין מתיקין עאלין בגווה, ובגין דאיהי דינא דעלמא, מימוי מרירין, בגין דאחיד בה מותא לכל בני עלמא. ואף על גב דאינון מרירין, כד מתפשטין מתיקין אינון. לזמנין מיין דימא מרירין. לזמנין ימא דבלע לכל שאר מימין, ואקרי ימא דקפא, ובלע כל אינון אחרנין, ושאיב לון בגוויה, ולא ניגרין לבר. לזמנין שארן מינא, ונגדין מההוא ימא, כל מה דנגיד לתתאי. ובכמה גוונין קיימא האי ימא. המים המאררים, בשעתא דאתי חיויא ואטיל זוהמא, פדין המים המאררים ועל דא פהנא עביד עובדא לתתא, ואומי אומאה, ואתעביד דינא.

תא חזי, אי אתתא אשתכחת זכייטא, אלין מיין עאלין בגווה, (דף קכ"ה ע"ב) ואתהפכן מתיקון, ונקאן גרמה, וקיימין בגווה, עד דמתעפרא. פיון דמתעפרא, הוון משפרי בשפירי לעופרא דמעעהא, ונפיק ברא שפירא, נקי בלא מומא דעלמא. ואי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאו, אינון מיין עיילין בגווה, וארחא ריחא דזוהמא, ואינון מיין מתהפכין לחויא במעהא, במה דקלקלה אתפסת, ואתחזי קלנא לכלא, והא אוקמוה חברייא.

תא חזי, כל אינון נשי עלמא, באתרייהו קיימי ואתדנו, ועל דא תהוא אתר ממלש דאינהו קיימי, ביה אתדנו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריה הוא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו.

רבי חזקיה פתח, (תהלים קכח) אשתך כגפן פוריה וגו', מה גפן לא מקבל עליה אלא מדידיה, כך אתתא דישראל, קיימא בהאי גוונא, דלא מקבלא עליה אלא תהוא בר זוגה. כשפנינא (נ"א כתורא) דא, דלא מקבלא אלא תהוא בר זוגה. ועל דא כגפן פוריה בירכתי ביתך. מהו פוריה. כמה דאת אמר (דברים כט) פורה ראש. פוריה: פורחת, דאפיקת ענפים לכל סטרא. ואן. בירכתי ביתך, ולא לבר בשוקא, בגין דלא תיתי לשקרא בברית עלאה.

ושלמה אמר, (משלי ב) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה שכחה. מאן ברית אלהיה. תהוא אתר דאקרי ברית. והיא אתקשרא ביה, בגין כך בירכתי ביתך.

אמר רבי חזקיה, תונבא ליני על תהוא בר נש, דשבק לאנתתיה דתתחזי משערא דרישה לבר. ודא תהוא חד מאינון צניעותא דביתה. ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר, לאתתקנא ביה, גרים מסכנותא לביתה. וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא. וגרים מלה אחרא דשריא בביתה. מאן גרים דא. תהוא שערא דאתחזי מרישה לבר. ומה בביתה האי, כל שפן בשוקא, וכל שפן חציפותא אחרא. ובגין כך אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ו ע"א]

אמר רבי יהודה, שערא דרישא (דף קכ"ו ע"א) דאתתא דאתגלייא, גרים שערא אחרא לאתגלייא, ולאפגמא לה. בגין כך, בעיא אתתא דאפילו טסירי דביתה, לא יחמון שערא חד מרישא, כל שפן לבר.

תא חזי, כמה בדכורא שערא תהוא חומרא דכלא, הכי נמי לנוקבא. פוק חמי, כמה פגימו גרים תהוא שערא דאתתא. גרים לעילא, גרים לתתא, גרים לבעלה דאתלטייא, גרים מסכנותא, גרים מלה אחרא בביתה, גרים דיסתלק חשיבותא מבנהא. רחמנא לישזבון, מחציפו דלהון.

ועל דא, בעיא אתתא לאתפסייא, בזיוותי דביתה. ואי עבדת פן מה פתיב, (תהלים קכח) בניך כשתילי זיתים. מהו כשתילי זיתים. מה זית דא, בין בסתווא, בין בקייטא, לא אתאבידו טרפוי, ותדיר אשתכח ביה חשיבות יתיר על שאר אילנין. כך בנהא יסתלקון בחשיבו על שאר בני עלמא. ולא עוד אלא דבעלה מתברך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּכֹלֵא, בְּבִרְכָאן דְּלַעֲיִלָא, בְּבִרְכָאן דְּלַתְתָּא, בְּעוֹתָרָא, בְּבִנְיָן, בְּבִנְיָ בְּנִין. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (תהלים קכח) הִנֵּה פִי כֵן יְבוֹרֵךְ גִּבּוֹר יֵרָא יְיָ. וְכָתִיב (תהלים קכח) יְבָרְכֶךָ ה' מִצִּיּוֹן וְרֵאה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְרֵאה בְּנִים לְבָנֶיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל. (ישראל סבא קדישא) (במדבר ו) אִישׁ פִּי יִפְלִיא לְנִדּוֹר וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (ישעיה ג) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאִין אִישׁ וְגו'. מִדּוּעַ בָּאתִי. כְּמָה חֲבִיבִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבַכַל אַתְר דְּאֵינּוֹן שְׂרִיין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בִּינְיִיחָהוּ, בְּגִין דְּלֹא אַעֲדִי רַחֲמוֹתָא דִּילֵיהּ מִנְהוֹן, מַה פְּתִיב, (שמות כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם. וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ סֹתֵם, דְּכָל בֵּי כְּנִישְׁתָּא דְּעַלְמָא מִקְדָּשׁ אֶקְרִי. וְהָא אֻקְמוּהָ. וְשִׁכְנֹתָא אֶקְדִּימַת לְבֵי כְּנִישְׁתָּא.

זְכָאָה הָהוּא בְּרַ נֶשׁ דְּאֲשַׁתְּכַח מֵאֵינּוֹן עֲשֶׂרָה קְדָמָאָה בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא, בְּגִין דְּבָהוּ אֲשַׁתְּלִים מַה דְּאֲשַׁתְּלִים, וְאֵינּוֹן מִתְקַדְּשִׁי בְּקְדָמִיתָא בְּשִׁכְנִיתָא. וְהָא אַתְמַר. וְהָא בְּעֵיָא דִּישְׁתַּכְחוּ עֲשֶׂרָה בְּזִמְנָא חֲדָא בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא. וְלֹא יִיתוּ פְּסָקִי פְּסָקִי, דְּלֹא יִתְעַכְבַּ שְׁלִימוֹ דְּשִׁיפִין, דְּהָא בְּרַ נֶשׁ בְּזִמְנָא חֲדָא עֲבַד לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְקִין לֵיהּ כְּחֲדָא כָּל שְׁיִיפִי, הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (דברים לב) הוּא עֲשֶׂךָ וַיְכַוְנֶךָ. (חסר וזהו הוּא)

תָּא חֲזִי, פִּיּוֹן דְּבֵר נֶשׁ אֲשַׁתְּלִימוֹ שְׁיִיפִין, בְּהָהוּא זִמְנָא אַתְתַּקֵּן לְכָל שְׁיִיפָא וְשִׁיפָא כְּדָקָא יָאוּת. כְּגוּוֹנָא דָּא, פִּיּוֹן דְּשִׁכְנִיתָא אֶקְדִּימַת לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, בְּעִיין עֲשֶׂרָה דִּישְׁתַּכְחוּן תַּמָּן כְּחֲדָא, וַיִּשְׁתַּלֵּם מַה דִּישְׁתַּלֵּם. וְלִבְתַּר דְּאַתְתַּקֵּן כְּלָא. וּבְמָה הִיא תִּיקוּנָא דְּכָלֵּא. כְּמָה דָּאֵת אֶמַר (משלי יד) בְּרַב עִם הִדְרַת מְלָךְ, וְעַל דָּא עֲמָא דְּאַתֵּיִיאן לְבַתַּר כֵּן, כְּלָהוּ תִּיקוּנָא דְּגוּפָא.

וְכַד אַתְתַּ אֶקְדִּימַת שְׁכִינִיתָא, וּבְנֵי נֶשׁא לָא אַתֵּיִיאן כְּחֲדָא כְּדָקָא יָאוּת. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָאֲרִי, מִדּוּעַ בָּאתִי וְאִין אִישׁ. מֵאִי וְאִין אִישׁ. דְּלֹא מִתְתַּקְּנִי שְׁיִיפִי, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים גּוּפָא. דְּכַד גּוּפָא לָא אֲשַׁתְּלִים, אִין אִישׁ. וּבְגִין כֵּן, וְאִין אִישׁ דִּיִּיקָא. וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּגוּפָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, קְדוּשָׁה עֲלָאָה אַתֵּיָא וְעַל בְּהָאִי גּוּפָא, וְאַתְעֲבִיד תַּתָּאָה, כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָא מִמֶּשׁ. וְכַדִּין, כְּלָא בְּעִיין דְּלֹא יִפְתַּחוּן פּוּמָא בְּמִילֵי דְּעַלְמָא. בְּגִין דְּהָא קִיִּימֵי יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹ עֲלָאָה, וּמִתְקַדְּשִׁי בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן. (במדבר ו) אִישׁ פִּי יִפְלִיא וְגו'. מֵאִי פִּי יִפְלִיא. דְּאַתְפָּרֶשׁ מִשְׁאֵר בְּנֵי עַלְמָא, לְאַתְקַדְּשָׁא כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָא, וְלֹאֲשַׁתְּכַחַּא שְׁלִים. בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נֶשׁ אַתֵּי לְאַתְדַּכָּאָה, מִדְּכִין לֵיהּ. בְּרַ נֶשׁ דְּבַעֲי לְאַתְקַדְּשָׁא, מִקְדָּשִׁין לֵיהּ. וּפְרַסִי עֲלֵיהּ קְדוּשָׁה דְּלַעֲיִלָא, קְדוּשָׁה דְּאַתְקַדְּשׁ בְּהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (חסר)

רַבִּי אַבָּא פֶּתַח, (תהלים קג) לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֵת יְיָ וְכָל קְרִבֵי אֵת שֵׁם קְדָשׁוֹ. כְּמָה אֵית לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּכְּלָא וְלִמְנַדַּע בְּפּוּלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה, דְּהָא בְּכָל יוּמָא וְיוּמָא כְּרוּזָא קָאֲרִי וְאֶמַר, (משלי א) עַד מָתִי פְּתָאִים תֵּאָהֱבוּ פְּתִי וְגו'. (ירמיה ג) שׁוּבוּ בְּנִים

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שׁוֹבְבִים אֲרַפָּא מְשׁוּבּוֹתֵיכֶם. וְלִית מֵאן דִּירְכִין אוֹדְנִיה, אוֹרֵייתָא קָא מְכַרְזָא קַמֵּיהוּ, וְלִית מֵאן דִּישְׁגַח.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ו ע"ב]

תָּא חֲזִי, בַר נָשׁ אֲזִיל בְּהַאי עֲלָמָא, וְהוּא חָשִׁיב דְּדִילִיה הוּא תְּדִיר וַיִּשְׁתַּאֲר בְּגוּיָה לְדַרְי דְּרִין, עַד דְּאִיהוּ אֲזִיל בְּעֲלָמָא, יְחַבֵּין לִיה בְּקוּלְרָא, עַד דְּאִיהוּ יְתִיב, דִּינִין לִיה בְּקִינְפּוֹן עִם שְׂאֵר בְּנֵי דִינָא. אִי אֲשַׁתְּכַח לִיה סְנִיגוּרָא, הָא אֲשַׁתְּזִיב מִן דִּינָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (איוב לג) אִם יֵשׁ עָלַי מִלְּאָךְ מִלִּין אֶחָד מִנִּי אֶלְף לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרוּ וַיִּחַנְנוּ וַיֹּאמְרוּ וְגו'. מֵאן (דף קכ"ו ע"ב) הוּא סְנִיגוּרָא. אֲלִין עוֹבְדִין דְּכִשְׁרוֹן, דְּקִימֵי עָלִיה דְּבַר נָשׁ בְּשַׁעְתָּא דְּאֲצִטְרִיךְ לִיה.

וְאִי לָא יִשְׁתַּכַּח עָלִיה סְנִיגוּרָא, הָא אֲתַחֲיִיב מִן דִּינָא לְאֲסַתְלָקָא מִן עֲלָמָא. בְּהַהִיא שַׁעְתָּא כַּד אִיהוּ שָׁכִיב בְּקוּלְרָא דְּמִלְכָּא, עַד דְּזַקִּיף עֵינוּי, חָמָא דְּאֲתִיין לְגַבִּיה תְּרִין, דְּכַתְּבִין קַמֵּיה כָּל מַה דְּעֵבִיד בְּהַאי עֲלָמָא. וְכָל מַה דְּאֲפִיק מִן פּוּמָא, וַיְהִיב דִּינָא (נ"א חושבנא) עַל כְּלָא וְכַתְּבִין קַמֵּיה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (עמוס ד) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבוֹרֵא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שִּׁיחוּ וְגו'. וְהוּא אוֹדֵי עָלִייהוּ.

מֵאִי טַעֲמָא, בְּגִין דִּהְהוּא עוֹבְדָא דְּאִיהוּ עֵבִיד, סִלְקָא וְקִימָא עָלִיה לְאֲסַתְדָא בֵּיה, וְקִימִין לְאֲסַתְדָא עָלִיה, וְכִלְהוּ בַּחֲתִין וְאֲתַרְשִׁימוּ קַמֵּיה, וְקִימֵי קַמֵּיה, וְלֹא מִתְעַבְּרִין מִנֵּיה, עַד שַׁעְתָּא דְּאֲתַדֵּן בְּהוּ בְּהַהוּא עֲלָמָא. תָּא חֲזִי, כָּל אִינוּן מִלִּין דְּעֵבִיד בַּר נָשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, כִּלְהוּ זְמִינִין וְקִימֵי לְאֲסַתְדָא בֵּיה, וְלֹא אֲתַאבִּידוּ מִינֵיה.

וּבְשַׁעְתָּא דְּמַפְקֵי לִיה לְקַבְרָא, כִּלְהוּ מִתְעַתְּדִין וְאֲזִלֵי קַמֵּיה. וְתִלַּת פְּרוּזֵי מְכַרְזֵי. חַד קַמֵּיה, וְחַד מִימֵינֵיה, וְחַד מִשְׁמַאלֵיה. וְאֲמַרֵי דָא פְּלַנְיָא דְּמָרִיד בְּמַאֲרִיה. מָרִיד לְעֵילָא, מָרִיד לְתַתָּא, מָרִיד בְּאוֹרֵייתָא, מָרִיד בְּפִיקוּדוּי. חָמוּ עוֹבְדוּי, חָמוּ מְלוּי, טַב לִיה דְּלֹא אֲבָרֵי.

עַד דְּמַטֵּי לְגַבִּי קַבְרָא, כִּלְהוּ מִתִּין אֲתַרְגְּזוּן מְדוּכְתֵייהוּ עָלִיה, וְאֲמַרֵי ווֵי ווֵי דְּדָא אֲתַקְבַר בְּגוּוֹן. עוֹבְדוּי וּמְלוּי אֲקַדְמִין וְעֵאלִין לְקַבְרָא, וְקִימֵי עָלִיה דִּהְהוּא גּוּפָא, וְרוּחִיה אֲזִילָא וְשָׂאט, וּמִתְאַבְּלָא עַל גּוּפָא. פִּיּוֹן דְּבַר נָשׁ אֲתַטְמַר בְּבֵי קַבְרֵי, דּוּמָ"ה קָדִים (ס"א קאים) וְנַפִּיק תַּחוּת יְדֵיה, תִּלְתָּא בֵּי דִינָא, דִּי מְמַנֵּן עַל דִּינָא דְּקַבְרָא, וְתִלַּת שְׂרַבִּיטֵי דְּאֲשָׂא בִּידֵייהוּ, וְדִינִין רוּחָא וְגוּפָא כַּחְדָּא. ווֵי עַל הַהוּא דִּינָא, ווֵי עַל עוֹבְדוּי.

”זוהר היום” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בשעתא דאיהו תפיס בקולרא דמלכא, ואתדן דיניה, ואשתלים, דלא אשתכח עליה סניגוריא. וסנטירא דמלכא נחית, וקאים קמיה, לרגלוי, וחד סייפא שננא בידיה.

זקיף בר נש עינוי, וחמי כתלי ביתא דמתלהטן באשא (דזיוא) מניה אדהכי חמי ליה קמיה פוליה מלי עיינין, לבושיה אשא דלהיט קמיה דבר נש. הכי הוא ודאי, דהא כמה בני נשא חמו מלאכא בשוקא, וקיימי קמיה, ושאר בני נשא לא חמאן ליה.

ואי תימא, הא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. היך יכיל לאתחזא בארעא. אלא מלה דא, הא אוקמוה, דכיון דנחית מלאכא לארעא, אתלבש בגופא, ואתחזי למאן דאתחזי, בההוא לבושא דאתלבש ביה. ואי לא, לא יכיל למסבל ליה עלמא ולאתחזאה. כל שפן וכל שפן האי דכל בני עלמא צריכין ליה.

תלת טפין בחרביה וכו', והא אוקמוה חבריא. כיון דחמי ליה, אודעזע כל גופיה ורוחיה, ולביה לא שכיף, בגין דאיהו מלכא דכל גופא. ורוחא דיליה אזלא בכל שייפי גופא, ואשתאיל מנייהו, כבר נש דאשתאיל מחבריה, למהך לאתר אחרא. כדן הוא אומר ווי על מה דעבד, ולא מהנייא ליה, אלא אי אקדים אסוותא דתשובה, עד לא מטא ההיא שעתא.

דחיל ההוא בר נש, ובעי לאתטמרא ולא יכיל. כיון דחמי דלא יכיל, הוא פתח עינוי, ואית ליה לאסתכלא ביה, ואסתכל ביה בעיינין פקחין. וכדן הוא מסיר גרמיה ונפשיה. וההוא שעתא, הוא עידן דדינא רבא, דבר נש אתדן ביה בהאי עלמא. וכדן רוחא אזלא בכל שייפי גופא, ואשתאיל מינייהו, ושאט בכל שייפין, ואודעזעא לכל סטרין וכל שייפי גופא כלהו מזדעזען.

כד מטא רוחא לכל שייפא ושייפא, ואשתאיל מניה. נפל זיעא על ההוא שייפא, ורוחא אסתליק מניה. ומיד מית ההוא שייפא. וכן בכלהו.

כיון דמטי רוחא למיפק, דהא אשתאיל מפל גופא, כדן שכינתא קיימא עליה. ומיד פרחא מן גופא. זכאה חולקיה דמאן דאתדבק בה, ווי לאינון חייביא דרחיקין מנה, ולא מתדבקין בה.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ז ע"א]

וכמה בי דינא אעבר בר נש כד נפק מהאי עלמא. חד ההוא דינא עלאה דקאמרן, כד נפיק רוחא מן גופא. וחד דינא, כד עובדוי ומלוי אזלין קמיה, וכרוזי מכרוזי עלוי. וחד דינא, כד עייל לקברא (דף קכ"ז ע"א) וחד דינא דקברא. וחד דינא דתולעתא. וחד דינא דגיהנם. וחד דינא דרוחא דאזלא ושאט בעלמא, ולא אשכח

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתר, עד דישתלימו עובדוי. ודאי שבעה עדנין יחלפון עלוי. בגין כך בעי בר נש, כד איהו אשתכח בהאי עלמא, לדחלא מן מאריה, ולאסתכלא בכל יומא ויומא בעובדוי, וייתוב מנייהו קמי מריה.

כד אסתכל דוד מלכא באינון דינין דבר נש, כד אסתלק מהאי עלמא, אקדים ואמר, (תהלים קג) ברכי נפשי את יי, עד דלא תפוק מעלמא, השתא דאנת אשתכחת עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אתון שייפי דמשתתפי ברוחא, השתא דאשתכחת עםכו, אקדימו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא, דלא תיכלון לברכא ליה, ולאודאה עלייכו.

תא חזי איש פי יפליא לנדור נדר, נזיר דאקדים בהאי עלמא, לאתקדשא בקדושה דמאריה (במדבר ו) מיין ושכר יזיר חומץ יין וגו'. הכא אית לאסתכלא, פיון דאסיר ליה חמרא, ענבים למת. דהא בכהני פתיב יין ושכר אל תשת וגו', יכול ענבים נמי לא, בענבים שרי. הכא לנזיר, מאי טעמא אסר ליה ענבים.

אלא, עובדא דא, ומלה דא, רזא עלאה הוא, לאתפרשא מן דינא בכלא. והא ידיעא ההוא אילנא דחב ביה אדם קדמאה, ענבים הוו. ודא הוא רזא דמלה, דהא יין ושכר וענבים, בסטרא חד אתאחדו. יין לעילא ואוקמוה. שכר לשמאלא, דהא שכר מיין נפקא. ענבים דכניש פלהו לגבייהו, ודא הוא אילנא דחב ביה אדם קדמאה. בגין כך פלא בחד סטרא אתאחד. ואי תימא דהאי נזיר שביק מהימנותא עלאה. (ס"א כלום) לאו הכי, אלא לא אתחזי ביה עובדא מסטר שמאלא כלום.

תא חזי, דהכי אוליפנא מספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא. פתיב גדל פרע שער ראשו, בעי דיתרבי שער רישיה ודיקניה, ויתפרש מיין ושכר וענבים, בגין דכלהו סטר שמאלא, ולא תליין שער. יין אימא עלאה. שכר סטרא דאחידו ביה ליואי ונפקי מיין עלאה ולא תלי שער. ובגין כך כד סליקו ליואי להווא אתר, בעיין לאעברא כל שער דלהון, כמה דאת אמר (במדבר ח) והעבירו תער על כל בשרם. (קכ"א ע"ב).

ענבים אימא תתאה, דכניש יין ושכר לגווה, ועל דא אתפרש מפל סטר שמאלא, דלא לאחזאה עובדא דילהון לגביה. ענבים דא לא תלי שער ודיקנא. דהא נוקבא בעיין לספרא שער, כד אתיא לאודווגא בדכורא, והא דיקנא לא אשתכח בה. בגין כך הוא תלי שער דרישא ודיקנא, ורזא דמלה (שופטים יג) נזיר אלהים אקרי, ולא נזיר יי, פריש מדינא כלא.

תא חזי, על דא פתיב, וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. על נפשו לא פתיב, אלא על הנפש סתם. ומאי איהו. דא ענבים, דאקרי נפש. ועל דא פתיב

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

חָטָא, בְּגִין דְּסִטְרָא דִּילֵיהּ יִין וְשֹׁכֵר הוּא, וְגַרְע מַנְיָה אֲתֵר דִּינָא. חָטָא, מַאי חָטָא. אֵלָא גַרְע דִּינָא שֶׁל הַנֶּפֶשׁ.

אִי הָכִי, אַמַּאי וְכֹפֵר עָלְיוּ. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא קָא אֲתֵיא לְאֲתַחְבְּרָא בְּהַדְיָהּ, וְלֹא מְקַבְּלָן לֵיהּ הָנִי אֲתֵרִי, עַד דִּימְלִיךְ בְּכַהֲנָא, וְיִכְפֹּר עָלֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׂדֵי לֹון לְבַר בְּקַדְמִיתָא, כִּיּוֹן דְּהִשְׁתָּא אֲתֵי לְגַבְיֵיהּ, בְּעֵי לְאֲתַחְבְּרָא תְּקוּנָא דְכַפָּרָה, וְיִקְבְּלוֹן לֵיהּ, וְדָא הוּא רְזָא דְמַלְתָּה. (ודאי בכלא).

וְאִי תִימָא, שְׁמִשׁוֹן נְזִיר אֱלֹהִים הוּא, אַמַּאי אֲתַעְנֵשׁ. אֵלָא שְׁפִיר הוּא מְלָה, דְּבַעַל בַּת אֵל נֹכַר. וְהוּא לֵיהּ לְאֲתַחְבְּרָא בְּדִידֵיהּ, בְּמָה דְאֲתַחְזִי לֵיהּ. וְהוּא דְהוּא קַדִּישׁ, אֲעָרַב הָהִיא קְדוּשָׁה בְּבַת אֵל נֹכַר, וְשָׁבִיק אֲתֵרֵיהּ, דְאֲתַחְזִי לְהָהִיא קְדוּשָׁה, וּבְגִין כִּף אֲתַעְנֵשׁ.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ז ע"ב]

וְאִית מַאן דְאָמַר, דְלִית לֵיהּ חוּלְקָא בְּהַהוּא עֲלֵמָא. מַאי טַעְמָא בְּגִין דְאָמַר (שופטים ט"ו) תָּמוֹת נַפְשֵׁי עִם פְּלִשְׁתִּים, וּמָסַר חוּלְקֵיהּ בְּחוּלְקָא דְפְּלִשְׁתָּאִי, דְיָמוֹת נַפְשֵׁיהּ עֲמַהוֹן בְּהַהוּא עֲלֵמָא. כִּף (דף קכ"ז ע"ב) הוּוּ מְכַרְזֵי עַל נְזִירָא, לִךְ לִךְ אֲמַרִין נְזִירָא, סְחֹר סְחֹר, לְכַרְמָא לָא תִקְרַב. וְהָא אוּקְמוּהּ חֲבַרְיָא.

לִיּוֹאִי מַה כְּתִיב בְּהוּ, (במדבר ח) וְכֹה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם הַזֶּה עָלֵיהֶם מִי חֲטָאת וְהַעֲבִירוּ תַעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם. כִּיּוֹן דְעַבְרֵי שְׁעָרָא, וְעַבְדֵי כּוּלֵי הָאִי, כְּדִין אֲקָרִי לִיּוֹאִי טַהוֹר, וְלֹא קְדוּשׁ. אֲבָל הָאִי נְזִיר בְּגִין דְאֲתַפְרֵשׁ מֵהָאִי סְטָרָא, אֲקָרִי קְדוּשׁ וְלֹא טַהוֹר. בְּגִין כִּף כְּתִיב, כָּל יְמֵי נְדָר נְזִירוֹ וְגו' אֲשֶׁר יִזִּיר לִי קְדוּשׁ יִהְיֶה וְגו'.

גַּדְל פְּרַע שְׁעַר רֵאשׁוּ, מְשׁוּם הָא דְכְתִיב, (דניאל ז) וְשְׁעַר רֵאשָׁה פְּעַמַר נְקָא, דְבַהֲאִי דְמִי לְגוּוּנָא דְלַעֲיֵלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַב, בְּשַׁעְרֵי מְמֵשׁ אֲשַׁתְּמוּדַע דְאִיהוּ קְדִישָׁא, דְכְתִיב, (שיר השירים ה) קוֹצוֹתַי תִּלְתְּלִים.

תָּאֲנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵמְלִי יְדַעֵי בְנֵי נְשָׂא, מַאי קָאֲמַרִי בְּהָאִי שְׁעָרָא, וּבְרִזָּא דִּילֵיהּ, (ס"א בהני שערי ובהני מילין) כְּמָה דְאִיהוּ בְּרִזָּא דְרִזִין, אֲשַׁתְּמוּדַעֵן לְמַאֲרִיהוֹן, בְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה. עַד כָּאן רִזִי דְאוּרִייתָא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה כְּתַרִי (נ"א סתרי) תּוֹרָה, (ישעיה כג) סְחָרָה וְאֲתַנְנָה קְדִישׁ לִי. אָמַר אַבְרָהָם הַמְגִיָּה לְהַסִּיר מִכְשׁוֹל מִדְּרַךְ הַמַּעֲיִינִים אֲשֶׁר לֹא הוֹפִיעַ עֲלֵיהֶם עֵדִין אֹר בְּקַבְלָה הַשּׁוֹמֵעַ יִשְׁמַע וְהַמְבִּין יִבִּין כִּי כָל הַמְלוֹת אֲשֶׁר הִבִּיא הָאֱלֹהִי רַשְׁב"י בּוֹה הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ כְּגוֹן מִצְחָא דְגוֹלְגֵלְתָא, שְׁעָרֵי דְרִישָׁא, חֲלָלֵי דְמוּחָא, חוּטְמָא דְעַתִּיקָא, אוּדְנִין, יְדִין, וְרַגְלִין וְזוֹלְתָם מֵהַכְּלִים הַגְּשָׁמִיִּים וְתַאֲרִים אַחֲרֵים שְׂתַאֲר בְּהֵם ה' ית' וּבְפֶרֶט בְּאֲדָרָא קְדִישָׁא רַבָּא וּבְאֲדָרָא קְדִישָׁא זוּטָא כִּי בְּאֵלוֹ הַשְּׁנַיִם מְקוּמוֹת רַבּוּ הַתַּאֲרִים הַלְלוּ, הֲלֵא הֵמָּה מוֹרִים מְדוּת וּסְפִירוֹת וְעַנְיָנִים פְּנִמִּיִּים שְׁכֵלִיִּים וְכֹל הָאֲבָרִים שְׁבִנוּ הַחֲכָמִים הַלְלוּ הֵם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לדמיון וסימנים לדברים לא לשום סתומים ונעלמים דבר גשמי וחמרי חלילה וחס כי אין דמיון בינו ית' וביננו בשום צד מהצדדים וכל שכן מצד העצם והתבנית ה' יצילנו משגיאות. אכ"ר.

האדרא רבא קדישא

תניא, אמר רבי שמעון לחברייא, עד אימת ניתיב בקיימא דחד סמכא. פתיב (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. ומארי דחובא דחיק. פרוזא קארי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אינון. ואינהו בשולי (נ"א בשורי) פרמא. לא אשגחן, ולא ידעין, לאן אתר אזלין כמה דיאות. אתפנשו חברייא לבי אדרא, מלובשין שריין סיפיי ורומחי בידיכון, אזדרזו בתקוניכון. בעיטא, בחכמתא. בסוכלתנו. בדעתא. בחיזו. בדין. ברגלין (נ"א בחילא דידין ורגלין). אמלכו עליכון למאן (ס"א למלכא) דברשותיה חיי ומותא. למגזר מלין דקשוט. מלין דקדישי עליונין צייתי להו, וחדאן למשמע להו, ולמנדע להו.

יתיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. חברייא דהוה תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמר לגלאה, הא פתיב (תהלים כה) סוד יי ליראיו, והא חברייא אלין דחלין דקודשא בריך הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו, מנהון נפקו.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ח ע"א]

תאנא, אתמנו חברייא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו, רבי אלעזר בריה. ורבי אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי יצחק. ורבי חזקיה בר רב. ורבי חייא. ורבי יוסי. ורבי ייסא. ידין יהבו לרבי שמעון, ואצבען זקפו לעילא. ועאלו בחקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה, יתיב בגווייהו ואמר, כל חד ישוי ידוי בתוקפיה. שוו ידיהו, ונסיב לון פתח ואמר (דברים כו) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש (דף קכ"ח ע"א) ושם בפתר וענו (ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות ליי, אמאי עת לעשות ליי. משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקוני (ס"א שמא) דא. ולעתיק יומין אתמר. פתיב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך, וכתיב, (שמות טו) מי כמוך באלים יי.

קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר אנן כללא דכולא. עד השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו, שמעי קלא, וארכיבתן דא לדא נקשן. מאי קלא. קלא דכנופייא עלאה דמתכנפי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חדי רבי שמעון ואמר, (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. (אמר) (קל"ח ע"ב) התם יאות הוה למהוי דחיל. אגן בחביבותא תלייא מלתא, דכתיב, (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך, וכתיב (דברים ז) מאהבת יי אתכם, וכתיב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו'.

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יא) הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל, האי קרא קשיא, (כיון דאתמר רכיל אמאי הולך) איש רכיל מבעי ליה למימר, מאן הולך. אלא מאן דלא אתיישב ברוחיה, ולא הוי מהימנא, ההוא מלה דשמע, אזיל בגווייה פחיוזרא במיא, עד דרמי ליה לבר. מאי טעמא. משום דלית רוחיה רוחא דקיומא. אבל מאן דרוחיה רוחא דקיומא, ביה פתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח, קיומא דרוחא. (כמו ישעיה כ"ב) ותקעתי יתד במקום נאמן ברוחא תלייא (נ"א ברוא) מלתא. וכתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרף.

ולית עלמא מתקיימא אלא ברוא. וכי אי (קל"ח ע"א) במלי עלמא אצטריך רוא. במלין רזין דרזיין דעתיק יומין, דלא אתמסראן אפילו למלאכין עלאין על אחת פמה וכמה. אמר רבי שמעון, לשמיה לא אימא דיציתון (ס"א דיציתון), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אגן קיומי עלמין. תנא רזין דרזין, פד פתח רבי שמעון ברזי דרזין, אודעזע אתרא, וחברין אתחלחלו.

גלי ברוא ופתח ואמר, כתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. זכאין אתון צדיקייא, דאתגלי לכוון רזי דרזין דאורייתא, דלא אתגליין לקדישי עליונים, מאן ישגח בהאי, ומאן יזכה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא (דמהימנותא) דכלא (ק"ל ע"ב, קכ"ט ע"א, קל"ו ע"א). (דנהיר למאתאן ושבעין עלמין ומניה נהיר אורייתא דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. מן ההוא ארחא מתפרשן לשית מאה ותליסר אורחיה דפליג בזעיר אנפין דכתיב (תהלים כ"ה) כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו וגו') צלותא ברעוא יהא, דלא יתחשב לחובא לגלאה דא.

ומה יימרין חברייא, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא חזינן פמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בני ישראל, ועד לא יהי מלכא לבני ישראל ומה אתחזי הכא, ובדא אתערו חברייא. אלא רוא דרזין הוא, דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרחש בדעתיהו בהאי.

תאנא, (קל"ד, קמ"ב ע"א) עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקונוי (דמלאכא), ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליה ומשער ביה. ופרים קמיה חד פרסא, ובה גליה ושיער מלכין.

ותקונוי לא אתקיימו, הדא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלכא קדמאה, לבני ישראל קדמאה. וכלהו דגליפו

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

(ולא אתקיימו) בשמחה אתקרון. ולא אתקיימו, עד דאנח להו, ואצנע להו, ולבתר זמנא הוא אסתלק (נ"א הוה מסתכל) בההוא פרסא, ואתתקן בתקונו.

ותאנא, כד סליק ברעותא, למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד (קל"ה ע"א), יתקן בקדמיתא תקונו.

סדר הלימוד ליום כ ניסן [יום 197 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ח ע"ב]

תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין טמיר דטמירין, אתתקן (דף קכ"ח ע"ב) ואודמן, (כלומר אשתכח, ולא אשכח ממש, אבל אתתקן ולא דידע ליה משום דהוה עתיק דעתיקין) (אבל בתיקוני ידיע) כחד סבא דסבין, עתיק מעתיקין, טמיר מטמירין, ובתיקוני ידיע ולא ידיע. מארי דחורר כסו (ס"א בסומק), וחיזו בוסיטא (ס"א בוצינא) דאנפוי (נ"א באנפוי), יתיב על כורסייא דשביבין, לאכפייא לון.

ארבע מאה אלפי עלמין, אתפשט חורא דגולגלתא דרישוי. ומנהירו דהאי חיורא, ירתי צדיקייא לעלמא דאתי, ד' מאה עלמין, הדא הוא דכתיב, (בראשית כג) ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

בגולגלתא, (בכל יומא) יתבין תליסר (ס"א תריסר) אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי רגלין, וסמכין עלוי. ומהאי גולגלתא נטיף טלא, לההוא דלבר, ומלייא לרישיה בכל יומא, דכתיב, (שיר השירים ה) שראשי נמלא טל.

ומההוא טלא דאנער מרישיה, ההוא דאיהו לבר, יתערוך מתייא לעלמא דאתי. דכתיב (שראשי נמלא טל, מלאתי טל לא כתיב, אלא נמלא) דכתיב (ישעיה כו) כי טל אורות טלף, אורות גהורא דחורתא דעתיקא. ומההוא טלא, מתקיימין קדישי עליונין. והוא (רצ"ב) מנא דטחני לצדיקייא לעלמא דאתי. ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין. הדא הוא דכתיב, (שמות טז) ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. וחיזו ההוא טלא חור. פהאי גוונא דאבנין (מ"ט) דבדולחא, דאתחזייתא כל גוונין בגווח. הדא הוא דכתיב, (במדבר יא) ועינו כעין הבדולח.

האי גולגלתא. חורא דיליה, אנהיר לתליסר (רפ"ח) עיבר גליפין בסחרנוי. לארבע עיבר בסטרא חד, ולארבע עיבר בסטרא דא, בסטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסטרא דא, לסטרא דאחורא. וחד לעילא דגולגלתא. (כלומר לסטרא דלעילא).

ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי, לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. וההוא אתקרי ארף אפים. (כלומר אורכא דאנפין) והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא דאנפין. וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא, קדש קדשים דקדשיא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְזַעִיר אֲנִפִּין (קל"ה ע"ב) כַּד אֲסַתְּכַל לְהָאֵי, כִּלְא (ס"א טלא) דְּלִתְתָּא אֲתִתְקֹן, וְאֲנִפּוּי
מִתְפְּשִׁטִּין וְאֲרִיכִין בְּהֵוּא זְמַנָּא, אֲבָל לָא כָּל שַׁעְתָּא כְּמָה דְּעִתִּיקָא.

וּמַהֲאֵי גּוּלְגֻלְתָּא, נְפִיק חַד עֵיבֵר חִיּוֹר לְגּוּלְגֻלְתָּא דְּזַעִיר אֲנִפִּין, לְתִקְנָא רִישִׁיה.
וּמַהֲאֵי לְשֹׁאֵר גּוּלְגֻלְתִּין דְּלִתְתָּא, דְּלִית לֹוֹן חּוּשְׁבֵּנָא. וְכֹל גּוּלְגֻלְתָּא יְהִבִּין אֲגַר
חִיּוֹרְתָא (ס"א אוראותא) לְעִתִּיק יוֹמִין. כַּד עָאֲלִין בְּחּוּשְׁבֵּנָא תַּחוּת שְׂרַבִּיטָא. וְלִקְבִיל
דָּא, (קל"ו) בְּקַע לְגּוּלְגֻלְתָּא לְתִתָּא, כַּד עָאֲלִין בְּחּוּשְׁבֵּנָא.

בְּחִלְלָא דְּגּוּלְגֻלְתָּא, קְרוּמָא דְּאִוִּירָא דְּחִכְמָתָא עֲלָאָה סְתִימָה דְּלָא פְּסִק. וְהָאֵי לָא
שְׂכִיחַ (קכ"ט), וְלָא אֲתַפְּתַח. וְהָאֵי קְרוּמָא אֲתַחְפִּיָּא עַל מוּחָא דְּאִיהוּ חִכְמָתָא
סְתִימָתָא. וּבְגִינֵי כַּף אֲתַפְּסִיא (ס"א ובגין דאתכסיא) הָאֵי חִכְמָתָא בְּהֵוּא קְרוּמָא, דְּלָא
אֲתַפְּתַחָא. (ס"א בגין דא אקרי חכמתא סתימאה).

וְהָאֵי מוּחָא, דְּאִיהוּ הָאֵי חִכְמָתָא סְתִימָתָא. שְׂקִיט וְאֲשְׁתַּכִּיךְ בְּאֲתֵרִיה, כַּחֲמַר טַב
עַל דּוֹרְדֵייה, וְהֵינּוּ דְּאֲמַרֵּי סְבָא דְּעֵתוּי סְתִים, וּמוּחִיה סְתִים וְשְׂכִיךְ.

וְהָאֵי קְרוּמָא אֲתַפְּסִק מְזַעִיר אֲפִין, וּבְגִינֵי כַּף מוּחִיה אֲתַפְּשִׁט וְנְפִיק לְתַלְתִּין וְתֵרִין
שְׂבִילִין, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (בראשית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. מֵאֵי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּקְרוּמָא
אֲתַפְּסִק, דְּלָא מְחַפֵּיא עַל מוּחָא. (ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא) וְהֵינּוּ דְּתַנְיִן
בְּרִישׁוּמֵי אֲתוּוֹן, תִּי"ו רְשִׁים רִישׁוּמָא לְעִתִּיק יוֹמִין דְּלִית דְּכוּוֹתִיה. (דביה תליא תמים
דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקוט כחמר טב על דורדייה)

תָּאנָא, בְּגּוּלְגֻלְתָּא דְּרִישָׁא, תְּלִיין אֶלְף אֶלְפִין רְבּוּא, וְשִׁבְעַת אֶלְפִין, וְחֲמֵשׁ מָאָה
קוּצֵי דְּשַׁעְרֵי, חוּר וְנָקִי, כְּהָאֵי עֲמָרָא כַּד אִיהוּ נָקִי, דְּלָא אֲסַתְּבַךְ דָּא בְּדָא. דְּלָא
לְאֲחֻזָּאָה עֲרַבּוּבִיה בְּתַקּוּנוּי. אֶלָּא כִּלְא עַל בּוּרִיָּה, דְּלָא נְפִיק נִימָא מְנִימָא, וְשַׁעְרָא
מְשַׁעְרָא.

[זוהר חלק ג' - דף קכ"ט ע"א]

וְכֹל קוּצָא וְקוּצָא, אֵית בֵּיה אַרְבַּע מָאָה וְעֶשֶׂר נִימֵי דְּשַׁעְרֵי, כְּחּוּשְׁבֵּן קְדוּ"ש. וְכֹל
נִימָא וְנִימָא (דף קכ"ט ע"א) לְהֵיט בְּאַרְבַּע מָאָה וְעֶשֶׂר עֲלָמִין. וְכֹל עֲלָמָא וְעֲלָמָא
סְתִים וְגִנְזוּ, וְלִית דִּידַע לֹוֹן, בַּר אִיהוּ. וְלְהֵיט לְשִׁבַע (ס"א לארבע) מָאָה וְעֶשֶׂר עֵיבֵר.

וּבְכֹל נִימָא וְנִימָא, אֵית מְבוּעַ דְּנִפְק מְמוּחָא סְתִימָתָא, (דבתר כותלא) וְנִהִיר וְנִגִּיד
בְּהֵוּא נִימָא, לְנִימִין דְּזַעִיר אֲנִפִּין. וּמַהֲאֵי מִתְקֹן (ס"א מתזן) מוּחִיה. וּכְדִין, נִגִּיד הֵוּא
מוּחָא, לְתַלְתִּין וְתֵרִין שְׂבִילִין.

וְכֹל קוּצָא וְקוּצָא מִתְלַהֲטֵן, וְתַלְיִין. מִתְתַּקְּנֵן בְּתַקּוּנָא יָאָה, בְּתַקּוּנָא שְׂפִירָא.
מְחַפִּיין עַל גּוּלְגֻלְתָּא. מִתְתַּקְּנֵי קוּצֵי דְּנִימִין, מַהֲאֵי סְטָרָא, וּמַהֲאֵי סְטָרָא, עַל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גולגלתא. ותאנא, כל נימא ונימא, אקרי (ס"א איהי) משיכא ממבוע (ס"א ממבועין) (ס"א ואינון מבועין) סתימין, דנפקין ממוחא סתימאה.

ותאנא, משערוי דבר נש, אשתמודע מאי הוא, אי דינא אי רחמי. מכד עברין עלוי ארבעין שנין. ואפילו כד איהו עולם, בשעריה בתיקוניה (ס"א בדיוקניה) (ס"א בדיוקניה) ובגביני עינוי.

קוצין דשערי, תליין בתקוני נקיי כעמר נקא עד כתפוי. עד כתפוי סלקא דעתך. אלא עד רישי דכתפוי, דלא אתחזי קודלא. משום דכתיב, (ירמיה ב) כי פנו אלי עורף ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאודנין, דלא לחפייא עלוי, דכתיב להיות אוניה פקוחות.

שערא דנפיק מבתר אודנוי, כוליה בשקולא. לא נפיק דא מן דא, תקונא שלי. תקונא יאה. תקונא שפירא. תאיב למחמי. תיאובתא וחדוותא דצדיקייא, דאינון בזעיר אפין, למחמי ולא תדבקא בתקוני. דעתיקא סתימאה דכלא.

י"ג נימין דשערין, קיימי מהאי סטרא, ומהאי סטרא דגולגלתא, לקביל אנפוי. ובאינון שריין שערי לאתפלגא. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה, כלא ימינא. אתחזי ולא אתחזי. סתים ולא סתים. והאי בתקוניה, כל שפן ביה. (שמות פ"ד ע"ב).

ועל האי, תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון, דכתיב, (שמות יז) היש יי בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יי, ובין אריה אנפין דאקרי איין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בחביבותא, אלא בנסיונא. דכתיב, (שמות יז) ועל נסותם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין.

בפלגותא דשערי, אזיל חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר ארחא דזעיר אנפין, דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (משלי ד) ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. ומן ההוא ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר אורחין דאורייתא, דפליג בזעיר אפין. דכתיב ביה (תהלים כה) כל ארחות יי חסד ואמת וגו'.

מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין, רעותא דזעיר אנפין לקבלי ההוא רעותא (נ"א מצחא דגולגלתא, רצון אקרי. דהא רעוא דרעוין אתגלי בההוא מצחא לקבל דא לתתא. כתיב) דכתיב (שמות כח) והיה על מצחו תמיד לרצון וגו' וההוא מצחא דאקרי רצון, הוא גלוייא דכל רישא וגולגלתא, דמתכפייא בארבע מאה ועשרין (נ"א ועשר) עלמין.

וכד אתגליא, אתקבלא צלותהון דישראל. אימתי אתגליא. שתיק רבי שמעון. שאל תנינות אימתי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אימתי אתגליא. אמר

”זהר היומי” – לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה בשעתא דצלותא (רפ"ח) דמנחה דשבתא. אמר ליה מאי טעמא. אמר ליה, משום דההיא שעתא ביומי דחול, תליא דינא לתתא בזעיר אפין.

ובשבתא אתגליא מצחא דאתקרי רצון. בההיא שעתא אשתכיך רוגזא. ואשתכח רעוא, ומתקבלא צלותא. הדא הוא דכתיב, (תהלים סט) ואני תפילתי לך יי עת רצון. ועת רצון מעתיק יומין, לגלאה מצחא. ובגין כך אתתקון האי קרא, למימריה בצלותא דמנחה בשבתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, בריך ברי לעתיק יומין, רעוא דמצחא תשכח בשעתא דתצטריך ליה.

תא חזי, בשאר (ס"א בשעתא) דלתתא, כד אתגלי מצחא אשתכח חוצפא, הדא הוא דכתיב (תא חזי בשאר דלתתא כד אתגלי מצחא דינא אתער ואשתכח ואתעביד מצחא דאשגחותא לחייבי עלמא לאינון דלא מתכספי בעובדייהו כמה דאת אמר) (ירמיה ג) ומצח (קל"ו) אשה זונה היה לך מאנת הפלם. והכא כד אתגלי מצחא, תיובתא (ס"א חביבותא) ורעוא שלים אשתכח, וכל רוגזין אשתככו ומתכפיין קמיה.

[זוהר חלק ג' – דף קכ"ט ע"ב]

מהאי מצחא (ס"א דלתתא), נהרין ארבע מאה בתי דינין. כד אתגלייא האי עת רצון, פלהו משתככיין קמיה, הדא הוא דכתיב, (דניאל ז) דינא יתיב. (כלומר יתיב באתריה (דף קכ"ט ע"ב) ודינא לא אתעביד) ותאנא, שערא לא קאים בהאי אתר, משום דמתגלייא, ולא אתכפייא. אתגליא, דיסתכלון מארי דדינא, וישתככו. ולא אתעבידו.

תאנא, האי מצחא אתפשט במאתן ושבעין אלפין נהירין בוצינין (ס"א דנהרין) מעדן עלאה. דתניא, אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלאה לא אתגלייא, והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין כדקאמרן. והאי עדן דלתתא, מתפרש בשבילוי, לתלתין ותריין (עיבר) שבילין.

ואף על גב דמתפרש האי עדן בשבילוי, לית דינדע ליה, בר האי זעיר אפין. ועדן דלעילא, לית דינדע ליה, ולא שבילוי, בר ההוא אריך אנפין. הדא הוא דכתיב, (איוב כח) אלהים הבין דרפה והוא ידע את מקומה. אלהים הבין דרפה, דא עדן דלתתא, דינדע זעיר אפין. והוא ידע את מקומה, דא עדן דלעילא, דינדע עתיק יומין, סתימא דכלא.

עינוי דרישא חוורא, משתניין משאר עיינין, לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב (תהלים קכא) הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב (ירמיה לב) אשר עיניך פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שפן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א נטירו)

אמר רבי שמעון לרבי אבא למאי היא רמיזא. אמר ליה לנוני ימא, דלית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא, ולא ניימין, ולא בעיין נטורא על עינא. כל שפן עתיקא דעתיקא, דלא בעי נטורא. וכל שפן דאיהו משגח לכלא, וכלא מתזון ביה ולא נאים. הדא הוא דכתיב, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל דלעילא.

כתיב (תהלים לג) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. לא קשיא, הא בועיר אפין. הא באריך אנפין. ועם כל דא תרי עיינין אינון ואתחווירו (ס"א ואתחזרו) לחד, עינא דאיהי חוור בגו חוור וחוויר דכליל כל חוור.

חוורא קדמאה, נהיר וסליק, ונחית לאסתכלא (ס"א לאתכללא), דצריך בצרוורא. תאנא, בטש האי חוורא, ואדליק ג' בוציני, דאקרו: הוד. והדר. וחדוה. ולהטין בחדוותא בשלימותא.

חוורא תניינא, נהיר, וסליק ונחית, ובטש ואפיק (ס"א ואדליק) ג' בוצינין אחרנין, דאקרון נצח וחסד ותפארת, ולהטין בשלימותא בחדוותא.

חוורא תליתאה, להיט ונהיר, ונחית וסליק, ונפיק מסתימותא דמוחא, ובטש בבוצינא אמצעייתא שביעאה. ואפיק ארחא למוחא תתאה, (נ"א ואפיק ארחא ללבא תתאה) ומתלהטן פלהו בוצינין דלתתא. אמר רבי שמעון יאות הוא, ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך, בשעתא דתצטריך ליה.

תאנא חוור בגו חוור. וחוויר דכליל כל חוור. חוורא קדמאה, נהיר, וסליק. ונחית לתתא (ס"א לתלת) בוציני דלסטר שמאלא, ולהטין ואסחן בהאי חוורא, כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין, ובריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

חוורא תניינא, נחית, וסליק, ונהיר לתלת בוציני, דלסטר ימינא. ולהטין ואסחן בהאי חוורא, כמאן דאסחי בבוסמין טבין ובריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

חוורא תליתאה, נהיר וסליק ונחית, ונפיק נהירו דחוורא, דלגו לגו מן מוחא, ובטש בשערא אוכמא, פד אצטריך. וברישא. ובמוחא דרישא. ונהיר לתלת פתרין דאשתארו, כמה דאצטריך לגלאה. אי ניתא קמי עתיק סתימא דכלא.

ותאנא לא סתים האי עינא. ואינון תרין ומתחווין (ס"א ואתחזרו) לחד. פלא הוא ימינא. לא הוי (ס"א לית ביה) שמאלא. לא נאים ולא אדמיה, ולא בעי נטירותא. לית מאן דאגין עליה. הוא אגין על פלא, והוא אשגח על פלא. ומאשגחותא דהאי עינא מתזון פלהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף ק"ל ע"א]

תאנא, אי עינא דא אסתים רגעא חדא, לא יכלין לקיימא פלהו, בגין כך אקרי
עינא פקיקא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגחותא. עינא דלא (דף ק"ל
ע"א) אדמיך ולא נאים. עינא דהוא נטורא דכלא. עינא דהוא קיומא דכלא. ועל
האי פתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יבורך. דהאי אתקרי
טוב עין, ומניה מבורך לכלא.

ותאנא, לית נהירו לעינא תתאה, לאסתחאה מאדמימותא מאוכמותא בר פד חזי
(ס"א אתחזי) (ס"א אתסחי) מהאי נהורא חוורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין. ולית
דידע פד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תתאה דא. בר איהו.

וזמינין צדיקייא, זכאי עליונין, למחמי דא ברוחא דחכמתא, דא הוא דכתיב,
(ישעיה נב) פי עין בעין יראו. אימתי. בשוב יי ציון. וכתיב (במדבר יד) אשר עין בעין
נראה אתה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה, דאשגח ואסחי לעינא תתאה, לא יכיל
עלמא למיקם רגעא חדא.

תאנא בצניעותא דספרא, אשגחותא דעינא תתאה, פד אשגח נהירו עלאה ביה,
ועייל ההוא נהירו דעלאה בתתאה. דמניה נהיר פלא דא הוא דכתיב אשר עין
בעין נראה אתה יי.

פתיב (תהלים לג) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים
בכל הארץ. זכו, עיני יי אל יראיו, עינא דלעילא. לא זכו, עיני יי המה משוטטות,
עינא דלתתא.

דתניא, מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתגחא
בעינא טבא עלאה, דא הוא דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין.
אמאי הוא בן פורת. עלי עין. פלומר על סבת עין דאשתגח ביה.

וכתיב טוב עין הוא יבורך, מאי טעמא. פי נתן מלחמו לדל. מאי טעמא אקרי
חד. תא חזי, בעיניה דתתאה אית עינא מינא, ואית עינא דשמאלא. ואינון תרי,
בתרי גוויני. אבל הכא, לית עינא שמאלא. ותרווייהו בדרגא חד סלקי, וכלא
מינא. ובגיני כך, עינא חד, ולא תרי.

ותאנא, עינא דא, דהוא עינא דאשגחותא. פקיקא תדיר. חייכאן תדיר. וחדאן
(ס"א וחואן) תדיר, דלא הוי הכי לתתאה, דכלילן בסומקא ובאוכמא ובחורא, בג'
גוויני, ולא הוה תדיר פקיקא (ס"א דליה גבינא) דלית גבהנא סוטרא (ס"א כליה גביני
סודרא) (ס"א דליה עיניה בגביני דמכסאן) על עינא. ועל דא פתיב, (תהלים מד) עורה
למה תישן יי. (מלכים ב יט) פקח יי עיניך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד אתפקח, אית למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב. ווי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא, וסומקא אתחזי לקבליה, ומכסיא עינא. מאן ישתיב מניה. אבל עתיק יומין, טבא דעינא. חוור בגו חוור. חוור דכליל כל חוורי. זכאה חולקיה, למאן דישגח עלויה, חד חוור מנייהו. ועל דא ודאי פתיב טוב עין הוא יבורך. וכתוב (ישעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור יי.

תאנא, (עם כל דא) שמייה דעתיקא סתים מכלא, ולא מתפרש באורייתא, בר מן אתר חד, דאומי זעיר אפין לאברהם, דכתוב, (בראשית כב) בי נשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אפין. וכתוב, (בראשית מח) בך יברך ישראל, ישראל דלעילא. וכתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, לישראל קאמר דא. ותנינן עתיק יומין אמרו והאי והאי שפיר.

תניא, פתיב (דניאל ז) חוזה הוית עד די פרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב. פרסוון רמיו, מאן הוא. אמר לרבי יהודה, קום בקיומך ואתקין פרסייא דא.

אמר רבי יהודה, פתיב (דניאל ז) פורסייה שביבין דינור. ועתיק יומין יתיב על האי פרסייא. מאי טעמא. דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי פרסייא, לא יכיל לאתקיימא עלמא, מקמי ההוא פורסייא. כד יתיב עתיק יומין עליה לפסייא (ס"א אתכפייא) לההוא פורסייא, ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי פרסייא, ויתיב על פורסייא אחרא, פורסייא קדמאה רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב ביה עתיק יומין. אמר רבי שמעון לרבי יהודה, יתתקן ארחה, וייתי בך מעתיק יומין.

ותא חזי פתיב (ישעיה מא) אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא. כלא הוא, והוא סתים מפל סטרוי. (בהאי) חוטמא. תאנא, בחוטמא אשתמודע פרצופא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ל ע"ב]

ותא חזי מה (דף ק"ל ע"ב) בין עתיקא, לזעיר אפין. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חזין, ומחד נוקבא חזין דחזין. האי חוטמא. הוא פרדשקא, דביה נשיב רוחא דחזי, לזעיר אפין. וקרנין ליה סליחה. והוא נחת רוח, אתבסמותא דרוחא.

דרוחא דנפיק (מהכא) מאינן נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר אפין. לאתערא (ס"א חזין מכל סטרוין, חירו מכל סטרי, חזין דחזין) ליה בגנתא דעדן. וחד רוחא דחזי, דביה זמין לזמנא לבריה דדוד, למנדע חכמתא. ומתהוא נוקבא, אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה, וזמין לאשראה על מלכא משיחא, דכתוב, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. הא הכא ד' רוחין, והא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיומך.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קם רבי יוסי ואמר. ביומי דמלכא משיחא, לא יימרון חד לחד, אליף לי חכמתא, דכתיב, (ירמיה לא) ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו', כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובההוא זמנא, יתער עתיק יומין, רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא, וכד ישלף דא, כל רוחין דלתתא יתערון עמיה. ומאן אינון. אינון (תרין) פתרין קדישין דזעיר אפין. ואינון שיתא רוחין אחרנין, דיתבי (ס"א דהכי) אינון (ס"א שיתא רוחין, ג' רוחין אינון דכללינון תלת אחרנין) דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי.

דתנינו, פתיב (דברי הימים א כט) וישב שלמה על כסא יי. וכתיב (מלכים א י) שש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמין למיתב בשבעה. שיתא אינון ורוחא דעתיק יומין דעלייהו, הא שבעה. כמה דאתמר. (ג' רוחי אינון דכללינון ג' אחרנין) אמר ליה רבי שמעון, רוחך ינוח לעלמא דאתי.

תא חזי, פתיב (יחזקאל לז) כה אמר יי (בראשית קל"ט ע"א, רל"ה ע"א) מארבע רוחות באי הרוח וגו'. וכי ארבע רוחי עלמא, מאי עבדי הכא. אלא ארבע רוחי יתערון. ג' אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הו'. דכד יפוק דא, נפקין עמיה תלתא, דכלילין בגו תלתא אחרנין.

וזמין קודשא בריך הוא לאפקא חד רוחא דכליל מכלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא פתיב פאן, אלא מארבע רוחות באי. וביומי דמלכא משיחא, לא יצטרכון למילף חד לחד, דהא רוחא דלהון דכליל מכל רוחין. ידיע פלא. חכמה ובינה עצה וגבורה (רוח) דעת ויראת יי. משום רוחא דכלילא מכל רוחי. בגין כך פתיב, מארבע רוחות, דאינון ארבע דכלילין בשבעה דרגין עלאין דאמרן. ותאנא, דכלהו פלילין בהאי רוחא דעתיקא דעתיקין, דנפיק ממוחא סתימאה לנוקבא דחוטמא.

ותא חזי, מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חזין מכל סטרוי. חוטמא דזעיר אפין, פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומההוא עשן דליק נור, כד סליק תנונא לבתר. גחלים בערו ממנו. מהו ממנו (ג' נוסחי). מאותו עשן. מההוא חוטמא, מההוא אשא.

תאנא, כד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה, אמר לבעל החוטם אני מתפלל, לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב, (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך, האי קרא לעתיק יומין אמרו.

תנא, אורכא דחוטמא, תלת מאה וע"ה עלמין, אתמליין מן ההוא חוטמא. וכלהו מתדבקן בזעיר אפין. האי תושבחתא דתקונא דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתחזון ולא אתחזון, אתחזון למארי מדין, ולא אתחזון לכלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, וְוִי מֵאֵן דְּאוּשִׁיט יְדוּי בְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלָאָה, דְּסָבֵא קְדִישָׁא, טְמִירָא וְסִתִּימָא (נ”א טמיר וסתים) מְכַלָּא דִּיקְנָא דְּהֵהִיא תּוֹשְׁבַחְתָּא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְיִקִּיר מְכַל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְּלֵא יִדְעִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְּהֵיא תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּכָל תּוֹשְׁבַחִין. דִּיקְנָא דְּלֵא הוּי בַר נֶשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דְּהֵיא תְּלִיָא בְּשַׁעְרֵי עַד טְבוּרָא דְּלָבָא. חוּרָא פְּתִלְגָא יְקִירָא דִּיקִירִין. טְמִירָא דְּטְמִירִין. מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכָלָא.

[זוהר חלק ג' - דף קל"א ע"א]

תֵּאנָא, בְּצַנְיָעוּתָא (דף קל"א ע"א) דְּסִפְרָא, דְּהֵאִי דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכָלָא, נְפִיק מְאוּדְנָוִי, וְנַחֲתִית סוּחְרָנִיָּה דְּפוּמָא קְדִישָׁא, וְנַחֲתִית וְסִלִּיק וְחָפִי, בְּתַקְרוּבְתָּא (סג) דְּבוּסְמָא טְבָא, חוּרָא דִּיקִירָא (ס"א דבדיקניה). וְנַחֲתִית (ס"א חוורא יקירא דדיקניה נחית) בְּשַׁקּוּלָא, וְחָפִי עַד טְבוּרָא. הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא, מְהִימְנָא שְׁלִימָא, דְּנִגְדִין בֵּיה י"ג נְבִיעִין, מְבוּעִין דְּמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתֵלַת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מְתַתְּקָנָא.

תְּקוּנָא קְדָמָאָה. מְתַתְּקוֹן שַׁעְרָא מְלַעֲיָלָא, וְשַׁאֲרֵי מְהֵהוּא תְּקוּנָא דְּשַׁעַר רִישִׁיָּה, דְּסִלִּיק בְּתַקְוָנִי לְעֵילָא מְאוּדְנָוִי, וְנַחֲתִית מְקַמֵּי פְּתַח דְּאוּדְנָוִי, בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְּפוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנִינָא. מְתַתְּקוֹן שַׁעְרָא מְרִישָׁא דְּפוּמָא, (וסליק) עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא, בְּתַקּוּנָא שְׁקִיל.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה. מְאֻמְצָעִיתָא דְּתַחֲוֹת (ס"א דהאי) חוּטָמָא, מְתַחֲוֹת תְּרִין נוֹקְבִין, נְפִיק חַד אֹרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפֹסֵק בְּהֵהוּא אֹרְחָא, וּמְלִיא מְהֵאִי גִיסָא, וּמְהֵאִי גִיסָא שַׁעְרָא, מְתַקּוּנָא שְׁלִים סוּחְרָנִיָּה דְּהֵהוּא אֹרְחָא.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה. מְתַתְּקוֹן שַׁעְרָא (ונחית) תַּחֲוֹת פּוּמָא, מְרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא, בְּתַקּוּנָא שְׁלִים.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. תַּחֲוֹת פּוּמָא נְפִיק אֹרְחָא אַחְרָא, בְּשַׁקּוּלָא דְּאֹרְחָא דְּלַעֲיָלָא, וְאַלִּין תְּרִין אֹרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא, מְכַאֵן מְכַאֵן.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מְתַתְּקוֹן שַׁעְרָא, וְסִלִּיק וְנְפִיק מְלַרְע לְעֵיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא. וְחָפִי תְּקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְּפוּמָא דְּלַעֲיָלָא. וְנַחֲתִית שַׁעְרָא לְרִישָׁא דְּפְתַחְתָּא דְּאֹרְחָא תַתָּאָה דְּפוּמָא.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה. פְּסִיק שַׁעְרָא, וְאַתְחִזֵּן תְּרִין תְּפוּחִין, בְּתַקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא טְבָא, שְׁפִירִין וְיָאֵן לְמַחְוִי. בְּגִינִיָּהוֹן אַתְקִיִּים עֲלָמָא, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב, (משלי טז) בְּאוּר פְּנֵי מְלַךְ חַיִּים.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונא תמינא. נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא.

תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא, עם אינון שערי דתליין בשקולא, (דתליין) ולא נפקי דא מן דא.

תקונא עשיראה. (מתערבין) נחתין שערי תחות דיקנא. וחפין בגרונא תחות דיקנא.

תקונא חד סר. דלא נפקין נימא מן נימא, ומתשערן בשיעורא שלים.

תקונא תריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפניי מכל סטרוי. ויאן שערי סחור סחור ליה.

תקונא תליסר. דתליין שערן בתחות דיקנא, מכאן ומכאן, ביקרא יאה, ביקרא שפירא. מחפין עד טבורא. לא אתחזי (ס"א לאתחזאה) מכל אנפי תקרובא דבוסמא, בר אינון תפוחין שפירין חורין, דמפקין חיי ללמא, ומחזיין חדו לזעיר אפין.

בתליסר תקונין אלין, נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אינון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא, דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא, סתימאה דכלא, דעתיק דעתיקין. מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין, וכל חיזור (ס"א חיזור) ושושן דאשתכחן לתתא, נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר אלין, אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא בתקונוי, אתקרי בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה, תלי ביה מהימנותא.

תאנא בצניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקרא, בשביעאה (מנהון) משתכחי בעלמא, ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן דאושטי ידיה לאומאה, כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריה אפין. בזעיר אפין בכמה. אמר לרבי יצחק, קום בקיומך, וסלסל בסלסלא דתקונא דמלכא (ס"א בדיקנא) קדישא היאך יתתקנון.

[זוהר חלק ג' - דף קל"א ע"ב]

קם רבי יצחק, פתח ואמר, (מיכה ז) מי אל כמוך נושא עון וגו', ישוב ירחמנו וגו', תתן אמת ליעקב וגו'. תאנא, תליסר מכילין אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתיקוני (דף קל"א ע"ב) דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא, תקונא דדיקנא טמיר וסתים, טמיר ולא טמיר. סתים ולא סתים. בתקונוי ידיע ולא ידיע.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונא קדמא. הא תנינן, דכל שְׁעָרָא וּשְׁעָרָא וְכָל נִימָא וְנִימָא לָא מִתְדַבְּקָא לְחִבְרַתָּהּ. וּשְׂאָרוֹ נִימִין דְּדִיקְנָא לְאַתְקָנָא, מִתְקוֹנָא דְשְׁעָר רִישָׁא.

הָכָא אֵית לְאַסְתְּפְּלָא, אִי כָּל נִימִין דְשְׁעָר רִישָׁא, וְנִימִין דְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלָאָה, בְּחַד נִימָא אֲתְפְּלָלוּ, (ס"א בחד מתקלא אתקלו) אַמַּאי אֵלִין אַרְיִכִין, וְאֵלִין לָא אַרְיִכִין. אַמַּאי (ק"מ) נִימִין דְּדִיקְנָא לָא אַרְיִכִין כּוּלֵי הָאִי, וְקִשְׁיִין. וְאֵלִין דְּרִישָׁא לָא קִשְׁיִין, אֲלָא שְׁעִיעִין.

אֲלָא, כָּל נִימִין שְׁקִילִין דְּרִישָׁא וְדִיקְנָא. דְּרִישָׁא אַרְיִכִין עַל כְּתַפִּין, לְמִיגַד לְרִישָׁא (ד"א מרישא) דְּזַעִיר אַפִּין, מִהֵהוּא מְשִׁיכָא דְּמוּחָא, לְמוּחָא דִּילֵיהּ. וּבְגִינֵי כֶּף לָא הוּוּ קִשְׁיִין. וְעַל דָּא אֲתַחֲזוּן לְמַהוּי רְכִיכֵי.

תַּאנָּא, מַאי (ע"ח ע"א, ק"מ ע"א, רס"ב ע"א) דְּכְתִיב, (משלי א) חֲכָמוֹת בְּחוּץ תִּרְנָה. וּלְבִסוּף כְּתִיב, בְּרַחוּבוֹת תִּתֵּן קוּלָּהּ. הָאִי קָרָא לָאוּ רִישִׁיהּ סִיפִיהּ, וְלָאוּ סִיפִיהּ רִישִׁיהּ. אֲלָא חֲכָמוֹת בְּחוּץ תִּרְנָה, כִּד נִגִּיד מְמוּחָא סְתִימָאָה דְּאַרְיִךְ אַפִּין, לְמוּחָא דְּזַעִיר אַפִּין, בְּאַיְנוֹן נִימִין. כְּאֵלוּ מִתְחַבְּרָאן לְבַר, תְּרִין (בראשית קמ"א ע"ב, ק"מ) מוּחִין, וְאַתְעֵבִיד חַד מוּחָא, בְּגִין דְּלִית קִיּוּמָא לְמוּחָא תַּתָּאָה, אֲלָא בְּקִיּוּמָא דְּמוּחָא עֲלָאָה. וְכִד נִגִּיד מִהָאִי לְהָאִי, כְּתִיב תִּתֵּן קוּלָּהּ חַד.

וּבְגִין דְּנִגִּיד מְמוּחָא לְמוּחָא בְּאַיְנוֹן נִימִין (כאלו מתחבראן לבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא באינון נִימִין) אֵינּוֹן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ קִשְׁיִשׁוּן. מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דָּאִי אֲשַׁתְּכַחוּ קִשְׁיִשׁוּן, לָא נִגִּיד חֲכָמְתָא לְמוּחָא בְּחוּץ. בְּגִינֵי כֶּף, לִית חֲכָמְתָא נְפָקָא מִבַּר נֶשׁ דְּאִיהוּ קִשְׁיִשָׁא (ס"א קשיא) וּמַאֲרֵי דְּרוּגְזָא. דְּכְתִיב, (קהלת ט) דְּבַרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים. וּמִהָכָא אוֹלִיפְנָא, מֵאֵן דְּשְׁעָרוֹי דְּרִישִׁיהּ קִשְׁיִשׁוּן, לָאוּ חֲכָמְתָא מִתִּישְׁבָּא עֲמִיהּ.

וְעַל דָּא אֵינּוֹן אַרְיִכֵי, לְמִיתֵי תוּעֵלְתָא לְכֵלָא. מַאי לְכֵלָא. לְמִיעַל עַל חוּטָא דְּשִׁדְרָה, דְּמִתְשַׁקִּיין מִן מוּחָא. וּבְגִין דָּא לָא תְּלֵי שְׁעָרָא דְּרִישָׁא עַל שְׁעָרָא דְּדִיקְנָא. דְּשְׁעָרָא דְּרִישָׁא תְּלֵי וְסֻלִיק עַל אוּדְנִין לְאַחוּרוֹי, וְלָא תְּלֵי עַל דִּיקְנָא, מְשׁוּם דְּלָא אֲצִטְרִיךְ לְאַתְעֵרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין. דְּכֵלְהוּ מִתְפָּרְשׁוּן בְּאַרְחִיְהוּ.

תַּאנָּא, כְּלָהוּ שְׁעָרֵי בֵין דְּרִישָׁא, בֵין דְּדִיקְנָא, כְּלָהוּ חוּרֵי כְּתִלְגָּא. וְתַאנָּא, אֵינּוֹהוּ דְּדִיקְנָא קִשְׁיִשָׁאֵי כְּלָהוּ. מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּאֵינּוֹן תְּקִיפָא דְּתַקִּיפִין, לְאַחְסִין (נ"א לאחתא) אֵינּוֹן י"ג מְכִילָן, מְעַתִּיק דְּעַתִּיקִין. וְהֵנִי מְכִילָן מְקַמֵי אוּדְנוֹי שְׁרִיין, וְהֵנִי מְכִילָן סְתִימָן אֵינּוֹן. דְּלָא יִתְעֵרְבוּן בְּאַחְרֵינִין. (דאתחסינו לתתא והכי תנינא מקמי אוּדְנוֹי שְׁרִיין שְׁעָרֵי מְשׁוּם דְּבִלְחוּדִיְהוּ אֵינּוֹן וְלָא אֲתַעֲרְבוּ בְּאַחְרֵינִין).

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ואי תימא דלית אחרנין פוותייהו. לא. דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא: מי אל כמוך, חד. (ק"מ) נושא עון, תרי. ועובר על פשע, תלת. לשארית נחלתו, ארבע. לא החזיק לעד אפוי, חמש. כי חפץ חסד הוא, שית. ישוב ירחמנו, שבעה. יכבוש עונותינו, תמניא. ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. חסד לאברהם, חד סר. אשר נשבעת לאבותינו, תריסר. מימי קדם, תליסר. לקביל דא, אל רחום וחנון וגו', אינון לתתא.

סדר הלימוד ליום כא ניסן [יום 198 בשנה]

ואי תימא, משה איך לא אמר אלין עלאין. (קל"ח) אלא, משה לא אצטריך, אלא לאתר דדינא אשתכת, ובאתר דדינא אשתכת, לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר, אלא בעידנא דישראל חאבוי, ודינא הוה תלייא, ובגיני כף לא אמר משה, אלא באתר דדינא אשתכת. אבל בהאי אתר, סדורא דשבחא דעתיק יומין מסדר נביאה.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ב ע"ב]

ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין, תקיפין, לתברא ולאכפייא כל גזרי דינין. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין דלא אכסיף (קל"ב) (ס"א אתכסי) מניה. ובגין כף, כל שערי קשישין, ותקיפין בתקוני (דף קל"ב ע"ב).

ואי תימא, אי הכי הא שערי דלתתא, אינון אוכמי, אמאי לא הווי דא כדא. דתניא כתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. וכתיב, (דניאל ז) ושער רישיה כעמר נקא. לא קשיא, הא בדיקנא עלאה, הא בדיקנא תתאה. ועל דא, כד אתייהבת אורייתא לישראל, אתייהבת באש שחורה על גבי אש לבנה.

ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתתא ואינון לעילא מן דיקנא דיקנא בלחודוי הוא. וכל תקוני בלחודיהון אשתכחו. דיקנא בלחודוי. ושערי בלחודיהו.

תקונא קדמאה תקונא דשארי מרישא דשערי דרישא. ותאנא, כל תקוני דיקנא לא אשתכת אלא (מחומא דלבא) ממוחא דרישא, (ס"א מתיקוני דרישא) והכא לא פריש הכי, דהא לא הוי. אלא תקונא דא, דנחית מן רישא דשערי דרישא, הכי אשתכת. (חסר כאן)

ומהאי דיקנא אשתמודע, כל מה דהוי ברישא, דאלף עלמין דחתימין (ס"א אלף עלמין חתימין) בעזקא דדכיא. עזקא, דכליל כל עזקין.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

אוֹרְכָא דְכָל שְׁעָרָא, דְנַחֲתִית מִקָּמֵי אוּדְנוּי, לֹא הוּי אַרְיָכָא. וְלֹא אַתְדַּבֵּק דָּא בְדָא, וְלֹא (ס"א דכלא) נַחֲתִין. אֲלִין שְׁעָרִין. מִכַּד נַגְדִין אַתְמַשְׁכֵּן (ס"א אלא מכד נחתין אלין, שערין. נגדין ואתמשכון) וְתִלְיִין.

וְשִׁירוּתָא דְתַקּוּנָא קַדְמָאָה, תִּלְתִּין וְחַד קוּצִי, שְׁקִילָן, אַתְמַשְׁכֵּן עַד רִישָׁא דְפּוּמָא, וְתִלְתַּת מָאָה וְתִשְׁעִין נִימִין אֲשַׁתְּפַחֵן בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא.

תִּלְתִּין וְחַד קוּצִי שְׁקִילָן, דְהוּוּ בְּתַקּוּנָא קַדְמָאָה תַקִּיפִין, לְאַכְפִּיָּא לְתַתָּא, כְּחוּשְׁבָן א"ל. מְהוּ א"ל. תַקִּיף יְכוּל. וּבְכָל קוּצָא וְקוּצָא, מִתְפָּרְשִׁין תִּלְתִּין וְחַד עֲלָמִין, תַקִּיפִין שְׁלִטִין, לְאַתְעֵינָא (ס"א לאתפשטא) (ס"א לאכפיא, ואתפשטו) ל"א בְּהַאי סֵטֶר, וְל"א בְּהַאי סֵטֶר. וְכָל עֲלָמָא וְעֲלָמָא מְנִיָּה, מִתְפָּרֵשׁ לְאַלְף עֲלָמִין דְכְּסִיפִין לְעֵדוּנָא רַבָּא. וְכֹלָא סְתִים בְּרִישָׁא דְדִיקְנָא, דְכָלִיל תַקִּיפָא, וְכָלִיל בְּהַאי א"ל. וְעַם כָּל דָּא, הֵאֵל אַתְכְּפִיָּא לְרַחֲמֵי, דְרַחֲמֵי דְעֵתִיק יוֹמִין, (אתבסס) וְאַתְכְּלִל וְאַתְפָּשֵׁט בֵּיהּ.

אַמַּאי עַד פּוּמָא. מְשׁוּם דְכְּתִיב, (דניאל ז) דִּינָא יְתִיב וְסַפְרִין וְגו'. מַאי דִּינָא יְתִיב. יְתִיב לְאַתְרִיָּה דְלֹא שְׁלֵטָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ט) פְּלֹא יוֹעֵץ אֵל גְּבוּר. אֵל דְהוּא גְּבוּר, וְאַתְבְּסֵם בְּדִיקְנָא (ס"א בדיקנא) קַדִּישָׁא דְעֵתִיק יוֹמִין. וְרוּז דְכְּתִיב, מִי אֵל כְּמוֹד בְּעֵתִיק יוֹמִין אַתְמַר, בְּתַקּוּנָא קַדְמָאָה דְדִיקְנָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה.

עֲלָמָא קַדְמָאָה, דְנַפִּיק מִתַּקּוּנָא קַדְמָאָה, שְׁלִיט וְנַחֲתִית. וְסִלִּיק לְאַלְף אֲלָפִין וְרַבּוּא רַבְּבָן מְאָרִי תְרִיסִין. וּמְנִיָּה מִתְאַחַדִּין, בְּקַסְטָא בְּעוֹקָא רַבָּא.

עֲלָמָא תְנִינָא. דְנַפִּיק מִהַאי תַקּוּנָא. שְׁלִיט וְנַפִּיק, וְנַחֲתִית וְסִלִּיק, לְשַׁבְעָה וְחַמְשִׁין אֲלָף דְרָגִין, מְאָרִי דִיבְבָא. וּמִתְאַחַדִּין מְנִיָּה, לְאַכְפִּיָּא בְּקוּדְלָא בְּחִירוּרָא. (ס"א בחיזרא)

עֲלָמָא תִּלְתִּתָּהּ. דְנַפִּיק מִהַאי תַקּוּנָא שְׁלִיט וְנַחֲתִית, וְסִלִּיק לְצ'וֹ אֲלָפִין מְאָרִי דִּילְלָה, וּמִתְאַחַדִּין מְנִיָּה (בבוסיטא לקוסטירא) (ס"א כבוסינא לקוסרא) (בבוצינא קמורא), וּמִהַאי תַקּוּנָא, מִתְכְּפִינן כְּלָהוּ, וּמִתְבְּסֵמן בְּמִרְרָא דְדַמְעִין, דְמִתְבְּסֵמן בִּימָא רַבָּא.

מֵאֵן חָמֵי תַקּוּנָא דָּא, דְדִיקְנָא קַדִּישָׁא, עֲלָאָה, יְקִירָא, דְלֹא אַכְסִיף מְנִיָּה. מֵאֵן חָמֵי טְמִירוּתָא (ס"א יקירותא) דְקוּצִין דְשְׁעָרֵי דְתִלְיִין מִהַאי סְבָא. יְתִיב בְּעֵיטְרָא דְעֵטְרִין, עֵטְרִין דְכָל עֵטְרִין. עֵטְרִין דְלֹא אַתְכְּלָלוּ בְּעֵטְרִין. עֵטְרִין דְלֹא כְּשָׂאָר עֵטְרִין. עֵטְרִין, דְעֵטְרִין דְלִתְתָּא מִתְאַחַדִּין מְנִיָּה. וּבְגִין כֶּהָ, הֲנִי תַקּוּנִין, אִינוּן תַקּוּנִין דְלִתְתָּא מְנִיָּה מִתְאַחַדִּין.

תַקּוּנֵי דְאַתְתַּקֵּן, דְאַצְטְרִיד לְאַתְבְּרָכָא, מֵאֵן דְבְּעֵי בְרָכָה. דְכָל תַקּוּנִין דְאַתְתַּקֵּן בְּקַבְלָהוּן, בְּרָכָאן מִשְׁתְּפַחִין (לקבליהון) וְאַתְעֵבִיד מַה דְאַתְעֵבִיד. כְּלָא כְּלִיל בְּהִי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונין. כלא זקפן לקבליה תקונין דמלכא תקיפא, עתיקא, סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן מתקונין אלין. (דמלכא עתיקא)

תאנא. אי עתיק דעתיקין, קדישא דקדישין, לא אתתקן באלין תקונין, לא אשתכחו עלאין ותתאין. וכלא הוי כלא הוי. ותניא, עד כמה זהירין אלין (ס"א אתתקן באלין ל"ג) תקוני דדיקנא. עד תליסר (דלתתא), וכל זמנא (דף קל"ב ע"ב) דתליסר אלין משתפחין, זהירין אלין דלתתא. וכלא. בחושבנא דאלין תליסר, אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא. כלא בחד איהו טמירא ויקירא.

ובגין דאיהו יקירא וטמירא מכלא, לא אדפר ביה באתר דאורייתא (ס"א לא אדכר באורייתא), ולא אתגלייא. ומה דיקנא אתגלייא. דיקנא דכהנא רבא עלאה. ומהאי דיקנא, נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא. (מאי דיקנא דכהנא רבא) דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כד, תמניא תקונין לכהנא רבא, כד משחא נחית על דקניה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

ומנא לן. דכתיב, (תהלים קלג) שבת אחים גם יחד. גם לרבות כהן גדול דלתתא. דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא, משמש בכהונא רבא, כפיכול כהן גדול דלעילא, משמש בכהונא רבא.

דא תקונא חד, דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון, יאות אנת רבי יצחק, למחמי ביקירא דתקוני דדיקנא, וסבר אפי דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין. ופאה חולקך, ופאה חולקי עמכון בעלמא דאתי.

תקונא תנינא. מתתקן שערא, מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפומא, בתקונא שקיל.

קום רבי חזקיה, וקאים בקיומך, ואוקיר יקרא דתקונא דא דדיקנא קדישא. קם רבי חזקיה, שארי ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו.

מסתכל הוינא, וארו חמית, נהורא יקירא דבוצינא עלאה, נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוף הוה אתסחי בההוא נהורא, כמאן דאתסחי בההוא נהורא עמיקא, דמימוי מתפלגין, ונהרין, ונגדין לכל עיבר, ממה דעלוי. וסליק ההוא נהורא, בשפתא דימא עלאה עמיקא, דכל פתחין טבין ויקירין, בההוא פתחא אתפתחן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָנָא שָׁאִיל מֵהֶם (ס"א מהו), פְּשָׁרָא דְחֻמֵּית. פְּתַחוּ וְאִמְרוּ, נוּשָׂא עֲוֹן חֻמֵּיתָא. אָמַר, דָּא הוּא תְּקוּנָא תְּנִינָא. יְתִיב. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִידְנָא אֶתְקַשְׁר (ס"א אתבסם) עֲלֵמָא. בְּרִידָא אַנְתָּ רַבִּי חֲזַקְיָה, לְעֵתִיקָא דְעֵתִיקוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּלָחוּ בּוֹצִינִין חֲבָרִין, דְּאִתְיִין בְּהַאי עֲזָקָא קַדִּישָׁא. אֶסְהַדְנָא עָלַי שְׁמַיָּיא עֲלָאִין דְּעֲלָאִין, וְאַרְעָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה דְּעֲלָאָה. דָּאֲנָא חֻמֵּי הַשְׁתָּא, מַה דְּלֹא חֲמָא בְּרַ נֶשׁ, מִיּוֹמָא דְּסַלְיָק מִשָּׁה זְמַנָּא תְּנִינָא לְטוֹרָא דְּסִינִי. דָּאֲנָא חֻמֵּינָא אֲנַפְּאִי נְהִירִין, כְּנִהוּרָא דְּשִׁמְשָׁא תְּקִיפָא, דְּזַמִּין לְמִיפְק בְּאַסּוּוֹתָא לְעֲלֵמָא. דְּכַתִּיב, (מלאכי ג) וְזָרְחָה לְכֶם יְרָאִי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֵיהָ. וְעוֹד דָּאֲנָא יְדַעְנָא דְּאֲנַפְּאִי נְהִירִין, וּמִשָּׁה לֹא יָדַע וְלֹא אֶסְתַּכַּל. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שמות לד) וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו.

וְעוֹד, דָּאֲנָא חֻמֵּי בְּעֵינֵי, תְּלִיסַר מְכִילִין גְּלִיפִין קַמָּאי, וְנִהִירִין כְּבוֹצִינִין. וְכַד אֶתְפְּרִישׁ כָּל חַד מְנַיְהוּ מְפּוּמִּיכוֹן, אֶסְתַּלְיָק וְאֶתְתַּקוּן, וְאֶתְעַטֵּר וְאֶתְטַמֵּר בְּטַמִּירוּתָא דְּתְּקוּנֵי דְּדִיקְנָא, וְכָל אַחַרְנִין אֶשְׁתַּאֲרוּן. וּבְעוֹד דְּכָל חַד מִתְּפַרֵּשׁ בְּפּוּמִיכוֹ, נִהִיר וְאֶתְעַטֵּר וְיִתִּיב כְּמַלְכָּא בְּגוֹ חִילֵיהָ. וְכַד אֶסְתַּיִם לְאַתְפְּרָשָׁא, סַלְיָק וְאֶתְעַטֵּר בְּעַטְרָא קַדִּישָׁא, וְאֶתְתַּקוּן וְאֶתְטַמֵּר, וְיִתִּיב בְּתְּקוּנֵי דְּדִיקְנָא קַדִּישָׁא, וְכֵן לְכָל חַד וְחַד. אֲזִידְרוּ חֲבָרִין קַדִּישִׁין, דְּהָא בְּקִיּוּמָא דָּא, לֹא יְהֵא עַד דְּיִיתִי מְלָכָא מְשִׁיחָא.

קוּם רַבִּי חֲזַקְיָה תְּנִינָוּת. וְאִוְקִיר תִּיקוּנָא תְּלִיתָאָה, דְּדִיקְנָא קַדִּישָׁא. תְּנָא, עַד לֹא קָם רַבִּי חֲזַקְיָה, קָלָא נְפַק וְאָמַר, אִין מְלָאךְ אַחַד עוֹשָׁה שְׁתֵּי שְׁלִיחוֹת. אֶתְרַגִּישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדָאִי כָּל חַד וְחַד בְּאַתְרֵיהָ. וְאֲנָא, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי, וְרַבִּי אַבָּא, אֶשְׁתַּלִּים שְׁלִימָתָא עֲלָאָה.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ג ע"א]

קוּם רַבִּי חֵיָא. קָם רַבִּי חֵיָא, פְּתַח וְאָמַר, (ירמיה א) וְאָמַר אֲהֵה יְיָ אֱלֹהִים הִנֵּה לֹא יְדַעְתִּי דְּבַר כִּי נֶעַר אֲנֹכִי. וְכִי יְרַמֶּיהָ לֹא הוּוּ יָדַע לְמַלְלָא, וְהָא כְּמַה מְלוּלִין נְפִיקֵי מְפּוּמוֹי, עַד לֹא אָמַר דָּא. וְהוּא אָמַר מְלָה כְּדִיבָא, דְּכַתִּיב הִנֵּה לֹא יְדַעְתִּי דְּבַר. אֶלָּא (תאנא) חֵס וְשְׁלוֹם דְּאִיהוּ אָמַר עַל דָּא. אֶלָּא הֵכִי תֵּאֲנָא, מַה בֵּין דְּבוּר לְאַמִּירָה. אֲמִירָה הוּא דְּלֹא בְּעֵי לְאַרְמָא קָלָא, (דף קל"ג ע"א) דְּבוּר, בְּעֵי לְאַרְמָא קָלָא, וְלֹאֲכַרְזָא מְלִין.

דְּכַתִּיב, (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאָמַר. וְתֵּאֲנָא, כָּל עֲלֵמָא שְׁמַעוּ הַהוּא דְּבוּר, וְכָל עֲלֵמָא אֲזַדְעִזְעוּ. וּבְגִין כֵּךְ פְּתִיב וַיְדַבֵּר, וְלֹא פְּתִיב וַיֹּאמֶר. אוּף הֵכָּא פְּתִיב הִנֵּה לֹא יְדַעְתִּי דְּבַר, לְאַכְרִזָּא מְלָה וְלֹאֲוֹכְחָא בְּרוּחַ קַדִּישָׁא לְעֲלֵמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי הכי, הא פתיב (שמות ו) וידבר יי אל משה לאמר. אלא, מאן הוא נביאה עלאה פמשה, דלא זכה בר נש כוותיה. דהוא שמע דבור בהכרזה, ולא דחיל, ולא אנדעזע. ושאר נביאים אנדעזעו, אפילו באמירה, ודחלין בדחילו.

ותאנא, תקונא קדמאה דדיקנא, ותניינא לאתבא (ס”א לאייתאה) (ס”א לאכפא) לתליתאה. דכתיב, (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. (תרין נוסחי) ותא חזי דתרין תקונין קדמאין למיתי לתליתאה הוו דהוא

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא, מתחות תרין נוקבין. נפיק חד ארחא, ושערא אפסיק (ס”א אתפסק) בההוא ארחא. אמאי אתפסק. משום (דכתיב ועובר על פשע) דהאי אורחא אתתקן לאעברא ביה. ובגין כך, יתיב תחות נוקבי חוטמא האי אורחא. ושערא לא אתרבי בהאי אורחא, משום דכתיב ועובר על פשע, למיהב אעברא עד (על) פומא קדישא, דיימא סלחתי. תאנא, כמה ערקיסאות מחכאן לההוא פומא, ולא אתגלי לחד מנייהו, דהא אסתלק ואתעטר, ידיע ולא ידיע.

תאנא, בצניעותא דספרא, מהו דכתיב פשע. זכו עובר, לא זכו פשע. (מאי משמע עובר על פשע, שפע דאקדים ש' לפ', לא זכו עומד ולא עובר) (האי) בזעיר אפין.

מאי בין האי להאי. בזעיר אפין, כד נחית ההוא אורחא מתחות נוקבי חוטמוי, פתיב, (במדבר יב) ויחר אף יי בם וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרוגנא מאינון נוקבי, ומאן דאשכח קמיה, אזיל ולא אשתכח. תדא הוא דכתיב, (ישעיה מ) פי רוח יי נשבה בו ואינון (ס”א כי רוח עברה בו ואינון). בארין אפין פתיב, (מיכה ז) ועובר על פשע. וכתיב, (איוב לז) ורוח עברה ותטהרם. ותאנא, הכא פתיב, עובר על פשע בההוא ארחא. התם, (שמות יב) ועבר יי לנגוף את מצרים.

זכאה חולקיה דמאן דזכי להאי. ודא הוא תקונא תליתאה, (דאורחא) דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר רבי שמעון, ודאי קודשא בריך הוא יסגי לאוטבא לך, ויחדי לאגנא עלך.

ותאנא, מאי דכתיב, (ישעיה סא) שוש אשיש ביי, בעתיק יומין אתמר. דהא הוא חדותא דכלא. תאנא, בשעתא דאתגלי האי אורחא דדיקנא דעתיק יומין. פלהו מארי דיבבא ויללה, ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין, ולית דיפתח פטרא לאבאשא. משום דהאי אורחא אתגלייא לתקנא. ומהאי, מאן דאחיד (נ”א דאחית) ואזהר (משום דהאי אורחא סימנא לשתיקותא ומהאי הוא מאן דאחזי ואזהר) לשתקאה, להאי אורחא רשים, דהוא סימנא דעתיקא קדישא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונא רביעאה, מתתקן שערא (ונחית) תחות פומא, מרישא חדא לרישא חדא. הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) לשארית נחלתו. כמה דאת אמר (מלכים ב יט) ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה. הנמצאה ממש. שארית דכתיב, (צפניה ג) שארית ישראל לא יעשו עולה.

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא החזיק לעד אפוי. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם שפכה לו. מהו שפכה לו. כמה דאת אמר (אסתר ז) וחמת המלך שפכה, שכיך מרוגזיה.

דבר אחר. שכיך ברוגזיה, הדיא הוא דכתיב, (כמדבר יא) ואם פכה את עושה לי הרגני נא הרוג. דא הוא דינא דינא. אשרי העם שיי אלהיו, רחמי דרחמי.

דבר אחר, שפכה, שמא דכליל כל שמחן, וקודשא בריך הוא מעבר רוגזיה, ואנח ביה לזעיר אנפין, ומעביר על כל אינון דלבר.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ג ע"ב]

דתניא, ארחא, עלאה דדיקנא קדישא, (עלאה עתיקא דעתיקי) דאיהו נחית (בדיקניה) תחות נוקבי דחוטמא דעתיקי. והאי ארחא דלתתא. שקילן אינון בכלא. דא (דף קל"ג ע"ב) לעילא, ודא לתתא. לעילא, עובר על פשע. לתתא, לא החזיק לעד אפוי. ותנינו, לא החזיק: דלא אית אתר למיתב. כמה דלעילא יהיב אתרא לאעברא. כף לתתא, יהיב אתר לאעברא.

תנא, בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגלייא, טב לכלהו דלתתא, דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים ולא אתגלייא, לית עיטא, ולית מאן דידע ליה, אלא הוא בלחודוי. כמה דעדין עלאה, לית דידע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי פתיב, (תהלים צב) מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך. אמר רבי שמעון יתתקנון עובדך לעלמא דאתי. מעם עתיקא דעתיקין.

תקונא שתיתאה. מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא, וחפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא (דרישא) לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא.

קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא. קם רבי ייסא, פתח ואמר, (ישעיה נד) וחסדי מאתך לא ימוש, וכתיב (ישעיה נד) ובחסד עולם רחמתך, הני קראי קשיין אהדדי.

ולא אקשו, דתנינו, אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו, ואית חסד דלבר. חסד דלגו, הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא, דאקרי פאת

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הַנְּקוּן. וְלֹא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְחַבְּלָא הַאִי סִטְרָא, מְשׁוּם הַאִי חֶסֶד דְּלָגוּ דְּעַתִּיק יוֹמִין. וּבְגִין כֶּךָ, בְּכֹהֵן דְּלִתְתָּא כְּתִיב בֵּיהּ, (ויקרא כא) לֹא יִקְרַח קְרַחָה בְּרֵאשִׁים וּפְאֵת זְקָנָם לֹא יִגְלַחוּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא לְחַבְּלָא אוֹרְחוֹי דְּחֶסֶד דְּעַתִּיקָא, דְּכֹהֵן מִסְטְרָא דָּא קָא אֲתִי.

וְתֵאנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְּסִפְרָא, בְּכֹלָא אֲצִטְרִיךְ חֶסֶד לְאַתְרַבְּאָה וּלְמַבְנֵי, וְלֹא לְקֻטְעָא לֵיהּ, וְלֹא אֲשִׁתְּצִי מְעֻלְמָא. וְהַאִי דְּכְתִיב וְחֶסֶדִי מֵאַתְרֵךְ לֹא יָמוּשׁ, חֶסֶד דְּעַתִּיק יוֹמִין. וּבְחֶסֶד עוֹלָם, חֶסֶד דְּאִקְרִי חֶסֶד עוֹלָם, וְהַאִי הוּא אַחְרָא דְּזַעִיר אַנְפִּין, דְּכְתִיב, (תהלים פט) אִמְרַתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

וְהַאִי חֶסֶד דְּעַתִּיק דְּעַתִּיקִין, הוּא חֶסֶד דְּקְשׁוּט. וְחֶסֶד דְּקְשׁוּט לֹא בְּחֵי גּוּפָא אֲתִמְר, אֲלֵא בְּחֵי דְּנִשְׁמַתָּא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (מיכה ז) כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא. דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא דְּדִיקְנָא יִקְרָא, דְּעַתִּיק דְּעַתִּיקִי.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה. פְּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְחֹזֵן ב' תְּפּוּחִין בְּתַקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא, שְׁפִירֵן וַיֵּאֵן לְמַחְזִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שיר השירים ב) כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְגו'. מַה תְּפּוּחַ זֶה כְּלִיל בְּתַלְתְּ גְּוּוּנֵי, כֶּךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, תְּרִין תְּפּוּחִין כְּלִיל שִׁיתָא גְּוּוּנֵי, וְתִרִין תְּפּוּחִין אֱלִין, דְּאִינּוֹן תְּקוּנָא ז', אִינּוֹן כְּלָלָא דְּכָל שִׁיתָא תְּקוּנֵין דְּאִמִּינָא. וּבְגִינֵיהוֹן אֲתַקְיִים (משלי טז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים.

וְתֵאנָא, מִהֲגֵי תְּפּוּחִין נְפַקִּין חַיִּין לְעֻלְמָא, וּמַחְזִיין חִידוֹ לְזַעִיר אַפִּין. כְּתִיב (במדבר ו) יָאֵר יֵי פְּנֵי אֱלִיךָ. וְכְתִיב (משלי טז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים. בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ אֱלִין אִינּוֹן תְּרִין תְּפּוּחִין דְּתַקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא דְּאִמִּינָא. יָאֵר יֵי פְּנֵי אֱלִיךָ, פְּנִים דְּלִבְר, דְּכֵד נְהַרִין מִתְּבַרְךְ עֻלְמָא.

וְתֵאנָא, כָּל זְמַן דְּהֵנִי בּוֹצִינֵי דְּלִבְר נְהִירִין, כָּל עֻלְמָא מִתְּבַרְךְ, וְלֹא אֲשִׁתְּכַח רּוּגְזָא בְּעֻלְמָא. וּמַה אִי הֵנִי דְּלִבְר כֶּךָ. תְּרִין תְּפּוּחִין דְּנְהִירִין תְּדִירָא, דְּחֻדָּאן תְּדִירָא עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה.

תְּנִיא, כֵּד אֲתַגְלִיין תְּרִין תְּפּוּחִין אֱלִין, אֲתַחְזִי זַעִיר אַפִּין בְּחֻדּוּתָא. וְכָל אִינּוֹן בּוֹצִינֵין דְּלִתְתָּא, בְּחֻדּוּתָא. וְכָל אִינּוֹן דְּלִתְתָּא, נְהִירִין, וְכָל עֻלְמִין חֻדָּאן, וּשְׁלִימִין מְכַל שְׁלִימוּתָא. וְכֹלָא חֻדָּאן וְנְהִירִין. וְכָל טִיבוֹ לֹא פְּסִיק. כְּלָהוּ אֲתַמְלִיין בְּשַׁעְתָּא חֻדָּא, כְּלָהוּ חֻדָּאן בְּשַׁעְתָּא חֻדָּא.

תָּא חֻזִי, פְּנִים דְּלִבְר, אִית זְמַן דְּנְהִירִין, וְאִית זְמַן דְּלֹא נְהִירִין. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, יָאֵר יֵי פְּנֵי אֱלִיךָ. (תהלים טז) יָאֵר פְּנֵי אֲתַנּוּ סִלְהָ. מְכַלָּל דְּלֹא הוּי תְּדִירָא. אֲלֵא כֵּד אֲתַגְלִיין תְּפּוּחִין דְּלַעִילָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קל"ד ע"א]

תאנא, אלין תפוחין דסתימין, נהירין וחורין תדירא. ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין דבדיקנא ביה כלילן. הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) ישוב ירחמנו. ישוב, מכלל דזמנין טמירין, וזמנין אתגלגלין. הכא, הוא ישוב ירחמנו. ובהאי דלתתא, הוא ואמת. דא הוא תקונא (דף קל"ד ע"א) שביעאה, דכליל שיתא, בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין.

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרגיה דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא. קום אלעזר ברי, אתקין תקונא דא.

קום רבי אלעזר (בריה), פתח ואמר, הפל תלוי במזל, ואפילו ספר תורה בהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא, והכא אית לאסתכלא, וכי הפל תלוי במזל, ותנינו, ספר תורה קדש, ונרתקו קדש, וההיכל קדש. וכתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר קדש קדש קדש, הא תלת אינון. וספר תורה. לקבליהון, נרתקו קדש, וההיכל קדש, והוא קדש. והתורה נתנה בג' קדושות. בשלש מעלות, בימים שלשה, שכנה בשלש, לוחות וארון והיכל בספר תורה תליא, ואיהו תליא במזל, וכתיב (ירמיה י) ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות הללו להוי תליא במזלא.

אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא, האי חוטא יקרא קדישא, דכל שערי דדיקנא תליין ביה, אתקרי מזל. מאי טעמא. משום דכל קדשי קודשין דקודשיא, בהאי מזלא תליין. וספר תורה, אף על גב דאיהו קדוש לא חל עליה עשר קדושין עד דעייל להיכל. כיון דעייל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. כגוונא דא דלא אתקרי היכל, אלא כד אתחברן עשר קדושות. ותאנא, הפל תלוי במזל, דאיהו האי חוטא יקרא קדישא, דכל שערי תליין ביה.

אמאי אתקרי מזל. משום דמניה תליין מזלי, ומזלי מניה עלאין ותתאין. ובגין כך איהי תלייא. וביה תליין כל מלי דעלמא עלאין ותתאין. ואפילו ספר תורה שבהיכל, דמתעטר בעשר קדושות, לא נפיק מפלגיה עם שאר קדושין וכלהו תליין בהאי. ומאן דחמי להאי תקונא, אתכבשן חוביהון מקמיה ומתכפייין, הדיא הוא דכתיב, (מיכה ז) יכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון, בריך ברי לקודשא דקדישין, עתיק מפלא.

תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתליין, ולא נפקין דא מן דא. קום רבי אבא, קום רבי אבא ואמר, אלין (אינון) שערי דמתערבין עם אינון דתליין, אקרון מצולות ים. משום דנפקי ממותרי מוחא, ומהאי אתרא רמיו, כל מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתכפייין. אמר רבי שמעון, בריך תהא לעתיק יומין.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תקונא עשיראה. נחתין שערי תחות דיקנא, וחפיין בגרונא תחות דיקנא. קום רבי יהודה. קם רבי יהודה פתח ואמר, (ישעיה ב) ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד יי וגו'. מפני פחד יי, הא אתידע דמאן דאיהו לבר, פחד יי אתקרי. ומהדר גאונ, אינון שערי תחות דיקנא, ואתקרון הדר גאונ, תרי. תקונא עשיראה, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. וחד סר, דלא נפקי נימא מן נימא, חסד לאברהם.

תקונא דתריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרין, ויאין שערי סחור סחור ליה, בגין דלא אשתכח טרחותא, כמה דאצטריד.

טרחותא במאי קא מיירי. דינא. באתר (נ"א בתר) דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון, או דינא אינון, והא כלא רחמי אתחזון. אלא דלא אתטרח בישובא (ס"א בנשובא) דרוחא דזעיר אפין.

דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה, קדש קדשים, נשבא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתרק (ס"א דאתדבק) ביה, דמתלבש ביה (נ"א דאתתקן ומתלבש ביה) זעיר אפין. ומהאי רוחא מתלבשין כל אינון דלתתא. וכד ההוא רוחא נפיק, אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט (ס"א ואתפרשא) כל חד בלחודוי לאתריה, וכל מאן דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו על פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק, ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ד ע"ב]

ודא הוא טמירותא דכלא, דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא. והוא סתים בסתימא דסתמיין דלא אתידע. (דף קל"ד ע"ב) דא הוא דלא אתתקן, ולא הוה ביה תקונא. ובגין כך, רוח דנפיק לבר (ס"א דנפיק מההוא דלבר), ומתלבשין ביה גביאי מהימני, אתקרי פה יי. אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דיידע רוחיה בר איהו. ובגין כך שערוי שקילין סוחרנא דפומא, ופומא אתפני מכל סטרוי.

ובהאי אתרחיצו אבהתנא, לאתלבשא בהאי רוחא, דמתפשט לכמה עיברין, באתר דכל שערי שקילין בסוחרנוי. (הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) אשר נשבעת לאבותינו). ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר. דמכאן אשתלשלו י"ב תחומין לעילא. י"ב תחומין לתתא. י"ב תחומין לי"ב שבטי אבהתא. הדא הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו.

תקונא דתליסר. תליין שערי תחות דיקנא מכאן ומכאן, ביקרא יאה, וביקרא שפירא, וחפיין עד טבורא ולא אתחזיין מאנפי תקרובא דבוסמא, בר אינון תפוחין שפירן חורין.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, זכאה חולקיה דמאן דאשתכח בהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה. זכאה חולקיה בעלמא דין, ובעלמא דאתי. דאנן יתבין בקדושא עלאה, אשא עלאה אסחר לן (ס"א בין אשא עלאה דאסחר לן) והא כל תקונין עלאין (לדיוקנא) דדיקנא קדישא אתתקנו, ואתעטרו ואסחרו לדוכתייהו.

והאי תקונא דתליסר, הוא תקונא יאה, דביה אחידן כלא. פלהו מתכספין למזקף רישא לקבליה. מניה תליין כל אינון דבזעיר אפין אחידן. מניה תליין עלאין ותתאין, וכל גנזין עלאין ותתאין גנזין ביה, וביה פליין. ואיהו מזלא דמתזלא מניה כלא, דא הוא תקונא שלימתא, דאשלים לכל תקונין, דא אשלים לכלא.

תאנא, אלין תקונין אקרון ימי קדם, יומין קדמאין דקדמאי. ואינון דאשתכחו בזעיר אפין, אקרון (ישעיה סג) ימי עולם. ותאנא, אלין ימי קדם, פלהו מתתקנו בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין (כליל בהו). והאי דתליסר כליל להון, כמה דאתמר. ודא יומא לא אתכליל בהדיהו, אלא הוא כליל כלא.

ובהוא זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא, ההוא אתקרי יום אחד, דביה זמין לאוקיר דיקניה, הדא הוא דכתיב, (זכריה יד) יום אחד הוא יודע ליי. הוא בלחודוי יתיר מפלא. הוא דכליל כלא, הוא דאתקרי בשמא ידיעא.

דתנינו, באתר דאית יום אית לילה דלית יום בלא לילה. ומשום דההוא זמנא, זמן יאה דיקרא דדיקנא, והוא בלחודוי ישתכח. לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי, אלא מסטרא דילן. ולית לילה אקרי, אלא מסטרא דילן. ומשום דהאי תקונא כליל כלא, לא אתידע ולא אתחזי מניה, ומניה נגיד משחא דרבותא לתליסר עיבר מבויעין. לכל אינון דלתתא, דנהרין בההוא משחא. (אתתקנו)

בתליסר תקונין אלין אתתקנא דיקנא קדישא עלאה, ואלין תקונין דבהאי דיקנא, מתתקנו ונחתן לכמה עיבר. ולא אתחזון היך מתפשטין והיך נפקין, מפלא אסתימו, ומפלא אתטמרו. לית דיידע אתר להאי עתיקא, בפשיטותא דלהון פלהון פליין, כמה דאתמר, אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר. עליה אתקרי, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. וכתיב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. וכתיב (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב. באתריה יתיב ולית ידיע ליה. יתיב ולא שכית, וכתיב (תהלים קלט) אודך על פי נזראות נפליתי וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ה ע"א]

אמר רבי שמעון לחברייא, כד אתפריס פריסא דא, דאתון חמאן עלנא, אנא חמינא דנחתו כל תקונין בגווה, ונהירו באתר דא. וחד פרוכתא בוצינא דקודשא (ס"א בויטא דקדושא) בריך הוא, פריסא בארבע סמכין, לארבע עיבר. (דף קל"ה ע"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סמכא חד הוא יתיב מתתא לעילא, וחד מגרופיא בידיה. ובמגרופיא ארבע מפתחי שנינן (ס"א שניין) מכל סטרוי. ומתאחדן פרסא, ונחתין לה מעילא לתתא. וכן לסמכא תניינא, ותליתאה ורביעאה. ובין סמכא לסמכא, אחידן תמניסר רגלי דסמכי ומתנהרין בבוצינא דגליפא (בבוסיטא דגליפין) בההוא פריסא. וכן לד' עיבר.

וחמינא אלין תקונין דנהרין עליה, והווי מחפאן מלי דפומנא, לאתעטרא ולאסתלקא כל חד באתריה. וכד הווי מתתקנן מפומנא, כל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן בההוא תקונא דאתתקן הכא, מכל (ס"א בהבל דכל) פומא דחד מינן. ובשעתא דחד מינן פתח פומא, לתקנא בההוא תקונא, ההוא תקונא הוה יתיב ומחכה למלה דנפיק מפומיכון, וכדין סלקא בדוכתיה ואתעטר.

סדר הלימוד ליום כב ניסן [יום 199 בשנה]

וכל סמכין מכאן ומכאן, חדאן על דשמעין מה דלא ידעו, וצייתין לקליכון. כמה רתיבין קיימין הכא בגיניכון. ופאין אתון לעלמא דאתי, דכלהו מלי דנפקי מפומיכון, כלהו מלין קדישין. מלין כשרן דלא אסטאן לימינא ולשמאלא.

קודשא בריך הוא חדי למשמע, וציית להני מלי, עד דהוא אגמר (ס"א אגור) דינא, די לעלמא דאתי תימרון זמנא אחרא כל הני מלי קדישין. עלייכו כתיב, (שיר השירים ז) וחכך פיין הטוב וגו', דובב שפתי ישנים. מאי דובב שפתי ישנים. דאפילו לעלמא דאתי מרחשן שפוותיכו אורייתא קמיה.

השתא אתתקנו ואתכוונו דעתא, למתקן תקונוי דזעיר אפין, היך יתתקן, והיך יתלבש בתקונוי עתיק יומין, קדישא דקדישין, טמירא דטמירין, טמירא מכלא. דהשתא חובתא (חכמתא) עלייכו, למגור דינא קושטאה יאה ושפירא ולאאתקנא כל תקונין על בורייה.

תקוני דזעיר אפין, מתקוני דאריך אפין אתתקנו. ואתפשטו תקונוי מכאן ומכאן, כחזו בר נש, למשלטא (ס"א ומשלחא) ביה רוחא דטמירא דכל טמירין. בגין למיתב על כורסייא, דכתיב, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. כמראה אדם: דכליל כל דיוקנין. כמראה אדם: דכליל כל שמהן. כמראה אדם: דביה סתימין כל עלמין עלאין ותתאין. כמראה אדם: דכליל כל רזין דאתאמרו ואתתקנו עד דלא אברי עלמא, ואף על גב דלא אתקיימו.

תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקונוי, באני מלכין, פנס מלכין, (נ"א (קכ"ח) גליף מלכין) ומשער מלכין, ולא הווי מתקיימי, עד דדחי (ס"א דאנח) לון, ואצנע לון לבתר זמנא, הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום, באתר דכל דינין מתקיימין תמן, וכלהו לא אתקיימו.

עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקון. פד אתתקון, תקין כל תקונין דלתתא, תקין כל תקונין דעלאין ותתאין. מכאן אוליפנא, כל רישא דעמא, דלא אתתקון הוא בקדמיתא, לית עמא מתתקנא. ואי איהו מתתקון, פלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקון בקדמיתא, לא יכלין עמא לאתתקנא.

מנלן. מעתיק יומין. דעד לא אתתקון הוא בתקוני, לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא, וכלהו עלמין אתחרבו. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) וימלוך באדום בלע בן בעור. וימלוך באדום, רזא חדא (ס"א יקירא) הוא. אתר דכל דינין מתקטרין תמן, ותליין, מתמן.

בלע בן בעור, תאנא הוא גזרת דינא, תקיפא דתקיפין, דבגיניה מתקטרין אלה אלפין מארי דיבבא ויללה. (בראשית לו) ושם עירו דנהבה. מאי דנהבה. כלומר דין הבה. כמה דאת אמר, (משלי כ) לעלוקה שתי בנות הב.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ה ע"ב]

פיון דסליק לאתישבא, ביה לא קאים, ולא הוה יכיל למיקם, וכלהו עלמין אתחרבו. מאי טעמא. משום דאדם לא אתתקון. דתקונא דאדם בדיוקניה, כליל כללא, ויכיל (דף קל"ה ע"ב) כללא לאתישבא ביה.

ובגין דתקונא דא דאדם, לא אשתכח. לא יכילו למיקם ולאתישבא, ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך והא פלהו באדם אתכלילן. אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא, עד דייטי תקונא (נ"א דיוקנא) דאדם. וכד אתא האי דיוקנא, אתגלפו (ס"א אתכללו) פלהו, ואתחזרו לקיומא אחרא. מנהון אתבסמו, (ס"א מנהון אתבסמו ולא אתבסמו) ומנהון לא אתבסמו כלל.

ואי תימא והא כתיב וימת, וימת. דאתבטלו לגמרי. לאו הכי, אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה, קארי ביה מיתה. כמה דאת אמר, (שמות ב) וימת מלך מצרים, דנחת מדרגא קדמאה דהוה קם ביה. וכיון דאתתקון אדם, אתקרון בשמהן אחרנין, ואתבסמו בקיומא ביה, וקיימין בדוכתייהו.

וכלהו אתקרון בשמהן אחרנין מן קדמאין, בר תהוא דכתיב ביה, (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מאי טעמא. משום דהני לא אתבטלו פשאר אחרנין. משום דהוה דכר ונוקבא. פהאי תמרא, דלא סלקא אלא דכר ונוקבא. ובגין כך השתא דאשתכחו דכר ונוקבא, לא כתיב בהו מיתה פאחרנין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואתקיימו. אבל לא אתישבו, עד דאתתקן דייקנא דאדם, וכיון דאתתקן דייקנא דאדם, אתחזורי ואתקיימו בקיומא אחרא, ואתישבו.

תאנא, כד סליק ברעותא דרישא חוורא, למעבד יקרא ליקריה, תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא, חד ניצוצא, נשב ביה אתתוקר (ס"א אתתקן) וסליק (רעותיה) ואתפשט לתלת מאה ושבעין עיבר. וניצוצא קאים, ושאר נפיק אוירא דכיא ומתגלגלא, נשב ביה אתתקן. ונפיק חד גולגלתא תקיפא, ואתפשט לארבע סטרין.

ובהאי אוירא דכיא, אשתאיב ניצוצא ואתאחד, וכליל (ס"א ואתכליל) ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כך, האי גולגלתא אתפשט בסטרוי, והאי אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין, ברוחא דגניז.

בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר חד, ואוירא מסטר חד. ואוירא דכיא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכיא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא אשא, אבל בוצינא דא (נ"א ניצוצא) דאתכליל באוירא דכיא, נהיר למאתן ושבעין עלמין, ודינא מסטרוי אשתכח, ובגין דא, האי גולגלתא, אתקרי גולגלתא תקיפא.

בגולגלתא דא, יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי וסמכין עלוי. בהאי גולגלתא, נטיף טלא מרישא חוורא, דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא דאנער מרישיה זמינן מיתייא לאחיהא.

והוא טלא דאתכליל בתרי גווי, מסטרא דרישא חוורא, חוור בגווייה (ס"א בגיניה). דכליל כלהו חוורי (וכלהו חוורי) אבל כד אתיישבן בהאי רישא דזעיר אפין, אתחזי ביה סומקא. כהאי בדולחא דאיהו חוור, ואתחזי גוונא סומקא בגוונא חוורא.

ובגין כך כתיב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם. לחיי עולם, בגין דאתחזיאו להווא חוורא, דאתי מסטר דעתיק יומין, אריכא דאנפין. לחרפות לדראון עולם, בגין דאתחזיאו להווא סומקא דזעיר אפין. וכלא כליל בהווא טלא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלך. אורות: תרין. והווא טלא דנטף, נטיף כל יומא לחקלא דתפוחים. כגוויי חוורא וסומקא.

האי גולגלתא אנהיר בתרי גווי, להאי סטר ולהאי סטר. ומהאי אוירא דכיא, אתפשט מגולגלתא לאנפוי ק"נ רבוא עלמין. ובגין כך אתקרי זעיר אפין. ובשעתא דאצטריך, אתפשטו אנפוי ואריכין בהווא זמנא, בגין דאשגח באנפוי דעתיקי דעתיקין, וחייס לעלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קל"ו ע"א]

ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר, לכל אינון דלתתא. ויהבי אגר אוראותא לעתיק יומין. כד עאלין בחושבנא, (דף קל"ו ע"א) תחות שרביטא. ולקביל דא. (שמות לח) בקע לגולגלת לתתא, כד עאלין בחושבנא. והאי בקע אגר אוראותא, אשתכח מניה לעתיק יומין.

בחלליה דגולגלתא, (ס"א בגולגלתא דא) ג' חללין אשתכחו, דשרייא מוחא בהו, וקרומא דקיק חפייא עלייהו. אבל לא קרומא קשישא סתימא פעתיק יומין. ובגין דא, האי מוחא אתפשט ונהיר (ס"א ונפיק) לתלתין ותרין שבילין. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.

ותאנא, בתלת חללין דגולגלתא מוחא שרייא. מחללא חד מתבקע (ס"א ומתפשט) חד מבועא לד' סטרין, ונפיק מההוא מוחא דשרייא בהאי חללא, תלתין ותרין שבילין רוחין דחכמתא.

מחללא תניינא, מתבקע ומתפשט חד מבועא אחרא. ומתפתחין ו' תרעין. מאלין ו' תרעין, אתאחדון ו' יומין דאורייתא. ו' שנין דיובלא. ו' אלף דרין, דזמין קודשא בריך הוא לאתבא רוחיה ליה, ולשרייא ביה.

מחללא תליתאה, נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין, דדעתא שרייא עלייהו, ודרי בהו. והאי חללא שרי חלליה (ס"א מדוריה) בין האי חללא ובין האי חללא, ואתמליין מתרין סטרין. כל אינון אדרין. הדא הוא דכתיב, (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו. ואלין ג' מתפשטין בכל גופא, להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינון אחיד כל גופא ואחיד בהו גופא מפל סטרוי. ובכל גופא אתפשטין ואשתכחו.

תאנא, בגולגלתא דרישא, תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמן, ומסתבכין דא בדא, ומתערבין דא בדא. ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא, דאחידון ביה דכין ומסאבן. ומכאן אתאחדון טעמי אורייתא, בדכיא במסאבא. בכל אינון סטרין דאינון דכין, בכל אינון סטרין דאינון מסאבן.

יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין. מנהון שעיעין, ומנהון תקיפין. ובכל קוצא וקוצא, יתבין נימין תלין על תלין. מתלהטן ותליין כגיבר תקיף, מארי נצח קרבין. בתקוונא יאה בתקוונא שפירא תקיפא (בחור כארוזים). רברבין ותקיפין. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) בחור כארוזים.

מתתקנין קוצין דשערי, ותליין תלין על תלין, מהאי סטרא להאי סטרא, על גולגלתא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים. ותאנא יתבין תלי תלין, משום דמשיכין ממבועין סגיאין, דתלת רהטי מוחא. ממבועא חללא חד

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דגולגלתא, אתמשכן שערי במשיכותא, ומתעבדין תלין, דתליין מפמה מבויעין, דאתמשכן מהאי חללא. מחללא תננינא, נפקי חמשין מבויעין, ואתמשכן שערי מאינון מבויעין במשיכותא, ואתעבדין תלין, דתליין ומתערבין בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה, נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין, ואתמשכן שערי במשיכותא מפלהו. (ומתעבדין תלין על תלין ומתערבין בקוצין אחרנין) ובגין כך אינון קוצין, תלין על תלין.

וכלהו משיכן דאתמשכן מג' חללין דמוחא דגולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצי תליין וחפיין לסטרא דאודנין. ובגין כך כתיב, (דניאל ט) הטה אלהי אונך ושמע. ובהאי תלין, תליין (נ"א ובהאי תליין) ימינא ושמאלא, נהורא וחשוכא, רחמי ודינא. וכל ימינא ושמאלא תלי בהאי, ולא בעתיקא.

בפלגותא דשערי, אתחזי חד אורחא דקיק, דמתאחדא מההוא ארחא דעתיק יומין. ומההוא ארחא, אתפרשן שית מאה ותליסר ארחין, דאתפלגון בארחין דפקודי דאורייתא. דכתיב, (תהלים כה) כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו.

תנא, בכל קוצא וקוצא, מתאחדן אלף אלפין מארי דיבבא ויללה, דתליין בכל קוצא וקוצא מאינון תקיפין. ומאינון שעיעין מאריהון דמתקלא, (ס"א מאריהון דרחימותא ואיהו מתקלא בינייהו) בגין כך אית ימינא ואית שמאלא.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ו ע"ב]

מצחא דגולגלתא. אשגחותא דאשגחותא. ולא מתגלייא, בר ההוא זמנא, דצדיכין חייביא לאתפקדא, ולעיינא בעובדיהון. ותאנא, כד אתגלייא האי מצחא, אתערו כל מאריהון דדינא, וכל עלמא בדינא אתמסר. (דף קל"ו ע"ב) בר ההיא שעתא, כד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין, ובעי לרחמא על בנוי, גלי מצחא דרעוא דרעוין, ונהיר בהאי דזעיר אפין, ואשתכיך דינא.

בהאי מצחא, נפיק חד (פקודי רל"ז ע"ב) שער, דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשין תרעין. וכד אתפשט, אתעביד מצחא דאשגחותא, לחייבי עלמא, לאינון דלא מתפספי בעובדיהון. הדא הוא דכתיב, (ירמיה ג) ומצח אשה זונה היא לך מאנת הכלם.

ותנא, שער לא קאים בהאי אתר דמצחא, בגין דאתגלייא לאינון דחציפין בחובייהו. ושעתא דמתער קודשא בריך הוא לאשתעשעא עם צדיקייא, נהירין אנפוהי דעתיק יומין, באנפוי דזעיר אפין, ומתגליא מצחיה, ונהיר להאי מצחא, וכדין אתקרי עת רצון. וכל שעתא ושעתא דדינא תלי, והאי מצחא דזעיר אפין אתגלייא, אתגלייא מצחא דעתיקא דעתיקין, ואשתכיך דינא, ולא אתעביד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תָּאנָא, הַאי מִצְחָא, אֲתַפְּשֵׁט בְּמַאתָן אֵלֶּף סוּמְקֵי דְסוּמְקֵי, דְּאֲתַאחְדָן בֵּיהּ, וְכִלְיָן בֵּיהּ. וְכַד אֲתַגְלִיָּא מִצְחָא דְזַעֲרֵי אִפִּין, אֵית רְשׁוּתָא לְכֻלְהוּ לְחֶרְבָא. וְכַד אֲתַגְלִיָּא מִצְחָא דְרַעוּא דְרַעוּין, דְּנִהִיר לְהַאי מִצְחָא, כְּדִין כְּלָהוּ מִשְׁתַּכְּכִין. (קכ”ט, רל”ג)

וְתַנְיָא, עֲשְׂרִין וָאַרְבַּע בְּתֵי דִינִין מִשְׁתַּכְּחִין בְּהַאי מִצְחָא, וְכֻלְהוּ אֶקְרוּן נְצַח (ס”א מִצְחָא וְכַל חַד אֶקְרִי נְצַח). וּבְאַתְרוּן (דַּאֲפִין) רְצוּפִין, הוּא מִצְחָא. וְאֵית נְצַח דְּאִינוּן נְצַחִים. וְהֵינּוּ דִתְנִין נְצַח נְצַחִים. וְאִינוּן בְּמִצְחָא, וּמִתְפַּשְׁטֵן מְנַהוּן בְּגוּפָא, בְּאַתְרִין יְדִיעֵן.

תַּנְיָא, מְאִי דְכְּתִיב, (שְׂמוּאֵל א טו) וְגַם נְצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם. הַאי רְזָא אוּקְיָמָנָא, כֹּל הָהוּא נְצַח דְּאֲתַפְּשֵׁט בְּגוּפָא, זְמַנִּין דְּתִלִּי עַל עֲלָמָא לְמִידָן, וְתַבּ וּמִתְחַרְט וְלֹא עֵבִיד דִּינָא, אִי תִיִּבִין. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּקָאִי בְּדוּכְתָא דְּאֶקְרִי אָדָם, וְיָכִיל לְאַתְחַרְטָא. אֲבָל אִי בְּאַתְרֵי דְּאֲתַקְרִי רֵאשׁ, (בְּהַאי מִצְחָא) אֲתַחְזִי וְאֲתַגְלִיָּא הַאי נְצַח, לָאו הוּא עֵידָן וְאַתְרֵי לְאַתְחַרְטָא. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּלֹא הוּא מְאַתְרֵי דְּאֶקְרִי אָדָם, דְּהָא לֹא אֲתַגְלִי פְּרַצוּפָא וְחוּטְמָא, אֲלֵא מִצְחָא בְּלַחְדוּדִי. וּבְאַתְרֵי דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח פְּרַצוּפָא, לֹא אֶקְרִי אָדָם. וּבְגִין כֹּךְ לֹא אָדָם הוּא לְהִנְחָם כְּנְצַח דְּבִשְׂאֵר תְּקוּנֵי גוּפָא.

עֵינוּי דְּרִישָׁא, מִשְׁתַּנְיִין מִשְׂאֵר עֵינִין, שְׂרָקוּתָא דְּבִגְבְּתָא, דְּעַל רִיסֵי עֵינִין, מִכְּחַלָן (דְּכַל עֵינִין מִכְּחַלָן) בְּאוּפְמָתָא, תְּלִיין תְּלִין עַל תְּלִין דְּשַׁעְרֵי, וְאִינוּן תְּקוּנָא דְּעַל עֵינִין, בְּרִישָׁא דְּמִצְחָא, וּמִתְאַחְדָן מִתְרוּוִיָּהוּ שְׁבַע מָאָה אֲלִפֵי מְאִירֵי דְּאַשְׁגַּחוּתָא. (דְּעַל תְּרִיסֵי דְּעֵינִין)

בְּכִסּוּתָא דְּעֵינִין, לְהַטִּין אֵלֶּף וָאַרְבַּע מָאָה רַבּוּא, דְּמִתְאַחְדָן בְּגִבְיִין דְּאִינְהוּ כְּסוּתָא. וְאַשְׁגַּחוּתָא דְּעֵינָא דְּעֵתִיק יוּמִין עֲלֵיָּהוּ. וּבִשְׁעַתָּא דְּסַלְקִין אִינוּן כְּסוּתָא, אֲתַחְזִי כְּמָאן דְּאֲתַעַר מִשְׁנַתִּיהּ, וְאַתְפַּקְחֵן עֵינוּי, וְחָמָאן לְעֵינָא פְּקִיחָא, וְאַתְסַחֵן בְּחַד חוּרָא דְּעֵינָא טְבָא, הֲדָא הוּא דְּכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) רוּחְצוֹת בְּחֻלְב. מְאִי בְּחֻלְב. בְּחוּרָא דְּלְעֵילָא קְדַמָּאָה (נ”א בְּחוּרָא קְדַמָּאָה דְּעֵינָא טְבָא). וּבְהֵיאָה שְׁעַתָּא אֲשַׁתְּכַח אֲשַׁגְּחוּתָא דְּרַחֲמֵי. (ס”א וּבְגִין כֹּךְ צְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל סַלְקָא בְּגִין דִּיפַקַח עֵינוּי, וְיִתְסַחֵן בְּהוּא חוּרָא)

וְעַל דָּא צְלִי דוּד, (תְּהִלִּים מַד) עוּרָה לְמָה תִּישָׁן יִי הִקְיָצָה. דִּיפַקַח עֵינוּי, וְיִתְסַחֵן בְּהוּא חוּרָא. וְכַל זִימְנָא דְּעֵינוּי לָאו מִתְפַּקְחֵן, כֹּל מְאִירֵיהוּן דְּדִינִין, כְּפִיין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשְׂאֵר עַמִּין שְׁלִטִין עֲלֵיָּהוּ. וּבְזִמְנָא דִּיפַקַח עֵינוּי, יִתְסַחֵן בְּעֵינָא טְבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַסְתַּחַר (ס”א וְאַתְוַהֵר) עֵינָא, וְעֵבִיד נוּקְמִין בְּשְׂאֵר עַמִּין. הֲדָא הוּא דְּכְּתִיב, (תְּהִלִּים לָה) הָעִירָה וְהִקְיָצָה. הָעִירָה: לְאַתְסַחָאָה בְּהֵיאָה חוּרָא. הִקְיָצָה: לְמַעַבְדּ נּוּקְמִין לְאִינוּן דְּכְּפִיין לוּן.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עינוי פד אתפקחן, אתחזון שפירין פהגי יונים, בסומק ואוכם וירוק, חוור לא אתגלי, אלא בזמנא דאסתכל בעינא טבא, ומסתחאן כל אינון גוונים, בהוא חוור.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ז ע"א]

מאינון גוונים דמתגליין, נפקין שבעה עינין דאשגחותא. דנפקי מאוכמא (דף קל"ז ע"א) דעינא. הדא הוא דכתיב, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים. מאן אבן אחת. אוכמתא דעינא.

מסומקא, נפקין שבעה רהיטין, דסמכין (נ"א דסחרן) לסטר שמאלא, ומתלהטין באשא דלסטר צפון, ומתאחדן לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארחין דחייביא הדא הוא דכתיב, (זכריה ד) שבעה (ויחי רמ"ט) אלה עיני יי המה משוטטים בכל הארץ.

מירוקא, נפקין שבעה טהירין (ס"א נהירין) דקטרא דלסטר (נ"א רהיטין דסחראן לסטר) דרומא, ומתאחדן לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארחין ועובדין דבני נשא, בין טב בין ביש, דכתיב, (איוב לד) כי עיניו על דרכי איש וגו'.

וכד אסתחאן בחוורא, משתכחין פלהו לאשגחא לכל מארי קשוט, לאוטבא עלמא בגינהון. וכל אשגחותא דהוא חוורא, הוי לטב על ישראל. ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו. הדא הוא דכתיב, (שמות ג) ראה ראיתי. ראה: לאוטבא לון. ראיתי: לנקמא לון, מדעקין לון, ובגין כך פתיב, (תהלים מד) עורה למה תישן יי הקיצה אל תזנח לנצח. עורה, והקיצה, תרי אשגחותא. תרי פקיחין. תרי טבן. רחמי ונוקמין.

גוונא קדמאה, סומקא בגו סומקא פליל וסתים פל סומקין, מקמיה לא אתחזון. סוחרניה דהוא סומקא, אסחר חד חוטא אוכמא, ואקיף ליה.

גוונא תניינא, אוכמא. כאבנא חד דנפיק מתהומא, חד זמן לאלף שנים, בימא רבא. וכד נפיק האי אבנא, אתי רגשא ותקפא על ימא. וקליה דימא, וגלגלוהי אזלין, ואשתמעו לנונא רבא, דאקרי לויתן. ונפיק מתהומא. והאי אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, ונפיק לבר. והיא אוכמא, דכל אוכמין סתימין קמיה. (ס"א והא אוקמוה דכל אורחין סתימין קמה) וכך היא אוכמותא דעינא אוכמא, דכליל וסתים פל שאר אוכמין. וסוחרניה דהוא אוכמא, אסחר חד חוטא סומקא, (ס"א לסטר חד) ואקיף להוא אוכמא.

גוונא תליתאה. ירוקא דירוקי, דכליל וסתים פל ירוקין. ובסוחרניה דהוא ירוקא, אסחרו תרין חוטין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אוכמא לסטר חד. ואקיפין להוא ירוקא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד אסתחר (נ"א אתגלי) חוורא, ואסתחרי עינא, כל אינון גוונין לא משתפחין, ומשתקעין לתתא (סומקא ירוקא אוכמא). לא אתחזי בר ההוא חוורא, דנהיר מעתיק יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתתא. (נ"א הוא).

ולית גוונא אתחזינא, בר ההוא חוורא בלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דאינון תאומין פחדא. הדא הוא דכתיב (שיר השירים ד) שניף כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות. מאי מן הרחצה. מההוא אסחותא דעינא קדישא עלאה. שכלם מתאימות. מתערבן דא בדא, ואתדבקן דא בדא. ומה דאמר שניף כעדר הקצובות, ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר, חוורא דלהון, כההוא חוורא דעינין, כד אסתן בחוורתא דעינא עלאה.

ודא זמינן למנדע צדיקיא, למחזי ברותא דחכמתא, כמה דאת אמר (ישעיה נד) פי עין בעין יראו. אימתי בשוב יי ציון. וכתיב (במדבר יד) אשר עין בעין נראה אתה יי, וכדין פקיחותא דעינין לטב.

ואית פקיחותא דעינין לטב. ואית פקיחותא דעינין לביש. כמה דכתיב, (דניאל ט) פקח עיניך וראה שוממותינו וגו'. ודא הכא לטב, ולביש. וכתיב (ישעיה לג) עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח הא הכא לטב ולביש. דלא אתעביד דא בלא דא.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ז ע"ב]

תנא בצניעותא דספרא, מהו עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן. וכי ירושלם נוה שאנן הוא, והא כתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. ובאתר דאשתכח צדק, לאו שקיט, ולא שאנן הוא. אלא עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן, נוה שאנן, לעתיק יומין אתמר, (דישגח באלין עיינין) דההוא עינא שקיט ושאנן. עינא דרחמי, עינא דלא נטיל מאשגחותא דא, לאשגחותא אחרא. ובגין כך כתיב (קמ"ו ע"ב), עיניך תראינה חסר יו"ד, ולא עיניך. ומה דאמר ירושלם ולא ציון, הכי אצטריך, לאכפייא (דף קל"ז ע"ב) לדינא, דאשתכח בה ולרחמא עלה.

ותאנא, כתיב (דברים יא) עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, (הדא הוא דכתיב צדק ילין בה דבה אשתכחו גורי דדינין יתיר מכל שאר אתרי) (נ"א דכתיב צדק ילין בה דבה אשתכחו גורי דדינין יתיר מכל שאר אתרי ותאנא, כתיב (דברים יא) עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה) ולזמנא דאתי, ישתפח בה עינא חד דרחמי. עינא דעתיקא דעתיקין הדא הוא דכתיב, (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך. פיון דאמר רחמים, מהו גדולים. אלא אית רחמי, ואית רחמי. רחמי דעתיק דעתיקין, אינון אקרון רחמים גדולים. רחמי דזעיר אנפין, אקרון רחמים סתם. (מהנ"א הוא:

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משום דאית ביה ימינא ושמאלא, דינא ורחמי) ובגין כך וברחמים גדולים אקבצך, דעתיק יומין.

תאנא בהני עיינין, בתרין גוונין מנייהו, בסומקא ואוכמא, שראן תרין דמעין. וכד בעי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל, אחית תרין דמעין, לאתבסמא בימא רבא. מאן ימא רבא. ימא דחכמתא עלאה. כלומר דיתסחון בנהרא (ס”א בחוורא) במבועא דנפיק מחכמתא רבא, ומרחם להו לישראל.

חוטמא. תאנא בצניעותא דספרא, חוטמא דזעיר אנפין. בחוטמא אשתמודע פרצופא. בהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו וגו’. עלה עשן באפו, בהאי תננא, אתפללו אשא, וגחלי דנורא. דלית (ס”א בחוטמא אשתמודע פרצופא תלת שלהובין מתוקדן בנוקבוי מהאי חוטמא אתפשטן תלת גווני תננא ואשא וגחלי דנורא דכתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו. ולית) תננא בלא אשא, ולא אשא בלא תננא. וכלהו אסתליקו (ס”א אתדליקו) ונפקי מחוטמוי.

ותאנא, כד אתחברו תלת אלין, דכלילן בהאי תננא, דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא, ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא. ובין תרי (נ”א בתרי) גווני. וקרין ליה, אף וחימה ומשחית. ואי תימא אף וחימה פתיב, (דברים ט) פי יגורתי מפני האף וחימה, דאינון תננא אוכמא וסומקא, משחית מנא לן. דכתיב, (בראשית יג) לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. שחת המשחית, בנורא דליק מוקדא.

ותאנא, חמש גבוראן אינון, בהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלף וארבע מאה גבוראן. ומתפשטאן בחוטמוי. בפומא. בדרועוי. בידין. באצבעין. ובגין כך פתיב, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי. גבורות פתיב, פתיב הכא גבורות, וכתיב התם, (דברי הימים א כט) לך יי הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא, כד אתחבראן פלהו גבוראן פחדא, אתקרי גבורה חדא.

וכלהו גבוראן, שריאן לנחתא מחוטמוי. ומהאי תליין, אלה (אלפין) וארבע מאה רבוא, לכל חד מנייהו. ובהאי תננא דאפיק מחוטמוי, תליין אלה (אלפין רבוא) וארבע מאה (וחמש) דסטר גבורה דא. וכלהו גבוראן תליין מהאי חוטמא, דכתיב, (תהלים קמה) דור לדור ישבח מעשיך וגו’. וכד שארי גבורה דא, פלהו גבוראן מתלהטן ושטאן, (נ”א ונחתין) עד דנחתן ללהט החרב המתהפכת.

פתיב, (בראשית יט) פי משחיתים אנחנו את המקום הזה. וכתיב (בראשית יג) לפני שחת יי את סדום את עמורה. וכתיב, (בראשית יט) ויי המטיר על סדום ועל עמורה. אלא הכי תאנא, לא דיין לרשעים וכו’, אלא דמהפכי מדת רחמים למדת הדין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיאך מהפכי, והא פתיב (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. אלא בכל זמנא דעתיק דעתיקי, רישא חוורא, (אתגלייא) רעוא דרעוין, אתגליין, רחמין רברבין אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא אתגלייא, כל זיינן (ס"א דינין) דזעיר אפין זמינן, וכביכול רחמי, עביד דינא, ההוא עתיקא דכלא.

דתניא, כד אתגלייא עתיקא דעתיקין, רעוא דרעוין, פלהו בוציני דאתקרון בשמא דא, נהירין. ורחמי אשתכחו בכלא. ובשעתא דלא אתגליי טמירא דטמירין, ולא אתנהרן אלן בוציני. מתערין דינין, ואתעביד דינא. מאן גרים להאי דינא. רעוא דרעוין דלא אתגליי, ובגין כך מהפכי חייביא רחמי לדינא. ומה דאמר הכא, מאת יי מן השמים. בזעיר אפין אתמר. ומשמע דכתיב מן השמים, אש ומים. רחמי ודינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ח ע"א]

תאנא, האי חוטמא זעיר. וכד שארי תננא (דף קל"ח ע"א) לאפקא, נפיק בבהילו, ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי חוטמא דלא יפיק תננא, חוטמא דעתיקא קדישא, דהוא אקרי ארף אפים מכלא.

והיינו רזא דתנינן, (שמות לד) יי יי פסיק טעמא בגווייהו. בכלהו אתר דשמא אדכר תרי זמני, פסיק טעמא בגווייהו, כגון (בראשית כב) אברהם אברהם. (בראשית מו) יעקב יעקב. (שמואל א ג) שמואל שמואל. פלהו פסיק טעמא בגווייהו. חוץ ממשה משה, דלא פסיק טעמא בגווייהו. מאי טעמא. אברהם אברהם, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא שלים בעשר נסיוני, ובגין כך פסיק טעמא בגווייהו, דהשתא לא הוה איהו כדקדמיתא.

יעקב יעקב, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא אתבשר ביוסף, ושראת עליה שכינתא. ועוד, דהשתא אשתלים בארעא, אילנא קדישא כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין ענפין, מה דלא הוה כדקדמיתא. ובגיני כך, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, ופסיק טעמא בגווייהו. שמואל שמואל, טעמא פסיק בגויה. מאי טעמא. בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא הוא נביאה, וקודם לכן לא הוה נביאה. אבל משה משה, לא אפסיק טעמא בגווייהו, דמיומא דאתיליד, שלים הוה. דכתיב, (שמות ב) ותרא אותו פי טוב הוא.

אוף הכא יי יי, פסיק טעמא בגווייהו, קדמאה שלים, בתראה שלים בכלהו. ומשה, באתר דינא אמר, לנחתא לון מעתיקא קדישא, רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן, כמה חילא דמשה, דאחית מכילן דרחמי לתתא. וכד אתגלי עתיקא בזעיר אפין, כלא ברחמי אתחזון. וחוטמא אשתכך, ואשא ותננא לא נפיק, כמה דאת אמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, בתרין נוקבין דחוטמא, בחד נוקבא נפיק תננא, להיט, ומשתקעא בנוקבא דתהומא רבא. ומחד נוקבא, נפיק אשא דאוקיד בשלהובוי, ומתלהטא (בארבע אלף) באלף וארבע מאה עלמין דבסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא בהאי, אקרי אש יי. אשא דאכלא ואוקיד כל שאר אשין. והאי אשא לא אתבסם, אלא באשא דמדבחא. והאי תננא דנפיק מנוקבא אחרא, לא אתבסם אלא בתננא דקרנא. (דמדבחא).

וכלא תלייא בחוטמא, בגין כך פתיב, (בראשית ח) וירח יי את ריח הניחח. דכלא בחוטמא תליין, לארחא האי חוטמא, בתננא, ואשא סומקא. ובגין כך אתקבל ברעוא. והאי (הוא) דכתיב, (במדבר יב) ויחר אף יי. (דברים יא) וחרה אף יי. (שמות כב) וחרה אפי. (דברים ו) פן יחרה אף יי. כלא בזעיר אפין אתמר, ולא בעתיקא.

תאנא, פתיב (דניאל ט) הטה אלהי אנך ושמע האי (ס"א תאנא בצניעותא דספרא דרגא (ס"א עקימא) עמיקא למשמע טב וביש ודא) איהו אודנא דאתעביד תחות שערי. ושערי תליין עליה. (ואודנא הוא למשמע) ואודנא אתעביד ברשומי רשימין לגאו. כמה דעביד (ס"א דכארי) דרגא בעקימא, (להאי ולהאי) מאי טעמא בעקימא. (ס"א בגין דיתעכב קלא לאעלא למוחא ויבחין במוחא ולא בבהילו) בגין למשמע טב וביש ותאנא, מהאי עקימא דבגו אודנין, תליין כל אינון מארי דגדפין, דכתיב בהו, (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

סדר הלימוד ליום כג ניסן [יום 200 בשנה]

בגו אודנא, נטיף מג' חללי דמוחא, להאי נוקבא דאודנין. ומתהוא נטיפא, עייל קלא בההוא עקימא, ואתצריף בההוא נטיפא, בין טב ובין ביש. טב, דכתיב, (תהלים סט) כי שומע אל אביונים יי. ביש, דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי.

והאי אודנא סתים לבר. ועקימא עייל לגו, לההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא, בגין למכנש קלא לגאו, דלא יפוק לבר, ויהא נטיר וסתים מפל סטרוי. בגין כך הוא רוא. ווי לההוא דמגלי רזין, דמאן דמגלי רזין פאילו אכחיש תקונא דלעילא. דאתתקן למכנש רזין, ולא יפקון לבר.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ח ע"ב]

תננא, בשעתא דצווחין ישראל בעאקא, ושערי מתגליין מעל אודנין, כדין עייל קלא באודנין, בההוא נוקבא דנטיפא ממוחא, וכנש (ובטש) במוחא. ונפיק בנוקבי דחוטמא. ואתזער חוטמא, ואתחמם, (ס"א ואתקמט) ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין, ומתערין (דף קל"ח ע"ב) כל גבוראן, ועביד נוקמין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותנא סליק ההוא קלא לעילא, ובטש בריחא דמוחא (ס”א ברישא במוחא), ונגדין תרין דמעין מעיינין, ונפק מנחירוי תנא ואשא, בההוא קלא דנגיד לון לבר.

בההוא קלא דעיל באודנין, אתמשכאן ומתערין (ס”א מתערבין) כולי האי, בגין כף כתיב, וישמע יי ויחר אפו ותבער במ אש יי. בההיא שמיעה דההוא קלא, אתער מוחא. (כלא) תנא, כתיב הטה אלהי אנך, כלומר ארכין (ס”א אודנין). שית מאה אלה רבוא אינון מאריהון דגדפין, דתליין באלין אודנין. וכלא אתקרון אזני יי. ומה דאתמר הטה יי אנך, אנךבועיר אפין אתמר.

מסטרך דחד חללא דמוחא תליין אודנין. ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא, דא הוא (ס”א אית) תרעא חד, דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא, דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבחן. וכתיב (תהלים ז) ובוחן לבות וכליות. ומסטרך דאתפשטותא דההוא חללא, דחמשין תרעין דאתפשטותא בגופא, באתר דלבא שארי, מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין, ואודנא קרי ביה בחינה, ובלבא קרי ביה בחינה, משום דמאתר חד מתפשטין. (ס”א בההוא נוקבא דאודנא ומסטרך דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין תרעין אתפשט בגופא באתר דלבא שארי ועל דא באודנא קרי ביה בחינה ובלבא קרי ביה בחינה דכתיב כי און מלין תבחן וכתיב בוחן לבות וכליות משום דמאתר חד מתפשטין)

תנא בצניעותא דספרא, כמה דאודנא דא אבחן בין טב ובין ביש, כף כלא. דבועיר אפין אית סטרך דטב וביש. ימינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתפלל במוחא ובחללא חד. אתכליל בקלא דעיל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל בינה. שמע: כלומר, הבן אשתכח (ס”א ואסתכל) דכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן, למשמע ולאסתכלא ולמנדע.

תא חזי, כתיב, (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי וגו’, האי קרא אשתמודע, דכד נביאה קדישא, (ס”א מהימנא) שמע, ואסתכל, וידע, וקאים על תקונין אלין, כתיב יראתי, תמן יאות הוא לדחלא ולא תבר קמיה, האי בועיר אפין אתמר.

כד אסתכל וידע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חיהו. האי לעתיק יומין אתמר. ובפל אתר דישתכח, יי יי, ביו”ד ה”א תרי זמני, או באלף דל”ת, ויו”ד ה”א, חד לועיר אפין, וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד, וחד שמא אקרו.

ותנינן אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא שם מלא דעתיק דכלא, ודועיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם מלא, כמה דאוקימנא, (בראשית ב) וישע יי אלהים, שם מלא בנטיעות גנתא. ובכל אתר,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

”י אלהים, אתקריא שם מלא. ”י יי, כלא הוא בכללא. והוא זמנא אתערין רחמין בכלא. ”י פעלך בקרב שנים חייהו, לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אפין. בקרב שנים, אינון שנים קדמוניות, דאקרון ימי קדם, ולא אקרון שנות עולם. שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם אלין ימי עולם. והכא בקרב שנים, מאן שנים. שנים קדמוניות. חייהו למאן. חייהו לזעיר אפין. דכל נהירו דיליה מאינון שנים קדמוניות אתקיימו, ובגין כך אמר חייהו. ברוגז רחם תזכור, לההוא חסד עלאה דעתיקא דעתיקין, דביה אתער רחמין לכלא, למאן דבעי לרחמא, ולמאן דיאות לרחמא.

תאנא, אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי שמיא, ולכל אלין דעלנא קיימין. דחדאן מלין אלין, בכלהו עלמין. וחדאן בלבאי מלי, ובגו פרוכתא עלאה דפריסא עלנא, מתטמרין, וסלקין, וגניז להו עתיקא דכלא, גניז וסתים מפלא. וכד שרינא למלא, לא הוו ידעין חבריא, דכל הני מלין קדישין מתערין הכא. ופאה חולקיכון חבריא דהכא. וזפאה חולקי עמכון, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ט ע"א]

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו'. מאן עמא קדישא כישראל, דכתיב בהו (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך, דכתיב (שמות טו) מי כמכה באלם יי. משום דאתדבקותא דלהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי יתיר מהכא. (דף קל"ט ע"א) דהתם לא מתפרשן מניה, מההוא צורא דצורין ביה צדיקיא, הדא הוא דכתיב ואתם הדבקים ביי, ולא כתיב הדבקים ליי, אלא ביי ממש.

תאנא, כד נחית מן דיקנא יקרא עלאה, דעתיקא קדישא, סתים וטמיר מפלא, משחא דרבות קדישא, לדיקנא דזעיר אפין. אתתקן דיקנא דיליה, בתשעה תקונין. ובשעתא דנהיר דיקנא יקרא דעתיקא דעתיקין, בהאי דיקנא דזעיר אפין, נגדין תליסר מבויעין דמשחא עלאה, בהאי דיקנא. ומשתכחין ביה, עשרין ותרין תקונין. ומניה נגדין, עשרין ותרין אתוון (ס"א דאורייתא) דשמא קדישא.

(מתחיל מסוף קל"ח ע"ב) (נ"א ובעלמא דאתי, משום דאתדבקותא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין ובעלמא דאתי יתיר מהכא דהתם לא מתפרשין מההוא צורא דחיי דצורין ביה צדיקיא הדא הוא דכתיב ואתם הדבקים ביי ביי ממש עליכו כתיב אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביי וכתוב מי כמוך באלים יי השתא אתכוונו דעתא לאוקורי למלא ולאוקיר יקרא דדיקנא קדישא דמלא, תנא מתתקן דיקנא עלאה דיקנא קדישא בט' תקונין ודא איהו דיקנא דזעיר אנפין וכד נחית מן דיקנא יקרא עילאה דעתיקא קדישא בהאי דיקנא דזעיר אנפין נגדין י"ג מבויעין דמשחא עילאה בהאי דיקנא ומשתכחין ביה כ"ב תקונין ומניה נגדין כ"ב אתוון דש"ק)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואם תאמר דיקנא לא אשתכח, ולא אמר שלמה אלא (שיר השירים ה) לחייו. (ולא קארי דיקנא) אלא הכי תאנא בצניעותא דספרא, כל מה דאטמר וגניז, ולא אדכר ולא אתגלייא. ההוא מלה הוי עלאה ויקרא מכלא, (משום) ובגין דא הוא סתים וגניז. ודיקנא משום דהוא שבחא ושלמותא, ויקירותא מפל פרוצופא, גניזיה קרא, ולא אתגלייא.

ותאנא, האי דיקנא דאיהו שלימותא דפרצופא ושפירותא דזעיר אפין, נפיק מאודניז, ונחית וסליק וחפי, בתקרובא דבוסמא. מאי תקרובא דבוסמא. כמה דאת אמר (שיר השירים ה) לחייו פערות הבושם (ולא ערוגות). בתשעה תקינין, אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפין. בשערי (דדיקנא) אוכמי, מתתקנא בתקונא שפיר. כגבר תקיף שפיר למחזי. דכתיב, (שיר השירים ה) בחור פארזים.

תקונא קדמא. מתתקן שערא מלעילא, ונפיק ההוא ניצוצא (בראשית ט' ע"א) בוצינא דקרדינותא, ונפיק מכללא דאורא דכיא, ובטש בתחות שערא דרישא, מתחות קוצין דעל אודנין. ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי, עד רישא דפומא.

תקונא תניינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפתחא דפומא. ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפירא.

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא, מתחות תרין נוקבין, נפיק חד ארחא, ושערין זעירין תקיפין, מליין לההוא ארחא, ושאר שערין מליין מהאי גיסא, ומהאי גיסא, סחרניה דההוא ארחא. וארחא לא אתחזי לתתא כלל, אלא ההוא ארחא דלעילא, דנחית עד רישא דשפוותן, ותמן שקיעא ההוא ארחא.

תקונא רביעאה. נפיק שערא, ואתתקן, וסליק וחפי בעלעוי דתקרובא דבוסמא.

תקונא חמשאה. פסיק שערא, ואתחזיין תרין תפוחין, מכאן ומכאן, סומקן כהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, דמתלהטין מתמן (ס"א מנהון).

תקונא שתיתאה. נפק שערא כחד חוטא בסחרניה דדיקנא, ותליין עד רישא דמעוי, ולא נחית עד טבורא.

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל סטרוי. ויתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה.

תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחות דיקנא, דמחפין קדלא, דלא אתחזיא. כלהו שערי דיקנין, נימין על נימין. מליין מפל סטרוי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונא תשיעאה. (מתערבין שערי עם אינון) דמתחברין (נ"א אתמשכון) שערי פלהו בשקולא מעלייא, (ס"א מלייא) עד (נ"א עם) אינון שערי דתליין. פלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיף, מארי נצח קרבין.

בתשעה תקונין אליו, נגדין ונפקין ט' מבוועין דמשח רבות דלעילא. ומתהוא משח רבות, נגדין לכל אינון דלתתא. ט' תקונין אליו אשתכחו בדיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא, אתקרי (בר נש לתתא) גיבר תקיף. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיימיה, תלייא ביה גבורה תקיפא. עד כאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפין.

[זוהר חלק ג' - דף קל"ט ע"ב]

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום ברי (קדישא), סלסל תקונא דדיקנא (נ"א דמלכא) קדישא, בתקונין אליו. (דף קל"ט ע"ב) קם רבי אלעזר, פתח ואמר, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'. עד מבטוח בנדיבים. תנא, הכא ט' תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטריך דוד מלכא, בגין לנצחא לשאר מלכין, ולשאר עמין.

תא חזי, פיון דאמר הני ט' תקונין, לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי פי אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, למאי אצטריכנא. משום דכל גוים סבבוני. ובתקונא דדיקנא דא, ט' תקונין, דאינון שם יי, אשצינון מן עלמא, הדא הוא דכתיב בשם יי פי אמילם.

ותנא בצניעותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתא אינון בשמא קדישא. דשית שמעון הו, ותלת אדם. ואי תימא תרין אינון. תלתא הו, דהא נדיבים בכלל אדם הו.

תנא שיתא שמעון, דכתיב: מן המצר קראתי יה, חד. ענני במרחב יה, תרין. יי לי לא אירא, תלת. יי לי בעוזרי, ארבע. טוב לחסות ביי, חמשה. טוב לחסות ביי, שיתא. אדם תלת, דכתיב: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם, חד. טוב לחסות ביי מבטוח באדם, תרי. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תלת.

ותא חזי רזא דמלה, דבכל אתר דאדפר אדם הכא, לא אדפר אלא בשמא קדישא. דהכי אתחזי. משום דלא אקרי (הוה) אדם, אלא במה דאתחזי ליה. ומאי אתחזי ליה. שמא קדישא. דכתיב, (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם, בשם מלא, דהוא יי אלהים. כמה דאתחזי ליה ובגין כך הכא לא אדפר אדם אלא בשמא קדישא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ותנא, פתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, תרי זמני י"ה י"ה, לקביל תרי עלעוי, דשערי אתאחדן בהו. ומדחמא דשערי אתמשכאן ותליין, שארי ואמר יי לי לא אירא. יי לי בעוזרי. בשמא דלא חסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדכר אדם. ומה דאמר מה יעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון פתרון קדישין דמלפא, פד אתתקון בתקוני. אתקרון אדם. דיקנא דכליל פלא. ומה דמשלפא בהו, אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה, אתקרי ידו"ד, ואתקרי אדם בכללא דתערא, ומה דביה.

ואלין תשעה תקונין דאמר דוד הכא, לאכנעא שנאוי בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלפא, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, כל מה דבעי מן מלפא. מלפא עביד בגיניה. מאי טעמא דיקנא, ולא גופא. אלא גופא אזיל בתר דיקנא, ודיקנא לא אזיל בתר גופא. (ס"א ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא קדישא, תערא ומה דביה אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכללא תערא ומה דביה) (ול"ג מן ודיקנא עד וגופא)

ובתרי גוויי אתי האי חושבנא, חד פדקאמרן. תרין: מן המצר קראתי יה, חד. ענני במרחב יה, תרי. ה' לי לא אירא, תלת. מה יעשה לי אדם, ארבע. ה' לי בעוזרי, חמש. ואני אראה בשונאי, שיתא. טוב לחסות בה, שבעה. מבטוח באדם, תמנייא. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תשעה. (ס"א טוב לחסות בה, מבטוח באדם. ז. טוב לחסות בה. ח. מבטוח בנדיבים)

מן המצר קראתי י"ה, מאי קא מיירי אלא דוד, כל מה דאמר הכא, על תקונא דדיקנא דא קאמר. (רבי יהודה אמר) מן המצר קראתי יה, מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק, מקמי פתחא דאודנין מעילא, תחות שערי דרישא. ובגין כך אמר י"ה י"ה תרי זמני. ובאתר (ס"א ובתר) דאתפשט דיקנא, ונחית מאודנוי, ושארי לאתפשטא, אמר יי לי לא אירא, דהוא אתר דלא דחיל (ס"א דחיק) וכל האי אצטריך וכו', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי אצטריך) דוד לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

ותאנא בצניעותא דספרא, כל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש עלאה אחיד בידיה, או דאושטי ידיה ליה. ינדע דשלים הוא עם עלאי, וארמיה תחותיה אינון דמצערין ליה. תנא, מתתקון דיקנא עלאה בתשעה תקונין, והוא דיקנא דזעיר אפין, בט' תקונין מתתקון.

[זוהר חלק ג' - דף ק"מ ע"א]

תקונא (דף ק"מ ע"א) קדמאה. מתתקון שערא מעילא, ונפיק מקמי פתחא דאודנין, מתחות קוצי דתליין על אודנין, ונחתין שערי, נימין על נימין, עד רישא דפומא. תאנא, כל אלין נימין דבדיקנא, תקיפין יתיר מכל נימין דקוצין דשערי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּרִישָׁא, וְשַׁעְרֵי דְרִישָׁא אֲרִיכִין (וכפין), וְהַנִּי לָאוּ אֲרִיכִין, וְשַׁעְרֵי דְרִישָׁא, מְנַהוּן שְׁעִיעֵי, וּמְנַהוּן קְשִׁישִׁין.

וּבְשַׁעְתָּא דְאַתְמַשְׁכֵּן שַׁעְרֵי חוּרֵי דְעֵתִיק יוּמִין, לְשַׁעְרֵי דְזַעִיר אַפִּין, כְּתִיב, (משלי א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה. מֵאֵי בַחוּץ. בְּהַאי זַעִיר אַפִּין. דְּמִתְחַבְּרָן תְּרֵי מוּחֵי.

תְּרֵי מוּחֵי סְלָקָא דְעֵתָךְ. אֲלֵא אֵימָא אַרְבַּע מוּחֵי. תְּלַת מוּחֵי דְהוּוּ בְזַעִיר אַפִּין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ בְתֵלַת חֲלָיִי דְגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא. וְחַד מוּחָא שְׁקִיט עַל בּוּרְיָיָה, דְכֻלִּיל כָּל תְּלַת מוּחֵי. דְאַתְמַשְׁךְ מִנִּיהּ מְשִׁיכֵן כְּלִילָן שְׁקִילָן, בְּשַׁעְרֵי חוּרֵי. לְהַאי זַעִיר אַפִּין לְתֵלַת מוּחֵי דְבֵיהּ.

וּמִשְׁתַּכְּחֵן אַרְבַּע מוּחֵי בְהַאי זַעִיר אַפִּין. בְּגִין כַּךְ אֲשַׁתְּלִימוּ אַרְבַּע פְּרָשִׁוֹת דְכְּתִיבִין בְּתַפְּיִלָּין, דְאַתְכְּלִיל בְּהוּוּ שְׁמָא קְדִישָׁא דְעֵתִיק יוּמִין, עֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, וְזַעִיר אַפִּין. דְהַאי הוּא שְׁלִימוּתָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא. דְכְּתִיב, (דברים כח) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יְיָ נִקְרָא עֲלֵיהֶם וִירָאוּ מִמֶּךָ. שֵׁם יְיָ מְמֹשׁ, דְאַיְנוּן אַרְבַּע רְהִיטֵי בְתֵי דְתַפְּיִלָּין.

וּבְגִין כַּךְ, (קל"א ע"ב, רס"ב ע"א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה. דְהֵכָא מִשְׁתַּכְּחִין. דְהַאי עֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, סְתִימָא דְסְתִימִין, לָא אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא זְמִין חֲכָמְתָא דִּילֵיהּ, מְשׁוּם דְאִית חֲכָמְתָא סְתִימָא דְכֻלָּא וְלֹא אֲתַפְּרֹשׁ. וּבְגִין דְאַתְחַבְּרוּ אַרְבַּעַה מוּחִין בְּהַאי זַעִיר אַפִּין. אֲתַמַּשְׁכֵּן אַרְבַּע מְבוּעֵין מִנִּיהּ לְאַרְבַּע עֵיבָר, וּמִתַּפְּרֹשֵׁן מִחַד מְבוּעָא, דְנַפְּיָק מִכְּלָהוּ. וּבְגִין כַּךְ אֵינּוּן אַרְבַּע.

וְתַנְא, הַאי חֲכָמְתָא דְאַתְכְּלִילָא בְאַרְבַּע, אֲתַמַּשְׁכָּא בְהַנִּי שַׁעְרֵי, דְאַיְנוּן תְּלִין תְּלִין עַל תְּלִין. (נ"א הוא) וְכֻלְהוּ קְשִׁיין וְתַקִּיפִין, וְאַתְמַשְׁכוּ וּנְגִידוּ כָּל חַד לְסִטְרוּי. וְאַלְפָּה אַלְפִין וְרַבּוּא רַבְבֵּן תְּלִין, מְנִייהוּ דְלִיתְהוּן בַּחוּשְׁבְּנָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ה) קוֹצוֹתָיו תִּלְתְּלִים. תְּלֵי תְלִים. וְכֻלְהוּ קְשִׁיין וְתַקִּיפִין לְאַתְחַבְּרָא, כְּהַאי חֲלָמִישׁ תַּקִּיף. וְכְהַאי טְנָרָא דְאֵיהִי תַקִּיפָא. עַד דְעַבְדִּין נוֹקְבִין וּמְבוּעֵין מִתְחוֹת שַׁעְרָא, וּנְגִידִין מְבוּעֵין תַקִּיפִין לְכָל עֵיבָר וְעֵיבָר לְכָל סִטְר וְסִטְר. וּבְגִין דְהַנִּי שַׁעְרֵי אוֹכְמֵי וְחֻשׁוֹן, כְּתִיב (איוב יב) מְגַלֶּה עֲמוּקוֹת מִנִּי חֹשֶׁךְ וַיּוֹצֵא לְאוֹר צִלְמוֹת.

וְתַנְא, הַנִּי שַׁעְרֵי דְדִיקְנָא תַקִּיפִין (בלחודי) מִשְׁאָר שַׁעְרֵי דְרִישָׁא, מְשׁוּם דְהַנִּי בְלַחוּדֵיהוּ מִתַּפְּרֹשֵׁן וּמִשְׁתַּכְּחֵן, וְאַיְנוּן תַקִּיפִין בְּאוּרְחֵיהוּ. אֵמָּא תַקִּיפִין. אֵי תִימָא, מְשׁוּם דְכֻלְהוּ דִינָא, לָאוּ הָכִי, דְהַאי בְתַקּוּנִין אֵלִין אֲשַׁתְּכְּחוּ רַחְמֵי (ודינא). וּבְשַׁעְתָּא דְנַחְתִּין תְּלִיסַר מְבוּעֵי נְהָרֵי דְמִשְׁחָא, אֵלִין כְּלָהוּ רַחְמֵי.

אֲלֵא תַנְא, כָּל הַנִּי שַׁעְרֵי דְדִיקְנָא, כְּלָהוּ תַקִּיפִין. מֵאֵי טַעְמָא. כָּל אֵינּוּן דְרַחְמֵי, בְּעִיין לְמַהוּי תַקִּיפִין. לְאַכְפִּיָּא לְדִינָא. וְכָל אֵינּוּן דְאַיְנְהוּ דִינָא, הָא תַקִּיפִין אֵינּוּן.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ובין כף ובין כף בעיני למהוי תקיפין, מתרין סטרין. כד בעי עלמא רחמין, רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצח על רחמי. ובגין כף בעיני למהוי תקיפין מתרין סטרין, דכד בעו רחמי, שערין דאינון ברחמי, קיימין ומתחזיא (ס"א מתאחדא) דיקנא באינון שערין, וכלא הוה רחמי. וכד בעינא דינא, אתחזינא דיקנא באינון שערין. וכלא אתקיים בדיקנא.

וכד אתגלייא דיקנא קדישא חוורא, כל הגי וכל הגי מתנהרין ומסתחין, כמאן דאסתחי בנהרא עמיקא ממה דהוה ביה. ואתקיימו פלהו ברחמי, ולית דינא אשתכת, וכל הגי תשעה כד נהרין כחדא, פלהו אסתחין ברחמי.

[זוהר חלק ג' - דף ק"מ ע"ב]

ובגין כף אמר משה זמנא אחרא, (במדבר יד) יי ארך אפים ורב חסד. ואלו אמת לא קאמר. משום דרזא דמלה, אינון תשעה מכילן דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד אמר משה זמנא תניינא, תשעה תקונין אמר. ואינהו תקוני דיקנא דמשתכחי בזעיר אפין, ונחתין מעתיק יומין ונהרין (דף ק"מ ע"ב) ביה. ובגין כף אמת תלייא בעתיקא, והשתא לא אמר משה ואמת.

תנא, שערין דרישא דזעיר אפין, פלהו קשישי, תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא חמינא דתלת מוחי בתלת חללי משתכחין ביה, ונהרין ממוחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין, שקיט ושכיך כחמר טב על דורדייה, שערין פלהו שעיעין, ומשיחין במשחא טב. ובגין כף כתיב, (דניאל ז) ראשה כעמר נקא.

והאי דזעיר אפין, קשישין ולא קשישין. דהא פלהו תליין ולא מתקמטי, ובגין כף חכמתא נגיד ונפיק. אבל לא חכמתא דחכמתא, דאיהי שכיכא ושקיטא. דהא תנינא דלית דידע מוחיה דעתיק יומין, בר איהו. והאי דכתיב, (איוב כח) אלהים הבין דרפה והוא ידע את מקומה, (קכ"ט ע"ב) בזעיר אפין אתמר. אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תקונא תניינא. נפיק שערין, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפתחא דפומא, ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפיר.

קום רבי אבא. קם רבי אבא, פתח ואמר, כד תקונא דדיקנא דא מתתקן בתקונא דמלכא, (ס"א בתיקוני מלכין) (ס"א כד תקונא דא מתתקן בדיקנא דמלכא אתחזי) כגבר תקיף שפיר למחזי, רב ושליט, הדין הוא דכתיב, (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב כח. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקירא קדישא, וישגח ביה, אקרי בנהירו דיליה, אל רחום וגו'. והאי תקונא תניינא אתתקן, כד נהיר בנהירו דעתיק יומין, אקרי רב

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חסד. וכד מסתפלי דא בדא, אתקרי בתקונא אחרא ואמת. דהא נהירו אנפיה. (ס"א דא נהירו דאנפין)

ותאנא, נושא עון אתקרי דא תקונא תניינא, כגוונא דעתיקא קדישא. אבל משום שהוא אורחא דנפיק, בתקונא תליתאה תחות תרין נוקבין דחוטמא, ושערין תקיפין זעירין מליין להווא אורחא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע, ואתקיימו באתר אחרא.

ותניא, תלת מאה ושבעין וחמש חסדים, כלילן בחסד דעתיק יומין, וכלהו אקרון חסדי קדמאי. דכתיב, (תהלים פט) איה חסדיך הראשונים. וכלהו כלילן בחסד דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וחסד דזעיר אפין אקרי חסד עולם.

ובספרא דצניעותא, (שמות קע"ז ע"ב) קרי ביה לחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד. ובזעיר אפין, חסד סתם. ובגין כך כתיב הכא, (שמות לד) ורב חסד. וכתיב, (שמות לד) נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא, האי רב חסד, משה כלפי חסד, לנהרא ליה, ולאדלקא בוציני.

דתנא האי אורחא דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא, ושערין זעירין מליין להווא ארחא, לא אקרי הווא ארחא עובר על פשע, דלית אתר לאעברא ליה בתרי גוויני. חד משום שערי דאשתכח בהווא ארחא, הוא אתר קשיא לאעברא. וחד, משום דנחית אעברא דהווא אורחא עד רישא דפומא, ולא יתיר.

ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים, סומקין פורדא, נוטפות מור עובר, סומקא תקיף, והאי אורחא דהכא, בתרי גוויני לא (ס"א בתרי גוויני אגזים ולא) אתבסם. מכאן מאן דבעי לאגזמא, תרי זמני בטש בידיה בהאי אורחא.

תקונא רביעאה נפיק שערא, ואתתקן, וסליק וחפי בעלעוי, בתקרובתא דבוסמא. האי תקונא יאה ושפירא, לאתחזיא הוד והדר הוא (ס"א הוד עלאה). ותניא, הוד עלאה, נפיק ואתעטר ונגיד לאתאחדא (ס"א ליאה דעלעין) בעלעוי, ואתקרי הוד זקן. ומהאי הוד והדר, תליין אלין לבושי, דאתלבש בהו, ואינון פורפירא יקירא דמלכא. דכתיב, (תהלים קד) הוד והדר לבשת, תקונין דאתלבש בהו, ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם, יתיר מכל דיוקנין.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"א ע"א]

ותאנא (דף קמ"א ע"א) האי הוד, כד אתנהר בנהירו דדיקנא עלאה, (נ"א דא) ואתפשט בשאר תקונין נהירין. האי הוא נושא עון מהאי גיסא, ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין כך, (שיר השירים ה) לחיינו כתיב. ובצניעותא דספרא אקרי, הוד והדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשע, שנאמר (משלי יט) ותפארתו עובר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על פשע. אבל האי תפארת לא אוקימנא, אלא בתקונא תשיעאה, כמה דאת אמר ותפארת בחורים כחם. ותמן אקרי תפארת. וכד אתתקל (ס"א אסתכל), במתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון, יאות אנת רבי אבא, לאתברכא מעתיקא קדישא, דכל ברכאן נפקין מניה.

תקונא חמישאה. פסיק שערא, ואתחזון תרין תפוחין מכאן ומכאן, סומקן כהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, הני תרי תפוחין, כד נהרין (מתרין סטרין) מנהירו דתרין תפוחין קדישין עלאין דעתיקא, אתמשך סומקא, ואתי חירא. בהאי כתיב, (במדבר ו) יאר יי פניו אליך ויחנה. דכד נהרין מתברך עלמא. ובשעתא דאתעבדו סומקא, כתיב ישא יי פניו אליך, כלומר יסתלק. ולא ישתכח רוגזא בעלמא. תאנא, פלהון נהרין דאתנהרן מעתיקא קדישא, אתקרון חסדי קדמאי. ובגין אינון, נהרין כל אינון חסדי עולם.

תקונא שתיתאה. נפיק שערא, כחד חוטא דשערי בסחרניה דדיקנא. (ס"א ותליין עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא, תנא תקונא דא הוא דאקרי) פאת הניקן ואיהו חד מחמש פאין, דתליין בחסד (וברחמי), ולא אבעי לחבלא האי חסד, כמה דאתמר. ובגין כף, (ויקרא יט) לא תשחית את פאת זקנך כתיב.

תקונא שביעאה. דלא תליין שערא על פומא, ופומא אתפניי מכל סטרוי, ויתבין שערין בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה, פתח ואמר, (דניאל ד) בגזירת עירין פתגמא. כמה אלה רבבן מתנשן (ס"א מתישבן) ומתקיימן בהאי פומא, ותליין מניה, וכלהון אקרון פה. הדא הוא דכתיב, (תהלים לג) וברוח פיו כל צבאם. ומההוא רוחא דנפיק מפומא, מתלבשן.

כל אינון דלבר, תליין מהאי פומא. ומהאי פומא (ס"א רוחא) כד אתפשט האי רוחא, מתלבשן ביה כמה נביאי מהימנא, וכלהו פה יי אתקרון. ובאתר דרוחא נפיק, לא אתערבא מלה אחרא וכלהו (פיות) מחכאן לאתלבשא בההוא רוחא דנפיק. והאי תקונא שליטא על כלהו שיתא. משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. ובגין כף שערוהי שקילין סחרניה דפומא. ואתפניי מכל סטרוי, והאי תקונא שליטא על כלהו משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאחדן. אמר רבי שמעון, בריך אנת לעתיקא קדישא.

תקונא תמינאה דנחתין שערי בתחות דיקנא, מחפייין קדלא דלא אתחזי. דתניא, אין למעלה לא ערף ולא עפוי, ובזמנא דאגח (ס"א דנצח) קרבי אתחזי. משום לאחזאה גבורתא. דהא תנינן, אלה עלמין אתאחדין מניה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) אלה המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלף המגן רזא הוא. בצניעותא דספרא, כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורה חד, מאינון גבוראן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תקונא תשיעאה. דאתמשכן (ס"א דמתחברון) שערי בשקולא מליא, עם אינון שערי דתלליין, כלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיח, מארי נצחון קרבניא. משום דכלהו שערי אתמשכן בתר אינון דתלליין. וכללא דכלהו באינון דתלליין. וכלא אתמשך, (חסר כאן) ועל דא כתיב, (משלי כ) תפארת בחורים פחם. (ונראה על הים כבחור טוב הדא הוא דכתיב) כתיב (שיר השירים ה) בחור פארזים, כגיבר עביד גבוראן, ודא הוא תפארת, חילא וגבורתא ורחמי.

תנא, אמר רבי שמעון כל הני תקונין, וכל הני מלין, בעינא לגלאה למאריהון דאתקלו במתקלא, ולא לאינון דלא עאלו (נ"א דעאלו ולא נפקו) אלא לאלין דעאלו ונפקו, דכל מאן דעייל ולא נפיק, טב ליה דלא אברי.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"א ע"ב]

כללא דכל מלין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אפין, כלא חד. כלא הוה. כלא הוי. כלא יהא. לא ישתני. ולא משתני. ולא שנא. אתתקן בתקונין אלין. אשתלים דיוקנא דכליל כל דיוקנין. דיוקנא דכליל כל שמהן. דיוקנא (דף קמ"א ע"ב) דאתחזי בגווניה כהאי דיוקנא (נ"א בגוויה כל דיוקנין) לאו האי דיוקנא הוי, אלא כעין האי דיוקנא.

כד אתחברן עטרין וכתרין, כדין הוא אשלמותא דכלא. בגין, דדיוקנא דאדם, הוי דיוקנא דעלאין ותתאין דאתפללו ביה. ובגין דהאי דיוקנא כליל עלאין ותתאין, אתקין עתיקא קדישא תקונין, ותקונא דזעיר אפין, כהאי דיוקנא ותקונא.

ואי תימא מה בין האי להאי. כלא הוא במתקלא חדא, אבל מכאן (נ"א מנן) אתפרשן ארחוי. (נ"א אתפשטן רחמי) ומכאן (נ"א ומנן) אשתכח דינא. ומסטרא דילן הוו שניין דא מן דא. ורוין אלין לא אתמסרו, בר למחצדי חקלא קדישא. וכתיב (תהלים כה) סוד יי ליראיו.

סדר הלימוד ליום כד ניסן [יום 201 בשנה]

כתיב (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם, בתרי יודיין. אשלים תקונא גו תקונא, טברקא דגושפנא. ודא הוא וייצר. תרין יודין למה. רזא דעתיקא קדישא, ורזא דזעיר אפין. וייצר, מאי צר. צר צורה בגו צורה. (ודא הוא וייצר) ומהו צורה בגו צורה. תרין שמהן, דאתקרי שם מלא, יי אלהים. ודא הוא רזא דתרין יודיין דוייצר, דצר צורה גו צורה. תקונא דשמא שלים, יי אלהים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובמה אתפלילו. בדיוקנא עלאה דא, דאקרי אדם. דכליל דכר ונוקבא. ועל דא פתיב את האדם דכליל דכר ונוקבא. את: לאפקא ולמסגי זינא דנפיק מגייה. (מדכר ונוקבא)

עפר מן האדמה: דיוקנא בגו דיוקנא. ויפח באפיו נשמת חיים: טברקא דגושפונקא גו בגו. וכל דא למה. בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עלאה, עד סופא דכל סתימין. (הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים) נשמתא, דכל חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא, ומתקיימי בה.

ויהי האדם לנפש חיה, לאתרקא, ולעיילא בתקונין כגוונא דא, ולאשתלפא לההיא (נ"א מההיא) נשמתא. מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין. בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא, ומתפשטא בכלא. ולמהוי פלא ביחודא חד. ומאן דפסיק האי יחודא מן עלמא, כמאן דפסיק נשמתא דא, ומחזי דאית נשמתא אחרא, בר מהאי. ובגין כד, ישתצי הוא ודוכרניה מן עלמא לדרי דרין.

בהאי דיוקנא דאדם, שארי ותקין פללא דכר ונוקבא. כד אתתקן האי דיוקנא בתקוני, שארי מחדוי, מבין תרין דרועין. באתר דתליין שערי דדיקנא, דאתקרון (נ"א דאתקרי) תפארת. ואתפשט האי תפארת, ותקין תרין חדין, ואשתליף לאחורוי, ועבד גולגלתא דנוקבא. כלא סתימא מכל סטרוי. בשערא בפרצופא דרישא. ובכללא חדא אתעבידו בהאי תפארת, ואקרי אדם דכר ונוקבא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית.

כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא, תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אפיו, ותלי עד רישא דנוקבא. ואתערו שערי ברישהא, פלהו סומקי דכללן בגו גווי, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) ודלת ראשך פארגמן. מהו ארגמן. גווי דכלילן בגו גווי.

תאנא, אתפשט האי תפארת מטבורא דלבא, ונקיב ואתעבר בגיסא אחרא, ותקין פרצופא דנוקבא עד טבורא. ומטבורא שארי, ובטבורא שלים.

תו אתפשט האי תפארת, ואתקן מעוי דדכורא, ועייל (ואתתקן) בהאי אתר כל רחמין, וכל סטרא דרחמי. ותאנא, בהני מייעין אתאחדן, שית מאה אלה רבוא מארי דרחמי. ואתקרון בעלי מייעין. דכתיב, (ירמיה לא) על פן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יי.

תאנא, האי תפארת, פליל ברחמי, וכליל בדינא, ואתפשט רחמי בדכורא, ואתעבר ונקיב (ס"א ונהיר) לסטר אחרא, ותקין מייעוי דנוקבא, ואתתקנו מעהא בסטרא דדינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ב ע"א]

תאנא, אתתקן דכורא בסטריה, במאתן ותמניא וארבעין תקונין דכלילין ביה, ומנהון לגו, ומנהון לבר. מנהון רחמי. ומנהון דינא. כלהו (דף קמ"ב ע"א) דדינא, אתאחדו בדינא דאחורוי, דנוקבא אתפשטת תמן. ואתאחדו ואתפשטו בסטריהא.

ותאנא, חמשה ערייתא (נ"א תקונין) אתגליין בה, בסטרא דדינין חמשה. ודינין ה' (נ"א בסטרא דדינא ודינהא) אתפשטן, במאתן וארבעין ותמניא ארחין. והכי תאנא, קול באשה ערוה. שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה. יד באשה ערוה. רגל באשה ערוה. דאף על גב דתרין אלין לא שנייה חברנא, ותרין אלין יתיר מערוה אינון.

ותאנא בצניעותא דספרא, אתפשט דכורא ואתתקן בתקוני. אתתקן תקוניא דכסותא דכיא. והאי הויא אמה דכיא. ארכיה דהוא אמה, מאתן וארבעין ותמניא עלמין. וכלהו תליין בפומא דאמה, דאתקרי יו"ד. וכיון דאתגלייא יו"ד פומיה דאמה, אתגלי חסד עלאה. והאי אמה חסד הוא דאתקרי, ותלי (נ"א והאי חסד הוא תלי) בהאי פום אמה. ולא אקרי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה.

ותא חזי, דלא אתקרי אברהם שלים בהאי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דאמה. וכיון דאתגלי אקרי שלים, הדא הוא דכתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, תמים ממש. וכתיב (שמואל ב כב) ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. מאי קא מיירי, רישא וסיפא. אלא כל דגלי האי יו"ד, ואסתמר דלא עייליה ליו"ד ברשותא אחרא. ליהוי שלים לעלמא דאתי, ולהוי צריר בצרורא דחיי. מאי ברשותא אחרא. דכתיב, (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר. ובגין כך פתיב, ואהיה תמים לו, דכיון דהוא תמים בגלוייא דיו"ד, ואשתמרה מעוני.

וכיון דאתפשט אמה דא, אתפשט סטר גבורה מאינון גבוראן (בשמאלא) דנוקבא, ואשתקע בנוקבא באתר חד, וארשם בערייתא, כסותה דכל גופא דנוקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה דכלא. אתר לאצנעא לההוא אמה, דאקרי חסד. בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן, בהאי חסד דכליל בחמש חסדין. חסד ימינא, גבורא שמאלא. אתבסם דא בדא, ואקרי אדם, כליל מתרין סטרין. ובגין כך, בכלהו פתרין אית ימינא ושמאלא, דינא ורחמי.

תאנא, עד לא זמין תקוני דמלכא, עתיקא דעתיקין, בנה עלמין, ואתקין תקונין לאתקיימא. ההוא נוקבא לא אתבסמא, ולא אתקיימו, עד דנחית (רפ"ט ע"ב) חסד עלאה ואתקיימו, ואתבסמו תקוני נוקבא, בהאי אמה דאקרי חסד. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם, אתר דכל דינין משתכחין תמן (ואינון תקוני אתתא, אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו) ולא אתבסמו,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דאתקן כלא, ונפיק האי חסד, ואתישב בפומא דאמה. הדא הוא דכתיב, וימת וימת, דלא אתקיימו, ולא אתבסמו, דינא בדינא.

ואי תימא אי הכי דינא פלהו, והא כתיב וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנהר, והא לא אתחזי דינא. דתנינן, רחובות הנהר איהו בינה, דמינה מתפתחין חמשין תרעין דנהורין ובוצינין, לשית סטרי עלמא. תאנא, פלהו דינא, בר מחד דאתקייים בתראה, והאי שאול מרחובות הנהר, דא הוא חד סטרא, דאתפשט ונפיק מרחובות הנהר.

וכלהו לא אתקיימו, לא תימא דאתבטלו, אלא דלא דלא אתקיימו בההוא מלכו, (ובסטר נוקבא) עד דאתער ואתפשט האי בתראה מפלהו, דכתיב וימלוך תחתיו הדר. מאי הדר. חסד עלאה. ושם עירו פעו, מאי פעו. בהאי פעי בר נש דזכי לרוחא דקודשא ושם אשתו מהיטבאל, בכאן אתבסמו דא בדא, ואתקרי אשתו, מה דלא כתיב בכלהו.

מהיטבאל, אתבסמותא דדא בדא. בת מטרד, תקונין דמסטר גבורה. בת מי זהב, אתבסמו ואתפלילו דא בדא, מי זהב: רחמי ודינא. כאן אתדבקו אתתא בדכורא.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ב ע"ב]

בסטרוי, אתפרשן בדרועין, בשוקין. דרועין דדכורא, חד ימינא, חד שמאלא דרועא קדמאה (ס"א קדישא) (דף קמ"ב ע"ב) תלת קשרין אתקשרו ביה, ואתפלילו ב' דרועין. ואתפלילו סלקא דעתך. אלא ג' קשרין בימינא, וג' קשרין בשמאלא. ג' קשרין דימינא, אתפלילן בג' קשרין דשמאלא. ובגין כך, דרועא לא כתיב אלא חד. אבל ימינא, לא כתיב ביה זרוע, אלא (שמות טו) ימינה יי. (תהלים קיח) ימין יי אתקרי, בג' קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון.

ואי תימא הא בתלת חללין מוחא דגולגלתא משתכחין. תאנא, פלהו ג' מתפשטין, ומתקשרן בכל גופא, וכל גופא אתקשר בהני תלת, ומתקשרן בדרועא ימינא. ובגין כך תאיב דוד ואמר, (תהלים קי) שב לימיני. משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא, ויתיב תמן לכורסיא שלימתא. ובגין כך כתיב (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים וגו', משום דיתיב לימינא. היינו דכתיב, (דניאל יב) ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין, כלומר, כמאן דזכי לחביבותא דמלכא. זכאה חולקיה, דמאן דפריש מלכא ימיניה. וקביל ליה תחות ימיניה. והאי ימינא כד יתיב, קשרין אתפשטא.

וידועא לא אושיט ידיה (ס"א וקשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט יתיב) בתלת קשרין דאמרן. וכד מתערין חייביא, ומתפשטן בעלמא, מתערין תלת אחרנין, דאינון דינא קשיא, ואושיט דרועא וכד אושיט דרועא, יד ימינא הוא, אבל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲתַקְרִי (ישעיה נא) זְרוּעַ יְיָ, (דברים ט) זְרוּעַךְ הַנְּטוּיָה (נ”א תלת קשרין אתקשרו ביה ואתכלילו תלת קשרין דימינא ותלת קשרין דשמאלא בג’ קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון. ואי תימא הא בג’ חללי מוחא דגולגלתא משתכחין. תאנא כולהו ג’ מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשר בהני תלתא ומתקשרין בדרועא ימינא. והאי ימינא כד יתיב (קשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט ויתיב) בתלת קשרין דאמרן. וכד חייביא מתערין. מתערין תלת אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא ואתקרי זרוע יי זרועך הנטויה) בְּזִמְנָא דְג’ אֲלִין אֲתַפְלִילָן בְּג’ אַחְרָנִין, אֲקָרִי פְּלָא יְמִינָא, וְעֵבִיד דִּינָא בְּרַחֲמֵי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, יְמִינָךְ יי נֶאֱדָרִי בְּכַח יְמִינָךְ יי תִּרְעֵץ אוֹיֵב, בְּגִין דְּמִתְעָרֵן רַחֲמֵי בְּהוּ.

וְתֵאנָא, בְּהַאי יְמִינָא מִתְאַחֲדֵן תְּלַת מְאָה וְשִׁבְעִין אֲלֶף רַבּוּא, דְּאֲקָרוּן יְמִינָא. וּמְאָה וְתַמְנִין וְחֲמִשָּׁה אֲלֶף רַבּוּא, מִזְרוּעַ דְּאֲקָרִי זְרוּעַ יי. מְהַאי וּמְהַאי תְּלִיֵיא זְרוּעָא, וְהַאי וְהַאי אֲקָרִי תְּפֹאֲרַת, דְּכְּתִיב, (ישעיה סג) מוֹלִידָ לְיַמִּין מִשָּׁה, הָא יְמִינָא. זְרוּעַ, הָא שְׂמָאלָא. דְּכְּתִיב, (ישעיה סג) זְרוּעַ תְּפֹאֲרַתוֹ, דָּא בְּדָא.

וְתֵאנָא, בִּידָא שְׂמָאלָא, מִתְאַחֲדֵן אַרְבַּע מְאָה וְחֲמִשִּׁין רַבּוּא מְאָרִי תְּרִיסִין, מִתְאַחֲדֵן בְּכָל אֲצַבְעָא וְאֲצַבְעָא. וּבְכָל אֲצַבְעָא וְאֲצַבְעָא עֶשֶׂר אֲלִפִין מְאָרִי תְּרִיסִין מִשְׁתַּכְּחִין. פּוּק וְחֻשׁוּב, כְּמָה אֵינוֹן דְּבִידָא. וְהַהוּא יְמִינָא אֲקָרִי סִיוְעָא קְדִישָׁא, דְּאֲתִי מִדְּרוּעָא דִּימִינָא, מִתְלַת קְשָׁרִין. (ואף על גב דאקרי יד הוי סיועא) דְּכְּתִיב (וכתיב) (שמואל ב ג) וְהִנֵּה יָדֵי עַמֶּךָ. וּמִתְאַחֲדֵן מְהַאי, אֲלֶף וְאַרְבַּע רַבּוּא, וְתַמְנִיא, וְחֲמִשׁ מְאָה אֲלִפִין מְאָרִיהוֹן דְּסִיוְעִין בְּכָל עֲלָמָא. וְאֲקָרוּן יָד יי עֲלָאָה. יָד יי תְּתַאָה. וְאֶף עַל גַּב דְּבְּכָל אֲתָר יָד יי שְׂמָאלָא. זְכוּ יַמִּין יי, אֲתַפְלִיל יָדָא בְּזְרוּעָא, וְהוּי סִיוְעָא, וְאֲקָרִי יַמִּין. וְאִי לָאו, יָד יי תְּתַאָה. תֵּאנָא, כְּדִ מִתְעָרֵן דִּינִין קְשִׁיִין לְאַחְתָּא בְּעֲלָמָא, הֲכָא פְּתִיב, (תהלים כה) סוּד יי לִירְאִיו.

וְתֵאנָא בְּצַנִיעוּתָא דְּסַפְּרָא, דְּכָל דִּינִין דְּמִשְׁתַּכְּחִין מְדְּכוּרָא, תְּקִיפִין בְּרִישָׁא, וְנִיחִין בְּסוּפָא. וְכָל דִּינִין דְּמִשְׁתַּכְּחִין מְנוּקְבָא, נִיחִין בְּרִישָׁא, וְתְּקִיפִין בְּסוּפָא. וְאַלְמָלָא דְּאֲתַעֲבִידוּ פְּחָדָא, לָא יְכָלִין עֲלָמָא לְמַסְבֵּל. עַד דְּעֵתִיק דְּעֵתִיקִי סְתִימָא דְּכָלָא, פְּרִישׁ דָּא מִן דָּא, וְחֵבֵר לֹון לְאַתְבְּסָמָא פְּחָדָא.

וְכַד פְּרִישׁ לֹון, אֲפִיל דּוּרְמִיטָא לְזַעִיר אֲפִין, וּפְרִישׁ לְנוּקְבָא מְאַחֲרוּי דְּסֵטְרוּי, וְאֲתַקִּין לָהּ כָּל תְּקוּנָהָא, וְאַצְנְעָא לְיוֹמָא דִּילֵיהּ, לְמִיתְהָא לְדְּכוּרָא. הָדָא הוּא דְּכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּפֹּל יי אֱלֹהִים תְּרַדְמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן. מְהוּ וַיִּישָׁן. הַאי הוּא דְּכְּתִיב, (תהלים מד) עוֹרָה לָמָּה תִישָׁן יי. וַיִּקַּח אַחַת מִצְּלָעוֹתָיו, מֵאִי אַחַת. דָּא הִיא נוּקְבָא. כְּמָה דְּאֲתָא אֲמַר, (שיר השירים ו) אַחַת הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי, וְסִלְקָא, וְאַתְתַּקְנָא. וּבְאַתְרָהָא שְׁקִיעַ רַחֲמֵי וְחֻסְדָּא, הָדָא הוּא דְּכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּסְגוּר בְּשָׁר תַּחְתָּנָה. וְכְּתִיב (יחזקאל לו) וְהִסִּירוֹתֵי אֶת לֵב הָאֲבֹן מִבְּשָׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשָׁר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ג ע"א]

ובשעתא דבעא למיעל שבתא הוה ברי רוחין ושדין ועלעולין, ועד לא סיים לון, אתת מטרוניתא בתקונהא, ויתיבת קמיה. בשעתא דיתיבת קמיה, אנח לון לאינון בריאן, ולא אשתלימו. כיון דמטרוניתא יתבת עם מלכא, (דף קמ"ג ע"א) ואתחברו אפין באפין, מאן ייעול בינייהו, מאן הוא דיקרב בהדייהו. (בגין כך סתימא דמלה עונתן של תלמידי חכמים דידעין רזא דנא משבת לשבת.) וכד אתחברו, אתבסמו דא בדא. יומא דכלא אתבסם ביה. ובגין כך, אתבסמו דינין דא בדא, ואתתקנו עלאין ותתאין.

ותאנא בצניעותא דספרא, בעא עתיקא קדישא למחזי, אי אתבסמו דינין, ואתדבקו תרין אלין דא בדא, ונפק מסטרא דנוקבא דינא תקיפא, (דלא יכיל עלמא למסבל) דכתיב, (בראשית ד) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי וגו'. ולא הוה יכיל עלמא למסבל, משום דלא אתבסמת, וחויא תקיפא אטיל בה זונהא דדינא קשיא, ובגין כך לא הוה יכיל לאתבסמא. וכד נפיק דא קין מסטר דנוקבא, נפק תקיף קשיא, תקיף בדינוי, קשיא בדינוי. כיון דנפק אתחלשת ואתבסמת. בתר דא, אפיקת אחרא בסומא יתיר, וסליק קדמאה דהוה תקיפא קשיא, וכל דינין לא אתערבו (ס"א אתערעו) קמיה (ס"א וכל דינין (לא) אתערו) עמיה.

תא חזי, מה כתיב, (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה. בשדה: דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה דתפוחים. ונצח האי דינא לאחיה, משום דהוה קשיא מניה, ואכפיה ואתמריה תחותיה. עד דאתער בהאי קודשא בריך הוא, ואעפריה מקמיה. ושקעיה בנוקבא דתהומא רבא. וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא, דמבסם דמעין עלאין. ומנהון נחתין נשמתין לעלמא, אינש לפום אורחוי.

ואף על גב דטמירין אינון. מתפשטין דא בדא, ואתעבידו גופא חד ומהאי גופא, נחתין נשמתהון דרשיעייא חייביא, תקיפי רוחא. מתרוויהון כחדא סלקא דעתך. אלא דא לסטרוי, ודא לסטרוי. זכאין אינון צדיקייא, דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם, דכליל כלא, אתר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן תמן, בצרורא דאתקלא (ס"א דאתכלא).

זכאין אינון צדיקייא, (ס"א אתון חברייא) דכל הגי מלין קדישין, דאתמרו ברוח קדישא עלאה, רוח דכל קדישין עלאין אתפללן ביה, אתגליין לכו. מלין דעלאין ותתאין צייתין להו, זכאין אתון מאריהון דמארין, מחצדי חקלא, דמלין אלין תנדעון ותסתפלון בהו, ותנדעון למאריכון אפין באפין, עינא בעינא. ובהגי מלין תזכון לעלמא דאתי, חדא הוא דכתיב, (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וגו'. יי: עתיק יומין הוא האלהים. וכלא הוא חד, בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא.

אמר רבי שמעון, חמינא עלאין לתתא, ותתאין לעילא. עלאין לתתא, דיוקנא דאדם, דהוא תקוני עלאה, כללא דכלהו. (חסר)

תאנא, כתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם, דכליל שית בקרטופא פחדא. והאי הוא דכתיב, (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש.

ותאנא בצניעותא דספרא, באדם אתפלילו כתרין עלאין, בכלל ובפרט. ובאדם אתפלילו כתרין תתאין, בפרט וכלל. כתרין עלאין בכלל, כמה דאתמר בדיוקנא דכל הגי תיקונין (ס"א דיוקנין). בפרט: באצבעין דידן, חמש פנגד חמש. כתרין תתאין, באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל. דהא גופא לא אתחזי בהדיהו. דאינון לבר מגופא. ובגין כך לא הוּוּ בגופא. דגופא אעדיו מנייהו.

אי הכי, מאי (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא. אלא רגליו דגופא, מאריהון דדינין (ס"א דמארין) למעבד נוקמין ואקרון בעלי רגלים. ומנהון תקיפין. ומתאחדן מאריהון דדינין די לתתא, בכתרין תתאין.

תאנא, כל אינון תקוני דלעילא, דבגופא קדישא, (בדכר ונוקבא) כללא דאדם, אתמשך דא מן דא, ומתאחדן דא בדא, ואשקון דא לדא. כמה דאתמשך דמא בקטפין דורידין לדא ולדא, להכא ולהכא, מאתר דא לאתר אחרא, ואינון משקין (ס"א קסטין) דגופא (נ"א לגופא). אשקין דא לדא, מנהרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו עלמין, ומתברכאן בגיניהון.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ג ע"ב]

תאנא, כל אינון כתרין (דף קמ"ג ע"ב) דלא אתפללו בגופא, כלהו רחיקין ומסאבין, ומסאבן כל מאן דיקרב לגביהון, למנדע מנהון מלין.

תאנא, מאי תיאובתא דלהון לגבי תלמידי חכמים. אלא משום דחמן בהו גופא קדישא, ולא תפללא בהו בההוא גופא. וכי תימא, אי הכי, הא מלאכין קדישין וליתהון בכללא דגופא. לא. דחס ושלום אי ליהוון לבר מפללא דגופא קדישא, לא הוּו קדישין ולא מתקיימי. וכתיב (דניאל י) וגוייתו כתרשיש. וכתיב (יחזקאל א) וגבותם מלאות עינים. (דניאל ט) והאיש גבריאל. כלהו בכללא דאדם. בר מהני דליתהון בכללא דגופא, דאינון מסאבין, ומסאבן כל מאן דיקרב בהדיהו.

ותאנא, כלהו מרוחא דשמאלא, דלא אתבסם באדם משתכחין, ונפקו מפללא דגופא קדישא, ולא אתדבקו ביה. ובגין כך כלהו מסאבין ואזלין וטאסין עלמא, ועיילין בנוקבא דתהומא רבא, לאתדבקא בההוא דינא קדמאה דאקרי קין, דנפיק

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכלל דגופא דלתתא. ושאטין וטאסין כל עלמא, ופרחן ולא מתדבקאן בכללא דגופא, ובגיני כד אינון לבר, מפל משריין דלעילא ותתא. מסאבין אינון. בהו פתיב (ויקרא יג) מחויץ למחנה מושבו.

וברוחא דאקרי הבל, דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין אחרנין דמבסמן יתיר, ומתדבקן בגופא, ולא מתדבקן. פלהו תליין (ע"ו ע"ב) באורא ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין. ושמעין מה דשמעין מעילא, ומנייהו ידעי לתתא דקאמרי להו.

ותאנא בצניעותא דספרא, פיון דאתבסמו לעילא פללא דאדם, גופא קדישא, דכר ונוקבא. אתחברו זמנא תליתאה, ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין עלאין ותתאין. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא, מסטרא דגופא קדישא. ומתחברן עלמין, ומתאחדן דא ברא, ואתעבידו חד גופא. (ובגין דכלהו חד גופא, שכינתא לעילא, שכינתא לתתא, קודשא בריך הוא לעילא, קודשא בריך הוא לתתא) ומשלפא רוחא, ועיילא בחד גופא. ובכלהו לא אתחזי אלא חד. (ישעיה ו) קדש קדש קדש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. דכלא הוא חד גופא.

תאנא, פיון דאתבסמו דא ברא, (כתיב (שיר השירים א) תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף) אתקשרו דינא ורחמי. (אתבסמא דינא ברחמי) ואתבסמת נוקבא בדכורא. ובגיני כד לא סלקא דא בלא דא, פהאי תמר, דלא סלקא דא בלא דא. ועל האי תנינו, מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא מפללא דאדם, לבתר כד נפיק מהאי עלמא, לא עייל בכללא דאדם, דאקרי גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרון אדם, ונפיק מפללא דגופא.

תניא, תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא, דלא הוו ביה רחמי. ועל האי פתיב, (שיר השירים א) נאוו לחיך בתורים צוארך בחרוזים. בתורים: כמו דכתיב, תורי זהב נעשה לך וגו'. בחרוזים: כמה דכתיב, עם נקודות הכסף. צוארך, בכללא דנוקבא, דא מטרוניתא אשתכח בי מקדשא דלעילא, וירושלם דלתתא (ס"א ומקדשא דכלא) ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת בדכורא, ואתעביד פללא דאדם, ודא הוא פללא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגויה אשתכח כל מהימנותא. (שייך פרשת כי תצא) ותאנא, מאן דאקרי אדם, ונשמטא נפקת מניה, ומית. אסיר למיבת ליה בביתא, למעבד ליה לינה על ארעא, משום יקרא דהאי גופא, דלא יתחזי ביה קלנא, דכתיב, (תהלים מט) אדם ביקר בל ילין, אדם דהוא יקר מפל יקרא, בל ילין. מאי טעמא. משום דאי יעבדון הכי, נמשל פבהמות נדמו. מה בעירי לא הוו בכללא דאדם, ולא אתחזי בהו רוחא

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קדישא, אוף הכא כבעירי, גופא בלא רוחא, והאי גופא, דהוא יקרא דכלא, לא יתחזי ביה קלנא.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ד ע"א]

ותאנא בצניעותא דספרא, כל מאן דעביד לינה להאי גופא קדישא, בלא רוחא, עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין (דף קמ"ד ע"א) דא, לא עביד לינה באתרא קדישא, בארעא דצדק ילין בה, (ס"א דכתרא קדישא דמלכא בארעא דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה) משום דהאי גופא יקרא, אתקרי דיוקנא דמלכא. ואי עביד ביה לינה, הוי פחד מן בעירא. (הדא הוא דכתיב, (תהלים מט) נמשל כבהמות (ע"כ) נדמו)

תאנא, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. (ס"א בני האלהים) אינון (ס' ע"ב) דאטמרו, ונפלו בנוקבא דתהומא רבא. את בנות האדם, (האדם הידוע). וכתיב וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם וגו'. מההוא דאקרי עולם. פדתנין ימי עולם. אנשי השם, מנהון נפקו רוחין ושדין לעלמא, לאתדבקא ברשיעיא.

הנפילים היו בארץ, לאפקא אלין אחרנין. דלא הוו בארץ. הנפילים: עזרא ועזרא"ל הוו בארץ. בני האלהים לא הוו בארץ. ורזא הוא וכלא אתמר.

פתיב (בראשית ו) וינחם יי כי עשה את האדם בארץ, לאפקא אדם דלעילא, דלא הוי בארץ. וינחם יי האי בזעיר אפין אתמר. ויתעצב אל לבו, ויעצב לא נאמר. אלא ויתעצב, איהו אתעצב, דביה תלייא מלתא. לאפוקי ממאן דלא אתעצב. אל לבו, בלבו לא פתיב, אלא אל לבו. כמאן דאתעצב (ומקבל) למאריה, דאחזי האי ללבא דכל לבין.

ויאמר יי אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגו'. לאפקא אדם דלעילא. ואי תימא אדם דלתתא בלחודוי. לאו לאפקא כלל. משום דלא קאים דא בלא דא.

ואלמלא חכמה סתימא דכלא, פלא אתתקן כמרישא. הדא הוא דכתיב, (משלי ח) אני חכמה שכנתי ערמה. אל תקרי שכנתי, אלא שכנתי (ס"א שיכנתי).

ואלמלא האי תקונא דאדם, לא קאים עלמא. הדא הוא דכתיב, (משלי ג) יי בחכמה יסד ארץ. וכתיב (בראשית ו) ונח מצא חן בעיני יי.

ותאנא, פלהו מוחין תליין בהאי מוחא. והחכמה הוא פללא דכלא הוא. ודא חכמה סתימא, דבה אתתקיף ואתתקן תקונא דאדם, לאתיישבא פלא על תקוניה, כל חד באתריה. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים, דאינון תקונא שלימא דאדם. ואדם הוא תקונא דלגו, מניה קאים רוחא. (הדא הוא דכתיב, (שמואל א טז) כי האדם יראה לעינים ויהוה יראה ללבב, דאיהו בלגו לגו)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובהאי תקונא דאדם, אתחזי שלימותא מהימנותא דכלא, דקאים על כורסייא. דכתיב, (יחזקאל א) ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב (דניאל ז) וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקרבוהי. עד פאן סתימאן מלין. וברירן טעמין. זכאה חולקיה דמאן דידע וישגח בהון. ולא יטעי בהון. דמלין אלין לא אתיהיבו, אלא למארי מדין ומחצדי חקלא, דעאלו ונפקו. דכתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

תאנא, בכה רבי שמעון, וארים קליה ואמר, אי במלין דילן, דאתגליין הכא, אתגניזו חברייא באדרא דעלמא דאתי, ואסתלקו מהאי עלמא, יאות ושפיר הוה, בגין דלא אתגליין לחד מבני עלמא. הדר ואמר, הדרי בי, דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקין, סתימא דכל סתימין, דהא לא ליקרא דילי עבידנא, ולא ליקרא דבית אבא, ולא ליקרא דחברייא אלין, אלא בגין דלא יטעון באורחוי, ולא יעלון בכסופא לתרעי פלטרוי, ולא ימחון בידיהון. זכאה חולקי עמהון, לעלמא דאתי.

תנא, עד לא נפקו חברייא מההוא אדרא, מיתו (צ"ע ע"א ע"א) רבי יוסי ברבי יעקב, ורבי חזקיה, ורבי ייסא. וחמו חברייא, דהו נטלין לון מלאכין קדישין בההוא פרסא. ואמר רבי שמעון מלה, ואשתככו. צווח ואמר, שמא חס ושלום גזרה אתגזר עלנא לאתענשא, דאתגלי על ידנא מה דלא אתגלי מיומא דקאים משה על טורא דסיני, דכתיב, (שמות לד) ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה וגו'. מה אנא הכא. אי בגין דא אתענשו.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ד ע"ב]

שמע קלא, זכאה אנת רבי שמעון, זכאה חולקך וחברייא, אלין דקיימין בהדך, דהא אתגלי לכון מה דלא אתגלי לכל חילא דלעילא, (דף קמ"ד ע"ב) אבל תא חזי, דהא כתיב, (יהושע ו) בבכורו ייסדנה ובצעירו יציב דלתיה. ופל שפן דברעו סגי ותקיף, אתדבקו נפשיתהון בשעתא דא דאתנסיבו. זכאה חולקיהון, דהא בשלימותא אסתלקו. (דלא הוה כן לאינון דהו קמיהו, אמאי מיתו)

תאנא, בעוד דאתגליין מלין, אתרגישו עלאין ותתאין, (דאינון רתיכין) וקלא אתער במאתן וחמשין עלמין דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין, ועד (נ"א ועוד) דאלין מתבסמן נשמתיהו באינון מלין, נפקא נשמתיהו בנשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, ונטלין להו מלאכי עלאי, וסלקין לון לעילא. ואמאי אלין. משום דעאלן ולא נפקו זמנא אחרא מן קדמת דנא, וכלהו אחריני עאלו ונפקו.

אמר רבי שמעון, כמה זכאה חולקיהון דהני תלתא, וזכאה חולקנא לעלמא דאתי בגין דא. נפק קלא תניינות ואמר, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אליהם חיים פלכם היום. קמו ואזלו. בכל אתר דהו מסתכלי סליק ריחין. אמר רבי שמעון שמע מינה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּעָלְמָא מִתְבָּרַךְ בְּגִינָן. וְהוּוּ נִהְרִין אֲנָפוּי דְכְלָהוּ, וְלֹא הוּוּ יַכְלִין בְּנֵי עָלְמָא לְאַסְתְּכְלָא בְהוּ.

תַּאנָא, עֲשֶׂרָה עָאֵלוּ, וְשִׁבְעַ נְפָקוּ, וְהוּוּ חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְרַבִּי אַבָּא עָצִיב. יוֹמָא חֵד הוּוּ יְתִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבָּא עֲמִיָה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְחֲמוּ לְאַלִין תְּלַתָּא דְהוּוּ מִיִּיתִין לְהוֹן מְלֹאכִין עֲלֵאִין, וּמְחֻזְיִין לְהוּ גְנִיזִין וְאֲדָרִין דְלַעִילָא, בְּגִין יִקְרָא דְלַהוֹן. וְהוּוּ עֵיילִי לֹון בְּטוּרֵי דְאַפְרָסְמוּנָא דְכִיָּא. נַח דַּעֲתִיָה דְרַבִּי אַבָּא.

תַּאנָא, מִתְהוּוּא יוֹמָא לָא אַעֲדוּ חֲבַרְיָא מִבֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְכַד הוּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן מְגַלָּה רְזִין, לָא מְשַׁתְּכַחִין תַּמָּן אֲלָא אִינּוֹן. וְהוּוּ קֹאֲרִי לְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבַעָה אֲנָן עֵינֵי יִי. דְכְתִיב, (זכריה ד) שְׁבַעָה אֱלֹהֵי עֵינֵי יִי וְעַלְן אֲתַמַּר. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אֲנָן שִׁיתָא בּוֹצִינֵי, דְנִהְרָאֵן מְשַׁבִּיעָאָה. אַנְתָּ הוּוּ שְׁבִיעָאָה דְכְלָא. דְהָא לִית קִיוּמָא לְשִׁיתָא, בַּר מְשַׁבִּיעָאָה. דְכְלָא תְלִי בְשַׁבִּיעָאָה. רַבִּי יְהוּדָה קֹאֲרִי לִיה שַׁבַּת, דְכְלָהוּ שִׁיתָא מְנִיָה מִתְבָּרְכִין, דְכְתִיב, (שמות כ) שַׁבַּת לִי, קֹדֶשׁ לִי, מַה שַׁבַּת לִי קֹדֶשׁ, אוּף רַבִּי שְׁמַעוֹן שַׁבַּת לִי קֹדֶשׁ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּוֹהֵנָא עַל הַהוּוּא חֲגִיר חֲרָצוֹן, מְאַרְיָה דְשַׁעֲרֵי, אֲמַאי לָא אֲשַׁתְּכַח בְּבֵי אֲדָרָא דִילָן, בּוֹמְנָא דְאַתְגְּלִיִין מְלִין אֲלִין קְדִישִׁין. אֲדַהֲכִי, אַתָּא אֲלִיָהוּ, וְתַלְתָּ קְטָפוּרֵי נִהְרִין בְּאַנְפוּי. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַאי טַעְמָא לָא שְׂכִיחַ מִר בְּקַרְדּוּטָא (ס"א בקרטמא) גְּלִיפָא דְמְאַרְיָה, בִּיוּמָא דְהַלּוּלָא.

אָמַר לִיה, חֲתִיף רַבִּי שְׁבַע יוֹמִין אֲתַבְּרִירוּ קַמִּיָה קוּדְשָׁא בְרִיף הוּוּ, כָּל אִינּוֹן דִּיִּיתוּן וְיִשְׁתַּכְּחוּן עֲמִיָה, עַל לָא עֵיילְתוּן בְּבֵי אֲדָרָא דְלָכוּן, וּבְעֵינָא לְאַשְׁתַּכְּחָא, זְמִין קְטִיר בְּכַתְפוּי (ס"א נ"ל שכן צריך לומר, ואנא הוה זמין תמן, ובעינא קמיה לאשתכחא, וכדין קטיר בכתפוי) וְלֹא יִכְלִנָא, דְהַהוּוּ יוֹמָא שְׁדַרְנֵי קוּדְשָׁא בְרִיף הוּוּ, לְמַעַבְדַּ נְסִין לְרַב הַמְנוּנָא סְבָא וְחֲבַרוּי, דְאַתְמַסְרוּ בְּאַרְמוּנָא (ס"א בקרוניא) דְמְלַפָּא, וְאַרְחִישְׁנָא לְהוּ בְנָסָא, דְרַמִּינָא לְהוּ פּוֹתְלָא דְהִיכְלָא דְמְלַפָּא, וְאַתְקַטְרוּ בְּקַטְרוּי, דְמִיתוּ אַרְבַּעִים וְחַמְשָׁה פְּרַדְשֵׁי. וְאַפִּיקְנָא לְרַב הַמְנוּנָא וְחֲבַרוּי וְרַמִּינָא (ס"א ואוליכנא) לֹון לְבַקְעַת אֹנוּ, וְאַשְׁתְּזִיבוּ. וְזַמִּינָא קַמִּיָהוּ נְהֵמָא וּמִיָּא, דְלֹא אַכְלוּ תְלַתָּא יוֹמִין. וְכַל הַהוּוּ יוֹמָא לָא בְּדִילָנָא מְנִיָהוּ.

סדר הלימוד ליום כה ניסן [יום 202 בשנה]

וְכַד תְּבַנָּא, אֲשַׁכְּחָנָא פְּרָסָא דְנִטְלוּ כָּל אִינּוֹן סְמִכִין, וְתַלְתָּ מִן חֲבַרְיָא עָלָה, וְשִׁאִילָנָא לֹון. וְאַמְרוּ חוּלְקָא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּוּ, מִהַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְחֲבַרוּי. וְזַפָּא אַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְזַפָּא חוּלְקָא, וְחוּלְקָא דְאִינּוֹן חֲבַרְיָא דִּיתְבִּין קַמְךָ. כְּמָה דְרַגִין אֲתַתְּקִנוּ לְכוּן לְעָלְמָא דְאַתִּי. כְּמָה בּוֹצִינֵין דְנִהְרִין זְמִינִין לְנִהְרָא לְכוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ה ע"א]

ותא חזי, יומא דין בגינך אתעטרו חמשין פתרין לרבי פנחס בן יאיר חמוף. ואנא אזילנא עמיה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכיא, והוא בריר דוכתיה, ואתתקן. (ס"א ואנא הא חזינא דהא בריר וכו') אמר ליה, קטורין צדיקייא בקרטופא דעטרין, (דף קמ"ה ע"א) בריש ירחי ובזמני ושבת, יתיר מכל שאר יומין.

אמר ליה, ואף כל אינון דלבר, דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'. אי אלין אתיין, כל שפן צדיקייא. מדי חדש בחדשו, למה. משום דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא. ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה דכל אינון שיתא יומין, דכתיב, (בראשית ב) ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

ואנת הוא רבי שמעון, שביעאה דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש יתיר מכלא. ותלת עדונין דמשתכחין בשביעאה, זמינן חברייא אלין צדיקייא לאתעדנא בגינך לעלמא דאתי. וכתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכובד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי, דאקרי מכובד בעלמא דין, ובעלמא דאתי. עד כאן האדרא קדישא רבא (במדבר ו') דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו וגו'. רבי יצחק פתח ואמר, (תהלים קג) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים. כמה גדולה היראה לפני הקדוש ברוך הוא, שבכלל היראה ענוה, ובכלל הענוה חסידות. נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא, ישנו בכלן ומי שאינו ירא שמים, אין בו לא ענוה ולא חסידות.

רעיא מהימנא פקודא (כ"ב) דא לברכא כהנא ית עמא בכל יומא, בזקיפו דאצבען. ולברכא ברכתא בכל יומא, לאשתכחא ברכאן עילא ותתא. דהא אצבעאן קיימן ברזא עלאה, חמש גו חמש. חמש דימינא, וחמש דשמאלא. חמש דימינא, אינון שבחא יתירא על אינון דשמאלא, בגין, דהא ימינא אית ליה שבחא יתירא על שמאלא. ועל דא בברכתא דקא בריך כהנא ית עמא, אצטריך לזקפא ימינא על שמאלא. ולעיינא בעינא טבא.

וכד פריש ידוי כהנא, שכנינתא שריא על אינון אצבען, דהא קודשא בריך הוא אסתכם עמיה דכהנא באינון ברכאן. וישראל מתברכין מתרין סטרין מעילא ותתא. מעילא, שכנינתא דשריא על אינון אצבען. וכהנא דקא מברך.

תא חזי, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כגוונא דא בפרישו דאצבען דכהנא לתתא, אתערת שכנינתא למיתי ולשריא עלן. וכן כמה מלין אינון בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער חילא אחרא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דשופר. וכמה אינון

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בהאי גוונא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשרייתא עלייהו. מתערי עשר דרגין אחרנין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא חדא.

ועל דא, אסיר ליה לבר נש לזקפא אצבען בזקיפו למגנא, אלא בצלותא, ובברכאן, ובשמא דקודשא בריך הוא. והא אוקימנא, דאינון אתערו דשמא קדישא, ורוא דמהימנותא. זקיפו דאצבעאן, ממנן בההוא זקיפו דלהון, עשרה שליטין, כמה דאוקמוה. וכהנא בעי לברכא בעינא טבא, באסתכמותא דשכינתא, כמה דאתמר.

בההיא שעתא דברכתא דא נפקא מפומיה דכהנא, אינון שתין אתוון, נפקין וטסין ברקיעא, וממנן שתין רברבין, על כל את ואת. וכלהו אודן על כל אלין ברכאן. מאי טעמא שתין אתוון בברכאן אלין. בגין דישראל שתין רבוא אינון, ורוא דשתין רבוא קיימין בעלמא, וכל חד וחד איהו חד רבוא.

שמא קדישא דנפקא מהאי, סלקא לעילא, עד ההוא פרסייא דלעילא. וכלא שכינתא עלאה, ושכינתא דלתתא, אודן בכהנא באינון ברכאן, וכל אינון שתין ממנן. ועל דא פתיב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. וכדין קודשא בריך הוא מברך לון לישראל. (ע"כ) (פקודא כ"ג לכבד אב וכו' פ"ג ע"א)

תאנא, מי שיצא מן היראה, ונתלבש בענוה, ענוה עדיף, ונכלל בכלהו. הדא הוא דכתיב, (משלי כב) עקב ענוה יראת יי. כל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לענוה. כל מי שיש בו ענוה, זוכה לחסידות. וכל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לכלם. לענוה, דכתיב עקב ענוה יראת יי. לחסידות, דכתיב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ה ע"ב]

תאנא, כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך (דף קמ"ה ע"ב) יי צבאות. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך יי צבאות הוא. מפני מה זכה כהן להקרא מלאך יי צבאות. אמר רבי יהודה, מה מלאך יי צבאות, כהן למעלה, אף כהן מלאך יי צבאות למטה.

ומאן הוא מלאך יי צבאות למעלה. זה מיכאל השר הגדול, דאתי מחסד של מעלה, והוא כהן גדול של מעלה, כפיכול, כהן גדול דלתתא, אקרי מלאך יי צבאות, משום דאתי מסטרא דחסד. מהו חסד. רחמי גו רחמי. ובגין כהן, כהן לא אשתכח מסטרא דדינא. מאי טעמא זכה כהן לחסד, בגין היראה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קג) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עולם ועולם מהו. אמר רבי יצחק כמה דאתתקן באדרא קדישא, עולם חד, ועולם תרי. אמר רבי חייא אי הכי מן העולם ועד העולם מבעי ליה. אמר ליה, תרי עלמי נינהו. ואתהדרו לחד. אמר רבי אלעזר לרבי יצחק עד מתי תסתום דבריך. מן העולם ועד העולם, כללא דרזא עלאה, אדם דלעילא, ואדם דלתתא, והיינו עולם ועולם. וכתבי ימי עולם, וכתבי שנות עולם, והא אוקמוה באדרא קדישא עלאה. על יראיו, דכל מאן דאיהו דחיל חטאה, אקרי אדם. אימתי. אמר רבי אלעזר, דאית ביה יראה ענוה חסידות, כללא דכלא.

אמר רבי יהודה, והא תנינן אדם כללא דדכר ונוקבא. אמר ליה ודאי הכא הוא, בכללא דאדם, דמאן דאתחבר דכר ונוקבא, אקרי אדם, וכדין דחיל חטאן. ולא עוד אלא שריא ביה ענוה. ולא עוד אלא דשריא ביה חסד. ומאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, לא הווי ביה לא יראה ולא ענוה ולא חסידות. ובגין כך אקרי אדם כללא דכלא, וכיון דאקרי אדם, שריא ביה חסד, דכתבי, (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכיל לאתבנאה, אי לא אשתכח דכר ונוקבא.

וכתיב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו כללא דאדם. דבר אחר וחסד יי מעולם ועד עולם, אלין אינון כהני דאתו מסטרא דחסד, ואחסינו אחסנא דא דנחית מעולם דלעילא לעולם דלתתא. על יראיו, כהני דלתתא, דכתבי, (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו לאתפללא בכללא דאדם. וצדקתו לבני בניו, משום דזכה לבני בניו. אמר רבי יהודה, אי הכי, מהו וצדקתו, וחסדו מבעי ליה.

אמר רבי אלעזר, היינו רזא דתנינן בזאת, (בראשית ב) כי מאיש לקחה זאת. וכתבי (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, וזאת אתפלילת באיש, דהיינו חסד, וזאת נוקבא. חסד דכר. ובגין כך דכר דאתי מסטרא דחורא דא, אקרי חסד. וזאת אתקרי צדק, דאתיא מסטר סומקא. ובגין כך אקרי אשה. והיינו דכתבי וצדקתו, מאי וצדקתו. צדקתו דחסד, בת זוגו, דאתבסמא דא בדא. ובגין כך תנינן, כל כהן שאין לו בת זוג, אסור בעבודה, דכתבי וכפר בעדו ובעד ביתו.

אמר רבי יצחק, משום דלית שכינתא שריא, במאן דלא אנסיב, וכהני בעיין יתיר מפל שאר עמא, לאשרייהו בהו שכינתא. וכיון דשרת בהו שכינתא, שריא בהו חסד, ואקרון חסידים. ובעיין לברכא עמא, הדא הוא דכתבי (תהלים קמה) וחסידיה יברכוכה. וכתבי, (דברים לג) תמיד ואוריך לאיש חסידך. ומשום דכהנא אקרי חסיד, בעי לברכא. ובגין כך פתיב, דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. מאי טעמא. משום דאקרון חסידים, וכתבי וחסידיה יברכוכה.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ז ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פה תברכו את בני ישראל אמור להם, פה תברכו, בלשון הקדש. פה תברכו, ביראה. פה תברכו, בענוה. אמר רבי אבא, פה תברכו, תאנא, האי צד"ק אתקרי כ"ה, דכל דינין מתערין מפ"ה (נ"א מניה), והיינו דאמר רבי אלעזר, מהו מכה רבה. (ס"א דכה) פלומר, מכה מן פה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעת עד כ"ה, כמה דאגזים משה. וכתוב (שמות ז) בזאת תדע כי אני יי, וכלא חד, וכתוב (שמות ז) ולא (דף קמ"ו ע"א) שת לבו גם לזאת, דזמינא לחרבא ארעיה.

ומהאי כ"ה מתערין דינין. ומדאתחבר עמה חסד, אתבסמת. ובגין כך, אתמסר דא לפהן, דאתי מחסד, בגין דתתברך ותתבסם כ"ה, הדא הוא דכתיב פה תברכו, פלומר, אף על גב דהאי פה אשתכחת בדינין, תבסמון לה, ותברכון לה, דכתיב פה תברכו את בני ישראל, תברכו בהאי חסד לכ"ה, ותבסמון לה לקבליהו דישראל, בגין דלא ישתכחון בה דינין.

הדא הוא דכתיב פה תברכו את בני ישראל אמור להם. אמרו לא כתיב, אלא אמור, לאפקא משרבו הפריצים, דלא מפרסמין מלה, דהא לא אתפקדו לפרסמא שמא, משמע דכתיב אמור להם. אמור סתם. דבר אחר אמור פיון דכתיב פה תברכו, אמאי לא כתיב תאמרו. אלא תני רבי יהודה, אמור להם. זכו להם, לא זכו אמור סתם.

רבי יצחק פתח, (דניאל י) וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבדי. והא תנינן, אינהו נביאי, ואיהו לאו נביא, ומאן נינהו. חגי זכריה ומלאכי. אי הכי, אתעביד קדש חול, והא כתיב לא ראו, אמאי דחילו. ובדניאל כתיב וראיתי אני, ולא דחיל. ואיהו לאו נביא, הא חול קדש.

אלא הכי תאנא, כתיב (תהלים כז) אם תחנה עלי מחנה לא ירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, הא דאמרן זאת עדבא חולקיה, לאתחסנא, ולמעבד ליה נוקמין. ותנא, עביד קודשא בריך הוא לדוד, רתיכא קדישא עם אבהתא, פתרון עלאין קדישין דכלא, דאחסינו אבהתא. ותאנא, מלכו ירית דוד לבנוי בתרוי. ובאתר מלכו דלעילא, אתקף, ואחסין הוא ובנוי מלכו דא, דלא אעדי משולטנהון לדרי דרין.

ותאנא, בשעתא דהאי פתרא דמלכותא אתער לבנוי דדוד, לית מאן דקאים קמיה. וראיתי אני דניאל לבדי את המראה, משום דמבנוי דדוד הוה, דכתיב, (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. והוא חמא ותדי בהאי דהוא מסטר אחסנת חולקא עדבא דאבוי, ומשום דהוה דיליה הוא סביל, ואחריני לא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סבלי. דאמר רבי שמעון, בשעתא דהאי כ"ה אתער בדינוי, לא יכלין בני עלמא למיקם קמיה.

ובשעתא דפרסין פהני ידיהו, דאתיין מחסד, אתער חסד דלעילא, ואתחבר בהאי פה, ומתבסמא ומתברכא באנפין נהירין לבני ישראל, ואתעדי מנהון דינין, הדא הוא דכתיב פה תברכו את בני ישראל, ולא לשאר עמין.

בגין כך פהן, ולא אחרא. פהן בגין דיתער האי פתרא דיליה חס"ד, על ידוי, דאקרי חסיד, דכתיב, (דברים לג) לאיש חסידך. והוא אתי מסטרא דחסד. וכתיב (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה, אל תקרי יברכוכה, אלא יברכו פ"ה. פה תברכו, בשם המפורש. פה תברכו, בלשון הקדש.

תאנא, אמר רבי יהודה, בשעתא דכהנא דלתתא קם ופריס ידוי, כל פתרין קדישין דלעילא מתערין, ומתתקנין לאתברכא, ונהרין מעומקא דבירא, דאתמשך להו מההוא עומקא דנפק תדיר, ולא פסיק ברכאן דנבען, מבוועין לכלהו עלמין ומתברכן ומתשקיין מפלהו.

ותאנא, בההוא זמנא, לחישותא ושתיקותא הוי בכל עלמין. למלך דבעי לאודווגא במטרוניתא, ובעי למעאל לה בלחישו, וכל שמשין מתערין בההוא זמנא ומתלחשין, הא מלכא אתי לאודווגא במטרוניתא. מאן מטרוניתא. דא כנסת ישראל. מאן כנסת ישראל. כנסת ישראל סתם.

תאנא אמר רבי יצחק, פהן בעי לזקפא ימינא על שמאלא, דכתיב, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם. ידו כתיב, ולא ידיו. משום דשבחא דימינא על שמאלא. אמר רבי אלעזר, רזא הוא, משום דכתיב, (בראשית ג) והוא ימשול בך.

תאנא, פהן דבעי לפרסא ידוי, בעי דיתוסף קדושה (דף קמ"ו ע"ב) על קדושה דיליה, דבעי לקדשא ידוי, על ידא דקדישא. מאן ידא דקדישא. דא ליוואה. דבעי פהנא ליטול קדושה דמייא מידוי, דכתיב וקדשת את הלויים, הא אינון קדישין. וכתיב בהו בלויים, (במדבר יח) וגם את אחיך מטה לוי וגו'. שבט אביך כלל. מפאן, דכל פהן דפריס ידוי, בעי לאתקדשא על ידי דקדישא, ליתוסף קדושה על קדושתיה. ועל דא, לא יטול קדושה דמייא, מבר נש אחרא, דלא הוי קדישא.

ובצניעותא דספרא תאנא, לוי דאתקדש פהנא על ידוי, בעי הוא לאתקדשא בקדמיתא. ואמאי לוי, ויתקדש על ידא דכהנא אחרא. תאנא, פהנא אחרא לא בעי, דהא פהן דלא שלים, לא בעי האי פהנא שלים, לאתפגם על ידא דפגימא דלא שלים. אבל לוי דאיהו שלים, ואתחזי לסלקא בדוכנא, ולמפלח במשפן זמנא, הא שלים הוא, והא אקרי קדוש, דכתיב וקדשת את הלויים. אמר רבי תנחום, אף

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָקְרִי טְהוֹר, דְּכֹתִיב, (במדבר ח) וְטַהַרְתָּ אוֹתָם. וּבִגִּין כֶּךָ בְּעֵי לְאוֹסְפָא פְהֵנָא קְדוּשָׁה עַל קְדוּשַׁתִּיהָ.

תָּאנָא, פְּהֵנָא דְפָרִיס יְדוּי, בְּעֵי דְלָא יִתְחַבְרוּן אֶצְבָּעֵן דָּא בְדָא, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן כְּתָרִין קְדִישִׁין, כֹּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי, כְּמָה דְאַתְחֲזִי לִיהָ. בְּגִין דְשִׁמְאָ קְדִישָׁא בְּעֵי לְאַתְפָּרְשָׁא בְּאַתּוּן רְשִׁמִּין דְלָא לְאַעֲרְבָא דָּא בְדָא. וְלָא יִתְפוּון (נ"א ולא תכוונא) בְּאַיְנוּן מְלִין.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דִּיתְבָּרְכוּן עֲלָאי, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן תְּתָאי, וְיִתְבָּרְכוּן עֲלָאי דְאַיְנוּן קְדִישִׁין בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, עַל יְדָא דְתְתָאי, דְאַיְנוּן קְדִישִׁין בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַיְנוּן קְדִישִׁין מִכָּל קְדִישִׁין דְלְתַתָּא, דְכֹתִיב, (תהלים קמה) וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כֹּל כֹּהֵן דְלָא יַדַּע רְזָא דָּא, וְלִמָּאן מְבָרַךְ, וּמָאן הִיא בְּרַכְתָּא דְמְבָרַךְ, לָאוּ בְּרַכְתָּא דִּילִיָּה בְּרַכְתָּא, וְהֵינּוּ דְכֹתִיב, (מלאכי ב) כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מָאִי דַעַת. דַּעַת סִתָּם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ, עֲלָאִין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמָאִי יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. תוֹרָה. תוֹרָה סִתָּם, הֵיךְ אַחֲדָא תוֹרָה דְלַעֲיִלָּא דְאָקְרִי תוֹרָה סִתָּם. דְתַנִּיא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה בְּאַיְנוּן כְּתָרִין עֲלָאִין דְאַתְקִרוּן חֲכִי. מָאִי טַעְמָא. כִּי מְלֵאךְ יִי צְבָאוֹת הוּא. וְתַנִּיא, דְבְּעֵי פְהֵנָא לְכוּוֹנָא בְּאַיְנוּן מְלִין דְלַעֲיִלָּא, לִיְחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ.

רַעִיא מְהִימְנָא פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, בְּרַכַּת כֹּהֲנִים יְבָרְכֶךָ יי. יָאֵר יי. יִשָּׂא יי.
מְקוּרָא מְתַלַּת שְׁמֵהֶן אֲלִין, יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ס"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י). קְדוּשָׁה, אֲהִי"ה אֲהִי"ה אֲהִי"ה, דְמְקוּרָא דִּילִיָּה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קְשׁוּרָא דְתַרְוִיָּה, יְחוּד דְתַרְוִיָּה, אֲדַנְי, דְבִיָּה א"י, דְרַמְיִזִין אִיהֶדוּנָה"י (ס"א יֵאֵהֶדוּנָה וְדָא עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא וְשַׁכִּינְתָא אִיהִי יֵאֵהֶדוּנָה) (ס"א מְקוּרָא מַג' שְׁמֵהֶן אֲלִין יו"ד ה"י וי"ו ה"י דְרַמְיִזִין יֵאֵהֶדוּנָה וְדָא עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא שַׁכִּינְתָא אִיהֶדוּנָה"י נ"א אִיהֶדוּנָה"י) וְרַמְיִזִין א"י רַבִּיעָאָה, מְתַרִי שְׁמֵהֶן מְפָרְשֵׁן, דְרַשִׁמִּין בְּהוּן (ע"כ רַעִיא מְהִימְנָא) (תַּצָּא רַע"ז ע"א כִּי יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָה)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תָּאנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, שְׁמָא קְדִישָׁא אֲתַגְלִיָּא וְאַתְפְּסִיָּא. דְאַתְגְּלִיָּא, כְּתִיב בְּיו"ד ה"א וא"ו ה"א. דְאַתְפְּסִיָּא כְּתִיב בְּאַתּוּן אַחֲרֵן, וּמָהֵהוּא דְאַתְפְּסִיָּא הֵהוּא טְמִירָא (ס"א אַחֲרֵנִין וְהֵהוּא דְאַתְכַּסִּיָּא הוּא טְמִירוּ) דְכִלָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְאַפִּילוּ הֵהוּא דְאַתְגְּלִיָּא, אֲתַפְּסִיא בְּאַתּוּן אַחֲרֵן, בְּגִין הֵהוּא טְמִירָא דְטְמִירִין בְּגוּ.

דְּהָא חֲכָא בְּעֵי פְּהֵנָא לְצַרְפָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, וְלִמְיַחַת רַחֲמֵי, (כִּלְהוּ) דְכִלְהוּ כְּלִילִין בְּדִיבּוּר דְכ"ב אֲתוּון (ס"א דְכִלְהוּ מְכִילִין) (ס"א בְּתַרִי כְּתַרִי) כְּתַרִי דְרַחֲמֵי. וּבְהֵנִי אֲתוּון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דהאי שמא, סתימאן כ”ב מכילן דרחמי, וי”ג דעתיקא סתים וגניזי מכלא, וט’ דאתגליין מזעיר אנפין (בזעיר אנפין) ומתחברן כלהו בצרופא דשמא חד, דהוה מכיון כהנא פד פריס ידוי בכ”ב אתוון גליפן.

ותאנא, פד הוה צניעותא בעלמא, הוה מתגלייא שמא דא לכלא. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים באתווי. דכד הוה מתגלייא. כהנא מכיון, ושמא מתפרש. במאי מכיון. בסתימא דטמיר וגניזי, ומתגלייא ומתפרש. מדאסגי חציפותא בעלמא, סתים כלא באתוון רשימין.

[זוהר חלק ג’ - דף קמ”ז ע”א]

ותא חזי, דכל הני כ”ב אתוון (ס”א רחמי) (ס”א דכל הני כ”ב מכילן דרחמי), (דף קמ”ז ע”א) משה אמרן בתרי זמני. זמנא קדמאה אמר, י”ג מכילן דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא, לבחתיא אלין לאתר דדינא אשתכת, לאכפיא להו. זמנא תניינא, אמר ט’ מכילן דרחמי, דכלילן בזעיר אנפין, ונהירין מעתיקא סתימאה דכלא. וכלהו כלייל כהנא פד פריס ידוי לברכא עמא, ומשתכחן דמתברכין כלהו (ס”א עלאין) עלמין בסטרא דרחמי, דאתמשכן מעתיקא טמירא סתימאה דכלא. וכל הני כ”ב אתוון, מכילן סתימאן.

יברכה יי וישמר, אלין תלת קראי, וג’ שמעון דתריסר אתוון כליילן לקבליהון, ובכלא אתכוון כהנא. וכל עלאי ותתאי מתבסמן בכ”ב אתוון, דסתימין בהני ג’ קראי, לקביל כ”ב (אתוון) מכילן דרחמי דכליל כלא. ובגין כך פתיב אמור, ולא אמרו, כמה דאוקימנא. אמור. דבעי לכוונא בכל הני סתימין, בכל הני דרגין. אמור: במלין סתימין דלעילא. אמור: חושבן רמ”ח אברין דבאדם חסר חד. מאי טעמא. דבחד תליין כלהו. וכלהו מתברכאן בהאי ברכתא, בהני תלת קראי, כדאמרן. להם: לאתכללא בהאי ברכתא עלאין ותתאין.

תאנא, אמר רבי יוסי, יומא חד יתיבנא קמיה דרבי אלעזר בן רבי שמעון, שאילנא ליה, אמינא, רבי מאי קא חמא דוד דקאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי, אדם תיבנה, בהמה למת. אמר ליה יאות שאלת, כלא במניינא הוא, זכו אדם, לא זכו בהמה.

אמינא, רבי, רזא דמלה קא בעינא. אמר ליה כלא אתמר, ותא חזי, קרא קודשא בריך הוא לישראל אדם, כגוונא דלעילא. וקרא להו בהמה, וכלא בחד קרא, דכתיב (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי וגו’. ואתן צאני צאן מרעיתי, הא בהמה. אדם אתם, הא אדם. וישראל אקרו אדם ובהמה, ובגין כך אדם ובהמה תושיע יי. ועוד רזא דמלה, זכו אדם כגוונא דלעילא. לא זכו, בהמה אקרון. וכלהו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתברכאן בשעתא חדא. אדם דלעילא. ובהמה דלתתא. וכל שפן דכלא אית בהו בישראל, הדא הוא דכתיב אדם ובהמה תושיע יי.

ותא חזי, לית ברכתא לתתא אשתכח, עד דישתכח לעילא. ומדאשתכח לעילא אוף לתתא אשתכח, וכלא הכי תליא לטב ולביש. לטב, דכתיב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לביש, דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

אמר רבי יהודה, בגין כך (האי תפארת פתח ביה) פתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין ותתאין, פלהו פחדא. דכתיב פה תברכו בתחלה, ואחר כך את בני ישראל אמור להם סתם, לאתברכא פלהו פחדא, יברכה יי, לעילא. וישמרך, לתתא. יאר יי פניו, לעילא. ויחנה, לתתא. ישא יי פניו, לעילא. וישם לך שלום לתתא.

רבי אבא אמר, פלהו פחדא מתברכאן, בכ”ב אתוון גליפן דשמא קדישא דאתפלל וסתים הכא, בכ”ב אתוון מתברכאן פלהו. ואינון רחמי גו רחמי, דלא אשתכח בהו דינא. ולא, והכתיב ישא יי פניו אליך. אמר רבי אבא, ישא: יסלק ויעבר בגין דלא ישתכח דינא פלל.

תאנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתפלל ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. אמר רבי יצחק, אי הכי, כיון דלא חמאן מה אכפת להו, דהא פתיב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, בחייהון לא חמאן, אבל במיתתהון חמאן. אמר ליה, משום דשמא קדישא רמיזא באצבען דידוי, ובעי בר נש לדחלא, אף על גב דלא חמאן שכינתא, לא בעאן לאסתפלל בידיהו דכהני, בגין דלא ישתכחון עמא חציפאן לגבי שכינתא.

תאנא, בההיא שעתא דכהנא פריס ידוי, צריכין עמא למיתב בדחילו, באימתא, ולינדע דההיא שעתא, עידן רעותא אשתכח בכלהו עלמין, ומתברכן עלאין ותתאין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין ואשתכח שלמא בכלא.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ז ע"ב]

אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי (דף קמ"ז ע"ב) רישיהון יו"ד יו"ד יו"ד, יי"ברכה יי"אר יי"שא. פלהו לאחזאה מהימנותא שלימא. ולאתברכא מעתיקא מאן דאצטריך. יו"ד יו"ד יו"ד, לאתברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובגין כך יברכה יי לעילא, וישמרך הוא לתתא, וכן פלהו.

ותאני תנא קמיה דרבי שמעון, האי מאן דמצער בחלמיה, ליתי בשעתא דכהני פריס ידיהו, ולימא רבונו של עולם אני שלך וחלומותי שלך וכו'. אמאי. משום

זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דהיא שעתא אשתכחו רחמי בעלמין כלהו, ומאן דיבעי צלותיה בצעריה, אתהפך ליה דינא לרחמי. (במדבר ו) ושמו את שמי. מהו ושמו את שמי. אמר רבי יהודה, יתקנו. כמה דכתיב, (במדבר ד) ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו. לאתקנא בברכתהון פתרין דימינא לימינא, וכתרין דשמאלא לשמאלא, פדקא חזי. דבעיא דלא יטעון בהון, לאתקנא פלא, בגין דיתברכון עלאין ותתאין.

ואי יעבדון הכי, מה פתיב. ואני אברכם. למאן. לאינון כהני, דכתיב, (בראשית כז) ומברכיה ברוך. וכתיב (בראשית יב) ואברכה מברכיה. אינון מברכין לעמא, ואנא אברך להו. ולפיכך כתיב ושמו, ולא כתיב יאמרו, או יזכרו.

תאנא, כל כהן דלא רחמין ליה עמא, לא יפרוס ידוי. ועובדא הוה בחד כהן דקם ופרים ידוי, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דגרמי. מאי טעמא. משום דלא בריך בחביבותא. וקם אחר ופרים ידוי ובריה, ואתתקן ההוא יומא. כל כהן דהוא לא רחים לעמא, או עמא לא רחמין ליה, לא יפרוס ידוי לברכא לעמא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך, אלא יברך.

תאנא, אמר רבי יצחק, בא וראה מה פתיב בההוא רשע דבלעם, בשעתא דאתמסר ליה לברכא לישראל, הוה משגח בעינא בישא, בגין דלא יתקיים ברכתא, והוה תלי מלוי בההוא עינא בישא, דכתיב, (במדבר כד) נאם בלעם בנו בעור. מאי בנו בעור. מההוא דהוה סאני להו יתיר מכל בני עלמא. ונאם הגבר שתום העין, דסתים עינא טבא מנייהו, בגין דלא יתברכון, ולא יתקיים ברכתא.

אמר רבי יהודה, הכי הוא ודאי, דאשתכח פקיעא (ס"א דאשתכחן פקיעא) דעינא לברכא, דכתיב, (דניאל ט) פקח עיניך, בגין לברכא. וברכתא דרב המנונא סבא, הכי אמר, קודשא בריך הוא יפקח עיני עלק. ובההוא רשע פתיב, שתום העין. בגין דלא יתברכון על ידוי. ואמר רבי יצחק, בגין כף כהנא דבריה בעינא טבא, ברכתיה אתקיים. ודלא מברך בעינא טבא, פתיב, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמותיו, כלומר אל תבעו מניה ברכתא כלל.

אמר רבי יוסי, תא חזי, פתיב (דברים כג) ולא אבה יי אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'. לשמוע אל בלעם, אל בלק מבעי ליה, דהא עביד בלק פלא, מהו אל בלעם. אלא משום דהוה סתים עינוי, בגין דלא יתברכון ישראל. תאנא, אמר רבי יוסי, אמר ליה קודשא בריך הוא לבלעם, רשע, את סתים עינך בגין דלא יתברכון בני. אנא אפקח עיני, וכל מלין דתימא, אהפך להו לברכאן. הדא הוא דכתיב, ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה פי אהבה וגו'.

ועל דא פתיב, טוב עין הוא יבורך פי נתן מלחמו לדל. מהו מלחמו. כמה דאוקימנא, דכתיב, (ויקרא כא) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הקדשים לחם אלהיו נפק מניה. ובגין כך פי נתן מלחמו לדל. תניא, כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דעלאי לא מתברכי אלא בגיניהון דישראל.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ח ע"א]

דתנינן, אמר רבי יהודה, אמר רבי חייא, אמר רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא, שלא יפנס בירושלם של מעלה, עד שיפנסו ישראל בירושלם של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר. פלומר, כל זמנא דשכינתא הכא בגלותא, שמא דלעילא לא אשתלים. וכל תקונין לא אתקנו, כביכול אשתאר (דף קמ"ח ע"א) שמא קדישא חסרא.

רבי אבא הוה אזיל ללוד, פגע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הא חמינא אפי שכינתא, ומאן דחמי אפי שכינתא, בעי למיזל ולרהטא בתראה. הדא הוא דכתיב, (הושע ו) ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתיב (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יי וגו'. פי מציון תצא תורה וגו'. ואנא בעינא למהך בתרך, ולמילך מאינון מלי מעלייתא, דאתון טעמין כל יומא, מאדרא קדישא.

מאי דכתיב, (בראשית טו) והאמין ביי ויחשבה לו צדקה, אי קודשא בריך הוא חשבה לאברהם, או אברהם לקודשא בריך הוא. ואנא שמענא, דקודשא בריך הוא חשבה לאברהם, ולא אתישבא בלבאי. אמר ליה הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. תא חזי, ויחשבה, ויחשוב לו לא כתיב, אלא ויחשבה, אברהם ודאי חשבה לקודשא בריך הוא. דתניא, כתיב (בראשית טו) ויוצא אותו החוצה, אמר ליה קודשא בריך הוא, צא מאצטגנינות שלך, לאו ההוא אורחא למנדע שמי, את חמי, ואנא חמינא, אברם אינו מוליד, אברהם מוליד. מכאן ולהלאה, אשתדלו בארחא אחרא, כ"ה יהיה זרעך. מאי כ"ה. היא פתרא עשיראה קדישא דמלכא, למנדע שמיא, והיא פתרא דדינין מתערין מנה.

ותאנא, כה יהיה זרעך ממש. בההיא שעתא חדי אברהם, לאסתפל לא ולמנדע שמיא, ולא תדבקא ביה, משום דאתבשר בכ"ה, ואף על גב דדינין מתערין מנה, חשבה אברהם לההוא פתרא, אף על גב דהיא דינא, פאלו היא רחמי. הדא הוא דכתיב, ויחשבה. מאי ויחשבה. לההוא פתרא. צדקה רחמי. אמר רבי יצחק, כ"ה פתרא עשיראה היא, ואתקרי צד"ק, ודינין מתערין מנה, ואברהם אף על גב דידע דדינין מתערין מנה מהאי צדק. הוא חשבה צדקה, דדינין לא מתערין מנה, בגין דהוא רחמי.

תו אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (בראשית כד) ויי ברוך את אברהם בכל, כמה דאת אמר (דברי הימים א כט) פי כל בשמים ובארץ. וכתיב כה תברכו, דבגיניהו דישראל מתברך האי כ"ה על ידא דכהנא, בגין דיתברכו ישראל לתתא, וישתפח ברכתא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכלא ולזמנא דאתי (ס"א כתיב) כמה דאת אמר (תהלים קלד) יברכה יי מציון וגו'. (תהלים קלה) ברוך יי מציון שוכן ירושלם. (במדבר ז) ויהי ביום פלת משה וגו'. תנא רבי יוסי, ביום שנכנסה פלה לחופה. במאי אוקימנא ביום פלת משה. אלא מלמד, דעל ידוי דמשה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד השתא אתעפבת דלא עיילת לדוכתה, והפתיב (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד וגו'. אמר רבי יצחק אין מוקדם ומאוחר בתורה.

סדר הלימוד ליום כו ניסן [יום 203 בשנה]

ויהי ביום פלת משה, פלת של משה ודאי. דתנינן אמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי וגו'. אלא בשעה שאמר לו קודשא בריך הוא, (שמות ג) של נעליך מעל רגליך, אזדעזע החר, אמר מיכאל קמי קודשא בריך הוא, רבונו של עולם תבעי לסתור אדם. והא פתיב (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אותם, ולית ברכתא אשתכח, אלא במאן דאיהו דכר ונוקבא, ואת אמרת לאתפרשא מאתתיה.

אמר ליה הא קיים משה פריה ורביה, השתא אנא בעינא דיתנסב בשכינתא, ובגיניה יחות שכינתא לדיירא עמיה, הדא הוא דכתיב עלית למרום שבית שבי. ומאי שבי. שכינתא דאתנסיבת עמך. לקחת מתנות באדם. באדם לא כתיב, אלא באדם הידוע למעלה. וביומא דנחתת שכינתא, ההוא יומא דאתנסבא במשה נחתא, הדא הוא דכתיב פלת משה, פלת משה ממש.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ח ע"ב]

וביהושע דאנפוי כאנפי סיהרא כתיב, (יהושע ה) של נעלה, דלא אתפרש אלא בזמנין ידיעון, דהא לא אתנסיבת עמיה שכינתא כל כך, ולא אתחזי ליה, דכתיב (יהושע ה) ויפל יהושע על פניו ארצה. אבל הכא פלת משה ודאי. מתנות באדם, מתנת פתיב, זכאה חולקיה דמשה, דמאריה בעי ביקריה, על כל שאר בני עלמא. (במדבר ז) ויאמר יי אל משה נשיא אחד ליום. מהו ליום. אמר רבי יהודה, יומין דלעילא, דאתחנכו (דף קמ"ח ע"ב) לאתברכא, באינון תריסר תחומין, דמתפרשא, וכל חד אתתקן ואתחנך בברכתא על ידוי דאלין דלתתא. תאנא, פלהו מתברכן בגין מדבחה דלעילא, ואפילו תתאה ואפילו עובדי כוכבים ומזלות מתברכן.

דתניא, אמר רבי שמעון, אלמלא לא אקריבו אלין תריסר נשיאין, לא יכיל עלמא למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל, דכתיב, (בראשית כה) שנים עשר נשיאים לאומות. מדאקריבו אלין דישראל, נסיבו שולטנותא דכלהו, בגין כך נשיא אחד ליום.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וכל מה דאקריבו, כגוונא דלעילא אקריבו, בגין דיתברכון פלהון. אילם ששים, עתודים ששים, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה, דבסטר גבורה. פה אחת עשרה זהב וגו', והא אתמר, זכאה חולקיהון דצדיקיא, דקודשא בריך הוא מריק עלייהו ברכאן, וציית צלותהון, ועלייהו פתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'.

ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת בהעלותך

(במדבר ח') וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלותך את הנרות וגו', רבי יהודה פתח, (תהלים יט) והוא כחתן יוצא מחופתו וגו'. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהון, ויהב להון אורייתא דקשוט, אילנא דחיי, דביה אחיד בר נש (ס"א ירית) חיינ להאי עלמא, וחיינ לעלמא דאתי. דכל מאן דאשתדל באורייתא ואחיד בה, אית ליה חיינ (ס"א אחיד בחיין). וכל מאן דשביק מלי דאורייתא, ואתפרש מאורייתא, כאלו מתפרש מחיין, בגין דהיא חיינ, וכל מלוי חיינ, הדא הוא דכתיב, (משלי ד) פי חיים הם וגו'. וכתיב (משלי ג) רפאות תהי לשרך וגו'.

תא חזי, אילנא דחיי, אחיד מעילא לתתא. והאי שמשא דנהיר לכלא, נהורא די ליה שארי מרישא, ואתפשט בגופא דאילנא בארץ מישר, ב' סטרין אחידן ביה, חד לצפון, וחד לדרום. חד ימינא, וחד שמאלא. (ואינון) בשעתא דשמשא נהיר כמה דאתמר, מההוא גופא (ס"א גופא) דאילנא, אתקיף לדרועא דימינא, ואנהיר בתוקפיה. ומתוקפיה נהיר שמאלא, ואתכליל בנהוריה.

והוא כחתן יוצא מחפתו, מאן איהו חפתו. דא איהו (שיר השירים ג) עטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. יוצא מחפתו, דא איהו רישא דכל נהורא כמה דאת אמר בקרא דאבתריה, מקצה השמים מוצאו, דא שירותא דכלא, דאקרי מקצה השמים. וכדין, נפיק כחתן ממש, כד נפיק לאערעא לכלתיה, רחמתא דנפשו, ופריש דרועוי, ומקבל לה.

כהאי גוונא והוא כחתן יוצא מחפתו, אזלא שמשא ואתפשט לגבי מערב, פיון דמערב אתקריב, סטר צפון אתער לקבליה בקדמיתא, וקריב למערב, וזויג ליה באתריה, כמה דאתמר דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. ולבתר סטר דרום דאיהו ימינא, דכתיב וימינו תחבקני. כדין ישיש פגפור לרוץ ארץ, לאנהרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סִיְהָרָא וְאוּקְמוּהָ. תָּא חֲזִי, בְּהַעֲלוּתְךָ אֶת הַנְּרוֹת, אֲלִין בּוֹצִינִין עֲלָיִן, דְּכִלְהוּ נְהִירִין
פְּחָדָא מִן שְׂמִשָּׁא. (חסר כאן)

דף קמ"ט ע"א

רַבִּי אַבְא פָּתַח, (תהלים פט) אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יֵי בְּאוּר פְּנִיךָ יִהְלֶכְוּ. הָאֵי
קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבַל תָּא חֲזִי, זַפְּאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב לֹון
אוּרִייתָא קְדִישָׁא, (דף קמ"ט ע"א) וְאוּלִיף לֹון אֲרַחוּי, לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ, וְלִמְיֵטֵר פְּקוּדֵי
דְּאוּרִייתָא, לְמִזְפֵי בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְקָרִיב לְהוּ בְּשַׁעְתָּא דְנַפְקוּ מִמְצָרִים, דְּהָא
כְּדִין אֲפִיק לֹון מְרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְסִלִיק לֹון לְאַתְאַחְדָּא בְּשַׁמְיָה, וְכְדִין אֲקָרוּן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי חוּרִין מַכְלָא. דְּלָא יִתְבוּ תַּחוּת רְשׁוּתָא אַחְרָא, וְסִלִיק לֹון לְאַחְדָּא
בְּשַׁמְיָה, דְּסִלִיק עַל כְּלָא, דְּשִׁלִיט עַל עֲלָאִין וְתַתְּאִין.

וּמַגּוּ רְחִימוּתָא דְלַהוּן, קָרָא לֹון (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, כְּגוּוֹנָא (דקדושה)
עֲלָאָה (ועל דא). קָטַל (ס"א וקטל) כָּל בְּכוֹר דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא, וְשָׂרָא קְטִירִין וְאַסִּירִין
דְּעֲלָאִין וְתַתְּאִין, בְּגִין לְאַפְקָא לֹון, וְעֵבִיד לֹון בְּנֵי חוּרִין מַכְלָא. וְעַל דָּא לָא בַּעַא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא מְלַאךְ, וְלָא שָׂרָף, אֲלָא אִיהוּ. וְעוּד, דְּהָא אִיהוּ יַדַּע לְאַבְחָנָא
וְלִמְנַדַּע כְּלָא, וְלִמְשָׁרֵי אֲסִירִין, וְלָאוּ אֵינּוּן בְּרְשׁוּתָא דְשִׁלִיחָא אַחְרָא אֲלָא בִּידֵיהּ.

תָּא חֲזִי, בְּהַהוּא לִילְיָא דְבַּעַא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקָטְלָא כָּל אֵינּוּן בְּכוֹרֵי כְּמָה
דְּאַתְמַר, בְּשַׁעְתָּא דְרַמְשׁ לִילְיָא, אַתּוּ מְזַמְרִין לְזַמְרָא קַמְיָה, אֲמַר לֹון, לָאוּ עֵידֵן הוּא
דְּהָא שִׁירְתָא אַחְרָא, מְזַמְרִין בְּנֵי בְּאַרְעָא.

בְּשַׁעְתָּא דְאַתְפְּלִיג לִילְיָא, אַתְעַר רוּחַ צְפוּן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין עֵבֵד נוֹקְמִין,
וְיִשְׂרָאֵל עֵבֵדִין שִׁירְתָא בְּקוּל רַם, (ס"א וישראל מזמרין ואמרין הלילא בקול רם) וְכְדִין
עֵבֵד לֹון בְּנֵי חוּרִין מַכְלָא, וּמְלַאכִין עֲלָאִי, וְכָל מְשָׁרְיִין כְּלָהוּ, הוּוּ צִיִּיתִין לְהוּן
לְקַלְיָהוּן דְיִשְׂרָאֵל. בְּתַר דְאַתְגְּזֹרוּ, רְשִׁימוּ לְבַתִּיהוּן, מִתְהוּא דְמָא, וּמְדַמָּא דְפַסְחָא,
בְּתַלַּת רְשִׁימִין. (שמות יב) עַל הַמְּשַׁקּוֹף וְעַל שְׁתֵי הַמְּזוּזוֹת.

מֵאֵי טַעְמָא. הָא אוּקְמוּהָ בְּגִין דְּאִיהוּ רְשִׁימָא קְדִישָׁא, וּמַחְבְּלָא כְּדִי אִיהוּ נְפִיק,
וְחָמֵי הָהוּא דְמָא דְהוּוּ רְשִׁים עַל הָהוּא פְּתַחָא, חֵיִים עֲלִייהוּ דְיִשְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא
דְּכַתִּיב וּפַסַּח יֵי עַל הַפֶּתַח וְגו'. הֵכָּא אֵית לְאַסְתְּפְּלָא, אֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי
וְקָטִיל בְּאַרְעָא דְמְצָרִים, וְלָא שְׁלִיחַ אַחְרָא, רְשִׁימָא דָּא דְעַל פְּתַחָא לְמָה, וְהָא כְּלָא
גְּלִי קַמְיָה. וְתוּ, מַהוּ וְלָא יִתֵּן הַמְּשַׁחִית, וְלָא יִשְׁחִית מִבְּעֵי לֵיהּ.

אֲלָא וְדָאֵי הֵכִי הוּא, דְּכַתִּיב, (שמות יב) וַיִּי הִכָּה כָּל בְּכוֹר. וַיִּי: הוּא וּבֵית דֵּינּוּ.
וְהָהוּא בֵּי דֵּינָא הֵכָּא אֲשַׁתְּכַח. (ס"א מכאן דבכלא) וּבְכָלָא בְּעֵי לְאַחְזוּאָה עוּבְדָּא, בְּגִין
לְאַשְׁתְּזָבָא. דְּהָא כְּגוּוֹנָא דָּא עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא, בְּגִין דְּלָא אֲשַׁתְּכַח מַחְבְּלָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי בעובדא, ובזמנא דלא אצטרף האי, כגון ראש השנה, דאיהו יומא דדינא, ומאריהון דלישנא בישא קיימין עלייהו דישראל, בעינן מלין, צלותין ובעותין, ובעינן לאחזאה עובדא (ס”א ברוחא ונפשא) כמה דאוקימנא. והא אתמר, ובמה בשופר. (לאחזאה שופר) לאתערא שופרא אחרא. ואנן מפיקין בההוא קלא, רחמי ודינא כחדא, פלא כדקא יאות. כמה דההוא שופר עלאה, אפיק קלא דאיהו פללא כחדא. ולא תערא רחמי קאזלינן, ולתברא מאריהון דדינא, דלא ישלטון בהאי יומא. וכד רחמי מתערין, כלהו בוצינן עלאין נהרין מהאי גיסא ומהאי גיסא. כדין (משלי טז) באור פני מלך חיים.

תא חזי, בשעתא דכהנא (רבא) אתכוון לאדלקא בוצינן לתתא, והוה קריב קטורת בוסמין, בההוא שעתא כדין בוצינן עלאין נהרין, ואתקטר פלא כחדא, וחדו וחדוותא אשתכח בכלהו עלמין, הדא הוא דכתיב, (משלי כז) שמן וקטורת ישמח לב, ועל דא בהעלותך את הנרות.

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, הוו אזלי באורחא, פגעו באינן טורי קרדו, עד דהוו אזלי, זקף עינוי רבי אלעזר, ורחמי אינן טורי רמאי, והוו חשוכן, ודחלן בדחילו. אמר רבי אלעזר לאינן חברייא, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל פיון דאנן תלתא, ומלי דאורייתא ביננא, דינא הכא לא אשתכח.

פתח רבי אלעזר ואמר, כתיב ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו', כמה חביבין מלי דאורייתא, דבכל מלה ומלה, אית רזין עלאין, ואורייתא פלא, עלאה איקרי. ותנינן בתליסר מכילן דאורייתא, כל דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל, ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא.

[זוהר חלק ג' - דף קמ"ט ע"ב]

דהא אורייתא דאיהי (דף קמ"ט ע"ב) פללא עלאה, אף על גב דנפק מנה, חד ספור בעלמא. ודאי לא אתי לאחזאה על ההוא ספור, אלא לאחזאה מלין עלאין, ורזין עלאין. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא. בגין דההוא ספור דאורייתא, או ההוא עובדא, אף על גב דהוא נפקא מכללא דאורייתא, לאו לאחזאה על גרמיה נפק בלבד, אלא לאחזאה על ההוא פללא עלאה דאורייתא פלא נפק.

כגון האי דכתיב, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי האי קרא מכללא דאורייתא נפק, ואתי בספור דעלמא. מאי אכפת לן, אי שרי בהאי, או בהאי, דהא באתר חד לישרי. אלא ללמד על הכלל פלו יצא. וזכאין אינן ישראל, דאתיהיב להו אורייתא עלאה אורייתא דקשוט. ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קָאָתִי, תִּיפַח רִוְחִיהָ. דַּאי הָכִי, לָאוּ אִיהִי אֹרִייתָא עֲלָאָה, אֹרִייתָא דְקָשׁוּט, אֲלֵא וְדַאי אֹרִייתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אִיהִי אֹרִייתָא דְקָשׁוּט.

תָּא חֲזִי, מְלַךְ בְּשַׁר וְדָם, לָאוּ יִקְרָא דִילִיָּהּ הוּא, לְאַשְׁתַּעֵי מְלָה דְהַדְיוּטָא, כּל שְׁכּוֹן לְמַכְתָּב לִיָּהּ, וְאִי סְלִיק בְּדַעְתָּךְ, דְּמִלְכָּא עֲלָאָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא הוּוּ לִיָּהּ מְלִין קְדִישִׁין, לְמַכְתָּב וּלְמַעַבְד מְנִייהוּ אֹרִייתָא, אֲלֵא דַּאִיהוּ כְּנִישׁ כּל מְלִין דְּהַדְיוּטִין, כְּגוֹן מְלִין דְּעֵשׂוֹ. מְלִין דְּהַגֵּר. מְלִין דְּלָבָן בִּיעֵקֵב. מְלִין דְּאֶתוֹן. מְלִין דְּבַלְעָם. מְלִין דְּבִלְק. מְלִין דְּזוּמְרִי. וְכְנִישׁ לְהוּ, וְכָל שָׂאָר סְפוּרִין דְּכְתִיבִין, וְעֵבִיד מְנִייהוּ אֹרִייתָא.

אִי הָכִי, אֲמַאי אֲקָרִי (מלאכי ב) תּוֹרַת אֲמַת, (תהלים יט) תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה, עֵדוּת יְיָ נְאֻמָּנָה, פְּקוּדֵי יְיָ יִשְׂרָאֵל, מִצְוֹת יְיָ בְּרָה, יִרְאֵת יְיָ טְהוֹרָה, מְשַׁפְּטֵי יְיָ אֲמַת, וְכְתִיב הַנְּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רָב. אֲלִין אֵינּוֹן מְלִי דְּאֹרִייתָא. אֲלֵא וְדַאי אֹרִייתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אִיהוּ אֹרִייתָא דְקָשׁוּט, תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה. וְכָל מְלָה וּמְלָה, אֲתִיָּא לְאַחֲזָאָה מְלִין (אחרונים) עֲלָאִין, דְּהִהוּא מְלָה דְּהִהוּא סְפוּר, לָאוּ לְאַחֲזָאָה עַל גְּרַמְיָה בְּלָבַד קָא אֲתִיָּא, אֲלֵא לְאַחֲזָאָה עַל הַהוּא כְּלָלָא קָאָתִי, כְּמָה דְּאֹקִימָנָא.

תָּא חֲזִי וְתַנּוּחַ הַתִּיבָה וְגו'. הַאי קָרָא כְּךָ, כּל שְׁכּוֹן אַחֲרֵינִין, (ס"א הַאי קָרָא כְּךָ אִיהוּ וְהָא אַתְמַר) בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא תְּלִי עַל עֲלָמָא, וְדִינִין שְׂרִיין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל כּוּרְסֵיָא דְּדִינָא לְמִידָן עֲלָמָא בְּהִהוּא כּוּרְסֵיָא, כְּמָה רְשִׁימִין אֲתַרְשִׁימוּ בֵּיהּ, כְּמָה פִּיתְקִין גְּנִיזִין בְּגוּיָהּ, בְּגוּ אַחֲמַתָּא דְּמִלְכָּא, כְּלָהוּ סְפָרִים דְּפִתְחוּ תַּמָּן אֲתַגְּנִיזוּ, וּבְגִין כְּךָ לָא אֲתַנְשִׁי מְלָה מִן מִלְכָּא, וְהַאי כּוּרְסֵיָא לָא אֲתַקֵּן, וְלָא שְׂרִיא. אֲלֵא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, דַּאִיהוּ יוֹמָא דְּדִינָא, יוֹמָא דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא אֲתַפְקִדוּן בֵּיהּ, כְּלָהוּ עֲבָרִין קָמִי הַהוּא כּוּרְסֵיָא. וְעַל דָּא, וְתַנּוּחַ הַתִּבָּה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי וְדַאי, דַּאִיהוּ דִּינָא דְּעֲלָמָא. עַל הַרִי אֲרָרְט, אֲלִין (סמכי כורסייא) מְאָרִיָּהוּן דְּדִינִין, מְאָרִיָּהוּן דְּיָבָבָא וְיִלְלָא, וְכְלָהוּ שְׁלִיחִין (ס"א דְּכָלָהוּ שְׂכִיכִין) בְּהִהוּא יוֹמָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכְמָה מְאָרִי תְּרִיסִין אֲתַעְרוּ בְּהַאי יוֹמָא, וְכְלָהוּ קִיָּמִי תַּחוּת הַהוּא כּוּרְסֵיָא, בְּדִינָא דְּעֲלָמָא.

וְיִשְׂרָאֵל מְצֻלָּן צְלוּתָא בְּהִהוּא יוֹמָא, וּבְעָאן וּמְתַחַנְנִין קָמִיָּהּ, וְתַקְעִין בְּשׁוּפָר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲיִים עֲלֵיהּ, וּמְהַפֵּךְ דִּינָא לְרַחֲמִי. וְכָל עֲלָאִי וְתַתָּאִי, פְּתַחִי וְאֲמַרִי, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה. וְעַל דָּא בְּעִינָא בְּהִהוּא יוֹמָא, דְּהִהוּא דְּתַקַּע, דִּידַע עֲקָרָא דְּמְלָה, וְיַכּוּן בֵּיהּ בְּתְרוּעָה, וְיַעֲבִיד מְלָה בְּחַכְמָתָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, וְלָא כְּתִיב תּוֹקְעֵי תְּרוּעָה, וְהָא אַתְמַר.

[זהר חלק ג' - דף ק"ג ע"א]

אֲזָלוּ כָּל הַהוּא יוֹמָא, כַּד רָמַשׁ לִילְיָא, סְלִיקוּ לְחַד אַתָּר, וְאַשְׁכּוּחוּ חַד מְעָרְתָּא. אֲמַר רַבִּי אֲלַעְזָר, לִיעוּל חַד גּוּ מְעָרְתָּא, אִי אֲשַׁתְּכַח אַתָּר דַּאִיהוּ יְתִיר מִתַּתְקוּן. עַאל רַבִּי יוֹסִי, וְחַמָּא מְעָרְתָּא אַחֲרָא בְּגוּיָהּ, נְהוּרָא דְּשַׁרְגָּא בֵּיהּ, שְׁמַע חַד קָלָא דְּהוּהוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר, בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. הכא נטלא כנסת ישראל נהורא, ואמא עלאה (דף ק”ג ע”א) מתעטרא, וכלהו בוצינין מינה נהרין. בה תרין טופסירין דיקיין פרחין, שושבינין (ס”א שבשבין) כלהו קטרין לגבי עלאה, ומתמן לתתא.

שמע רבי יוסי וחדו, אתא לגבי רבי אלעזר, אמר ליה רבי אלעזר, ניעול, דקודשא בריך הוא אקדים לן האי יומא, לאתרחשא לן בנסין. עאלו, פין דעאלו, חמו תרין בני נשא, דהוו לעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר, (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיה יחסיון. קמו אלין, ויתבי כלהו, וחדו כלהו, אמר רבי אלעזר, מה יקר חסדך אלהים, דאשכחנא לכו. חסד עבד לן קודשא בריך הוא באתר דא, השתא אדליקו בוצינין.

פתח רבי יוסי ואמר. (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, בהעלותך ממש, באדלקותך. דהא כחדא אתעביד על ידא דכהנא תרין פולחנין. דאינון קשורא חדא. ומאן אינון. שמן וקטרת. כדכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. דכתיב, (שמות ל) והקטיר עליו אהרן וגו’. וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבבים יקטירנה. מאי שנא הכא בהטיבו, ומאי שנא התם ובהעלות. אמר רבי יהודה, כלא חד מלה.

רבי יוסי אמר, בהטיבו: כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיך מיין. טובים: רווי חמרא. כמה דאת אמר, (ירמיה מד) ונשבע לחם ונהיה טובים. רבי יהודה אמר, הטבה ממש. כמה דאת אמר (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. ובהעלות, דהא בזמנא דאתשקיין ואתרויין משקיו דנחלא, כדין עלאין עלויא, וברכאן (ס”א עלאין מתתאין) אשתכחו בכלהו, וחדו בכלא. ועל דא ובהעלות.

רבי אחא אמר, בשעתא דעמיקא דכלא נהיר, (ס”א דסתימא דכלא נהיר) נהיר בנחלא. ונחלא, נגיד (ס”א נהיר) בארז מישר לאשקאה כלא. כדין כתיב, בהעלות (נ”א בהטיבו) בגין דהא מעומקא דכלא נפקי, בהעלות דאתי מסטרא עלאה, (בראשית כ”א א) דעמיקא (ס”א דסתימא) דכלא, דאקרי מחשבה. וכלא חד מלה, וכדין כנסת ישראל אתברכא, וברכאן אשתכחי בכלהו עלמין.

רבי יצחק פתח, כתיב (מלכים א ח) בנה בניתי בית זבול לך מכון לשבתך עולמים. בית זבול, בית זבול ודאי, כד אתפקדו בידהא, כל גנזי מלכא, ושלטא בהו. כדין אקרי בית זבול. ורקיע חד אית דאקרי זבול, דהא דא אשכח לקבלא ברכאן, ולסדרא כלא, והאי אקרי בית זבול.

תא חזי, כתיב (דברים לג) ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלה, מלימד דאשתתפו כחדא. דא נפיק ואגח קרבא, ודא יתיב ולעי באורייתא. ודא יהיב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חולקא לדא, ודא יהיב חולקא לדא. בחולקיה דזבולון ימא, ופנסת ישראל אקרי ים פנרת. והכי אתחזי, בגין דהא תכלת נפיק מתמן, ואוקמוה, דהא לתתא פגוונא דלעילא, ים פנרת לעילא, ים פנרת לתתא. תכלת לעילא, תכלת לתתא, וכלא באתר חד.

ועל דא ירית זבולון, למיפק לאגחא קרבא, ומנלן דהכי הוא. דכתיב, (דברים לג) עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק. זבחי צדק ודאי. מאי טעמא. פי שפע ימים יינקו. ויששכר חולקיה באורייתא, ויהיב לזבולון חולקא דאורייתא ודאי, ועל דא אשתתפו פחדא, לאתברכא זבולון מיששכר, דברכתא דאורייתא, היא ברכתא דכלא.

[זוהר חלק ג' - דף ק"נ ע"ב]

רפי אבא אמר, אחסנתא דאורייתא ודאי הכי הוא, ודרגא דא שתיתאה יהיב אגר (ס"א חד שתיתאה יהיב אגר) אורייתא, ואחסין לה לפנסת ישראל, אחסין חוורא לתכלתא. ועל דא תנינן, משיכיר בין תכלת ללבן, דישתמודען גוונא, דהא פדין אקרי בק"ר, וחורא אתי לעלמא, ותכלתא אתעבר. ועל דא כל קרבין דמלפא, וכל זייני מלפא בידהא אתמנן, והא אוקימנא. (חסר תחילת המאמר ועיין פרשת וילך רפ"ו ע"א) (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם, באר, דא פנסת ישראל. חפרוה שרים, דא אבא ואמא, דאולידו לה. פרוה נדיבי העם, אלין אבהן. דכתיב, (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם וגו'. בגין (דף ק"נ ע"ב) לאתברכא מנהון, על ידי דדרגא חד, ומנו. צדיק דקאים עלה. ועל דא אמרינן, כד האי באר נטלא, בסיועא דאבהן נטלא.

ואקרי באר, ואקרי ים. אקרי באר, בשעתא דיצחק נפק מזיינא מסטרא דאימא, ואתי לאמשכא אבתרא דדא, ומלי לה, פדין אקרי באר דיצחק. באר דמרים. והא אוקמוה. ים כד אתנהרא מנהרא עלאה דאבא, פדין אקרי ים, דנחלין אזלין לגווה, כמה דאת אמר (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא.

ומיזמא דגלתה פנסת ישראל בגלותא, פתיב (איוב יד) אזלו מים מני ים, דא כנסת ישראל. ונהר יחרב ויבש, דא צדיק. ועל דא פתיב, (ישעיה נז) הצדיק אבד וגו'. דהוא הוה נהר עלאה ויקרא, דעייל בגווה, והוא פניש כל אינון נהרין ונחלין, דנגדין מנגידו דההוא נהר קדישא, דלא פסקין מימיו לעלמין, דנגיד ונפיק מעדן עלאה, והוא עייל בגווה ומלי אגמהא, ומתמן ירתין עלמין כלהו (אתונו וירתין) ברפן בכלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בשעתא דאתברכא פנסת ישראל, עלמין פלהו אתברכין, וישראל לתתא, ינקין ומתברכין בגינה. והא אוקימנא דהיא אגנא עליהו, דישראל, כמה דאתמר.

כתיב (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך וגו'. מלאך האלהים דא פנסת ישראל. והא אוקימנא, דההיא שעתא, בסיוע דאבהן נטלא. וכד אינון משתפחין לגבה, פלא משתפחי. ובגין כך אתמסר באלין קראי שמא קדישא, דכליל בהון אבהתא, כמה דאוקימנא. חד קרא פסדרא, וחד למפרע, וחד פסדרא.

ויסע מלאך האלהים ההולך וגו', דא פסדרא בגין דאברהם אשתכח הכא, וכל אינון דאתו מסטריה, ועל דא איהו פסדרא פגוונא דא. (אמר המג"ה כאן מצאתי כתוב פסוק ויסע כסדר כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה הלשון ותמצאם כולם בסוף ח"ב בסוף שמות)

הכא אתעטר אברהם בעטרוי, ואעטר לה לכנסת ישראל, ואלין אתוון פלהו בארץ מישר, למיתה ביממא. דכתיב (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי. ועל דא כתיב ויסע, אימתי נטלין במטלנייהו, הוי אימא ביממא, פד נהיר שמשא. ודא חד קרא דאיהו בשבעין ותריין אתוון.

תניינא דיצחק, הכי נמי דאשתכח בע"ב אתוון, לאשתכחא בדינא לגבי מצראי ולגבי ישראל ברחמי. ועל דא כתיב, ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, לקביל אלין ולקביל אלין. ויהי הענן והחשך, דהכי הוא יומא דיצחק, דעיבא הוי, עננא וחשוכא מניה הוא. ובגין כך סדורא דאתוון למפרע, (באורחא עקימא) ולא בארץ מישר, פגוונא דא. (כאן מצאתי כתוב פסוק ויבא למפרע כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה הלשון)

ועל דא אתוון פלהו למפרע, דכתיב ויהי הענן והחשך, דכיון דעאל יצחק בדינוי, לא קרב זה אל זה. כתיב זה אל זה, אינון דאתו מסטרא דאברהם, לא קריבו דא בדא. דהא לא יכלין, בגין דהאי באר אתדבקא ביצחק. כמה דאת אמר, ויאר את הלילה. דכד אתמלייא לאתחברא (ס"א לאתקפא) ביצחק, לא קרב זה אל זה, ולא יכיל לקרבא. עד דאתא יעקב, ואתחבר באברהם, ונטל ליצחק, ושאר ליה באמצעיתא, פדין אתקשר מהימנותא דא בדא ודא בדא, ואשתזיבו ישראל.

ותנינו, באתר דאבהתא אשתכחי, שאר צדיקייא משתכחי גבייהו, ועל דא שמא דא, סליק לסטרין אחרנין מתפרשין, אף על גב דכלהו נפקין לארחא חד.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"א ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד נהרא האי בא”ר מסטרא דיצחק, ואתקשר ביה, אתעביד ימא רבא תקיפא, וגלגלין תקיפין, סליקין ונחתין בזעף ורוגזא בתקיפו, נטיל לעילא, (דף קנ”א ע”א) סליק, ונחתית לתתא, אברהם אתי לקבלא (ס”א לקבליה), ומגזו רוגזא וזעפא וחימתא ותקיפו, זה אל זה לא הוו מתקרבין, עד דאתא יעקב, ושכיך רוגזא, ומאיך ותבר גלגלי ימא, הדא הוא דכתיב, (שמות יד) ויט משה את ידו על הים ויולך יי את הים ברוח קדים עזה וגו’. מאי ברוח קדים עזה. דא רוח יעקב, עזה תקיף לקבליה, לתברא רוגזא דהאי ימא. וישם את הים לחרבה ויבקעו המים (נ”א הוא) אריק ימא מימי רוגזין, ואתפליגו מיא לסטרא דאברהם ולסטרא דיעקב, הדא הוא דכתיב ויבקעו המים לסטרא דא ולסטרא דא. ועל דא אתון פלהו בארץ מישר פדקא יאות. (כאן היה כתוב פסוק ויט כסדר כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה הלשון)

אלין אתון בארץ מישר, בסטר דיעקב, וכל אינון דאתו מסטריה, וכד אתא יעקב, אתחבר באברהם, ונטל ליצחק, ושאר ליה באמצעיתא. פדין אתקשר מהימנותא דא בדא ודא בדא. ועל דא, עובדא בתקונא בשמא קדישא בזווגא דאבהן אשתמודע, דאיהו קשורא חד, קשורא מהימנא, למהוי רתיכא שלימתא. ובזווגא דאבהן כחדא, אתעביד כלא.

וידעין חברייא למיהך בארץ מישר, לאתקנא עובדין פדקא יאות, ובשמא דא קשורא דאבהן, אשתכחו אורחין לדינא, ולרחמי, לסייע, לחסד, לדחילו, לאורייתא, לחיי, למותא, לטב, לביש. זכאין אינון צדיקיא, וידעין אורחוי דאורייתא, וידעין למיהך באורחוי דמלכא קדישא, זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי. (וכאן מצאתי הע”ב שמות היוצאים מג’ פסוקים אלו במרובע כל שם ושם מג’ אותיות בבית אחד ישר הפוך ישר, וסימניך יהי אור ולא הדפסתי אותו מפני יקר תפארת קדושתו)

הא אבהן במטלגין, בעובדין, בקשורין דמתקשרי דא בדא. וכד מתחברן כחדא, לית מאן דיקום קמייהו. ותנינן, באתר דאבהתא אשתכחו, שאר צדיקיא משתכחי גבייהו. ועל דא שמא דא סליק לסטרין אחרנין מתפרשן, אף על גב דכלהו נפקין לארחא חד.

השלמה מההשמטות (סימן ח)

שבעה יומין עלאין, ברא קודשא בריך הוא בעלמא. ועלייהו שתיל ובני עלמין. הדא הוא דכתיב (שמות כ) פי ששת ימים עשה ה’, ולא כתיב בששת.

ולקביל אינון שבעה יומין עילאין, ברא בארעא שבעה זכאי קשוט, לקיימא לון, ולאנהרא לון, כל חד וחד לקביל יומיה. ושתיל להו, כל חד וחד בדרא דאתחוי ליה. ואינון אבהן דעלמא, אברהם יצחק ויעקב ויוסף ומשה ואהרן ודוד.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואיננו איקרון הרים, הררי קדם, דאינון תליין מאינון שבעה יומין עילאין דאמרן. ו' יומי בראשית, ו' דקיימא קמיייהו, הדא הוא דכתיב, (זכריה יב) ובית דוד כאלהים כמלאך ה' לפניהם.

ואף על גב דאיהו שביעאה, רביעאה איהו ביומין. ויוסף איהו שביעאה. אבל כד אתפלילת ביה ביוסף, ויהיב ליה תוספת תפנוקא מבי מלכא, אקרי אוף איהו שביעאה.

וכלהו אחידו בה בשכינתא, ברזא דשבעה. בגין דשכינתא איקרי בת שבע. בת מאימא עילאה, דאיהי כללא דשבע דרגין דעמה. ואיהי דרגא דצדק, עשיראה דאינון ספירין, דאיקרי בהו קודשא בריך הוא.

ואיקרי שביעאה בקרא, (דברי הימים א כט) דלף ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההודו כי כל וכו', עד הממלכה. ומאי טעמא, והא רביעאה היא ליומי. אלא בגין דאיהי נטיעה בתראה, ואתפלילת בשביעאה, בגין כף נטלה שמייה, וכולא חד.

וכל חד וחד מאבהו, ידע ליה לקודשא בריך הוא, מגו אספקלריא דיליה. אברהם ידע ליה, מגו חסד, דאיהו מדת הגדולה, מדת החסד, ימינא דמלכא. ועל דא אחיד בה, ולא שביק לה לעלמין, ועביד טיבו עם בני נשא, ואוקמוה. דהא עובדוי סליקו ליה בהאי דרגא.

יצחק ידע ליה בדרגא דגבורה, דאקרי פחד יצחק, ודחיל ליה לעלמין. יעקב ידע ליה מגו דרגא דתפארת. דאיהו כליל מחסד ומפחד, ואקרי אמת, ואחיד בה. הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב.

יוסף ידע ליה לקודשא בריך הוא מגו ההיא אספקלריא, דאקרי כל. ועל דא איקרי יוסף כלכל, דכתיב (בראשית מז) ויכלכל יוסף. ואיקרי יסוד עולם.

משה ואהרן אינון תרין פרובין, דאשתמע קלא דלעילא מבינייהו, ועל דא אתייהיבת אורייתא על ידייהו. הדא הוא דכתיב, ונועדתי לה שם ודברתי אתך וגומר. ואינון תרין פרובין דלעילא, אינון נצח והוד, ואינון תרין סמכין דגופא.

כגוונא דא, אית לה למטרוניתא לתתא, תרין פרובין תחותה, דינקין מינה. ואינון עילאין ודאי, על ארון העדות, דאיקרי צדק, ארונא דעדות. ומאן עדות, דא יוסף, הדא הוא דכתיב, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו. ואיקרי תורה שבכתב, והאי ארונא תורה שבעל פה.

תא חזי, כל אינון אבהו עילאין דאחידן לעילא, רמיון פלהו בתורה שבכתב, תורת ה'. ודוד דאיהו אחיד בברייתא, דאיהי תורה שבעל פה, רמיון בדברי קבלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך אקרי קבלה, דמקבלת נהירו מתורה שבכתב, דאיקרי צדיק, ואיקרי יוסף, ואיקרי כל.

ואינון תרין פרובין עילאין, קיימין על ההוא סהדותא דארונא, הדא הוא דכתיב, (דברי הימים א כט) והנצח וההוד, פי כל בשמים ובארץ, ודא איהו סיומא דשמיא ומזווג להאי ארץ.

והכי הוא, דכל מה שברא קודשא בריך הוא לעילא, ברא לקבליה לתתא. ויוסף אקרי עדות, הדא הוא דכתיב עדות ביהוסף שמו. ועל דא שמא דיוסף שלים בכלא לעילא ותתא.

ועל דא תנינן, ארון דיוסף וארון דשכינתא, בהדי הדדי הוו אזלין במדברא, והוו פולי עלמא אמרי מה טיבן של שני ארונות אלו. ומתיבין לון, קיים זה מה שכתוב בזה. קיים ודאי, הדא הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם, איהו קיומא דעלמא.

סדר הלימוד ליום כז ניסן [יום 204 בשנה]

אתא דוד דאיהו שביעאה, דאבהן אחיד בה, בהאי בת שבע, דאיהי ממלכה, ולא שביק לה לעלמין. הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לו) ודוד עבדי נשיא להם לעולם. וכתיב, (תהלים פט) כסאו כשמש נגדי. וכל דא אוליף לן אורייתא, דכלהו אחידן בה בשכינתא ברוא דשבע.

תא חזי, אברהם בוצינא קדמאה קדישא דעלמא, פד בעא לסלקא לדרגיה, לא יכיל, עד דסליק ואשתמודע באינון תלת דרגין עילאין דעליה, דההוא חולקא דיליה.

כיון דסליק ואשתמודע ליה לקודשא בריך הוא, מגו אינון תלת דרגין, דעם אינון שבעה, דאיקרין פתר עליון חכמה בינה, ואינון שלימו דעשר ספירן, דאיקרי בהו קודשא בריך הוא. וכיון דסליק אחר כך באינון תלתא, דאינון עתיקא ואבא ואימא, דנגיד מנהון נהירו לתתא, פדין אחיד לחולקיה, ההוא דרגא דתחותיהו דאינון תלתא, דאיקרי חסד.

וכלהו אדביק לון, מגו אספקלריא דשלטא בליליא, דבהו ממש לא הוה בר נש דידע פלום. ועל דא תנינן, בן שלשה שנים, הפיר אברהם את בוראו, בן שלשה דייקא.

ותא חזי, רזא דהני שלשה שנים, ולא פחות, בגין דשכינתא אקרי בת שבע, ולא יכיל לאתקרבא בהדה, עד דסליק באינון תלת דרגין עילאין, דעם אינון ז',

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַשְׁתְּמוּדְעָא מַגּוּוֹן, וְלֹאֲתַנְהָרָא בְּכָל מַאי דְאִיהוּ לְתַתָּא, וְגו' וּז', הָא עֶשְׂרֵי דְרָגִין עֲלֵאִין, רְזָא דְשָׁמַא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְכִיּוֹן דְהוּה מִתְנַהֵיר בְּאִינוֹן שְׁלֹשָׁה, בְּעָא לְסַלְקָא בְּאִינוֹן שְׁבַע, בְּרְזָא דְכְּתִיב, (בראשית כא) וַיֵּצֵב אַבְרָהָם אֶת שִׁבְעַת כְּבָשֹׁת הַצֹּאן. וְרְזָא דָא רְמִיז לְאַבְיִמְלֶךְ, דְלֹא יִשְׁלֹטוֹן עֲלֵיהוֹן בְּנוֹי, עַד דִּישְׁתְּלִימוּ אִינוֹן שְׁבַעַה זִפְאֵי קְשׁוּט בִּישְׂרָאֵל, לְקַבֵּיל אִינוֹן שְׁבַעַה דְרָגִין דְלְעִילָא.

כִּיּוֹן דִּישְׁתְּלִימוּ, יְתִיב עֲלֵמָא תַתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְעֲלֵמָא עִילָאָה. בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. וְיִיתִי דוּד, דְאִיהוּ שְׁבִיעָאָה, וְיִתְעַר לְהֵהִיא בֵּת שְׁבַע דְלְעִילָא, דְאִיהִי נְקֻמָּא נְקֻמַתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְיִתְפָּרַע מִנְהוֹן.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמואל ב ח) וַיְהִי אַחֲרֵי כֵן וַיָּךְ דוּד אֶת פְּלִשְׁתִּים וַיְכַנְיֵעֵם וַיִּקַּח דוּד אֶת מֶתֶג הָאֵמָה מִיַּד פְּלִשְׁתִּים. מַאי וַיְהִי אַחֲרֵי כֵן. בְּתַר דְאִשְׁתְּלִימוּ יִשְׂרָאֵל, וְהוּו כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, כְּדִין וַיָּךְ דוּד אֶת פְּלִשְׁתִּים וַיְכַנְיֵעֵם. דְהָא עַד הַשְּׁתָא לָא יִכִּילוּ יִשְׂרָאֵל לְמִיתְבַּר תּוֹקְפִיהוֹן, וְהָא אִיתְעָרוּ חֲבַרְיָא בְּהֵהוּא מֶתֶג הָאֵמָה, וְאוּקְמוּהָ.

וְתָא חֲזִי, הָאִי דְרִמּוּ לִיה אַבְרָהָם בְּכַבְשׁוֹת הַצֹּאן, וְלֹא בְעֵזִים, וְלֹא בְמִילֵי אַחֲרִינֵי, בְּגִין דְאִינוֹן מְסֻטְרָא דְחֶסֶד, מֵאִינוֹן מִמֶּנּוּ דִינְקִין מְסֻטְרָא דְחֶסֶד, יְנַקִּין לְתַתָּא אִינוֹן כְּבָשִׁים, תַּחֲוֹת שׁוּלְטַנְיָהוֹן. וְאַבְרָהָם אַחִיד לְחוּלְקִיה מִדַּת הַחֶסֶד, וְכוּלָא בְרְזָא דְחֶכְמַתָּא.

וְעַל דָּא תְנִינֵן, מֵאֵן דְשָׁרִי גוּ עֲאֵנָא, לָא מְסַתְכֵן לְעֲלָמִין. וְאִי אִיהוּ שָׁרִי גוּ עֲזִיָּא, וְרַעֲי לֹוֹן, כְּמָה גְרִדִּינֵי נִימוּסִין, יְתַבִּין לְקַבְלִיה לְאַסְטָאָה לִיה, בְּגִין דְאִינוֹן מְסֻטְרָא דְדִינָא קְשִׁיא.

אַבְל כַּד אַתָּא יִצְחָק לְמַגְזֹר עֲמִיה קִיִּים, גְזֹר עֲמִיה בְּשְׁבַעַה, דְאַתְגַּלְיָא מַגּוּוֹן הֵהִיא בִּירָא, דְכְּתִיב (בראשית כו) וַיִּקְרָא אוֹתָהּ שְׁבַעַה.

תָּא חֲזִי, אַבְרָהָם קָרָא לְהֵהִיא בִּירָא דְמִיִּין, בְּאֵר שְׁבַע. יִצְחָק קָרָא לָהּ, שְׁבַעַה. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֶלָּא בְּגִין דִּיִּצְחָק אַחִיד לְחוּלְקִיה דְרָגָא דְפַתְחָה, דְאִיהוּ דִינָא, וְעַל דָּא אוּסִיף בְּה ה'. וְה' בְּכָל אַתְר מִדַּת הַדִּין. וְסִימְנָהּ (יחזקאל טז) הָא דְרַכְּךָ בְּרֹאשׁ נִתְתִּי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּקְרָא אוֹתָהּ שְׁבַעַה. דְלֹא עֲבַד בְּחוּרְפָן, כְּמָה דְעֲבַד אַבּוּהָ, וְכוּלָא בְּרְזָא דְחֶכְמַתָּא, וְאוּסִיף בְּה ה', לְאַחֲזָאָה דְאִיהִי חוּלְקִיה.

תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, בְּרָא לִיה בְּדִינָא. כִּיּוֹן דְחֹזָא דְלָא מִתְקִיִּים, שְׁתַּף בִּיה חֶסֶד. הָדָא הוּא דְכְּתִיב כ (בראשית ב) בְּהַבְרָאִים, בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים, וְאוּקְמוּהָ בְּאַבְרָהָם אִיתְקִיִּים עֲלֵמָא. בְּגִין כֶּךָ הָאִי בִּירָא, בִּיתָא דְעֲלֵמָא, עַל שְׁמִיה אִיתְקַרֵּי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם כא) עַל כֵּן קָרָא לְמָקוֹם הַהוּא בְּאֵר שְׁבַע. אָף

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על גב דהאי בירא אתדבק ביצחק, דכתיב (שם כו) ויקרא אתה שבעה. שמה באר שבע, סטרא דאברהם, ולא באר שבעה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני.

ותא חזי, ד' מאינון שבעה זכאי קשוט, כד בעו לאתקרבא בשכינתא, ברזא דשבע, כלהו איערעו בהאי באר, דלא פסקו מימוי לעלמין.

אברהם פרי לה להאי בירא, בגין דאיהו אוליה לכל בני עלמא, דיפלחון לקודשא בריך הוא. וכיון דכרי לה, אפיק מיין נבעין דלא פסקין לעלמין.

וכיון דמת אברהם, מה פתיב (בראשית כו) וכל הבארת אשר חפרו עבדי אביו בימי אברהם. בארת פתיב, וחד הוה, דכתיב באר שבע, וקרו ליה בארות, דמשמע דסגיאיין הוו. בגין דהאי בירא, מתחזי לון לאבהן בכל דוכתא דהוו אזלין, והוה מתחזי לון כבירין סגיאיין.

כיון דמילאו פלשתים עפרא, רזא דאהדרו בני עלמא לעבודה זרה, הוה עלמא שמש, דלית דינדע לקודשא בריך הוא. כיון דאתא יצחק, מה פתיב, וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו. מאי וישב, אלא דאתיב עלמא לתיקוניה, ואוליה לון לבני עלמא דינדעון לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (שם כה) ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו.

וישב יצחק עם באר לחי רא"י, האי בירא ממאן הוא. ממאן דכל חזין עילאין ותתאין וקיומיהון תליין ביה. וחזי כלא. הדא הוא דכתיב, (דניאל ב) ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא.

ותא חזי, אינון עבדי יצחק בגין דאינון מסטרא דדינא קשייא, כד חפרו לה, מה פתיב, שטנה, והא אוקמוה, עד דאתא איהו (בראשית כו) ויחפר באר אחרת וגו', ויקרא שמה רחובות ודאי. אבל עבדי אביו, בגין דכלהו אתיין מסטרא דימינא, לא הוה שטנא בעלמא, ולא נפיק דינא בהאי בירא, לאשטנא לון, כד לא מכשרי עובדיהון.

ומהאי בירא, איהו פתחא למינדע ליה לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יה. ועד דלא סליק יצחק מעלמא, בריך ליה ליעקב, ושלחיה לחרון, לאודוגא. וכד אזיל לחרון מה פתיב (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה, כיון דחזא יעקב יקרא דקודשא בריך הוא, מגו ההוא בירא, דאקרי באר שבע. כדן אמר ליה ללבן, אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה דייקא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, לקבל אינון שבועה זכאין, פקיד קודשא בריך הוא באורייתא, לקרבא קרבן מוסף, בשבע זמנין בשתא. בגין לאוספא להו עדינין ותפנוקין מבי מלכא, דישבועון אבהן בקדמיתא, ובתר כן בנין. ואינון ז' זמנין ולא יתיר.

בשבתא לקבל צדיק יסוד עולם, דאקרי כל, ואקרי שבת, לאוספא ליה עדינין ממוחא סתימאה, וברישי ירחא, לקבל כנסת ישראל, דאתקריאת סיהרא.

ובט"ו יומא לירחא קדמאה, לקביל אברהם אבוהון, דאחיד במדת תחסד, ואקרי ראשון. ובעצרת דבחדש הג', דאתייהיבת ביה אורייתא בשבעה קולות, לקביל יעקב, דאיהו תליתאי לאבהן, ואחיד בקול קול יעקב. ובראש השנה, לקביל יצחק, דאתיליד ביה, ואנן מדפרינן ביה עקדת יצחק, ואיהו יומא דדינא, לקבל מדת הדין דאחיד בה.

ביום הכפורים, לקביל משה, דקביל קודשא בריך הוא ביה צלותיה, וחס על ישראל, ואהדר ליה לוחי אורייתא. בחג הסוכות, לקביל אהרן, דבזכותיה הוו אזלין שבועה עננין, דחפן על ישראל כסוכות, ובגין כך אינון עבדין סופת. וכל אורייתא, כמה רזין עילאין סתימין בה, וכד אלין שבועה מתוספין בברכאן, כל עלמא בשלימו סגיאה. (עד כאן מההשמטות)

שבועה קשורין אינון, דמתקשרי בהו ג' אבהן, וד' אחרנין. רישא ואמצעיתא בקשורא חדא. ואלין אינון דחפרו בירא דמיא. תניינא זה אל זה, ואינון קשורא חדא, בתלת יודין.

תליתאה, שלימו דכל מהימנותא. רביעאה, תרין קיימין, דגופא קיימא עלייהו. חמישאה, טב וביש, נהרא דנפיק אילנא דחיי ומותא, (בראשית רכ"א ע"א) עמיקתא דכלא. שתיתאה, דינא ברחמי. שביעאה, בקדמיתא אתמר, בההוא רישא דאמרן, בגין דאיהו אמצעיתא דכלא. ובגין דאיהו אמצעיתא דכלא, אקרי (שמות נ"ה ע"א) אני, קיימא דכל ענפין דמתאחדן מסחרניה.

שבועה דרגין אלין, מדרגא חדא לדרגא חדא (ס"א אחרא), אשתמודעא רתיכא חדא, בכל אינון דמתאחדאן ביה. וכן מדרגא לדרגא, וכלהו אתנהגן אבתריה דההוא דרגא דאתפקדא עלייהו, והא אוקימנא מלי.

תא חזי, בשעתא דאלין דרגין משתכחי, כל מהימנותא אשתכח, ואלין שבועה עננין דאסחרו להו לישראל. בגין כך כד נטלא שכינתא, באבהתא נטלא. וכד אלין נטלין, כלהו דרגין אחרנין נטלין בהו, וכדין אתעטרת כנסת ישראל כדקא יאות.

תא חזי, זבולן דקאמרן ירית ים פנרת. ים פנרת סתם, והכי אתחזי. אי הכי יהודה מה חולקא אית ביה, אלא יהודה נטל מלכותא כללא, ואתאחיד ביה בכל סטרין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר אמר, האי פרשתא, הא אתמר עובדא דמנרתא ותקונהא וכל מה דבה, אמאי הכי זמנא אחרא. אלא פיון דנשיאים קריבו (לעילא) קורבנא דמדבחה, וכל תקונא דאתחזי ליה, אתא קרא ואשתעי עובדא דמנרתא, דהיא תקונא על ידא דאהרן, דהא לעילא מנרתא, וכל בוצינין (ס”א תקונין) דילת, על ידא דאהרן נהרין כלא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ”א ע”ב]

תא חזי, מדבחה, תריסר נשיאין הוו לחנכא ליה, ולא תקנא ליה, והא אוקמוה תריסר אינון שבטין, לד’ סטרין, ד’ דגלים, וכלהו תריסר. וכלא פגוונא דלעילא. מנרתא (דף קנ”א ע”ב) אתמני בשבעה בוצינין, לאדלקא על ידא דכהנא, וכלא פגוונא דלעילא. ומנרתא, על את קיימא, ובניסא אתעבידת, והא אוקמוה בעובדא דמנרתא.

ומדבחה פנימאה, ומנרתא, קיימי פחדא, לחדוותא דכלא. דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. ואוקימנא דתרי מדבחן הוו, חד פנימאה דכלא, והאי קיימא לחדוותא. וחד לבר, לקרבא קרבנין. ומהאי פנימאה נפיק להאי דלבר, ומאן דחמי ויסתפל, ינדע חכמתא עלאה, רנא דמלה אדני ידוד. ועל דא לא אתקרב קטרתא, אלא בשעתא דשמן אשתכח.

אשכחנא בספרא דשלמה מלכא, קטרת הוא לחדוה, ולסלקא מותנא. מאי טעמא. בגין דדינא מהאי דלבר אשתכח, וחדוותא וחדו וקשורא דנהירו, מההוא פנימאה, דכל חידו ביה קיימא. וכד האי אתער, כל דינא אסתלק מהאי, ולא יכיל למעבד דינא. ובגין כך קטרת קיימא לבטלא מותנא, ועל דא, קטרת קשירו הוא דכלא, ודא אתקריב בההוא פנימאה. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל וגו’. (במדבר ח) קח את הלויים וגו’, הא אוקמוה דבעי לדפאה (ס”א לדברא) לון, ולאמשכא לון, לאתקשרא באתרייהו, בגין דאינון דרועא שמאלא, וסטרא דדינא, וכל מאן דאתי מסטרא דדינא, בעי דלא ירבי שיערא, בגין דאסגי דינא בעלמא. ועל דא אתתא פהאי גוונא, דלא יתחזי שיערא לבר, ובעייתא לאתחפייא רישה, ולכסי שיערהא, ואוקימנא, והא אתמר. וכדין אתברכן כל אינון דאתיין מסטרא דדינא. ועל דא בליואי פתיב, וכה תעשה להם לטהרם וגו’, והעבירו תער וגו’. ואתמר ליואי לא סלקין לאתרייהו, עד דירים לון פהנא, בגין דימינא מדבר תדיר לשמאלא.

רבי שמעון אמר, ביומא דסלקין ליואי בדוכתייהו, בתרין פרים. מאי טעמא פרים. אלא אינהו כפרים, לקבלא בשמאלא להאי פרה דאקרי פרה אדומה. פהנא כל חילא וכל תקונא ביה תלייא, בגין דכל חילא דגופא בדרועא ימינא קיימא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא פהנא דרועא דישראל פלהו הוי. וביה קיימא לאתקנא כלא ולא אתקנא עלמא (ס"א מאי טעמא פרים אלא אינהו שמאלא כפרים לקבלא בשמאלא. תא חזי כהנא דרועא ימינא דישראל כלהו הוה וביה קיימא לאתקנא עלמא ולא אתקנא כלא בגין דכל חילא דגופא בדרועא ימינא קיימא וכל תקונא ביה תלייא) ועם כל דא, לא אשתכח בלחודוי, אלא בגופא ושמאלא, וגופא עקרא הוא דכלא.

השלמה מההשמטות (סימן ט)

והניף אהרן את הלויים תנופה לפני יי. רבי יהודה שאיל לרבי אבא, למה היה הכהן מניף את הלויים. אמר לו, משל למה הדבר דומה לתינוק. כשהוא בוכה וכועס, מה עושין כדי לפייסו. אמר ליה רבי יהודה, מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשקו.

אמר ליה רבי אבא, יהודה יהודה, מלה זאת באה לידך ולא חקרת בה, והלא ישמעו אננה מה שפיד מדבר. כך היא מדת הגבורה פועסת ורוגזת. דכתיב, (בראשית מ"ט) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם. וכתיב (בראשית מ"ט) ארור אפם פי עז ועברתם פי קשתה. לפי שהם מתגברים ומתקשים באפם ועברתם לצאת לעשות דין לכלות ולהכרית בני העולם, אזי הכהן שהוא החסד העליון מניף אותו הצד של הלויים שהיא מדת הגבורה, כדי לשכך ולשקט רגזה וכעסה, כדי שישתפרו השערות מכל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו. כעין דוגמא זו, הכהן שמניף את הלויים תנופה כדי שישקוט הצד של גבורה שלהן כדי שלא יתעורר הדין בעולם.

בא רבי יהודה ונשק את ידיו. וכשיתעוררו הדינים בעולם, כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו, הדא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. (עד כאן מההשמטות) (במדבר ח) זאת אשר ללויים וגו'. תא חזי, ליואה בר חמש ועשרין שנין יפלח בר חמשין שנין סליק לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין יפלח דהא בר נש (ס"א תא חזי ליואה בר חמש ועשרין שנין לדוכתיה ואתעטר. וחמש ועשרין יפלח עד דסליק לדרגא דחמשין). כד סליק להאי דרגא דחמשין שנין ולהלאה, נחית מן תוקפא דאשא דביה, וכיון דאשא וחמימותא אתקרה, הא פגים לההוא אתר דאתקשר ביה.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ב ע"א]

ועוד, דקלא דזמרא לא אתקשר בהדיה כל כך. וקלא בעי דלא יתפגם, אלא בעי לאתקפא, דהא באתר דדינא תקיף קיימא, ולא בחלשא. ובגין כך בעי דלא יפגים ההוא אתר דאתקשר ביה, דאיהו דינא תקיפא, ולא חלשא, ועל דא לא בעי לאחזאה חולשתא כלל בכל סטרין. וכאה הוא בר נש דאשתדל באורייתא, וינדע אורחוי דקודשא בריך הוא, ולא סטי לימינא ולשמאלא, דכתיב (הושע יד) פי ישרים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דרכי יי. (במדבר ט) וידבר יי אל משה במדבר סיני וגו'. אמר רבי אבא, מאי טעמא אזהר להון הכא על פסחא, והא אתמר להו במצרים. אלא בשנה השנית הוה, דישראל חשיבו דהא פסח לאו איהו אלא במצרים, וכיון דעבדו ליה זמנא חדא במצרים, חשיבו דלא אצטריך יתיר. אתא קודשא בריך הוא ואזהר לון עליה, דלא יחשבון דהא קא עבר זמניה במצרים, ולא יצטריך. בגין (דף קנ"ב ע"א) כף במדבר סיני בשנה השנית, לאתקנא להו לדרי דרין.

ואף על גב דהא אזהר להו במצרים, השתא פקיד לון זמנא אחרא, בהווא אתר דכל פקודין דאורייתא ביה אתיהיבו. ועל דא בשנה השנית. מאי בשנה השנית בחדש הראשון. אלא רזא עלאה היא, חד שנת. וחד חדש. מה בין האי להאי. חדש: דא סיהרא. שנה: דא שמשא, דנהיר לסיהרא. וכדין הוה בזמנא דכל פקודין דאורייתא אתמסרו ביה.

רבי שמעון אמר, ווי ליהווא בר נש דאמר, דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא, ומלין דהדייטי. דאי הכי, אפילו בזמנא דא, אנן יכלין למעבד אורייתא, במלין דהדייטי, ובשבחא יתיר מפלהו. אי לאחזאה מלה דעלמא, אפילו אינון קפסירי דעלמא, אית בינייהו מלין עלאין יתיר. אי הכי גזיל אבתרייהו, ונעביד מנייהו אורייתא, כהאי גוונא. אלא כל מלין דאורייתא, מלין עלאין אינון, ורזין עלאין.

תא חזי, עלמא עלאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו. ישראל לתתא, מלאכי עלאי לעילא. מלאכי עלאי פתיב בהו, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות. (האי באתר עלאה) בשעתא דנחתין לתתא (אף על גב דנחתין), מתלבשי בלבושא דהאי עלמא. ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא, לא יכלין למיקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא. ואי במלאכי כף, אורייתא דברא להו, וברא עלמין פלהו, וקיימין בגינה, על אחת כמה וכמה פיון דנחתת להאי עלמא, אי לאו דמתלבשא בהני לבושין דהאי עלמא, לא יכיל עלמא למסבל.

ועל דא האי ספור דאורייתא, לבושא דאורייתא. איהו. מאן דחשיב דהווא לבושא איהו אורייתא ממש, ולא מלה אחרא, תיפח רוחיה, ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. בגין כף אמר דוד, (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. מה דתחות לבושא דאורייתא.

תא חזי, אית לבושא דאתחזי לכלא, ואינון טפשין כד חמאן לבר נש בלבושא דאתחזי לון שפירא, לא מסתכלין יתיר. חשיבו דהווא לבושא, גופא, וחשבו דגופא, נשמתא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כֹּהֲאֵי גִּוּנָא אֹרִייתָא, אֵית לָהּ גּוּפָא, וְאִינּוֹן פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, דְּאֶקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה. הַאי גּוּפָא מִתְלַבְּשָׁא בְּלְבוּשֵׁין, דְּאִינּוֹן סְפוּרִין דְּהַאי עֲלָמָא. טְפָשִׁין דְּעֲלָמָא, לָא מִסְתַּכְּלֵי אֱלָא בְּהוּא לְבוּשָׁא, דְּאִיהוּ סְפוּר דְּאֹרִייתָא, וְלֹא יַדְעֵי יַתִּיר, וְלֹא מִסְתַּכְּלֵי בְּמָה דְּאִיהוּ תַּחוּת הוּא לְבוּשָׁא. אִינּוֹן דִּידְעִין יַתִּיר, לָא מִסְתַּכְּלֵן בְּלְבוּשָׁא, אֱלָא בְּגוּפָא, דְּאִיהוּ תַּחוּת הוּא לְבוּשָׁא. חֲפִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, אִינּוֹן דְּקִימּוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי, לָא מִסְתַּכְּלֵי אֱלָא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְּכֹלָא אֹרִייתָא מִמֶּשׁ. (ולעלמא) וְלִזְמַנָּא דְּאֵתִי, זְמִינִין לְאִסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְּנִשְׁמַתָּא דְּאֹרִייתָא.

תָּא חֲזִי, הֲכִי נָמִי לְעֵילָא, אֵית לְבוּשָׁא, וְגוּפָא, וְנִשְׁמַתָּא, וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא. שְׂמִיָּא וְחִילִיהוֹן. אֲלִין אִינּוֹן לְבוּשָׁא. וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, דָּא גּוּפָא, דְּמִקְבֵּלָא לְנִשְׁמַתָּא, דְּאִיהִי תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אִיהוּ גּוּפָא לְנִשְׁמַתָּא. נִשְׁמַתָּא דְּאִמְרָן דָּא תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי אֹרִייתָא מִמֶּשׁ. וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא, דָּא אִיהוּ עֲתִיקָא קְדִישָׁא. וְכֹלָא אַחִיד דָּא בְּדָא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ב ע"ב]

ווי לְאִינּוֹן חֲיִיבֵיא, דְּאִמְרֵי דְּאֹרִייתָא לָאו אִיהִי אֱלָא סְפוּרָא בְּעֲלָמָא, וְאִינּוֹן מִסְתַּכְּלֵי בְּלְבוּשָׁא דָּא וְלֹא יַתִּיר. זְכָאִין אִינּוֹן צְדִיקֵיא, דְּמִסְתַּכְּלֵי בְּאֹרִייתָא כְּדָקָא יְאוּת. חֲמָרָא לָא יְתִיב אֱלָא בְּקִנְקֵן. כִּךְ אֹרִייתָא לָא יְתִיב אֱלָא בְּלְבוּשָׁא דָּא. וְעַל דָּא לָא בְּעֵי לְאִסְתַּכְּלָא, אֱלָא בְּמָה דְּאִית תַּחוּת לְבוּשָׁא. וְעַל דָּא כֹּל אִינּוֹן מְלִין, וְכֹל אִינּוֹן סְפוּרִין, לְבוּשֵׁין אִינּוֹן. (במדבר ט) וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֵדוֹ מֵאִי וַיַּעֲשׂוּ. אֲמַר רַבִּי יוֹסֵי, הָא אֲתַמַּר, כֹּל מֵאֵן דְּאֲחֲזֵי עוֹבְדָא לְתַתָּא כְּדָקָא יְאוּת, כְּאִילוּ עֲבִיד לִיהָ לְעֵילָא. דְּהָא בְּגִינֵיהּ אֲתַעַר הוּא מְלָה, כְּבִיכּוֹל, כְּאִילוּ הוּא עֲבִיד לִיהָ, וְהָא אֲתַמַּר. (דף קנ"ב ע"ב) (במדבר ט) אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טָמֵא וְגו'. אִישׁ אִישׁ תְּרִי זְמַנִּי, אֲמַאי, אֱלָא אִישׁ דְּהוּא אִישׁ, וְיַתְחֲזִי לְקַבְּלָא נִשְׁמַתָּא עֲלָאָה, וְהוּא פְּגִים גְּרַמִּיהָ. דְּלָא שְׂרִיָּא עֲלוּי שְׂכִינְתָּא (ס"א שירותא) (ס"א נשמתא) עֲלָאָה. מֵאִי טְעַמָּא. בְּגִין דְּאִיהוּ גְּרִים, וְהוּא מְסַאב לִיהָ לְגְרַמִּיהָ. וְעַל דָּא אִישׁ אִישׁ. אִישׁ דִּיתְחֲזִי לְמַהוּי אִישׁ, וְהוּא מְסַאב גְּרַמִּיהָ, דְּלָא יִשְׂרִי עֲלוּי קְדוּשָׁה דְּלְעֵילָא. (במדבר ט) אוּ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, דָּא אִיהוּ חַד מְעֵשְׂרָה דְּאִינּוֹן נְקוּדִים בְּאֹרִייתָא, וְכֹלְהוּ אֲתִינִין לְאֲחֻזָּא מְלָה. מֵאִי בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה. בְּגִין דְּבַר נִשׁ דְּאִיהוּ מְסַאב גְּרַמִּיהָ, מְסַאבִּין לִיהָ לְעֵילָא. כִּיּוֹן דְּמְסַאבִּין לִיהָ לְעֵילָא, הָא אִיהוּ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה. מֵהוּא אֲתַר וְאֲרַחָא דְּזִרְעָא דִּישְׂרָאֵל אַחִידִין בֵּיהּ, הָא בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה אַחִיד, דְּאֲתַרְחַק (נ"א מלמקרב) לְמִקְרַב לְכוּן, וְלֹאֲתַקְשְׂרָא בְּכוּן, כְּמָה דְּאֲתוֹן מִתְקַשְׂרִין.

אֲמַר רַבִּי יְצַחְקִי, וְהָא כְּתִיב כִּי יִהְיֶה טָמֵא לְנַפְשׁ אוּ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, דְּאֲתַחֲזִי תְרִין מְלִין. מִשְׁמַע דְּכְתִיב אוּ. אֲמַר רַבִּי יוֹסֵי, כְּאֵן, עַד לָא מְסַאבִּין לִיהָ. כְּאֵן, בְּתַר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דמסאבין ליה. ומשמע אפילו האי, או האי, לא ישרי עלוי קדושה דלעילא, ולא יעבדון פסחא בזמנא דישראל עבדין ליה.

ואי תימא, הא בירחא תניינא עביד אי לא מתקן גרמיה. לא, אלא פיון דמתדכי ומתקן גרמיה, הא ירחא תניינא למעבד פסחא. מכאן, כל בר נש דמדכי גרמיה, מדכאן ליה.

דאי תימא דבדרגא עלאה יתיר קאים בירחא תניינא. לאו הכי, דהא ישראל זרעא קדישא דעבדו פסחא בזמניה, נטלו ליה לסיהרא ולשמשא כחד. ומאן דנטיל יסודא בקדמיתא, נטיל בניינא. מאי יסודא. לא תימא יסודא עלאה דצדיקא דעלמא, אלא יסודא דאבן טבא, כמה דאת אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. והאי הוא אבן דשארי עליה מאן דשארי.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ג ע"א]

אמר רבי יהודה, ודאי כלא נטיל אפילו בירחא תניינא. אבל לאו איהו פמאן דנטיל ליה בזמניה. מאי טעמא. דא דנטיל פסחא בזמניה, נטיל מתתא לעילא, ולא נחית. בגין דמעלין בקדש, ולא מורדין. ודא דנטיל בתר זמניה, (דף קנ"ג ע"א) נחית מעילא לתתא. בגין כף שוין בכלא, ולא שוין. דדא סליק ולא נחית, ודא נחית ולא סליק. בגין כף מאן דמקרב פסחא בזמניה, שבחא יתיר אית ליה. זכאין אינון ישראל, דזכאן בכלא, דזכאן באורייתא, וכל מאן דזכי באורייתא, זכי ליה בשמא קדישא. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רעיא מהימנא פקודא למעבד פסח שני, על אינון דלא יכילו, או דאסתאבו במסאבו אחרא. אי רזא דפסח, רזא דמהימנותא דישראל עאלין בה, שלטא בניסן, וכדין איהו זמנא לחדות, איך יכלין אלין דלא יכילו, או דאסתאבו, למעבד בירחא תניינא, דהא אעבר זמנא.

אלא פיון דפנסת ישראל מתעטרא בעטרהא בניסן, לא אתעדיאת כתררהא ועטרהא מנה תלתין יומין. וכל אינון ל' יומין מן יומא דנפקו ישראל מפסח יתבא מטרוניתא בעטרהא, וכל חילאה בחדות. מאן דבעי למחמי למטרוניתא, יכיל למחמי. פרוזא פריז, כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא, ייתי ויחמי עד לא ינעלון תרעיה. אימתי פרוזא פריז. בארבעה עשר לירחא תניינא, דהא מתמן עד שבעה יומין, תרעין פתיחן. מפאן ולהלאה ינעלון תרעי. ועל דא פסח שני. (ע"כ) (פקודא דא לספור ספירת העומר צ"ז ע"א)

פקודא דא, שחיטת הפסח בזמנו. ואבתריה פסח ראשון ופסח שני לאכול אותן במשפטן. וטמאים להיות נדחים לפסח שני, דאיהו פקודא תליתאה. תנאין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמוראין, אית בני נשא כחולין דטהרה, מסטרא דמיכאל. וכחולין דהקדש, כגון בשר קדש, ואינון מסטרא דגבריאל. כהן ולוי. ואית בני נשא דאינון כיומין טבין, ואינון קדש קדשים.

שכינתא איהי פסח ראשון, מימינא. ופסח שני, משמאלא. פסח ראשון מימינא, דתמן חכמ"ה. פסח שני משמאלא, דתמן בינה. ובגין דבגבורה מתעברין כל אשין נוכראין, דאינון פקש ותבן לגבי אש דגבורה, טמאים נדחים לפסח שני.

וכל טומאה נדה, ומצורע, וזב וזבה ויולדת, באשא דגבורה איהו שורף. דנשמטא איהו מאנא דקודשא בריך הוא, ואיהו לא שרי בה, עד דאתלבנת באשא דגבורה, דכתיב, (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם יי. ובהאי אשא, אם ברזל הוא מתפוצץ, ואם אבן הוא נמות.

ובימינא (נ"א ובמ"א) דתמן תורה שבכתב, דאיהי מים, (ויקרא יב) וטהרה ממקור דמיה, ואתדפי בה מצורע, וטמא מת, וזב וטמא בכל מיני שרץ. (דף קנ"ג ע"א) הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לג) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'.

בעמודא דאמצעיתא מאנא אתיחדת בבעלה, דאיהי אתתא, בתר דאתקדשת בשמאלא, ואתדכאת במי מקוה בימינא, ואומרים על מאני דפסחא, כלים שנשתמשו בהן בצונן, מטבילין בצונן, והן טהורים. אינון נשמתין דאינון מסטרא דרחמי, ואינון רחמנים, מארי חנא וחסדא, לא צריכין לאדכאה במים פושרים כפינוניים. כל שכן בחמי חמין, דבהון מתדכין רשעים גמורים, דמחממין גרמייהו באשא דיצר הרע. ועלייהו אתמר, כל דבר אשר יבא באש. בגין דזוהמא דלהון נפישא. אבל צדיקים גמורים בצונן. דעלייהו אתמר, כל המשים ריח בין הדבקים, מצננים ליה גיהנם.

ואי נשמתין חמריים, דאינון כמאני חרס, שבירתן זו היא טהרתן. כמה דאת אמר נשברו, נטהרו. ורנא דמלה, (תהלים נא) זבחי אלהים ריח נשברה וגו'. אבל אינון דמשתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה, דאינון אש ומים, ואינון דמשתדלין ברזי דאורייתא, דאיהו אור, דכתיב בה, (משלי ו) ותורה אור, באורייתא אינון מתדכין בה.

ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום, תמו עונותיו. הדא הוא דכתיב, (איכה ד) תם עונך בת ציון. בגין דתמרים, ביה תם, דרגא דיעקב, דאתמר ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. חובין מרים, ועל דא תמרים: תמן ת"ם, ותמן מ"ר.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

הכא רמיז, וימתקו המים. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ויורהו יי עץ וימתקו המים. מהכא, מאן דאשתדל באורייתא, דאיהו עץ. חובין דיליה, דאתמר בהון (שמות א) וימררו את חיהם בעבודה קשה, קודשא בריך הוא מחיל ליה, ויתחזרון מתיקין.

דיומין ייתון, דיתקיים בהו כמפקנו דמצרים, דאתמר ביה (שמות א) וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא. ובגלותא בתרא, לית מיתה אלא עוני דעני חשוב כמת. לקיים בהון (צפניה ג) והשארתי בך עם עני ודל וחסו בשם יי. לאתקיימא בהון (שמואל ב כב) ואת עם עני תושיע. ואלין עתירים דישתארון בהון יתקיים בהון, (שמות ה) נרפים אתם נרפים. נרפים הם באורייתא. נרפים הם, למעבד טיבו עם מארי תורה. ואנשי חיל המסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו.

ונרפים הם בכבוד המס, דאי תימא כבדין אינון בכבוד המס, ולא עבדין טיבו, בגין דא תכבד העבודה על האנשים ועשו בה, דכבוד המס עלייהו, ואל ישעו בדברי שקר, דאינון משקרין ואמרין דכבוד המס עלייהו, ובגין דא לא יעבדון טיבו. אינון משקרין במלולייהו, ואמרין דמהכבוד דתכבד עלייהו, תבן אין נתן, ממונא דשקרא, דביה טועין (ס"א שועין) לקודשא בריך הוא ובגין דלא ישעון ביה, ולא חסו בשם יי, אין נתן לעבדיך.

ואלין דאית לון, טמיר וגניז ממונא מלגו, דאיהו תוכן, כגון תוך האוצר ותיבה, אתקיים בהו ותוכן לבנים תתנו. ודא כספים לבנים, דיהון בההוא דרא.

בההוא זמנא (שמות ט"ו) שם שם לו חוק ומשפט, ואינון מארי משנה. אוף הכא ויבאו מרתה, אתהדר לון אורייתא דבעל פה, מרה בדחקין סגיאי, בעניותא, דיתקיים בהו, (שם א) וימררו את חיהם בעבודה קשה: זו קושיא. בחמר: דא קל וחומר. ובלבנים: דא לבון הלכה. ובכל עבודה בשדה: דא ברייתא. את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך: דא תיק"ו.

סדר הלימוד ליום כח ניסן [יום 205 בשנה]

ורעיא מהימנא, תמן אתקיים בך, שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. ובהאי עץ הדעת טוב ורע, דאיהו איסור והיתר. ובאינון רזין דאתגליין על ידה, וימתקו המים. כמלח דממתקת בשרא, הכי יתמתקון ברזייתא דאתגליין על ידה, כל אינון קושין ומחלוקות, דמיין מרין דאורייתא דבעל פה, אתהדרו מתיקין מי אורייתא, ויסורין דילך, ברזין אלין דאתגליין על ידה, יהון לך מתיקין, ויתדרון לך כל דחקין דילך, כחלמין דעברין. וחל"ם, בהיפוך אתון מל"ת. דממתקת ית בשרא. אוף יסורין ממתקים. כמה דאוקמוה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולרשעים מתהדרין יסורין מלח סדומית, דאיהי מסמא את העינים, לקיימא בהו (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה. ואינון (דף קנ”ג ע”ב) ערב רב רשיעייא, דיתקייים בהו בטהוא זמנא, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים. יתלבנו: אינון מארי משנה. ויצרפו: אינון זרעא קדישא דשאר עמא. הדא הוא דכתיב, (זכריה יג) וצרפתים כצרוף את הכסף. והרשיעו רשעים, אינון ערב רב.

(דניאל יב) והמשפילים יבינו, אינון מארי קבלה, דאתמר בהון (דניאל יב) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו פתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקייים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא, וכלא על סיבה דילך.

ומאן גרים דא. עורב דאנת תהא בטהוא זמנא, פיונה. דשליח אחרא דאקרי בשמך, כעורב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא, דאשתדל בשקצים, דאתמר בהון, עמי הארץ שקץ. בגין ממונא דלהון, ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקייא בתיובתא. כאילו לא עביד שליחותא דמאריה.

ובך יתקייים רזא דיונה, דעאל בעמקין דתהומי ימא, הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא, הדא הוא דכתיב, (יונה ב) ותשליכני מצולה בלבב ימים. ויהון חכמה חסד נצח לימין. דבגינייהו אמר דוד, (תהלים קיח) ימין יי עושה חיל ימין יי רוממה ימין יי עושה חיל. ותלת משמאלא יתקשרון כחדא, דאינון בינה גבורה הוד. וג’ דרגין דאמצעיתא, כתר תפארת יסוד, דאחידן בימינא ושמאלא.

ובגין דחזא לך נביא מתקשר בתלת דרגין דאמצעיתא, פתח עלך האי קרא, (ישעיה נב) הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ובגין דאנת תהא אחיד בתרין משיחין, אמר דוד על ג’ מינין דמשיח בן דוד, ימין יי תלת זמנין. לקביל ג’ שמאלין, דאחיד בהן משיח בן אפרים, אמר מסטרא דחד שמאלא, גבורה, לא אמות. פי אחיה, מסטרא דשמאלא דהו”ד דילך, דאתמר ביה ונתן ההוד למשה. אתייהיב בך, מסטרא דבינה. בגין דביה הוית אנת חרב ויבש בכלא, בגין משיח בן אפרים, באורייתך, בנביאותך עליה, בגופך דסבילת כמה מיני יסורין, בגין דלא ימות הוא. ובעית רחמי עליה. אתמר ביה פי אחיה, מסטרא דבינה. ובגין דא לא אמות, מסטרא דגבורה. פי אחיה מסטרא דבינה, אילנא דחיי, דאתגבר עליה קריאת שמע של שחרית, וקשיר ליה בקשורא דתפילין, בימינא דאברהם, דאיהו שחרית.

ואספר מעשי יה, מסטרא דהוד. יסור יסרני יה, חכמה ובינה, מימינא ומשמאלא, בתלת מינין, ותלת שמאלין. ולמות לא נתנני, עמודא דאמצעיתא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בג' דכליל פתח, וצדיק, ואיהו בן י"ה. ומיד יקום ו' לה' בי"ה, בימינא ושמאלא, ברחמי ותחנוני, בכמה פיוסים לה ולבנהא, הדא הוא דכתיב, (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סופת דוד הנופלת. ובגין דא אמר נביא, (ירמיה לא) בבכי יבאו ובתחנונים אובילם.

קם רעיא מהימנא, ונשיק ליה, ובריה ליה, ואמר ודאי שליחא דמארך אנת לגבן. פתחו תנאין ואמוראין ואמרו, רעיא מהימנא, אנת הוית ידע כל דא, ועל ידך היא אתגלייא, אבל בענוה דילך, דאתמר בך (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד, באלין אתרין דאנת מתבייש לאחזקא טיבו לגבך, מני קודשא בריך הוא לן, ולבוצינא קדישא, למהוי בידך ובפומך באלין אתרין. (ע"כ רעיא מהימנא) (ע"ח ע"א פקודא בתר דא וכו')

(במדבר ט') וביום הקים את המשכן. רבי חייא פתח, (תהלים קיב) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. פזר לאביונים, מאי פזר. כמה דאת אמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. יכול פזר בעלמא, קא משמע לן פזר נתן לאביונים, כיון דיהיב למסכני, האי פזרא יאות. מאי ונוסף עוד. בכלא. ונוסף עוד בעותרא. ונוסף עוד בחיי.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ד ע"א]

האי קרא הכי מבעי ליה, יש מפזר ונוסף עוד, מאי ונוסף. אלא ההוא אתר דשרי ביה מיתה, הוא גרים ליה דיתוסף מחיים דלעילא לאוספא ליה. אמר רבי יהודה אמר רבי חייא, קרא אסהיד, דכל מאן דיהיב למסכני, אתער אילנא דחיי, לאוספא לה היא אילנא דמותא, וכדין אשתכח חיים וחדו לעילא. ובר נש דגרים דא, בשעתא דאצטריך ליה, ההוא אילנא דחיי קאים עליה, וההוא אילנא דמותא אגין עלוי. ובגין כך ונוסף עוד. (כמה דאת אמר) (תהלים קיב) צדקתו (דף קנ"ד ע"א) עומדת לעד. מאי עומדת לעד. עומדת עליה דבר נש, לזמנא ליה קיומא וחיים, כמה דאיהו יהיב ליה חיים, ואתער לגבי חיי, הכי נמי יהבין ליה. ואינון תרי אילנין (יהבין ליה) קיימין עליה לשינובא ליה, ולאוספא ליה חיי.

קרנו תרום בכבוד, תא חזי עלמא דאמרן, ההוא (ק"כ ע"א) קרן תרום. ובמה. בכבוד דלעילא, דהאי בר נש גרים לחברא לון פחדא, ולארקא ברכאן לעילא ותתא.

רבי אבא אמר, בכל זמנא דמשכנא אתקם בעובדיהון דבני נשא, כדין ההוא יומא, יומא דחדווה דכלא, ומשח רבות קדישא אתרק בהנהו בוצינין, ונהרין פלהו. מאן דגרים דא, גרים ליה (בההוא עלמא דאתי) דישתזיב בהאי עלמא, ויהא ליה חיים בעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (משלי יא) וצדקה תציל ממות, וכתיב (משלי ד)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. (במדבר י) עשה לה שתי חצוצרות כסף וגו'. רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) ובלקת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים. ובלקת החיות, בקוּזפירא דלעילא הוּ אולי. דאי תימא דהאי לעילא לעילא. לאו, לתתא. אלא כגוּונא האי מקמי אנפין, והאי לבתר אנפין.

זיקא מארבע זיקין, בד' מדורין, ובד' סטרין, בזיוון דאתברון בקולמיטין דאנפין נהירין. בגין כך כעין (נאש"ר) כמראה החיות, דאינון ארבע זיקין, דגלין פרישן, ארי"ה. נש"ר. שו"ר. אד"ם. דכליל פלהו ד' מלאכין דשלטין וכלילן כלא.

דגלא קדמאה, משריא מזינא, ארי"ה. מיכא"ל, רשים בפרישו דגלא פרישא לימינא. מזרח שירותא דשמשא, אזיל במטלנוי, בנהירו. תרין ממנן תחות ידיה, יופי"אל, צדקי"אל. חד לאורתא (נ"א לאורייתא). וחד, למיהך בשוקא דאזיל

כד אלין נטלין, נטלין כמה משריין מזינין, מסטרא דימינא, וכלא חד. לסטרא שמאלא, שמשא אזיל (ס"א נטל כד חד לסטר שמשא, שמשא אזיל) ונהיר, ומעטר להו. אלה ורבוון ממנן תחותי. וכלהו בדחילו באימתא בזיע ברית.

אריה אושיט ידיה ימינא, כניש לכל חילוי לגביה, תלת מאה ושבעין אלה אריוותא, סותרניה דההוא ארי"ה, ואיהו בינייהו באמצעיתא.

כד געי האי אריה, מזדעזען רקיעין, וכל חילין ומשריין מזדעזעין, מדחילו דיליה. מההוא קלא, נהר די נור מתלהטא, ונחית באלף וחמש מאה דרגין דגיהנם לתתא, כדין פלהו חייבין דגיהנם מזדעזען, ומלהטן אשא, ועל דא כתיב, (עמוס ג) אריה שאג מי לא ירא.

געי תניינות, תלת מאה ושבעין אלה אריוותא, פלהו געאן. אושיט ידיה שמאלא, כל מאריהון דדינא לתתא דחלין, ואתכפין תחות ההוא ידא. וההוא ידא פשיט עליהו, וכלהו תחותיה. כמה דאת אמר, (בראשית מט) דך בעורף אויביך.

ארבע גדפין לכל חד וחד, מאשא חוורא. פלהו מלהטין. כל אפין דחוזר ושושן בחוורתא דההוא אשא שקיען.

ארבע אנפין לכל חד וחד לארבע סטרין, פלהו נהירין בחוורא דשמשא. חד לסטר מזרח, נהיר בחדו. וחד לסטר מערב, (ס"א דא כניש) דאתכניש נהוריה. וחד לסטר צפון, חשוף בלא נהירו, כצלא דשמשא לגבי שמשא. צלא חשוף, שמשא נהיר. בגין דשמשא וצלא, ימינא ושמאלא, ואזלא כחדא. חשוכן (ס"א חושבן) דאזלין עמיה, כל אינון דנטלין זינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּכְלָהוּ מִיַּמִּינָא וּמִשְׁמָאלָא בְּתַלְתּוּ רִישֵׁין. רִישָׁא חֲדָא דִּילֵיהּ, שִׁבְעִין וָאַרְבַּע אֲלָף, וְשִׁית מָאָה. אֲלִין אֵינּוֹן רִישָׁא חַד. נִפְקִי חֵילָא בִּיַּמִּינָא, דְּאִיהוּ אָרִים עֲלֵיהּ. בַּר כָּל אֵינּוֹן מִמֶּנּוּ דְּלִתְתָּא, תַּחֲתוּ אֲלִין. שְׁלֹטוֹנִין אֲלִין עַל אֲלִין, דְּרָגִין תַּתְּאִין עִם עֲלָאִין, דְּלִית לֹון חוֹשְׁבָנָא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ד ע"ב]

רִישָׁא תְּנִינָא, דְּאֲזִיל בְּרִישָׁא קַדְמָאָה, חוֹשְׁבֵן דִּילֵיהּ חֲמִשִּׁין וָאַרְבַּע אֲלָף, וָאַרְבַּע מָאָה. בַּר כָּל (דף קנ"ד ע"ב) אֲלִין מִמֶּנּוּ דְּתַחֲתוּ לְד' סְטְרִין, דְּלִית לֹון חוֹשְׁבָנָא. רִישָׁא תְּלִיתָאָה, דְּאֲזִיל בְּתַרִּיָּהּ, חֲמִשִּׁין וְשִׁבְעָה אֲלָף, וָאַרְבַּע מָאָה. כְּגוֹוָנָא דְּנִטִּיל יַמִּינָא, הָכִי נָמִי נִטִּיל שְׁמָאלָא, הָכִי נָמִי מְקַמֵּיהּ, הָכִי נָמִי מְבַתְּרֵיהּ.

כִּיּוֹן דְּנִטִּיל הָאִי קַדְמָאָה, וְהוֹרֵד הַמְשָׁכֵן. וְכָלְהוּ לִיוֹאֵי אַמְרֵי שִׁירְתָּא, מְאָרֵי דְּתוֹשְׁבָחַן כְּלָהוּ מִסְטְרֵיהּ. כְּדִין (יחזקאל א) כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָּאוּפְנִים כְּתִיב.

דְּגָלָא תְּנִינָא. מִשְׁרֵיָּא מְזִינָא, נְשׂוֹר, אֹרִיא"ל, דְּרוֹ"ם. תְּרֵי מִמֶּנּוּ עֲמִיָּה, שְׁמִשְׂיָא"ל חֲסֵדִיא"ל. הָאִי נְשׂוֹר סְלִיק, וְכָל מְאָרֵיהוֹן דְּגַדְפִּין מְקַמֵּיהּ. כְּמָה מִשְׁרֵיָּין סְלִיקִין בְּכָל סְטְרִין. כָּל חַד וְחַד בְּתוֹקְפָא דְּשְׁמָשָׁא.

רוּחָא דְּרוּחָא פְּנִימָאָה נְפִיק, וְהוּא רוּחָא מְטִי לְהָאִי נְשׂוֹר, וְסְלִיק אַבְרוּי וּמְכַסְיָא לְגוּפָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (איוב לט) הַמְבִּינְתֶּךָ יֶאֱבֵר גֵּץ יִפְרוֹשׁ כְּנָפָיו לְתִימָן. כְּגוֹוָנָא כְּדוּגְמָא כְּעִין כְּנִשְׁרָא יְעִיר קִנּוּ הָאִי נְשׂוֹר גֵּץ בְּהַדְיָה יוֹנָה, בְּהַדְיָה גֵּץ, וְכָל מְאָרֵי דְּגַדְפִּין כְּלָהוּ מְצַפְצָפֵן וְחֲדָאֵן. חַד מִסְטְרָא (ס"א חַד סַמְכָא) קַמֵּיהּ, סְלִיק מִתְתָּא לְעֵילָא. כְּמָה צִיפְרִין נַחְתִּין וְעָאֲלִין, מְצַפְצָפֵן וְחֲדָאֵן, אֲזִלִּין וְשְׂאֲטִין.

כַּד נִטִּיל, אוֹשִׁיט גְּדַפָּא יַמִּינָא, כְּנִישׁ לְכָל חֵילוּי, תְּלַת מָאָה וְחֲמִשִּׁין אֲלָף מְאָרֵי דְּגַדְפִּין, בְּתַרִּי גּוּפֵי, נְשׂוֹר וָאַרְיָ"ה כְּחֲדָא. אָרִים קָלָא, כְּלָהוּ אַחְרָנִין סְלִיקִין וְנַחְתִּין, מְצַפְצָפֵן מִסְטְרֵיהּ, מְכַמָּה דְּרָגִין.

ג' רִישִׁין אֵינּוֹן כְּחֲדָא, בְּמִשְׁרֵיָּין אֲלִין. וְכָלְהוּ בְּחַד חוֹשְׁבֵן. וְחוֹשְׁבֵן דְּאֲלִין רִישִׁין, רִישָׁא חֲדָא, אַרְבַּעִין וְשִׁית אֲלָף וְחֲמִשׁ מָאָה. רִישָׁא תְּנִינָא חֲמִשִּׁין וְתִשְׁעֵי אֲלָף וְתַלְתּוּ מָאָה. רִישָׁא תְּלִיתָאָה, אַרְבַּעִין וְחֲמִשׁ אֲלָפִין, וְשִׁית מָאָה וְחֲמִשִּׁין.

מְאָלִין תְּרֵי סְטְרִין, נְפִיק תְּרִין כְּרוּזֵי, דְּאֲזִלֵי מְקַמֵּי כְּלָהוּ מִשְׁרֵיָּין. כַּד אֲלִין תְּרֵי מְכַרְזֵי, כָּל חֵילִין, וְכָל מִשְׁרֵיָּין, חִיוּן זְעִירִין עִם רַבְרַבֵּן, כְּלָהוּ מִתְכַּנְשִׁי. מֵאֵן חָמֵי נִטִּילָא דְּכָלְהוּ רְקִיעִין, כּוֹלְהוּ נִטִּילִין בְּמִטּוּלָא בְּמִשְׁרֵיָּין, לְקַמֵּיהּ דְּהוּא מִשְׁכָּנָא.

בְּשַׁעְתָּא דְּחַד מְנִיָּהּ, הוּא דְּאֲתֵי מִסְטְרָא דְּאֲרֵיהּ, פְּשִׁיט קָלָא, בְּגִין דְּלֵא יִזְדַּעְזְעוּן כָּל אֵינּוֹן קָלִין. כְּדִין מִתְכַּנְשִׁין כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרֵיָּין. בְּשַׁעְתָּא דְּאַחְרָא קָרִי, מִתְבַּר קָלָא וְלֵא פְּשִׁיט, כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרֵיָּין דְּהָאִי נְשׂוֹר, כְּלָהוּ מִתְכַּנְשׁוּ לְנִטִּילָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּמִטְלַנְיֵיהוּ. לְקַבִּיל אֵינּוֹן, שְׁתֵּי חֲצוּצְרוֹת כֶּסֶף, כְּגוֹוֵנָא דָא כְּלָא לְתַתָּא. תָּא חוּזִי, כַּד אֵלִין נְטֻלִין מַה פְּתִיב, (יחזקאל א) וּבְלַכְתּוֹת הַחַיִּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפְנִים אַצְלָם, אֵינּוֹן דְּמִתְכַּנְשׁוּ לְגַבְיֵיהוּ, כְּגוֹוֵנָא דְרִישָׁא אִסְתַּכְּל, הָכִי נְמִי כְּלָהוּ.

דְּגָלָא תְּלִיתָאָה. שׁוּר. גְּבַרְיָאֵל. צְפוֹן. תְּרִין מְמַנָּן עֲמִיָּה, קַפְצִיאֵל חוּזְקִיאֵל. הָאִי שׁוּר מְסֻטְרָא דְשִׁמְאֵלָא. קַרְנוֹי סְלִקִין בֵּין תְּרִין עֵינּוֹי. רְגִיזוּ בְּאִסְתַּכְּלוּתָא, עֵינְיָן מְלַהֲטִין כְּאִשָּׁא דְנוֹר דְּלִיק. נְגַח וּרְפָסָא בְּרַגְלוֹי וְלֹא חֵיס.

כַּד גְּעִי הָאִי שׁוּר, נְפַקִין מְנוּקְבָא דְתֵהוּמָא רַבָּא, כְּמַה חֲבִילֵי שְׂרִיקִין (ס"א טריקין), כְּלָהוּ גְּעָאן וְשִׁטָּאן קְמִיָּה, וְחִימְתָא, וְאִחְמְתָא דְכָל חוּבִין תְּלִיאָא קְמִיָּה, דְּהָא כָּל חוּבֵי עֲלָמָא, כְּלָהוּ בְּסַפְרָא סְלִיקִין וּכְתִיבִין.

שְׁבַעָה נְהָרֵי דְאִשָּׁא נְגַדִין קְמִיָּה, כַּד צְחִי אֲזִיל לְגַבֵּי הָהוּא נְהָר דִּינוֹר, וְשָׂאִיב לִיָּה בְּגַמְיַעָא חֲדָא. וְהָהוּא נְהָר אֲתַמְלִי כְּדְבַקְדְּמִיתָא, וְלֹא כְּדִיב. כָּל אֵינּוֹן חֲיִילִין, שְׂאִבִין אִשָּׁא אַכְלָא אִשָּׁא. וְאֲלַמְלָא דְמְסֻטְרָא דְאַרְיָה, נְפִיק חַד נְהָרָא דְמִיאָא, דְּמַכְכְּבִין גַּחְלַתֵּיהוּ, לֹא יְכִיל עֲלָמָא לְמַסְבֵּל.

חֲשׂוּכָא דְשִׁמְשָׁא תְּמַן אֲשַׁתְּכַח, לֹא אֲשַׁתְּכַח נְהִירוֹ. כְּמַה גְּרַדִּינֵי נְמוּסִין אֲזִילִין וְשִׁטָּאן בְּחֲשׂוּכָא וְהָהוּא נְהָר דְּדְלִיק בְּסַטְרָא דָא, נוֹרָא אוּכְמָא חֲשׂוּכָא. וְאִי תִימָא, דְּלֹא אִית אִשָּׁא חוּוֹרָא, אִשָּׁא אוּכְמָא, אִשָּׁא סוּמְקָא, אִשָּׁא דְתִרֵי גּוּוֹנֵי. לֹא תִימָא, דְּהָא וְדָאֵי הָכִי הוּא, וְעַם כָּל דָּא לְעִילָא לְעִילָא הָכִי אֲשַׁתְּכַח, וּמִתְמַן נְגִיד לְאֵלִין תְּתָאִי.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ה ע"א]

תְּנִינָן אוּרִייתָא בְּמַה אֲשַׁתְּכַח. אִשָּׁא חוּוֹרָא, וְאִשָּׁא אוּכְמָא עַל גַּבֵּי אִשָּׁא חוּוֹרָא. בְּתִרֵי אִשֵּׁי אֲשַׁתְּכַח אוּרִייתָא. תָּא חוּזִי, אִשָּׁא חֲדָא הוּא, וְהָאִי אֲתַפְּלֵג לְאַרְבַּעָה. מִיָּא חֲדָא (דף קנ"ה ע"א) אִיָּהוּ, וְהָאִי אֲתַפְּלֵג לְאַרְבַּע. רוּחָא חֲדָא אִיָּהוּ, וְהָאִי אֲתַפְּלֵג לְאַרְבַּע.

תְּלַת רִישֵׁין אֲשַׁתְּכַחוּ (ס"א אתחברו) בְּמִשְׁרִיין אֵלִין. חוּשְׁפִין דְּלָהוֹן, רִישָׁא חֲדָא שְׁתִּין וְתִרֵי אֵלְף וְשְׁבַע מָאָה. רִישָׁא ב', אַרְבַּעִין וְחַד אֵלְף וְחַמֵּשׁ מָאָה. רִישָׁא תְּלִיתָאָה, תְּלַת וְחַמֵּשִׁין אֵלְף וְאַרְבַּע מָאָה. בַּר כָּל אֵינּוֹן דְּרַגִין אַחְרַנִין דְּאֲתַפְּרִשֵׁן בְּסַטְרֵיהוּ, וְלִית לֹון חוּשְׁבָנָא. כְּלָהוּ דְּרַגִין עַל דְּרַגִין. בַּר כְּמַה גְּרַדִּינֵי נְמוּסִין דְּאֵינּוֹן לְתַתָּא, חֲצִיפִין כְּכִלְבָּא, נְשַׁכִין כְּחַמְרָא, וְוִי מָאן דְּאֲשַׁתְּכַח גַּבְיֵיהוּ, וְדִינָא דְּלָהוֹן בְּסַטְרָא רְבִיעָאָה.

דְּגָלָא רְבִיעָאָה, אַדְ"ם רַפְּאֵל. מְעַרְב. בְּהַדִּיה אִסּוּוֹתָא. בְּסַטְרָא דְּאָדָם אֲתַכְּלִיל דִּינָא עֲלָאָה עֲלִיָּה אֲתַסִּי. הָאִי (ס"א חד) אַחֲדִיד בְּקַרְנוֹי דְּשׁוּר, כַּד מְבַעֵי לְאַעְלָא לֹון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לתהומא רבא. וכפית לון, דלא יוקיד עלמא. בתר דא שריא קול דממה דקה דינא.
(ס”א הכא) מלה בחשאי, לא משתמע מלה דהברה כלל.

בסטרא דא, שריא מאן דשריא, סליק מאן דסליק, שמשא אתפניש לאנהרא
להאי אתר. בגין כך ותקעתם תרועה, בסטר דרום. אבל הכא, לאו האי ולאוי האי.
אמאי תרועה. לאכפייא סטר צפון, ובגין כך סטר צפון לאחורא.

תא חזי, שתי חצוצרות, בגין דאינון מסטרי תרי דקאמרי, ממזרח ומדרום. אינהו
זמינין לתברא דינין, ולאכפייא לון. ועל דא אינון מכסף. ובגין כך וביום שמחתכם
ובמועדיכם וגו', ותקעתם בחצוצרות, סתם, בין לעילא בין לתתא. זכאין אינון
ישראל, דקודשא בריך הוא בעי ביקריהון, ויהיב לון חולקא עלאה על כל שאר
עמין. וקודשא בריך הוא אשתבח בהו בתושבחתיהו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מט)
ויאמר לי עבדי אתה ישראל וגו'. (במדבר י') ויהי בנסוע הארון ויאמר משה וגו'. רבי
אלעזר אמר, הכא אית לאסתפללא, נ' דאיהי (ס"א מנזרא) מחזרא לאחורא הכא
בתרי דוכתי, אמאי. ואי תימא נ' כפופה, הא ידיעה נ' כפופה נוקבא. נ' פשוטה,
פללא דדכר ונוקבא. והא אוקימנא באתר דא, ויהי בנסוע הארון. אמאי אתהדר
לבתר כגוונא דא.

תא חזי, נ באשרי יושבי ביתך לא אתמר, בגין דהיא בגלותא. והא אוקמוהו
חברייה דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל וגו'. אלא מה כתיב
לעילא, וארון ברית יי נוסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה. כיון דהוה
נטיל ארונא, נו"ן נטיל עליה (נ"א עמיה), והא שכנתא על גבי ארונא יתיב.

תא חזי, חביבותא דקודשא בריך הוא לגבייהו דישראל, דהא אף על גב דאינון
סטאן מארח מישר, קודשא בריך הוא לא בעי לשבקה לון, ובכל זמנא אהדר
אנפוי לקבלייהו, דאי לאו הכי לא יקומון בעלמא.

תא חזי, ארונא הוה נטל קמיהו ארח תלתא יומין, נ לא הוה מתפרש מניה,
ונטיל עמיה. ומגו רחימו דלהון דישראל, אהדר אנפוי ואסתחר מלגבי ארונא,
כהאי איילא דעזולתא, כד איהו אזיל, אהדר אנפוי לאתר דנפיק. ועל דא בנסוע
הארון, נו"ן אסחר אנפין לקבלייהו דישראל, וכתפי גופא לגבי ארונא.

ועל דא כד ארונא הוה נטיל, משה אמר קומה יי, לא תשבוק לון, אהדר אנפך
לגבון, כדין נו"ן אתהדר לגבייהו כגוונא דא כמאן דמהדר אנפיה למאן דרחים, וכד
הוה שארי ארונא (וישראל) למשרי, כדין אהדר גון אנפוי מישראל, ואתהדר לגבי
ארונא, ובכלא אתהדר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, אלעזר, בודאי הכי הוא, אבל הכא לא אהדר אנפוי מישראל, דאי הכי בעי נון לאתהפכא מגוונא דאחרא עלאה (ס"א דלעילא), האי מנוזר לאחורא והאי באורח מישר לגבי ארונא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ה ע"ב]

אלא ודאי לא אהדר אנפוי מנייהו, ומה עביד בשעתא דשאר ארונא למשרי. אמר משה שובה יי, כדין שארי ארונא, ושכינתא קאים בסטרא אחרא, ואנפין לקבליהו דישראל, ולקבליה דארונא. (ובגין כך) וכדין פלא פליל (לגווה) לכוונא, (דף קנ"ה ע"ב) לארונא, ולישראל. אלא דישראל גרמו לבתר, דכתיב ויהי העם כמתאוננים.

אמר רבי אלעזר, אנא דאמרן מספרא דרב ייבא סבא, דאמר דבין בהאי גיסא, ובין בהאי גיסא, אתהדר. אמר ליה, שפיר קאמר, אבל דא דאמינא, הכי תלשכ בספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא ודאי.

והמן (במדבר י"א) כזרע גד הוא. אמר רבי יוסי, לקיימא זרעא וחילין בארעא, כמה דאת אמר (בראשית מט) גד גדוד יגודנו. מה זרעא דגד נטלי חולקיהון בארעא אחרא, כך מן שריא עליהו דישראל, לבר מארעא קדישא.

דבר אחר כזרע גד הוא. כזרעא דגד חוורא, ואקפי כד נחית לאוירא, ואתנגריס (ס"א ואתגשים) (ס"א ואתבלע) בגופא, והא אוקמוה חברייא. ועינו כעין הבדולח, כההוא בדולחא דאיהו חוור, כגוונא דימינא (ס"א חיוורא דעינא) דלעילא. (כזרע גד הכי לא אקרון בארעא דמצראי אבל לכך מחרשי זריעא כזרע גד הוא כזרע גדא חוורא ואתקפיה כד נחית מלעילא לתתא)

אמר רבי יצחק, מאי שנא (דאמר) דמשה במלה דא (חליש) לעילא פנוקבא, דכתיב אם ככה את עושה לי, את, אתה מבעי ליה. אלא לאתר דמותא שארי ביה קאמר, ויהוא אתר דנוקבא איהו. בגין כך אמר הרגני נא הרוג, ודא אילנא דמותא. והא אוקימנא דבאילנא דחיי לא שרייא ביה מותא. ועל דא אתהדר לגבי אילנא דמותא ואמר את, ולא אמר אתה, והכי מבעי ליה.

מיד (במדבר י"א) ויאמר יי אל משה אספה לי שבועים איש וגו'. אמר ליה קודשא בריך הוא, את בעי מותא בכל זמנא, הרי לך, ואצלתי מן הרוח וגו'. תא חזי, דהכא ידע משה דאיהו ימות, ולא ייעול לארעא, דהא אלדד ומינד מלה דא הו אמרי. על דא, לא לבעי ליה לאינש, בשעתא דרוגזא שארי ביה, ללטייא גרמיה. דהא כמה קיימי עליה דמקבלי ההיא מלה. בזמנא אחרנא דבעא מיתה, לא קבילו מניה. בגין דכלא לתועלתא דישראל הוה. השתא לאו איהו, אלא מגו רוגזא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ודוחקא, ובגין כך קבילו מניה. ועל דא אשתארו לבתר אלדד ומידד, ואמרו דא, דמשה יתכניש, ויהושע ייעול לון לישראל לארעא.

ובגין כך אתא יהושע לגבי משה, וקני עליה דמשה. ומשה לא אשגח ביקרא דיליה. ועל דא אמר, אדני משה פלאם. מאי פלאם. מנע מנהון אינון מלין, כמה דאת אמר (שמות לו) ויפלא העם מהביא. (בראשית ח) ויפלא הגשם מן השמים. מניעותא ממש. ומשה לא בעא. פוק חמי ענוותנותיה דמשה, מה פתיב המקנא אתה לי וגו'. זכאה חולקיה דמשה, דאיהו סליק על פלהו נביאי עלאי (נ"א דעלמא). אמר רבי יהודה, כל שאר נביאין לגבי משה, כסיהרא לגבי שמשא.

רבי אבא הוה יתיב ליליא חד, ולעי באורייתא. והוה עמיה רבי יוסי ורבי חזקיה. אמר רבי יוסי, כמה אינון בני נשא תקיפו לבא, דלא משגחי במלי דההוא עלמא פלום. אמר רבי אבא, בשרא דלבא, דאחידא בכל שייפי גופא, קא עביד לון. פתח ואמר, (קהלת ו) יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם. יש רעה: דא איהי תוקפא בישא דלבא, דבעי לשלטה במלי דהאי עלמא, ולא אשגח במלי דההוא עלמא מדי.

אמאי איהי רעה. קרא דבתריה אוכח, דכתיב איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים וגו'. האי קרא קשיא, כיון דכתיב ואינון חסר לנפשו מכל אשר יתאוה, אמאי ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, דהא אינו חסר לנפשו פלום אלא. רזא איהו, וכל מלוי דשלמה מלכא, מתלבשן אינון במלין אחרנין, כמלי דאורייתא, דאינון מתלבשן בספורי עלמא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ו ע"א]

תא חזי, אף על גב דבעינן לאסתפלא בלבושא, השתא האי קרא הכי קאמר, דבר נש אזיל בהאי עלמא, ויהיב ליה (דף קנ"ו ע"א) קודשא בריך הוא עותרא, בגין דיזכי ביה לעלמא דאתי, וישתאר לגביה קרן. מאי קרן. ההוא דאיהו קיים, דאיהו אתר לאתצורא ביה נשמתא. בגין כך בעי לאשאר אבתריה (נ"א עותריה) להאי קרן, והאי קרן יקבל ליה, בתר דיפוק מהאי עלמא.

בגין דהאי קרן, הוא אילנא דחיי דההוא עלמא, ולא קיימא בהאי עלמא, אלא ההוא איבא דנפיק מניה, ועל דא איבא דיליה אכיל בר נש, דזכי בהאי עלמא, והקרן קיימא ליה לההוא עלמא, למזכי ביה בחיין עלאין דלעילא.

ומאן דסאיב גרמיה, ואתמשך בתר גרמיה, וליתיה חסר לנפשיה ולגרמיה פלום. וההוא אילנא אשתאר, ולא שויה לקבליה בדחילו, ולקבלא ליה לעילא. פדין ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, ולמזכי בההוא עותרא, ודאי איש אחר יאכלנו, כמה

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דַּאת אָמַר (איוב כו) יְכִין וְצַדִּיק יִלְבַּשׁ. בְּגִין כֹּה, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמוֹפֵי, בְּמַה דְּיְהִיב לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵהוּא עֲלֵמָא, וְכַדִּין אֲכִיל מִינֵיהּ בְּהַאי עֲלֵמָא, וַיִּשְׁתַּאֲר לְגַבִּיהּ הֵהוּא קֶרֶן לְעֲלֵמָא אַחְרָא, לְמַהוּ צְרוּרָא בְּצְרוּרָא דְחַיִּי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדַאי.

תו אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב אִם כָּכָה אֶת עוֹשֶׂה לִי הֲרֵגִנִי נָא וְגו'. וְכִי מֹשֶׁה דְּאִיהוּ עֵנּוּ מִכָּל בְּנֵי עֲלֵמָא, בְּגִין דְּשִׂאִילוּ מִנֵּיהּ יִשְׂרָאֵל לְמִיכָל, מְסַר גְּרַמְיָה לְמִיתָה, אָמַי. אָמַר רַבִּי אַבְא, הַאי מְלָה אוֹלִיפְנָא, וְרוּזָא עֲלָאָה אִיהוּ, מֹשֶׁה לָּא אַבְאִישׁ קַמֵּיהּ, וְלָא שְׂאֵל לְמִיתָה עַל דְּשִׂאִילוּ יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזִי, מֹשֶׁה אֲתַאחַד, וְהוּה סְלִיק בְּמַה דְּלָא אֲתַאחַד נְבִיאָה אַחְרָא. (דהא אחיד צדקה הוי) וּבְשַׁעְתָּא דְּאָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, (שמות טז) הַנְּבִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. חֲדֵי מֹשֶׁה וְאָמַר, וְדַאי הַשְׁתָּא הֵהוּא שְׁלִימוּ בִּי אֲשַׁתְּכַח. דְּהָא בְּגִינִי אֲשַׁתְּכַח מִן לְיִשְׂרָאֵל. פִּיּוֹן דְּחֵמָא מֹשֶׁה דְּאֵהֲדֵרוּ לְנַחְתָּא לְדִרְגָּא אַחְרָא, וְשִׂאִילוּ בְּשֵׁר, וְאָמְרִי וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה בְּלָחֶם הַקְּלוּקָל. אָמַר אִי הָכִי הוּא, הָא דְּרָגָא דִּילִי פְּגִים. דְּהָא בְּגִינִי יִכְלוֹן יִשְׂרָאֵל מִן בְּמַדְבְּרָא (קפ"א), הָא אָנָּא פְּגִימָא, וְאַהֲרֹן פְּגִים, וְנַחֲשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב פְּגִים.

אָמַר וְאִם כָּכָה אֶת עוֹשֶׂה לִי הֲרֵגִנִי נָא הָרוּג, דְּחֲשִׁיבְנָא נּוֹקְבָא בְּמִיכְלָא דִּילָהּ, (ואנא נחית מן שמיא דאיהו דרגא עלאה, לנחתא לדרגא דנוקבא, ואנא עדיף מן שאר נביאי עלמא, ועל דא אמר ואל אראה (אחותי) ברעתי כמת ודאי לנחתא לדרגא תתאה. כדין ויאמר יי אל משה אספה לי שבעים איש. את שאיל אתר דמיתה לא תבעי אתר דלא תהא פגים בדרגא דילך. ועל דא כתיב ואצלתי מן הרוח אשר עליך דכלהו אינון דתמן אתאחדו). (ס"א) ואנא נחית מן שמיא לארעא. את עושה לי לנחתא לאתר דנוקבא, ולמפגם לאתרי ודרגי אי הכי הרגני נא הרוג אם נא מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי. רעתי היא ודאי לאחדא בדרגא תתאה. כדין ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מוקני ישראל. הא אינון למיתן להו מיכלא אחרא, ולא תהא פגים בדרגא דילך. ועל דא ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם. מאי טעמא. בגין דאינון אתאחדו בסיהרא וכו') בְּסִיְהָרָא וּבְעֵי שְׁמֵשָׁא לְאַנְהָרָא לָהּ. וְעַל דָּא וְשִׁמְתִי עֲלֵיהֶם, בְּגִין לְאַנְהָרָא מִן שְׁמֵשָׁא, כְּנֵהוּרָא דְּסִיְהָרָא. (ס"א) וּבְגִינִי הַאי מִיכְלָא דָּא, (לא) אֲתֵיִיא עַל יְדָא דְּמֹשֶׁה, בְּגִין דְּלָא יִתְפְּגִים.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ו ע"ב]

זְכָאָה חוּלְקָא דְּמֹשֶׁה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָּה, עֲלֵיהּ כְּתִיב (משלי כג) יִשְׂמַח אָבִיךָ וְאָמַר וְגו'. יִשְׂמַח אָבִיךָ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאָמַר: דָּא כְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל. וְתַגְל יוֹלְדֵתָהּ: דָּא אִימָא דְּמֹשֶׁה דְּלִתְתָּא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחִים לִיהּ יִתִּיר מִכָּל נְבִיאֵי עֲלֵמָא, בְּלָא, אֲמַצְעֵי כָּלִל. (ס"א) דְּהַא מֹשֶׁה אֲסַתְלַק עַל כָּל נְבִיאֵי עֲלֵמָא בְּלָא אֲמַצְעֵי כָּלִל כְּמַה) דְּכְתִיב פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ, וְהָא אוֹקִימְנָא בְּכַמְהָ אֲתֵר. (במדבר י"ב) וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל יְיָ לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ. הָא אוֹקִימוּתָהּ, וְהוּא רְזָא דְּשִׁמְא

קדישא, מחד סרי אתון, ולא בעא משה לצלאה יתיר, בגין דעל דידיה למלפא לא בעי (דף קנ"ו ע"ב) לאטרחא יתיר. בגין כף קודשא בריך הוא בעא על יקרא דמשה. ובכל אתר קודשא בריך הוא בעא על יקריהון דצדיקייא, יתיר על דיליה. ולזמנא דאתי, עתיד קודשא בריך הוא למתבע עלבונא דישראל מעמין עובדי פוכבים ומזלות, ולמחדי לון בחדוותא דציון. דכתיב, (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון וגו'. וכדין (ישעיה נט) ובא לציון גואל וגו'. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת שלח לך

(במדבר י"ג) וידבר יי אל משה לאמר, שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען וגו'. רבי חייא פתח, (איוב לח) המימיך צוית בקר ידעת השחר מקומו. שחר פתיב, ה"א אתרחקא משחר. מאי טעמא. אלא אמר רבי חייא, בשעתא דנטי ערב, ושמשא נטי למיעל, כדין אתחלש תוקפיה, כדין שלטא שמאלא, ומשתכח דינא בעלמא, ואתפשט (לעילא). וכדין בעי בר נש לצלאה, ולכונא רעותא (ס"א לצלאה דיסכח רעותא) קמי מאריה.

דאמר רבי ייסא, כד נטי שמשא, ואתחלש, כדין אתפתח חד פתיחו בשמשא, ואתכניש חיליה, ושמאלא שליט. ויצחק פרי בירא תחותיה.

כיון דעאל ליליא, פתקא דקוטפא באחמתיה שכית. וכמה חבילין טריקן (אודריקו) אתפשטו בעלמא, וכלהו שטאן בערבוביא, ואזלי וחייכאן בנפשו דרשיעייא, (ס"א דבני נשא) ומודעין לון מלין, מנהון כדיבון, ומנהון קשוט, ומאן דאשתכח בינייהו, אתייהיב לון רשו לחבלא, וכלהו בני עלמא גיימין, (ואתכשו) וטעמין טעמא דמותא, והא אוקימנא.

תא חזי, כד אתער רוח צפון, כדין אתקבלא כנסת ישראל בשמאלא, ואתחברו כחדא ושריא בדרועא באתרהא. וקודשא בריך הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקייא דבגנתא דעדן, וכדין כל מאן דיתער למלעי באורייתא בההוא שעתא. הא אשתתף בהדה, בגין דהיא (יתבת) וכל אכלוסין דילה, משבחן למלפא עלאה, וכל אינון דאשתכחו (נ"א דאשתתפו בהדה) בתושבחתא דאורייתא, כלהו פתיבין בבני היכלא, ואקרון בשמהון, ואלין רשימין ביממא.

סדר הלימוד ליום כט ניסן [יום 206 בשנה]

תָּא חֲזִי שְׁמָא חֲדָא קְדִישָׁא אֵית בְּגִלוּפֵי אַתּוּן, דְּהוּא שְׁלֵטָא מְפֻלְגוּ לִילִיא וְאִילָךְ, וְאִינוּן אַתּוּן (כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה) ם דְּמִנְצַפְךָ כְּלִיל לֹון, אֹוקְמוּהָ, (ישעיה ט) לְמִרְבָּה הַמְּשֶׁרֶת. נ' הוּה אַסְתִּים לְהָאֵי וְלְהָאֵי, כְּדִין כְּתָרִין כְּלִילִין הוּא ו' (נ"א י') דְּשְׁמָא קְדִישָׁא אַתְקִין לִיה. וְסְתִים מְבוּעָהָ. בְּתַר דְּאוּלִידַת, פְּתִיחָא הוּת בְּחַד רִישָׁא דְּפִתְחָא.

כַּד אַתְחַרִיב בִּי מְקַדְשָׁא, אַסְתִּימוּ מְבוּעֵין מְכַל סְטְרִין. (ס"א את דאכליל אתוון) וְאִכְלִיל אַתּוּן אַחְרָן, וְאִינוּן שְׁבַעָה. תְּלַת מְהָאֵי סְטְרָא, וְאַרְבַּע מְהָאֵי סְטְרָא. כְּל"ך. וְסִימָן (שיר השירים ד) כְּלָךְ יִפְה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בְּךָ, ו' דְּכַר וְנוֹקְבָא כְּלִיל כְּחֲדָא, דָּא כְּלִיל תְּלַת מְכָאן וְתְלַת מְכָאן וְאִינוּן שִׁית. וְאֹוקִימְנָא בְּאַלִין תְּרִין אַתּוּן ס' ו' (נ"א ס') וְאַתְכְּלָלוּ (תליסר) תְּרִיסַר אַתּוּן סְלִיק מְנִייהו תְּרִי. חַד לְאַתְרַ חַד, וְחַד לְאַתְרַ חַד. (נ"א לאת חד וחד לאת חד)

כְּל"ך סעפ"ה יאע'וצה, הַכִּי אַתְגְּלִיפוּ אַתּוּן, וְרִזָּא דָּא בְּכִי תִצָּא לְמַלְחָמָה, קְרָא דְּכְתִיב, (דברים כב) כִּי יִהְיֶה נִעְרָה בְּתוּלָה. נִעַר כְּתִיב, בְּתַר דְּאַסְתְּלַק לִילִיא, וְצַפְרָא נְהִיר, כְּדִין ה' סְלָקָא וְאַתְכְּלִילַת בְּנְהוּרָא עֲלָאָה. וְכְדִין יִדְעַת הַשְּׁחַר מְקוּמוּ, דִּידַע (דודאי) שְׁחַר מְקוּמוּ דְּה"א, וְאַתְכְּלִילַת בְּגוּיָה.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ז ע"א]

תָּא חֲזִי, מְשָׁה הוּה שְׁמֵשָׁא, וּבַעָא לְאַעְלָאָה לְאַרְעָא. אֲמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מְשָׁה, כַּד אַתִּי נְהוּרָא דְּשְׁמֵשָׁא, אַתְכְּלִיל סִיְהָרָא (דף קנ"ז ע"א) בְּגוּוּיָה, הַשְּׁתָא דְּאַנְתְּ שְׁמֵשָׁא, הִיךְ יְקוּמוּן כְּחֲדָא שְׁמֵשָׁא וְסִיְהָרָא, לָא נְהִיר סִיְהָרָא אֲלָא בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְכְּנִישׁ שְׁמֵשָׁא, אֲבַל הַשְּׁתָא לִית אַנְתְּ יְכִיל. אִי תְּבַעֵי לְמַנְדַּע מְנָה שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים, לְגַרְמָךְ, בְּגִין לְמַנְדַּע.

תָּא חֲזִי, מְשָׁה, אִי תִימָא דְּהוּא לָא יִדַּע דְּלָא יִיעוּל לְאַרְעָא בּוּזְמָנָא דָּא. לָאוּ הַכִּי, אֲלָא יִדַּע, וְהוּה בַּעֵי לְמַנְדַּע מְנָה, עַד לָא יְסַתְּלַק, וְשְׁלַח לְאַלִין מְאַלְלִי, כִּיּוּן דְּלָא אַתִּיבוּ מְלָה כְּדָקָא יְאוּת, לָא שְׁלַח זְמָנָא אַחְרָא, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲזִי לִיה, דְּכְתִיב, (דברים לב) עֲלָה אֶל הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וּרְאָה אֶת הָאָרֶץ. וְכְתִיב (דברים לד) וּרְאָהוּ יְיָ אֶת כָּל הָאָרֶץ. וְלָא דָּא בְּלַחֲדוּי, אֲלָא כָּל אִינוּן דְּזַמִּינִין לְמִיקָם בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, כְּלָהוּ אַחֲזִי לִיה לְמִשָּׁה. וְאַתְמַר, וְאֹוקְמוּהָ חֲבַרְיָא.

כִּיּוּן דְּשְׂאֵרֵי מְשָׁה לְמַשְׁלַח, מַה אֲמַר לֹון. הֵישׁ בְּהָ עֵץ. וְכִי מַה הוּא דְּקָאמַר, וְאִי תִימָא דְּלָא יִדַּע. (לקמן יימא מלה אבל הכא) אֲלָא הַכִּי אֲמַר מְשָׁה, אִם יֵשׁ בְּהָ עֵץ, הָא יִדַּענָא דְּאַנָּא אִיעוּל לְתַמְן. מֵאֵי עֵץ. דָּא אִילָנָא דְּחַיִּי. וְתַמְן לָא הוּה אֲלָא בְּגִין עַדוּן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דָּאָרְעָא. אָמַר אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ דָּא, אָנָּא אֵיעוּל לְתַמְן. וְאִי לָא, לָאוּ אָנָּא יְכִיל לְמֵיעַל.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, כְּתִיב (במדבר טו) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקּוֹשֵׁשׁ עֵצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. מֵאֵן עֵצִים הָכָא. וּמֵאֵן הוּא דָּא. אֲלֵא דָּא צִלְפַּחַד, וְהוּא דֵיִיק עַל אֵלִין אֵילָנִין, הִי מְנַיְיָהוּ רַב עַל אַחְרָא, וְלֹא חֲשַׁשׁ לִיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, וְאַחְלָף שַׁבַּת לְשַׁבַּת. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר כז) כִּי בַחֲטָאוֹ מֵת, בַּחֲטָא ו' מֵת. (ורזא דכלא ודאי מקושש עצים) בְּגִין כֶּךָ, הָוָה דֵינִיָּה סְתִימ, וְלֹא אֲתַפְרֵשׁ דֵינִיָּה. כְּדִינִין אַחְרָנִין. בְּגִין דְּמִלְּהָ דָּא בְּעֵי בַחֲשָׁאֵי וְסְתִימ וְלֹא גְלִיָּא. וְעַל דָּא לָא אֲתַמַּר בְּאַתְגְּלִיָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד יְקָר לִיקְרִיָּה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׂאָר עֵצִים בְּהַדֵּי שַׁבַּת הָוָה מִקּוֹשֵׁשׁ, וְקַבִּיל עוֹנֵשָׁא לְפּוּם שַׁעְתָּא, וְאַתְכַּפֵּר חוֹבִיָּה. וְעַל דָּא אֲתַקְשִׁי מִשֶּׁה בְּדִינָא דְכַנְתָּא, דְּלֹא יָדַע אִי אֲתַכַּפֵּר לְמַהוּי לְבַנְתִּיָּה חוּלְקָא וְאַחְסָנָא אִי לָאו. פִּינָן דְּדַכְר שְׁמִיָּה (דצלפחד) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְּתִיב כֵּן בְּנוֹת צִלְפַּחַד דּוֹבְרוֹת, אֲתִידַע דְּהָא אֲתַכַּפֵּר חוֹבִיָּה.

תָּא חֲזִי, ב' אֵילָנִין אֵינּוֹן, חַד לְעֵילָא, וְחַד לְתַתָּא, בְּדָא חֵיִין, וּבְדָא מוֹתָא. מֵאֵן דְּאַחְלָף לוֹן, גָּרִים לִיָּה מוֹתָא בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְלִית לִיָּה חוּלְקָא בְּהָהוּא עֲלֵמָא. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, (משלי כה) דְּבִשׁ מִצָּתָא אֲכוּל דֵיךְ וְגו'.

אָרוֹן וְתוֹרָה בְּחַד קְיִימִי. תוֹרָה עֲקָרָא, אָרוֹן בִּיתָא. וְעַל דָּא, אָרוֹן חֶסֶד בְּלֹא וְאִ"ו בְּכָל אֲתָר, אָרוֹן הַפְּרִיָּת, אָרוֹן הָעֵדוּת. בְּכָל אֲתָר אֲתָרן דְּרוּעָא יְמִינָא, בַּר בְּחַד, דְּכְּתִיב (במדבר ג) כָּל פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, נִקְוֶה לְעֵילָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשֶּׁה אֵילָנָא דְּחֵי נִקְט, וְעַל דָּא בְּעָא לְמַנְדַּע, אִי הָוָה שְׂכִיחַ בְּאַרְעָא, אִי לָאו, וּבְגִין כֶּךָ אָמַר, הִישׁ בָּהּ עֵץ אִם אֵין וְהַתְחַזְקַתְּם וְלִקְחַתְּם מִפְּרִי הָאָרֶץ. דְּהָא אֵילָנָא דְּחֵי אֲתַחְמַד לְכֵלָא. וְאֵינּוֹן לָא אֵיִתִּיָּאוּ אֲלֵא עֲנַבִּים וְרַמּוֹנִים וְתַאנִּים, בְּאֵילָנָא אַחְרָא תְּלִיין וְאַחִידִין.

תָּא חֲזִי, (במדבר י"ג) שְׁלַח לָךְ אַנְשִׁים: בְּגִינָךְ. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (משלי כה) כְּצַנַּת שְׁלֹג בַּיּוֹם קָצִיר צִיר נֶאֱמָן לְשׁוֹלְחָיו וְנִפְשׁ אֲדוֹנָיו יֹשִׁיב. כְּצַנַּת שְׁלֹג בַּיּוֹם קָצִיר, דְּאַהֲנִי לְגוּפָא וְלִנְפִשָׁא. צִיר נֶאֱמָן לְשׁוֹלְחָיו, אֵלוּ כְּלָב וּפְנַחַס דְּהוּוּ שְׁלִיחֵי מַהֲיַמְנֵי לְגַבֵּי יְהוּשֻׁעַ. וְנִפְשׁ אֲדוֹנָיו יֹשִׁיב, דְּאַהֲדָרוּ שְׂכִינְתָּא לְדִיָּרָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, וְלֹא אֲסַתְּלָקָא מְנַיְיָהוּ.

וְאֵלִין דְּשָׁדֵר מִשֶּׁה, גְּרִימוּ בְּכִיָּה לְדָרִין בְּתַרְאִין, וְגְרִימוּ לְאַסְתְּלָקָא מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלָף וְרַבְּבֹן. וְגְרִימוּ לְסִלְקָא שְׂכִינְתָּא מֵאַרְעָא מְבִינִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל. אֵינּוֹן דְּשָׁדֵר יְהוּשֻׁעַ, וְנִפְשׁ אֲדוֹנָיו יֹשִׁיב.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ז ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי חזקיה ורבי ייסא הוו אזלי בארְחא, אמר רבי ייסא לרבי חזקיה. חמינא באפך דהרהורא אית בגווד. אמר ליה, הא ודאי האי קרא אסתכלנא ביה, פיון דאמר שלמה, (קהלת ג) פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם וגו'. ותנינן, דכל מלוי דשלמה מלפא, פלהו סתימין מדרגין דחכמתא. אי הכי, האי קרא אית ביה לאסתכלא, דהא פתחא לאינון דלאו בני (דף קנ"ז ע"ב) מהימנותא אשתכח ביה.

אמר ליה ודאי הכי הוא, ואית ביה למנדע ולאסתכלא. אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, שאל לון מייא, דהוה צחי, והוה לאי בתוקפא דשמשא. אמרו ליה, מאן את. אמר לון יודאי אנא, ואנא לאי וצחינא. אמרו לעית באורייתא, אמר לון, עד דאנא עמכון במלין, אסלק להאי טורא, ותמן אסב מייא ואשתי.

אפיק רבי ייסא חד זפירא מלי מיין, ויהב ליה. בתר דשתה, אמר נסלק עמך למייא. סליקו לטורא, ואשתכחו חד חוטא דמייא דקיק, ומלי קטפורא חד. יתבו. אמר לון ההוא בר נש, השתא שאילו, דהא אנא אשתדלנא באורייתא, על ידי דחד ברי, דאנא עיילית ליה לבי רב, ובגיניה רווחנא באורייתא. אמר רבי חזקיה אי על ידא דברך, טב הוא. אבל מלה דאנן ביה, אנא חמינא דלאתר אחרא בעי לאסתלקא. אמר ההוא בר נש, אימא מלך, דלזמנין באפרקסתא דענייא תשכח מרגייתא.

אמר ליה האי קרא דאמר שלמה, סח ליה. אמר ליה, וכי (נ"א כמה) במה אתון פרישן משאר בני נשא דלא ידעי. אמרו ליה ובמה. אמר לון, על דא אמר שלמה האי קרא, ולא אמר האי מגרמיה, כשאר אינון מלין. אלא אהדר אינון מלין דטפשיאי עלמא דאמרי פך, ומאי אמרי. פי מקרה האדם ומקרה הבהמה וגו', טפשיאי דלא ידעי ולא מסתכלן בחכמתא אמרי דהאי עלמא אזיל במקרה, וקודשא בריך הוא לא אשגח עליהו, אלא מקרה האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד וגו'.

וכד שלמה אסתכל באלין טפשיאין דקאמרי דא קרא לון בהמה, דאינון עבדין גרמייהו בהמה ממש, בגין דאמרי מלין אלין. ומנלן. קרא דעליה אוכח, דכתיב, (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי וחשיבנא בהאי לאסתכלא על מה, על דברת בני האדם. על ההוא מלה דטפשותא, דאינון אמרי לברם האלהים בלחודייהו, ולא יתחברון בהדי בני נשא אחרנין דאית לון מהימנותא, ולראות שהם בהמה המה להם.

ולראות בהו אינון בני מהימנותא, שהם בהמה ממש, ודעתיהו כבעירא. המה להם בלחודייהו, ולא לאעלאה לבני מהימנותא בדעתא דטפשותא דא, ועל דא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

המה להם, ולא לאחרנין. ומה דעתא דלהון. פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו'. תיפח רוחיהון דאינון בעירי. אינון טפשא. אינון מחוסרי מהימנותא. ווי לון ווי לנפשיהו. טב להו דלא ייתון לעלמא.

ומה אתיב לון שלמה על דא. קרא אבתריה, ואמר, ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. מי יודע באינון טפשא, דלא ידעי ביקרא דמלכא עלאה, ולא מסתפלי באורייתא, רוח בני האדם העולה, היא למעלה, לאתר עלאה, לאתר יקר, לאתר קדישא, לאתזנא מנהירו עלאה, מנהירו דמלכא קדישא, למהוי צרורא בצרורא דחיי, ואשתכחת קמי מלכא קדישא עולה תמימה ודא הוא העולה היא למעלה.

[זהר חלק ג' - דף קנ"ח ע"א]

ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, ולא להווא אתר דהוה כל בר נש, דכתיב ביה (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם, וכתיב (משלי כ) גר יי נשמת אדם. היך אמרי אינון טפשא דלאו מבני מהימנותא, ורוח אחד לכל, תיפח רוחיהון, עלייהו כתיב, (תהלים לה) יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך יי דוחה. אלין ישתארון בגיהנם, לאינון דרגין תתאין, ולא יסתלקון לדרי דרין. עלייהו כתיב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי הללויה. אתו רבי חזקיה ורבי ייסא, ונשקו רישיה, אמרו ומה כל כף הוה עמך ולא ידענא, זכאה האי שעתא דאערענא בך. (דף קנ"ח ע"א)

תו אמר, וכי על דא בלחודוי תוה שלמה, והא באתר אחרא אמר פגוונא דא, פתח ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מאי זה רע. דא הוא מאן דאושיד זרעא בריקניא, ותביל אורחוי, בגין דהאי לאו מדוריה בקודשא בריך הוא, ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (תהלים ה) פי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע. על דא אמר, זה רע, דלא יהא ליה מדורא לעילא.

פי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (בגין דא) והוללות בלבבם. בחייהם שטותא תקיע בלבייהו, ואינון מחוסרי מהימנותא, ולית לון חולקא בקודשא בריך הוא, ובאינון בני מהימנותא, לאו בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (קהלת ט) ואחריו אל המתים.

תא חזי, קודשא בריך הוא אזהר לבני עלמא ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, (בהאי עלמא, ובעלמא דאתי) וחייך דההוא עלמא נינהו. אינון חייבין מחוסרי מהימנותא מאי קא אמרי. (קהלת ט) פי מי אשר יבחר וגו'. אף על גב דיבחר בר נש בהאי עלמא (ס"א בההוא עלמא) כמה דאמר, לאו הוא פלום, דהא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מְסִירָא דָא בִּידְנָא, (קהלת ט) אַל כָּל חַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן, וּמְסִירָא דָא בִּידְיֵהוּ, (קהלת ט) כִּי לְכָלֵב חַי הוּא טוֹב מִן הָאֲרִיָּה הַמֵּת. הִיךְ יֵהָא לֶן חַיִּין בְּהֵוּא עֲלֵמָא. וְעַל דָּא זֶה רַע וְדָא, דְּלֵא יְדוּרוֹן בְּמַלְכָּא עֲלָאָה, וְלֵא יֵהָא לֶן חוּלְקָא בִּיהַ.

וְאַף עַל גַּב דְּכָל הַנִּי קָרְאִי תְּשַׁבַּח סְמִיכִין לְחַבְרֵיָא בְּמַלְיִן אַחְרַנִּין, אָבֵל וְדָאִי שְׁלֵמָה קָא אַתָּא לְגַלְאָה עַל אֵינוֹן חַיִּיבִין מְחוּסְרֵי מְהִימְנוּתָא, דְּלִית לֶן חוּלְקָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְּאֵתִי.

אָמַר לֵיה, תְּבַעֵי דְנִתְחַבֵּר בְּהַדָּךְ וְתוֹזִיל בְּהַדָּן. אָמַר לְהוּ, אִי עֲבִידְנָא הַכִּי, אֲוִרֵיָּתָא יִקְרִי עָלֵי כְּסִיל, וְלֵא עוּד אֵלָא דְּאֵתְחַיִּיבְנָא בְּנַפְשָׁאִי. אָמְרוּ לֵיה לְמָה. אָמַר לֶן דְּהָא שְׁלִיחָא אָנָּא, וְשִׁדְרוּ לִי בְּשְׁלִיחוּתָא, וְשְׁלֵמָה מְלַכָּא אָמַר, (משלי כו) מְקַצֵּה רַגְלִים חֲמַס שׁוֹתֵה שׁוֹלַח דְּבָרִים בִּיד כְּסִיל. תָּא חֲזִי, מְרַגְלִים עַל דְּלֵא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא וְשְׁלוּחֵי מְהִימְנוּתָא, אֵתְחַיִּיבוּ בְּנַפְשֵׁיהוּ בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דְּאֵתִי. נְשַׁק לֶן, וְאֹזֵל לֵיה.

אֹזֵלוּ רַבֵּי חֲזַקְיָה וְרַבֵּי יִיסָא, עַד דְּהוּוּ אֹזְלוּ פִּגְעוּ בְּאֵינוֹן בְּנֵי נְשָׂא. שְׁאִילוּ רַבֵּי חֲזַקְיָה וְרַבֵּי יִיסָא עָלֵיה, אָמְרוּ מַה שְׁמִיָּה דְּהֵוּא בְּר נֵשׁ. אָמְרוּ, רַבֵּי חֲגִי הוּא, וְחַבְרָא דְּבִין חַבְרֵיָא הוּא, וְשִׁדְרוּ לֵיה חַבְרֵיָא דְּבַבְל, לְמַנְדַּע מַלְיִן מְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְשָׂאֵר חַבְרֵיָא. אָמַר רַבֵּי יִיסָא, וְדָאִי דָּא הוּא רַבֵּי חֲגִי, דְּכָל יוֹמוֹי לֵא בְּעָא לְאַחֲזָאָה גְרַמִּיָּה בְּמָה דִּידַע, וְעַל דָּא אָמַר לֶן דְּהָא בְּרִיָּה זָכָה לֵיה בְּאֲוִרֵיָּתָא, בְּגִין דְּאָמַר קָרָא, (משלי כו) רְאִיתָ אִישׁ חָכֵם בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכִסִּיל מִמֶּנּוּ. וְדָאִי שְׁלִיחָא מְהִימְנָא אִיהוּ, (וזכאה הוא שליחא מהימנא) וְזָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּשִׁדְר מְלוֹי בִּידָא דְּשְׁלִיחָא מְהִימְנָא.

תָּא חֲזִי, אֵלִיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם מְבַנֵּי כְּנַעַן הוּוּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (הושע יב) כְּנַעַן בִּידוּ מֵאֲזַנֵּי מְרָמָה. וְכְנַעַן כְּתִיב עָלֵיה, (בראשית ט) אָרוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יֵהִיָּה לְאַחֲיוּ. וּבְגִין דְּהוּוּ שְׁלִיחָא מְהִימְנָא, מַה כְּתִיב בִּיהַ. (בראשית כד) בֵּא בְּרוּךְ יִי. בְּרוּךְ יִי מִמֶּשׁ. וְעַל דָּא אַכְתִּיב הַכִּי בְּאֲוִרֵיָּתָא, בְּגִין דְּנַפְק מְהֵיָּא קָלְלָה, וְאַתְּבַרְך. וְלֵא דִי לֵיה דְּנַפִּיק מִנָּה, אֵלָא דְּאַתְּבַרְך בְּשְׁמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאוּלְפִנָּא דְּאַתָּא מְלֵאךְ, וְאַעִיל מְלָה דָּא בְּפוּמִיָּה דְּלָבָן.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ח ע"ב]

וְיִשְׁלַח אוֹתָם מִשֶּׁה וְגו', כָּלֵם אַנְשִׁים. כְּלָהוּ זָכָאִין הוּוּ, וְרִישֵׁי דִישְׂרָאֵל הוּוּ. אָבֵל אֵינוֹן דְּבָרוּ לְגְרַמִּיָּהוּ עֵיטָא בִישָׂא. אָמַאי נְטִילֵי עֵיטָא דָּא. אֵלָא אָמְרוּ, אִי יִיעֲלוֹן יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, נִתְעַבֵּר אָנָּן מְלַמְהוּי רִישִׁין, וְיִמְנֵי מִשֶּׁה רִישִׁין אַחְרַנִּין, דְּהָא אָנָּן זָכִינָן בְּמַדְבְּרָא לְמַהוּי רִישִׁין, אָבֵל בְּאַרְעָא לֵא נִזְכִּי. וְעַל דְּנְטִילֵי עֵיטָא בִישָׂא לְגְרַמִּיָּהוּ, מִיתוּ אֵינוֹן, וְכָל אֵינוֹן דְּנְטִלָן מְלִיָּהוּ. (דף קנ"ח ע"ב)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלה שמות האנשים אשר שלח משה וגו', אמר רבי יצחק, משה אסתכל וידע דלא יצלחון בארתייהו, כדין צלי עליה דיהושע. כדין כלב הוה בדוחקא, אמר, מה אעביד, הא יהושע אזיל בסייעתא עלאה דמשה, דשדר ביה נהירו דסיהרא, והוא אנהיר עליה בצלותיה, בגין דאיהו שמשא. מה עבד כלב. אשתמיט מנייהו, ואתי לגבי קברייא דאבהן, וצלי תמן צלותיה.

אמר רבי יהודה, ארח אחרא נטיל, ועקים שבילין, ומטא על קברי דאבהן, ואסתפן בגרמיה, דהא פתיב ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק. אבל מאן דאיהו בדוחקא, לא אסתכל מדי. כן כלב, בגין דהוה בדוחקא, לא אסתכל מדי, ואתא לצלאה על קברי אבהן, לאשתזבא מעיטא דא. (במדבר יג) ויקרא משה להושע בן נון יהושע. רבי יצחק אמר, וכי הושע קראה קרא, והא פתיב (שמות יז) ויאמר משה אל יהושע. (שמות לג) ויהושע בן נון נער. (שמות יז) ויחלוש יהושע. אלא אמר ליה משה, יה יושיעך מנייהו.

רבי אבא אמר, כיון דשדריה למיעל לתמן, אצטריך למהוי שלים. ובמה. בשכינתא. דעד ההיא שעתא נער אקרי, כמה דאוקימנא. ובההיא שעתא קשיר ליה משה בהדה, ואף על גב דאשפחן יהושע בקדמיתא, קרא קרייה הכי על ההוא דזמין למקרייה. אמר משה, ודאי לא אצטריך דא למיעל תמן, אלא בשכינתא, והכי אתחזי. (במדבר יג) ה'יש בה עץ אם אין וגו', רבי חייא אמר, וכי לא הוה ידע משה דאית בה כמה אילנין משניין דא מן דא, והא הוא שבח לה לישראל בכמה זמנין, והוא אסתפק בדא. והא קודשא בריך הוא קאמר ליה למשה בקדמיתא, דהיא ארץ זבת חלב ודבש. אמר רבי יוסי, הא אתערו חברייא, דכתיב, (איוב א) איש היה בארץ עוץ איוב שמו.

אמר רבי שמעון, רמו להם רמיזא דחכמתא, על מה דשאלו בקדמיתא. דכתיב, (שמות י"ז) ה'יש יי בקרבנו אם אין. אמר, תמן, תחמון, אי היא אתחזיא להאי, או להאי. אמר לון, אי תחמון דאיבא דארעא כשאר ארעי דעלמא, יש בה עץ אילנא דחיי, ולא מאתר עלאה יתיר. ואי תחמון דאיבא דארעא יתיר ומשנייא מפל אתר דעלמא, תנדעון, דהא מעתיקא קדישא קא נגיד ואתמשך ההוא שנוייא עלאה, מפל אתרי דעלמא. ובדא תנדעון, ה'יש בה ע"ץ, אם אין, ודא בעיתון בקדמיתא (דבמעיון בעיתון) למנדע דא, דכתיב, (שמות יז) ה'יש יי בקרבנו. בקרבנו דייקא, או אם אין. ועל דא והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, למנדע שנוייא דיליה.

והימים ימי בכורי ענבים. והימים, מאי קא מיירי, דהא ואז בכורי ענבים סגי ליה. אלא והימים, אינון דאשתמודען, פלהו הו מתחברן בההוא זמנא בההוא אילנא דחטא ביה אדם הראשון. כמה דתנינן ענבים היו ועל דא, והימים: אינון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאשְׁתְּמוּדְעוֹן, יְמֵי בְכוּרֵי עֲנָבִים דִּי יִקָּא. (במדבר יג) וַיַּעֲלוּ בַּנֶּגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיָּבֹאוּ מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, כָּלֵב הוּא דְאֵתָא לְצִלָּאָה עַל קִבְרֵי אַבְהָתָא. אָמַר כָּלֵב, יְהוֹשֻׁעַ הָא בְּרַכִּיָּה מִשֶּׁה בְּסִיּוּעָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וַיְכִיל לְאִשְׁתְּזַבָּא מִנִּיְהוּ, וְאִנָּא מַה אַעֲבִיד. אִימְלֵךְ, לְמַבְעֵי בְּעוֹתָא עַל קִבְרֵי אַבְהָתָא, בְּגִין דִּישְׁתְּזַיֵּב מְרוֹזֵיהוֹן. (ס”א מעיטא בישא) דְּשָׂאָר מְאֻלְלִין.

[זוהר חלק ג' - דף קנ”ט ע”א]

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מֵאֵן דְּהוּה רְשִׁים מִפְּלֵהוּ דָּא עָאֵל בְּגוּוִיָּה דְּבִיָּה תְּלִיא כְּלָא. וְתָא חֲזִי, מֵאֵן הוּא מְשָׂאָר אַחְרֵי דִיכּוּל לְאֵעֲלָא תַמְוֵן, דְּהָא פְּתִיב וְשִׁם אַחִימֵן שְׁשִׁי וְתַלְמִי, וּמְדַחִילוּ דְלֵהוֹן מֵאֵן יְכִיל לְאֵעֲלָאָה (דף קנ”ט ע”א) בְּמַעֲרָתָא. אֲלֵא שְׁכִינְתָּא עָאֵלָת תַמְוֵן בְּכָלֵב, לְבִשְׂרָא לְאַבְהוֹן, דְּהָא מְטָא זְמָנָא לְאֵעֲלָא בְּנִיְהוּ לְאַרְעָא, דְּאִוּמֵי לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא הוּא וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

תָּאנָא, אַחִימֵן שְׁשִׁי וְתַלְמִי, מִמֵּאֵן נִפְקוּ. זֶרְעָא הוּוּ מֵאִינוֹן נִפְלִין, דְּאִפִּיל לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא, וְאוּלִידוּ מִבְּנַת אַרְעָא, וּמִנִּיְהוּ נִפְקוּ גִיבְרֵי עֲלָמָא, כְּמַה דְּכְתִיב, (בראשית ו) הִמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם. אֲשֶׁר מְעוֹלָם, שְׁמֵשִׁי (נ”א מדאתברי) עֲלָמָא מְשִׁתְּפַחֵי. אֲנָשֵׁי הַשָּׁם אַחִימֵן שְׁשִׁי וְתַלְמִי. (במדבר יג) וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֲשַׁכּוּל וְגו', רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל יְיָ בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם וְגו'. כְּמַה אֵית לְהוּ לְבַנֵּי נִשָּׂא לְאַסְתְּכְּלָא בְּפוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמַה אֵית לְהוּ לְאַסְתְּכְּלָא בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, דְּכָל מֵאֵן דְּאִשְׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, כְּאִילוּ מְקָרֵב כָּל קוּרְבָנִין דְּעֲלָמָא לְקַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר לֵיהּ עַל כָּל חוּבוּי, וּמִתְקַנֵּין לֵיהּ כְּמַה כּוּרְסִיין לְעֲלָמָא דְּאֵתִי, (חסר).

רַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִיל בְּאַרְחָא בְּהַדֵּי רַבִּי אַבָּא, שְׁאֵל לֵיהּ, אָמַר מְלָה חַד בְּעֵינָא לְשְׁאֵלָא, כִּיּוֹן דִּידַע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּזִמִּין בְּרַ נִשׁ לְמַחְטֵי קַמִּיָּה, וְלִמְגוֹר עֲלֵיהּ מִיְתָה, אָמַאי בְּרָא לֵיהּ. דְּהָא אוּרִייתָא הוּוּ תְּרִי אֲלָפִין שְׁנִין עַד לָא אִיבְרֵי עֲלָמָא. וּכְתִיב בְּהּ בְּאוּרִייתָא, (במדבר יט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהֶל. (במדבר כז) אִישׁ כִּי יָמוּת. וַיָּמָת. וַיְחִי פְלוּנֵי וַיָּמָת. מֵאִי קִבְעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נִשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, דְּאִפִּילוּ אִי אִשְׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא יְמָמָא וְלִילִיא יָמוּת, וְאִי לָא אִשְׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא יָמוּת, כְּלָא בְּחַד אַרְחָא, בְּרַ פְּרִישׁוּתָא דְּהוּוּ עֲלָמָא, כְּמַה דְּאֵתִי אָמַר (קהלת ט) כִּטּוֹב כַּחוּטָא.

אָמַר לֵיהּ, אוּרְחוּי דְּמַאָרְךָ, וְגַזְרֵי דְּמַאָרְךָ, מַה לָּךְ לְמַטְרַח בְּהוּ. מַה דְּאֵית לָךְ רְשׁוּ לְמַנְדַּע וְלְאַסְתְּכְּלָא שְׁאִיל, וְדִלִּית לָךְ רְשׁוּ לְמַנְדַּע, כְּתִיב (קהלת ה) אַל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחִטִּיא אֶת בִּשְׂרְךָ, דְּאוּרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסַתְרִין, גְּנִיזִין עֲלָאִין, דְּהוּוּ סְתִים וְגַנְזֵי לִית לָן לְשְׁאֵלָא. אָמַר לֵיהּ, אִי חֲכִי, הָא אוּרִייתָא כְּלָא סְתִים וְגַנְזֵי, דְּהָא הִיא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁמָא קְדִישָׁא עֲלָא הוּי, וּמֵאן דְּמַתְּעֵסַק בְּאוּרִייתָא כְּאֵלּוּ אֲתַעְסַק בְּשִׁמְיָה קְדִישָׁא, וְאִי הָכִי, לִית לֵן לְשִׁאֲלָא וּלְאַסְתַּכְּלָא.

אָמַר לִיה אֲוִרִייתָא כְּלָא סְתִים וְגַלְיָא, וְשִׁמְיָה קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, וּכְתִיב (דברים ט) הַנְּסֹתְרוֹת לֵה' אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגַלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ, הַנְּגַלוֹת לָנוּ, דְּאִית רְשׁוּ לְשִׁאֲלָא, וְלַעֲיִינָא וּלְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ וּלְמַנְדַּע בְּהוּ. אֲבָל הַנְּסֹתְרוֹת לִי אֱלֹהֵינוּ, דִּילִיה אֵיבּוֹן, וְלִיה אֲתַחְזִיין, דְּמֵאן יְכִיל לְמַנְדַּע וּלְאַתְדַּבְּקָא דְּעֵתוּי סְתִימָא, וְכָל שְׁכֵן לְמִשְׁאֵל.

תָּא חֲזוּי, לִית רְשׁוּ לְבָנֵי עֲלָמָא לְמִימַר מְלִין סְתִימִין וּלְפָרְשָׁא לֵון, בַּר בּוּצִינָא קְדִישָׁא רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסַתְּכֵם עַל יְדוּי. וּבְגִין דְּדָרָא דִּילִיה רְשִׁימָא הוּא לְעִילָא וְתַתָּא, וְעַל דָּא מְלִין אֲתַמְרוּ בְּאַתְגַּלְיָא עַל יְדוּי, וְלֹא יְהֵא דָרָא כְּדָרָא דָּא דְּאִיהוּ שְׁאֲרֵי בְּגוּיָה, עַד דְּיִיתִי מְלַכָּא מְשִׁיחָא.

אֲבָל תָּא חֲזוּי, כְּתִיב (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ (בכלל הוא כעין דוגמא דעילא תא חזוי) רְזָא דְּמִלְהָ, תְּלַת עֲלָמִין אִית לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִיהוּ גְּבִיז בְּגוּוּיָהּ. עֲלָמָא קְדִישָׁא, הוּא עֲלָמָא טְמִירָא דְּכָלָא, דְּלֹא אֲסַתְּכַל בֵּיה, וְלֹא אֲתִידַע בֵּיה, בַּר אִיהוּ, דְּאִיהוּ גְּבִיז בְּגוּוּיָהּ.

עֲלָמָא תְּנִינָא, דְּאִיהוּ קְשִׁיר בְּהוּא דְּלַעֲיָלָא, וְדָא הוּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּמוּדַע מְנִיָּה, כְּמָה דְּכְתִיב (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה, זֶה הַשַּׁעַר לִי. וְדָא הוּא עֲלָמָא תְּנִינָא.

עֲלָמָא תְּלִיתָא, הוּא עֲלָמָא תְּתָא מְנִיָּהּ, דְּאֲשַׁתְּכַח בֵּיה פְּרוּדָא, וְדָא הוּא עֲלָמָא, דְּמְלָאכִי עֲלָי שְׁרִיין בְּגוּוּיָהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. אֲשַׁתְּכַח בֵּיה הַשְׁתָּא, כַּד בְּעָאן לְאַסְתַּכְּלָא וּלְמַנְדַּע לִיה, אֲסַתְּלַק מְנִיָּהּ, וְלֹא אֲתַחְזִי, עַד דְּכָלְהוּ שְׁאֲלֵי אִיָּה מְקוּם כְּבוֹדוֹ. (יחזקאל ג) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְהָאִי הוּא עֲלָמָא דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה תְּדִירָא.

[זוהר חלק ג' - דף קנ"ט ע"ב]

כְּגוּוּנָא דָּא, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. כְּדִין אִית (דף קנ"ט ע"ב) לִיה תְּלַת עֲלָמִין. עֲלָמָא קְדִישָׁא: הָאִי עֲלָמָא דְּאֲקָרִי עֲלָמָא דְּפִירוּדָא, וּבַר נִשְׁ אֲשַׁתְּכַח בֵּיה וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. כַּד בְּעָאן לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיה, אֲסַתְּלַק מְנִיָּהּ וְלֹא אֲתַחְזִי.

עֲלָמָא תְּנִינָא, עֲלָמָא דְּאִיהוּ קְשִׁיר בְּהוּא עֲלָמָא עֲלָאָה, וְדָא הוּא גֵן עֲדָן דִּי בְּאַרְעָא, דְּדָא הוּא קְשִׁיר בְּעֲלָמָא אַחְרָא עֲלָאָה, וּמֵהָאִי אֲתִידַע וְאֲשַׁתְּמוּדַע עֲלָמָא אַחְרָא.

עֲלָמָא תְּלִיתָא, עֲלָמָא עֲלָאָה טְמִירָא, גְּבִיז וְסְתִים, דְּלִית מֵאן דִּידַע לִיה, כְּמָה דְּכְתִיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. וְכָלָא כְּגוּוּנָא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלָאָה, (קדמאה דאמינא ובקשוט) דְכַתִּיב, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. (תא חזי ודאי) עַל דָּא פְתִיב, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לַיְי אֱלֹהֵיכֶם וְגו', כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ. וְאַלִּין אֵינּוֹן בְּצֶלֶם אֱלֹהִים, וְאַלִּין יִרְתִּין יְרוּתָא עֲלָאָה כְּגוּוֹנָא דִילִיה. וְעַל דָּא אֲזַהַר בְּאוֹרֵייתָא, (דברים יד) לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׁמְרוּ קִרְחָה. דְהָא לֹא אֶתְאַבִּיד, וְהָא שְׂכִיחַ בְּעֲלָמִין טְבִין עֲלָאִין וְיִקְרִין, לְהוּוֹן חֲדָן כַּד אֶסְתַּלַּק (צדיקא) מֵהָאֵי עֲלָמָא.

וְתָא חֲזִי, אֲלִמְלִי לָא חֵב אָדָם, לָא יִטְעֵם טַעְמָא דְמוּתָא בְּהָאֵי עֲלָמָא, בְּזַמְנָא דְעֵייל לְעֲלָמִין אַחְרָנִין. אַבְל בְּגִין דְחֵב, טַעֵם טַעְמָא דְמוּתָא, עַד לָא יִיעוּל לְאֵינּוֹן עֲלָמִין, וְאַתְפֹּשֵׁט רוּחָא מֵהָאֵי גּוּפָא, וְאַשְׁאֵר לִיה בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְרוּחָא אֶסְתַּחֲיָא בְּנַהַר דִּינּוּר לְקַבְלָא עוֹנָשָׁא. וְלִבְתַּר עֵיילָא לְגַן עֵדֵן דְבְּאַרְעָא, וְאַזְדַּמְנָא לִיה מֵאַנָּא אַחְרָא דְנַהוּרָא, כְּהָאֵי פְרַצוּפָא דְגּוּפָא דְהָאֵי עֲלָמָא מִמֶּש. וְאַתְלַבֵּשׁ וְאַתְתַּקֵּן בֵּיה. וְתַמְן הוּא מְדוּרָא דִילִיה תְּדִיר. וְאַתְקַשֵּׁר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי בְּנִשְׁמַתָּא. וְסַלִּיק וְאַתְעַטֵּר לְעֵילָא לְעֵילָא, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וְגו'.

מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ אַמְאֵי. אֲלָא רְזָא דְמַלְהָ, בְּגִין חֲדַתּוּתֵי דְסִיְהָרָא, דְאַתְעַטֵּרָא (עטרווי) לְאַנְהָרָא מִן שְׁמֵשָׁא בְּהָהוּא זַמְנָא. וְכֵן מִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ, מִדֵּי שַׁבַּת דָּא סִיְהָרָא. בְּשַׁבְתּוֹ דָּא שְׁמֵשָׁא. דְנַהוּרָא אֶתִּיא לָה מִן תַּמְן. וְעַל דָּא כְּלָא חַד מְלָה. וְדָא הוּא בְּרִירָא דְמַלְהָ, בַּר לְחֵיבֵי דְכַתִּיב בְּהוּ מִיתָה לְכַלְהוּ עֲלָמִין, פֶּרַת מַכְלָהוּ עֲלָמִין. וְאַשְׁתַּצִּיין מַכְלָא, כַּד לָא עֵיילֵי בְתַשׁוּבָה. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא, דְשְׂאִילָנָא וְרוּחָנָא מְלִין אֵלִין, וְקַאִימְנָא עֲלֵיהוּ.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִפְּרִשְׁתָּא דָּא אוֹלִיפְנָא רְזָא דְחַכְמַתָּא, וְאַשְׁתַּמְעוּ מִנָּה רְזִין עֲלָאִין וְיִקְרִין. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח בְּאוֹרֵייתָא, וְאַמַּר אֲזִילוּ בְּאוֹרְחֵי, אֲשֶׁתְּדַלוּ בְּפוּלְחָנֵי, וְהָא אַנָּא מְעֵייל לְכוּן לְעֲלָמִין טְבִין, לְעֲלָמִין עֲלָאִין. בְּנֵי נִשְׂא דְלָא יַדְעֵי, לָא מְהִימְנֵי, וְלָא מְסַתְּפְלֵי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲמַר, אֲזִילוּ אֲלִילוּ הָהוּא עֲלָמָא טְבָא, הָהוּא עֲלָמָא עֲלָאָה דְכַסּוּפָא. אֵינּוֹן אֲמַרֵי, אֵיךְ נִיכּוּל לְאַלְלָא לִיה, וְלִמְנַדַּע כָּל הָאֵי.

מַה פְּתִיב. עֲלוּ זֶה בְּנִגְב, אֲשֶׁתְּדַלוּ בְּאוֹרֵייתָא, וְתַחמוֹן דְהָא הִיא קַיִימָא קַמֵּיכוּ, וּמְנָה תְּנַדְעוֹן לִיה. (במדבר יג) וּרְאִיתֶם אֶת הָאָרֶץ מַה הִיא וְגו'. תַּחמוֹן מְנָה הָהוּא עֲלָמָא, דְהָא יְרוּתָא דְאַחְסָנָא, דְאַנָּא עֵייל לְכוּ בַּה. וְאַתְ הָעָם הַיּוֹשֵׁב עֲלֵיהָ, אֵינּוֹן צְדִיקָאֵי דְבְּגִנְתָּא דְעַדוֹ, דְקַיִימֵן שׁוֹרִין שׁוֹרִין בִּיקְרָא עֲלָאָה, בְּדַרְגִין עֲלָאִין.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ם ע"א]

הַחֲזִיק הוּא תְּרַפָּה, בַּה תַּחמוֹן אֵי זְכוּ לְכָל הָאֵי כַּד אֶתְקַפוּ עַל יַצְרִיהוֹן, וְתַבְרוּ לִיה, אֵי לָא. אוּ כַּד אֶתְקַפוּ בְּאוֹרֵייתָא, לְמַלְעֵי בַּה יִמְמָא וְלִילִיא. אוּ אֵי אֲרַפּוּ יַדֵּיהוּ מִנָּה. וְזְכוּ לְכָל הָאֵי. הַמַּעַט הוּא אִם רַב, אֵי סְגִיאִין אֵינּוֹן דְאַשְׁתְּדַלוּ בְּפוּלְחָנֵי,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּאֶתְקִיפוּ בְּאוֹרֵי־תָא, בְּגִין דְּזָכוּ לְכָל הָאֵי אֵי לָא. (במדבר י"ג) וּמָה הָאָרְצָן הַשְּׂמֵנָה הִיא אִם רָזָא. מִדְּאוֹרֵי־תָא תַנְדָּעוֹן מָה הָאָרְצָן. מָה הֵהוּא עֲלָמָא אִי אֲסָגִי טִיבּוּ עֲלָאָה לְיִתְבָּהָא, אוּ אִי אֲזַעִיר מִנָּה כְּלוּם. הִישׁ בְּהָ עֵץ אִם אֵין, הָאִית בְּהָ אֵילָנָא דְחֵי, לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין, אוּ אִי צְרוּרָא דְחֵי אֲשֶׁתְּכַח בְּגוּוּהָ, אִם לָא. (דף ק"ס ע"א) (במדבר י"ג) וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב וַיָּבֵאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב, בְּנֵי נֶשֶׁא סֹלְקִין בְּגוּוּהָ בְּנֵגֶב, בְּלָבָא עֲצֵלָא, כְּמָאן דְּאֲשֶׁתְּדַל בְּמַגְנָא, בְּנֵגִיבּוּ, דְּחָשִׁיב דְּלִית בְּהָ אַגְרָא, חָמֵי דְּהָא עוֹתָרָא דְּהָאֵי עֲלָמָא אֲבִיד בְּגִינָה, חָשִׁיב דְּכָלָא הוּא. בְּנֵגֶב: כְּמָה דָּאֵת אָמַר (בראשית ח) חֶרְבוּ הַמַּיִם, וּמִתְרַגְּמִינָן נִגְיָבוּ.

לְבַתָּר וַיָּבֵאוּ עַד חֶבְרוֹן, עַד דְּאֵתִי לְאֶתְחַבְּרָא בְּהָ, קָאֲרִי וְשָׂאֲנִי בְּהָ. (במדבר י"ג) וְשָׁם אַחִימָן שֵׁשִׁי וְתַלְמִי, תַּמָּן חָמֵי פְּלִיגָן סְגִיאִין, טָמָא וְטָהוּר, אָסוּר וּמוֹתָר, (נ"א כשר ופסול) עוֹנָשִׁין וְאַגְרִין. אֵלִין אֵינּוֹן אֲרַחֵי דְּאוֹרֵי־תָא, דְּקְדוּקֵי אוֹרֵי־תָא. יְלִידֵי הָעֵנָק, דְּאֶתִּילִידוּ מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה.

וְחֶבְרוֹן שְׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה, אֵלִין אֵינּוֹן שְׁבַעִין אֲנַפִּין דְּאוֹרֵי־תָא, שְׁבַעִין פָּנִים אִית לָהּ, לְכָל סְטָרָא עֲשָׂרָה. וְחֶבְרוֹן, דָּא אוֹרֵי־תָא, מָאן דְּאֲשֶׁתְּדַל בְּהָ אֲקָרִי חֶבֶר. לְפָנֵי צוּעָן מְצָרִים, תַּנְיִנָן אוֹרֵי־תָא אִית לְקַבֵּל אוֹרֵי־תָא. וְהֵינּוּ תוֹרָה שְׁפַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעֲלָ פָה. וְהָאֵי (מלכות) חֶבְרוֹן. מִתּוֹרָה שְׁפַכְתָּב נִפְקַת. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (משלי ז) אָמוּר לְחַכְמָה אַחֻתִי אֵת. וְהָאֵי נִבְנְתָה שְׁבַע שָׁנִין, דְּבְּגִין כֶּךָ אֲקָרִי בֵּת שְׁבַע. לְפָנֵי צוּעָן מְצָרִים, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (מלכים א ה) וַתִּרְבַּח חָכְמַת שְׁלֹמֹה מִחָכְמַת כָּל בְּנֵי קָדָם וּמְכַל חָכְמַת מְצָרִים. (במדבר י"ג) וַיָּבֵאוּ עַד גַּחַל אֲשָׁכּוּל, אֵלִין אֵינּוֹן מְלִי אַגְדָּה, דְּרָשָׁה, דְּתַלְיִין מִסְטָרָא דְּמַהִימְנוּתָא. וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְגו', אוּלְפִין מִתַּמָּן רֵאשֵׁי פְּרָקִין, רֵאשֵׁי מְלִין, אֵינּוֹן דְּבְנֵי מַהִימְנוּתָא, חֲדָאן בְּמִלִין, וּמִתְבָּרְכָן מְלִין בְּגוּיִיהוּ, וּמִסְתַּכְּלָן שְׂרָשָׁא חֵד וְעַקְרָא חֵד, וְלָא אֲשֶׁתְּכַח בְּהוּ פְּרוּדָא. אֵינּוֹן דְּלָא מִשְׁתַּפְּחֵי בְּנֵי מַהִימְנוּתָא, וְלָא אוּלְפֵי אוֹרֵי־תָא לְשִׁמְהָ, שׁוּין לִיהָ לְמַהִימְנוּתָא בְּפְרוּדָא, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים, בְּפְרוּדָא. מַהוּ בְּמוֹט. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים קכא) אֵל יֵתֵן לְמוֹט רַגְלֶךָ. וּמִן הַרְמוּנִים וּמִן הַתַּאנִּים, כְּלָא שׁוּין לְהַנִּי מִלִּי לְסְטָרָא אַחְרָא, לְסְטָרָא דְּמִינָאֵי, לְסְטָרָא דְּפְרוּדָא.

הֵדָא הוּא דְּכְתִיב וַיִּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרְצָן. וַיִּשְׁבוּ, תִּיבִין לְסְטָרָא בִישָׁא, וְתִיבִין מֵאַרְחָא דְּקָשׁוּט. אֲמַרִי, מֵאֵי אַכְפַּת לָן. עַד יוֹמָא לָא חָמִינָא טַב לְעֲלָמָא, אַעֲמִלְנָא בְּהָ, בִּיתָא רִיקָם. יְתִיבְנָא בְּקָלְנָא דְּעָמָא, וְלֵהוּוּא עֲלָמָא מָאן יִזְכִּי וּמָאן יִיעוּל לְגוּוִיָּהּ, טַב לָן דְּלָא אֲטַרְחָנָא פּוּלִי הָאֵי. (במדבר י"ג) וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ וְגו', הָא אַעֲמִלְנָא וְלֵאֲנִינָא, בְּגִין לְמַנְדַּע חוּלְקָא דְּהֵהוּא עֲלָמָא. וְגַם זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִיא, טַב הוּא הֵהוּא עֲלָמָא עֲלָאָה, כְּמָה דְּיַדְעָנָא בְּאוֹרֵי־תָא, אֲבַל מָאן יְכִיל לְמַזְפִּי בֵּיהָ. (במדבר י"ג) אָפֶס פִּי עוֹ הָעָם, תִּקְיָה הוּא, דְּלָא יַחְשִׁיב כָּל עֲלָמָא כְּלָל, בְּגִין דִּיהָא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה עותרא סגיא לאשתדלא ביה, מאן הוא דיזפי בה. ודאי אפס פי עז העם היושב בארץ, מאן דבעי למזפי בה, בעי למהוי תקיף בעותרא, כמה דאת אמר (משלי יח) ועשיר יענה עזות. והערים גדולות בצורות. בתין מליין כל טובא, דלא יחסרון מפלא. ועם כל דא וגם ילידי הענק ראינו שם, בעי גופא תקיף, גיבר פארי. (דאשתכח תמן תדירא) בגין דהיא מתשת חיליה דבר נש לאשתדלא בההוא איסור והתר, טמא וטהור, פשר ופסול. מאן ייכול לזכאה בה.

סדר הלימוד ליום ל ניסן [יום 207 בשנה]

ועוד, (במדבר י"ג) עמלק יושב בארץ הנגב. אי יימא בר נש, דאפילו בכל דא יזפי. עמלק יושב בארץ הנגב, הא יצרא בישא, קטיגורא, מקטרגא דבר נש, דישתכח תדיר בגופא. והחתי והאמורי וגו', כמה מקטרגי משתכחי תמן. דלא יכיל בר נש למיעל בההוא עלמא כלל, מאן יזפי ליה, ומאן ייעול בגויה, במלין אלין, (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל. בגין דאפיקו שום ביש עלה, כמה דאת אמר ויציאו את דבת הארץ.

אינון בני מהימנותא מאי קא אמרי, אם חפיץ בנו יי ונתנה לנו. כיון דישתדל בר נש ברעותא דלבא לגבי קודשא בריך הוא, לא בעי מנן אלא לבא, ויסתמרון ההוא רשימא קדישא, דכתיב, (ישעיהו ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

[זוהר חלק ג' - דף ק"ם ע"ב]

אבל, (דף ק"ם ע"ב) (במדבר י"ד) אך בני אל תמרודו, בעי דלא ימרדון באורייתא, דאורייתא לא בעי עותרא, ולא מאני דכספא ודהבא. ואתם אל תיראו את עם הארץ, דהא גופא תבירא, אי ישתדל באורייתא, ישכח אסוותא בכלא. הדא הוא דכתיב, (משלי ג) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. וכתיב (משלי ד) ולכל בשרו מרפא. וכל אינון מקטרגי, אינון מכרזאן ואמרי, פנו אתר לפלנייא עבדא דמלכא.

בגין כך אל תיראו, פי לחמנו הם, אינון בגרמייהו מזמנן מזוני בכל יומא לאינון דמשתדלי באורייתא. כמה דאת אמר (מלכים א יז) ואת העורבים צויתי לכלכלך. וכתיב (מלכים א יז) והעורבים מביאים לו לחם ובשר. סר צלם מעליהם. מאן צלם. דא תוקפא דדינא קשיא. מאי טעמא אעדי. משום דיי אתנו אל תיראום. פלא אעדיאו בגין אורייתא. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא לשמה, דהא מתקשרי בקודשא בריך הוא ממש. ואקרון אחים ורעים. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. (במדבר י"ג) ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, פרתו ההוא אשכול, אתו לסלקא ליה לא יכילו. אתו לנטלא ליה, לא יכילו. אתו פלב ויהושע, נטלו ליה, וסליקו ליה, ואזדקף על ידיהו. הדא הוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכָתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט בְּשָׁנִים. בְּשָׁנִים בְּאֵינּוֹן שָׁנִים יַחֲדָן. זְמוּרָה מֵאֵי קָא בְּעָאן.
אֶלָּא אֲשָׁכּוּל הָוָה תְּלִיָא בֵּיהּ, וּבַעוּד דְּהָוָה מִתְחַבֵּר בְּאַתְרֵיהּ, אֶקְרִי זְמוּרָה. לְבַתֵּר
קְרִיָּה מוּט, דְּכָתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט. הָהוּא דְּאִשְׁתְּמוּדַע. הָהוּא דְּכָרְתוּ.

מִפְּאֵן יָדְעוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב, דְּאֵינּוֹן אֶתְחַזֵּיין לְמִיעֵל לְאַרְעָא, וּלְמַהוּי לֹון בְּהַ חֵלֶק
וְאַחְסָנָא. עַד דְּהָוּ אֶתְיִין אֲמַלְכוּ עַלְיֵיהּ פְּלָהוּ, קָאִים פְּלָב בְּאֵיבָא, אָמַר אֵיבָא
אֵיבָא, אֵי בְּגִינְךָ אָנֹן מִתְקַטְלִין, מַה אָנֹן בְּחוּלְקֶךָ. מִיַּד קָלִיל גְּרַמִּיָּה. וַיְהִי לֹון.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לָא יְהִיב לְאַחֲרֵי, דְּהָא פְּתִיב וַיִּשְׁאוּהוּ בַּמוֹט, וְכָתִיב בְּשָׁנִים,
וּבְכֻלָּהוּ לָא הָוּ שָׁנִים פְּוֹתֵיהּ. וּמִפְּאֵן אֹלִיף יְהוֹשֻׁעַ לְבַתֵּר, דְּכָתִיב, (יהושע ב)
וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִן הַשְּׂטִיִּים שָׁנִים אַנְשִׁים מְרַגְלִים. וְהֵנִי שָׁנִים הָא אֹקְמוּהָ
קְדָמָי. וְכַד מָטוּ לְגַבְיֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, יְהִיב לֹון, וְאֵינּוֹן אֶשְׁתְּאַרוּ, וְעַבְדוּ גְּרַמִּיָּהוּ
שִׁירִיִּים.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כַּד הָוּ מְטָאן לְגַבְיֵיהּ דְּאֵינּוֹן עֲנָקִים, הָוּ שְׁוִיין הָהוּא חוּטְרָא
דְּמִשָּׁה קַמִּיָּהוּ, וְאַשְׁתְּזִיבוּ. וּמִנְלָן דְּהָהוּא חוּטְרָא יְהִיב לֹון. הִדָּא הוּא דְּכָתִיב, וַיֹּאמֶר
אֲלֵיהֶם עַלֹו זֶה בְּנָגֵב. פְּתִיב הָכָא עַלֹו זֶה, וְכָתִיב הֵתָם (שמות ד) וְאֵת הַמָּטָה תִּזְהַר וְגו',
וּבְגִינִיָּה אֶשְׁתְּזִיבוּ. דְּאֵי תִימָא הֵנִי עֲנָקִיָּא שְׁבָקִי לֹון. אֶלָּא אַתּוּ לְנִסְבָּא לֹון, וְהָוּ
שְׁוִיין לְקַמִּיָּהוּ הָהוּא חוּטְרָא, וּמִשְׁתְּזִיבִי (ס"א ומשתמטי) מְקַמִּיָּהוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
מִסּוּרַת שְׁמָא קְדִישָׁא מְסַר לֹון מִשָּׁה, וּבְגִינִיָּה אֶשְׁתְּזִיבוּ מִנִּיָּהוּ.

רַבִּי חִיָּיא אָמַר, תְּלַת שְׁמֵהֶן אֶקְרוּן, נְפִילִים. עֲנָקִים. רְפָאִים. וְכֻלָּהוּ אֹרְכֵי יוֹמֵי.
נְפִילִין אֶקְרוּן בְּקַדְמִיתָא, לְבַתֵּר כַּד אֶתְחַבְרוּן בְּבֵית בְּנֵי נִשָּׂא, וְאֹלִידוּ מִנִּיָּהוּ,
אֶקְרוּן עֲנָקִים. לְבַתֵּר דְּהָוּ אֹזְלֵי וְשְׁטָאן בְּהַאי עֲלָמָא, וּמִתְרַפִּיין מִהָהוּא דְּלַעֲלָא,
אֶקְרוּן רְפָאִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא פְּתִיב (איוב כו) הֲרַפָּאִים יְחוּלְלוּ, (דברים ב) רְפָאִים יַחְשְׁבוּ
אֶף הֵם כְּעֲנָקִים. אָמַר לֵיהּ, הָכִי הוּא, בְּגִין דְּעֲנָקִים אַתּוּ מַהֲאֵי סְטְרָא וּמַהֲאֵי סְטְרָא,
וְאַתִּיאֲשׁוּ יִתִיר בְּאַרְעָא. כְּגוּוֹנָא דְּאֵי רְפָאִים, וּמִנִּיָּהוּ נְפָקִי, וְהָוּ אֹרְכֵי יוֹמֵי. וְכַד
מִתְחַלְשֵׁי אֶתְחַלְשׁ פְּלָגוֹת גּוּפָא, וּפְלָגוֹת קָאִים. כִּיּוּן דְּפְלָגוֹת גּוּפָא הָוָה מִית, הָוּ
נִסְבֵי עֲשָׂבָא מַעֲשָׂבֵי בְּרָא וְשַׁדְיִין לְפּוּמִיָּהוּ, וּמִיתוּ. וּבְגִין דְּאֵינּוֹן בְּעָאן לְקַטְלָא
גְּרַמִּיָּהוּ, אֶקְרוּן רְפָאִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שַׁדְיִין גְּרַמִּיָּהוּ בִּימָא רַבָּא, וְטַבְעֵן וּמִתִּין.
הִדָּא הוּא דְּכָתִיב, (איוב כו) הֲרַפָּאִים יְחוּלְלוּ מִתַּחַת מַיִם וְשׁוֹכְנֵיהֶם.

[זוהר חלק ג' - דף קס"א ע"א]

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֶלְמָלָא הָוּ עֵיילִין יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בְּסִימְנָא (נ"א באומנא) (דף
קס"א ע"א) דְּלִישְׁנָא בִישָׂא, לָא הָוָה קָאִים עֲלָמָא רַגְעָא חַד. מֵאן אֹמְנָא דְּלִישְׁנָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בישא, נחש. ורזא דמלה, מדאתא נחש על חוה אטיל בה זוהמא. אמר רבי שמעון, ועל כלא מחל קודשא בריך הוא, בר מן לישנא בישא. בגין דכתיב, (תהלים יב) אשר אמרו ללשוננו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו.

תא חזי, כמה עבד ההוא לישנא בישא, גזר על אבהתנא דלא ייעול לארעא ומיתו אינון דאמרו. ואתגזר בכיה לדרי דרין. (כל שכן הכא דאפיקו לישנא בישא על כלא) כפיכול פיון דאפיקו על ארעא קדישא, כאילו אפיקו עליה. בגין כך קני קודשא בריך הוא על דא, (כלומר קני לשמיה) וקאימו ישראל כלהו לאשתצאה מעלמא, אלמלא בעותיה דמשח. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו'. אמר רבי חייא, מאי שנא הכא ויספרו, ולא פתיב ויגידו, או ויאמרו. אלא כל חד אוליף מלה בלחודוי. ויגידו, בכל אתר רמו קא רמזו בחכמתא, והא אתמר. ויאמר, אמירה בעלמא. ויאמרו, הרהורא דלבא. ויאמרו, תפקידתא. והא אוקימנא בכמה אתר. ויספרו, פרישותא דמלה בכל אתר.

באנו אל הארץ, הלכנו מבעי ליה. אלא באנו, עאלנא לתמן לההיא ארעא דהוית משבח בכל יומא, והוית אמרת דלית דכוותה. וגם זבת חלב ודבש היא. רבי יצחק אמר, מאן דבעי למימר כדיבא, אמר מלה דקשוט בקדמיתא, בגין דיהמנו ליה כדבוי.

רבי חייא אמר, (אלא) הכי אמרו, עאלנא לההיא ארעא דהוית משבח לה כל יומא ואמרת דלית דכוותה, (וגם זבת חלב ודבש היא), וארימת שבחא על כלא. ולא הכי, דהא זה פריה, אתבלא חד מאינון זעירין קטפון. אמרו, אי לדא אחסין קודשא בריך הוא לישראל, וסבלו כל אינון עקתינ וליאותין, הא בארעא דמצרים אית אתפלין ואיבין דארעא יתיר, על חד תרין. (במדבר י"ג) אפס פי עז העם, אורחיה דעלמא דאינון גברין מגיחי קרבא יתבין לבר, לאסתמרא ארחין. והכא אפילו אינון בני מתא, תקיפן גבורין. והערים בצורות, דאפילו כל מלכין דעלמא יתכנשו עלייהו. לא יעבדון בהו פגימותא. אמר רבי יוסי, כל מה דאמרי, בלישנא בישא אמרו, וקשיא מפלהו, דכתיב עמלק יושב בארץ הנגב. לבר נש דנשכיה חויה, כד בעאן לאגזמא ליה, אמרי הא חויה הכא.

רבי אבא אמר, ודאי דא קשיא מפל מה דאמרי, כלומר, תהוא דאגח קרבא בכלא, הא הכא זמין. ובאן אתר. בארץ הנגב, דהא הוא אתר לאעלאה ביה. מיד ותשא כל העדה ויתנו את קולם. קביעו בכיה לדורות, לעלמין, בההוא ליליא.

אמר רבי יוסי, עיטא נסיבו על כלא, לאפקא שום ביש. מאי על כלא. על ארעא, ועל קודשא בריך הוא. אמר רבי יצחק, על ארעא תינת. על קודשא בריך הוא מנין. אמר ליה משמע דכתיב, אפס פי עז העם. מאן יכיל בהו. פי עז העם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דייקא. וכתוב עמלק יושב בארץ הנגב, כדין גרמו כל האי, כמה דאתמר. ובעא קודשא בריך הוא לשיצאה לון מן עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו וגו'. (במדבר יד) ועתה יגדל נא פח יי. רבי אחא ורבי יוסי אמרי, זכאי אינון ישראל מעמין עובדי פוכבים ומזלות דעלמא. דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ואתכני בהו, ואתפאר בהו, דהא עלמא לא אברי אלא בגיניהון דישראל, דישתדלון באורייתא, בגין דחד בחד אתקשרון. וישראל לתתא בהאי עלמא, אינון קיומא דיליה, וקיומא דכל שאר עמין, אימתי בזמן דעבדי רעותא דמאריהון.

[זוהר חלק ג' - דף קס"א ע"ב]

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא בר נש בעלמא, אתקין ליה כגוונא עלאה (יקירא), ויהב ליה חיליה ותוקפיה באמצעיתא דגופא, דתמן שריא לבא. דהוא (מזונא) תוקפא דכל גופא, ומתמן אתון כל גופא. (וכל אינון שייפי דגופא מתמן אתזנו) והא לבא אחיד (דף קס"א ע"ב) ואתקף באתר עלאה דלעילא. דאיהו מוחא דרישא, דשאר ליעילא (ואחיד ביה), ודא אתקשר בדא.

ובגוונא דדא, אתקין קודשא בריך הוא עלמא. ועבד (ליה) חד גופא, ואתקין שייפי דגופא סחרניה דלבא, ולבא שארי באמצעיתא דכל גופא. וכל אינון שייפין אתזנו מההוא לבא, דהוא תוקפא דכלא, וכלא ביה תליין. וההוא לבא, אתקשר ואתאחד במוחא עלאה דשריא לעילא.

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אשרא (ס"א אסדר) לימא דאוקינום דאסחר כל ישובא דעלמא. וישובא דכל שבעין אומין פלא אסחר לירושלם. וירושלם באמצעיתא דכל ישובא שריא. והיא אסחרא להר הבית. והר הבית אסחר לעזרות דישראל. ואינון עזרות סחרן ללשכת הגזית, דתמן סנהדרי גדולה יתבין. ותנינו, לית ישיבה בעזרה, אלא למלכי בית דוד בלחודייהו.

ולשכת הגזית אסחר למזבח. והמזבח אסחר לבית האולם. והאולם להיכל. והיכל לבית קדש הקדשים, דתמן שכינה שריא, וכפרת וכרובים וארון. והכא הוא לבא, דכל ארעא ועלמא. ומהכא אתזנו כל אינון אתרי דישובא, דאינון שייפי דגופא. ולבא דא אתון ממוחא דרישא, ואתאחיד דא בדא, הדא הוא דכתיב (שמות טו) מכוון לשבתך פעלת יי. כגוונא דא לעילא לעילא, ואיהו ברוזא דמלכא עלאה, ברוזא יקירא סתימאה.

ימא עלאה לקביל דא. דאית ימא לעילא מן ימא, וימא מן ימא. תא חזי, נהר דינור אסחר לכמה משריין. מקבליה שבעין סטריין, גליפין משבעה דליקין, ואינון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סָחָרוּ, לְאִינוּן שְׁמַשִּׁי דְלָגוּ מִנִּיּהוּ. וְאִינוּן סָחָרִין לְאַרְבַּע רְתִיכִין. וְאִינוּן סָחָרִין לְהֵיכָא קִרְתָּא דְקִדְיָא דְרַבִּיעָא עֲלִיּהוּ.

וְתַאנָּא, תַּמְן עֲזוּרוֹת לָגוּ מְעוּרוֹת. וְלִית יְשִׁיבָה בְּעוּרָה דְתַמְן, אֶלָּא לְמַלְפִּיהוּן דְּבֵית דּוּד בְּלַחֲדִיּהוּ, וְתַמְן מִשְׁתַּכְּחִי וְיִתְבִּי. וְסַהֲנְדְרֵי גְדוּלָּה, מִשְׁתַּכְּחִי תַּמְן בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִיטָּא. וְהָהוּא בִּי דִינָא עֲלִיּהוּ, דְּמִשְׁמִשׁ לְאַתְרֵי דְּמִשְׁמִשׁ. וְדִינָא אֲתִיבָה מִתַּמְן, לְקִדְיָשִׁין עֲלִיוֹנִין, עַד דְּמִטָּא לְאַתְרֵי דְּאֶקְרִי קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּבֵיהּ כְּלָא, וְתַמְן הוּא לְבָא שְׂרִיָּא, וְדָא אֲתַנּוּן מִן מוּחָא דְלַעֲיָלָא, וְאֲתַאחֲדִי דָא בְּדָא.

כְּגוּוּנָא דָּא לְעֵילָא לְעֵילָא, וְאִיהוּ בְּרִזָּא דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, בְּרִזָּא יְקִירָא סְתִימָאָה. עַד דְּאֲשַׁתְּכַת, דְּכְלָא אֲתַנּוּן מִמוּחָא עֲלָאָה, סְתִימָאָה דְּכְלָא. וְכַד יִסְתַּפְּלוּן מְלִי, כְּלָא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא וְדָא בְּדָא.

תָּא חֲזִי, כַּד אֲנַהִיר עֲתִיקָא סְתִימָא בְּמוּחָא, וּמוּחָא אֲנַהִיר לְלַבָּא, בְּדֶרֶךְ נַעַם יֵי. וְהָא אוּקְיָמְנָא, וְדָא הוּא כַּח יֵי. הָהוּא חֵילָא דְּאֲתִי מְעִתִיקָא קִדְיָא. סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין. יַגְדֵּל נָא, דִּיתְרַבִּי וְיִסְגִי לְעֵילָא לְעֵילָא. וְיִתְנַגִּיד וְיִתְמַשֵּׁךְ לְתַתָּא. כְּאֲשֶׁר דְּבִרְתָּא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. לְאִמְרֵי, לְמִילָף מִהֲכָא כָּל דְּרִין בְּתַרְאִין, לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. לְאִמְרֵי, לְמִימְרֵי לְדָא בְּשַׁעֲתָא דְּעַקְתָּא. לְמִימְרֵי דָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּרוּוּחָא. וּמֵאִי הוּא. יֵי אַרְךְ אֲפִים וְגוֹ, וְהָא אוּקְיָמְנָא מְלִי.

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲמַת אֲמֵי סְלִיק מִכָּאן. אֲמַר רַבִּי חֵיָא, אִינוּן גְּרַמוּ לִיָּה דְּאֲסִתְלִיק מִכָּאן, דְּהָא בְּשַׁקְרוּ דְּבִרוּ גְּרַמִּיָּהוּ בְּהָהוּא מְדָה דְּבִר נֶשׁ מוּדְד בְּהָ, מוּדְדִין לִיָּה. וְכֵן שָׂאָר אַחֲרֵי אֲסִתְלִיקוּ, דְּלָא יְכִיל מְשָׁה לְמִימְרִינְהוּ, בְּגִין דְּאִינוּן גְּרַמוּ. סְלַחְתִּי כְּדַבְרִיךָ, כְּדַבְרִיךָ מִמֶּשׁ, וְהָא אֲתַעֲרוּ חֲבֵרִיָּא, וְהָא אֲתַמַּר. (אִמְרֵי הַמְּגִיָּה כַּךְ מִצַּתִּי בְּהַעֲתָקוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי וּמִתּוֹךְ הַלְשׁוֹן נִרְאָה שְׁחִסְרֵי הַתְּחִלַּת הַמֵּאמֵר וְגַם בְּמִקּוּמוֹת אַחֵרִים מִמֶּנּוּ חִסְרֵי וְעַם כָּל זֶה לֹא רְצִיתִי לְהַשְׁמִיטוֹ מִן הַסֵּפֶר לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאדִיר)

[זוהר חלק ג' - דף קס"ב ע"א]

דָּא עִם דָּא, מַה דְּלָא הוּוּ יְכָלִין לְמַלְלָא מִקְדָּמַת דְּנָא. נְפָקוּ מִתְּהֵיא פִתְחָא, וְיִתְבוּ בְּגִנְתָּא תְּחוּת אֵילָנִין. אֲמַרוּ דָּא לְדָא, כִּינּוּן דְּאֲנִן הֲכָא, וְחִמִּינּוּן כָּל דָּא, אִי גִמּוֹת הֲכָא, וְדָאִי גִיעוּל לְעֵלְמָא דְּאֲתִי. יִתְבוּ. שִׁינְתָּא נְפִלַת עֲלִיּהוּ. וְדִמְכוּ. אֲדַהֲכִי, הָא הָהוּא מְמַנָּא אֲתָא, (דף קס"ב ע"א) וְאֲתַעֲרֵר לִוְן, אֲמַר לִוְן, קוּמוּ פּוּקוּ לָגוּ פְּרִדְסֵי דְּאַבְרָא. נְפָקוּ, חֲמוּ לְאֵלִין מְאִרֵי מְקַרָּא, דְּהוּוּ אֲמַרֵי בְּהָהוּא קְרָא, (בְּמַדְבֵּר י"ד) בְּמַדְבֵּר הָהוּא יִתְמוּ, הָא בְּאַתְרֵי אַחֲרָא לָא. וְשֵׁם יְמוּתוּ, הָא בְּאַתְרֵי אַחֲרָא לָא, וְדָא בְּגוּפִין, אֲבָל בְּנִשְׁמַתִּין לָא, כְּגוּוּנָא דְּבִנְיָ גִנְתָּא.

אֲמַר לִוְן הָהוּא מְמַנָּא, פּוּקוּ. נְפָקוּ בְּהַדְיָה, אֲמַר לִוְן, שְׁמַעְתוּן מְדִי לָגוּ הָהוּא דְּרָגָא. אֲמַרוּ, שְׁמַעְנָא דְּהָא חַד קָלָא הוּוּ אֲמַר, מֵאֵן דְּפָסְקָא, יִתְפָּסְקָא. מֵאֵן דְּקָצֵר,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יִתְקַצֵּר. מֵאֵן דְקִצְרָה, יִתְאַרְךָ. אָמַר לוֹן, יִדְעָתוֹן מֵאֵי הָאֵי. אָמְרוּ, לֹא. אָמַר לוֹן, חֲמִיתוֹן הֵהוּא נִשְׂרָא רַבְרָבָא, וְהֵהוּא יְנוּקָא דְקָא מְלַקֵּט עֲשָׂבִין, רַבִּי אִילָאֵי דְנִצְיָבִין הָוּה. הוּא וּבְרִיָה, וּמִטָּא הֶכָא, וְחָמָא הוּא וַיְנוּקָא בְרִיָה מְעַרְתָּא דָא, פִּיּוֹן דְעָאלוּ לְגוֹ חֲשׂוּךְ, לֹא יִכִּילוּ לְמַסְבַּל, וּמִיתוּ.

וְהֵהוּא יְנוּקָא בְרִיָה, קִיִּימָא בְּכָל יוֹמָא קָמִיָה דְבַצְלָאֵל, בְּשַׁעְתָּא דְנַחֲתָא מִמְתִּיבְתָא עֲלָאָה, וְאָמַר קָמִיָה תְּלַת מְלִין, עַד לֹא יִפְתַּח בְּצַלְאֵל בְּרִזִין סְתִימִין דְחֲכַמְתָּא, דְכָל מְלוּי רִזִין סְתִימִין אִינּוֹן, (ישעיה סד) דְעֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָךְ. הָאֵי (מֵאֵן) דְאָמַר, מֵאֵן דְפִסְק יִתְפִּסֵּק. מֵאֵן דְפִסְק מְלִין דְאֹרִייתָא, עַל מְלִין בְּטִלִין, יִתְפִּסְקוֹן חֲזִיָה מֵהָאֵי עֲלָמָא, וְדִינִיָה קִיִּימָא בְּהֵהוּא עֲלָמָא. מֵאֵן דְקִצְרָה יִתְקַצֵּר, מֵאֵן דְקִצְרָה אָמֵן, וְלֹא מֵאֲרִיָה בִיָה גוֹ נִיִּחָא, יִתְקַצֵּר מִחִיָּין דְהָאֵי עֲלָמָא. מֵאֵן דְקִצְרָה יִתְאַרְךָ, מֵאֵן דְאָמַר אַחַד, אֲצִטְרִיךְ לְחֲטָפָא אֶלְךָ, וְלִקְצָרָא קָרִיָאָה דִילָהּ, וְלֹא יַעֲכַב בְּהָאֵי אֶת כָּלֵל. וּמֵאֵן דְעָבִיד דָא, יִתְאַרְכוּן חִיָּין.

אָמְרוּ לִיָהּ, תּוּ אָמַר, תְּרִין אִינּוֹן, וְחַדָּא אֲשַׁתְתַּף בְּהוּ, וְאִינּוֹן תְּלַתָּא. וְכַד הוּוּ תְּלַתָּא, אִינּוֹן חַד. אָמַר לוֹן, אֵלִין תְּרִין שְׁמַהֲן דְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְאִינּוֹן יִי יִי. אֱלֹהֵינוּ אֲשַׁתְתַּף בְּהוּ, וְאִיָהוּ חוֹתְמָא דְגוֹשְׁפִנְקָא, אָמַת. וְכַד מִתְחַבְרֵן כְּחַדָּא אִינּוֹן חַד בִּיחודָא חַדָּא.

תּוּ אָמַר, תְּרִין אִינּוֹן וְחַד אֲתַהֲדֵר. כַּד שְׁלִיט. טָאס עַל גְּדַפִּי רוּחָא, וְשָׂאט בְּמֵאתָן אֶלְךָ, וְאֲתַטְמֵר. אָמַר לוֹן, אֵלִין תְּרִין פְּרוּבִים, דְהוּוּ רְכִיב בְּהוּ קוּדְשָׁא בְרִיָה הוּא. וּמֵן יוֹמָא דְאֲגִנִּיז יוֹסֵף מֵאֲחוּי, אֲגִנִּיז אִיָהוּ (ס"א חַד), וְאֲשַׁתְאֵר חַד לְגַבִּי בְנִימִין, חַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים יח) וַיִּרְכַּב עַל פְּרוּב וַיַּעַף וַיֵּדָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ. וְאֲגִנִּיז בְּמֵאתָן אֶלְךָ עֲלָמִין וְאֲתַטְמֵר, הֵהוּא דְרְכִיב עֲלֵיָהּ, דְאִינּוֹן מֵאתָן אֶלְךָ גְּנִיזוֹן, אִינּוֹן דִילֵיָהּ, בְּרִיָה הוּא.

פּוּקוּ מֵהֶכָא, זַכָּאִין אֲתוֹן, נְפִקוּ, יָהֵב לוֹן הֵהוּא מְמַנָּא וּוּרְדָא (אחרא) חַדָּא וְנִפְקוּ. כַּד נְפִקוּ אֲסִתִּים פּוּם מְעַרְתָּא, וְלֹא אֲתַחְזִי כָלֵל. חֲמוּ הֵהוּא נִשְׂרָא, דְהוּוּ נַחֲתָא מֵהֵהוּא אִילְבָּא, וְעָאֵל גוֹ מְעַרְתָּא אַחְרָא. אֲרַחוּ אִינּוֹן בְּהֵהוּא וּוּרְדָא, וְעָאלוּ תַמְן, אֲשַׁכְחוּ הֵהוּא נִשְׂרָא אַפּוּם מְעַרְתָּא, אָמַר לוֹן עוּלוּ זַכָּאֵי קְשׁוּט חֲבֵרִין, דְהָא לֹא חֲמִינָא חַדוּה דְחֲבֵרוֹתָא, מֵן יוֹמָא דְאֲנָא הֶכָא, אֶלָּא בְכוּ.

עָאלוּ מֵאֲטוּ לְפִרְדַּס אַחְרָא, וְהֵהוּא נִשְׂרָא בְּהַדִּיָהוּ, כַּד מָטוּ לְגַבִּי אִינּוֹן מֵאֲרִיָהוֹן דְמִשְׁנָה, אֲתַהֲדֵר הֵהוּא נִשְׂרָא בְּדִיּוּקְנָא דְאָדָם, בְּלְבוּשׁ יָקָר, מְנַהֲרָא כְּוּוֹתִיָהוּ, וְיִתִּיב עֲמֵהוֹן כְּחַדָּא, אָמַר לְאִינּוֹן דִּיתְבִּי, הֵבּוּ יָקָר לְמֵאֲרִי מִתְנִיתָא דְאֲתוּ הֶכָא, דְהָא מֵאֲרִיָהוֹן אַחֲמִי לוֹן פְּלִיאֵן רַבְרָבֵן הֶכָא. אָמַר חַד מְנִיָהוּ, אִית בְּכוּ סִימְנָא. אָמְרוּ הִין, אֲפִיקוּ תְרִין וּרְדִין, וְאֲרַחוּ בְהוּ. אָמְרוּ, תִּיבּוּ מֵאֲרִי מִתִּיבְתָא, תִּיבּוּ זַכָּאֵי קְשׁוּט,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲחִידוּ בְּהוֹ, וְיִתְבוּ. בְּהֵיא שְׁעָתָא, אוֹלְפוּ תַּמָּן תְּלַתִּין הִלְכוֹת, דְּלֹא הוּוּ יְדְעֵי מִקְדַּמַּת
דְּנָא, וְרִזִּין אַחֲרֵינִין דְּאוּרֵייתָא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ב ע"ב]

אֶהְדְּרוּ לְגַבֵּי אֵינּוֹן מְאִרֵי מְקַרְא, אֲשַׁכְּחוּ דְּהוּוּ אֲמַרֵי, (תהלים פב) אֲנִי אֲמַרְתִּי
אֱלֹהִים אַתֶּם וּבִנֵי עֲלִיּוֹן כְּלַכְּם. אֲנִי אֲמַרְתִּי, בְּשַׁעֲתָא דְּאֶקְדִּימְתוֹן עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה.
דְּהָא אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו'. כִּיּוֹן דְּאֲמַשְׁכְּתוֹן בְּתַר יֵצֵר הָרַע, אֲכֵן כְּאָדָם תְּמוֹתוֹן וְגו'. מֵה
מִיתַתוּ שֶׁל אָדָם אֲחִית לִיהָ לְעַפְרָא, בְּגִין דִּיתְמַחֵי הֵהוּא יֵצֵר הָרַע דִּי בְּגוּיָה, וְהֵהוּא
יֵצֵר הָרַע אִיהוּ דְּמִית, וְאֶתְעַכֵּל בְּגוּיָה. (דף קס"ב ע"ב)

אֲמַר הֵהוּא סְבָא דְּעֲלִיָּהוּ, אוֹף הֵכָא פְתִיב, וּפְגַרִיכֶם אַתֶּם יִפְלוּ בְּמַדְבַּר הַזֶּה. מֵאֵי
פְגַרִיכֶם. דָּא יֵצֵר הָרַע, כְּלִיל דְּכַר וְנוֹקְבָא. חֲסֻרוֹנִין דְּאִית בְּכוּ, דִּיֵּצֵר הָרַע נְחִית
תְּדִיר לְחֲסֻרוֹנָא, וְלֹא סְלִיק. בְּקִדְשׁ מְעֻלִין וְלֹא מוֹרִידִין, בְּמִסְאָבוּ מוֹרִידִין תְּדִיר, וְלֹא
מְעֻלִין. וְעַל דָּא אֶקְרוֹן פְּגַרִיכֶם, חֲסֻרוֹנִין דְּלָכוֹן. כְּמָה דְּאֶתְ אֲמַר (שמואל א ל) אֲשֶׁר
פְּגַרוּ מִעֲבוּר אֶת הַנַּחַל וְגו', סוּפָא דְּקַרְא אוֹכְחָ, דְּכַתִּיב יִפְלוּ, וְלֹא תִפְלוּ. וְעַל דָּא,
בְּמַדְבַּר הַזֶּה יִתְמוּ אֵינּוֹן פְּגַרִים וְשֵׁם יְמוֹתוֹ, בְּגִין דְּרַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
לְשִׁיזְאָה לְהַנִּי פְגַרִים מְעַלְמָא, לְעַלְם.

אֲמַר לְהוּ רַבֵּי אֵילָאֵי, זַכְּאֵי קְשׁוּט, עוּלוּ וְתַחֲמוּ, דְּהָא רְשׁוּ אַתְמַסְר לְכוּ, לְמִיעַל
עַד הֵהוּא אַתְר דְּפְרוּכְתָא פְּרִיסָא. זַכְּאָה חוּלְקִכוֹן. קָמוּ וְעֵאלוּ גוּ דּוּכְתָא חֲדָא, וְהוּוּ
תַּמָּן מְאֵרִיהוֹן דְּאֶגְדָּה, וְאַנְפִּיהוֹן מְנַהֲרִין כְּנַהֲרִין דְּשִׁמְשָׁא. אֲמַרוּ מֵאֵן אֵלִין. אֲמַר
לְהוֹן, אֵלִין מְאֵרִיהוֹן דְּאֶגְדָּה. וְחֲמָאן בְּכָל יוֹמָא נַהֲרִין דְּאוּרֵייתָא כְּדָקָא יְאוּת. קִימוּ,
וְשִׁמְעוּ כְּמָה מְלִין חֲדַתִּין בְּאוּרֵייתָא, וְלֹא אַתְיָהִיב לוֹן רְשׁוּ לְמִיעַל לְגוּיָהוּ.

אֲמַר לִיהָ רַבֵּי אֵילָאֵי, עוּלוּ לְדּוּכְתָא אַחְרָא וְתַחֲמוּ. עֵאלוּ לְגוּ גְּנַתָּא אַחְרָא, וְחֲמוּ
אוֹף הֵכִי פְרָאן קְבָרִין, וּמִיד מַתִּין. וּמַתְהַדְרִין חִיִּין בְּגוּפִין מְנַהֲרִין קְדִישִׁין. אֲמַרֵי לִיהָ,
מֵאֵי הָאֵי. אֲמַר לִיהָ, דָּא עֲבָדֵי בְּכָל יוֹמָא, וּמִיד דְּשַׁכְּבֵי מִתְעַכְלָא הֵהוּא זוּתְמָא בִּישָׁא
דְּקִבִּילוּ בְּקַדְמִיתָא, וְקִימִין מִיד בְּגוּפִין חֲדַתִּין מְנַהֲרִין, בְּאֵינּוֹן גּוּפִין קְדִישִׁין דְּקִימִי
עַל טוֹרָא דְּסִינֵי, כְּגוּוֹנָא דְּאֶתוֹן חֲמָאן, קִימוּ כְּלָהוּ עַל טוֹרָא דְּסִינֵי, בְּגוּפִין בְּלֹא
לְכַלּוּכָא כְּלָל, כִּיּוֹן דְּאֲמַשְׁיכוּ עֲלִיָּהוּ יֵצֵר הָרַע, אַתְהֲדְרוּ בְּגוּפִין אַחֲרֵינִין, דְּגוּפִין
קְדִמָּאִין, גּוּפִין נוֹכְרָאִין, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שמות לג) וַיִּתְנַצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדֵימָם
מִהַר חוֹרֵב.

קָלָא אַתְעַר, זִילוּ אַתְכַּנְשׁוּ, הָא אֶהְלִיאָב קָאִים עַל קִימִיָּה, וְכָל אֵינּוֹן קַתְדָּרָאִין
קָמִיָּה. לְשַׁעֲתָא פְּרָחוּ כְּלָהוּ, וְלֹא חָמוּ מִדֵּי, אֲשַׁתְּאֵרוּ בְּלַחוּדִיָּהוּ תַּחוּת אֵילָנִין דְּגְּנַתָּא.
חָמוּ פְתַחָא אַחְרָא, עֵאלוּ תַּמָּן, חָמוּ הִיכְלָא חֲדָא, עֵאלוּ וְיִתְיָבוּ תַּמָּן. תְּרִין עוּלִימִין
הוּוּ תַּמָּן. זְקָפוּ עֵינֵינִין, וְחָמוּ חַד מִשְׁכַּנָּא מְרַקְמָא בְּכָל זֵינֵי צִיּוּרִין וְגוּוֹנִין דְּעַלְמָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועליה פריס פריסא דנהורא מנצצא, דלא יכלין עיינין לאסתכלא (וכפון תרין מלין חמו גו ההוא משכנא עד אתר פרוכתא פריסא דלא חמו), מתמן ולהלאה לא חמו כלום.

ארפינו אודנין, ושמעו חד קלא דהוה אמר, בצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין. יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה. סליקו דלעילא, חביבא דכלא. עליה פתיב, (במדבר כח) ונסכו רביעית ההין בקדש וגו'. מאן דיסתפל וחמי, יסמון עיניה. מאן דלא יסתפל, חמי ואתפתח. אילנא דתמני סרי, כד כפיה, יזקוף ויתקיים. אי לא כפיה, חויא בישא אכיל ליה. מאן דעאל תרין פרובין לגו, רעותיה אתעביד. מאן דמעייין, רחיק מרעותיה. קרבנא דרביא, שלים לאתקבלא. פסק ההוא קלא.

אמרו אינון תרין עולימין, סימנא אית בגוייכו. אמרו הין. אפיקו אינון תרין ורדין, ארחו בהו, אמרו תיבו, עד דתשמעון תרין מלין, ברזין עתיקין, מגו מארי מתיבתא, ויהון תדיר ברזא בגוייכו. אמרו הן.

אמר רבי שמעון, כל הני מלין, וכל מה דחמו, כתבו. וכד מטו הכא, הוה פתיב (תהלים לט) אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. ואנא שאילנא לאבי אבא, כמה הוה אינון תרין מלין, ואמר לי חייך ברי, אינון תרין מלין, באנו עלמין, וחריבו עלמין, מאן דאשתמש בהו.

פיון דשמעו אלין תרין מלין, אמרו אינון ינוקי, פוקו פוקו, לית לכו רשותא יתיר למשמע. אפיק חד מנייהו, תפוח אחד, ויהב לון. ואמר, ארחו בדא, ארחו ביה, ונפקו, ומפל דחמו לא אנשו כלום. נפקו.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ג ע"א]

הא ממנא אחרא, אתא אמר לון, חברייא, רבי אילאי שדרני לכו, תורינו ליה הכא אפום מערתא, והוא ייתי ויודע לכו מלין עלאין דלא ידעתון. דאיהו תבע מגו (דף קס"ג ע"א) מתיבתא, דיהא ליה רשו לגלאה לכו מלין. נפקו בהדיה ואוריכו אפום מערתא, והוה מהדרין מלי דא לדא, מפל מה דחמו ואולפו תמן.

אדהכי, הא רבי אילאי אתא, נהיר כשמשא. אמר ליה אורייתא חדתא שמעתא. אמר לון ודאי, ורשו יהבו לי למימר לכו מלי. אתחברא כחדא אפום מערתא, ויתבו. אמר לון זכאין אתון, דאחמי לכון מאריכון כגוונא דעלמא דאתי, והא לית לכו דחילו ואמתנו, אמרו ודאי הא אתנשי מנן ארחא דבני נשא, ותוהא איהו על כל מה דחמינן בהאי טורא.

אמר לון, חמיתון אלין טוריא, כלהו ראשי מתיבתי לעמא דא דבמדברא. וזכו השתא, מה דלא זכו כד הוה בחיין. ואלין רישי מתיבתי, כלהו בריש ירחי ושבתי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומועדייא, מתכנשי לגבי טורא דאהרן כהנא, ומתערי לגביה, ועאלין גו מתיבתא דיליה, ומתחדשן תמן, בדכיו דטלא קדישא דנחית על רישיה, ומשח רבו דנגיד עליה, ועמיה מתחדשן פלהו בחדושין דרחימין דמלכא קדישא, עד דאקרי הכא מתיבתא דרחימותא.

ואיהו נטיל בכל מתיבתא, בטמירו דקיק מתעפפן כנשרין גו מתיבתא דנהורא, ואיהי מתיבתא דמשה, וכלהו קיימי לבר, ולא עאלין לגו, בר אהרן בלחודוי וכפום שעתא אקרון בשמא.

ולית מאן דחמי ליה למשה, דהא ההוא מסוה דאנפוי, פריס קמיה. ושבע ענני יקר סחרניה. אהרן קאים גו פרגודא דלתתא מן משה. ופרגודא פסיק, ולא פסיק בגוייהו. וכל רישי מתיבתי, לבר מפרוכתא דפרגודא דא. וכל שאר, לבר מאינזן עננין. וכפום חדושי דנהירו דאורייתא דאתנהרא, הכי מנהרן אינזן עננין.

ואתקלישו בדקיקו דנהורא, עד דאתחזי ההוא מסוה, ומגו ההוא מסוה, חמאן נהורא דנהיר יתיר מפל נהירין דעלמא. ואינזן אנפי משה. אנפוי לא אתחזון כלל, ולית מאן דחמי לון, בר ההוא נהירו דנפיק מגו ההוא מסוה, בטר כל אינזן עננין.

משה אמר מלה סתם לאהרן, ואהרן פריש לרברבי מתיבתי. במה פריש. בכל אינזן מבועין דאסתימו מניה, כד מטא זמניה דיהושע. והשתא איהו מהדר לון. בכמה פליאן, ומקורין ומבועין ונחלין דנבעין מפל מלה ומלה.

כל נשין זכין דהאי דרא, אתאן למרים אוף הכא בהני זמנין. וכדין סלקין פלהו, פתמרות עשן גו מדברא דא. וההוא יומא, אקרי יומא דהלולא. נשין בלילי שבתות ובלילי יומין טבין, פלהו אתאן לגבי מרים, וידעין אשתדלותא בידיעה דמארי עלמא. זכאה דרא דא, מפל דרין דעלמא. נפקי ממתבתא דמשה, ופרחי לגבי מתיבתא דרקייעא, ואינזן דאתחזון פרחי לגבי מתיבתא עלאה. על ההוא דרא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו.

פתח רבי אילאי ואמר, (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך. מה בין תם לתמים. באברהם כתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. יעקב דאשתלים יתיר, כתיב ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. אמאי אקרי איש תם. בגין דלא אשתאר ביה פסולת כלל, דהא פריעה הוה ביה.

במה אתפרע, (ס"א פריעה הוה ביה דאתפרע) ואתדפי מההוא פסולת בגין דההוא אתר דאתקיף לפסולת, דלגו אתר דפריעה שארי, איהו שור, דיוקנא דשמאלא דכרסיא דיליה. וההוא שור, אקרי שור תם. דהא רתיכא דכרסיא, רשימא דברית

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אית ביה. ועל דא, האי שור אקרי תם. ויעקב אחיד ביה בגויה, ובהאי שור עביד פריעה, ואעבר זנהמא דפסולת כלא.

[זוהר חלק ג' - דף קס"ג ע"ב]

במתניתא דבצלאל כתיב, (בראשית ל) ויזכור אלהים את רחל. בשרה כתיב (בראשית כא) פקידה, וברחל כתיב זכירה, אמאי. בגין דזכור אתרשים ביעקב, דאיהו ברית שלים, כד (אתעביד) אתייליד יוסף. ובמה. כד נטל שור בהדיה, דלא יתקיה לסטרא אחרא. ובגין כך, אתקרי יוסף (דברים לג) בכור שור, בכור דההוא שור (דף קס"ג ע"ב) דנטל יעקב בכור שורו, (ודחי לההוא שור).

ודאי, וההוא שור שור תם, ויעקב איש תם. רבון ושליט, מאריה דביתא, דההוא שור תם שארי בגויה. בגין דאית שור מועד בסטר ערלה פריעה. וכמה גרדיני נימוסין נפקין מניה, עד דרגא בתרייתא דאקרי שאי"ה. תהוא דאפיל ביתין דעלמא, דלא דיירין בהו בני נשא. וכלהו נפקא מההוא שור מועד. ודא בחבורא דחמור בישא. ובגין כך (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו. בגין דלא לאתערא להו.

ובההוא מתיבתא דבצלאל, וכן בתרין מתיבתא, ויעקב איש תם, בעלה דההוא תם. ומאן איהו א' רזא דו"ו. וכד הוו כלל דכר ונוקבא כחדא, כדין נטיל כל אתון אלין את"ם, ואיהו אמ"ת. (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, כלל דכר ונוקבא כחדא, שלימו דכלא.

אברהם לא אתפקד על פריעה, וכד עאל, עאל להאי תם, ולגו דרגין דיליה, דאקרון כחדא ים. והיינו תמים. לבתר אסתלק אברהם, ועאל לגו, ואתקשר עם ימינא עלאה.

תמים תהיה עם יי אלהיך ודאי, כמה דאיהו תמים כללא חדא, אוף אנת תהא עמיה תמים, עמיה ודאי. במה אתעביד בר נש תמים, דיהא ת"ם ים. תם כמה דאתמר. י"ם כל אינון דרגין קדישין דיליה אקרון י"ם, ולא אתפרשן מניה לעלמין. (תרי נוסחי) אוף אנת פגוונא דא, לאעדאה מנך דרגין נוכראין, ולא תקשרא בתמים, למיהוי בך דרגין קדישין, רזא דים, ודרגא קדישא, ת"ם. לקבלא א' רזא דיעקב. בר נש אצטריך למהוי בכל יומא, ת"ם י"ם. פגוונא דא ממש.

השתא פריש מאן דפריש, במתיבתא, דסיהרא קדישא שפירא, איהו בחורו, וכל גוונין מנצצן בה ומרקמן, ואיהו כההוא שפירו וחורו דשמשא ממש. ובההוא ימא דילה, גו שבעין שנין, נפקא נונא חדא, ואפיק מניה גוון תכלת, ואיהי נטלא גוון דא, ותקינת ליה, ואתחפייא לבר בהאי גוון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאו דהאי גוון לבושא דילה, דהא (משלי לא) שש וארגמן לבושה. אבל חופאה דלבר האי גוון הוא. כגוונא דא הוה משכנא, דכוליה בשפירו מרקמא לגו, ולבתר (במדבר ד) ופרשו בגד כליל תכלת. מאי טעמא. בגין דתחות ים דא, אית מצולות י"ם, כלל דכר ונוקבא, ואית לון עינא בישא לאסתכלא, וכד מסתכלין, זמין לעיניהו גוון תכלא, ולא יכלא עיניהו לשלטאה, ואיהי אתתקנת לגו, בכל גוונין מרקמן כדקא יאות, מתתחמן לד' סטרין דעלמא.

כגוונא דא בר נש דלביש ציצית, אתעביד בכל יומא תמים. ת"ם, בד' כנפים מתקנן כדקא יאות. י"ם, בהווא תכלת דנונא, דשבעין דרגין דימא, סטרא בישא כד אסתכל בהאי בר נש לא יכיל לאבאשא ליה בעינא בישא. וכדין איהו תם י"ם, עם יי אלהיו ממש, בתקונא חדא, איהי לעילא, ואיהו לתתא.

לבתר אסתלקת איהי גו דרגין עלאין. אוף הכי בר נש, אסתלק איהו לבתר בתפלין, גו דרגין עלאין. ועל דא תמים תהיה עם יי אלהיה, עמיה ודאי. ודאי בשעתא חדא, ברגעא חדא, איהי אתקנת לעילא, ובר נש אתקן לתתא.

אמר רבי אילאי, כל אלין דהכא, כגוונא דא מתקנן, למהוי כל חד תמים עם יי. ועל רזא דא, במדבר הזה יתמו. אי תימרון דכד אתמר לביש אתמר, הכי הוא ודאי, דהוה לון למהוי כל חד תמים עם יי בארעא קדישא, אתר דיי שארי תמן, למהוי אפין באפין כחדא עמיה, והשתא כל חד הוי תמים במדברא דא לבר, אתר רחיק מתמן, דלא יסתכל אנפין באנפין בהדיה למהוי עם יי כדקא יאות. ושם ימותו, כמה דחמיתון דעבדין בכל יומא.